Projekt

U S T A W A

z dnia

Prawo wodne[1), 2)]

[1)] Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

1) dyrektywę Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącą oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. Urz. WE L 135 z 30.05.1991, str. 40, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 26, Dz. Urz. WE L 67 z 07.03.1998, str. 29 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 27, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str.1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 4, str. 447, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, z późn. zm. i Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8);
2) dyrektywę Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącą ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz. Urz. WE L 375 z 31.12.1991, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 68, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 4, str. 447 i Dz. Urz. UE L 31 z 21.11.2008, str. 1, z późn. zm.);
3) dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE L 327 z 22.12.2000, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 275, Dz. Urz. WE L 331 z 15.12.2001, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 358, Dz. Urz. UE L 81 z 20.03.2008, str. 60, Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8 i Dz. Urz. UE L 311 z 31.10.2010, str. 32);
4) dyrektywę 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącą zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającą dyrektywę 76/160/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 04.03.2006, str. 37, Dz. Urz. UE L 188 z 18.07.2009, str. 14, z późn. zm. i Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8);
5) dyrektywę 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz. Urz. UE L 372 z 27.12.2006, str. 19 i Dz. Urz. UE L 182 z 21.06.2014, str. 52);
6) dyrektywę 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 06.11.2007, str. 27);
7) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19);
8) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającą dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84 i Dz. Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1).

[2)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów, ustawę z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawę z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju, ustawę

DZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi.

Art. 2. Ustawa reguluje sprawy własności wód oraz gruntów pokrytych wodami, a także zasady gospodarowania tymi składnikami jako mieniem Skarbu Państwa.

Art. 3. Przepisy ustawy stosuje się do wód śródlądowych oraz morskich wód wewnętrznych.

Art. 4. Przepisy ustawy stosuje się do wód morza terytorialnego w zakresie planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych oraz ochrony przed powodzią, a w pozostałym zakresie – w przypadkach określonych w ustawie.

Art. 5. Przepisy ustawy stosuje się do wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej w przypadkach określonych w ustawie.

---

z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju, ustawę z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, ustawę z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, ustawę z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i organach administracji rządowej w województwie, ustawę z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego, ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawę z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, ustawę z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ustawę z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, ustawę z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, ustawę z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. r. o odpadach, ustawę z dnia 28 listopada 2014 r. o uchyleniu ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program dla Odry 2006", ustawę z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz ustawę z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji.

Art. 6. Przepisów ustawy nie stosuje się do morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego w zakresie, w jakim korzystanie z tych wód oraz gruntów pokrytych tymi wodami jest uregulowane w przepisach ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2145 oraz z 2017 r. poz. 32 i 60).

Art. 7. 1. W zakresie uregulowanym w przepisach ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1131 i 1991 oraz z 2017 r. poz. 60 i 202), przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do:

1) poszukiwania i rozpoznawania wód podziemnych;
2) solanek, wód leczniczych oraz termalnych;
3) wprowadzania do górotworu wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych oraz wykorzystanych wód, o których mowa w pkt 2.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do korzystania z wody zgromadzonej za pomocą urządzeń oraz instalacji technicznych niebędących urządzeniami wodnymi.

Art. 8. Przepisów ustawy nie stosuje się do usług wodnych w zakresie magazynowania, uzdatniania lub dystrybucji wód powierzchniowych i wód podziemnych oraz odbioru ścieków, objętych przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2017 r. poz. 328).

Art. 9. 1. Gospodarowanie wodami prowadzi się z zachowaniem zasady racjonalnego i całościowego traktowania zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, z uwzględnieniem ich ilości i jakości.

2. W gospodarowaniu wodami uwzględnia się zasadę wspólnych interesów i wymaga się współdziałania administracji publicznej, użytkowników wód i przedstawicieli lokalnych społeczności w zakresie pozwalającym uzyskać maksymalne korzyści społeczne.

3. Gospodarowanie wodami opiera się na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe oraz analizę ekonomiczną.

4. Gospodarowanie wodami prowadzi się w zgodzie z interesem publicznym, nie dopuszczając do wystąpienia możliwego do uniknięcia pogorszenia ekologicznych funkcji wód oraz pogorszenia stanu ekosystemów lądowych od wód zależnych.

Art. 10. Zarządzanie zasobami wodnymi służy zaspokajaniu potrzeb ludności i gospodarki oraz ochronie wód i środowiska związanego z tymi zasobami, w szczególności w zakresie:

1) zapewnienia odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności;
2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
3) ochrony zasobów wodnych przed zanieczyszczeniem oraz niewłaściwą lub nadmierną eksploatacją;
4) utrzymywania lub poprawy stanu ekosystemów wodnych i od wody zależnych;
5) zapewnienia wody na potrzeby rolnictwa oraz przemysłu;
6) tworzenia warunków dla energetycznego, transportowego oraz rybackiego wykorzystania wód;
7) zaspokojenia potrzeb związanych z turystyką, sportem oraz rekreacją.

Art. 11. Instrumenty zarządzania zasobami wodnymi obejmują:

1) planowanie w gospodarowaniu wodami;
2) zgody wodnoprawne;
3) opłaty za usługi wodne oraz inne należności;
4) kontrolę gospodarowania wodami;
5) system informacyjny gospodarowania wodami.

Art. 12. Zarządzanie zasobami wodnymi jest realizowane z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie.

Art. 13. 1. Ustanawia się następujące obszary dorzeczy:

1) obszar dorzecza Wisły obejmujący, oprócz dorzecza Wisły znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, również dorzecza Słupi, Łupawy, Łeby, Redy oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na wschód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Wiślanego;
2) obszar dorzecza Odry obejmujący, oprócz dorzecza Odry znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także dorzecza Regi, Parsęty, Wieprzy, Ücker oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na zachód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Szczecińskiego;
3) obszary dorzeczy:
   a) Dniestru,
   b) Dunaju,

c) Banówki,

d) Łaby,

e) Niemna,

f) Pregoły,

g) Świeżej

– obejmujące znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej części międzynarodowych dorzeczy.

2. Ustanawia się następujące regiony wodne:

1) na obszarze dorzecza Wisły:
   a) region wodny Małej Wisły,
   b) region wodny Górnej Wisły,
   c) region wodny Środkowej Wisły,
   d) region wodny Dolnej Wisły;
2) na obszarze dorzecza Odry:
   a) region wodny Górnej Odry,
   b) region wodny Środkowej Odry,
   c) region wodny Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego,
   d) region wodny Warty;
3) na obszarze dorzecza Dniestru – region wodny Dniestru;
4) na obszarze dorzecza Dunaju:
   a) region wodny Czarnej Orawy,
   b) region wodny Czadeczki,
   c) region wodny Morawy;
5) na obszarze dorzecza Banówki – region wodny Banówki;
6) na obszarze dorzecza Łaby:
   a) region wodny Izery,
   b) region wodny Łaby i Ostrożnicy (Upa),
   c) region wodny Metuje,
   d) region wodny Orlicy;
7) na obszarze dorzecza Niemna – region wodny Niemna;
8) na obszarze dorzecza Pregoły – region wodny Łyny i Węgorapy;
9) na obszarze dorzecza Świeżej – region wodny Świeżej.

3. W ramach regionów wodnych, o których mowa w ust. 2, wyodrębnia się zlewnie.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zlewnie i przyporządkuje je do właściwych regionów wodnych, kierując się podziałem hydrograficznym kraju.

5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej „Wodami Polskimi”, ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także ewidencjonuje ich przebieg w systemie informacyjnym gospodarki wodnej.

6. Sposób ustalania przebiegu granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także sposób ich ewidencjonowania powinien uwzględniać podział hydrograficzny kraju.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic obszarów dorzeczy;
2) przyporządkowanie jednolitych części wód podziemnych oraz wód przybrzeżnych do właściwych obszarów dorzeczy;
3) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic regionów wodnych;
4) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic zlewni.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, Rada Ministrów kieruje się podziałem hydrograficznym kraju oraz zróżnicowaniem warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych na obszarze dorzecza, a także lokalizacją jednolitych części wód podziemnych i sposobem ich wykorzystania.

Art. 14. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są:

1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej;
2) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej;
3) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
5) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
6) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
7) dyrektor urzędu morskiego;
8) wojewoda;
9) starosta;
10) wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

2. Do postępowania przed organami, o których mowa w ust. 1 pkt 3–6, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996, 1579 i 2138).

3. Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

4. Właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów zarządów zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

5. Właściwy dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do kierowników nadzorów wodnych Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach określonych ustawą.

6. W sprawach należących do zakresu działania Wód Polskich, organem właściwym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3, 8 i 14, art. 166 ust. 5, art. 175 ust. 1, art. 176 ust. 4 i 9, art. 182 ust. 1, art. 199 ust. 4, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 206 oraz w art. 342 ust. 2, 3 i 6;
2) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach decyzji, o których mowa w art. 80, art. 132, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 136, art. 188 ust. 3 i 5, art. 190 ust. 2, 13 i 14, art. 191 ust. 1 i 3, art. 226 ust. 4, art. 237 ust. 3 pkt 1, art. 270 ust. 7, art. 271 ust. 19, art. 272 ust. 6, art. 274 ust. 15 i 18, art. 280 ust. 7, art. 309 ust. 7, art. 310 ust. 6 oraz w art. 467 ust. 3;
3) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach decyzji, o których mowa w art. 232 ust. 4, art. 393 ust. 2 oraz w art. 422 ust. 1.

Art. 15. W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zarządzanie zasobami wodnymi wymaga:

1) koordynowania działań określonych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1;
2) podejmowania działań na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi władzami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Rozdział 2

Objaśnienie wyrażeń ustawowych

Art. 16. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) budowlach przeciwpowodziowych – rozumie się przez to sztuczne zbiorniki wodne posiadające rezerwę powodziową, suche zbiorniki przeciwpowodziowe, poldery przeciwpowodziowe, wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie, kanały ulgi, kierownice w ujściach rzek do morza, stacje pomp zapobiegające powodziom lub podtopieniom, wrota przeciwpowodziowe i przeciwsztormowe, falochrony oraz budowle ochrony brzegów morskich;
2) budowlach piętrzących – rozumie się przez to budowlę umożliwiającą stałe lub okresowe piętrzenie wód powierzchniowych ponad przyległy teren lub naturalny poziom zwierciadła wód;
3) celach środowiskowych dla wód morskich – rozumie się przez to:
   a) pożądany stan podstawowych cech i właściwości wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych,
   b) presje i oddziaływania na wody morskie, w tym na dno i skałę macierzystą znajdujące się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych

   – określone jakościowo lub ilościowo;
4) celach zarządzania ryzykiem powodziowym – rozumie się przez to ograniczenie potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;

5) ciekach naturalnych – rozumie się przez to rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami;
6) dobrym potencjale ekologicznym – rozumie się przez to taki stan silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji potencjału ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego potencjału, jest określony co najmniej jako dobry;
7) dobrym stanie chemicznym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
8) dobrym stanie chemicznym wód powierzchniowych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
9) dobrym stanie ekologicznym – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód powierzchniowych innych niż silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony co najmniej jako dobry;
10) dobrym stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu ilościowego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry;
11) dobrym stanie wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, w którym stan ilościowy wód podziemnych oraz stan chemiczny tych wód jest określony co najmniej jako dobry;
12) dobrym stanie wód powierzchniowych – rozumie się przez to stan jednolitych części wód powierzchniowych, charakteryzujący się dobrym stanem chemicznym wód powierzchniowych oraz dobrym stanem ekologicznym;
13) dobrym stanie środowiska wód morskich – rozumie się przez to stan środowiska wód morskich, w którym wody morskie są czyste, zdrowe i urodzajne w odniesieniu do panujących w nich warunków, natomiast wykorzystanie środowiska morskiego zachodzi

na poziomie zrównoważonym i gwarantującym zachowanie możliwości użytkowania i prowadzenia działalności przez człowieka, dla którego osiągnięcia podejmuje się działania oparte na podejściu ekosystemowym i w którym:

a) struktura, funkcje i procesy zachodzące w składających się na wody morskie ekosystemach morskich oraz powiązane z nimi czynniki fizjograficzne, geograficzne, geologiczne i klimatyczne umożliwiają ekosystemom morskim prawidłowe funkcjonowanie i zachowanie odporności na zmiany środowiskowe powstałe w wyniku działalności człowieka, a także chroni się gatunki i siedliska występujące w wodach morskich oraz zapobiega powstawaniu w wyniku działalności człowieka zanikania naturalnej różnorodności biologicznej, a równowaga funkcjonowania różnorodnych składników biologicznych jest zachowana,

b) właściwości hydromorfologiczne, fizyczne i chemiczne ekosystemów morskich, w tym właściwości będące wynikiem działalności człowieka na wodach morskich, umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie tych ekosystemów,

c) substancje i energia, w tym podmorski hałas, wprowadzane do środowiska wód morskich w wyniku działalności człowieka, nie powodują zanieczyszczenia wód morskich;

14) dostępnych zasobach wód podziemnych – rozumie się przez to zasoby wód podziemnych stanowiące średnią roczną z wielolecia wielkość całkowitego zasilania wód podziemnych określonej jednolitej części wód podziemnych pomniejszoną o wielkość średnią z wielolecia przepływu wód wymaganego dla osiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych związanych z określoną jednolitą częścią wód podziemnych, tak aby nie dopuścić do:

a) znacznego pogorszenia stanu ekologicznego tych jednolitych części wód powierzchniowych,

b) powstania szkód w ekosystemach lądowych zależnych od wód podziemnych;

15) dorzeczu – rozumie się przez to obszar, z którego całkowity odpływ wód powierzchniowych do wód morskich następuje ciekami naturalnymi przez jedno ujście, estuarium lub deltę;

16) gruntach pokrytych wodami – rozumie się przez to grunty tworzące dna i brzegi cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych, w granicach linii brzegu, a także grunty wchodzące w skład sztucznych zbiorników wodnych, stopni

wodnych oraz jezior podpiętrzonych, będące gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi przed wykonaniem urządzeń piętrzących;

17) gatunku – rozumie się przez to gatunek w rozumieniu art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, 2249 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60 i 132);
18) gatunku obcym – rozumie się przez to gatunek obcy w rozumieniu art. 5 pkt 1c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
19) jednolitych częściach wód podziemnych – rozumie się przez to określoną objętość wód podziemnych występującą w obrębie warstwy wodonośnej lub zespołu warstw wodonośnych;
20) jednolitych częściach wód powierzchniowych – rozumie się przez to oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych, taki jak:
    a) jezioro lub inny naturalny zbiornik wodny,
    b) sztuczny zbiornik wodny,
    c) struga, strumień, potok, rzeka i kanał lub ich części,
    d) morskie wody wewnętrzne, wody przejściowe lub wody przybrzeżne;
21) kanałach – rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wody w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna co najmniej 1,5 m przy ich ujściu lub ujęciu;
22) kąpielisku – rozumie się przez to wyznaczony przez radę gminy, wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, wykorzystywany przez dużą liczbę osób kąpiących się, pod warunkiem że w stosunku do tego kąpieliska nie wydano stałego zakazu kąpieli; kąpieliskiem nie jest: pływalnia, basen pływacki lub uzdrowiskowy, zamknięty zbiornik wodny podlegający oczyszczaniu lub wykorzystywaniu w celach terapeutycznych, sztuczny, zamknięty zbiornik wodny, oddzielony od wód powierzchniowych i wód podziemnych;
23) klasyfikacji wody w kąpielisku – rozumie się przez to przyporządkowanie wody w kąpielisku do odpowiedniej klasy, ze względu na jej właściwości, dokonane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na podstawie oceny jakości wody;
24) kosztach środowiskowych – rozumie się przez to wartość materialną strat w środowisku powodowanych przez korzystanie z wód;
25) kosztach zasobowych – rozumie się przez to wartość utraconych korzyści, które mogłyby być osiągnięte, gdyby zasoby wodne i ich zdolność do samoodtwarzania nie były zmniejszane przez podmioty aktualnie je użytkujące;

26) liście obserwacyjnej – rozumie się przez to, sporządzaną przez Komisję Europejską, listę zawierającą wykaz substancji lub grup substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, zawierającą matryce do monitorowania tych substancji i odpowiednie metody analizy tych substancji;
27) matrycy – rozumie się przez to element środowiska wodnego będący wodą, osadami, florą lub fauną;
28) miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to wykorzystywany do kąpieli wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, niebędący kąpieliskiem;
29) morskich wodach wewnętrznych – rozumie się przez to morskie wody wewnętrzne, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;
30) najlepszych dostępnych technikach – rozumie się przez to najlepsze dostępne techniki w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519);
31) obszarze dorzecza – rozumie się przez to obszar lądu i morza, składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi, morskimi wodami wewnętrznymi, wodami przejściowymi i wodami przybrzeżnymi, będący główną jednostką przestrzenną gospodarowania wodami;
32) obszarach chronionych – rozumie się przez to:
    a) jednolite części wód przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
    b) jednolite części wód przeznaczone do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych,
    c) obszary wrażliwe na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,
    d) obszary przeznaczone do ochrony siedlisk lub gatunków, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie,

e) obszary przeznaczone do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym;

33) obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi – rozumie się przez to obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub jest prawdopodobne wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi;

34) obszarach szczególnego zagrożenia powodzią – rozumie się przez to:

a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi 1%,

b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi 10%,

c) obszary między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano wał przeciwpowodziowy, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 224, stanowiące działki ewidencyjne,

d) pas techniczny;

35) odchodach zwierzęcych – rozumie się przez to wszelkie odchody wydalane przez zwierzęta gospodarskie lub mieszaninę ściółki i odchodów wydalanych przez te zwierzęta, także w formie przetworzonej;

36) ograniczaniu emisji do wód – rozumie się przez to działania mające na celu ograniczenie emisji bezpośrednio do wód lub do ziemi, w szczególności przez nieprzekraczanie dopuszczalnych wartości emisji, a także ograniczenia i warunki odnoszące się do sposobu oddziaływania, rodzaju lub innych niż rodzaj cech emisji oraz do ustanowionych na potrzeby działalności zakładów norm mających wpływ na wielkość emisji do wód lub do ziemi;

37) organizatorze – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która prowadzi kąpielisko lub miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli albo podjęła się organizacji kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;

38) osłonie hydrologiczno-meteorologicznej – rozumie się przez to zespół czynności polegających na wykonywaniu i udostępnianiu prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych, mających na celu informowanie społeczeństwa i administracji publicznej o zjawiskach meteorologicznych oraz hydrologicznych, a także ostrzeganie przed nimi;

39) pasie technicznym – rozumie się przez to pas techniczny w rozumieniu art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;

40) poborze zwrotnym – rozumie się przez to pobór wód, po którym następuje odprowadzenie nieprzekształconych w ścieki wód w tej samej ilości;

41) polderze przeciwpowodziowym – rozumie się przez to urządzenie wodne odgrodzone od koryta rzeki, mogące okresowo przetrzymywać nadmiar wód powodziowych, zalewane, a następnie odwadniane przy pomocy urządzeń wlotowych i upustowych, samoczynnie lub w sposób kontrolowany;

42) potencjale ekologicznym – rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z silnie zmienionymi jednolitymi częściami wód powierzchniowych lub sztucznymi jednolitymi częściami wód powierzchniowych;

43) powodzi – rozumie się przez to czasowe pokrycie przez wodę terenu, który w normalnych warunkach nie jest pokryty wodą, w szczególności wywołane przez wezbranie wody w ciekach naturalnych, zbiornikach wodnych, kanałach oraz od strony morza, z wyłączeniem pokrycia przez wodę terenu wywołanego przez wezbranie wody w systemach kanalizacyjnych;

44) profilu wody w kąpielisku – rozumie się przez to zespół danych i informacji, dotyczących cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych wody w kąpielisku oraz wód powierzchniowych, mających wpływ na jej jakość, wraz z identyfikacją i oceną przyczyn występowania zanieczyszczeń mogących wywierać niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku i stan zdrowia osób z niego korzystających;

45) przerzutach wód – rozumie się przez to ujmowanie i przemieszczanie wód powierzchniowych oraz niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia kanałów, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych, a także wód podziemnych;

46) regionie wodnym – rozumie się przez to część obszaru dorzecza wyodrębnioną na podstawie kryterium hydrograficznego na potrzeby zarządzania zasobami wodnymi lub znajdującą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej część międzynarodowego dorzecza;

47) rowach – rozumie się przez to sztuczne koryta prowadzące wodę w sposób ciągły lub okresowy, o szerokości dna mniejszej niż 1,5 m przy ujściu;

48) ryzyku powodziowym – rozumie się przez to kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
49) siedlisku – rozumie się przez to siedlisko roślin, siedlisko zwierząt lub siedlisko grzybów w rozumieniu art. 5 pkt 18 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
50) silnie zmienionej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych, której charakter został w znacznym stopniu zmieniony w następstwie fizycznych przeobrażeń, będących wynikiem działalności człowieka;
51) stanie ekologicznym – rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z jednolitymi częściami wód powierzchniowych niewyznaczonymi jako silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych;
52) stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to określony poziom, w jakim pobór wody ma wpływ na jednolitą część wód podziemnych;
53) stanie wód podziemnych – rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód podziemnych, który określa się na podstawie oceny stanu ilościowego wód podziemnych oraz oceny stanu chemicznego tych wód, przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy ze stanów;
54) stanie wód powierzchniowych – rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód powierzchniowych, który określa się w przypadku:
    a) silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych – na podstawie potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego,
    b) jednolitych części wód powierzchniowych innych niż wymienione w lit. a – na podstawie stanu ekologicznego oraz stanu chemicznego

    – przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy wynik;
55) stanie środowiska wód morskich – rozumie się przez to ogólny stan środowiska wód morskich, z uwzględnieniem struktury, funkcji i procesów zachodzących w składających się na te wody ekosystemach morskich wraz z naturalnymi czynnikami fizjograficznymi, geograficznymi, biologicznymi, geologicznymi i klimatycznymi, jak

również uwarunkowaniami fizycznymi, akustycznymi i chemicznymi, w tym uwarunkowaniami będącymi wynikiem działalności człowieka;

56) substancjach priorytetowych – rozumie się przez to substancje stanowiące zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych oraz zagrożenie, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, i których emisje do wód należy stopniowo ograniczać, a w przypadku priorytetowych substancji niebezpiecznych – substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe i podatne na bioakumulację, oraz inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący, które stopniowo należy usuwać ze środowiska wodnego w celu ich wyeliminowania;

57) substancjach szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego – rozumie się przez to substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe oraz zdolne do bioakumulacji, a także inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący;

58) substancji zanieczyszczającej – rozumie się przez to substancję mogącą spowodować zanieczyszczenie, w szczególności:

   a) organiczne związki chlorowcowe lub substancje, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym,

   b) związki fosforoorganiczne,

   c) związki cynoorganiczne,

   d) substancje lub preparaty, lub produkty ich rozkładu, o udowodnionych właściwościach rakotwórczych lub mutagennych lub właściwościach mogących zakłócać w środowisku wodnym lub przez to środowisko funkcje: reprodukcyjne, steroidogenowe, hormonów tarczycy lub inne funkcje endokrynologiczne,

   e) trwałe węglowodory oraz trwałe i bioakumulujące się toksyczne substancje organiczne,

   f) cyjanki,

   g) metale lub ich związki,

   h) arsen lub jego związki,

   i) produkty biobójcze lub środki ochrony roślin,

   j) substancje w zawiesinie,

k) substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji rozumianej jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,

l) substancje wywierające niekorzystny wpływ na bilans tlenu, których pomiaru można dokonać przy użyciu wskaźników takich jak: pięciodobowe biochemiczne zapotrzebowanie na tlen (BZT_5) i chemiczne zapotrzebowanie tlenu;

59) systemie kanalizacji zbiorczej – rozumie się przez to sieć w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zakończoną oczyszczalnią ścieków albo końcowym punktem zrzutu ścieków;

60) sztucznej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych powstałą w wyniku działalności człowieka;

61) ściekach – rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:

a) wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze,

b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach działu III rozdziału 4 oraz w przepisach ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2017 r. poz. 668),

c) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,

d) wody pochodzące z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni,

e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie, z wyłączeniem niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych,

f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, o ile

ilość i rodzaj substancji zawartych w tych wodach przekracza wartości ustalone w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym,

g) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb albo innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb lub organizmów rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu;

62) ściekach bytowych – rozumie się przez to ścieki z budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej, powstające w wyniku ludzkiego metabolizmu lub funkcjonowania gospodarstw domowych oraz ścieki o zbliżonym składzie pochodzące z tych budynków;

63) ściekach komunalnych – rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;

64) ściekach przemysłowych – rozumie się przez to ścieki, niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;

65) urządzeniach wodnych – rozumie się przez to urządzenia lub budowle służące do korzystania z zasobów wodnych, w tym:

a) urządzenia lub budowle piętrzące, przeciwpowodziowe i regulacyjne, a także kanały i rowy,

b) sztuczne zbiorniki lub stopnie wodne usytuowane na wodach płynących oraz obiekty związane z tymi zbiornikami lub stopniami,

c) stawy, w szczególności stawy rybne oraz stawy przeznaczone do oczyszczania ścieków albo rekreacji,

d) obiekty służące do ujmowania wód powierzchniowych oraz wód podziemnych,

e) obiekty energetyki wodnej,

f) wyloty urządzeń kanalizacyjnych służące do wprowadzania ścieków do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych oraz wyloty służące do wprowadzania wody do wód, do ziemi lub do urządzeń wodnych,

g) stałe urządzenia służące do połowu ryb lub do pozyskiwania innych organizmów wodnych,

h) urządzenia służące do chowu ryb lub innych organizmów wodnych w wodach powierzchniowych,

i) mury oporowe, bulwary, nabrzeża, mola, pomosty i przystanie,

j) stałe urządzenia służące do dokonywania przewozów międzybrzegowych;

66) warstwie wodonośnej – rozumie się przez to warstwowane lub niewarstwowane utwory skalne przepuszczalne i nasycone wodą, wykazujące wystarczającą porowatość i przepuszczalność umożliwiającą znaczący przepływ wód podziemnych lub pobór znaczących ilości wód podziemnych;

67) wodach granicznych – rozumie się przez to wody, którymi przebiega granica państwa, lub wody w tych miejscach, w których są one przecięte granicą państwa;

68) wodach podziemnych – rozumie się przez to wszystkie wody znajdujące się pod powierzchnią ziemi w strefie nasycenia, w tym wody gruntowe pozostające w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;

69) wodach opadowych lub roztopowych – rozumie się przez to wody będące skutkiem opadów atmosferycznych;

70) wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi – rozumie się przez to:

a) wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, przygotowania żywności lub innych celów domowych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy jest dostarczana z sieci dystrybucyjnej, cystern, w butelkach lub pojemnikach,

b) wodę wykorzystywaną przez przedsiębiorstwo produkcji żywności do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów albo substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

71) współrzędnych – rozumie się przez to współrzędne w geodezyjnym układzie odniesienia PL-ETRF2000, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1629 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60);

72) wyłącznej strefie ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej – rozumie się przez to wyłączną strefę ekonomiczną, o której mowa w art. 15 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej;

73) zakładach – rozumie się przez to podmioty korzystające z wód w ramach usług wodnych, wykonujące urządzenia wodne lub wykonujące inne działania wymagające zgody wodnoprawnej;

74) zanieczyszczeniu – rozumie się przez to emisję w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, w tym jakości ekosystemów wodnych lub ekosystemów lądowych bezpośrednio zależnych od ekosystemów wodnych, powodować szkodę w dobrach materialnych, pogarszać walory estetyczne środowiska lub kolidować z uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska, w szczególności powodować zanieczyszczenie wód powierzchniowych i wód podziemnych;

75) zanieczyszczeniu wód morskich – rozumie się przez to będące wynikiem działalności człowieka bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie do środowiska wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, substancji lub energii, w tym podmorskiego hałasu, które wywołuje lub może wywoływać negatywne skutki, takie jak:
   a) straty w żywych zasobach i ekosystemach morskich, w tym utratę różnorodności biologicznej,
   b) zagrożenie dla zdrowia ludzkiego,
   c) utrudnienia w działalności morskiej, w tym w zakresie rybołówstwa, żeglugi, turystyki i rekreacji, oraz w innych sposobach korzystania z wód morskich,
   d) pogorszenie jakości wód morskich i zmniejszenie ich walorów estetycznych lub ograniczenie możliwości zrównoważonego korzystania z zasobów i usług morskich;

76) zanieczyszczeniu wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów lub substancji niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się;

77) zlewni – rozumie się przez to obszar lądu, z którego cały spływ powierzchniowy wód jest odprowadzany przez system strug, strumieni, potoków, rzek i kanałów do wybranego przekroju cieku.

Art. 17. 1. Przepisy ustawy dotyczące:

1) właścicieli – stosuje się odpowiednio do posiadaczy samoistnych oraz użytkowników wieczystych, a w przypadku eksploatacji instalacji w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska – do prowadzącego instalację;
2) właściciela wód – stosuje się odpowiednio do organów administracji publicznej, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, osób prawnych lub osób fizycznych, wykonujących prawa właścicielskie w stosunku do wód;
3) urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do:
   a) urządzeń melioracji wodnych niezaliczonych do urządzeń wodnych,
   b) obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń, wraz z infrastrukturą towarzyszącą, prowadzonych przez wody powierzchniowe w granicach linii brzegu oraz przez wały przeciwpowodziowe,
   c) robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany naturalnych przepływów wód, stanu wód stojących i stanu wód podziemnych poza granicami nieruchomości gruntowej, na której są prowadzone te roboty;
4) wykonania urządzeń wodnych – stosuje się odpowiednio do odbudowy, rozbudowy, nadbudowy, przebudowy, rozbiórki lub likwidacji tych urządzeń, z wyłączeniem robót związanych z utrzymywaniem urządzeń wodnych w celu zachowania ich funkcji.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o właściwym organie Inspekcji Ochrony Środowiska – należy przez to rozumieć:

1) w art. 109 ust. 12, art. 116, art. 118 ust. 1 i 2, art. 119 ust. 3, art. 151 ust. 1–11 i 14, art. 152 ust. 1 i 2, art. 154 ust. 1–5, art. 171 ust. 4 pkt 2, art. 296, art. 348 ust. 7, 11 i 12, art. 350 ust. 1 i 3–6 oraz w art. 351 ust. 1 i 2 – Głównego Inspektora Ochrony Środowiska;
2) w art. 37 ust. 12, art. 39 ust. 7, art. 108 ust. 1 i 2, art. 109 ust. 3 i 11, art. 110 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 281 ust. 8 i 9, art. 282 ust. 4 i 5, art. 283–286, art. 288, art. 295 ust. 1, 4, 7, 8, 10, 12–16, art. 299 ust. 1, art. 303 pkt 2, art. 324 ust. 6, art. 348 ust. 3–6, 9, 10 i 15, art. 399 ust. 9 oraz w art. 414 ust. 4 – wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

Rozdział 3

Wody oraz jednolite części wód

Art. 18. Wody dzielą się na wody powierzchniowe i wody podziemne.

Art. 19. Wody, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i wód morza terytorialnego, są wodami śródlądowymi.

Art. 20. Wodami powierzchniowymi są wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne oraz śródlądowe wody powierzchniowe.

Art. 21. Śródlądowe wody powierzchniowe dzielą się na śródlądowe wody płynące oraz śródlądowe wody stojące.

Art. 22. Śródlądowymi wodami płynącymi są wody w:

1) ciekach naturalnych oraz w źródłach, z których te cieki biorą początek;
2) jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych o ciągłym albo okresowym naturalnym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych;
3) sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących;
4) kanałach.

Art. 23. 1. Śródlądowymi wodami stojącymi są wody śródlądowe w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych niezwiązanych bezpośrednio, w sposób naturalny, z powierzchniowymi śródlądowymi wodami płynącymi.

2. Przepisy o śródlądowych wodach stojących stosuje się odpowiednio do wód znajdujących się w zagłębieniach terenu powstałych w wyniku działalności człowieka, niebędących stawami.

Art. 24. Dla potrzeb zarządzania wodami, w tym planowania w gospodarowaniu wodami, wody dzieli się na jednolite części wód, uwzględniając:

1) jednolite części wód powierzchniowych, w tym jednolite części:
   a) wód przejściowych lub przybrzeżnych,
   b) wód sztucznych lub silnie zmienionych;
2) jednolite części wód podziemnych, z wyodrębnieniem wód podziemnych w obszarach bilansowych, będących jednostkami hydrogeologicznymi wytypowanymi w celu ustalenia zasobów odnawialnych i zasobów dyspozycyjnych wód podziemnych, wraz z oceną stopnia zagospodarowania tych wód, zgodnie z przepisami wydanymi na

podstawie art. 97 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Art. 25. Wodami przejściowymi są wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.

Art. 26. 1. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, liczonej od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego.

2. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.

Art. 27. Przepisów art. 22 pkt 2 i 3 nie stosuje się dla potrzeb badania i oceny stanu wód powierzchniowych, prowadzonych w ramach monitoringu wód.

Art. 28. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, granice między śródlądowymi wodami powierzchniowymi a morskimi wodami wewnętrznymi i wodami morza terytorialnego, kierując się znaczeniem gospodarczym oraz sposobem wykorzystywania tych wód.

DZIAŁ II

KORZYSTANIE Z WÓD

Rozdział 1

Korzystanie z wód i usługi wodne

Art. 29. Korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie, w szczególności nie może naruszać ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, powodować marnotrawstwa wody lub marnotrawstwa energii wody, a także nie może wyrządzać szkód.

Art. 30. Wody podziemne wykorzystuje się przede wszystkim do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 31. 1. Dopuszcza się korzystanie z każdej wody w rozmiarze i w czasie wynikającym z konieczności:

1) zwalczania poważnych awarii, klęsk żywiołowych, pożarów lub innych miejscowych zagrożeń;
2) zapobieżenia poważnemu i nagłemu niebezpieczeństwu grożącemu życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu znacznej wartości, którego w inny sposób nie można uniknąć.

2. W sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 2260), wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, określić rozmiar i czas korzystania z każdej wody na potrzeby, o których mowa w ust. 1.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie uprawniają do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz w czasie suszy lub niskiego stanu wód, nie ponosi się opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2.

5. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, w celu zapobieżenia skutkom powodzi lub suszy, wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe ograniczenia w korzystaniu z wód, w szczególności w zakresie poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, a także zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych.

6. Wprowadzenie czasowych ograniczeń, o których mowa w ust. 5, zawiesza wykonywanie uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych.

7. Za szkody powstałe na skutek wprowadzenia czasowego ograniczenia w korzystaniu z wód lub zmiany sposobu gospodarowania wodą w zbiornikach retencyjnych oraz za szkody powstałe na skutek zawieszenia wykonywania uprawnień wynikających z pozwoleń wodnoprawnych, zakładom nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 32. 1. Każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych, morskich wód wewnętrznych oraz z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

2. Powszechne korzystanie z wód służy do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych,

a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przypisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb.

3. Rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, powszechne korzystanie z wód powierzchniowych innych niż wymienione w ust. 1, służące zaspokajaniu wyłącznie potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego i ustalić dopuszczalny zakres tego korzystania.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, właścicielowi wód przysługuje z budżetu gminy odszkodowanie na warunkach określonych w art. 467.

Art. 33. 1. Właścicielowi gruntu przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz z wód podziemnych znajdujących się w jego gruncie.

2. Prawo do zwykłego korzystania z wód nie uprawnia do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej.

3. Zwykłe korzystanie z wód służy zaspokojeniu potrzeb własnego gospodarstwa domowego oraz gospodarstwa rolnego.

4. Zwykłe korzystanie z wód obejmuje:

1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m^3 na dobę;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę.

Art. 34. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące:

1) odwadnianie gruntów i upraw;
2) użytkowanie wód znajdujących się w stawach i rowach;
3) wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1;
4) wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości, z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;

5) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
6) wykorzystywanie wód do celów żeglugi oraz spławu;
7) przerzuty wód oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych;
8) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
9) uprawianie na wodach sportu, turystyki lub rekreacji przy pomocy jednostek pływających wyposażonych w silnik spalinowy o mocy przekraczającej 9,9 KM, z wyłączeniem dróg wodnych;
10) chów ryb w sadzach;
11) zapewnienie wody dla funkcjonowania urządzeń umożliwiających migrację ryb;
12) nawadnianie gruntów lub upraw wodami w ilości większej niż średniorocznie 5 m^3 na dobę;
13) korzystanie z wód na potrzeby działalności gospodarczej;
14) rolnicze wykorzystanie ścieków, jeżeli ich łączna ilość jest większa niż 5 m^3 na dobę;
15) korzystanie z wód w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
16) organizacja wypoczynku lub sportów wodnych w ramach działalności gospodarczej.

Art. 35. 1. Usługi wodne polegają na zapewnieniu gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwości korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego korzystania z wód, zwykłego korzystania z wód oraz szczególnego korzystania z wód.

2. Gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą zapewnia się dostęp do usług wodnych na zasadach określonych w przepisach ustawy.

3. Usługi wodne obejmują:
1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) piętrzenie, magazynowanie lub retencjonowanie wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz korzystanie z tych wód;
3) uzdatnianie wód podziemnych i powierzchniowych oraz ich dystrybucję;
4) odbiór i oczyszczanie ścieków;

5) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, obejmujące także wprowadzanie ścieków do urządzeń wodnych;
6) korzystanie z wód do celów energetyki, w tym energetyki wodnej;
7) odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych, ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast;
8) trwałe odwadnianie gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych, a także odprowadzanie do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast;
9) odprowadzanie do wód lub do ziemi wód pobranych i niewykorzystanych.

Art. 36. 1. Podmiot korzystający z usług wodnych dokonujący poboru wód powierzchniowych lub podziemnych w ramach usług wodnych jest obowiązany do stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranych wód.

2. Podmiot korzystający z usług wodnych wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi w ramach usług wodnych jest obowiązany do stosowania przyrządów pomiarowych lub systemów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków, jeżeli wprowadza do wód lub do ziemi ścieki w ilości średniej dobowej powyżej 0,01 m^3/s.

3. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 2, nie obejmują właścicieli gruntów, którym przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33.

4. Wody Polskie wyposażają podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, na własny koszt w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków.

5. Podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, za zgodą Wód Polskich, mogą wyposażyć się na własny koszt w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości i temperatury wprowadzonych ścieków.

6. Jeżeli wyniki kontroli gospodarowania wodami wskazują, że właściciele gruntów, którym przysługuje prawo do zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33:

1) dokonują poboru wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie przekraczającej 5 m^3 na dobę,

2) wprowadzają ścieki do wód lub do ziemi w ilości przekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę

– Wody Polskie mogą, na własny koszt, wyposażyć tych właścicieli gruntów, za ich zgodą, w przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości wprowadzonych ścieków.

Rozdział 2

Wody wykorzystywane do kąpieli

Art. 37. 1. Rada gminy określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 20 maja sezon kąpielowy, który obejmuje okres między 1 czerwca a 30 września.

2. Rada gminy określa, w drodze uchwały, corocznie do dnia 20 maja wykaz kąpielisk na terenie gminy lub na polskich obszarach morskich przyległych do danej gminy.

3. Organizator kąpieliska do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego sezon kąpielowy, w którym kąpielisko ma być otwarte, przekazuje wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o umieszczenie w wykazie kąpielisk, o którym mowa w ust. 2, wydzielonego fragmentu wód powierzchniowych, na których planuje utworzyć kąpielisko.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres organizatora;
2) nazwę i adres kąpieliska oraz opis granicy kąpieliska na aktualnej mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy kąpieliska;
3) wskazanie długości linii brzegowej kąpieliska;
4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z kąpieliska;
5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia kąpieliska;
6) opis infrastruktury kąpieliska, w tym urządzeń sanitarnych;
7) wskazanie sposobu gospodarki odpadami.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, dołącza się:

1) kopię zgłoszenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 393 ust. 1 pkt 4, wraz z zaświadczeniem o niezgłoszeniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 421 ust. 9;
2) informacje dotyczące planowanego kąpieliska:
   a) aktualny profil wody w kąpielisku,
   b) status kąpieliska w poprzednim sezonie kąpielowym (czynne, nieczynne) albo wzmianka, że wniosek dotyczy kąpieliska nowo utworzonego,

c) ocena jakości wody i klasyfikacja wody w kąpielisku w poprzednim sezonie kąpielowym, jeżeli wniosek dotyczy istniejącego kąpieliska,

d) udogodnienia i środki podjęte w celu promowania kąpieli;

3) zgodę właściciela wód oraz właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska na utworzenie kąpieliska.

6. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 3, jest niekompletny, wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jego uzupełnienia w terminie 7 dni.

7. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 6, w wyznaczonym terminie, wniosek, o którym mowa w ust. 3, pozostawia się bez rozpatrzenia.

8. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przygotowuje projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, obejmujący wykaz planowanych kąpielisk, sporządzony po rozpatrzeniu wniosków, o których mowa w ust. 3, oraz wykaz wydzielonych fragmentów wód powierzchniowych, na których planuje utworzyć kąpieliska, dla których będzie organizatorem.

9. W przypadku gdy organizatorem kąpieliska jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, przepisy ust. 5 stosuje się odpowiednio.

10. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta podaje do publicznej wiadomości projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, w sposób zwyczajowo przyjęty, określając formę, miejsce i termin składania uwag oraz propozycji zmian do tego projektu uchwały, nie krótszy niż 21 dni od dnia podania do publicznej wiadomości.

11. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatruje uwagi oraz propozycje, o których mowa w ust. 10, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu terminu ich składania.

12. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 2, wraz z wnioskami, o których mowa w ust. 3, i dokumentami, o których mowa w ust. 5, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, najpóźniej do dnia 28 lutego, przekazuje do zaopiniowania Wodom Polskim, właścicielowi wód, oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, a w przypadku kąpieliska położonego na: terenie parku narodowego – także dyrektorowi parku narodowego, polskich obszarach morskich – także właściwemu dyrektorowi urzędu morskiego, śródlądowej drodze wodnej – także właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej. Wody Polskie, właściciel wód, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej oraz dyrektor urzędu morskiego wyrażają opinie do

przekazanego projektu uchwały, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.

13. Na obszarze parku narodowego kąpielisko może zostać utworzone, jeżeli nie sprzeciwiają się temu postanowienia planu ochrony parku narodowego albo planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 38. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję kąpielisk.

2. W ewidencji kąpielisk zamieszcza się następujące informacje dotyczące kąpieliska:

1) zawarte w wykazie kąpielisk;
2) o ocenie bieżącej i sezonowej jakości wody w kąpielisku oraz klasyfikacji;
3) o zakazie kąpieli i zaleceniach wydanych przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje kąpieliska lub aktualizuje wpis do ewidencji kąpielisk w terminie:

1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2;
2) 2 dni od dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4;
3) 2 dni od dnia otrzymania informacji, o których mowa w art. 41 ust. 2.

4. Organizator kąpieliska jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmianę posiadanych informacji zawartych w ewidencji kąpielisk.

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji kąpielisk, w tym wnioski, o których mowa w art. 37 ust. 3, wraz z załącznikami, oraz zgłoszenia, o których mowa w ust. 4, przez okres 10 lat od dnia wpisu kąpieliska do tej ewidencji.

6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji kąpielisk na wniosek właściciela wód, właściciela gruntu przylegającego do kąpieliska, właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

7. Prowadzenie ewidencji kąpielisk i przekazywanie informacji zawartych w tej ewidencji jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 39. 1. W przypadku gdy nie jest uzasadnione utworzenie kąpieliska, rada gminy może wyrazić, w drodze uchwały, zgodę na utworzenie miejsca okazjonalnie

wykorzystywanego do kąpieli, funkcjonującego przez okres nie dłuższy niż 30 dni w roku kalendarzowym, określając sezon kąpielowy dla miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w terminie nie krótszym niż 30 dni przed planowanym otwarciem miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, przekazuje wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o wyrażenie zgody na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

1) imię i nazwisko albo nazwę oraz adres organizatora;
2) nazwę i adres miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli oraz opis granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli na aktualnej mapie topograficznej albo ortofotomapie lub wykaz współrzędnych punktów załamania granicy miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
3) wskazanie długości linii brzegowej miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
4) wskazanie przewidywanej maksymalnej liczby osób korzystających dziennie z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
5) wskazanie terminów otwarcia i zamknięcia miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
6) wskazanie terminów poboru próbek wody;
7) opis infrastruktury miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w tym urządzeń sanitarnych;
8) wskazanie sposobu gospodarki odpadami.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) zgodę właściciela wód oraz właściciela gruntu przylegającego do planowanego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli na utworzenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
2) informację, czy w poprzednich latach było w tym miejscu tworzone miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli albo kąpielisko;
3) uzasadnienie braku potrzeby utworzenia kąpieliska.

5. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest niekompletny, wójt, burmistrz lub prezydent miasta wzywa do jego uzupełnienia w terminie 7 dni.

6. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 5, w wyznaczonym terminie, wniosek, o którym mowa w ust. 2, pozostawia się bez rozpatrzenia.

7. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, i dokumentami, o których mowa w ust. 4, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazuje do zaopiniowania Wodom Polskim, właścicielowi wód oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, a w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na: terenie parku narodowego – także dyrektorowi parku narodowego, śródlądowej drodze wodnej – także właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej, polskich obszarach morskich – także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego. Wody Polskie, właściciel wód, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej i dyrektor urzędu morskiego, wyrażają opinie do przekazanego projektu uchwały, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.

8. Na obszarze parku narodowego miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli może zostać utworzone, jeżeli nie sprzeciwiają się postanowienia planu ochrony parku narodowego albo planu zadań ochronnych oraz zasady udostępniania parku narodowego.

Art. 40. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta prowadzi i aktualizuje ewidencję miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

2. W ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli zamieszcza się następujące informacje dotyczące miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli:

1) zawarte w uchwałach o wyrażeniu zgód na utworzenie miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;
2) o ocenie bieżącej jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli oraz o zakazie kąpieli i zaleceniach wydanych przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

3. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta wpisuje miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli do ewidencji lub aktualizuje wpis w tej ewidencji w terminie:

1) 14 dni od dnia podjęcia uchwały, o której mowa w art. 39 ust. 1;
2) 2 dni od dnia otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4;
3) 2 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w art. 41 ust. 2.

4. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli jest obowiązany niezwłocznie zgłosić zmianę posiadanych informacji zawartych w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

5. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przechowuje dokumentację stanowiącą podstawę do dokonania wpisu do ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, w tym wniosek, o którym mowa w art. 39 ust. 2, wraz z załącznikami, przez okres 10 lat od dnia dokonania wpisu danego miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do tej ewidencji.

6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany do nieodpłatnego przekazywania informacji zawartych w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli na wniosek właściciela wód, właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego lub organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

7. Prowadzenie ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i przekazywanie informacji zawartych w tej ewidencji jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 41. 1. Jakość wody w kąpielisku oraz miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczących oceny jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, klasyfikacji wody w kąpielisku oraz zakazu kąpieli. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta zamieszcza te informacje odpowiednio w ewidencji kąpielisk lub w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli.

3. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania organizatorowi pochodzących z kontroli urzędowej informacji dotyczących ocen jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli oraz klasyfikacji wody w kąpielisku.

Art. 42. 1. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wykonuje badanie jakości wody nie wcześniej niż 10 dni przed dniem rozpoczęcia funkcjonowania tego miejsca oraz przynajmniej raz w trakcie jego funkcjonowania, a także każdorazowo w przypadku wzrokowego stwierdzenia zanieczyszczenia wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

2. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli informuje państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o planowanym terminie wykonania badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

3. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli przekazuje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania, właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badań, o których mowa w ust. 1, oraz informacje o wystąpieniu zmian, które mogą wpływać na pogorszenie jakości wody.

Art. 43. 1. Na podstawie wyników badania jakości wody, wykonanych i dostarczonych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny dokonuje bieżącej oceny jakości wody, czy spełnia ona wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Jeżeli wyniki badań wykonanych przez organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wskazują na to, że woda w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny przeprowadza kontrolę urzędową, o której mowa w art. 343 ust. 1 pkt 3.

Art. 44. 1. Po podjęciu uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przedstawia właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

2. Główny Inspektor Sanitarny przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego przedstawia Komisji Europejskiej informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego.

3. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, dołącza się wykaz kąpielisk.

Art. 45. 1. Organizator kąpieliska oraz organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli są obowiązani oznakować kąpielisko.

2. Jeżeli został wprowadzony stały zakaz kąpieli, o którym mowa w art. 345 ust. 5, właściwy wójt, burmistrz lub prezydent miasta jest obowiązany oznakować obszar czytelną informacją o zakazie kąpieli.

3. W przypadku zaprzestania prowadzenia przez organizatora kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli tracą one swój status, a organizator jest obowiązany oznakować obszar czytelną informacją o zaprzestaniu prowadzenia kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli i usunąć oznakowanie tych miejsc niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zamknięcia odpowiednio kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli.

Art. 46. 1. Organizatorzy kąpielisk mogą łączyć kąpieliska w przypadku gdy:

1) kąpieliska sąsiadujące ze sobą nie dzieli żadna fizyczna odległość;
2) kąpieliska uzyskały zbliżoną klasyfikację oceny jakości wody w 4 poprzednich sezonach kąpielowych;
3) profile wody w kąpieliskach wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.

2. Organizatorzy kąpielisk mogą dokonywać podziału kąpielisk, gdy jest to uzasadnione jakością wody w kąpielisku lub jego części, lub bezpieczeństwem osób korzystających z kąpieliska.

3. Do łączenia albo podziału kąpielisk przepisy art. 37 ust. 2–12 stosuje się odpowiednio, z tym że łączenie albo podział kąpielisk wymaga uzasadnienia.

Art. 47. 1. Kąpielisko może funkcjonować, jeżeli jakość wody w nim została sklasyfikowana co najmniej jako dostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2.

2. Jeżeli jakość wody w kąpielisku została sklasyfikowana jako niedostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2, kąpielisko może funkcjonować pod warunkiem podjęcia działań mających na celu:

1) ochronę zdrowia ludzkiego i poprawę jakości wody, w tym wprowadzenia zakazu kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowego zakazu kąpieli;
2) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia dostatecznej klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
3) zapobieżenie, zmniejszenie lub wyeliminowanie przyczyn zanieczyszczenia wody w kąpielisku;
4) przekazanie społeczeństwu informacji dotyczącej jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.

3. Przy badaniu wody w kąpieliskach oraz w miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli dopuszcza się stosowanie metody alternatywnej w stosunku do metody referencyjnej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3, w przypadku udokumentowania równoważności wyników badania tej wody

przeprowadzonego metodą alternatywną z wynikami badania wody przeprowadzonego metodą referencyjną.

4. Uznanie metody alternatywnej w zakresie badania wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli za równoważną z metodą referencyjną następuje zgodnie z aktualnym wydaniem normy PN-EN ISO 17994.

5. Badania równoważności metody alternatywnej dokonuje się w krajowych laboratoriach akredytowanych.

6. Dokumentacja z badań równoważności metody alternatywnej jest przedkładana instytutowi badawczemu wykonującemu zadania z zakresu zdrowia publicznego, w celu oceny jej kompletności i poprawności w odniesieniu do wymagań aktualnego wydania normy PN-EN ISO 17994 oraz zachowania spełnienia wymagania określonego w ust. 5.

7. Minister właściwy do spraw zdrowia, po uzyskaniu pozytywnej oceny instytutu, o której mowa w ust. 6, przedstawia Komisji Europejskiej informacje dotyczące metody alternatywnej oraz jej równoważności wraz z dokumentacją, o której mowa w ust. 6.

Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych;
4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli;
5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku;
6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5;
8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości

wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.

Art. 49. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji objętych ewidencją kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,
2) wzór ewidencji kąpielisk oraz ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli,
3) sposób oznakowania kąpieliska oraz miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli

– mając na względzie bezpieczeństwo oraz zagrożenia dla zdrowia kąpiących się, a także przekazywanie społeczeństwu aktualnych informacji o jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

DZIAŁ III

OCHRONA WÓD

Rozdział 1

Cel ochrony wód i cele środowiskowe

Art. 50. Wody, jako integralna część środowiska oraz siedlisko dla organizmów, podlegają ochronie, niezależnie od tego, czyją stanowią własność.

Art. 51. 1. Celem ochrony wód jest osiągnięcie celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych, jednolitych części wód podziemnych oraz obszarów chronionych, a także poprawa jakości wód oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i na terenach podmokłych.

2. Realizując cel, o którym mowa w ust. 1, należy zapewnić, żeby wody, w zależności od potrzeb, nadawały się do:

1) zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
2) uprawiania sportu, turystyki lub rekreacji;
3) wykorzystywania do kąpieli;
4) bytowania ryb i innych organizmów wodnych w warunkach naturalnych, umożliwiających ich migrację.

3. Dla realizacji celu określonego w ust. 2 pkt 3:

1) organizator kąpieliska sporządza profil wody w kąpielisku, aktualizuje go i przekazuje w terminie 7 dni, właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz Wodom Polskim, a w przypadku kąpielisk morskich także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego, oraz podejmuje działania mające na celu obniżenie ryzyka zanieczyszczenia wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, w szczególności działania określone w art. 343 ust. 5 pkt 2 i 7;
2) organy administracji publicznej są obowiązane udostępniać organizatorowi kąpieliska na jego wniosek informacje, które mogą być wykorzystane przy sporządzaniu profilu wody w kąpielisku;
3) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wykonują działania określone w art. 343 ust. 1 oraz art. 345 i art. 346.

4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób sporządzania profilu wody w kąpielisku,
2) szczegółowy zakres informacji zawartych w profilu wody w kąpielisku i sposób ich przedstawiania,
3) sposób dokonywania aktualizacji profilu wody w kąpielisku

– mając na względzie poprawę jakości wody w kąpieliskach i ochronę zdrowia publicznego.

5. Za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobiera się opłatę.

6. Opłata za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, pobierana przez organ administracji:

1) rządowej – stanowi dochód budżetu państwa;
2) samorządowej – stanowi dochód budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

7. Opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, nie pobiera się, jeżeli wniosek o udostępnienie informacji został złożony przez organ administracji publicznej.

8. Jednostkowe stawki opłat za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, wynoszą:

1) za wyszukiwanie informacji – 10 zł, jeżeli udostępnienie wymaga wyszukania do dziesięciu dokumentów; opłata ulega zwiększeniu o nie więcej niż 1 zł za każdy kolejny dokument wymagający wyszukania;

2) za przekształcanie informacji w formę wskazaną we wniosku – 3 zł za każdy informatyczny nośnik danych;
3) za przekształcanie informacji polegające na skanowaniu dokumentów – 0,30 zł za każdą stronę;
4) za sporządzanie kopii dokumentów lub danych w formacie 210 mm x 297 mm (A4):
   a) za stronę kopii czarno-białej – 0,60 zł,
   b) za stronę kopii kolorowej – 6 zł.

9. Za przesłanie kopii dokumentów lub danych za pośrednictwem operatora pocztowego pobiera się opłatę za przesyłkę pocztową danego rodzaju i danej kategorii wagowej w wysokości podanej w obowiązującym cenniku usług powszechnych operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948), zwiększoną o:

1) nie więcej niż 4 zł – za kopię dokumentów lub danych w formie wydruku lub kserokopii;
2) nie więcej niż 10 zł – za kopię dokumentów lub danych na informatycznym nośniku danych dostarczonym przez podmiot, który złożył wniosek o udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2.

10. Opłatę za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłatę, o której mowa w ust. 9, uiszcza się przed udostępnieniem tych informacji, przez wpłatę do kasy albo na rachunek bankowy urzędu zapewniającego obsługę właściwego organu administracji publicznej.

11. W przypadku nieuiszczenia opłaty za udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oraz opłaty, o której mowa w ust. 9, organy administracji publicznej odmawiają udostępnienia tych informacji.

Art. 52. 1. Ochrona wód jest realizowana w szczególności z uwzględnieniem wyników oceny stanu wód podziemnych oraz wyników oceny stanu wód powierzchniowych.

2. Ocena stanu wód podziemnych obejmuje ocenę stanu ilościowego wód podziemnych lub stanu chemicznego tych wód, dokonywane w ramach oceny stanu jednolitych części tych wód zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 1.

3. Ocena stanu wód powierzchniowych obejmuje klasyfikację stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego tych wód, dokonywane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 53 ust. 2.

4. Ochrona wód jest realizowana z uwzględnieniem przepisów działu I i działu III w tytule II oraz działów I–III w tytule III ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym:

1) klasyfikację elementów fizykochemicznych;
2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego;
3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych;
4) sposób prezentacji ich stanu;
5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu;
6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

1) elementy jakości dla klasyfikacji:
   a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
   b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
2) definicje klasyfikacji:
   a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych,
   b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych,
   c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych;
3) typy wód powierzchniowych, z podziałem na kategorie tych wód;

4) sposób klasyfikacji:
   a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych,
   b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,
   c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a,
   d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;
5) sposób interpretacji wyników badań wskaźników jakości, o których mowa w pkt 4 lit. a;
6) sposób oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych;
7) sposób prezentacji wyników klasyfikacji:
   a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. b,
   b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. c,
   c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. d;
8) częstotliwość dokonywania:
   a) klasyfikacji poszczególnych elementów, o których mowa w pkt 4 lit. a,
   b) klasyfikacji stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym

stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę przy określaniu wartości progowych:

1) wpływ oraz wzajemne oddziaływania wód podziemnych na ekosystemy wodne pozostające w związku hydraulicznym z tymi wodami oraz ekosystemy lądowe zależne od tych wód;
2) zaburzenia aktualnych lub przyszłych uzasadnionych sposobów wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcji;
3) zanieczyszczenia powodujące uznanie jednolitych części wód podziemnych za zagrożone;
4) warunki hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące bilansu wodnego i poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego, z uwzględnieniem przypadków gdy podwyższone poziomy wartości tła elementów fizykochemicznych występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, przy czym przez wartość tła rozumie się stężenie substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik odpowiadające warunkom naturalnym w tej jednolitej części wód podziemnych albo w nieznacznym stopniu odbiegające od warunków naturalnych w wyniku działalności człowieka, przy czym przy określaniu poziomów tła przyjmuje się że:
   a) poziomy tła powinny być określane na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych oraz na podstawie wyników monitoringu wód podziemnych,
   b) monitoring wód podziemnych i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i skład chemiczny wód podziemnych są zróżnicowane w pionie i w poziomie,
   c) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitoringu wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określane w oparciu o te ograniczone dane z monitoringu, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są dostępne,
   d) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitoringu wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła

powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitoringu są wystarczające;

5) pochodzenie substancji zanieczyszczających, ich ewentualne występowanie w przyrodzie, toksyczność, zdolność do dyspersji, trwałość i zdolność do bioakumulacji;

6) wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii i ekotoksykologii.

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę:

1) normy jakości wód podziemnych rozumiane jako normy jakości środowiska, określone w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, odpowiadające stężeniu danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonych jako wskaźnik, które nie powinny być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi, oraz dotychczasowe wartości progowe;

2) konieczność zmiany wartości progowych, jeżeli nowe informacje o substancjach zanieczyszczających, grupach substancji zanieczyszczających lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu;

3) możliwość usunięcia wartości progowych, jeżeli dana jednolita część wód podziemnych nie jest już narażona na zagrożenie ze strony danych substancji zanieczyszczających, grup substancji zanieczyszczających lub wskaźników zanieczyszczeń;

4) konieczność określenia bardziej rygorystycznych wartości progowych, w przypadku gdy normy jakości wód podziemnych zastosowane do danej jednolitej części wód podziemnych mogą skutkować nieosiągnięciem celów środowiskowych dla wód powierzchniowych pozostających w związku hydraulicznym z tą jednolitą częścią wód podziemnych lub prowadzić do znaczącego pogorszenia jakości ekologicznej lub chemicznej tych wód lub znaczącej szkody w ekosystemach lądowych, bezpośrednio zależnych od danej jednolitej części wód podziemnych;

5) współpracę z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie skoordynowanego ustalenia wartości progowych w odniesieniu do jednolitych części wód podziemnych, których część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz jednolitych części wód podziemnych, w obrębie

których przepływ wód podziemnych przecina granicę z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej;

6) możliwość skoordynowanego ustalenia wartości progowych z właściwymi organami państw nienależących do Unii Europejskiej, w przypadku gdy jednolita część wód podziemnych lub grupa takich części znajdują się na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował potrzebą uwzględnienia poszczególnych wskaźników jakości w systemie oceny stanu wód, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań.

Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie:

1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie;

2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych, przez określenie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach niniejszej ustawy, a także w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

2. Jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wartości emisji niż te, o których mowa w ust. 1, należy stosować bardziej rygorystyczne wymagania w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 55. 1. Cele środowiskowe rozumiane jako osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód podziemnych, w tym dobrego stanu ilościowego wód podziemnych i dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, dobrego stanu wód powierzchniowych, w tym dobrego

stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego oraz dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, lub norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których zostały utworzone obszary chronione, a także zapobieganie ich pogorszeniu, w szczególności w odniesieniu do ekosystemów wodnych i innych ekosystemów zależnych od wód, określa się dla:

1) jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione;
2) sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych;
3) jednolitych części wód podziemnych;
4) obszarów chronionych.

2. Cele środowiskowe ustanawia się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 56. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione jest ochrona oraz poprawa ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry stan ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego.

Art. 57. Celem środowiskowym dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego.

Art. 58. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56 i art. 57, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na:

1) stopniowej redukcji zanieczyszczeń powodowanych przez substancje priorytetowe oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1;
2) zaniechaniu lub stopniowym eliminowaniu emisji do wód powierzchniowych substancji priorytetowych oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1.

Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest:

1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń;
2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu;
3) ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan.

Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych.

Art. 61. 1. Celem środowiskowym dla obszarów chronionych jest osiągnięcie norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których te obszary chronione zostały utworzone, przepisów ustanawiających te obszary lub dotyczących tych obszarów, o ile nie zawierają one w tym zakresie odmiennych uregulowań.

2. Cel środowiskowy, o którym mowa w ust. 1, realizuje się w szczególności przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 62. 1. Jeżeli dla określonej jednolitej części wód stosuje się większą liczbę celów środowiskowych, spośród wymienionych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, realizuje się cel środowiskowy formułujący bardziej rygorystyczne wymagania.

2. Informację o celu środowiskowym, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i weryfikuje co 6 lat.

Art. 63. 1. Dopuszcza się ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych niż określone w art. 56, art. 57 oraz w art. 59 dla wybranych jednolitych części wód, które są w takim stopniu zmienione działalnością człowieka lub których naturalne warunki są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niewykonalne lub rodziłoby nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści i jednocześnie:

1) potrzeby w zakresie środowiska, społeczne lub gospodarcze, zaspokajane przez taką działalność człowieka, nie mogą być zaspokojone za pomocą innych działań,

korzystniejszych z punktu widzenia środowiska i bez ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści;

2) dla wód powierzchniowych osiąga się najlepszy z możliwych stan wód powierzchniowych przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;

3) dla wód podziemnych zachodzą możliwie jak najmniejsze zmiany dobrego stanu ilościowego i dobrego stanu chemicznego przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia;

4) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu jednolitych części wód.

2. Mniej rygorystyczne cele środowiskowe ustala się i szczegółowo uzasadnia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza oraz weryfikuje co 6 lat.

Art. 64. 1. Jednolita część wód powierzchniowych może zostać wyznaczona jako sztuczna lub silnie zmieniona, jeżeli:

1) zmiana jej cech hydromorfologicznych, konieczna dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego, miałaby znaczące negatywne oddziaływanie na:
   a) środowisko,
   b) żeglugę i infrastrukturę portową oraz infrastrukturę zapewniającą dostęp do portu lub przystani morskiej, lub korzystanie z wód w celach rekreacyjnych,
   c) prowadzenie działalności, dla której jest dokonywane piętrzenie wody, w szczególności na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wytwarzania energii elektrycznej lub nawadniania,
   d) regulację stosunków wodnych, ochronę przed powodzią lub suszą oraz melioracje wodne odwadniające lub nawadniające,
   e) przedsięwzięcia inne niż wymienione w lit. b–d, stanowiące równorzędny interes publiczny istotny dla zrównoważonego rozwoju;

2) realizacja celów publicznych, którym służy sztuczna lub silnie zmieniona jednolita część wód powierzchniowych, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub z uwagi na nieproporcjonalnie wysokie, w stosunku do spodziewanych korzyści, koszty ich realizacji, nie jest możliwa w inny sposób, mniej obciążający środowisko.

2. Wyznaczenie jednolitej części wód powierzchniowych jako sztucznej lub silnie zmienionej wymaga szczegółowego uzasadnienia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i podlega weryfikacji co 6 lat.

Art. 65. 1. Dopuszczalne jest czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ono wynikiem zjawisk o charakterze naturalnym lub skutkiem siły wyższej, nadzwyczajnych lub niemożliwych do przewidzenia, w szczególności ekstremalnych zjawisk powodziowych lub długotrwałej suszy, zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 209) lub niedających się przewidzieć katastrof, oraz jeżeli zostaną spełnione następujące warunki:

1) zostały podjęte działania mające na celu zapobieżenie dalszemu pogorszeniu stanu wód, które nie zagrożą realizacji celów środowiskowych dla pozostałych wód;
2) w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zostały ustalone warunki i wskaźniki kwalifikowania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód;
3) oddziaływania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, są corocznie analizowane i zostały podjęte działania mające na celu przywrócenie poprzedniego stanu jednolitych części wód, tak szybko, jak jest to możliwe w warunkach racjonalnego działania;
4) działania, o których mowa w pkt 1 i 3, zostały zawarte w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i nie zagrożą przywróceniu poprzedniego stanu jednolitych części wód, gdy ustąpią przyczyny czasowego pogorszenia stanu tych wód;
5) opis skutków okoliczności i zjawisk oraz podjętych i kontynuowanych działań, o których mowa w pkt 1 i 3, zostanie zawarty w najbliższej aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

2. Nie stanowi czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód chwilowa zmiana stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ona związana z utrzymywaniem wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego zgodnie z interesem publicznym, o ile stan tych wód ulega poprawie bez konieczności prowadzenia działań naprawczych.

Art. 66. Dopuszczalne jest:

1) nieosiągnięcie dobrego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego, jeżeli jest skutkiem nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych;
2) niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych ze stanu bardzo dobrego do dobrego lub niezapobieżenie pogorszeniu potencjału ekologicznego z maksymalnego do dobrego, jeżeli są one wynikiem nowych działań człowieka, zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i niezbędnych dla rozwoju społeczeństwa.

Art. 67. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu jednolitych części wód podziemnych, jeżeli jest skutkiem:

1) nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych;
2) zmian poziomu zwierciadła wód podziemnych.

Art. 68. Przepisy art. 66 i art. 67 stosuje się, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) podejmowane są wszelkie działania, aby łagodzić skutki negatywnych oddziaływań na stan jednolitych części wód;
2) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66 i art. 67, są szczegółowo przedstawione w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i są aktualizowane co 6 lat;
3) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66, są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a pozytywne efekty związane z ochroną zdrowia, utrzymaniem bezpieczeństwa oraz zrównoważonym rozwojem przeważają nad korzyściami dla społeczeństwa i środowiska związanymi z osiągnięciem celów środowiskowych, o których mowa w art. 55, utraconymi w następstwie tych zmian i działań;
4) zakładane korzyści wynikające ze zmian i działań, o których mowa w pkt 1–3, nie mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu innych działań, znacząco korzystniejszych z punktu widzenia interesów środowiska, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub nieproporcjonalnie wysokie koszty.

Art. 69. Wyznaczanie jednolitych części wód powierzchniowych jako sztucznych lub silnie zmienionych, o którym mowa w art. 64 ust. 1, ustalanie mniej rygorystycznych celów

środowiskowych, o którym mowa w art. 63 ust. 1, dopuszczanie czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód, o którym mowa w art. 65 ust. 1, oraz stosowanie przepisów art. 66, nie może trwale uniemożliwiać ani zagrażać realizacji:

1) celów środowiskowych ustalonych dla innych jednolitych części wód w granicach tego samego dorzecza;
2) wymogów dotyczących ochrony środowiska wynikających z odrębnych przepisów.

Art. 70. Celem ochrony jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości jest zapobieganie pogorszeniu jakości tych jednolitych części wód w taki sposób, aby w szczególności zminimalizować potrzebę ich uzdatniania.

Art. 71. Dla jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi realizuje się cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz wymagania wynikające z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Art. 72. Jednolite części wód, przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi obejmują:

1) jednolite części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostarczające średnio więcej niż 10 m^3 na dobę lub służące więcej niż 50 osobom;
2) jednolite części wód, które są przewidywane do takich celów w przyszłości;
3) jednolite części wód wykorzystywane jako część działalności handlowej lub w budynkach użyteczności publicznej.

Art. 73. Wody powierzchniowe, które nie spełniają wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, nie mogą być wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Art. 74. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinny odpowiadać wody powierzchniowe wykorzystywane do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, a także częstotliwość pobierania próbek wody, metodyki referencyjne analiz i sposób oceny, czy wody odpowiadają wymaganym wymaganiom.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uwzględni podział wód na 3 kategorie w dostosowaniu do standardowych procesów uzdatniania, jakim wody, z uwagi na ich zanieczyszczenie, powinny być poddane w celu uzyskania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także będzie się kierował efektywnością tych procesów oraz potrzebą sukcesywnej poprawy jakości wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Rozdział 2

Zasady ochrony wód

Art. 75. Zakazuje się wprowadzania ścieków:

1) bezpośrednio do wód podziemnych;
2) do wód:
   a) powierzchniowych, jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,
   b) powierzchniowych w obrębie kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i plaż publicznych nad wodami oraz w odległości mniejszej niż 1 kilometr od ich granic,
   c) stojących,
   d) jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny,
   e) cieków naturalnych oraz kanałów będących dopływami jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny;
3) do ziemi:
   a) zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,
   b) jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref

ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,

c) jeżeli stopień oczyszczania ścieków lub miąższość utworów skalnych nad zwierciadłem wód podziemnych nie stanowi zabezpieczenia tych wód przed zanieczyszczeniem,

d) w pasie technicznym,

e) w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami.

Art. 76. 1. Dopuszcza się wprowadzanie:

1) wód opadowych lub roztopowych, wody z przelewów kanalizacji deszczowej oraz wody chłodniczej do wód powierzchniowych lub do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami,

2) wód opadowych lub roztopowych do jezior oraz do ich dopływów, jeżeli czas dopływu tych wód do jeziora jest krótszy niż 24 godziny,

3) wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni, której temperatura nie przekracza +26°C albo naturalnej temperatury wód, do jezior oraz do ich dopływów,

4) ścieków, o których mowa w art. 75 pkt 3 lit. a, jeżeli jest to zgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,

5) wód wykorzystanych pochodzących z pomp ciepła lub wykorzystanych wód geotermalnych – do wód podziemnych

– o ile organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych ustali, że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

2. Właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu wprowadzania do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami, ścieków i wód innych niż wymienione w ust. 1 pkt 1, jeżeli wystąpi istotna potrzeba ekonomiczna lub społeczna, a zwolnienie nie spowoduje zagrożenia dla jakości wód.

Art. 77. 1. Zakazuje się:

1) wprowadzania do wód odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1987 i 1954) oraz ciekłych odchodów zwierzęcych;
2) spławiania do wód śniegu wywożonego z terenów zanieczyszczonych, w szczególności z centrów miast, terenów przemysłowych, terenów składowych, baz transportowych, dróg o dużym natężeniu ruchu wraz z parkingami, oraz jego składowania na terenach położonych między wałem przeciwpowodziowym a linią brzegu wód lub w odległości mniejszej niż 50 m od linii brzegu wód;
3) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią:
   a) gromadzenia ścieków, odchodów zwierzęcych, środków chemicznych, a także innych substancji lub materiałów, które mogą zanieczyścić wody, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w szczególności ich składowania,
   b) lokalizowania nowych cmentarzy;
4) mycia pojazdów w wodach powierzchniowych oraz nad brzegami tych wód;
5) pobierania z wód powierzchniowych wody bezpośrednio do opryskiwaczy rolniczych oraz mycia opryskiwaczy rolniczych w tych wodach;
6) używania farb produkowanych na bazie związków organiczno-cynowych (TBT) do konserwacji technicznych konstrukcji podwodnych;
7) poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, z wyłączeniem pojazdów:
   a) jednostek organizacyjnych wykonujących uprawnienia właścicielskie w stosunku do wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach,
   b) jednostek wykonujących roboty inwestycyjne lub prace utrzymaniowe,
   c) pojazdów jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
   d) jednostek ratowniczych,
   e) organów lub jednostek wykonujących kontrolę w zakresie określonym w przepisach niniejszej ustawy i przepisach odrębnych.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, nie obejmują wykorzystywania gruzu, mas ziemnych oraz skalnych przy wykonywaniu robót związanych z utrzymywaniem lub regulacją wód, ochroną brzegu morskiego i morskich wód wewnętrznych oraz pogłębianiem morskich dróg wodnych.

3. Jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, określając warunki niezbędne dla ochrony jakości wód.

4. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, należy dołączyć charakterystykę planowanych działań wraz z ich podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno-wysokościową pochodzącą z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopię tej mapy potwierdzoną przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo inną mapę sytuacyjno-wysokościową, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót.

5. Stroną postępowania w sprawie o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 3, jest wnioskodawca, właściciel wód i właściciel wału przeciwpowodziowego, a w przypadku obszarów chronionych, także organ zarządzający danym obszarem.

6. Przepisy ust. 1 pkt 3 i ust. 3–5 stosuje się odpowiednio do wysp oraz przymulisk, o których mowa w art. 224.

7. Wyrażenie zgody na lokalizowanie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią nowych cmentarzy, następuje w decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5.

8. Właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, na czas określony zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, określając miejsce i warunki poruszania się pojazdami w wodach powierzchniowych oraz po gruntach pokrytych wodami, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód i nie wpłynie na cele środowiskowe dla wód.

9. Właściwy organ Wód Polskich właściwy do wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany, za zgodą strony, na rzecz której decyzja została wydana, do przeniesienia, w drodze decyzji, praw i obowiązków wynikających z tej decyzji na rzecz innego podmiotu, jeżeli przyjmuje on wszystkie warunki zawarte w tej decyzji.

10. Stronami postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 9, są podmiot na rzecz którego wydano decyzję, o której mowa w ust. 3, oraz podmiot zainteresowany nabyciem praw i obowiązków wynikających z tej decyzji.

11. W przypadku wykonania działań, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. a, nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 3, właściwy organ Wód Polskich właściwy do wydania tej decyzji, mając na uwadze konieczność ograniczania negatywnych skutków powodzi na skutek wykonania tych robót lub czynności dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej może nakazać, w drodze decyzji, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód, temu, kto wykonał te roboty lub czynności

i na jego koszt. Jeżeli nie można ustalić podmiotu, który wykonał te roboty lub czynności, przywrócenie stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód, nakazuje się właścicielowi nieruchomości na jego koszt.

12. W decyzji, o której mowa w ust. 11, określa się termin przywrócenia stanu niepowodującego zanieczyszczenia wód.

13. Decyzja, o której mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w terminie 3 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganej zgody wodnoprawnej.

14. Jeżeli nie spowoduje to zagrożenia dla jakości wód w przypadku wystąpienia powodzi, termin, o którym mowa w ust. 13, może być przedłużony przez właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, na czas nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wnioskodawca przed wygaśnięciem decyzji wystąpi z wnioskiem do tego organu.

Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą:

1) zawierać:
   a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających,
   b) substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114,
   c) chorobotwórczych drobnoustrojów pochodzących z obiektów, w których leczeni są chorzy na choroby zakaźne;
2) powodować w tych wodach:
   a) zmian w naturalnej, charakterystycznej dla nich biocenozie,
   b) zmian naturalnej mętności, barwy lub zapachu,
   c) formowania się osadów lub piany.

Art. 79. Zakazuje się rozcieńczania ścieków w celu uzyskania ich stanu, składu oraz minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających zgodnego z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 80. Dopuszcza się wprowadzanie do wód lub do ziemi wód opadowych lub roztopowych z przelewów kanalizacji deszczowej lub ścieków z przelewów burzowych komunalnej kanalizacji ogólnospławnej na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, o ile właściwy organ Wód Polskich ustali, w drodze decyzji,

że takie dopuszczenie nie koliduje z celami środowiskowymi dla wód lub wymaganiami jakościowymi dla wód.

Art. 81. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, ustalając warunki wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków bytowych lub komunalnych, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających, jeżeli zapewni się nieprzekroczenie najwyższych dopuszczalnych wartości zanieczyszczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 82. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, ustalając warunki wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, może określić w pozwoleniu wodnoprawnym wartości zanieczyszczeń w ściekach:

1) niższe niż najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli istniejące urządzenia oczyszczające umożliwiają ich osiągnięcie;
2) wyższe niż najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, jeżeli dotrzymanie najwyższych dopuszczalnych wartości nie jest możliwe mimo zastosowania dostępnych technik i technologii oczyszczania ścieków oraz zmian w procesie produkcji, a jednocześnie stan wód odbiornika i ich podatność na eutrofizację rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód, pozwala na dokonanie odstępstw.

Art. 83. 1. Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków.

2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.

3. Budowę urządzeń służących do zaopatrzenia w wodę realizuje się jednocześnie z rozwiązaniem spraw gospodarki ściekowej, w szczególności przez budowę systemów kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków.

4. W miejscach, gdzie budowa systemów kanalizacji zbiorczej nie przyniosłaby korzyści dla środowiska lub powodowałaby nadmierne koszty, należy stosować systemy indywidualne lub inne rozwiązania zapewniające ten sam co systemy kanalizacji zbiorczej poziom ochrony środowiska.

5. Ścieki ze statku śródlądowego lub morskiego usuwa się do urządzenia odbiorczego na lądzie.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do statków, na których ze względów konstrukcyjnych lub bezpieczeństwa nie ma możliwości zainstalowania urządzeń sanitarnych.

Art. 84. 1. Ścieki bytowe oraz ścieki komunalne, ścieki przemysłowe biologicznie rozkładalne oraz wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb, mogą być oczyszczane przez ich rolnicze wykorzystanie.

2. Przez rolnicze wykorzystanie ścieków, o którym mowa w ust. 1, rozumie się zastosowanie ścieków do:

1) nawadniania użytków rolnych;
2) nawożenia użytków rolnych, przez dodanie materiałów do gleby albo przez rozprowadzenie na powierzchni, albo przez wstrzykiwanie do gruntu, umieszczenie pod powierzchnią gruntu lub mieszanie z warstwami powierzchniowymi gruntu;
3) nawadniania oraz nawożenia stawów wykorzystywanych do chowu lub hodowli ryb.

3. Roczne i sezonowe dawki ścieków wykorzystywanych rolniczo, określone w pozwoleniach wodnoprawnych albo pozwoleniach zintegrowanych, nie mogą przekroczyć zapotrzebowania roślin na azot, potas i wodę oraz utrudniać przebiegu procesów samooczyszczania się gleby.

4. Zakazuje się rolniczego wykorzystania ścieków:

1) gdy grunt jest zamarznięty, zalany wodą, nasycony wodą, lub przykryty śniegiem, z wyjątkiem dna stawów ziemnych wykorzystywanych do chowu i hodowli ryb;
2) na gruntach wykorzystywanych do upraw roślin, przeznaczonych do spożycia w stanie surowym;
3) na gruntach, w których zwierciadło wód podziemnych znajduje się płycej niż 1,5 m od powierzchni ziemi lub od dna rowu rozprowadzającego ścieki;
4) na obszarach o spadku terenu większym niż:
   a) 10% dla gruntów ornych,
   b) 20% dla łąk, pastwisk oraz plantacji drzew leśnych;

5) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią w okresie prognozowanego wezbrania wód.

Art. 85. 1. W celu ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, wyznacza się rzeki lub odcinki rzek, jeziora oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne o specjalnym znaczeniu dla tych gatunków, stanowiące ich faktyczne lub potencjalne szlaki migracyjne, miejsca tarła lub miejsca odrostu, zwane dalej „obszarami przeznaczonymi do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym”.

2. W obszarach przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym zapewnia się efektywną migrację gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, w tym ryb dwuśrodowiskowych.

3. W obszarach przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym Wody Polskie weryfikują wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych, mających negatywny wpływ na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym, w celu przywrócenia swobodnego i bezpiecznego dostępu tych gatunków zwierząt do miejsc ich tarła i odrostu oraz zachowania i odtworzenia tych miejsc.

4. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, gatunki zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz obszary przeznaczone do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw rybołówstwa kieruje się potrzebą ochrony zasobów zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym oraz koniecznością zapewnienia efektywnego gospodarowania zasobami tych gatunków zwierząt, a także optymalizacją korzyści ekonomicznych i środowiskowych w korzystaniu z zasobów tych gatunków zwierząt.

Rozdział 3

Oczyszczanie ścieków komunalnych

Art. 86. 1. Aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2000 powinny być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych, zgodnie z ustaleniami krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

2. Jeżeli oczyszczanie ścieków bytowych lub ścieków komunalnych z aglomeracji odbywa się w oczyszczalni ścieków przemysłowych, to te ścieki, wprowadzane do wód lub

do ziemi, nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników zanieczyszczeń, albo powinny spełniać minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających określone dla równoważnej liczby mieszkańców aglomeracji oraz nie powinny przekraczać najwyższych dopuszczalnych wartości wskaźników substancji zanieczyszczających dla ścieków przemysłowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 i 3.

3. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) aglomeracji – należy przez to rozumieć teren, na którym zaludnienie lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków albo do końcowego punktu zrzutu tych ścieków;
2) równoważnej liczbie mieszkańców – należy przez to rozumieć ładunek substancji organicznych biologicznie rozkładalnych wyrażonych jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5) w ilości 60 g tlenu na dobę;
3) końcowym punkcie zrzutu ścieków komunalnych – należy przez to rozumieć miejsce przyłączenia systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji nieposiadającej oczyszczalni ścieków do systemu kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych w aglomeracji posiadającej oczyszczalnię ścieków.

Art. 87. 1. Aglomeracje wyznacza, w drodze uchwały, rada gminy.

2. Jeżeli aglomeracja obejmowałaby tereny położone w dwóch lub więcej gminach, właściwa do wyznaczenia aglomeracji jest rada gminy o największej równoważnej liczbie mieszkańców.

3. W celu wyznaczenia aglomeracji, o której mowa w ust. 2, zainteresowane gminy zawierają porozumienie.

4. Wyznaczenie aglomeracji następuje po uzgodnieniu przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta z Wodami Polskimi, a w zakresie obszarów objętych przynajmniej jedną formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 1 tej ustawy – z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Do uzgodnienia przepisy art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 88. 1. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji oraz wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych, sporządza i aktualizuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a zatwierdza Rada Ministrów.

2. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych określa dla przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

1) zakres rzeczowo-finansowy;
2) termin zakończenia.

Art. 89. 1. Gminy przedkładają Wodom Polskim, corocznie nie później niż do dnia 31 stycznia, sprawozdania z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych za rok ubiegły, zawierające informację o:

1) stanie wyposażenia aglomeracji w systemy kanalizacji zbiorczej, oczyszczalnie ścieków komunalnych oraz indywidualne systemy oczyszczania ścieków;
2) postępie realizacji przedsięwzięć określonych w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych;
3) ilości wytworzonych w ciągu roku Mg suchej masy osadów ściekowych w oczyszczalniach ścieków komunalnych w aglomeracji oraz o sposobie zagospodarowania tych osadów.

2. Wody Polskie w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku, zamieszczają na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej wzór sprawozdania z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych wraz z informacjami o sposobie przekazania tego sprawozdania.

Art. 90. 1. Wody Polskie dokonują analizy sprawozdań, o których mowa w art. 89 ust. 1, oraz przekazują gminie informację o wynikach tej analizy.

2. Jeżeli na podstawie wyników analizy, o której mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że sprawozdania, o którym mowa w art. 89 ust. 1, zawierają dane nieprawdziwe lub niekompletne dane, Wody Polskie wzywają gminy do przekazania uzupełnionych sprawozdań.

3. Uzupełnione sprawozdania gminy przekazują Wodom Polskim w terminie 14 dni od dnia wezwania.

Art. 91. Wody Polskie przedkładają ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej corocznie w terminie do dnia 30 kwietnia sprawozdanie z realizacji krajowego programu ścieków komunalnych.

Art. 92. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta co 2 lata dokonuje przeglądu obszarów i granic aglomeracji wyznaczonych na podstawie art. 87 ust. 1, z uwzględnieniem kryterium ich utworzenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1, oraz zaistniałych zmian równoważnej liczby mieszkańców w aglomeracji i w razie potrzeby informuje radę gminy o konieczności zmiany obszarów i granic aglomeracji.

Art. 93. Sprawy związane z przygotowaniem i przekazywaniem dokumentacji dotyczącej działań prowadzonych w ramach krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, w szczególności przedkładanie informacji, o których mowa w art. 89 ust. 1, w aglomeracji zlokalizowanej na obszarze dwóch lub więcej gmin prowadzi gmina o największej równoważnej liczbie mieszkańców.

Art. 94. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada co 2 lata Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

Art. 95. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, oraz ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego określi, w drodze rozporządzenia, sposób wyznaczania obszaru i granic aglomeracji.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej bierze pod uwagę koszty rozwoju i eksploatacji systemów kanalizacji zbiorczej oraz gęstość zaludnienia.

Art. 96. Aktualizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych dokonuje się co najmniej raz na 4 lata.

Art. 97. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych oraz jego aktualizacje.

Art. 98. Przepisy art. 86–93 nie naruszają zadań gmin w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych wynikających z przepisów o samorządzie gminnym.

Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II);
2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom;
3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji;
4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne ilości substancji zanieczyszczających, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych, w jednym lub więcej okresach.

3. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, uwzględni:

1) właściwości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w szczególności ich toksyczność, trwałość w środowisku, zdolność do bioakumulacji oraz zagrożenie, jakie mogą one powodować dla wód oraz życia lub zdrowia ludzi;
2) aktualny stan wód i ich podatność na eutrofizację rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony

wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód;

3) efektywność usuwania substancji zanieczyszczających ze ścieków w procesach ich oczyszczania;
4) rozwój technik umożliwiających stopniowe zmniejszanie emisji;
5) położenie, rzeźbę terenu i rodzaj gleb na obszarach, na których może być stosowane rolnicze wykorzystanie ścieków;
6) zróżnicowanie w czasie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I).

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, będzie się kierował potrzebą:

1) zapobieżenia zagrożeniu dla życia i zdrowia ludzi powodowanego wprowadzaniem do wód substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
2) minimalizacji kosztów oczyszczania ścieków komunalnych;
3) spełnienia wymagań zdrowotnych dotyczących żywności i pasz na terenach rolniczego wykorzystania ścieków.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, weźmie również pod uwagę konieczność określenia bardziej rygorystycznych wymagań w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem, wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych wartości emisji od dopuszczalnych wartości emisji wynikających z najlepszych dostępnych technik.

Art. 100. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, których wprowadzanie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował:

1) potrzebą zapobiegania zagrożeniu dla zdrowia i życia ludzi, powodowanego wprowadzaniem do kanalizacji substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego;
2) podatnością substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego na mechaniczno-biologiczne procesy oczyszczania;
3) koniecznością redukcji substancji szczególnie szkodliwych w miejscu ich powstawania, gdy nie jest możliwe ich usunięcie w mechaniczno-biologicznych procesach oczyszczania.

Art. 101. 1. Zakłady pobierające wodę oraz przeznaczające ścieki do rolniczego wykorzystania są obowiązane prowadzić pomiary ilości pobranej wody oraz ilości i jakości ścieków oraz prowadzić ewidencję dokonywanych pomiarów.

2. Zakłady wprowadzające ścieki do wód lub do ziemi mogą, w pozwoleniu wodnoprawnym, zostać obowiązane do prowadzenia pomiarów jakości wód powierzchniowych powyżej i poniżej miejsca zrzutu ścieków i wód podziemnych oraz prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów, jeżeli zachodzi potrzeba zapewnienia możliwości utrzymania dobrego stanu wód lub jego niepogarszania oraz osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

3. Zakłady pobierające wodę w ilości większej niż 100 m^3 na dobę są obowiązane do dokonywania ciągłego pomiaru ilości pobieranej wody oraz prowadzenia ewidencji dokonywanych pomiarów.

Rozdział 4

Ochrona wód przed zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych

Art. 102. 1. Produkcję rolną, w tym działy specjalne produkcji rolnej, oraz działalność, w ramach której są przechowywane odchody zwierzęce lub stosowane nawozy, prowadzi się w sposób zapobiegający zanieczyszczaniu wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych i ograniczający takie zanieczyszczenie.

2. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

1) dużych jednostkach przeliczeniowych (DJP) – rozumie się przez to umowną jednostkę przeliczeniową zwierząt gospodarskich odpowiadająca zwierzęciu o masie 500 kg albo zwierzętom o łącznej masie 500 kg;

2) nawozach – rozumie się przez to każdą substancję zawierającą związek azotu lub związki azotu rolniczo wykorzystywaną w celu zwiększenia wzrostu roślinności, a także odchody zwierzęce, pozostałości z gospodarstw rybackich oraz osady ściekowe;
3) związkach azotu – rozumie się wszelkie substancje zawierające azot, z wyjątkiem gazowego azotu cząsteczkowego.

Art. 103. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw rybołówstwa, biorąc pod uwagę wymagania, o których mowa w art. 102 ust. 1, opracuje zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej, do dobrowolnego stosowania.

2. Zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej obejmuje co najmniej wskazówki dotyczące:
1) okresów, kiedy rolnicze wykorzystanie nawozu jest niewłaściwe;
2) rolniczego wykorzystania nawozów w terenie o dużym nachyleniu;
3) rolniczego wykorzystania nawozów na gruntach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem;
4) warunków rolniczego wykorzystania nawozów w pobliżu cieków naturalnych, zbiorników wodnych, kanałów i rowów;
5) pojemności i konstrukcji miejsc do przechowywania odchodów zwierzęcych oraz odcieków z przechowywanych materiałów roślinnych, takich jak kiszonka;
6) procedur rolniczego wykorzystania, w tym dawek i równomierności rozprowadzania, zarówno nawozów, które zapewniają utrzymanie strat substancji odżywczych do wody na dopuszczalnym poziomie.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej.

Art. 104. 1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobiegania dalszemu zanieczyszczeniu, opracowuje się i wdraża na obszarze całego państwa program działań.

2. Program działań zawiera:

1) określone z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik środki oraz sposoby postępowania w zakresie praktyki rolniczej, w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, służące celom, o których mowa w ust. 1, obejmujące:
   a) ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, w tym sposoby i warunki nawożenia na glebach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem, w pobliżu wód powierzchniowych i na terenach o dużym nachyleniu, a także równowagi między możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot a zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia,
   b) określenie okresów, w których dozwolone jest rolnicze wykorzystanie nawozów oraz dawek nawozów i sposobów nawożenia,
   c) określenie warunków, w których wykorzystanie niektórych rodzajów nawozów jest zabronione,
   d) określenie warunków przechowywania odchodów zwierzęcych, w tym powierzchni i pojemności urządzeń do ich przechowywania,
   e) planowanie prawidłowego nawożenia azotem pod poszczególne rośliny,
   f) określenie listy upraw intensywnych,
   g) określenie współczynników przeliczeniowych sztuk rzeczywistych zwierząt gospodarskich na duże jednostki przeliczeniowe,
   h) określenie sposobu obliczania sztuk przelotowych zwierząt gospodarskich i ich stanu średniorocznego,
   i) określenie sposobu obliczania minimalnej wielkości miejsc do przechowywania odchodów zwierzęcych,
   j) określenie średnich rocznych wielkości produkcji odchodów zwierzęcych i koncentracji zawartego w nich azotu w zależności od gatunku zwierzęcia gospodarskiego, jego wieku i wydajności oraz systemu utrzymania,
   k) określenie sposobu obliczania dawki nawozów azotowych mineralnych,
   l) określenie maksymalnych dawek nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym,

m) określenie sposobu ustalania wielkości rocznej dawki odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej nie więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych;

2) sposób dokumentowania realizacji programu działań;

3) określenie harmonogramu rzeczowego i czasowego realizacji środków, o których mowa w pkt 1 lit. a–e.

3. Środki oraz sposoby postępowania, o których mowa w ust. 2 pkt 1, różnicuje się w zależności od części obszaru kraju z uwzględnieniem:

1) warunków glebowych;

2) warunków klimatycznych;

3) warunków wodnych i środowiska;

4) ukształtowania terenu;

5) zagospodarowania gruntów oraz praktyki rolniczej, w tym systemu płodozmianu.

Art. 105. 1. Zastosowana w okresie roku dawka odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo nie może zawierać więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych.

2. W programie działań może zostać określona roczna dawka odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierająca więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, jeżeli nie zagraża to realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1.

3. Roczną dawkę odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającą więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się z uwzględnieniem:

1) długich okresów wegetacji;

2) upraw o wysokim pobraniu azotu;

3) wysokiego opadu netto;

4) gleb o wysokiej zdolności denitryfikacji.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powiadamia Komisję Europejską o zamiarze ustanowienia rocznej dawki odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2.

5. Roczną dawkę odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa

w ust. 2, ustala się w programie działań, po uzyskaniu pozytywnej opinii Komisji Europejskiej.

Art. 106. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracowuje projekt programu działań.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu działań, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, z późn. zm.[3)]).

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu działań z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

4. Rada Ministrów przyjmuje program działań, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1.

5. Program działań podlega przeglądowi co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji.

6. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 104 ust. 2 i art. 105 ust. 2, stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu działań.

Art. 107. Program działań są obowiązane stosować podmioty prowadzące produkcję rolną i działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1, jeżeli:

1) utrzymują zwierzęta gospodarskie w liczbie odpowiadającej co najmniej 10 dużym jednostkom przeliczeniowym lub jeżeli obsada zwierząt gospodarskich na 1 ha użytków rolnych jest wyższa niż 1,5 dużych jednostek przeliczeniowych, lub
2) prowadzą produkcję rolną oraz działalność na co najmniej 10 ha użytków rolnych, lub
3) prowadzą produkcję rolną oraz działalność na obszarze do 10 ha użytków rolnych, a udział upraw intensywnych przekracza 50% powierzchni tych użytków rolnych.

Art. 108. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska dokonuje kontroli stosowania programu działań przez podmioty prowadzące produkcję rolną oraz działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, obowiązane do jego stosowania.

2. Wyniki kontroli, o której mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi

---

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 831, 961, 1250, 1579 i 2003.

właściwemu do spraw rolnictwa, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

3. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, wykonuje się na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688).

4. Na potrzeby wykonywania kontroli, o której mowa w ust. 1, organy Inspekcji Ochrony Środowiska są uprawnione do wykorzystywania danych zgromadzonych w systemie ewidencji producentów oraz ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności (Dz. U. z 2015 r. poz. 807 i 1419, z 2016 r. poz. 1605 oraz z 2017 r. poz. 5 i 624).

5. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępnia nieodpłatnie właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska dane, o których mowa w ust. 4.

6. Dane, o których mowa w ust. 4, mogą być przekazywane właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska również w formie pisemnej na wniosek tych organów.

Art. 109. 1. Podmioty prowadzące produkcję rolną oraz działalność, o których mowa w art. 102 ust. 1, ponoszą opłatę za:

1) stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
2) przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
3) prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 albo jej brak;
4) brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4.

2. Jednostkowe stawki opłaty, o której mowa w ust. 1, wynoszą:

1) 2000 zł za stosowanie nawozów niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
2) 3000 zł za przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4;
3) 500 zł za prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4 albo za jej brak;
4) 500 zł za brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 106 ust. 4.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, na podstawie wyników kontroli, o której mowa w art. 108 ust. 1, wydaje z urzędu decyzję, w której ustala obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz jej wysokość.

4. W decyzji, o której mowa w ust. 3, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona opłata, o której mowa w ust. 1.

5. Opłatę, o której mowa w ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 3, stała się ostateczna.

6. Opłata, o której mowa w ust. 1, nieuiszczona w terminie, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2016 r. poz. 599, z późn. zm.[4)]).

7. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin płatności tej opłaty.

8. Wpływy z opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

9. Stawki opłaty, o których mowa w ust. 2, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

10. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawek opłaty, o której mowa w ust. 2, obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

11. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, 648 i 768), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

12. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 3, jest właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 110. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje oceny skuteczności programu działań.

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 868, 1228, 1244, 1579, 1860 i 1948.

2. W ramach państwowego monitoringu środowiska prowadzi się monitoring służący dokonaniu oceny skuteczności programu działań.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

4. Krajowa stacja chemiczno-rolnicza przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu azotanów w wodach w profilu glebowym do 90 cm od powierzchni gruntu, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

5. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje dotyczące warunków hydrologiczno-meteorologicznych na potrzeby dokonania oceny skuteczności programu działań, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.

Art. 111. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza sprawozdanie obejmujące:

1) informację o ustanowieniu zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej oraz o jego zawartości;
2) podsumowanie programu działań obejmujące środki oraz sposoby postępowania, o których mowa w art. 104 ust. 2;
3) ocenę eutrofizacji wód rozumianą jako wzbogacenie wody związkami azotu powodujące przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego i skutkujące niepożądanymi zaburzeniami równowagi organizmów obecnych w wodzie oraz niekorzystnymi zmianami jej jakości;
4) wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów.

2. Oceny eutrofizacji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dokonuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 112. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej, sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, co 4 lata, w terminie do dnia 31 października.

Rozdział 5

Substancje zanieczyszczające

Art. 113. W celu ochrony wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem chemicznym, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, a także zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, określa się wykaz substancji priorytetowych.

Art. 114. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji priorytetowych, kierując się przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 115. 1. W odniesieniu do następujących substancji priorytetowych:

1) bromowane difenyloetery,
2) fluoranten,
3) heksachlorobenzen,
4) heksachlorobutadien,
5) rtęć i jej związki,
6) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA),
7) dikofol,
8) kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS),
9) dioksyny i związki dioksynopodobne,
10) heksabromocyklodekany (HBCDD),
11) heptachlor i epoksyd heptachloru

– ujętych w wykazie substancji priorytetowych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 114 stosuje się środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d.

2. W odniesieniu do substancji priorytetowych innych niż wymienione w ust. 1 stosuje się środowiskowe normy jakości dla wód określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d.

Art. 116. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania:

1) substancji priorytetowych, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone we florze i faunie;
2) substancji priorytetowych, które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach;
3) substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej.

Art. 117. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza, dla każdego obszaru dorzecza, wykaz emisji, zrzutów oraz strat substancji priorytetowych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 114, uwzględniając przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej i udostępnia ten wykaz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

Art. 118. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi monitoring substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, przez okres co najmniej 12 miesięcy, w co najmniej 15 reprezentatywnych punktach pomiarowo-kontrolnych.

2. Wybierając reprezentatywne punkty pomiarowo-kontrolne, o których mowa w ust. 1, oraz określając terminy badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uwzględnia sposoby użytkowania oraz możliwość pojawienia się danej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego w tym środowisku.

3. Monitoring każdej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego zawartej na liście obserwacyjnej rozpoczyna się nie później niż z dniem, w którym upływa 6 miesięcy od dnia umieszczenia tej substancji na tej liście.

Art. 119. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie obejmujące wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się w terminie 21 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji, w terminie 20 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.

Rozdział 6

Ochrona ujęć wody oraz zbiorników wód śródlądowych

Art. 120. Zapewnieniu odpowiedniej jakości wód ujmowanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości, a także ochronie zasobów wodnych, służy ustanawianie:

1) stref ochronnych ujęć wody, zwanych dalej „strefami ochronnymi”;
2) obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych, zwanych dalej „obszarami ochronnymi”.

Art. 121. 1. Strefę ochronną, stanowi obszar ustanowiony na podstawie art. 135 ust. 1, na którym obowiązują nakazy, zakazy i ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów oraz korzystania z wód.

2. Strefa ochronna obejmuje:

1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej albo
2) teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej.

3. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się dla każdego ujęcia wody, z wyłączeniem ujęć wody służących do zwykłego korzystania z wód.

Art. 122. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych obejmuje obszar zasilania ujęcia wody.

Art. 123. 1. Teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrogeologicznej tego ujęcia.

2. Jeżeli czas przepływu wód od granicy obszaru zasilania do ujęcia jest dłuższy od 25 lat, teren ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych wyznacza się z uwzględnieniem obszaru wyznaczonego 25-letnim czasem wymiany wód w warstwie wodonośnej.

Art. 124. 1. Strefę ochronną ujęcia wód powierzchniowych określa się tak, aby trwale zapewnić jakość wody zgodną z przepisami wydanymi na podstawie art. 74 ust. 1 oraz aby zabezpieczyć wydajność ujęcia wody.

2. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 1, wyznacza się na podstawie ustaleń zawartych w dokumentacji hydrologicznej tego ujęcia.

3. Strefa ochronna ujęcia wody z potoku górskiego lub z górnego biegu rzeki może obejmować całą zlewnię cieku powyżej ujęcia wody.

Art. 125. 1. Granice terenu ochrony pośredniej oznacza się przez umieszczenie, w punktach przecięcia się granic ze szlakami komunikacyjnymi oraz w innych charakterystycznych punktach terenu, tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej.

2. Zakazuje się niszczenia, uszkadzania lub przemieszczania tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej.

Art. 126. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory tablic informacyjnych, o których mowa w art. 125 oraz w art. 129 ust. 2, w tym ich rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 127. Na terenie ochrony bezpośredniej zakazuje się użytkowania gruntów do celów niezwiązanych z eksploatacją ujęcia wody.

Art. 128. Na terenie ochrony bezpośredniej należy:

1) odprowadzać wody opadowe lub roztopowe w sposób uniemożliwiający przedostawanie się ich do urządzeń służących do poboru wody;
2) zagospodarować teren zielenią;
3) odprowadzać poza granicę terenu ochrony bezpośredniej ścieki z urządzeń sanitarnych, przeznaczonych do użytku dla osób zatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody;

4) ograniczyć wyłącznie do niezbędnych potrzeb przebywanie osób niezatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody.

Art. 129. 1. Teren ochrony bezpośredniej należy ogrodzić, a jego granice przebiegające przez wody powierzchniowe oznaczyć za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach stałych znaków stojących lub pływających.

2. Na ogrodzeniu oraz znakach należy umieścić tablice zawierające informację o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych.

3. Zakazuje się niszczenia, uszkadzania lub przemieszczania stałych znaków stojących lub pływających, o których mowa w ust. 1, oraz tablic zawierających informacje o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych.

Art. 130. 1. Na terenie ochrony pośredniej może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót lub czynności powodujących zmniejszenie przydatności ujmowanej wody lub wydajności ujęcia, obejmujących:

1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
2) rolnicze wykorzystanie ścieków;
3) przechowywanie lub składowanie odpadów promieniotwórczych;
4) stosowanie nawozów oraz środków ochrony roślin;
5) budowę nowych dróg, linii kolejowych, lotnisk lub lądowisk;
6) wykonywanie urządzeń melioracji wodnych oraz wykopów ziemnych;
7) lokalizowanie zakładów przemysłowych oraz ferm chowu lub hodowli zwierząt;
8) lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu;
9) lokalizowanie składowisk odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych;
10) mycie pojazdów mechanicznych;
11) urządzanie parkingów, obozowisk oraz kąpielisk i miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;
12) lokalizowanie nowych ujęć wody;
13) lokalizowanie cmentarzy oraz grzebanie martwych zwierząt;
14) wydobywanie kopalin;
15) wykonywanie odwodnień budowlanych lub górniczych;

16) lokalizowanie budynków mieszkalnych oraz obiektów budowlanych związanych z turystyką;
17) używanie statków powietrznych do przeprowadzania zabiegów rolniczych;
18) urządzanie pryzm kiszonkowych;
19) chów lub hodowlę ryb, ich dokarmianie lub zanęcanie;
20) pojenie oraz wypasanie zwierząt;
21) wydobywanie kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
22) uprawianie sportów wodnych;
23) użytkowanie statków o napędzie spalinowym;
24) lokalizowanie nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
25) składowanie opakowań po nawozach i środkach ochrony roślin;
26) stosowanie i składowanie chemicznych środków zimowego utrzymania dróg.

2. Na gruntach rolnych lub leśnych położonych na terenach ochrony pośredniej może być wprowadzony obowiązek stosowania odpowiednich upraw rolnych lub leśnych.

Art. 131. Przy wprowadzaniu zakazów, nakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów na terenie ochrony pośredniej uwzględnia się warunki infiltracji zanieczyszczeń do poziomu wodonośnego, z którego woda jest ujmowana.

Art. 132. Właściwy organ Wód Polskich może, na wniosek właściciela ujęcia wody i na jego koszt, w drodze decyzji, nałożyć na właścicieli gruntów położonych na terenie ochrony pośredniej obowiązek zlikwidowania nieczynnych studni, jeżeli te studnie zagrażają jakości ujmowanej wody.

Art. 133. 1. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawia się z urzędu.

2. Strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej ustanawia się:

1) na wniosek właściciela ujęcia wody;
2) z urzędu, jeżeli właściciel ujęcia wody nie złożył wniosku, o którym mowa w pkt 1, a z przeprowadzonej analizy ryzyka, o której mowa w ust. 3, wynika potrzeba jej ustanowienia.

3. Strefę ochronną, o której mowa w ust. 2, ustanawia się na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń zdrowotnych z uwzględnieniem czynników negatywnie

wpływających na jakość ujmowanej wody, przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne lub hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną lub hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody.

4. Właściciel ujęcia wody realizujący zadania w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę jest obowiązany przeprowadzić analizę ryzyka, o której mowa w ust. 3, i przekazać ją do właściwego wojewody.

5. Analizę ryzyka przeprowadza się dla:

1) ujęć wody dostarczających więcej niż 10 m^3 wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę więcej niż 50 osób;
2) indywidualnych ujęć wody dostarczających do 10 m^3 wody na dobę lub służących zaopatrzeniu w wodę do 50 osób, jeżeli woda jest dostarczana, jako woda przeznaczona do spożycia przez ludzi, w ramach działalności handlowej, usługowej, przemysłowej albo do budynków użyteczności publicznej.

6. Analiza ryzyka jest aktualizowana nie rzadziej niż co 10 lat, a w przypadku ujęć wody dostarczających mniej niż 1000 m^3 wody na rok – nie rzadziej niż co 20 lat.

Art. 134. 1. Strefę ochronną ustanawia się na koszt właściciela ujęcia wody.

2. W przypadku nieprzekazania analizy ryzyka, o którym mowa w art. 133 ust. 4, organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, wzywa właściciela ujęcia wody do jej przekazania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania.

3. Jeżeli z przekazanej analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, wynika potrzeba ustanowienia strefy ochronnej teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej, organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, wzywa właściciela ujęcia wody do przekazania dokumentacji hydrogeologicznej lub hydrologicznej w terminie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 135. 1. Strefę ochronną obejmującą:

1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej, ustanawia właściwy organ Wód Polskich w drodze decyzji;
2) teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej ustanawia wojewoda, w drodze aktu prawa miejscowego.

2. Jeżeli strefa ochronna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obejmowałaby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, tę strefę ochronną ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie, w drodze aktu prawa miejscowego.

3. Jeżeli granice terenu ochrony bezpośredniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, obejmują teren ochrony bezpośredniej ustanowionej wcześniej strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wojewoda w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, znosi tę strefę ochronną, a właściwy organ Wód Polskich stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie decyzji ustanawiającej tę strefę ochronną. Przepisy art. 162 § 1 pkt 1 oraz § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

4. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2, podlega uzgodnieniu z Wodami Polskimi.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, obejmuje właścicieli nieruchomości, na obszarze których została ustanowiona strefa ochronna.

6. Jeżeli przed zakończeniem postępowania dotyczącego ustanowienia strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, wejdą w życie przepisy wydane na podstawie ust. 1 pkt 2 dotyczące tego samego ujęcia wody, postępowanie dotyczące ustanowienia strefy ochronnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, umarza się.

Art. 136. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej, właściwy organ Wód Polskich określa obszar terenu ochrony bezpośredniej, a także wskazuje do stosowania obowiązki wynikające z art. 128.

Art. 137. 1. Ustanawiając strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej i teren ochrony pośredniej, wojewoda określa obszar terenu ochrony bezpośredniej oraz obszar terenu ochrony pośredniej, a także:

1) wskazuje do stosowania obowiązki wynikające z art. 128;
2) na obszarze terenu ochrony pośredniej może wskazać odpowiednie nakazy, zakazy i ograniczenia, spośród tych, o których mowa w art. 130.

2. Obowiązek, o którym mowa w art. 125 i art. 129, należy do właściciela ujęcia wody.

Art. 138. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, zawiera:

1) uzasadnienie potrzeby ustanowienia strefy ochronnej uwzględniające analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz propozycje granic terenu ochrony pośredniej wraz z planem sytuacyjnym;
2) charakterystykę techniczną ujęcia wody;
3) propozycje nakazów, zakazów i ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenach ochrony pośredniej, wraz z uzasadnieniem.

2. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dołącza się analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, oraz kopię decyzji, o której mowa w art. 135 ust. 1 pkt 1, jeżeli została wydana.

3. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dotyczącego ujęcia wody podziemnej dołącza się dokumentację hydrogeologiczną, o której mowa w art. 123 ust. 1.

4. Do wniosku, o którym mowa w art. 133 ust. 2 pkt 1, dotyczącego ujęcia wody powierzchniowej dołącza się dokumentację hydrologiczną ujęcia wody, o której mowa w art. 124 ust. 2.

Art. 139. Obszary ochronne to ustanowione na podstawie art. 141 obszary, na których obowiązują zakazy oraz ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód, w celu ochrony zasobów tych wód przed degradacją.

Art. 140. Na obszarach ochronnych może być zakazane lub ograniczone wykonywanie robót lub czynności, które mogą spowodować trwałe zanieczyszczenie gruntów lub wód, obejmujących:

1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
2) rolnicze wykorzystanie ścieków;
3) przechowywanie lub składowanie odpadów promieniotwórczych;
4) stosowanie nawozów oraz środków ochrony roślin;
5) budowę nowych dróg, linii kolejowych, lotnisk lub lądowisk;
6) lokalizowanie zakładów przemysłowych oraz ferm chowu lub hodowli zwierząt;
7) lokalizowanie magazynów produktów ropopochodnych oraz innych substancji, a także rurociągów do ich transportu;
8) lokalizowanie składowisk odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętne oraz obojętnych;
9) mycie pojazdów mechanicznych;
10) urządzanie parkingów, obozowisk oraz kąpielisk i miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli;
11) lokalizowanie cmentarzy oraz grzebanie martwych zwierząt;
12) wydobywanie kopalin;
13) wykonywanie odwodnień budowlanych lub górniczych;
14) używanie statków powietrznych do przeprowadzania zabiegów rolniczych;
15) urządzanie pryzm kiszonkowych;

16) chów lub hodowlę ryb, ich dokarmianie lub zanęcanie;
17) lokalizowanie nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko;
18) składowanie opakowań po nawozach i środkach ochrony roślin;
19) stosowanie i składowanie chemicznych środków zimowego utrzymania dróg.

Art. 141. 1. Wojewoda, na wniosek Wód Polskich, ustanawia obszar ochronny, w drodze aktu prawa miejscowego, wskazując ograniczenia lub zakazy dotyczące użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenie obszaru ochronnego oraz granice tego obszaru.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
1) uzasadnienie potrzeby ustanowienia obszaru ochronnego, oraz propozycje granic tego obszaru wraz z planem sytuacyjnym;
2) propozycje zakazów lub ograniczeń dotyczących użytkowania gruntów oraz korzystania z wód na terenie obszaru ochronnego, wraz z uzasadnieniem.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:
1) w przypadku zbiornika wód podziemnych dokumentację hydrogeologiczną tego zbiornika;
2) w przypadku zbiornika wód powierzchniowych wyniki przeprowadzonych badań hydrologicznych, hydrograficznych i geomorfologicznych.

4. Jeżeli obszar ochronny obejmowałby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, obszar ochronny ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie, w drodze aktu prawa miejscowego.

Art. 142. Za szkody poniesione w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej lub na obszarze ochronnym, zakazów, nakazów oraz ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód, właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie lub na tym obszarze przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w art. 469.

Rozdział 7

Ochrona środowiska wód morskich

Art. 143. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich oraz przepisy ustawy dotyczące monitoringu wód morskich stosuje się do wód morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych, a także do dna morskiego i skały macierzystej, znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych.

Art. 144. 1. W celu ochrony środowiska wód morskich opracowuje się i wdraża strategię morską, na zasadach określonych w przepisach ustawy.

2. Strategię morską stanowi następujący zespół działań:

1) opracowanie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
2) opracowanie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
3) opracowanie zestawu celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, zwanego dalej „zestawem celów środowiskowych dla wód morskich”;
4) opracowanie i wdrożenie programu monitoringu wód morskich;
5) opracowanie i wdrożenie programu ochrony wód morskich.

3. Zestawy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz programy, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, są opracowywane na podstawie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 145. Cele środowiskowe dla wód morskich są osiągane przez podejmowanie działań określonych w programie ochrony wód morskich.

Art. 146. Organy administracji rządowej i samorządowej wykonują należące do nich zadania z zakresu ochrony środowiska wód morskich, mając na uwadze ustalenia zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich i zestawu celów środowiskowych dla wód morskich oraz zgodnie z ustaleniami programu ochrony wód morskich.

Art. 147. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że działalność człowieka w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie leżącym poza granicami Unii Europejskiej może mieć znaczący wpływ na środowisko wód morskich, w szczególności na obszarach wód morskich objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym chronionych zgodnie z umowami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, występuje do właściwego organu Unii Europejskiej lub organizacji międzynarodowej o podjęcie działań niezbędnych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich oraz zapewnienia integralności, funkcjonowania i zachowania struktury ekosystemów morskich, które mają być utrzymane lub, w razie potrzeby, odtworzone.

Art. 148. Podjęcie działań, których celem jest zapewnienie osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich oraz dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym

odpowiednio opracowanie, wdrożenie i przegląd wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, wymaga współpracy, w szczególności:

1) w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, sporządzonej w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 346), zwanej dalej „Konwencją Helsińską”;
2) z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego;
3) z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego.

Art. 149. Organy administracji rządowej i samorządowej, państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, w tym danych dotyczących wód śródlądowych, organom opracowującym te dokumenty i aktualizującym.

Art. 150. 1. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich zawiera:

1) analizę podstawowych cech i właściwości wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich, obejmującą w szczególności charakterystykę:
   a) następujących właściwości fizycznych, chemicznych i hydromorfologicznych wód morskich:
      – topografia i batymetria dna morskiego,
      – roczny, sezonowy i przestrzenny rozkład temperatury oraz zasolenia wody, występowanie lodu morskiego, rozkłady i prędkości prądów morskich, wypływanie wód głębinowych, ekspozycję na fale, mieszanie wód, przezroczystość wody oraz wymianę wód,
      – przestrzenny i czasowy rozkład substancji biogennych (rozpuszczony azot nieorganiczny – DIN, azot ogólny – TN, rozpuszczony fosfor nieorganiczny – DIP, fosfor ogólny – TP, ogólny węgiel organiczny – TOC) i tlenu,

- pionowe profile pH, pCO_2 lub inne parametry wykorzystywane do określenia zakwaszenia wód morskich,

b) typów siedlisk, zawierającą:
   - dominujące typy lub dominujący typ siedlisk na dnie morskim i w słupie wody z opisem charakterystycznych właściwości fizycznych, takich jak głębokość, rozkłady temperatury oraz zasolenia wody, prądy morskie, falowanie, struktura i substrat dna morskiego, oraz chemicznych wód morskich,
   - identyfikację i kartowanie typów siedlisk będących przedmiotem szczególnego zainteresowania pod względem naukowym lub w odniesieniu do różnorodności biologicznej, w tym określonych w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną,
   - siedliska w obszarach, które ze względu na swoje cechy charakterystyczne, położenie lub znaczenie strategiczne zasługują na szczególną uwagę; do tej kategorii zalicza się obszary podlegające intensywnym presjom lub presjom o specyficznym charakterze, a także obszary kwalifikujące się do objęcia formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,

c) cech biologicznych wód morskich, zawierającą:
   - opis zbiorowisk biologicznych powiązanych z przeważającymi typami siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody, zawierający informacje o typowych zbiorowiskach fitoplanktonu i zooplanktonu, w tym o typowych gatunkach oraz ich zmienności sezonowej i geograficznej,
   - informacje o roślinach okrytonasiennych, makroglonach i bezkręgowej faunie dennej, w tym o ich składzie gatunkowym, biomasie i zmienności rocznej lub sezonowej,
   - informacje o strukturze populacji ryb, w tym o różnorodności biologicznej, rozmieszczeniu, strukturze wiekowej oraz wielkości populacji ryb,
   - opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków ssaków, gadów oraz ptaków morskich występujących w regionie Morza Bałtyckiego,
   - opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków innych niż wymienione w tiret czwartym występujących w regionie Morza Bałtyckiego, określonych w przepisach

dotyczących tych gatunków, w tym w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną,

– wykaz czasowego występowania różnorodności biologicznej oraz rozmieszczenia przestrzennego gatunków obcych lub, w razie konieczności, odrębnych genetycznie gatunków rodzimych występujących w regionie Morza Bałtyckiego,

d) cech i właściwości wód morskich innych niż wymienione w lit. a–c, zawierającą:

– opis przypadków występowania substancji chemicznych, w tym niebezpiecznych substancji chemicznych, zanieczyszczenia osadów, gorących punktów określonych w przepisach prawa międzynarodowego dotyczących ochrony środowiska morskiego regionu Morza Bałtyckiego, zagrożeń dla zdrowia ludzkiego oraz zanieczyszczenia fauny i flory, w szczególności przeznaczonej do spożycia przez ludzi,

– opis innych cech typowych lub szczególnych dla regionu Morza Bałtyckiego;

2) analizę dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, obejmującą skutki kumulacyjne i synergiczne;

3) analizę ekonomiczną i społeczną użytkowania wód morskich oraz kosztów degradacji środowiska wód morskich.

2. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich uwzględnia:

1) wskaźniki zastosowane w ocenie stanu i sposobie klasyfikacji wód przejściowych, przybrzeżnych i morza terytorialnego określone w przepisach dotyczących tych wskaźników;

2) wskaźniki inne niż wskazane w pkt 1 umożliwiające dokonanie kompleksowej oceny stanu środowiska wód morskich, w szczególności oceny tematyczne przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Konwencji Helsińskiej.

3. Na potrzeby opracowania analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się:

1) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia lądowego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:

a) znaczące zmiany struktury termicznej wód morskich, w tym powodowane przez odprowadzanie wód chłodniczych z elektrowni,

b) znaczące zmiany poziomu zasolenia, w tym powodowane przez konstrukcje ograniczające przepływ, zrzut lub pobór wód,

c) wprowadzanie związków syntetycznych, w szczególności określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących polityki wodnej, i substancji priorytetowych istotnych dla środowiska morskiego, takich jak substancje czynne biologicznie, pestycydy i środki farmaceutyczne, pochodzących ze źródeł rozproszonych, z opadów atmosferycznych lub ładunków doprowadzanych rzekami,

d) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, w tym metali ciężkich i węglowodorów, pochodzących ze źródeł punktowych, z depozycji atmosferycznej lub ładunków doprowadzanych rzekami,

e) wprowadzanie radionuklidów,

f) wprowadzanie nawozów i innych substancji bogatych w azot i fosfor, głównie pochodzących ze źródeł punktowych i rozproszonych, w tym z rolnictwa, akwakultury i z depozycji atmosferycznej,

g) wprowadzanie materii organicznej przez urządzenia kanalizacyjne, obiekty chowu i hodowli organizmów wodnych w wodach morskich lub rzekami,

h) wprowadzanie drobnoustrojów patogennych,

i) wprowadzanie i przemieszczanie gatunków obcych;

2) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:

a) przygłuszanie, w tym powodowane przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi lub usuwanie urobku z pogłębiania dna,

b) kolmatacja, w tym powodowana przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi,

c) zmniejszenie przezroczystości wód morskich, w tym powodowane przez wprowadzanie ścieków i wody opadowe lub roztopowe, pogłębianie lub usuwanie urobku z pogłębiania dna,

d) abrazja, w tym powodowana przez wpływ na dno morskie wywołany połowami komercyjnymi, żeglugą rekreacyjną i kotwiczeniem,

e) wydobywanie nieożywionych zasobów naturalnych w wyniku badań lub eksploatacji dna morskiego,

f) podmorski hałas, głównie powodowany przez żeglugę morską, sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, w tym podwodne urządzenia akustyczne, oraz podmorskie kable i rurociągi,

g) odpady wyrzucane do morza,

h) wprowadzanie związków syntetycznych, w tym stosowanych na statkach środków przeciwporostowych,

i) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, głównie metali ciężkich i węglowodorów, przez statki, a także na skutek poszukiwania i eksploatacji minerałów, ropy i gazu,

j) wprowadzanie substancji innych niż wymienione w lit. g–i, zarówno stałych, ciekłych, jak i gazowych, w wyniku regularnego lub celowego wprowadzania, zgodnie z przepisami dotyczącymi wprowadzania tych substancji do wód morskich lub powietrza;

3) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań:

a) eksploatacja selektywna organizmów morskich, w tym powodowana przez badania i eksploatację żywych zasobów dna morskiego i podłoża,

b) eksploatacja selektywna gatunków zwierząt, obejmująca przypadkowe połowy gatunków niebędących gatunkami docelowymi, w tym powodowana przez połowy komercyjne i rekreacyjne.

4. Zestawienie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie obejmuje presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej.

5. Analiza dominujących presji i oddziaływań na wody morskie uwzględnia odpowiednie oceny stanu środowiska wykonywane na podstawie przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych.

Art. 151. 1. Wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska informuje organy właściwe do opracowania analizy, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, oraz sporządzenia zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, o przystąpieniu do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wskazuje w informacji termin przekazania analizy i zestawień.

3. Analizę, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, opracowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jej opracowania oraz uzyskanymi przy jej opracowaniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

4. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 1, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw zdrowia, Generalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, Dyrektorem Słowińskiego Parku Narodowego i Dyrektorem Wolińskiego Parku Narodowego i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

5. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 2, sporządza minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

6. Zestawienie, o którym mowa w art. 150 ust. 3 pkt 3, sporządza minister właściwy do spraw rybołówstwa i przekazuje wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do jego sporządzenia oraz uzyskanymi przy jego sporządzeniu właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska.

7. Przy opracowywaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska współpracuje z Komisją Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego w celu:

1) zapewnienia zgodności metodologii oceny w regionie Morza Bałtyckiego;
2) uwzględnienia właściwości i oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym.

8. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

9. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę zainteresowani mogą składać, do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

10. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa i ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

11. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 8–10, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska:

1) zamieszcza wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę;
2) przekazuje wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich wraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, wyrażonej w drodze uchwały.

13. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, minister właściwy do spraw rybołówstwa i minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przeprowadzają przegląd i w razie potrzeby aktualizację odpowiednio analizy, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 3, oraz zestawień, o których mowa w art. 150 ust. 3, i przekazują ich wyniki wraz z danymi i informacjami wykorzystanymi do dokonania ich aktualizacji oraz

uzyskanymi przy ich aktualizacji właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska, nie później niż na 5 miesięcy przed terminem przeprowadzenia przeglądu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

15. Aktualizacja wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich obejmuje, oprócz danych zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich:

1) podsumowanie wszelkich zmian lub uaktualnień dokonanych od dnia opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
2) prezentację aktualnych wyników monitoringu wód morskich i aktualnego stanu środowiska wód morskich.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

17. Przepisy ust. 1–12 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.

Art. 152. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia Komisji Europejskiej dane i informacje wykorzystane do opracowania wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskane przy jej opracowaniu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. poz. 489, z 2012 r. poz. 951 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 2003).

2. Nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia udostępnienia Komisji Europejskiej danych i informacji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia je również Europejskiej Agencji Środowiska, o której mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz. Urz. UE L 126 z 21.05.2009, str. 13).

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do danych i informacji wykorzystanych do aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich oraz uzyskanych przy jej aktualizacji.

Art. 153. 1. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich zawiera:

1) wskaźniki i ich jakościowe lub ilościowe własności oraz kryteria dobrego stanu środowiska wód morskich dla następujących cech charakteryzujących:
   a) utrzymanie różnorodności biologicznej; jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i różnorodność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym regionu Morza Bałtyckiego,
   b) utrzymanie gatunków obcych wprowadzanych do ekosystemów morskich w wyniku działalności człowieka na poziomie niepowodującym negatywnych zmian w tych ekosystemach,
   c) utrzymanie populacji wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach komercyjnych w bezpiecznych granicach biologicznych oraz rozmieszczenie populacji tych ryb i skorupiaków ze względu na ich wiek i liczebność, świadczące o jej dobrym stanie,
   d) występowanie elementów morskiego łańcucha pokarmowego w ilościach i zróżnicowaniu na poziomie zapewniającym różnorodność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej,
   e) ograniczoną do minimum eutrofizację wywołaną przez działalność człowieka, w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak straty w różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód,
   f) utrzymanie integralności dna morskiego na poziomie zapewniającym ochronę struktury i funkcji ekosystemów bentosowych oraz brak negatywnego wpływu na te ekosystemy,
   g) stałą zmianę właściwości hydrograficznych niepowodującą negatywnego wpływu na ekosystemy morskie,
   h) utrzymanie stężenia substancji zanieczyszczających na poziomie niepowodującym zanieczyszczenia wód morskich,
   i) utrzymanie poziomów substancji zanieczyszczających w rybach oraz skorupiakach i mięczakach przeznaczonych do spożycia przez ludzi nieprzekraczających poziomów określonych w normach lub przepisach dotyczących poziomów tych substancji,

j) utrzymanie właściwości i ilości odpadów na poziomie niepowodującym szkód w środowisku wód morskich, wodach przejściowych i wodach przybrzeżnych,

k) utrzymanie energii wprowadzanej do wód morskich, w tym podmorskiego hałasu, na poziomie niepowodującym negatywnego wpływu na środowisko wód morskich;

2) sposób klasyfikacji wskaźników w powiązaniu z cechami, o których mowa w pkt 1;

3) sposób oceny stanu środowiska wód morskich.

2. Jeżeli którakolwiek z cech, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie ma zastosowania do wód regionu Morza Bałtyckiego, fakt ten wskazuje się i uzasadnia w zestawie właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. Przy opracowywaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich bierze się pod uwagę:

1) istniejący stan rozpoznania procesów zachodzących w środowisku morskim;

2) dostępne wyniki pomiarów i badań;

3) możliwość różnicowania własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zależności od cech przestrzennych i właściwości wód morskich;

4) właściwości fizyczne, chemiczne i hydromorfologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. a;

5) typy siedlisk, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. b;

6) cechy biologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. c.

4. Wyznaczając własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, bierze się pod uwagę:

1) wskaźniki i kryteria określone w decyzji Komisji z dnia 1 września 2010 r. w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich (2010/477/UE) (Dz. Urz. UE L 232 z 02.09.2010, str. 14);

2) zestawienia dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, o których mowa w art. 150 ust. 3;

3) relację między wskaźnikami i kryteriami określonymi w decyzji Komisji, o której mowa w pkt 1, a presjami i oddziaływaniami na wody morskie zawartymi w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2.

Art. 154. 1. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich opracowuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem

właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

3. Zainteresowani mogą składać, do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, w terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu tego dokumentu na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

4. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Po zakończeniu konsultacji, zgodnie z ust. 2–4, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

7. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, w drodze rozporządzenia, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6–8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie z ust. 1–8 i art. 153, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

11. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

13. Przepisy ust. 1–10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich.

Art. 155. Wody morskie powinny spełniać własności wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, o ile z przepisów ustawy nie wynika inaczej.

Art. 156. 1. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich określa cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

2. W zestawie celów środowiskowych dla wód morskich mogą być także określone pośrednie cele środowiskowe dla wód morskich, związane z nimi wskaźniki, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz terminy osiągnięcia tych celów.

3. Przy opracowywaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich bierze się pod uwagę:

1) cechy i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;
2) wykaz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2;
3) właściwości i skutki oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym oraz potrzebę zapewnienia zgodności celów środowiskowych dla wód morskich z celami środowiskowymi realizowanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego i państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego;
4) potrzebę określenia:
   a) celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem własności tych wskaźników, tak aby umożliwiały prowadzenie monitoringu wód morskich i bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich,
   b) celów operacyjnych związanych z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich lub ułatwiającymi ich osiągnięcie;
5) charakterystykę docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska wód morskich i potrzebę określenia tego stanu, z uwzględnieniem cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1;
6) spójność celów środowiskowych dla wód morskich;
7) charakterystykę działań niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;
8) charakterystykę parametrów służących do monitorowania postępu i ukierunkowania działań podejmowanych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;
9) charakterystykę referencyjnych punktów odniesienia, jeżeli została sporządzona;
10) potrzebę uwzględniania zagadnień społecznych, gospodarczych i przestrzennych, przy wyznaczaniu celów środowiskowych dla wód morskich;

11) analizę celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz referencyjnych punktów odniesienia, pozwalającą ocenić, czy realizacja tych celów może doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z nimi:
    a) stanu środowiska wód morskich,
    b) dobrego stanu środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 157. 1. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich opracowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Wody Polskie przekazują projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

4. W terminie 60 dni od dnia zamieszczenia projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, zainteresowani mogą składać uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

7. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości albo w części.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje zestaw celów środowiskowych dla wód morskich, w drodze rozporządzenia, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem tego zestawu.

9. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 6–8.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zgodnie z ust. 1–8 i art. 156, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

11. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

13. Przepisy ust. 1–10 stosuje się odpowiednio do aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

Art. 158. 1. Cele środowiskowe dla wód morskich należy osiągnąć w terminach określonych w zestawie celów środowiskowych dla wód morskich.

2. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, jeżeli

osiągnięcie celów środowiskowych dla wód morskich uniemożliwia co najmniej jeden z następujących powodów:

1) działanie lub brak działania wpływających na stan środowiska wód morskich, za które Rzeczpospolita Polska nie jest odpowiedzialna;
2) przyczyny naturalne;
3) siła wyższa;
4) zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte w ważnym interesie publicznym, który został uznany za istotniejszy od negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym oddziaływania transgranicznego, pod warunkiem że nie wykluczają one w sposób trwały osiągnięcia dobrego stanu środowiska morskiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej i nie zagrażają osiągnięciu takiego stanu.

3. Dopuszcza się także odstąpienie od osiągnięcia w terminach, o których mowa w ust. 1, celów środowiskowych dla wód morskich, jeżeli występują warunki naturalne niepozwalające na szybką poprawę stanu środowiska wód morskich.

4. W programie ochrony wód morskich określa się obszary wód morskich, w tym ich granice, dla których, przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, nie zostaną osiągnięte cele środowiskowe dla wód morskich z powodów i przyczyn wskazanych odpowiednio w ust. 2 albo 3, jeżeli obszary takie występują.

5. W stosunku do obszarów, o których mowa w ust. 4, podejmuje się działania doraźne służące dalszemu dążeniu do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich, aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się stanu środowiska wód morskich z powodów wskazanych w ust. 2 pkt 2–4, a także złagodzeniu negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

6. Działania doraźne, o których mowa w ust. 5, określa się w programie ochrony wód morskich.

Art. 159. 1. Program ochrony wód morskich określa:

1) działania podstawowe niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne i kontrolne:
   a) wpływające na dozwoloną intensywność działalności człowieka,
   b) wpływające na dozwolony stopień zakłóceń w ekosystemach morskich,

c) wpływające na lokalizację oraz termin realizacji planowanych przedsięwzięć,

d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich,

e) które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający na osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wód morskich,

f) służące przywróceniu poprzedniego stanu naruszonych elementów ekosystemów morskich,

g) zapewniające wszystkim zainteresowanym udział w osiągnięciu dobrego stanu środowiska wód morskich oraz mające na celu wzrost świadomości społecznej w zakresie osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich;

2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują;

3) działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5;

4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także opis działań przyczyniających się do powstania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich obejmujących różnorodność ekosystemów tworzonych przez te sieci;

5) analizę wpływu poszczególnych działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na stan środowiska wód morskich, w tym analizę kosztów i korzyści związanych z ich podjęciem;

6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody;

7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;

8) narzędzia zapewniające koordynację zarządzania, w szczególności terminy, wzory formularzy sprawozdawczych z realizacji działań, oraz inne wymogi dotyczące obowiązków sprawozdawczych.

2. W przypadku gdy nie występuje znaczące zagrożenie dla stanu środowiska wód morskich lub koszty podjęcia działań zapobiegających wystąpieniu tego zagrożenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie, program ochrony wód morskich określa działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5, od podjęcia których można odstąpić. Odstąpienie od podjęcia działań doraźnych nie może spowodować dalszego pogorszenia się stanu środowiska wód morskich oraz wystąpienia zagrożenia dla złagodzenia negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.

3. Przy opracowywaniu programu ochrony wód morskich uwzględnia się:

1) ustalenia krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
2) działania w zakresie zarządzania jakością wody w kąpieliskach;
3) zasadę zrównoważonego rozwoju;
4) opłacalność i techniczną wykonalność planowanych do określenia w nim działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające;
5) konsekwencje wyznaczenia obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, dla innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego;
6) działania wymagane na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

4. W celu zapewnienia koordynacji zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 8, Wody Polskie współpracują z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia.

5. Koordynacja zarządzania, o której mowa w ust. 1 pkt 8, uwzględnia działania niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania w zakresie sprawozdawczości.

Art. 160. 1. Ochronę wód morskich prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:

1) zwiększenie skuteczności ochrony wód morskich oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;

2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony wód morskich oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

Art. 161. 1. Projekt programu ochrony wód morskich opracowują Wody Polskie w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia.

2. Na potrzeby opracowania projektu programu ochrony wód morskich Wody Polskie, na rok przed przystąpieniem do jego opracowania, przekazują organom, o których mowa w ust. 1, zakres informacji niezbędnych do przygotowania opisu działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich oraz informują o terminie przystąpienia do opracowania tego programu.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, każdy w zakresie swojej właściwości, przygotowują i przekazują Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem opracowania projektu programu ochrony wód morskich, propozycję działań planowanych do określenia w programie ochrony wód morskich, wskazując w niej:

1) rodzaj tych działań (prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne, kontrolne);

2) sposób wdrożenia tych działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające.

4. Organy, o których mowa w ust. 1, przekazują Wodom Polskim, wraz z propozycją działań wskazaną w ust. 3, dane stanowiące podstawę do jej przygotowania.

5. Wody Polskie przekazują projekt programu ochrony wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu ochrony wód morskich, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji

o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu ochrony wód morskich z Ministrem Obrony Narodowej, z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw zdrowia.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia projekt programu ochrony wód morskich z członkami Rady Ministrów.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej oraz zainteresowanym państwom członkowskim Unii Europejskiej projekt programu ochrony wód morskich. Projekt programu ochrony wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia jego uzgodnienia z członkami Rady Ministrów.

10. Program ochrony wód morskich jest przyjmowany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia przedłożenia jego projektu Komisja Europejska nie odrzuci projektu programu ochrony wód morskich w całości albo w części.

11. Rada Ministrów przyjmuje program ochrony wód morskich, w drodze rozporządzenia, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej oraz kierując się powszechnym charakterem tego programu.

12. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony projekt programu ochrony wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej. Do poprawionego projektu programu ochrony wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 8–11.

13. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci projekt programu ochrony wód morskich w całości, opracowuje się nowy projekt programu ochrony wód morskich zgodnie z ust. 1–12 i art. 159.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu programu ochrony wód morskich. Sprawozdanie jest przedkładane w terminie 3 lat od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich, a następnie po każdej aktualizacji tego programu.

15. Program ochrony wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

16. Aktualizacje programu ochrony wód morskich nie mogą uniemożliwiać osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich w regionie morskim innym niż region Morza Bałtyckiego.

17. Przepisy ust. 1–13 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu ochrony wód morskich.

18. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o przyjęciu programu ochrony wód morskich oraz jego aktualizacji. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich lub dokonania aktualizacji tego programu.

19. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi wystąpienie problemu, który negatywnie oddziałuje na środowisko wód morskich i nie może zostać rozwiązany za pomocą działań określonych w programie ochrony wód morskich lub który jest powiązany z inną niż ochrona środowiska wód morskich polityką Unii Europejskiej lub umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, informuje Komisję Europejską o takim problemie i przekazuje uzasadnienie swojego stanowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

20. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że wystąpienie problemu, o którym mowa w ust. 19, wymaga podjęcia działań przez właściwe organy Unii Europejskiej, występuje do Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej o podjęcie w tym zakresie odpowiednich działań po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

Art. 162. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, właściwy wojewoda może, w drodze aktu prawa miejscowego, wprowadzić czasowe odstępstwo od podejmowania działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, w przypadkach wskazanych w art. 159 ust. 2.

2. Wojewoda określa w akcie prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, również termin, na jaki odstępuje się od podejmowania działań doraźnych.

3. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia się z Wodami Polskimi.

4. W przypadku wydania aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską o odstąpieniu od podjęcia działań doraźnych w stosunku do obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, wraz z uzasadnieniem.

DZIAŁ IV

ZARZĄDZANIE RYZYKIEM POWODZIOWYM I PRZECIWDZIAŁANIE SKUTKOM SUSZY

Rozdział 1

Zarządzanie ryzykiem powodziowym

Art. 163. 1. Ochrona przed powodzią jest zadaniem Wód Polskich oraz organów administracji rządowej i samorządowej.

2. Wody Polskie zapewniają, w zakresie swojej właściwości, ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1.

3. Jednostki samorządu terytorialnego zapewniają, w zakresie swojej właściwości, ochronę ludności i mienia przed powodzią wywołaną przez wody publiczne stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli zawarto porozumienie, o którym mowa w art. 213 ust. 3.

4. Użytkownicy wód współpracują z Wodami Polskimi oraz z organami administracji rządowej i samorządowej w ochronie przed powodzią, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w przepisach odrębnych.

5. Ochronę przed powodzią prowadzi się z uwzględnieniem map zagrożenia powodziowego, map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

6. Ochronę przed powodzią realizuje się, uwzględniając wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności zapobieganie, ochronę, stan należytego przygotowania i reagowanie w przypadku wystąpienia powodzi, usuwanie skutków powodzi, odbudowę i wyciąganie wniosków w celu ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, w zakresie określonym w przepisach ustawy oraz w przepisach odrębnych.

Art. 164. 1. Ochronę przed powodzią prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód.

2. Koordynacja ma na celu:

1) zwiększenie skuteczności ochrony przed powodzią oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód;
2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony przed powodzią oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód.

3. Koordynacja obejmuje w szczególności czynności, o których mowa w art. 325 ust. 2–5.

Art. 165. 1. Ochronę przed powodzią realizuje się w szczególności przez:

1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią;
2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód;
3) zapewnienie funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze oraz prognozowanie powodzi;
4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód;
5) budowę, przebudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych;
6) prowadzenie akcji lodołamania;
7) prowadzenie polityki informacyjnej w zakresie ochrony przed powodzią oraz ograniczania jej skutków.

2. Wojewodowie wyposażają i utrzymują wojewódzkie magazyny przeciwpowodziowe.

Art. 166. 1. W celu zapewnienia ochrony ludności i mienia przed powodzią:

1) obszary szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju województwa, ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie

zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy;

2) poziom zagrożenia powodziowego wynikający z wyznaczenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią uwzględnia się w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy, dotyczących nieruchomości w całości lub w części położonych na tych obszarach.

2. Projekty:

1) strategii rozwoju województwa,
2) planu zagospodarowania przestrzennego województwa,
3) ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego,
4) studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,
5) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
6) decyzji o warunkach zabudowy,
7) decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego,
8) decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej

– wymagają uzgodnienia z Wodami Polskimi w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3. Dokonując uzgodnień, o których mowa w ust. 2, Wody Polskie uwzględniają prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, poziom zagrożenia powodziowego, proponowaną zabudowę i zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a także jego aktualne zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie.

4. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, w zakresie śródlądowych dróg wodnych, następuje po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wydaje opinię w terminie 14 dni, przy czym brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za wydanie pozytywnej opinii.

5. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, Wody Polskie dokonują w drodze decyzji.

6. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, jest wnioskodawca.

7. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 5, dołącza się projekty dokumentów lub decyzji, o których mowa w ust. 2.

8. W decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się wymagania lub warunki dla:

1) planowanej zabudowy,

2) planowanego zagospodarowania

– terenów położonych na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią.

9. W decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się w zależności od potrzeb szczegółowe wymagania oraz warunki, o których mowa w ust. 8, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 14.

10. Uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, odmawia się, jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią:

1) naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
2) naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) stanowią zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
4) naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
5) utrudniają zarządzanie ryzykiem powodziowym.

11. Odmowa uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, następuje w drodze decyzji.

12. Nie odmawia się uzgodnienia lokalizacji obiektów mostowych w całości lub w części realizowanych lub planowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią z przyczyn, o których mowa w ust. 10, jeżeli ich realizacja jest konieczna dla zachowania ciągłości istniejących lub projektowanych ciągów komunikacyjnych.

13. Organem właściwym do dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 2, w zakresie pasa technicznego, jest dyrektor właściwego urzędu morskiego.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określą, w drodze rozporządzenia, zakres wymagań oraz warunków dla planowanej zabudowy oraz planowanego zagospodarowania terenów położonych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią oraz sposób ich ustalania, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony przed powodzią oraz zakresem aktów, o których mowa w ust. 2.

Art. 167. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się, na podstawie dostępnych lub łatwych do uzyskania informacji, obejmujących także wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi, wstępną ocenę ryzyka powodziowego.

2. Wstępna ocena ryzyka powodziowego zawiera w szczególności:

1) mapy obszarów dorzeczy, z zaznaczeniem granic dorzeczy, granic zlewni i granicy pasa nadbrzeżnego, ukazujące topografię terenu oraz jego zagospodarowanie;
2) opis powodzi historycznych:
   a) które spowodowały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, zawierający ocenę tych skutków, zasięg powodzi oraz trasy przejścia wezbrania powodziowego,
   b) jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że podobne zjawiska powodziowe będą miały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
3) ocenę potencjalnych negatywnych skutków powodzi mogących wystąpić w przyszłości dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z uwzględnieniem:
   a) topografii terenu,
   b) położenia cieków wodnych i ich ogólnych cech hydrologicznych oraz geomorfologicznych, w tym obszarów zalewowych jako naturalnych obszarów retencyjnych,
   c) skuteczności istniejących zbiorników wodnych i innych budowli przeciwpowodziowych i regulacyjnych,
   d) położenia obszarów zamieszkanych,
   e) położenia obszarów, na których jest wykonywana działalność gospodarcza;
4) w miarę możliwości – prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w szczególności wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi;
5) określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.

Art. 168. 1. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego przygotowują Wody Polskie.

2. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi integralny element projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w ust. 1.

3. Wody Polskie przekazują projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego do zaopiniowania ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej, w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych, oraz wojewodom.

4. Organy, o których mowa w ust. 3, przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektu.

5. Wody Polskie uzgadniają z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej sposób rozpatrzenia opinii do projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych.

6. Wody Polskie zawiadamiają organy opiniujące o sposobie rozpatrzenia opinii, w terminie 45 dni od dnia ich otrzymania.

7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi organami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonych w przepisach odrębnych.

8. Wody Polskie przekazują projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w celu zatwierdzenia.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza wstępną ocenę ryzyka powodziowego i:

1) przekazuje ją dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
2) podaje do publicznej wiadomości przez umieszczenie jej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

10. Wstępna ocena ryzyka powodziowego podlega przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

11. W przeglądzie wstępnej oceny ryzyka powodziowego uwzględnia się także możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

12. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do aktualizacji wstępnej oceny ryzyka powodziowego.

13. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia Komisji Europejskiej przeglądy oraz aktualizacje wstępnej oceny ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 169. 1. Dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi wskazanych we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego sporządza się mapy zagrożenia powodziowego.

2. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności:

1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi 0,2% lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego;
2) obszary szczególnego zagrożenia powodzią;
3) obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku uszkodzenia lub zniszczenia:
   a) wału przeciwpowodziowego,
   b) wału przeciwsztormowego,
   c) budowli piętrzącej.

3. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się następujące elementy:

1) zasięg powodzi;
2) głębokość wody lub rzędną zwierciadła wody;
3) w uzasadnionych przypadkach – prędkość przepływu wody lub natężenie przepływu wody.

4. Jeżeli od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, jest zapewniona odpowiednia ochrona przed powodzią, na mapach zagrożenia powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, mogą być przedstawione wyłącznie obszary, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 170. 1. Dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, sporządza się mapy ryzyka powodziowego.

2. Na mapach ryzyka powodziowego przedstawia się potencjalnie negatywne skutki związane z powodzią dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, uwzględniające:

1) szacunkową liczbę mieszkańców, którzy mogą być dotknięci powodzią;
2) rodzaje działalności gospodarczej wykonywanych na obszarach, o których mowa w art. 169 ust. 2;
3) instalacje mogące, w razie wystąpienia powodzi, spowodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości;
4) występowanie:
   a) ujęć wody, stref ochronnych lub obszarów ochronnych,
   b) kąpielisk,
   c) obszarów Natura 2000, parków narodowych oraz rezerwatów przyrody;

5) w uzasadnionych przypadkach:
   a) obszary, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska,
   b) potencjalne ogniska zanieczyszczeń wód.

Art. 171. 1. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego sporządzają Wody Polskie w uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.

2. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowują dyrektorzy urzędów morskich i przekazują Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

3. Wody Polskie przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej do zatwierdzenia projekty map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego i przekazuje te mapy w postaci elektronicznej:

1) Głównemu Geodecie Kraju;
2) właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska;
3) dyrektorowi Rządowego Centrum Bezpieczeństwa;
4) Wodom Polskim;
5) Komendantowi Głównemu Państwowej Straży Pożarnej;
6) właściwym wojewodom;
7) właściwym marszałkom województw;
8) właściwym starostom;
9) właściwym wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast;
10) właściwym komendantom wojewódzkim i powiatowym (miejskim) Państwowej Straży Pożarnej;
11) właściwym dyrektorom urzędów żeglugi śródlądowej oraz właściwym dyrektorom urzędów morskich;
12) właściwym zarządcom infrastruktury kolejowej oraz właściwym zarządcom dróg publicznych.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę.

6. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu wymianę w tym zakresie informacji z właściwymi organami tych państw.

7. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi organami tych państw.

8. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

9. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego mogą zostać poddane przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji częściej niż co 6 lat, z tym że w przypadku dokonania takiej aktualizacji, należy ją ponowić z zachowaniem zasady wyrażonej w ust. 8.

10. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępni Komisji Europejskiej przeglądy oraz aktualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego w terminie 3 miesięcy od dnia ich dokonania.

Art. 172. 1. Na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego przygotowuje się plany zarządzania ryzykiem powodziowym, z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzeczy i regiony wodne.

2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje się z uwzględnieniem elementów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 163 ust. 6, i działań, o których mowa w art. 165.

3. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym zawierają:

1) mapę obszaru dorzecza, na której są zaznaczone obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi;

2) mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego wraz z opisem wniosków z analizy tych map;
3) opis celów zarządzania ryzykiem powodziowym, uwzględniający konieczność ograniczania potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;
4) katalog działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w tym działań, o których mowa w art. 165, z uwzględnieniem ich priorytetu;
5) opis sposobu określania priorytetów działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym i nadzorowania postępów w realizacji planu;
6) podsumowanie działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych;
7) wykaz organów właściwych w sprawach zarządzania ryzykiem powodziowym;
8) opis współpracy, o której mowa w art. 173 ust. 10 i 11, w tym opis metodyki analizy kosztów i korzyści służącej ocenie działań wywołujących skutki międzynarodowe, jeżeli taka metodyka została określona;
9) opis koordynacji czynności, o których mowa w art. 325 ust. 4 i 5.

4. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują wszystkie elementy zarządzania ryzykiem powodziowym, ze szczególnym uwzględnieniem działań służących zapobieganiu powodzi i ochronie przed powodzią oraz informacji na temat stanu należytego przygotowania w przypadku wystąpienia powodzi.

5. Przy ustalaniu działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględnia się w szczególności:

1) koszty oraz korzyści działań podejmowanych dla osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
2) zasięg powodzi, trasy przejścia wezbrania powodziowego oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych;
3) cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
4) gospodarowanie wodami;
5) sposób uprawy i zagospodarowania gruntów;
6) stan zagospodarowania oraz treść dokumentów, aktów i decyzji w zakresie planowania przestrzennego;
7) ochronę przyrody, w tym ryzyko strat przyrodniczych i ekosystemowych;

8) uprawianie żeglugi morskiej i śródlądowej oraz porty morskie i porty lub przystanie zlokalizowane na wodach śródlądowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193 ust. 3, wraz ze związaną z nimi infrastrukturą;
9) prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami;
10) infrastrukturę krytyczną;
11) cechy obszaru dorzecza lub zlewni;
12) ochronę ludności i zwierząt.

Art. 173. 1. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu w zakresie infrastruktury transportowej, z właściwymi wojewodami oraz po zasięgnięciu opinii marszałków województw. Marszałkowie województw przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, przy czym brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektów.

2. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim nie później niż na 15 miesięcy przed terminem przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

3. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.

4. Wody Polskie uzgadniają projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

5. Wody Polskie przekazują projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności w przygotowywaniu, przeglądzie oraz aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag, projekty planów zarządzania

ryzykiem powodziowym, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany.

7. Udostępnienie przez Wody Polskie albo ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

8. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej pisemne uwagi do ustaleń zawartych w projektach tych planów.

9. W odniesieniu do projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia sposób i zakres uwzględnienia uwag z ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej.

10. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

12. Jeżeli opracowanie planu, o którym mowa w ust. 11, lub zapewnienie koordynacji, o której mowa w ust. 11, nie jest możliwe, dla części międzynarodowego obszaru dorzecza, leżącej na terytorium Unii Europejskiej, stosuje się przepis ust. 10.

13. W celu uzupełnienia planów zarządzania ryzykiem powodziowym na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 10 i 11, o bardziej szczegółowe plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.

14. W celach, o których mowa w ust. 10, 11 i 13, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych.

15. Działania służące osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym zawarte w planach zarządzania ryzykiem powodziowym nie mogą wpływać na znaczące zwiększenie ryzyka powodziowego na terytorium innych państw, z wyłączeniem przypadków, w których te działania zostały uzgodnione w ramach współpracy, o której mowa w ust. 10 i 11.

16. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze rozporządzenia, przyjmuje plany zarządzania ryzykiem powodziowym oraz ich aktualizacje, kierując się koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony przed powodzią.

17. Wizualizacje map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego stanowiących element planów zarządzania ryzykiem powodziowym, w skali określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 174 ust. 1 pkt 2, są dostępne na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

18. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę tego ministra wizualizacje pierwszych map zagrożenia powodziowego oraz pierwszych map ryzyka powodziowego stanowiących element pierwszych planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz wizualizację kolejnych aktualizacji tych map, w sposób umożliwiający ciągłą i nieprzerwaną możliwość zapoznania się z tymi wizualizacjami.

19. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.

20. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym mogą zostać poddane przeglądowi oraz w razie potrzeby aktualizacji częściej niż co 6 lat, z tym że w przypadku dokonania takiej aktualizacji należy ją ponowić z zachowaniem zasady wyrażonej w ust. 19.

21. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 172 ust. 3, i obejmuje w szczególności:

1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego;
2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;
4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach;
5) możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.

22. Przepisy ust. 1–19 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

23. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udostępnia Komisji Europejskiej plany zarządzania ryzykiem powodziowym oraz ich przeglądy i aktualizacje w terminie 3 miesięcy odpowiednio od dnia przyjęcia planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz dokonania ich przeglądów lub aktualizacji.

24. Organy administracji rządowej i samorządowej, państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego, sporządzenia map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz przygotowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym organom przygotowującym i sporządzającym te dokumenty, a także ich przeglądów lub aktualizacji.

25. W przypadku wystąpienia problemów mających wpływ na zarządzanie ryzykiem powodziowym, które nie mogą być rozwiązane na podstawie przepisów ustawy, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może poinformować o tych problemach Komisję Europejską oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wskazać propozycję ich rozwiązania.

Art. 174. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia:

1) wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego;
2) skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, w tym skalę wizualizacji tych map.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się potrzebą sprawnego sporządzenia map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ze szczególnym uwzględnieniem standardów i zakresu danych zawartych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym oraz potrzebą zapewnienia ciągłego i nieprzerwanego dostępu do wizualizacji tych map.

Art. 175. 1. W celu zapewnienia właściwych warunków przepływu wód powodziowych, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, nakazać usunięcie drzew lub krzewów na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

2. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 176. 1. W celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zakazuje się wykonywania robót lub czynności, które mogą wpływać na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, w tym:

1) przejeżdżania przez wały oraz wzdłuż wałów pojazdami lub konno oraz przepędzania zwierząt, z wyjątkiem miejsc do tego przeznaczonych;
2) uprawy gruntu, sadzenia drzew lub krzewów na wałach oraz w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału po stronie odpowietrznej;
3) prowadzenia przez osoby nieuprawnione robót lub czynności ingerujących w konstrukcję wałów przeciwpowodziowych, w tym ich rozkopywania, uszkadzania darniny lub innych umocnień skarp i korony wałów, wbijania słupów i ustawiania znaków;
4) wykonywania na wałach przeciwpowodziowych obiektów lub urządzeń niezwiązanych z nimi funkcjonalnie;

5) wykonywania obiektów budowlanych, kopania studni, sadzawek, dołów oraz rowów w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału po stronie odpowietrznej;

6) lokalizowania cmentarzy w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału po stronie odpowietrznej.

2. Zakazów, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, nie stosuje się do robót związanych z utrzymywaniem, odbudową, rozbudową lub przebudową wałów przeciwpowodziowych.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy przejeżdżania rowerem wzdłuż wałów przeciwpowodziowych.

4. Jeżeli nie wpłynie to na szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zwolnić od zakazów określonych w ust. 1 pkt 1–5.

5. Do wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4, dołącza się charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopię tej mapy potwierdzoną przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo inną mapę sytuacyjno-wysokościową, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów przeciwpowodziowych, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność tych wałów.

6. Stroną postępowania o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4, jest wnioskodawca i właściciel wału przeciwpowodziowego.

7. Decyzja, o której mowa w ust. 4, wygasa, jeżeli w terminie 6 lat od dnia, w którym stała się ostateczna, nie uzyskano wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo nie dokonano zgłoszenia wodnoprawnego lub nie rozpoczęto wykonywania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1.

8. W przypadku wykonania robót lub czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, nieobjętych decyzją, o której mowa w ust. 4, przepisy art. 77 ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

9. W celu zapewnienia właściwej szczelności lub stabilności wałów przeciwpowodziowych właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, może nakazać usunięcie drzew lub krzewów z wałów przeciwpowodziowych oraz z terenów, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

10. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 9, nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 177. 1. W przypadku:

1) gdy jest zagrożona szczelność lub stabilność wałów przeciwpowodziowych,
2) wystąpienia zagrożenia powodującego konieczność ograniczenia możliwości poruszania się po wałach przeciwpowodziowych,
3) konieczności wykonania prac związanych z konserwacją lub remontem wałów przeciwpowodziowych

– właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego wprowadza czasowy zakaz poruszania się po tych wałach.

2. Za szkody powstałe na skutek wprowadzenia czasowego zakazu poruszania się po wałach przeciwpowodziowych nie przysługuje odszkodowanie.

Art. 178. 1. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego, który wprowadził zakaz, o którym mowa w art. 177, jest obowiązany do oznaczenia wału przeciwpowodziowego, na którym obowiązuje zakaz, za pomocą rozmieszczonych w widocznych miejscach znaków stojących z umieszczoną tablicą informującą o zakazie poruszania się po tym wale oraz do ogłoszenia o wprowadzeniu zakazu w sposób zwyczajowo przyjęty na danym terenie lub w środkach masowego przekazu.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór tablicy informacyjnej, o której mowa w ust. 1, w tym jej rozmiar, kształt, kolor, wzór i wielkość napisu, kierując się potrzebą zapewnienia widoczności i czytelności tablicy informacyjnej.

Art. 179. 1. Wykonanie drogi rowerowej oraz wyznaczenie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego na wale przeciwpowodziowym wymaga uzyskania zgody właściciela tego wału.

2. Uzyskanie zgody, o której mowa w ust. 1, wymaga przedłożenia właścicielowi wału przeciwpowodziowego w przypadku:

1) wykonania drogi rowerowej – dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót oraz mapy sytuacyjno-wysokościowej pobranej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopii tej mapy potwierdzonej przez wnioskodawcę za

zgodność z oryginałem albo innej mapy sytuacyjno-wysokościowej, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót,

2) wyznaczenia szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego – dokumentacji zawierającej charakterystykę planowanych działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi, mapy sytuacyjno-wysokościowej pobranej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, kopii tej mapy potwierdzonej przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałem albo innej mapy sytuacyjno-wysokościowej, z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót, określającym przebieg szlaku oraz usytuowanie drogowskazów i tablic, a także opis planowanej do zastosowania techniki montażu oznakowania

– przed przystąpieniem do planowanych robót.

3. W przypadku planowania robót, które mogą naruszyć strukturę korpusu lub podłoża wałów, dołącza się także badania hydrogeologiczne wraz z opinią dotyczącą wpływu tych robót na szczelność i stabilność wałów.

4. W dokumentacji, o której mowa w ust. 2, należy określić termin rozpoczęcia planowanych robót.

5. Zgoda, o której mowa w ust. 1, wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

6. Zgoda, o której mowa w ust. 1, zachowuje ważność przez okres 3 lat**.**

Art. 180. Właściciel lub zarządca wału przeciwpowodziowego może, na podstawie umowy, oddać w dzierżawę koronę wału lub jej część na cele związane z budową drogi rowerowej, a także na cele związane z potrzebami zarządzania drogą rowerową.

Art. 181. Drogi, urządzenia do przepędzania zwierząt oraz przejazdy przez wały przeciwpowodziowe wykonuje na swój koszt inwestor budujący wał, a utrzymuje ten, na którym ciąży obowiązek utrzymania drogi, urządzenia lub przejazdu.

Art. 182. 1. W przypadku ostrzeżenia o nadejściu wezbrania powodziowego właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, nakazać zakładowi piętrzącemu wodę obniżenie piętrzenia wody lub opróżnienie zbiornika.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się z uwzględnieniem scenariusza ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych przekazanego przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną.

3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia z właściwymi wojewodami.

5. Brak stanowiska w ciągu 2 godzin od chwili przekazania wniosku o uzgodnienie decyzji uznaje się za dokonanie jej uzgodnienia.

6. Za szkody powstałe na skutek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odszkodowanie.

Rozdział 2

Przeciwdziałanie skutkom suszy

Art. 183. Przeciwdziałanie skutkom suszy jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej oraz Wód Polskich.

Art. 184. 1. Przeciwdziałanie skutkom suszy prowadzi się zgodnie z planem przeciwdziałania skutkom suszy.

2. Plan przeciwdziałania skutkom suszy zawiera:

1) analizę możliwości powiększenia dyspozycyjnych zasobów wodnych;
2) propozycje budowy lub przebudowy urządzeń wodnych;
3) propozycje niezbędnych zmian w zakresie korzystania z zasobów wodnych oraz zmian naturalnej i sztucznej retencji;
4) katalog działań służących przeciwdziałaniu skutkom suszy.

Art. 185. 1. Projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy przygotowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej oraz wojewodami, uwzględniając podział kraju na obszary dorzeczy.

2. Wody Polskie przekazują projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w przygotowywaniu oraz aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag:

1) harmonogram i program prac związanych z przygotowaniem projektu planu przeciwdziałania skutkom suszy;

2) projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy ten plan.

4. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektu planu przeciwdziałania skutkom suszy odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 3, zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje i aktualizuje plan przeciwdziałania skutkom suszy, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością przeciwdziałania skutkom suszy.

7. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania planu przeciwdziałania skutkom suszy podmiotom przygotowującym i sporządzającym ten dokument.

8. Aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy dokonuje się nie rzadziej niż co 6 lat.

9. Przepisy ust. 1–7 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planu przeciwdziałania skutkom suszy.

DZIAŁ V

BUDOWNICTWO WODNE I MELIORACJE WODNE

Rozdział 1

Budownictwo wodne

Art. 186. Budownictwo wodne polega na projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych.

Art. 187. 1. Przy projektowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń wodnych należy kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód i charakterystycznych dla nich biocenoz, koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz potrzebą

zachowania istniejącej rzeźby terenu oraz biologicznych stosunków w środowisku wodnym i ekosystemach lądowych zależnych od wód.

2. Budowle piętrzące powinny umożliwiać migrację ryb.

Art. 188. 1. Utrzymywanie urządzeń wodnych należy do ich właścicieli i polega na eksploatacji, konserwacji oraz remontach w celu zachowania ich funkcji.

2. W kosztach utrzymywania urządzeń wodnych uczestniczy ten, kto odnosi z nich korzyści. Przepis stosuje się także w przypadku ochrony przed powodzią lub suszą, żeglugi, poboru wód, energetycznego wykorzystania urządzeń wodnych, wprowadzania ścieków lub odprowadzania wody do urządzeń wodnych oraz innych usług wodnych, a także działalności gospodarczej związanej z wykorzystaniem urządzeń wodnych do celów rekreacyjnych, z wyłączeniem działalności wykonywanej przez uprawnionych do rybactwa.

3. Na wniosek właściciela urządzenia wodnego właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, dokonuje podziału kosztów utrzymywania urządzeń wodnych, o których mowa w ust. 2.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, właściciel urządzenia wodnego wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach utrzymywania urządzenia wodnego.

5. Właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 3, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie odnoszenia korzyści z urządzeń wodnych.

6. Właściciel urządzenia wodnego znajdującego się na śródlądowych wodach powierzchniowych jest obowiązany do zapewnienia obsługi, bezpieczeństwa oraz właściwego funkcjonowania tego urządzenia, z uwzględnieniem wymagań wynikających z warunków utrzymywania wód.

7. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 3, składają Wody Polskie, decyzje, o których mowa w ust. 3 i 5, wydaje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

Art. 189. 1. Użytkownik budowli piętrzącej wyposażonej w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu, w tym turbiny wodne, o wysokości piętrzenia powyżej 1 m i przepływie średnim rocznym (SSQ) powyżej 1,0 m^3/s, jest obowiązany do prowadzenia dziennika gospodarowania wodą.

2. W dzienniku gospodarowania wodą zamieszcza się w szczególności:

1) odczyty wodowskazowe;

2) ilość retencjonowanej wody;
3) dopływ do budowli piętrzącej;
4) odpływ z budowli piętrzącej;
5) pobory wody przez poszczególne zakłady.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy użytkownika budowli piętrzącej o stałym progu bez możliwości sterowania odpływem lub wyposażonej w samoczynne upusty.

4. Właściciel budowli piętrzącej o piętrzeniu powyżej 0,5 m jest obowiązany zapewnić prowadzenie badań i pomiarów umożliwiających ocenę stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli, w szczególności:

1) stanów wód podziemnych, ich filtracji przez budowlę, przez podłoże oraz w otoczeniu budowli;
2) wytrzymałości budowli oraz podłoża;
3) stanu urządzeń upustowych;
4) stanu urządzeń umożliwiających migrację ryb, w tym zachowania ich funkcji kompensacyjnych;
5) zmian na górnym i na dolnym stanowisku budowli.

5. W ramach realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 4, budowle piętrzące stanowiące własność Skarbu Państwa, zaliczone na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, 961, 1165, 1250 i 2255) do XXVII kategorii, poddaje się badaniom i pomiarom pozwalającym opracować ocenę stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dla tych budowli, wykonywanym przez państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

6. Właściciel budowli piętrzącej, zaliczonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii, przekazuje jeden egzemplarz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, w terminie miesiąca od dnia jej odbioru.

7. Przepisu ust. 6 nie stosuje się do właścicieli budowli piętrzących, dla których oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa dokonuje państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

8. Wyniki badań, pomiarów lub innych opracowań, będących w posiadaniu właściciela budowli piętrzącej, dla której państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących wykonuje ocenę stanu technicznego lub stanu bezpieczeństwa budowli piętrzącej,

niezbędnych do wykonywania tych ocen, właściciel budowli piętrzącej przekazuje, nieodpłatnie, państwowej służbie do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia, w tym częstotliwość dokonywania wpisów, oraz wzór dziennika gospodarowania wodą, kierując się koniecznością zaspokojenia potrzeb zakładów w zakresie gospodarowania wodą, zakresem posiadanych przez zakłady uprawnień oraz sposobem przepuszczania wód powodziowych.

Art. 190. 1. Jeżeli urządzenie wodne zostało wykonane bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego lub zgłoszenia, właściciel tego urządzenia może wystąpić z wnioskiem o jego legalizację, do którego dołącza odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 406 ust. 2 oraz w art. 420.

2. Właściwy organ Wód Polskich może wydać decyzję o legalizacji urządzenia wodnego, jeżeli lokalizacja tego urządzenia nie narusza:

1) ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza,
2) ustaleń planu zarządzania ryzykiem powodziowym,
3) ustaleń planu przeciwdziałania skutkom suszy,
4) ustaleń programu ochrony wód morskich,
5) ustaleń krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych,
6) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy albo decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego,
7) wymagań dotyczących ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków wynikających z przepisów odrębnych

– oraz jest zgodna z art. 187, ustalając jednocześnie obowiązek uiszczenia opłaty legalizacyjnej.

3. Jednostkowa stawka opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi 5000 zł.

4. Opłatę, o której mowa w ust. 2, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stała się ostateczna.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 2, wskazuje się numer rachunku bankowego, na który powinna zostać uiszczona ta opłata.

6. Opłata, o której mowa w ust. 2, nieuiszczona w terminie podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 2, stała się ostateczna.

8. Stawka opłaty, o której mowa w ust. 3, ustalona w roku poprzednim, podlega każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawki opłaty obowiązującej od dnia 1 stycznia roku następnego.

10. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

11. Opłata, o której mowa w ust. 2, stanowi przychód Wód Polskich.

12. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o legalizacji urządzenia wodnego przepisy art. 399 ust. 7 oraz art. 400–402 stosuje się odpowiednio.

13. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, lub nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, właściwy organ Wód Polskich nakłada na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek likwidacji urządzenia, ustalając warunki i termin wykonania tego obowiązku.

14. Jeżeli właściciel urządzenia wodnego nie uzyskał decyzji o legalizacji urządzenia wodnego, a likwidacja urządzenia jest niemożliwa ze względów technicznych lub ekonomicznych, właściwy organ Wód Polskich może nałożyć na właściciela tego urządzenia, w drodze decyzji, obowiązek wykonania urządzeń zapobiegających szkodom.

15. W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o likwidacji urządzenia wodnego przepisy art. 400 i art. 401 stosuje się odpowiednio.

Art. 191. 1. W przypadku nienależytego utrzymywania urządzenia wodnego, którego następstwem jest zmiana funkcji tego urządzenia lub szkodliwe oddziaływanie tego urządzenia na wody lub grunty, właściwy organ Wód Polskich z urzędu lub na wniosek, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi tego urządzenia

przywrócenie poprzedniej funkcji tego urządzenia, wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidację szkód.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się warunki i termin przywrócenia poprzedniej funkcji urządzenia wodnego, wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub likwidacji szkód.

3. Jeżeli określenie funkcji urządzenia wodnego, o którym mowa w ust. 1, nie jest możliwe, właściwy organ Wód Polskich, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, określić na nowo funkcję tego urządzenia oraz nakazać jego odbudowę albo likwidację.

4. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1 i 3, przepisy art. 400 i art. 401 stosuje się odpowiednio.

5. Stroną postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w ust. 1 i 3, jest wnioskodawca, właściciel urządzenia wodnego oraz właściciel wód.

Art. 192. 1. Zakazuje się:

1) niszczenia lub uszkadzania urządzeń wodnych;
2) utrudniania przepływu wody w związku z wykonywaniem lub utrzymywaniem urządzeń wodnych;
3) wykonywania w pobliżu urządzeń wodnych robót oraz innych czynności, które mogą powodować:
   a) niedopuszczalne osiadanie urządzeń wodnych lub ich części,
   b) pojawienie się szczelin, rys lub pęknięć, w szczególności w korpusach oraz koronach zapór, okładzinach betonowych, szybach, sztolniach oraz przepławkach dla ryb,
   c) nadmierną filtrację wody,
   d) uszkodzenie budowli regulacyjnych,
   e) unieruchomienie zamknięć budowli piętrzących lub upustowych,
   f) erozję gruntu powyżej oraz poniżej urządzeń wodnych,
   g) osuwanie się gruntu przy urządzeniach wodnych,
   h) zmniejszenie stateczności lub wytrzymałości urządzeń wodnych,
   i) uszkodzenie wylotów urządzeń kanalizacyjnych, służących do wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz urządzeń służących odprowadzaniu wód do wód,

j) uszkodzenie urządzeń pomiarowych,

k) uszkodzenie znaków usytuowanych na wodach,

l) pogorszenie lub utratę funkcji urządzeń umożliwiających migrację ryb.

2. Właściciel urządzenia wodnego jest obowiązany do oznaczenia obszaru objętego zakazami, o których mowa w ust. 1 pkt 3, tablicami zawierającymi informację o zakazach, jeżeli w pozwoleniu wodnoprawnym wskazano te zakazy i obszary, na których one obowiązują.

3. Właścicielowi nieruchomości objętej zakazami, o których mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie od właściciela urządzenia wodnego, na warunkach określonych w art. 467.

Art. 193. 1. Wody śródlądowe mogą służyć potrzebom śródlądowego transportu wodnego i żeglugowemu wykorzystaniu przez statki.

2. Wody śródlądowe służące celom, o których mowa w ust. 1, są śródlądowymi drogami wodnymi.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do wykonywania śródlądowego transportu wodnego i żeglugowego wykorzystania wód śródlądowych przez statki.

4. Śródlądowe drogi wodne istotne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju są śródlądowymi drogami wodnymi o szczególnym znaczeniu transportowym.

5. Śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym obejmują:

1) śródlądowe drogi wodne istotne dla zapewnienia zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju oraz grunty pod tymi drogami;

2) nieruchomości gruntowe położone w międzywalu śródlądowych dróg wodnych, o których mowa w pkt 1;

3) nieruchomości, budynki i budowle oraz urządzenia wodne, z wyjątkiem wałów przeciwpowodziowych, funkcjonalnie i bezpośrednio powiązane ze śródlądowymi drogami wodnymi, o których mowa w pkt 1, znajdujące się w obrębie ich działek ewidencyjnych.

6. Śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym mogą podlegać budowie, przebudowie lub modernizacji.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju.

8. Inwestycje polegające na budowie, przebudowie lub modernizacji urządzeń wodnych, urządzeń komunikacyjnych lub przesyłowych prowadzonych przez śródlądowe drogi wodne, a także roboty regulacyjne i inne, mogące mieć wpływ na śródlądowe drogi wodne, powinny spełniać warunki projektowe określone dla klasy ustalonej dla danej śródlądowej drogi wodnej lub jej odcinka na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458, z 2015 r. poz. 1690 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 1954) oraz uwzględniać plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, o którym mowa w art. 42a tej ustawy.

Art. 194. 1. Żeglugowe wykorzystanie śluz i pochylni przez statki oraz wydatki ponoszone na śródlądowe drogi wodne i ich infrastrukturę podlegają ewidencji.

2. Wody Polskie prowadzą dla każdego roku kalendarzowego ewidencję:

1) żeglugowego wykorzystania śluz i pochylni przez statki,
2) wydatków poniesionych na rozwój i utrzymanie śródlądowych dróg wodnych i ich infrastruktury

– zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 r. wprowadzającego system księgowy dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz. Urz. WE L 130 z 15.06.1970, str. 4, z późn. zm.[5)] – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 1, str. 42).

3. Coroczne informacje o wydatkach poniesionych w roku poprzednim przez:

1) zakłady lub jednostki organizacyjne, które z własnych środków finansowych wykonują urządzenia wodne na śródlądowej drodze wodnej, służące uprawianiu żeglugi śródlądowej,
2) organy administracji żeglugi śródlądowej w zakresie wydatków dotyczących funkcjonowania administracji żeglugi śródlądowej, ustalonych przepisami ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej

– są przekazywane przez te podmioty Wodom Polskim w terminie do dnia 31 marca każdego roku, na formularzach ewidencyjnych.

[5)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. WE L 278 z 23.12.1970, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 1, str. 54, Dz. Urz. WE L 167 z 05.07.1979, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 1, str. 85, Dz. Urz. WE L 302 z 23.10.1981, str. 8 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 7, t. 1, str. 118, Dz. Urz. WE L 353 z 17.12.1990, str. 12 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 6, t. 1, str. 258, Dz. Urz. UE L 236 z 23.09.2003, str. 447, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1.

4. Formularze ewidencyjne, o których mowa w ust. 3, obejmują dane wymagane na podstawie załączników I i III do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

5. Na podstawie informacji zawartych w formularzach ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3, Wody Polskie przygotowują zbiorczy formularz ewidencyjny i przekazują go ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej, w terminie do dnia 31 października każdego roku.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku, przekazuje Komisji Europejskiej zbiorczą informację obejmującą dane wymagane na podstawie załączników I i III do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1;
2) rodzaj wydatków i rodzaj infrastruktury oraz prac wykonywanych na śródlądowych drogach wodnych objętych ewidencją, o której mowa w ust. 1;
3) wzory:
   a) formularzy ewidencyjnych, o których mowa w ust. 3,
   b) zbiorczego formularza ewidencyjnego, o którym mowa w ust. 5,
   c) zbiorczej informacji, o której mowa w ust. 6.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

1) uwzględni podział statków w zależności od rodzaju, ładowności i mocy silnika;
2) będzie się kierował koniecznością zestawiania wydatków grupowanych w zależności od rodzaju zabudowy i klasy śródlądowej drogi wodnej, a także przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi systemu księgowego dla wydatków na infrastrukturę w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej.

Rozdział 2

Melioracje wodne

Art. 195. Melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby i ułatwienia jej uprawy.

Art. 196. 1. W celu zapewnienia dostępu do informacji o urządzeniach melioracji wodnych oraz o zmeliorowanych gruntach prowadzi się ewidencję urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów, zwaną dalej „ewidencją melioracji wodnych”.

2. Ewidencja melioracji wodnych zawiera dane dotyczące urządzeń melioracji wodnych, w szczególności ich rodzaj, liczbę, lokalizację i parametry techniczne oraz dane dotyczące zmeliorowanych gruntów.

3. Ewidencję melioracji wodnych prowadzi się w szczególności z wykorzystaniem baz danych prowadzonych przez:

1) starostę w zakresie:
   a) nieruchomości,
   b) danych podmiotowych o nieruchomościach oraz danych podmiotów, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;
2) właściwy organ ochrony przyrody, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody – w zakresie oceny obszarów chronionych ustanowionych w celu ochrony ekosystemów lub gatunków, których stan bezpośrednio zależy od stanu wód;
3) organy właściwe do wydawania zgód wodnoprawnych – w zakresie zgód wodnoprawnych.

4. Dla obszaru całego państwa zakłada się i prowadzi w systemie teleinformatycznym bazy danych, obejmujące zbiory danych przestrzennych infrastruktury informacji przestrzennej, dotyczących ewidencji melioracji wodnych.

5. Dla zbiorów danych objętych bazami danych, o których mowa w ust. 4, oraz dla związanych z nimi usług, tworzy się metadane opisujące te zbiory i usługi zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

6. Ewidencję melioracji wodnych udostępnia się do wglądu nieodpłatnie.

7. Wyszukiwanie danych zawartych w ewidencji melioracji wodnych, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

8. Ewidencję melioracji wodnych prowadzi się i aktualizuje w sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).

9. Organy realizujące zadania określone w ustawie mogą, w drodze porozumień, utrzymywać wspólne elementy infrastruktury technicznej przeznaczonej do przechowywania

i udostępniania zbiorów danych, o których mowa w ust. 4, mając na względzie minimalizację kosztów budowy i utrzymania tej infrastruktury oraz optymalizację dostępności zbiorów danych, ich bezpieczeństwo i jakość, a także zapewnienie ich autentyczności i integralności.

10. Wymiana danych zawartych w ewidencji melioracji wodnych między organami, o których mowa w ust. 3, odbywa się nieodpłatnie w zakresie niezbędnym do wykonywania przez te organy ich ustawowych zadań.

11. Właściciel urządzenia melioracji wodnych, w przypadku urządzenia wykonanego w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, zgłasza to urządzenie do Wód Polskich, w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do jego użytkowania w celu wpisania do ewidencji melioracji wodnych.

12. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 11, obejmuje:

1) imię i nazwisko oraz adres albo nazwę i siedzibę właściciela urządzenia melioracji wodnych;
2) sposób korzystania z wód;
3) rodzaj urządzenia melioracji wodnych, jego parametry i stan techniczny;
4) obszar zmeliorowany;
5) lokalizację urządzenia, w tym nazwę lub numer obrębu ewidencyjnego, numer lub numery działek ewidencyjnych oraz współrzędne.

13. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 11, dołącza się kopię zgody wodnoprawnej określającej warunki korzystania z wód.

14. Ewidencję melioracji wodnych prowadzą Wody Polskie.

15. Właściciel urządzenia melioracji wodnych zgłasza do Wód Polskich zmianę danych, o których mowa w ust. 12, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

16. Nadzór nad prowadzeniem ewidencji melioracji wodnych sprawuje minister właściwy do spraw informatyzacji.

17. W zakresie nadzoru, o którym mowa w ust. 16, minister właściwy do spraw informatyzacji może:

1) przeprowadzać kontrole systemu teleinformatycznego służącego do prowadzenia ewidencji melioracji wodnych w celu zapewnienia spójnego działania oraz prawidłowości i kompletności przekazywanych do systemu danych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. poz. 1092);

2) wydawać zalecenia pokontrolne mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości;
3) występować do Wód Polskich o podjęcie działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa cyberprzestrzeni systemu teleinformatycznego służącego do prowadzenia ewidencji melioracji wodnych;
4) żądać od Wód Polskich udzielania informacji dotyczących działania systemu teleinformatycznego służącego do prowadzenia ewidencji melioracji wodnych.

18. Wobec osób uprawnionych do przeprowadzenia kontroli stosuje się art. 28 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 197. 1. Urządzeniami melioracji wodnych są:
1) rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
2) drenowania,
3) rurociągi,
4) stacje pomp służące wyłącznie do celów rolniczych,
5) ziemne stawy rybne,
6) groble na obszarach nawadnianych,
7) systemy nawodnień grawitacyjnych,
8) systemy nawodnień ciśnieniowych

– jeżeli służą celom, o których mowa w art. 195.

2. Przepisy dotyczące urządzeń melioracji wodnych stosuje się odpowiednio do:
1) budowli wstrzymujących erozję wodną;
2) dróg dojazdowych niezbędnych do użytkowania obszarów zmeliorowanych;
3) fitomelioracji oraz agromelioracji;
4) systemów przeciwerozyjnych;
5) zagospodarowania zmeliorowanych trwałych łąk lub pastwisk;
6) zagospodarowania nieużytków przeznaczonych na trwałe łąki lub pastwiska.

Art. 198. Przy planowaniu, wykonywaniu oraz utrzymywaniu urządzeń melioracji wodnych należy kierować się potrzebą zachowania zróżnicowanych biocenoz polnych i łąkowych, koniecznością osiągnięcia dobrego stanu wód oraz koniecznością osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 199. 1. Wykonywanie urządzeń melioracji wodnych należy do właścicieli gruntów.

2. Urządzenia melioracji wodnych mogą być wykonywane na koszt Skarbu Państwa, w tym przy udziale środków, o których mowa w ust. 3, za zwrotem, w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów, na które te urządzenia wywierają korzystny wpływ, zwanych dalej „zainteresowanymi właścicielami gruntów”.

3. Urządzenia wodne inne niż urządzenia melioracji wodnych, służące celom, o których mowa w art. 195, mogą być wykonywane na koszt osób prawnych lub osób fizycznych, a także współfinansowane z:

1) publicznych środków wspólnotowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. z 2014 r. poz. 1448 i 1856, z 2015 r. poz. 1240 oraz z 2016 r. poz. 1948);
2) innych środków publicznych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383, 1250, 1948 i 1954 oraz z 2017 r. poz. 5) oraz w przepisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2016 r. poz. 217, 1579 i 1948).

4. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w ust. 2, dokonuje, w drodze decyzji, właściwy organ Wód Polskich w uzgodnieniu z właściwym wojewodą, na wniosek zainteresowanych właścicieli gruntów.

5. W przypadku wykonywania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w ust. 2, są wymagane wnioski zainteresowanych właścicieli gruntów, których grunty stanowią co najmniej 75% powierzchni gruntów planowanych do zmeliorowania.

6. Zainteresowany właściciel gruntów jest obowiązany umożliwić wejście na grunt oraz do obiektów budowlanych w celu zaprojektowania i wykonania urządzeń melioracji wodnych.

Art. 200. 1. Opłatę melioracyjną, o której mowa w art. 199 ust. 2, ustala się w wysokości 20% całkowitych kosztów wykonania urządzeń melioracji wodnych.

2. Opłatę melioracyjną pobiera się w 15 równych ratach rocznych w terminie do dnia 30 października każdego roku, przy czym opłata melioracyjna mniejsza od 1000 zł jest pobierana w 3 równych ratach rocznych.

3. Pierwszą ratę opłaty melioracyjnej pobiera się po upływie 2 lat od dnia przekazania urządzeń melioracji wodnych do eksploatacji, a w przypadku zagospodarowania pomelioracyjnego łąk i pastwisk – po upływie roku.

Art. 201. 1. Właściwy organ Wód Polskich ustala dla każdego zainteresowanego właściciela gruntów, w drodze decyzji, wysokość części opłaty melioracyjnej, o której mowa w art. 200 ust. 1, proporcjonalną do powierzchni gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na centralny rachunek bieżący budżetu państwa za pośrednictwem rachunku bankowego właściwego wojewody.

3. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

4. Do opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

5. Opłata, o której mowa w ust. 1, nieuiszczona w terminie, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. Obowiązek uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 20 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna.

Art. 202. 1. Po zakończeniu procesu inwestycyjnego i rozliczeniu wartości wykonanych robót właściwy organ Wód Polskich, w drodze decyzji, może skorygować w terminie 9 miesięcy ustaloną wysokość opłaty melioracyjnej, odpowiednio do wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych oraz zmian w projekcie technicznym, dokonanych w trakcie realizacji inwestycji.

2. W przypadku zbycia zmeliorowanego gruntu obowiązek uiszczenia opłaty melioracyjnej staje się obowiązkiem nabywcy tego gruntu.

Art. 203. Programowanie, planowanie i nadzorowanie wykonywania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, należy do Wód Polskich.

Art. 204. 1. W przypadku wykonania urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2, właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe w trakcie robót związanych z wykonywaniem urządzeń melioracji wodnych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459), z tym że roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o powstaniu szkody.

2. Zainteresowanemu właścicielowi gruntu nie przysługuje odszkodowanie za zajęcie gruntu pod urządzenia melioracji wodnych, a także za szkody w uprawach rolnych, związane

z wykonywaniem tych urządzeń, jeżeli szkody te powstały przy prawidłowej organizacji i technologii robót.

Art. 205. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej działającej na terenie gminy lub związku spółek wodnych, w którym jest zrzeszona spółka wodna działająca na terenie gminy – do tej spółki lub tego związku spółek wodnych.

Art. 206. Jeżeli obowiązek, o którym mowa w art. 205, nie jest wykonywany, właściwy organ Wód Polskich ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntów, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania.

Art. 207. W zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 196 ust. 1, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1 oraz art. 203, Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz działają na jego rzecz i w jego imieniu.

Art. 208. Właściciele gruntów, na które urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ, oraz właściciele gruntów i nieruchomości sąsiednich są obowiązani umożliwić wejście na grunt w celu utrzymywania tych urządzeń.

Art. 209. Utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych w granicach parku narodowego jest zadaniem parku narodowego.

Art. 210. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi określą, w drodze rozporządzenia, sposób:

1) prowadzenia ewidencji melioracji wodnych;
2) zbierania, aktualizowania oraz udostępniania danych z ewidencji melioracji wodnych;
3) ustalania obszaru, na który urządzenia melioracji wodnych wywierają korzystny wpływ.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz minister właściwy do spraw rozwoju wsi:

1) uwzględnią potrzebę stworzenia bazy informacyjnej dla planowania, odbudowy, przebudowy oraz utrzymania urządzeń melioracji wodnych;
2) uwzględnią zasadę interoperacyjności, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, a także potrzebę harmonizacji zbiorów danych ewidencji melioracji wodnych z innymi zbiorami danych tworzącymi infrastrukturę informacji przestrzennej;

3) kierują się zasięgiem wpływu poszczególnych rodzajów urządzeń melioracji wodnych na poprawę zdolności produkcyjnej gleby.

DZIAŁ VI

GOSPODAROWANIE MIENIEM SKARBU PAŃSTWA

Rozdział 1

Własność wód i obowiązki ich właścicieli

Art. 211. 1. Wody stanowią własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych.

2. Wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne, śródlądowe wody płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa.

3. Wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są wodami publicznymi.

4. Śródlądowe wody płynące, będące wodami publicznymi, nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

Art. 212. 1. Prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa wykonują:

1) Wody Polskie – w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych;
3) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej – w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

2. Wody Polskie wykonują prawa właścicielskie w stosunku do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa, znajdujących się w obrębie działki ewidencyjnej, która obejmuje także śródlądowe wody płynące, będące własnością Skarbu Państwa.

3. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej udostępnia Wodom Polskim śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym w celu realizacji inwestycji z zakresu ochrony przed powodzią.

Art. 213. 1. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć nadleśniczemu, w drodze porozumienia, na jego

wniosek, wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących znajdujących się w granicach nadleśnictwa.

2. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres praw właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych nadleśniczemu.

3. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć jednostce samorządu terytorialnego, w drodze porozumienia, na jej wniosek, wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących znajdujących się w granicach jednostki samorządu terytorialnego.

4. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 3, określa się zakres praw właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych jednostce samorządu terytorialnego oraz zawiera się postanowienia dotyczące:

1) przekazywania jednostce samorządu terytorialnego środków finansowych na realizację powierzonego zadania, w tym zasad i terminów ich przekazywania;
2) środków przeznaczanych przez jednostkę samorządu terytorialnego na realizację powierzonego zadania.

5. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć parkowi narodowemu, w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących znajdujących się w granicach parku narodowego.

6. W porozumieniu, o którym mowa w ust. 5, określa się zakres praw właścicielskich Skarbu Państwa powierzonych parkowi narodowemu oraz zawiera się postanowienia dotyczące środków przeznaczanych przez park narodowy na realizację powierzonego zadania.

7. Powierzenie wykonywania praw właścicielskich, o którym mowa w ust. 1, 3 i 5, nie dotyczy śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

8. Porozumienia, o których mowa w ust. 1, 3 i 5, nie obejmują uprawnień właściciela wód, o których mowa w art. 262 ust. 3.

Art. 214. Śródlądowe wody stojące, woda w rowie oraz woda w stawie, który nie jest napełniany w ramach usług wodnych, ale wyłącznie wodami opadowymi lub roztopowymi lub wodami gruntowymi, znajdujące się w granicach nieruchomości gruntowej stanowią własność właściciela tej nieruchomości.

Art. 215. 1. Prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 214, znajdujących się na terenie nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, wykonują podmioty reprezentujące Skarb Państwa w stosunku do tych nieruchomości na podstawie przepisów odrębnych.

2. Grunty pod śródlądowymi wodami stojącymi stanowiące własność Skarbu Państwa wchodzą w skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 20 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624).

Art. 216. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi, wodami morza terytorialnego oraz morskimi wodami wewnętrznymi stanowią własność właściciela tych wód.

2. Grunty, o których mowa w ust. 1, nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

3. Gospodarowanie gruntami, o których mowa w ust. 1, wykonują odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

4. Gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną stanowiącym własność Skarbu Państwa wykonuje starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej i podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone.

5. Urządzenia wodne lub ich części oraz budowle i ich części, znajdujące się na gruntach, o których mowa w ust. 1, stanowią odrębny od tych gruntów przedmiot własności.

Art. 217. 1. Prawo do zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa przysługuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, znajdujących się w granicach parku narodowego.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zbywa grunty, o których mowa w ust. 1, po cenie nie niższej niż ich wartość rynkowa, określona przy zastosowaniu sposobów jej ustalania przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

4. Zbycie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić z inicjatywy ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo na wniosek właściwego starosty.

5. Grunty, o których mowa w ust. 1, są zbywane w drodze przetargu ustnego albo pisemnego. O formie przetargu decyduje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Przetarg przeprowadza komisja przetargowa powoływana odpowiednio przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo starostę.

7. Uczestnik przetargu może w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku przetargu ustnego albo doręczenia zawiadomienia o wyniku przetargu pisemnego zaskarżyć czynności związane z przeprowadzeniem przetargu odpowiednio do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo do starosty.

8. Jeżeli osoba, której ofertę wybrano w przetargu, nie przystąpi bez usprawiedliwienia do zawarcia umowy w miejscu i terminie podanych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 15, można odstąpić od zawarcia umowy, a wpłacone wadium nie podlega zwrotowi. W zawiadomieniu zamieszcza się informację o tym uprawnieniu.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może zbyć grunty, o których mowa w ust. 1, w trybie bezprzetargowym na rzecz jednostek samorządu terytorialnego lub w przypadku wystąpienia przesłanki, o której mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

10. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

1) podstawę prawną wystąpienia;
2) przedmiot zbycia z wyszczególnieniem danych ewidencyjnych;
3) sposób zbycia obejmujący proponowaną formę przetargu;
4) uzasadnienie gospodarcze zamierzonej czynności prawnej z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa;
5) wartość rynkową przedmiotu zbycia.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udziela staroście pełnomocnictwa do jego reprezentowania w czynnościach polegających na wszczęciu i przeprowadzeniu procedury przetargowej.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może udzielić staroście odrębnego pełnomocnictwa do zbycia gruntów, o których mowa w ust. 1.

13. Skarbowi Państwa przysługuje prawo pierwokupu w przypadku sprzedaży gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi. Prawo pierwokupu wykonuje starosta w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej.

14. Sprzedaż, o której mowa w ust. 13, może nastąpić, jeżeli starosta nie wykona prawa pierwokupu. Prawo pierwokupu może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez starostę zawiadomienia o treści umowy sprzedaży.

15. Notariusz sporządzający umowę sprzedaży jest obowiązany do zawiadomienia starosty o treści tej umowy.

16. Starosta wykonuje prawo pierwokupu przez złożenie oświadczenia, w formie aktu notarialnego, u notariusza, o którym mowa w ust. 15. Jeżeli złożenie oświadczenia u tego notariusza jest niemożliwe lub napotyka poważne trudności, oświadczenie może być złożone u innego notariusza.

17. Z chwilą złożenia oświadczenia grunt staje się własnością Skarbu Państwa. Oświadczenie notariusz doręcza sprzedającemu.

18. Prawo pierwokupu wykonuje się po cenie ustalonej między stronami w umowie sprzedaży.

19. Wpływy z tytułu zbywania gruntów, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

20. Starosta realizuje zadania, o których mowa w ust. 11–14 i 16, jako zadania z zakresu administracji rządowej.

21. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób przeprowadzania przetargów na zbycie gruntów, o których mowa w ust. 1,
2) sposób określania wysokości wadium oraz terminy i formy jego wnoszenia i zwrotu,
3) sposób i terminy ogłaszania przetargu oraz treść ogłoszenia o przetargu,
4) sposób powoływania i działania komisji przetargowej,
5) sposób sporządzania oraz treść protokołu z przeprowadzonego przetargu,
6) sposób postępowania w przypadku zaskarżenia przetargu

– kierując się koniecznością zapewnienia jawności i jednolitości postępowania, równego dostępu do udziału w przetargu oraz uzyskania najkorzystniejszego wyniku przetargu.

Art. 218. 1. Grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa.

2. Przejście do zasobu gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi, o których mowa w ust. 1, oraz ich wykreślenie z zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek

właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

3. Grunty zabudowane urządzeniami wodnymi, znajdujące się poza linią brzegu, oraz urządzenia wodne lub ich części, stanowiące własność Skarbu Państwa, wobec których prawa właścicielskie wykonują podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1, są zasobem nieruchomości Skarbu Państwa.

4. Przejście do zasobu nieruchomości gruntów oraz urządzeń wodnych lub ich części, o których mowa w ust. 3, oraz ich wykreślenie z tego zasobu stwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1, albo starosty, właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej.

5. Do zasobów, o których mowa w ust. 1 i 3, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 219. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, ustala charakter wód.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek właściciela gruntu przyległego do wód.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:

1) część opisową, obejmującą:
   a) opis elementów hydromorfologicznych wód, w tym reżimu hydrologicznego,
   b) ciągłość wód,
   c) warunki morfologiczne,
   d) analizę historyczną przynależności tych wód do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych;
2) część graficzną, obejmującą mapy sytuacyjno-wysokościowe obrazujące przebieg wód od ujścia do źródeł oraz inne dostępne dokumenty.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania zmian w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 220. 1. Linię brzegu dla cieków naturalnych, jezior oraz innych naturalnych zbiorników wodnych stanowi krawędź brzegu lub linia stałego porostu traw albo linia, którą ustala się według średniego stanu wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat.

2. Jeżeli krawędź brzegu jest wyraźna, linia brzegu biegnie tą krawędzią.

3. Jeżeli krawędź brzegu nie jest wyraźna, linia brzegu biegnie granicą stałego porostu traw, a jeżeli granica stałego porostu traw leży powyżej stanu wody, o którym mowa w ust. 1 – linią przecięcia się zwierciadła wody przy tym stanie z gruntem przyległym.

4. Jeżeli brzegi wód są uregulowane, linia brzegu biegnie linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli regulacyjnych, a przy plantacjach wikliny na gruntach uzyskanych w wyniku regulacji – granicą plantacji od strony lądu.

5. Linię brzegu ustala, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu mającego interes prawny lub faktyczny:

1) właściwy terenowy organ administracji morskiej – dla morskich wód wewnętrznych oraz wód morza terytorialnego;
2) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej – dla śródlądowych wód płynących.

6. Podstawę ustalenia linii brzegu stanowi dostarczony przez wnioskodawcę projekt rozgraniczenia gruntów pokrytych wodami od gruntów przyległych, który zawiera:

1) opis uwzględniający oznaczenie wnioskodawcy, ze wskazaniem jego siedziby i adresu, przyjęty sposób ustalenia projektowanej linii brzegu, ustalenie stanu prawnego nieruchomości objętych projektem z oznaczeniem właścicieli wraz ze wskazaniem ich siedziby i adresu oraz sposób zagospodarowania gruntów przyległych do projektowanej linii brzegu,
2) odpowiednią:
   a) zaktualizowaną kopię mapy zasadniczej w skali 1:500, 1:1000, 1:2000 albo 1:5000,
   b) mapę inwentaryzacji powykonawczej budowli regulacyjnych w skali, w jakiej jest sporządzony projekt regulacji wód śródlądowych

– z wykazaniem projektowanej linii brzegu oraz elementów istotnych dla przyjętego sposobu ustalenia tej linii.

7. Projekt rozgraniczenia gruntów, o którym mowa w ust. 6, sporządza osoba posiadająca uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii, o których mowa w art. 43 pkt 1, 2 lub 5 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

8. Decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu doręcza się wnioskodawcy oraz ujawnionym w ewidencji gruntów i budynków właścicielom, użytkownikom wieczystym lub innym podmiotom władającym gruntami przyległymi.

9. W przypadku gdy ujawniony w ewidencji gruntów i budynków właściciel, użytkownik wieczysty lub inny podmiot władający gruntem przyległym nie żyje, a jego

spadkobiercy nie wykazali praw do spadku, lub nie jest znany adres miejsca zamieszkania lub siedziby albo adres do korespondencji tego podmiotu, organ, o którym mowa w ust. 5, zawiadamia o wydaniu decyzji w sprawie ustalenia linii brzegu w drodze obwieszczenia zamieszczonego na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń właściwego miejscowo starostwa oraz tablicach ogłoszeń urzędów gmin właściwych ze względu na miejsce położenia nieruchomości, a także na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ten organ.

10. W obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 9, zamieszcza się informacje o oznaczeniu decyzji i dacie jej wydania, położeniu i oznaczeniu gruntów objętych decyzją oraz miejscu, gdzie strony mogą się zapoznać z treścią decyzji.

11. Z dniem upływu terminu, o którym mowa w ust. 9, decyzję w sprawie ustalenia linii brzegu uważa się za doręczoną stronom postępowania.

12. Przepisy ust. 8–11 stosuje się odpowiednio do zawiadomień o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia linii brzegu.

13. Decyzja w sprawie ustalenia linii brzegu obejmuje swoim zakresem odcinek i brzegi cieku naturalnego objęte projektem regulacji wód śródlądowych.

14. Jeżeli ustalenie linii brzegu jest konieczne w związku z wykonaniem urządzeń wodnych lub kształtowaniem koryt cieków naturalnych, postępowanie w sprawie ustalenia linii brzegu przeprowadza się łącznie z postępowaniem w sprawie zgody wodnoprawnej.

15. Decyzja o ustaleniu linii brzegu może być wydana po uzyskaniu przez zakład pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie niecierpiących zwłoki budowli regulacyjnych.

16. Organem właściwym w sprawach, o których mowa w ust. 14 i 15, jest organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego.

17. Organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego zawiesza postępowanie w sprawie wydania tego pozwolenia do czasu, kiedy decyzja o ustaleniu linii brzegu stanie się ostateczna.

18. W przypadku zmiany linii brzegu decyzja o ustaleniu linii brzegu może być zmieniona w trybie i na zasadach właściwych dla jej wydania.

19. Jeżeli ustalenie linii brzegu następuje w związku z trwałym zajęciem przez śródlądowe wody płynące, wody morza terytorialnego lub morskie wody wewnętrzne, w sposób naturalny, gruntu niestanowiącego własności właściciela wód, koszty projektu rozgraniczenia gruntów, o którym mowa w ust. 6, ponosi właściciel wód.

20. Decyzja o ustaleniu linii brzegu stanowi podstawę do dokonania wpisu w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 221. 1. Rozgraniczenia gruntów, które były pokryte wodami przed wykonaniem urządzenia wodnego, od pozostałych gruntów dokonuje, na wniosek właściciela wód lub właściciela gruntu przyległego, w drodze decyzji, właściwy organ, o którym mowa w art. 220 ust. 5.

2. Dokonując rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 220, z tym że podstawą rozgraniczenia jest dokumentacja sporządzona na potrzeby wykonania urządzenia wodnego, a w przypadku jej braku – dostępne materiały.

3. W przypadku braku dokumentacji umożliwiającej dokonanie rozgraniczenia, o którym mowa w ust. 1, jako grunt pokryty wodami powierzchniowymi w granicach urządzenia wodnego wyznacza się obszar niezbędny dla zachowania ciągłości cieku w przypadku likwidacji tego urządzenia, przyjmując parametry koryta cieku powyżej i poniżej urządzenia, lub zewnętrzne krawędzie tego urządzenia, a w przypadku jezior podpiętrzonych – rzędne wody sprzed piętrzenia.

Art. 222. 1. Właściciel wód nie nabywa praw do gruntów zalanych przez wodę podczas powodzi.

2. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi nie przysługuje z tego tytułu odszkodowanie od właściciela wód.

3. Właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi w wyniku nieprzestrzegania przepisów ustawy przez właściciela wód lub właściciela urządzenia wodnego przysługuje odszkodowanie na warunkach określonych w art. 470.

4. Właścicielowi posiadającemu grunty leżące w granicach polderu przeciwpowodziowego, zalanego podczas powodzi, przysługuje od właściciela wód odszkodowanie na warunkach określonych w art. 467.

Art. 223. 1. Jeżeli śródlądowe wody płynące lub wody morza terytorialnego albo morskie wody wewnętrzne zajmą trwale, w sposób naturalny, grunt niestanowiący własności właściciela wód, grunt ten z chwilą zajęcia staje się z mocy prawa własnością właściciela wód.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dotychczasowemu właścicielowi gruntu przysługuje odszkodowanie od właściciela wód na warunkach określonych w art. 470.

Art. 224. Wyspy, przymuliska oraz odsypy żwirowe na rzekach podgórskich, powstałe w sposób naturalny na gruntach pokrytych wodami powierzchniowymi, stanowią własność właściciela tych gruntów.

Art. 225. 1. Starorzecza oraz grunty powstałe w wyniku wykonania budowli regulacyjnych pozostają własnością dotychczasowego właściciela wód.

2. Grunt powstały na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych pozostaje własnością Skarbu Państwa.

3. Grunty, o których mowa w ust. 1 i 2, z wyłączeniem starorzeczy, mogą podlegać obrotowi cywilnoprawnemu na warunkach określonych w przepisach ustawy oraz przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

4. Grunty, o których mowa w ust. 2, znajdujące się poza obszarami, dla których jest prowadzona ewidencja gruntów i budynków, włącza się w granice jednostki ewidencyjnej sąsiadującej z gruntem powstałym na skutek trwałego, naturalnego lub sztucznego odkładu na obszarach wód morza terytorialnego lub morskich wód wewnętrznych.

Art. 226. 1. Właściciel wód utrzymuje wody z uwzględnieniem konieczności osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Utrzymywanie wód publicznych obejmuje działania:

1) wynikające z planu utrzymania wód;
2) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli nie wywierają one istotnego wpływu na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
3) niewynikające z planu utrzymania wód, jeżeli zachodzi pilna i uzasadniona konieczność realizacji tych działań z uwagi na zapewnienie ochrony przed powodzią lub suszą oraz w związku z koniecznością usunięcia skutków powodzi lub suszy.

3. Obowiązek utrzymywania tworzących brzeg wody budowli lub murów niebędących urządzeniami wodnymi należy do ich właścicieli, a w kosztach utrzymania tych budowli lub murów właściciel wód uczestniczy proporcjonalnie do odnoszonych korzyści.

4. Podziału kosztów oraz ustalenia odnoszonych korzyści dokonuje, na wniosek właściciela budowli, w tym murów, o których mowa w ust. 3, w drodze decyzji, właściwy organ Wód Polskich.

5. We wniosku, o którym mowa w ust. 4, właściciel budowli, w tym murów, o których mowa w ust. 3, wskazuje podmioty odnoszące korzyści, określa zakres odnoszonych korzyści oraz proponowaną wielkość udziału w kosztach.

Art. 227. 1. Utrzymywanie publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych polega także na zachowaniu stanu dna lub brzegów oraz na remoncie lub konserwacji istniejących budowli regulacyjnych.

2. Utrzymywanie wód, o których mowa w ust. 1, ma na celu zapewnienie:

1) ochrony przed powodzią lub usuwania skutków powodzi,
2) spływu lodu oraz przeciwdziałania powstawaniu niekorzystnych zjawisk lodowych,
3) warunków umożliwiających korzystanie z wód, w tym utrzymywania zwierciadła wody na poziomie umożliwiającym funkcjonowanie urządzeń wodnych, obiektów mostowych, rurociągów, linii energetycznych, linii telekomunikacyjnych oraz innych urządzeń,
4) warunków eksploatacyjnych śródlądowych dróg wodnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej,
5) działania urządzeń wodnych, w szczególności ich odpowiedniego stanu technicznego i funkcjonalnego

– i nie powinno uniemożliwić osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

3. Utrzymywanie wód, o których mowa w ust. 1, jest realizowane przez:

1) wykaszanie roślin z dna oraz brzegów śródlądowych wód powierzchniowych;
2) usuwanie roślin pływających i korzeniących się w dnie śródlądowych wód powierzchniowych;
3) usuwanie drzew i krzewów porastających dno oraz brzegi śródlądowych wód powierzchniowych;
4) usuwanie ze śródlądowych wód powierzchniowych przeszkód naturalnych oraz wynikających z działalności człowieka;
5) zasypywanie wyrw w brzegach i dnie śródlądowych wód powierzchniowych oraz ich zabudowę biologiczną;
6) udrażnianie śródlądowych wód powierzchniowych przez usuwanie zatorów utrudniających swobodny przepływ wód oraz usuwanie namułów i rumoszu;

7) remont lub konserwację stanowiących własność właściciela wód:
   a) ubezpieczeń w obrębie urządzeń wodnych,
   b) budowli regulacyjnych;
8) rozbiórkę lub modyfikację tam bobrowych oraz zasypywanie nor bobrów lub nor innych zwierząt w brzegach śródlądowych wód powierzchniowych.

4. Zakłady, które przez wprowadzanie ścieków do wód albo w inny sposób przyczyniają się do wzrostu kosztów utrzymania tych wód, ponoszą taką część kosztów, w jakiej nastąpił ten wzrost.

5. Podziału kosztów, na wniosek właściciela wód, dokonuje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Wniosek zawiera uzasadnienie wzrostu kosztów.

6. We wniosku, o którym mowa w ust. 5, właściciel wód wskazuje zakłady przyczyniające się do wzrostu kosztów oraz określa zakres odnoszonych korzyści i proponowaną wielkość udziału w kosztach.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie decyzji, o której mowa w ust. 5, jeżeli stwierdzi trwałe ustanie przyczyny wzrostu kosztów utrzymania wód.

Art. 228. Utrzymywanie brzegu morskiego polega na budowie, utrzymywaniu i ochronie umocnień brzegowych oraz utrzymywaniu wydm i zalesień ochronnych w obrębie pasa technicznego.

Art. 229. Utrzymywanie śródlądowych wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego nie może naruszać celów środowiskowych, istniejącego dobrego stanu tych wód oraz warunków wynikających z ochrony wód.

Art. 230. Zakazuje się niszczenia lub uszkadzania brzegów śródlądowych wód powierzchniowych, brzegów wód morskich oraz budowli, w tym murów, niebędących urządzeniami wodnymi, tworzących brzeg, a także gruntów pokrytych śródlądowymi wodami powierzchniowymi.

Art. 231. Właściciel śródlądowych wód powierzchniowych:

1) zapewnia osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
2) utrzymuje w należytym stanie technicznym koryta cieków naturalnych oraz kanały, będące w jego władaniu;
3) zapewnia swobodny spływ wód powodziowych oraz lodów;

4) współuczestniczy w odbudowywaniu ekosystemów zdegradowanych przez niewłaściwą eksploatację zasobów wodnych;
5) umożliwia wykonywania obserwacji i pomiarów hydrologiczno-meteorologicznych oraz hydrogeologicznych.

Art. 232. 1. Zakazuje się grodzenia nieruchomości przyległych do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych oraz do brzegu wód morskich i morza terytorialnego, w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, a także zakazywania lub uniemożliwiania przechodzenia przez ten obszar.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy grodzenia terenów ochrony bezpośredniej stref ochronnych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy oraz obrębów hodowlanych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 652 oraz z 2017 r. poz. 60).

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

4. Właściwy organ Wód Polskich, a na obszarze pasa technicznego dyrektor urzędu morskiego, mogą, w drodze decyzji, zwolnić z zakazu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli jest to niezbędne dla obronności państwa lub bezpieczeństwa publicznego.

Art. 233. 1. Właściciel nieruchomości przyległej do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych jest obowiązany umożliwić dostęp do wód na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód oraz dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych.

2. Właściciel nieruchomości przyległej do wód objętych powszechnym korzystaniem jest obowiązany zapewnić dostęp do wód w sposób umożliwiający to korzystanie. Części nieruchomości umożliwiające dostęp do wód wyznacza wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w drodze decyzji.

3. Właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie odpowiednio od właściciela wód albo właściciela hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych, a właścicielowi nieruchomości, o którym mowa w ust. 2 – z budżetu gminy, na warunkach określonych w art. 467.

Art. 234. 1. Właściciel gruntu, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, nie może:

1) zmieniać kierunku i natężenia odpływu znajdujących się na jego gruncie wód opadowych lub roztopowych ani kierunku odpływu wód ze źródeł – ze szkodą dla gruntów sąsiednich;
2) odprowadzać wód oraz wprowadzać ścieków na grunty sąsiednie.

2. Na właścicielu gruntu ciąży obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody, powstałych na jego gruncie na skutek przypadku lub działania osób trzecich, ze szkodą dla gruntów sąsiednich.

3. Jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, z urzędu lub na wniosek, w drodze decyzji, nakazuje właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom, ustalając termin wykonania tych czynności.

4. Nakaz, o którym mowa w ust. 3, nie zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego albo dokonania zgłoszenia wodnoprawnego, jeżeli są wymagane.

5. Postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 3, nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt.

Art. 235. 1. Właściciele gruntów mogą, w drodze pisemnej ugody, ustalić zmiany stanu wody na gruntach, jeżeli zmiany te nie wpłyną szkodliwie na inne nieruchomości lub na gospodarkę wodną. Ugoda nie może dotyczyć wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

2. Ugodę wykonuje się po jej zatwierdzeniu, w drodze decyzji, przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

3. Z wnioskiem o zatwierdzenie ugody występują umawiający się właściciele gruntów.

4. Ugoda niezatwierdzona nie podlega wykonaniu.

5. Ugoda podlega wykonaniu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 236. 1. Regulacja koryt cieków naturalnych, zwana dalej „regulacją wód”, służy poprawie warunków korzystania z wód i ochronie przeciwpowodziowej lub ochronie przed suszą.

2. Regulacja wód polega na podejmowaniu przedsięwzięć dotyczących kształtowania przekroju podłużnego i poprzecznego oraz układu poziomego koryta cieku naturalnego.

Regulację wód stanowią w szczególności działania niebędące działaniami związanymi z utrzymywaniem wód, o których mowa w art. 227 ust. 3.

3. Regulacja wód powinna zapewnić dynamiczną równowagę koryta cieku naturalnego.

4. Regulacja wód powinna uwzględniać konieczność osiągnięcia dobrego stanu wód oraz osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, przy uwzględnieniu dopuszczalności nieosiągnięcia celów środowiskowych, o której mowa w art. 66.

Art. 237. 1. Zakład, który otrzymał pozwolenie na regulację wód, ponosi także koszt rozbudowy lub przebudowy urządzeń wodnych, a właściciel tych urządzeń uczestniczy w kosztach stosownie do uzyskanych korzyści.

2. Zakład, o którym mowa w ust. 1, ponosi także koszty ograniczenia lub cofnięcia pozwolenia wodnoprawnego posiadanego przez inny zakład, jeżeli jest to niezbędne do wykonania regulacji wód.

3. Ustalenia i podziału kosztów, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje, na wniosek zakładu, w drodze decyzji:

1) właściwy organ Wód Polskich;
2) właściwy dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej w odniesieniu do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

4. We wniosku, o którym mowa w ust. 3, wskazuje się właściciela wód oraz określa proponowaną wielkość udziału w kosztach regulacji wód.

5. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 236 stosuje się odpowiednio do zabudowy potoków górskich, kształtowania nowych koryt cieków naturalnych oraz do wykonywania polderów przeciwpowodziowych.

Art. 238. 1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ponosić koszty inwestycji prowadzonych na wodach stanowiących własność Skarbu Państwa oraz koszty utrzymywania tych wód.

2. Wysokość kosztów inwestycji oraz kosztów utrzymywania wód ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego określa się w porozumieniu, do zawarcia którego są upoważnione właściwe jednostki samorządu terytorialnego oraz:

1) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej – w przypadku śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

2) Wody Polskie – w przypadku śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

Rozdział 2

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie

Art. 239. 1. Wody Polskie są państwową osobą prawną w rozumieniu art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, 1948, 1984 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 191 i 659).

2. Siedzibą Wód Polskich jest Warszawa.

3. W skład Wód Polskich wchodzą następujące jednostki organizacyjne:

1) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie;
2) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w Gdańsku, Gliwicach, Krakowie, Poznaniu, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
3) zarządy zlewni;
4) nadzory wodne.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek Prezesa Wód Polskich, nadaje Wodom Polskim, w drodze rozporządzenia, statut określający strukturę i organizację Wód Polskich, uwzględniając zakres zadań jednostek organizacyjnych Wód Polskich i ich obszar działania, potrzebę racjonalnego wykorzystania środków publicznych oraz podział hydrograficzny kraju.

5. Wody Polskie w ramach działalności związanej z wykonywaniem zadań organu właściwego w sprawach gospodarowania wodami mają prawo do używania oznak z godłem Rzeczypospolitej Polskiej oraz okrągłej pieczęci z wizerunkiem godła Rzeczypospolitej Polskiej pośrodku i nazwą w otoku.

Art. 240. 1. Wody Polskie wykonują zadania określone w przepisach ustawy.

2. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej wykonuje następujące zadania Wód Polskich:

1) przedkłada ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej sprawozdanie, o którym mowa w art. 91;
2) opracowuje projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, o którym mowa w art. 157, i jego aktualizacji;
3) opracowuje projekt programu ochrony wód morskich, o którym mowa w art. 161, i jego aktualizacji;

4) współuczestniczy w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie obszarów dorzeczy;
5) przygotowuje projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o którym mowa w art. 168, i jej aktualizacji;
6) sporządza mapy zagrożenia powodziowego, o których mowa w art. 169, i ich aktualizacje oraz mapy ryzyka powodziowego, o których mowa w art. 170, i ich aktualizacje;
7) przygotowuje projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 173, i ich aktualizacje;
8) przygotowuje projekt planu przeciwdziałania skutkom suszy, o którym mowa w art. 185, i jego aktualizacje;
9) prowadzi gospodarkę finansową oraz ewidencję księgową Wód Polskich;
10) opracowuje projekty planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, o których mowa w art. 318 ust. 1, i ich aktualizacje;
11) prowadzi system informacyjny gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 328, oraz udostępnia zawarte w tym systemie zbiory danych przestrzennych;
12) tworzy i utrzymuje Hydroportal oraz centralny punkt dostępowy, o których mowa w art. 331 ust. 3;
13) realizuje działania służące zrównoważonemu gospodarowaniu wodami, w tym osiągnięciu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, na obszarach dorzeczy i współuczestniczy w ich realizacji;
14) nadzoruje planowanie i realizację zadań związanych z utrzymywaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
15) nadzoruje planowanie i realizację przedsięwzięć związanych z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
16) udziela wsparcia finansowego i rzeczowego jednostkom samorządu terytorialnego w zakresie zapewnienia możliwości korzystania z zasobów wodnych na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
17) finansuje działalność służb państwowych, o których mowa w art. 366–368;
18) realizuje zadania obronne oraz zadania z zakresu zarządzania kryzysowego przekazane przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;

19) współuczestniczy z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej w zakresie opracowywania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 88, i jego aktualizacji;
20) koordynuje zapewnienie odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności, przemysłu oraz rolnictwa;
21) sprawuje nadzór nad planowaniem inwestycji w gospodarce wodnej oraz ich realizacją, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
22) ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, o których mowa w art. 13 ust. 5;
23) wykonuje kontrolę gospodarowania wodami, o której mowa w art. 334 ust. 1 pkt 1, oraz wydaje decyzje, o których mowa w art. 342 ust. 2 i 3.

3. Regionalne zarządy gospodarki wodnej wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) z uwzględnieniem przepisów art. 396 ust. 3, prowadzą sprawy dotyczące:
   a) decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 14, art. 166 ust. 5, art. 175 ust. 1, art. 176 ust. 9, art. 182 ust. 1, art. 199 ust. 4, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 206 oraz w art. 342 ust. 2, 3 i 6,
   b) zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1, 2 i 4;
2) opiniują projekty uchwał, o których mowa w art. 37 ust. 1 i art. 39 ust. 1;
3) weryfikują wpływ istniejących urządzeń wodnych i udzielonych zgód wodnoprawnych na warunki bytowania i wędrówki gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym;
4) analizują sprawozdania, o których mowa w art. 89 ust. 1;
5) uzgadniają projekty aktów prawa miejscowego, o których mowa w art. 162;
6) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie regionów wodnych;
7) uzgadniają projekty dokumentów oraz decyzji, o których mowa w art. 166 ust. 2;
8) koordynują realizację inwestycji w regionach wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
9) wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz gruntów pokrytych tymi wodami oraz zawierają porozumienia, o których mowa w art. 213 ust.1, 3 i 5, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

10) zapewniają obsługę administracyjno-biurową komitetów konsultacyjnych, o których mowa w art. 250;
11) reprezentują Skarb Państwa w stosunku do mienia, o którym mowa w art. 258 ust. 1, 5 oraz 7 i 8;
12) wykonują uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego w stosunku do śródlądowych wód płynących stanowiących własność Skarbu Państwa;
13) sporządzają projekty dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 316 ust. 1 pkt 1–6 i 8;
14) wykonują kontrolę gospodarowania wodami, o której mowa w art. 334 ust. 1 pkt 1;
15) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w regionach wodnych;
16) planują zadania związane z utrzymywaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
17) planują przedsięwzięcia związane z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych;
18) nadzorują działania, o których mowa w ust. 4 pkt 12 i 13;
19) sporządzają, prowadzą, weryfikują i na bieżąco aktualizują wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 316 ust. 4;
20) opiniują projekty wojewódzkich planów gospodarki odpadami, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach w zakresie ochrony zasobów wodnych;
21) opiniują, w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w wodach oraz szkody w wodach, decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 3 oraz art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1789 oraz z 2015 r. poz. 277 i 1926);
22) gromadzą, przetwarzają, udostępniają i przekazują informacje na potrzeby planowania przestrzennego i centrów zarządzania kryzysowego;
23) planują utrzymywanie śródlądowych dróg wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
24) współdziałają z wojewodami w zakresie opracowywania wojewódzkiego planu zarządzania kryzysowego;

25) podejmują działania mające na celu bilansowanie ilościowe i jakościowe wód powierzchniowych i podziemnych;
26) podejmują działania mające na celu zapewnienie na potrzeby ludności, przemysłu oraz rolnictwa wody w odpowiedniej ilości i jakości.

4. Zarządy zlewni wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) z uwzględnieniem przepisów art. 396 ust. 3, prowadzą sprawy dotyczące:
   a) decyzji, o których mowa w art. 80, art. 132, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 188 ust. 3 i 5, art. 190 ust. 2, 13 i 14, art. 191 ust. 1 i 3, art. 226 ust. 4, art. 237 ust. 3 pkt 1, art. 270 ust. 7, art. 271 ust. 19, art. 272 ust. 6, art. 274 ust. 15 i 18, art. 280 ust. 7, art. 309 ust. 7, art. 310 ust. 6 oraz w art. 467 ust. 3,
   b) zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1;
2) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie zlewni;
3) prowadzą sprawy dotyczące:
   a) opłat za usługi wodne, o których mowa w art. 267 ust. 1 oraz w art. 268 ust. 1 pkt 2,
   b) opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 pkt 1;
4) zawierają porozumienia, o których mowa w art. 238 ust. 2;
5) ustalają wysokość należności, o których mowa w art. 305 ust. 1;
6) planują i prowadzą inwestycje z zakresu gospodarki wodnej, w tym pełnią funkcję inwestora albo inwestora zastępczego, w zakresie określonym w przepisach ustawy, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
7) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zlewniach;
8) realizują zadania związane z utrzymywaniem wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, w tym obwałowań oraz obszaru międzywala z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
9) realizują przedsięwzięcia związane z odbudową ekosystemów zdegradowanych przez eksploatację zasobów wodnych oraz współdziałają w tym zakresie z właściwymi organami i podmiotami;

10) współpracują z podmiotami korzystającymi z wód i wykonującymi urządzenia wodne, w tym z podmiotami planującymi budowę lub modernizację instalacji wykorzystujących hydroenergię do wytwarzania energii elektrycznej;
11) współpracują z podmiotami gospodarczymi prowadzącymi działalność żeglugową w zakresie utrzymania i rozwoju śródlądowych dróg wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
12) wykonują działania ochronne zgodnie z ustaleniami planów zadań ochronnych i planów ochrony dla obszarów Natura 2000, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w odniesieniu do wód, do których prawa właścicielskie wykonują Wody Polskie lub podmioty, którym powierzono wykonywanie uprawnień właścicielskich na podstawie przepisów niniejszej ustawy;
13) utrzymują śródlądowe drogi wodne, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
14) programują, planują i nadzorują wykonywanie urządzeń melioracji wodnych w trybie, o którym mowa w art. 199 ust. 2;
15) prowadzą ewidencję, o której mowa w art. 194 ust. 1, art. 196 ust. 1 i art. 301 ust. 1;
16) uzgadniają projekty uchwał, o których mowa w art. 87 ust. 1.

5. Nadzory wodne wykonują następujące zadania Wód Polskich:

1) prowadzą sprawy dotyczące decyzji, o których mowa w art. 232 ust. 4, art. 393 ust. 2 oraz w art. 422 ust. 1;
2) współuczestniczą w zapewnieniu ochrony ludności i mienia przed powodzią i przeciwdziałaniu skutkom suszy, na poziomie zlewni;
3) prowadzą sprawy dotyczące zgłoszeń wodnoprawnych;
4) przyjmują wnioski o wydanie zgód wodnoprawnych oraz innych decyzji przewidzianych w ustawie;
5) realizują i współdziałają w realizacji działań służących prowadzeniu zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym osiągnięciu celów, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zlewniach;
6) utrzymują i eksploatują urządzenia wodne będące własnością Skarbu Państwa, z wyłączeniem urządzeń wodnych, w stosunku do których minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa i wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa;

7) zapewniają sygnalizację o zagrożeniach w sytuacji wystąpienia ekstremalnych zjawisk hydrologicznych;
8) zapewniają oznakowanie szlaków żeglownych na śródlądowych drogach wodnych;
9) zapewniają należyty stan techniczny, obsługi i bezpieczeństwa budowli hydrotechnicznych będących własnością Skarbu Państwa, z wyłączeniem budowli, w stosunku do których minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa i wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa;
10) dokonują odczytu wskazań przyrządów pomiarowych, stosownie do art. 271 ust. 14 i art. 274 ust. 10.

6. Wody Polskie mogą wykonywać działalność gospodarczą na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460), polegającą na wykonywaniu działań w zakresie gospodarki wodnej, obejmujących:

1) projektowanie, wykonywanie, utrzymywanie i eksploatację urządzeń wodnych;
2) wytwarzanie energii w elektrowniach wodnych;
3) prowadzenie działalności edukacyjnej i turystycznej, związanej z gospodarką wodną;
4) świadczenie usług w zakresie towarowego i pasażerskiego transportu wodnego;
5) inną działalność związaną z gospodarką wodną.

7. W celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 2–5, Wody Polskie są uprawnione do wykorzystywania danych zgromadzonych w systemie ewidencji producentów oraz ewidencji gospodarstw rolnych, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności.

8. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępnia nieodpłatnie Wodom Polskim dane, o których mowa w ust. 7.

9. Wody Polskie sporządzają programy:

1) realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;
2) planowanych inwestycji w gospodarce wodnej.

10. Programy, o których mowa w ust. 9 pkt 2, podlegają uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.

11. Programy, o których mowa w ust. 9, w zakresie:

1) śródlądowych dróg wodnych innych niż śródlądowe drogi wodne o szczególnym znaczeniu transportowym,

2) śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym

– podlegają uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

12. Programy, o których mowa w ust. 9, dotyczące planowanych inwestycji w gospodarce wodnej podlegają zaopiniowaniu przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.

13. Wody Polskie sporządzają roczny plan działania i przekazują ten plan do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 31 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy plan.

14. Wody Polskie sporządzają sprawozdanie z działalności za rok poprzedni i przekazują je do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego.

Art. 241. 1. Organem Wód Polskich jest Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwany dalej „Prezesem Wód Polskich”.

2. Prezes Wód Polskich kieruje działalnością Wód Polskich i reprezentuje Wody Polskie na zewnątrz.

3. Prezes Wód Polskich kieruje pracą Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

4. Prezes Wód Polskich dokonuje wszelkich czynności prawnych w zakresie praw i obowiązków majątkowych Wód Polskich.

5. Prezes Wód Polskich wykonuje swoje zadania przy pomocy zastępców Prezesa oraz kierowników jednostek organizacyjnych Wód Polskich.

6. Prezes Wód Polskich może udzielać pełnomocnictw pracownikom Wód Polskich.

Art. 242. 1. Prezesa Wód Polskich powołuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Prezesa Wód Polskich.

3. Zastępców Prezesa Wód Polskich powołuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej na wniosek Prezesa Wód Polskich.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje zastępców Prezesa Wód Polskich na wniosek Prezesa Wód Polskich.

5. Powołanie, o którym mowa w ust. 1 i 3, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60).

6. Funkcji Prezesa Wód Polskich oraz zastępcy Prezesa Wód Polskich nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

7. Do Prezesa Wód Polskich, jego zastępców oraz osób, które Prezes Wód Polskich upoważnił do wydawania decyzji, stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. poz. 679, z 2002 r. poz. 984, z 2003 r. poz. 1302 oraz z 2006 r. poz. 708 i 1119).

8. Oświadczenie o stanie majątkowym Prezes Wód Polskich składa ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

Art. 243. 1. Stanowisko Prezesa Wód Polskich może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy Prezesa Wód Polskich może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych.

Art. 244. Pracą regionalnych zarządów gospodarki wodnej, zwanych dalej „regionalnymi zarządami”, kierują dyrektorzy regionalnych zarządów.

Art. 245. 1. Dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępców dyrektora regionalnego zarządu powołuje Prezes Wód Polskich.

2. Dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępców dyrektora regionalnego zarządu odwołuje Prezes Wód Polskich.

3. Powołanie, o którym mowa w ust. 1, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 246. 1. Stanowisko dyrektora regionalnego zarządu może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 3-letni staż pracy, w tym co najmniej roczny staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy dyrektora regionalnego zarządu może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy.

3. Funkcji dyrektora regionalnego zarządu oraz zastępcy dyrektora regionalnego zarządu nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

4. Do dyrektora regionalnego zarządu oraz jego zastępców stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 247. 1. Pracą zarządów zlewni kierują dyrektorzy zarządów zlewni.

2. Dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni powołuje Prezes Wód Polskich, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu.

3. Dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni odwołuje Prezes Wód Polskich, na wniosek dyrektora regionalnego zarządu.

4. Powołanie, o którym mowa w ust. 2, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

5. Funkcji dyrektora zarządu zlewni oraz zastępcy dyrektora zarządu zlewni nie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

6. Do dyrektora zarządu zlewni oraz zastępców dyrektora zarządu zlewni stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 248. 1. Stanowisko dyrektora zarządu zlewni może zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 3-letni staż pracy, w tym co najmniej roczny staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

2. Stanowisko zastępcy dyrektora zarządu zlewni może zajmować osoba, która spełnia wymagania określone w ust. 1, z tym że powinna posiadać co najmniej 2-letni staż pracy.

Art. 249. 1. Pracą nadzorów wodnych kierują kierownicy nadzorów wodnych.

2. Kierownika nadzoru wodnego powołuje dyrektor regionalnego zarządu, na wniosek dyrektora zarządu zlewni, po zasięgnięciu opinii właściwego starosty.

3. Kierownika nadzoru wodnego odwołuje dyrektor regionalnego zarządu, na wniosek dyrektora zarządu zlewni, po zasięgnięciu opinii właściwego starosty.

4. Powołanie, o którym mowa w ust. 2, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

5. Do kierownika nadzoru wodnego stosuje się przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Art. 250. 1. Prezes Wód Polskich powołuje komitety konsultacyjne jako zespoły opiniodawczo-doradcze, złożone z przedstawicieli wojewodów, marszałków województw, przedstawicieli strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej.

2. Komitety konsultacyjne powołuje się dla jednego lub wielu regionów wodnych.

3. Przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, wyznaczają wojewodowie i marszałkowie województw, strona samorządowa Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej, niezwłocznie informując o tym ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Prezesa Wód Polskich.

4. Członkowie komitetów konsultacyjnych wybierają przewodniczących komitetów konsultacyjnych, którzy kierują pracami tych komitetów.

5. Posiedzenia komitetów konsultacyjnych odbywają się nie rzadziej niż raz na 3 miesiące, o ile przewodniczący komitetu konsultacyjnego nie zarządzi inaczej.

6. Do właściwości komitetów konsultacyjnych należy w szczególności:

1) opiniowanie projektów programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, a także ich zmian;
2) opiniowanie projektów sprawozdań Wód Polskich z działalności za rok poprzedni, o których mowa w art. 240 ust. 14.

7. Prezes Wód Polskich może wystąpić do przewodniczącego komitetu konsultacyjnego o uwzględnienie w pracach komitetu konsultacyjnego innych spraw wymagających rozstrzygnięcia lub zajęcia stanowiska przez organy, których przedstawiciele są reprezentowani w komitecie.

8. Wydatki związane z udziałem przedstawicieli w posiedzeniach komitetów konsultacyjnych pokrywają odpowiednio podmioty, o których mowa w ust. 1.

9. Obsługę administracyjno-biurową komitetów konsultacyjnych zapewniają Wody Polskie, które ponoszą wydatki z tego tytułu.

10. Kierownik nadzoru wodnego przedstawia właściwej radzie powiatu (miasta) roczne sprawozdanie z działań podejmowanych na terenie powiatu.

11. Roczne sprawozdanie, o którym mowa w ust. 10, kierownik nadzoru wodnego przedstawia do końca drugiego kwartału roku następującego po roku, którego dotyczy to sprawozdanie.

12. Rada powiatu (miasta), na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 10, może określić, w drodze uchwały, istotne dla wspólnoty samorządowej problemy gospodarowania wodami.

Art. 251. 1. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 są obowiązani do noszenia munduru gospodarki wodnej w trakcie wykonywania obowiązków służbowych.

2. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 są uprawnieni do noszenia munduru gospodarki wodnej.

3. Koszty munduru dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 ponosi pracodawca.

4. Uprawnienie do noszenia munduru gospodarki wodnej przysługuje również:

1) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej;
2) pracownikom urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej zajmujących się nadzorem nad gospodarką wodną.

5. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na stanowiskach innych niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6 oraz osoby, o których mowa w ust. 4, ponoszą koszty munduru gospodarki wodnej.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanowisk służbowych w Wodach Polskich, na których pracownicy są obowiązani do noszenia munduru gospodarki wodnej, elementy składowe i wzory munduru gospodarki wodnej oraz czas ich używania, mając na uwadze rodzaj stanowisk służbowych, a także potrzebę odróżnienia tego munduru od umundurowania wykorzystywanego przez inne służby.

Rozdział 3

Gospodarka finansowa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie

Art. 252. 1. Wody Polskie prowadzą samodzielną gospodarkę finansową, pokrywając z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty finansowania zadań określonych w przepisach ustawy oraz koszty działalności.

2. Podstawą gospodarki finansowej Wód Polskich jest roczny plan finansowy.

3. W rocznym planie finansowym, o którym mowa w ust. 2, wyodrębnia się w szczególności:

1) przychody, o których mowa w art. 255 pkt 1–9 i pkt 10 lit. a oraz w art. 256 ust. 1;
2) dotacje z budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
3) przychody z prowadzonej działalności gospodarczej;
4) koszty, w tym:
   a) wynagrodzenia i składki od nich naliczane,
   b) płatności odsetkowe wynikające z zaciągniętych zobowiązań,
   c) koszty zakupu towarów i usług;
5) środki na wydatki majątkowe;
6) środki przekazane innym podmiotom;
7) stan należności i zobowiązań na początek i koniec roku;
8) stan środków pieniężnych na początek i koniec roku.

4. Wody Polskie sporządzają roczny plan finansowy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

5. W rocznym planie finansowym Wód Polskich mogą być dokonywane zmiany przychodów i kosztów po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej wydanej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budżetu.

6. Wody Polskie przekazują decyzje zmieniające roczny plan finansowy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw budżetu.

7. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz ministra właściwego do spraw budżetu, mogą zaciągać kredyty i pożyczki do ujętych w planie finansowym 60% kwot przychodów lub 60% kosztów na realizację zadań tego podmiotu.

8. W Wodach Polskich tworzy się fundusz założycielski i fundusz rezerwowy.

9. Fundusz założycielski stanowi wartość mienia, o którym mowa w art. 258 ust. 1, 5 oraz 7 i 8.

10. Fundusz rezerwowy zwiększa się o zysk netto za rok obrotowy.

11. Fundusz rezerwowy zmniejsza się o stratę netto za rok obrotowy.

12. Wody Polskie są obowiązane do prowadzenia ewidencji księgowej w sposób umożliwiający wyodrębnienie kosztów i przychodów w zakresie dotyczącym działalności gospodarczej oraz pozostałej działalności.

13. Roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje wyboru podmiotu uprawnionego do badania rocznego sprawozdania finansowego sporządzanego przez Wody Polskie.

15. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich.

Art. 253. 1. Środki Wód Polskich mogą być przeznaczane na dofinansowanie zadań z zakresu gospodarki wodnej realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe.

2. W budżecie państwa tworzy się rezerwę celową w wysokości odpowiadającej kwocie środków przekazywanych państwowym jednostkom budżetowym przez Wody Polskie na dochody budżetu państwa.

Art. 254. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia gospodarki finansowej Wód Polskich, kierując się potrzebą zapewnienia sposobu przeznaczania środków publicznych na realizację zadań Wód Polskich oraz przestrzegania ładu finansów publicznych.

Art. 255. Przychodami Wód Polskich są:

1) wpływy z tytułu opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych;
2) wpływy z tytułu należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych;
3) wpływy z opłat rocznych z tytułu oddania w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, wobec których Wody Polskie wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa;
4) wpływy z opłat z tytułu umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego na śródlądowych wodach płynących stanowiących własność Skarbu Państwa;

5) wpływy z tytułu najmu i dzierżawy oraz z innych umów o podobnym charakterze, obejmujących składniki majątkowe Skarbu Państwa oraz inne przychody z tytułu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa związanym z gospodarką wodną;
6) wpływy z tytułu partycypacji w kosztach utrzymywania wód lub urządzeń wodnych;
7) dobrowolne wpłaty, zapisy, darowizny, w tym darowizny materialne, i środki pochodzące z fundacji oraz wpływy z przedsięwzięć organizowanych na rzecz gospodarki wodnej;
8) wpływy z tytułu opłaty legalizacyjnej;
9) wpływy z tytułu opłaty za udzielenie zgody wodnoprawnej;
10) przychody:
    a) inne niż wymienione w pkt 1–9,
    b) z tytułu wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 240 ust. 6.

Art. 256. 1. Przychodami Wód Polskich mogą być środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej, środki pochodzące ze źródeł zagranicznych, niepodlegające zwrotowi, inne niż środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz środki z kredytów i pożyczek.

2. Wody Polskie mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

3. Przychody, o których mowa w art. 255 pkt 1–9 oraz w pkt 10 lit. a, a także dotacje z budżetu państwa, o których mowa w ust. 2, nie mogą być wykorzystywane na potrzeby wykonywania przez Wody Polskie działalności gospodarczej.

Art. 257. 1. Finansowanie działalności służb państwowych, o których mowa w art. 366 i art. 367, odbywa się na podstawie umów zawieranych przez Wody Polskie z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowym Instytutem Badawczym oraz Państwowym Instytutem Geologicznym – Państwowym Instytutem Badawczym.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, określają:
1) szczegółowy opis zadania, w tym cel, na jaki środki zostały przekazane, i termin jego wykonania;
2) wysokość przekazanych środków;
3) termin wykorzystania środków, nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego;
4) termin i sposób rozliczenia przekazanych środków;

5) termin zwrotu niewykorzystanej części środków, nie dłuższy niż 15 dni od określonego w umowie dnia wykonania zadania;
6) tryb kontroli wykonania zadania, przy czym w umowie można postanowić, że kontrola będzie prowadzona na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

Rozdział 4

Gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa

Art. 258. 1. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi.

2. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa oraz wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym oraz do gruntów, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 1.

3. Wody Polskie dokonują czynności prawnych w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych tymi wodami w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

4. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej dokonuje czynności prawnych w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym oraz do gruntów, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 1, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

5. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych przyległych do śródlądowych wód płynących, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, a także w stosunku do położonych na tych nieruchomościach budynków, budowli oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

6. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa oraz wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, a także w stosunku do nieruchomości, budynków i budowli, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 3.

7. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do będących własnością Skarbu Państwa innych niż określone w ust. 3:

1) nieruchomości gruntowych związanych z gospodarką wodną, w tym nieruchomości położonych w międzywalu, wraz z położonymi na tych nieruchomościach budynkami, budowlami oraz innymi urządzeniami i lokalami;
2) nieruchomości innych niż wymienione w pkt 1, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

8. Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych posadowionych na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi oraz na gruntach, o których mowa w art. 218 ust. 3, z wyłączeniem urządzeń wodnych, w stosunku do których minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa i wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa.

9. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej reprezentuje Skarb Państwa oraz wykonuje prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 3.

10. Reprezentację Skarbu Państwa oraz wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1–9, stwierdza właściwy wojewoda, w drodze decyzji wydanej na wniosek Wód Polskich albo ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.

11. Wykonywanie praw właścicielskich Skarbu Państwa, o którym mowa w ust. 1–9, nie narusza praw osób trzecich.

12. Ostateczna decyzja, o której mowa w ust. 10, dotycząca nieruchomości, o których mowa w ust. 1 i 3–8, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej i w ewidencji gruntów i budynków.

13. Wpis w księdze wieczystej oraz założenie księgi wieczystej są wolne od opłat.

14. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 10, jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

Art. 259. 1. Urzędom morskim przysługuje trwały zarząd gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 2.

2. Ustanowienie oraz wygaśnięcie trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, stwierdza właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji wydanej na wniosek właściwego dyrektora urzędu morskiego.

3. Ostateczna decyzja, o której mowa w ust. 2, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

4. Wpis w księdze wieczystej oraz założenie księgi wieczystej są wolne od opłat.

5. Od urzędów morskich nie pobiera się opłaty z tytułu trwałego zarządu.

6. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w ust. 2, jest minister właściwy do spraw gospodarki morskiej.

Art. 260. 1. Grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć związanych z:

1) energetyką wodną,
2) transportem wodnym,
3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody,
4) infrastrukturą transportową lub przesyłową,
5) infrastrukturą przemysłową, komunalną lub rolną,
6) uprawianiem rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb,
7) działalnością usługową,
8) infrastrukturą telekomunikacyjną,
9) korzystaniem z gruntów pokrytych wodami w sposób inny niż określony w pkt 1–8

– oddaje się w użytkowanie za opłatą roczną.

2. Umowę użytkowania zawiera się w formie pisemnej, a do jej zawarcia ze strony Skarbu Państwa są upoważnione odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

3. Jeżeli wysokość opłaty rocznej, o której mowa w ust. 1, będzie wyższa niż 5000 zł, umowę sporządza się w formie aktu notarialnego.

4. Warunkiem oddania w użytkowanie gruntów, o których mowa w ust. 1, jest posiadanie przez użytkownika pozwolenia wodnoprawnego lub dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego, jeżeli są wymagane przepisami ustawy.

5. Wysokość opłaty rocznej za użytkowanie gruntów, o których mowa w ust. 1, ustala się proporcjonalnie do okresu prowadzenia działalności określonego w pozwoleniu wodnoprawnym lub wynikającego ze zgłoszenia wodnoprawnego:

1) jeżeli jest on krótszy niż rok;
2) dotyczącego realizacji przedsięwzięć wymienionych w ust. 1 pkt 3.

6. Zwalnia się z opłaty rocznej, o której mowa w ust. 1, grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie podmiotom wykonującym prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do tych gruntów.

7. Umowa użytkowania może zostać w każdym czasie rozwiązana przez każdą ze stron w przypadku cofnięcia lub wygaśnięcia albo ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego – o ile ograniczenie to dotyczyło przedmiotu użytkowania, a także w przypadku zakończenia działalności objętej zgłoszeniem wodnoprawnym.

8. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1–7 do użytkowania gruntów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny dotyczące użytkowania.

9. Opłaty roczne, o których mowa w ust. 1, stanowią:

1) przychód Wód Polskich – jeżeli umowę użytkowania, o której mowa w ust. 2, zawierają Wody Polskie;
2) dochód budżetu państwa – jeżeli umowę użytkowania, o której mowa w ust. 2, zawiera minister właściwy do spraw gospodarki morskiej albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej.

10. Jeżeli zwolnienie, o którym mowa w ust. 6, stanowi pomoc publiczną lub pomoc *de minimis*, następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 261. 1. Maksymalna stawka opłaty rocznej za użytkowanie 1 m^2 gruntu nie może być wyższa niż 10-krotność obowiązującej w danym roku górnej granicy stawki podatku od nieruchomości, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 716, 1579 i 1923 oraz z 2017 r. poz. 624).

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowych stawek opłaty rocznej za użytkowanie 1 m^2 gruntu, kierując się rodzajami działalności, na potrzeby których następuje oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 260 ust. 1.

Art. 262. 1. Ryby oraz inne organizmy żyjące w wodzie stanowią jej pożytki, do pobierania których jest uprawniony właściciel wód.

2. Do pobierania pożytków, o których mowa w ust. 1, z wód w urządzeniu wodnym przeznaczonym do chowu lub hodowli ryb i usytuowanym na śródlądowych wodach płynących jest uprawniony jego właściciel.

3. Uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego w stosunku do śródlądowych wód płynących stanowiących własność Skarbu Państwa wykonują Wody Polskie.

4. Zasady i warunki rybackiego korzystania z publicznych śródlądowych wód płynących są określone w przepisach ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

5. Minister właściwy do spraw rybołówstwa sprawuje nadzór nad realizacją przez Wody Polskie zadań w zakresie rybactwa śródlądowego.

6. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 5, może:

1) zarządzić przeprowadzenie kontroli;
2) żądać przedstawienia informacji oraz dokumentów;
3) wydawać wytyczne i zalecenia w zakresie realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

7. Kontrolę, o której mowa w ust. 6 pkt 1, prowadzi się na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

Art. 263. 1. Wody Polskie, w zakresie swojej właściwości, mogą rozporządzać nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 260 ust. 1, przez ustanawianie ograniczonych praw rzeczowych, oddawanie w najem, dzierżawę lub użyczenie, a wpływy z tego tytułu stanowią ich przychód.

2. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej, w zakresie swojej właściwości, może rozporządzać nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 260 ust. 1, przez ustanawianie ograniczonych praw rzeczowych, oddawanie w najem, dzierżawę lub użyczenie, a wpływy z tego tytułu stanowią dochód budżetu państwa.

3. Do czynności prawnych dokonywanych przez Wody Polskie stosuje się art. 38–41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2259 oraz z 2017 r. poz. 624).

4. Jeżeli wartość rynkowa przedmiotu rozporządzenia nie przekracza 200 000 zł, rozporządzenie nieruchomością przez Wody Polskie wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, z wyłączeniem umów zawieranych na czas oznaczony, krótszy niż 3 lata, przy czym zgoda jest wymagana, jeżeli po umowie zawartej na czas oznaczony strony zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomość.

5. Z wnioskiem o wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 4, występują Wody Polskie.

6. Wniosek o wyrażenie zgody, o którym mowa w ust. 5, określa:

1) przedmiot rozporządzenia, z wyszczególnieniem danych ewidencyjnych identyfikujących nieruchomość;
2) sposób rozporządzenia nieruchomością;
3) uzasadnienie gospodarcze czynności prawnej;
4) wpływ czynności prawnej na wykonywanie zadań statutowych Wód Polskich;
5) wartość nieruchomości oszacowaną przez rzeczoznawcę majątkowego.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wyraża zgodę, o której mowa w ust. 4, biorąc pod uwagę wpływ rozporządzenia nieruchomością na wykonywanie zadań statutowych Wód Polskich, konieczność osiągnięcia dobrego stanu wód oraz konieczność osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

8. Czynność prawna dokonana z naruszeniem przepisów ust. 4 jest nieważna.

Art. 264. 1. Rozporządzenia, o którym mowa w art. 263, dokonuje się w drodze przetargu, który przeprowadzają odpowiednio Wody Polskie albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej.

2. Przetarg, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się w formie:

1) przetargu ustnego nieograniczonego;
2) przetargu pisemnego nieograniczonego.

3. Przetarg ustny ma na celu uzyskanie najwyższej ceny.

4. Przetarg pisemny ma na celu wybór najkorzystniejszej oferty.

5. O zastosowanej formie przetargu decydują odpowiednio Wody Polskie albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej.

6. Przetarg przeprowadza komisja przetargowa powoływana odpowiednio przez Wody Polskie albo ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.

7. Rozporządzenia nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 260 ust. 1, dokonuje się w drodze bezprzetargowej, jeżeli:

1) następuje na rzecz podmiotu władającego istniejącą infrastrukturą wybudowaną na nieruchomości zgodnie z przepisami prawa budowlanego;
2) następuje na rzecz organów administracji rządowej albo jednostek samorządu terytorialnego realizujących zadania wynikające z przepisów ustawy lub przepisów odrębnych;
3) następuje w związku z wykonaniem lub eksploatacją urządzenia wodnego, jeżeli wydano pozwolenie wodnoprawne;
4) zawierana jest umowa użyczenia;
5) zawierana jest umowa najmu lokalu mieszkalnego z pracownikiem Wód Polskich;
6) zawierana jest umowa dzierżawy nieruchomości gruntowej o powierzchni nieprzekraczającej 0,1 ha dla zaspokojenia potrzeb bytowych pracownika Wód Polskich i jego rodziny;
7) zawierana jest umowa służebności drogi koniecznej lub służebności przesyłu;
8) zawierana jest umowa dotycząca realizacji inwestycji celu publicznego;
9) zawierana jest umowa zamiany;
10) dotyczy korzystania z wału przeciwpowodziowego w zakresie, o którym mowa w art. 179.

8. Ogłoszenie o przetargu przeprowadzanym przez Wody Polskie podaje się do publicznej wiadomości przez wywieszenie w siedzibie właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej Wód Polskich oraz zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Wód Polskich, a ponadto informację o ogłoszeniu przetargu podaje się do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty.

9. Ogłoszenie o przetargu przeprowadzanym przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej podaje się do publicznej wiadomości przez wywieszenie w siedzibie urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej oraz zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego urzędu, a ponadto informację o ogłoszeniu przetargu podaje się do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty.

10. W ogłoszeniu o przetargu podaje się czas, miejsce i warunki przetargu, a w razie ogłoszenia kolejnego przetargu albo rokowań – również terminy przeprowadzenia poprzednich przetargów.

11. Ogłoszenie o przetargu zawiera ponadto odpowiednio:

1) informacje o przeznaczeniu do oddania w najem, dzierżawę albo użyczenie;
2) oznaczenie nieruchomości według księgi wieczystej oraz ewidencji gruntów i budynków;
3) powierzchnię nieruchomości;
4) przeznaczenie nieruchomości i sposób jej zagospodarowania;
5) termin zagospodarowania nieruchomości;
6) wartość nieruchomości określoną przez rzeczoznawcę majątkowego;
7) cenę nieruchomości w wysokości nie niższej niż wartość nieruchomości, o której mowa w pkt 6;
8) wysokość opłat z tytułu najmu albo dzierżawy lub ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego;
9) terminy wnoszenia opłat;
10) zasady aktualizacji opłat;
11) wysokość wadium i sposób jego wniesienia.

12. Jeżeli drugi przetarg zakończył się wynikiem negatywnym, odpowiednio Wody Polskie albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej mogą zawrzeć umowę w drodze rokowań albo organizować kolejne przetargi.

13. Przetarg uważa się za zakończony wynikiem negatywnym, jeżeli nikt nie przystąpił do przetargu ustnego lub żaden z uczestników nie zaoferował postąpienia ponad cenę wywoławczą albo jeżeli w przetargu pisemnym nie wpłynęła ani jedna oferta lub żaden z uczestników nie zaoferował ceny wyższej od wywoławczej, a także jeżeli komisja przetargowa stwierdziła, że żadna oferta nie spełnia warunków przetargu.

14. Uczestnik przetargu może w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku przetargu ustnego lub doręczenia zawiadomienia o wyniku przetargu pisemnego zaskarżyć czynności związane z przeprowadzeniem przetargu do:

1) ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej – jeżeli przetarg prowadzą Wody Polskie;
2) ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej – jeżeli przetarg prowadzi minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej.

15. Wody Polskie albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej zawiadamiają osobę, której ofertę wybrano w przetargu, o miejscu i terminie zawarcia umowy dotyczącej rozporządzenia nieruchomością, najpóźniej w ciągu 21 dni od dnia rozstrzygnięcia przetargu. Wyznaczony termin nie może być krótszy niż 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia.

16. Jeżeli osoba, której ofertę wybrano w przetargu, nie przystąpi bez usprawiedliwienia do zawarcia umowy w miejscu i terminie podanych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 15, Wody Polskie albo minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej mogą odstąpić od zawarcia umowy, a wpłacone wadium nie podlega zwrotowi. W zawiadomieniu zamieszcza się informację o tym uprawnieniu.

Art. 265. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób przeprowadzania przetargu ustnego nieograniczonego i przetargu pisemnego nieograniczonego, o których mowa w art. 264 ust. 2,
2) sposób określania wysokości wadium oraz terminy i formy jego wnoszenia i zwrotu,
3) sposób i terminy ogłaszania przetargu oraz treść ogłoszenia o przetargu,
4) sposób powoływania i działania komisji przetargowej,
5) sposób sporządzania oraz treść protokołu z przeprowadzonego przetargu,
6) sposób postępowania w przypadku zaskarżenia przetargu

– kierując się koniecznością zapewnienia jawności i jednolitości postępowania, równego dostępu do udziału w przetargu oraz uzyskania najkorzystniejszego wyniku przetargu.

Rozdział 5

Instrumenty ekonomiczne w gospodarowaniu wodami

Art. 266. Instrumenty ekonomiczne służące gospodarowaniu wodami stanowią:

1) opłaty za usługi wodne;
2) opłaty podwyższone;
3) należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych;
4) opłata legalizacyjna, o której mowa w art. 190 ust. 2;
5) opłata roczna, o której mowa w art. 260 ust. 1;
6) wpływy z tytułu rozporządzania nieruchomościami, o którym mowa w art. 263 ust. 1;
7) opłata roczna, o której mowa w art. 6d ust. 4 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym;

8) wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 7 ust. 8 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, w przypadkach, w których Wody Polskie są uprawnionym do rybactwa;
9) wpływy z umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego, o których mowa w art. 530 ust. 1 pkt 5.

Art. 267. 1. Opłaty za usługi wodne uiszcza się za:
1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
3) odprowadzanie do wód:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
   b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast;
4) pobór wód podziemnych i wód powierzchniowych na potrzeby chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
5) wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych.

2. Opłatę za usługi wodne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów wydobywania węgla kamiennego i węgla brunatnego (lignitu) oraz do celów pozostałego górnictwa i wydobywania ponosi się wyłącznie za pobór wód z ujęć wód podziemnych lub ujęć wód powierzchniowych, które nie należą do systemów odwadniania zakładów górniczych.

3. Opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponosi się za pobór wód z morskich wód wewnętrznych.

Art. 268. 1. Opłatę za usługi wodne uiszcza się także za:
1) zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;

2) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu.

2. Opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponosi się za jezdnie dróg publicznych oraz drogi kolejowe, z których wody opadowe lub roztopowe są odprowadzane do wód lub do ziemi przy pomocy urządzeń wodnych umożliwiających retencję lub infiltrację tych wód.

3. Opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nie ponoszą kościoły i inne związki wyznaniowe.

Art. 269. 1. Opłata za usługi wodne za pobór wód składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej uzależnionej od ilości wód pobranych.

2. Opłaty stałej nie ponosi się za pobór wód do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw oraz na potrzeby chowu i hodowli ryb.

3. Opłatę za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast ponosi się wyłącznie w formie opłaty stałej.

4. Opłatę za pobór wód do celów elektrowni wodnych ponosi się wyłącznie za ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej z wykorzystaniem wody pobranej zwrotnie, rozumianej jako woda, która została pobrana, wykorzystana, a następnie odprowadzona w tej samej ilości i niepogorszonej jakości oraz za pobraną bezzwrotnie wodę technologiczną nieprzeznaczoną wprost do produkcji energii elektrycznej.

5. Opłatę zmienną za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni ponosi się wyłącznie za różnicę między ilością wód pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni wprowadzanych do wód lub do ziemi.

6. Wysokość opłaty za usługi wodne zależy odpowiednio od ilości pobranej wody oraz od tego, czy pobrano wodę powierzchniową czy wodę podziemną, przeznaczenia wody, jej średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ), przy czym wielolecie obejmuje co najmniej 20 lat hydrologicznych, oraz dostępnych zasobów wód podziemnych.

7. Wysokość opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, o której

mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1, zależy odpowiednio od wielkości powierzchni uszczelnionej, rozumianej jako powierzchnia zabudowana wyłączona z powierzchni biologicznie czynnej oraz zastosowania kompensacji retencyjnej.

8. Opłata za usługi wodne za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od ilości i jakości ścieków wprowadzanych w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego.

9. Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi zależy od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości, rodzaju ścieków, a w przypadku wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – od temperatury tych wód.

10. Przez substancje zawarte w ściekach rozumie się także substancje wyrażone jako wskaźniki pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, zawiesiny ogólnej oraz sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

11. Opłata za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych.

12. Opłatę za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni ponosi się wyłącznie w formie opłaty zmiennej.

Art. 270. 1. Wysokość opłaty stałej za:

1) pobór wód podziemnych,
2) pobór wód powierzchniowych,
3) odprowadzanie do wód:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
   b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,
4) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi

– ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji rocznej, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

2. Wysokość opłaty stałej za pobór wód podziemnych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody podziemnej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia

wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody podziemnej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń, do dostępnych zasobów wód podziemnych.

3. Wysokość opłaty stałej za pobór wód powierzchniowych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody powierzchniowej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody powierzchniowej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń, do SNQ.

4. Wysokość opłaty stałej za odprowadzanie do wód:

1) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast,
2) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast

– ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i określonej w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilości wód, wyrażonej w m^3/s, odprowadzanych do wód.

5. Wysokość opłaty stałej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i określonej w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, wyrażonej w m^3/s.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę stałą na rachunek bankowy Wód Polskich w 4 równych ratach kwartalnych nie później niż do końca miesiąca następującego po upływie każdego kwartału.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty stałej w drodze decyzji.

8. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 7, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 271. 1. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3.

2. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia ludności

w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3.

3. Wysokość opłaty za pobór wód do celów elektrowni wodnych ustala się jako sumę iloczynów jednostkowej stawki opłaty i ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej, wyrażonej w MWh, oraz stawki opłaty i ilości wód podziemnych lub wód powierzchniowych pobranych bezzwrotnie na potrzeby technologiczne, wyrażonej w m^3, nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej.

4. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w m^3 różnicy między ilością wód pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi.

5. Wysokość opłaty zmiennej za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, ilości odprowadzonych wód wyrażonej w m^3 i czasu wyrażonego w latach, z uwzględnieniem istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych oraz ich pojemności.

6. Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w kg ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5);
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu;
3) zawiesiny ogólnej;
4) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

7. Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących, wyrażonej w dam^3, z uwzględnieniem ich temperatury.

8. Wysokość opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, o której

mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, wyrażonej w m^2 wielkości utraconej powierzchni biologicznie czynnej oraz czasu wyrażonego w latach.

9. Wysokość opłaty za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości:

1) wydobytego kamienia wyrażonej w Mg;
2) wydobytego żwiru lub piasku wyrażonej w Mg;
3) wydobytych innych materiałów wyrażonej w Mg;
4) wyciętej trzciny lub wikliny wyrażonej w m^3.

10. Ustalając wysokość opłat, o których mowa w ust. 1–9, uwzględnia się okres rozliczeniowy wynoszący kwartał.

11. Ustalenie ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi odbywa się na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych lub na podstawie danych z systemów pomiarowych.

12. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić odrębny pomiar ilości pobieranych wód podziemnych oraz pobieranych wód powierzchniowych.

13. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne pobiera wody podziemne lub wody powierzchniowe do różnych celów lub potrzeb, jest obowiązany zapewnić odrębny pomiar ilości wody pobieranej do tych celów lub potrzeb.

14. Odczytu wskazań przyrządów pomiarowych dokonuje pracownik Wód Polskich.

15. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi.

16. Odczytu wskazań pomiaru ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi można dokonać także za pomocą przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez Wody Polskie.

17. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1–7 i 9, ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

18. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 17.

19. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 18, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

20. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 19, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

21. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 19, nie wstrzymuje jej wykonania.

22. Wysokość opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, ustala wójt, burmistrz lub prezydent miasta oraz przekazuje podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

23. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, wnosi opłatę na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 22.

24. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 23, wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

25. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w ust. 8, wnosi opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 24, na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

26. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 24, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 272. 1. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne, któremu przekazano informację, o której mowa w art. 270 ust. 1 oraz w art. 271 ust. 17 albo 22, może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością opłaty.

2. Reklamację składa się odpowiednio do Wód Polskich albo właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania odpowiednio informacji, o której mowa w art. 270 ust. 1 oraz w art. 271 ust. 17 albo 22.

3. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 270 ust. 6 oraz w art. 271 ust. 18 albo 23.

4. Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatrują reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

5. W razie uznania reklamacji, Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazują podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nową informację, zawierającą także sposób obliczenia opłaty za usługi wodne.

6. W razie nieuznania reklamacji, właściwy organ Wód Polskich albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta określają wysokość opłaty za usługi wodne w drodze decyzji.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, w terminie 14 dni od dnia przekazania podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nowej informacji, temu podmiotowi zwraca się różnicę między wysokością opłaty za usługi wodne wniesionej na podstawie art. 270 ust. 6 lub art. 271 ust. 18 albo 23 a wysokością opłaty za usługi wodne wynikającą z nowej informacji.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, podmiotowi korzystającemu z usług wodnych przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

9. Reklamacja przysługuje raz w okresie rozliczeniowym.

10. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 6, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 273. Górne jednostkowe stawki opłat za usługi wodne, o których mowa w art. 267 ust. 1 pkt 1–3 oraz w art. 268, wynoszą:

1) za pobór wód w formie opłaty stałej:
   a) za pobór:
      – wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód nie jest większy niż 10% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% i nie jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 2000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
   b) za pobór:
      – wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód nie jest większy niż 10% SNQ,

- wód powierzchniowych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% SNQ i nie jest większy niż 50% SNQ,
- wód powierzchniowych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 50% SNQ,

c) za pobór wód do celów wytwarzania energii elektrycznej lub cieplnej dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:

- wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód,
- wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód;

2) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego:

a) do celów wydobywania węgla kamiennego i węgla brunatnego (lignitu):

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

b) do celów pozostałego górnictwa i wydobywania:

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

c) do celów produkcji artykułów spożywczych:

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

d) do celów produkcji napojów:

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

e) do celów produkcji wyrobów tekstylnych:

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

f) do celów produkcji odzieży:

- 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
- 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

g) do celów produkcji skór i wyrobów ze skór wyprawionych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

h) do celów produkcji wyrobów z drewna oraz korka, z wyłączeniem mebli, oraz do celów produkcji wyrobów ze słomy i materiałów używanych do wyplatania:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

i) do celów produkcji papieru i wyrobów z papieru:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

j) do celów wytwarzania i przetwarzania koksu i produktów rafinacji ropy naftowej:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

k) do celów produkcji chemikaliów i wyrobów chemicznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

l) do celów produkcji podstawowych substancji farmaceutycznych oraz leków i pozostałych wyrobów farmaceutycznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

m) do celów produkcji wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

n) do celów produkcji wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

o) do celów produkcji metali:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

p) do celów produkcji metalowych wyrobów gotowych, z wyłączeniem maszyn i urządzeń:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

q) do celów produkcji komputerów oraz wyrobów elektronicznych i optycznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

r) do celów produkcji urządzeń elektrycznych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

s) do celów produkcji innych maszyn i urządzeń:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

t) do celów produkcji pojazdów samochodowych oraz przyczep i naczep, z wyłączeniem motocykli:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

u) do celów produkcji innego sprzętu transportowego:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

v) do celów produkcji mebli:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

w) do celów produkcji wyrobów tytoniowych, poligrafii i reprodukcji zapisanych nośników informacji, produkcji innych wyrobów, naprawy, konserwacji i instalowania maszyn i urządzeń:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

x) do celów wytwarzania i zaopatrywania w energię elektryczną, gaz, parę wodną, gorącą wodę i powietrze do układów klimatyzacyjnych:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

y) do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
   – 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,
   – 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,

z) do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji, które po dniu wejścia w życie ustawy uzyskały pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
   – 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,
   – 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów a ilością wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi,

za) do celów poboru, uzdatniania i dostarczania wody:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zb) do celów odprowadzania i oczyszczania ścieków:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zc) do celów działalności związanej ze zbieraniem, przetwarzaniem i unieszkodliwianiem odpadów oraz do celu odzysku surowców:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zd) do celów robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   – 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

ze) do celów robót związanych z budową obiektów inżynierii lądowej i wodnej:
   – 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zf) do celów robót budowlanych specjalistycznych:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zg) do celów handlu hurtowego i detalicznego, naprawy pojazdów samochodowych, włączając motocykle:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zh) do celów administracji publicznej i obrony narodowej, obowiązkowego zabezpieczenia społecznego:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zi) do celów opieki zdrowotnej i pomocy społecznej:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

zj) do innych celów niż wymienione w lit. a–zi, określonych w Polskiej Klasyfikacji Działalności:

– 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych;

3) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego:

a) do celów elektrowni wodnych – 1,24 zł za 1 MWh wyprodukowanej energii elektrycznej w obiekcie energetyki wodnej oraz 0,35 zł za pobór 1 m^3 wody technologicznej nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej,

b) do celów rolniczych na potrzeby zaopatrzenia w wodę ludzi i zwierząt gospodarskich, w zakresie niebędącym zwykłym korzystaniem z wód:

– 0,30 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,

– 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,

c) do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw, pobieranej za pomocą urządzeń pompowych – 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych;

4) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ramach pozwoleń wodnoprawnych albo

pozwoleń zintegrowanych, do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi:

a) 0,40 za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej przekraczającej 1,0 m^3/s,

b) 0,30 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,51 do 1,0 m^3/s,

c) 0,25 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,26 do 0,50 m^3/s,

d) 0,20 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,10 do 0,25 m^3/s,

e) 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej nieprzekraczającej 0,10 m^3/s;

5) za odprowadzanie do wód – wód:

a) w formie opłaty stałej – 5 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzanych do wód z otwartych lub zamkniętych systemów kanalizacji deszczowej służących do odprowadzania opadów atmosferycznych,

b) w formie opłaty stałej – 0,70 zł za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast,

c) w formie opłaty zmiennej:

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast bez urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych – 1,50 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności do 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,25 zł za 1 m^3 na 1 rok,

– wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,00 zł za 1 m^3 na 1 rok,

- wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 20% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,75 zł za 1 m^3 na 1 rok,
- wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,15 zł za 1 m^3 na 1 rok;

6) zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej:
   a) bez urządzeń do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 1,00 zł za 1 m^2 na 1 rok,
   b) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności do 10% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,60 zł za 1 m^2 na 1 rok,
   c) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności od 10 do 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,30 zł za 1 m^2 na 1 rok,
   d) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,10 zł za 1 m^2 na 1 rok;
7) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty stałej – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
8) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:
   a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5) – 4,28 zł,
   b) chemicznego zapotrzebowania tlenu – 1,71 zł,
   c) zawiesiny ogólnej – 0,52 zł,

d) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) – 0,050 zł;

9) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi dla:
   a) fenoli lotnych – 45,55 zł,
   b) heksachlorocykloheksanu (HCH), tetrachlorometanu (czterochlorku węgla – CCl4), pentachlorofenolu (PCP), aldryny, dieldryny, endryny, izodryny, heksachlorobenzenu (HCB), heksachlorobutadienu (HCBD), trichlorometanu (chloroformu – CHCl3), 1,2-dichloroetanu (EDC), trichloroetylenu (TRI), tetrachloroetylenu (nadchloroetylenu – PER), trichlorobenzenu (TCB), rtęci, kadmu, cynku, miedzi, niklu, chromu, ołowiu, arsenu, wanadu i srebra – 124,56 zł;
10) za wprowadzanie do wód lub do ziemi 1 dam^3 wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni:
   a) 0,68 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +26°C, a nie przekracza +32°C,
   b) 1,36 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +32°C, a nie przekracza +35°C,
   c) 4,24 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +35°C;
11) za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu:
   a) 0,75 zł za 1 Mg wydobytego kamienia,
   b) 0,50 zł za 1 Mg wydobytego żwiru lub piasku,
   c) 0,60 zł za 1 Mg wydobytych innych materiałów,
   d) 10,70 zł za 1 m^3 wyciętej trzciny lub wikliny.

Art. 274. 1. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, zależy od maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

2. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych zależy od maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

3. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej zależy od powierzchni zalewanej, określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

4. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, zależy od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości oraz rodzaju ścieków.

5. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej zależy od wielkości produkcji ryb lub innych organizmów wodnych, wyprodukowanych w tych stawach.

6. Opłatę za usługi wodne za ścieki, o których mowa w ust. 4, ponosi się za substancje zawarte w ściekach wyrażone wskaźnikiem pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, a także zawiesiny ogólnej.

7. Opłatę za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków, o których mowa w ust. 5, ponosi się w postaci zryczałtowanej za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb lub innych organizmów wodnych w ciągu cyklu produkcyjnego w stawach o wodzie stojącej.

8. Wysokość opłaty za:

1) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i maksymalnej ilości wód podziemnych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
2) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych ustala się jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 1, i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s;
3) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako iloczyn

jednostkowej stawki opłaty i maksymalnej ilości wód powierzchniowych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;

4) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 3, i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranej wody, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s;

5) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i powierzchni zalewu tych stawów;

6) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:

   a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5),

   b) chemicznego zapotrzebowania tlenu,

   c) zawiesiny ogólnej.

9. Ustalenie ilości wód podziemnych pobranych w ramach poboru zwrotnego na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, jeżeli maksymalna ilość wód możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s, odbywa się na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych.

10. Odczytu wskazań przyrządów pomiarowych dokonuje pracownik Wód Polskich.

11. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań, o których mowa w ust. 9.

12. Odczytu wskazań ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi można dokonać także przy pomocy przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez Wody Polskie.

13. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 8, ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

14. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne wnosi opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 13.

15. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 14, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji.

16. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany wnieść opłatę określoną w decyzji, o której mowa w ust. 15, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

17. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne ponoszący opłatę w postaci zryczałtowanej za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej wnosi ją bez wezwania w terminie 2 miesięcy po zakończeniu cyklu produkcyjnego w obiektach chowu lub hodowli tych ryb oraz tych organizmów, obejmującego okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego.

18. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 17, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty w drodze decyzji. Przepis ust. 16 stosuje się odpowiednio.

19. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb wynoszą:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi poniżej 0,02 m^3/s;
2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi od 0,02 do 0,05 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,01 m^3/s pobranej wody.

20. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, wynoszą:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi poniżej 0,2 m^3/s;

2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi od 0,2 do 0,5 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,1 m^3/s pobranej wody.

21. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej wynoszą:

1) 1,00 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi do 100 ha;
2) 1,25 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi od 100 ha do 500 ha;
3) 1,50 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi powyżej 500 ha.

22. Górna jednostkowa stawka opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5) – wynosi 4,28 zł;
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu – wynosi 1,71 zł;
3) zawiesiny ogólnej – wynosi 0,52 zł.

23. Górna jednostkowa stawka opłaty za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb albo innych organizmów wodnych wynosi 0,272 zł, jeżeli średnioroczny przyrost masy tych ryb lub tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów o wodzie stojącej w jednym roku danego cyklu.

24. Przepisy art. 272 stosuje się odpowiednio.

Art. 275. Wysokość stawki opłaty za wprowadzanie ścieków do jezior ustala się jako iloczyn liczby 2 i jednostkowych stawek opłaty określonych w art. 273 pkt 8 i 9 oraz jednostkowych stawek opłaty określonych w art. 274 ust. 22.

Art. 276. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, jednostkowe stawki opłat, o których mowa w art. 273 oraz w art. 274 ust. 19–23.

2. Rada Ministrów, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1:

1) uwzględnia:
   a) wielkość zasobów wodnych możliwych do wykorzystania w poszczególnych dorzeczach oraz koszt uzyskania wód z tych zasobów, dostępność zasobów środowiska, wymogi ochrony środowiska i stopień degradacji poszczególnych obszarów i zasobów, wynikające z dotychczasowych form korzystania ze środowiska,
   b) uciążliwość substancji zawartych w ściekach dla środowiska,
   c) potrzebę zapewnienia szczególnej ochrony zasobów wód podziemnych i wód jezior,
   d) potrzebę racjonalnego gospodarowania zasobami wód opadowych lub roztopowych,
   e) potrzebę retencjonowania wody,
   f) potrzebę racjonalnego wykorzystywania zasobów kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów wydobywanych z dna cieków, a także trzciny lub wikliny;
2) może zróżnicować wysokość stawek opłat w zależności od:
   a) rodzaju substancji w ściekach i temperatury ścieków,
   b) rodzaju ścieków,
   c) jakości i rodzaju pobranej wody oraz jej przeznaczenia,
   d) części obszaru państwa.

Art. 277. 1. Wysokość opłaty za wprowadzenie ścieków do wód lub do ziemi ustala się, biorąc pod uwagę substancję wyrażoną jako wskaźnik, o którym mowa w art. 271 ust. 6, który powoduje opłatę najwyższą.

2. W przypadku wprowadzania do wód lub do ziemi ścieków przemysłowych lub ścieków komunalnych innych niż ścieki bytowe, do opłaty ustalonej według zasady, o której mowa w ust. 1, dolicza się opłatę za inne substancje zawarte w ściekach.

3. Opłatę za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków będących wodami zasolonymi ponosi się za sumę chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

4. Podstawą ustalenia opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi jest ilość substancji zawartych w ściekach pomniejszona o ilość tych substancji zawartych w pobranych wodach, których zużycie spowodowało powstanie tych ścieków.

5. Ilość i skład ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi ustala się w miejscu wylotu ścieków z instalacji służących do ich oczyszczania lub kolektorów eksploatowanych

przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty za usługi wodne, z tym że w przypadku wprowadzania wód chłodniczych wraz z innymi rodzajami ścieków ilość i skład ścieków ustala się przed ich zmieszaniem.

Art. 278. Zwolnione z opłat za usługi wodne jest wprowadzanie:

1) do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na takie ich wykorzystanie;
2) do wód lub do ziemi – wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni, jeżeli ich temperatura nie przekracza +26°C albo różnica między temperaturą wód pobranych i wprowadzanych do wód lub do ziemi pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest mniejsza niż 11°C;
3) do wód lub do ziemi – ścieków będących wodami zasolonymi, jeżeli wartość sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) w tych wodach nie przekracza 500 mg/l;
4) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych na potrzeby chowu i hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, pod warunkiem że ilość i rodzaj substancji w nich zawartych nie przekroczy wartości ustalonych w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
5) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb oraz tych organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb oraz tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, nie przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu produkcyjnego.

Art. 279. Opłatę podwyższoną ponosi się w razie:

1) korzystania z usług wodnych polegających na:
   a) poborze wód podziemnych lub wód powierzchniowych,
   b) wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi
   – bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
2) korzystania z usług wodnych polegających na:
   a) poborze wód podziemnych lub wód powierzchniowych,

b) wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi

– z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym.

Art. 280. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 1, w przypadku:

1) dokonywania poboru wód podziemnych lub wód powierzchniowych bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego ustala się w wysokości 500% opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi ustala się w wysokości 500% opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi.

2. Opłatę podwyższoną ponosi się niezależnie od opłaty zmiennej za usługi wodne.

3. Ustalając wysokość opłaty podwyższonej, uwzględnia się okres rozliczeniowy wynoszący kwartał.

4. Ustalenia ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego dokonują Wody Polskie na podstawie badań, pomiarów lub innych czynności kontrolnych, wykonywanych w ramach kontroli gospodarowania wodami.

5. Wysokość opłaty podwyższonej ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat podwyższonych w formie informacji.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłaty podwyższonej wnosi tę opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 5.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do uiszczenia opłaty podwyższonej zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość opłaty podwyższonej w drodze decyzji.

8. Przepisy art. 271 ust. 20 oraz art. 272 stosuje się odpowiednio.

Art. 281. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, ustala się jako 10-krotność wielkości jednostkowej stawki opłaty zmiennej za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

2. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, ustala się na podstawie prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne pomiarów ilości pobieranych wód, wykonywanych za pomocą przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2016 r. poz. 884 i 1948).

3. Przekroczenie ustala się jako ilość wód pobranych z przekroczeniem warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego za poprzedni rok kalendarzowy.

4. Jeżeli pobrana z jednego ujęcia ilość wód powoduje przekroczenie kilku warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, ustala się za przekroczenie, które powoduje najwyższy wymiar tej opłaty.

5. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne:

1) nie prowadzi pomiarów ilości pobieranych wód powierzchniowych lub wód podziemnych,

2) przyrządy użyte do pomiarów nie mają dowodów prawnej kontroli metrologicznej

– przyjmuje się, że warunki poboru wód określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym zostały przekroczone w zakresie ilości pobranych wód.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, ilość wód powierzchniowych lub wód podziemnych pobranych z przekroczeniem ustala się, przyjmując maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wód, pomnożoną przez ustalony szacunkowo czas ich wykorzystywania.

7. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, ponosi się niezależnie od opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

8. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, ustala, w drodze decyzji, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

9. Na potrzeby ustalenia wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wykorzystać informacje z ewidencji, o której mowa w art. 301 ust. 1.

10. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 8, stała się ostateczna.

11. Postępowania w sprawie opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. a, nie wszczyna się, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekracza 100 zł.

Art. 282. 1. Wysokość opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, zależy odpowiednio od ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1 – stosownie do warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym.

2. Przez skład ścieków rozumie się stężenie zawartych w nich substancji.

3. Przez stan ścieków rozumie się temperaturę, odczyn, poziom substancji promieniotwórczych i stopień rozcieńczenia ścieków eliminujący toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

4. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, ustala, w drodze decyzji, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

5. Na potrzeby ustalenia wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wykorzystać informacje z ewidencji, o której mowa w art. 301 ust. 1.

6. Opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 4, stała się ostateczna.

7. Postępowania w sprawie opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, nie wszczyna się, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekracza 100 zł.

Art. 283. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 282 ust. 1, na podstawie:

1) pomiarów prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne;
2) innych środków dowodowych niezbędnych do ustalenia wielkości przekroczenia.

Art. 284. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 282 ust. 1, dokonując oceny wyników pomiarów dotyczących ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, w odprowadzanych ściekach przypadającej na wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego powstającego produktu, prowadzonych przez podmiot obowiązany do ich prowadzenia, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 285. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza przekroczenie określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 282 ust. 1, na podstawie, o której mowa w art. 283 pkt 1, jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne:

1) prowadzi wymagane pomiary ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
2) zapewnił wykonanie pomiarów, w tym pobieranie próbek, przez akredytowane laboratorium w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2016 r. poz. 655 i 1288 oraz z 2017 r. poz. 32) w zakresie badań, do których wykonywania jest obowiązany.

Art. 286. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może nie uznać przedkładanych mu wyników wymaganych pomiarów ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, jeżeli pomiary te nasuwają zastrzeżenia.

Art. 287. Wyniki pomiarów, o których mowa w art. 286, prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nasuwają zastrzeżenia, jeżeli:

1) jest oczywiste, że środki techniczne mające na celu zapobieganie lub ograniczanie ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, ze względu na ich rodzaj, nie mogą zapewnić spełnienia warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym;
2) podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nie zapewnił wykonania pomiarów, w tym pobierania próbek, przez akredytowane laboratorium w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności w zakresie badań, do których wykonywania jest obowiązany;

3) przyrządy użyte do pomiarów nie mają dowodów prawnej kontroli metrologicznej;
4) nie były przestrzegane zasady pobierania próbek, przez co wyniki analiz nie są miarodajne dla ustalenia ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
5) pomiary wykonano metodykami innymi niż metodyki referencyjne analizy określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, bez udowodnienia przez podmiot korzystający z usług wodnych równoważności uzyskiwanych wyników z metodyką referencyjną analizy.

Art. 288. W przypadkach, o których mowa w art. 285, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wymierza opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, za przekroczenie stwierdzone w roku kalendarzowym.

Art. 289. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości, ustalenia ilości, stanu i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażonych w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, pomiary ciągłe nie są prowadzone przez rok kalendarzowy lub pomiary nasuwają zastrzeżenia, przyjmuje się, że warunki wprowadzania

ścieków do wód lub do ziemi określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym, dla każdego z tych pomiarów, zostały przekroczone:

1) o 80% – w przypadku składu ścieków;
2) o 10% – w przypadku minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach;
3) w stopniu powodującym zastosowanie maksymalnej stawki opłaty podwyższonej – w przypadku stanu ścieków;
4) o 10% – w przypadku ilości ścieków.

Art. 290. Górne jednostkowe stawki opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, wynoszą:

1) 1300 zł – za 1 kg substancji, w przypadku przekroczenia:
   a) dopuszczalnej ilości i składu ścieków, z wyjątkiem zawiesiny łatwo opadającej,
   b) minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach,
   c) dopuszczalnej masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
2) 14 zł – za 1 dm^3 zawiesiny łatwo opadającej;
3) 14 zł – za 1 m^3 ścieków, w przypadku przekroczenia odczynu pH, poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych lub dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

Art. 291. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) wysokość jednostkowych stawek opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 290;
2) sposób ustalania opłaty podwyższonej, gdy przekroczenie dotyczy więcej niż jednej substancji albo więcej niż jednego warunku pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego oraz jeżeli liczba próbek niespełniających wymagań pozwolenia jest większa od dopuszczalnej.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów uwzględnia:

1) szkodliwość substancji zawartych w ściekach dla środowiska wodnego;
2) wielkość przekroczenia warunków dotyczących stanu ścieków.

Art. 292. 1. Stawki opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 290 oraz określone w przepisach wydanych na podstawie art. 291 ust. 1, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu

przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawek opłaty podwyższonej, o których mowa w art. 290, oraz stawek określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 291 ust. 1, obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

Art. 293. 1. Przekroczenie ilości i składu ścieków albo minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu wyraża się ilością substancji wprowadzanych do wód lub do ziemi.

2. Przekroczenie stanu ścieków wyraża się ilością ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi.

Art. 294. Jeżeli przekroczenie dotyczy średniego dobowego i średniego miesięcznego stężenia substancji w ściekach albo średniej dobowej dopuszczalnej ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażonych w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu i średniej miesięcznej masy substancji przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu, opłatę podwyższoną, o której mowa w art. 279 pkt 2 lit. b, wymierza się za te przekroczenia w zakresie stężeń i mas substancji, za które jednostkowe stawki opłaty podwyższonej są wyższe.

Art. 295. 1. Termin płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska odracza na wniosek podmiotu korzystającego z usług wodnych obowiązanego do jej uiszczenia, jeżeli realizuje on terminowo

przedsięwzięcie inwestycyjne, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia tej opłaty w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

2. Odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, może dotyczyć części albo całości tej opłaty.

3. Termin płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, może być odroczony wyłącznie na okres niezbędny do zrealizowania przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1.

4. Wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, składa się do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska przed upływem terminu, w którym ta opłata powinna być uiszczona.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

1) wskazanie wysokości opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, o której odroczenie terminu płatności występuje wnioskodawca;
2) opis realizowanego przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1;
3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy;
4) dowody potwierdzające możliwość finansowania przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1.

6. Decyzja o odroczeniu terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, określa:

1) opłatę podwyższoną, której termin płatności został odroczony, oraz jej wysokość;
2) realizowane przez wnioskodawcę przedsięwzięcie, o którym mowa w ust. 1;
3) harmonogram realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy;
4) termin odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2.

7. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, odmawia odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, jeżeli:

1) założenia realizowanego przez podmiot przedsięwzięcia przedstawione w harmonogramie realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w ust. 1, wskazują, że jego wykonanie nie zapewni usunięcia przyczyn ponoszenia tej opłaty;
2) wniosek, o którym mowa w ust. 4, został złożony po upływie terminu, o którym mowa w ust. 4.

8. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, który wydał decyzję o odroczeniu opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, przesyła kopię tej decyzji do Wód Polskich.

9. W przypadku wniesienia wniosku, o którym mowa w ust. 4, naliczane są odsetki za zwłokę na zasadach określonych w przepisach działu III ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

10. W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia terminu płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłaty, o której mowa w art. 279 pkt 2, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu odroczonej opłaty o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia. Jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.

11. W przypadku, o którym mowa w ust. 10, do kwot pozostających do zapłaty stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczące opłaty prolongacyjnej według stawki ustalonej dla dochodów budżetu państwa.

12. W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, nie usunęło przyczyn ponoszenia tej opłat, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w drodze decyzji, orzeka o obowiązku uiszczenia odroczonej opłaty podwyższonej wraz z opłatą prolongacyjną, o której mowa w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, według stawki ustalonej dla dochodów budżetu państwa.

13. Przepisy ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewniło usunięcie przyczyn wymierzenia opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, zostało zrealizowane przed wydaniem przez właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska decyzji ustalającej tę opłatę.

14. Wydanie przez właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska decyzji o zmniejszeniu opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 279 pkt 2, w sytuacji, o której mowa w ust. 13, wymaga złożenia wniosku do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska przed upływem terminu, w którym ta opłata powinna być uiszczona.

15. Jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 297 pkt 2, nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty podwyższonej wraz z określonymi w przepisach działu III

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.

16. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska może wydać decyzję, o której mowa w ust. 15, także przed upływem terminu odroczenia płatności opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 297 pkt 2, jeżeli stwierdzi, że przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia nie jest realizowane zgodnie z harmonogramem.

Art. 296. Organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawach decyzji, o których mowa w art. 295 ust. 7, 8, 10 i 12–15, jest właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 297. Opłatę za usługi wodne są obowiązane ponosić:

1) podmioty korzystające z usług wodnych;
2) osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:
   a) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   b) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   c) użytkownikami wieczystymi gruntów,
   d) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego

   – które na skutek wykonywania robót i obiektów mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej doprowadziły do zmniejszenia tej retencji;
3) podmioty wydobywające z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamień, żwir, piasek oraz inne materiały, a także wycinające rośliny z wód lub brzegu.

Art. 298. 1. Opłaty za usługi wodne podmioty, o których mowa w art. 297 pkt 1 i 3, wnoszą na rachunek bankowy Wód Polskich.

2. Opłaty podwyższone, o których mowa w art. 279, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich.

3. Wpływy z opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stanowią przychody Wód Polskich, z wyjątkiem wpływów z:

1) opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 267 ust. 1 pkt 2,

2) opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b

– które w 10% stanowią przychód Wód Polskich, a w 90% stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

4. Wpływy z tytułu opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 267 ust. 1 pkt 2, oraz wpływy z opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b, w części stanowiącej przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Wody Polskie przekazują na rachunek bankowy tego Funduszu, w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunek bankowy Wód Polskich.

5. Wpływy z opłaty za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej, o której mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1, stanowią w 90% przychód Wód Polskich, a w 10% dochód budżetu właściwej gminy.

6. Wpływy z tytułu opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej, o której mowa w art. 268 ust. 1 pkt 1, w części stanowiącej przychód Wód Polskich, gminy przekazują na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie na rachunek bankowy właściwych urzędów gmin (miast).

Art. 299. 1. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim, właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska oraz gminom.

2. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących ustalania opłaty prolongacyjnej, z zastrzeżeniem art. 295 ust. 11 i 12.

3. Do ponoszenia opłat podwyższonych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących terminu płatności należności, odroczenia tego terminu oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę.

4. W razie odroczenia terminu płatności opłat podwyższonych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zakresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

5. Do opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 ust. 1 pkt 2, nie stosuje się art. 68 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

6. Zobowiązanie wynikające z decyzji, o których mowa w art. 281 ust. 8 oraz art. 282 ust. 4, nie powstaje, jeżeli te decyzje zostały doręczone stronie po upływie 5 lat od końca roku kalendarzowego, za który ustalono opłatę podwyższoną.

Art. 300. Opłaty za usługi wodne oraz opłaty podwyższone podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 301. 1. Wody Polskie na podstawie pozwoleń wodnoprawnych, pozwoleń zintegrowanych, pomiarów dokonywanych przez podmioty obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz innych danych technicznych i technologicznych prowadzą aktualizowaną co roku ewidencję zawierającą informacje o:

1) ilości i jakości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych;
2) ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
3) ilości wód odprowadzanych do wód;
4) wielkości i rodzaju uszczelnionej powierzchni, systemu odbioru wód opadowych lub roztopowych oraz wielkości retencji w procencie wielkości spływu;
5) wielkości produkcji ryb lub innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej oraz powierzchni użytkowej tych stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, za okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego;
6) wielkości średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ);
7) udokumentowanych zasobach wód podziemnych.

2. Dostęp do ewidencji, o której mowa w ust. 1, jest bezpłatny.

Art. 302. 1. W celu ustalenia ilości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości lub temperatury ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi na potrzeby ustalenia wysokości opłat za usługi wodne podmioty korzystające z usług wodnych obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne są obowiązane posiadać:

1) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych;

2) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, jeżeli wprowadzają do wód lub do ziemi ścieki w ilości średniej dobowej powyżej 0,01 m^3/s;
3) przyrządy pomiarowe lub systemy pomiarowe służące do pomiaru temperatury na wlocie do ujęcia wody oraz na wylocie do odbiornika dla wód z systemów chłodzenia elektrowni lub elektrociepłowni.

2. Podmioty korzystające z usług wodnych, wprowadzające do wód lub do ziemi ścieki w ilości średniej dobowej wyższej niż 0,01 m^3/s, zapewniają pobieranie próbek przez krajowe laboratoria akredytowane, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, oraz dokonują badania jakości ścieków w tych laboratoriach.

3. Do ustalenia ilości pobranych wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz ilości lub temperatury wprowadzanych ścieków używa się przyrządów pomiarowych, podlegających prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach.

4. Do ustalenia ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni oraz ich temperatury stosuje się systemy pomiarowe umożliwiające wyznaczenie tych parametrów.

5. Wody Polskie wyposażają podmioty korzystające z usług wodnych w przyrządy pomiarowe, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, z wyłączeniem przypadków, w których:
1) podmioty korzystające z usług wodnych posiadają już takie przyrządy pomiarowe;
2) podmioty korzystające z usług wodnych ponoszą koszty wyposażenia w takie przyrządy pomiarowe we własnym zakresie.

Art. 303. Podmioty korzystające z usług wodnych są obowiązane do przekazywania wyników prowadzonych pomiarów ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, w zakresie określonym w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym:
1) do organu właściwego w sprawach pozwoleń wodnoprawnych albo organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego – w terminie do dnia 1 marca każdego roku za rok poprzedni;
2) do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska – w terminach:
   a) w przypadku pomiarów ciągłych – w terminie 30 dni od dnia zakończenia półrocza, w którym pomiary zostały wykonane – za I półrocze, oraz w terminie do dnia

31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym pomiary zostały wykonane – za rok kalendarzowy,

b) w przypadku pomiarów okresowych wykonywanych częściej niż jeden raz w miesiącu – w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału, w którym pomiary zostały wykonane,

c) w pozostałych przypadkach – w terminie 30 dni od dnia zakończenia pomiaru.

Art. 304. Wysokość opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych ustala się według stawek tych opłat obowiązujących w okresie, w którym miało miejsce korzystanie z usług wodnych lub szczególne korzystanie z wód, o którym mowa w art. 268 ust. 1.

Art. 305. 1. Należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych, zwane dalej „należnościami”, ponosi się za:

1) przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi;
2) przewóz towarów statkami towarowymi;
3) żeglugę pustych statków towarowych;
4) holowanie lub spław drewna;
5) korzystanie ze śluz lub pochylni.

2. Do ponoszenia należności są obowiązane podmioty wykonujące czynności, o których mowa w ust. 1.

Art. 306. 1. Wysokość należności za przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi ustala się w zależności od liczby miejsc pasażerskich i długości przebytej drogi w jednym rejsie.

2. Wysokość należności za przewóz towarów ustala się w zależności od masy przewożonych towarów i długości trasy. Masę przewożonych towarów zaokrągla się do pełnych ton, a wysokość należności – do pełnych dziesiątek groszy.

3. Wysokość należności za przewóz ustala się za tonokilometry.

4. Wysokość należności za żeglugę pustych statków towarowych ustala się za jeden tonokilometr nośności wymierzonej.

5. Jeżeli wysokość należności za przewóz towarów śródlądowymi drogami wodnymi lub ich odcinkami byłaby niższa od wysokości należności za żeglugę pustego statku towarowego, wysokość należności ustala się jak za żeglugę pustego statku towarowego.

Art. 307. 1. Wysokość należności za holowanie lub spław drewna ustala się za tonokilometry.

2. Masę drewna ustala się na podstawie dokumentu przewozowego wystawionego przez przewoźnika.

3. Jeżeli w dokumencie przewozowym nie podano ilości metrów sześciennych drewna albo przewoźnik nie wystawił dokumentu przewozowego, przyjmuje się, że 1 m^3 drewna odpowiada 3,5 m^2 powierzchni tratwy, co równa się masie 0,7 tony.

Art. 308. 1. Wysokość należności za korzystanie ze śluz lub pochylni ustala się w zależności od rodzaju i wielkości statku oraz od godzin korzystania z tych urządzeń (od 7^{00} do 19^{00} albo od 19^{00} do 7^{00}) – w godzinach pracy śluzy lub pochylni.

2. W śluzach wielostopniowych każdą komorę uznaje się za osobną śluzę.

Art. 309. 1. Wysokość należności ustala się na podstawie deklaracji składanej przez podmioty obowiązane do ponoszenia należności.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera odpowiednio dane dotyczące:

1) przewozów towarowych wyrażonych w tonokilometrach;
2) żeglugi statków pasażerskich lub wycieczkowych;
3) żeglugi pustych statków towarowych;
4) liczby śluzowań oraz przejść przez pochylnię.

3. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności składa deklarację, o której mowa w ust. 1, Wodom Polskim w terminie do 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym była wykonywana żegluga.

4. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia należności zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 3, Wody Polskie ustalają wysokość należności na podstawie własnych ustaleń.

5. Wysokość należności ustalają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia należności w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej należności.

6. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności wnosi należność na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację, o której mowa w ust. 5.

7. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia należności zaniechał wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 6, właściwy organ Wód Polskich określa wysokość należności w drodze decyzji.

8. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności wnosi należność określoną w decyzji, o której mowa w ust. 7, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji.

9. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 7, nie wstrzymuje jej wykonania.

10. Należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), pobiera się bezpośrednio w miejscu przejścia przez śluzę lub przejścia przez pochylnię. Za pobraną należność wystawia się potwierdzenie uiszczenia należności.

Art. 310. 1. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności, któremu przekazano informację, o której mowa w art. 309 ust. 5, może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością należności.

2. Reklamację składa się do Wód Polskich, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w art. 309 ust. 5.

3. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 309 ust. 6.

4. Wody Polskie rozpatrują reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

5. W razie uznania reklamacji, Wody Polskie przekazują podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności nową informację, zawierającą także sposób obliczenia wysokości należności.

6. W razie nieuznania reklamacji, właściwy organ Wód Polskich ustala wysokość należności w drodze decyzji.

7. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności jest obowiązany wnieść należność określoną w decyzji, o której mowa w ust. 6, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

9. Zaskarżenie decyzji, o której mowa w ust. 6, nie wstrzymuje jej wykonania.

Art. 311. 1. Maksymalna stawka należności za:

1) żeglugę pustych statków towarowych nie może być wyższa niż 0,5 gr za jeden tonokilometr nośności wymierzonej;
2) żeglugę statków pasażerskich i wycieczkowych nie może być wyższa niż 2,5 gr za iloczyn jednego miejsca na statku i każdego kilometra przebytej drogi wodnej;
3) przewóz towarów statkami towarowymi oraz holowanie i spław drewna nie może być wyższa niż 2 gr za jeden tonokilometr;
4) za korzystanie ze śluz lub pochylni nie może być wyższa niż:
   a) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 7^{00} do 19^{00} – 35 zł,
   b) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 19^{00} do 7^{00} – 70 zł.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej, w drodze rozporządzenia:

1) określi śródlądowe drogi wodne i ich odcinki, o których mowa w art. 305 ust. 1, oraz przyporządkuje te drogi wodne i ich odcinki do właściwych regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wody Polskie;
2) określi jednostkowe stawki należności za:
   a) żeglugę pustych statków towarowych,
   b) żeglugę statków pasażerskich i wycieczkowych,
   c) przewóz towarów statkami towarowymi oraz holowanie i spław drewna,
   d) za korzystanie ze śluz lub pochylni:
      – za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 7^{00} do 19^{00},
      – za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 19^{00} do 7^{00};
3) określi wzór formularza do składania deklaracji, o której mowa w art. 309 ust. 1.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się:

1) infrastrukturą oraz kosztami utrzymania śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków;
2) rodzajem i wielkością statków, masą przewożonych towarów, ilością miejsc pasażerskich oraz nośnością wymierzoną, oraz porą korzystania ze śluz lub pochylni, uwzględniając komu zostało powierzone utrzymanie poszczególnych odcinków śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych;
3) potrzebą jednolitego ujęcia w składanych deklaracjach danych koniecznych do ustalenia wysokości należności.

4. Maksymalne stawki należności, o których mowa w ust. 1, oraz jednostkowe stawki należności określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", wysokość stawek należności obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

6. Wysokość stawek należności, za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, zaokrągla się w dół lub w górę do pełnych dziesiątek groszy.

Art. 312. 1. Należności nie ponosi się za:

1) statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni;
2) statki jednostek organizacyjnych właściciela wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach oraz jednostek państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej;
3) okręty i jednostki pływające sił zbrojnych, jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Krajowej Administracji Skarbowej oraz jednostki ratownicze;
4) statki Państwowej i Społecznej Straży Rybackiej;
5) statki urzędów morskich oraz urzędów żeglugi śródlądowej;
6) statki straży gminnych (miejskich);
7) promy w ciągu dróg publicznych.

2. Od uczniów szkół podstawowych i szkół ponadpodstawowych, studentów szkół wyższych do 26. roku życia oraz od osób niepełnosprawnych należności za korzystanie ze śluz obniża się o połowę.

3. W przypadku śluzowania kajaków obsługiwanych przez uczniów szkół podstawowych i szkół ponadpodstawowych oraz od studentów szkół wyższych do 26. roku

życia należności za korzystanie ze śluz ponosi się jak za jedno przejście przez śluzę, w ilości maksymalnej określonej przez pojemność śluzy.

4. Jeżeli zwolnienie z obowiązku ponoszenia należności, o którym mowa w ust. 1, stanowi pomoc publiczną lub pomoc *de minimis*, zwolnienie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 313. 1. Do należności, z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

2. Postępowanie w sprawie należności nieuiszczonej w terminie wszczyna się z urzędu, w stosunku do zakładu, który zalega z jej uiszczeniem, po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin jej płatności.

DZIAŁ VII

ZARZĄDZANIE WODAMI

Rozdział 1

Planowanie

Art. 314. Planowanie w gospodarowaniu wodami obejmuje następujące dokumenty planistyczne:

1) plany gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
2) plany zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) plan przeciwdziałania skutkom suszy;
4) plany utrzymania wód;
5) wstępną ocenę ryzyka powodziowego;
6) mapy zagrożenia powodziowego;
7) mapy ryzyka powodziowego;
8) wstępną ocenę stanu środowiska wód morskich;
9) zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
10) zestaw celów środowiskowych dla wód morskich;
11) program monitoringu wód morskich;
12) program ochrony wód morskich.

Art. 315. Planowanie w gospodarowaniu wodami służy programowaniu i koordynowaniu działań mających na celu:

1) osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu wód oraz ekosystemów zależnych od wód, a także ochronę, poprawę i zapobieganie dalszemu pogarszaniu stanu ekosystemów wodnych, lądowych i terenów podmokłych;
2) poprawę stanu zasobów wodnych;
3) promowanie zrównoważonego korzystania z wód opartego na długoterminowej ochronie dostępnych zasobów wodnych;
4) zmniejszanie ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi substancji i energii mogących negatywnie oddziaływać na wody;
5) poprawę ochrony przeciwpowodziowej oraz przeciwdziałanie skutkom suszy;
6) osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 316. 1. W celu opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, sporządza się następujące dokumentacje planistyczne:

1) wykazy jednolitych części wód;
2) charakterystyki jednolitych części wód ze wskazaniem sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód oraz jednolitych części wód zagrożonych nieosiągnięciem celów środowiskowych;
3) identyfikacje znaczących oddziaływań antropogenicznych oraz ocenę ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych;
4) identyfikację oddziaływań zmian poziomów wód podziemnych;
5) rejestr wykazów obszarów chronionych;
6) analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód;
7) programy monitoringu wód;
8) wykazy wielkości emisji i stężeń:
   a) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114,
   b) substancji innych niż wskazane w lit. a, powodujących zanieczyszczenie

   – dla których zostały określone środowiskowe normy jakości.

2. Sporządzając dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się sporządzany przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

3. Okresem referencyjnym dla określenia wartości substancji zawartych w aktualizowanych wykazach, o których mowa w ust. 1 pkt 8, jest rok poprzedzający termin zakończenia opracowywania tych wykazów, a dla substancji czynnych dopuszczonych do wykorzystania w środkach ochrony roślin wartości tych substancji można przedstawić jako wartości uśrednione z 3 lat poprzedzających termin zakończenia opracowywania tych wykazów.

4. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, zawiera wykazy następujących obszarów chronionych:

1) jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 71;
2) jednolitych części wód przeznaczonych do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych;
3) obszarów wrażliwych na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód;
4) obszarów przeznaczonych do ochrony siedlisk lub gatunków, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie;
5) obszarów przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.

5. Na potrzeby dokumentacji planistycznych, o których mowa w ust. 1, wykorzystuje się odpowiednio profile wody w kąpieliskach.

6. Wody Polskie sporządzają projekty dokumentacji planistycznych, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 i 8, i przekazują je do zatwierdzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6 i 8.

8. Dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3, 6 i 8, aktualizuje się co 6 lat.

Art. 317. 1. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera:

1) ogólny opis cech charakterystycznych obszaru dorzecza, obejmujący w szczególności:
   a) wykaz jednolitych części wód powierzchniowych wraz z podaniem ich typów i ustalonych warunków referencyjnych,
   b) wykaz jednolitych części wód podziemnych;
2) podsumowanie identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i podziemnych, w tym:
   a) oszacowanie punktowych źródeł zanieczyszczeń,
   b) oszacowanie rozproszonych źródeł zanieczyszczeń wraz z informacją o przeznaczeniu gruntów,
   c) oszacowanie oddziaływań wywieranych na ilościowy stan wód wraz z informacją na temat poboru wód,
   d) analizę innych oddziaływań antropogenicznych na stan wód;
3) wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 316 ust. 4, wraz z graficznym przedstawieniem przebiegu ich granic oraz określeniem podstaw prawnych ich utworzenia;
4) mapę sieci monitoringu, wraz z prezentacją programów monitoringowych;
5) ustalenie celów środowiskowych dla jednolitych części wód i obszarów chronionych;
6) podsumowanie wyników analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód;
7) zestaw działań z uwzględnieniem sposobów osiągania ustanawianych celów środowiskowych, wraz z jego podsumowaniem;
8) informacje o planowanych i podjętych działaniach, które służą wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, przy uwzględnieniu wkładu wniesionego przez użytkowników wód oraz kosztów środowiskowych i zasobowych, zawierające w szczególności informacje o wynikach tych działań oraz ich wpływie na stan wód;
9) podsumowanie działań podjętych dla realizacji:
   a) celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61,
   b) wymagań wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków

   – dla jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
10) informacje dotyczące pozwoleń wodnoprawnych udzielonych na:
   a) pobór wód,

b) magazynowanie wód,

c) wprowadzanie ścieków do wód,

d) regulację wód

– wraz z informacją dotyczącą wyjątków od wymogu posiadania pozwolenia wodnoprawnego oraz odniesieniem się do rejestru pozwoleń wodnoprawnych zawartych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;

11) informacje o przypadkach, w których udzielono zezwolenia na wprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie;

12) podsumowanie działań podjętych w celu eliminowania stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone w faunie i florze oraz które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach, zawierające w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód;

13) podsumowanie działań podjętych w celu zapobieżenia skutkom zanieczyszczeń niedających się przewidzieć lub łagodzenia tych skutków, zawierające w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód;

14) podsumowanie działań, o których mowa w art. 324, zawierające w szczególności informacje o wynikach przeglądu pozwoleń wodnoprawnych oraz programów monitoringu wód;

15) informacje o sposobie prowadzenia działań polegających na utrzymywaniu wód uwzględniających cele środowiskowe określone w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;

16) informacje o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich;

17) informacje o pozostałych działaniach, innych niż wskazane w pkt 8–16, które podjęto ze względu na konieczność osiągnięcia ustalonych celów środowiskowych;

18) wykaz szczegółowych programów i planów gospodarowania dla obszaru dorzecza dotyczących zlewni, sektorów gospodarki, problemów lub typów wód, wraz z omówieniem zawartości tych programów i planów;

19) podsumowanie działań zastosowanych w celu informowania społeczeństwa i konsultacji publicznych, opis wyników i dokonanych na tej podstawie zmian w planie;

20) wykaz organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, w tym:
    a) nazwy i adresy organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza,
    b) zasięg geograficzny obszaru dorzecza,
    c) status prawny organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza,
    d) zakres kompetencji organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, również w zakresie obejmującym uprawnienia organu koordynacyjnego w stosunku do innych organów,
    e) informacje dotyczące organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla tych obszarów dorzeczy, które są położone na terenie innych państw;
21) informację o sposobach i procedurach pozyskiwania informacji i dokumentacji źródłowej wykorzystanej do sporządzenia planu oraz informacji o spodziewanych wynikach realizacji planu, w tym:
    a) dotyczących udzielonych pozwoleń wodnoprawnych,
    b) dotyczące pozyskiwania danych w zakresie monitoringu wód,
    c) o których mowa w art. 318 ust. 4;
22) wykaz inwestycji oraz działań, które mogą spowodować nieosiągnięcie dobrego stanu wód lub pogorszenie dobrego stanu wód, spełniających warunki, o których mowa w art. 68, wraz z uzasadnieniem spełnienia tych warunków;
23) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metodyk referencyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, w odniesieniu do substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, oraz informacje dotyczące wyników tych metodyk, z uwzględnieniem minimalnych kryteriów w zakresie wyników danej metodyki;
24) uzasadnienie częstotliwości prowadzenia monitoringu substancji priorytetowych określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1.

2. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera także:

1) określenie odcinków śródlądowych wód powierzchniowych, w obrębie których występują zagrożenia dla swobodnego przepływu wód oraz spływu lodów, wraz z identyfikacją tych zagrożeń;

2) wykaz będących własnością Skarbu Państwa budowli regulacyjnych i urządzeń wodnych o istotnym znaczeniu dla zarządzania wodami.

3. W planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza należy zapewnić rozpoczęcie realizacji działań, o których mowa w ust. 1 pkt 7, nie później niż w terminie 3 lat od dnia ogłoszenia planu.

4. Wykaz inwestycji i działań, o których mowa w ust. 1 pkt 22, obejmuje:

1) wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za realizację działań;
2) uzasadnienie konieczności realizacji działań, z uwzględnieniem spodziewanych efektów ich realizacji;
3) szacunkową analizę kosztów i korzyści wynikających z planowanych działań.

5. Przeglądu i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza dokonuje się co 6 lat.

6. Aktualizacja planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza powinna zawierać, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, następujące dane:

1) podsumowanie wszelkich zmian lub uaktualnień dokonanych od dnia ogłoszenia poprzedniego planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
2) ocenę postępu w osiąganiu celów środowiskowych, z prezentacją wyników monitoringu w okresie objętym poprzednim planem oraz wyjaśnieniem przyczyn ewentualnego nieosiągnięcia niektórych celów środowiskowych;
3) charakterystykę i wyjaśnienie wszystkich działań przewidzianych we wcześniejszej wersji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, które nie zostały zastosowane;
4) charakterystykę koniecznych dodatkowych działań ustalonych w trakcie realizacji planu.

7. W aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza uwzględnia się planowane inwestycje lub działania, zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 433.

Art. 318. 1. Projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza opracowują Wody Polskie po zasięgnięciu opinii właściwych wojewodów.

2. Wody Polskie uzgadniają projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza w zakresie dotyczącym śródlądowych dróg wodnych z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

3. Wody Polskie przekazują projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

4. Zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w szczególności w opracowywaniu, przeglądzie i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłaszania uwag:

1) harmonogram i program prac związanych ze sporządzaniem planu, w tym zestawienie działań, które należy wprowadzić w drodze konsultacji, co najmniej na 3 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan;
2) przegląd istotnych problemów gospodarki wodnej określonych dla danego obszaru dorzecza, co najmniej na 2 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan;
3) projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan.

5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust. 4, zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej pisemne uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach.

6. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do opracowania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

7. Do aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio.

8. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz instytuty badawcze są obowiązane do nieodpłatnego przekazywania posiadanych danych niezbędnych do przygotowania planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza podmiotom przygotowującym, sporządzającym i aktualizującym te dokumenty.

Art. 319. 1. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu

gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. W celu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych.

3. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

4. Jeżeli opracowanie planu, o którym mowa w ust. 3, lub zapewnienie koordynacji, o której mowa w ust. 3, nie jest możliwe, dla części międzynarodowego obszaru dorzecza, leżącej na terytorium Unii Europejskiej, stosuje się przepisy ust. 1 i 2.

5. W celu uzupełnienia planów gospodarowania wodami na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 1 i 3, o bardziej szczegółowe plany gospodarowania wodami skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.

Art. 320. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje i aktualizuje plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz powszechnym charakterem tego planu.

Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym:

1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów;
2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych;

3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód;
5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

Art. 322. W planie gospodarowania wodami lub jego aktualizacji uwzględnia się wykaz, o którym mowa w art. 433, według stanu na rok przed terminem opracowania planu gospodarowania wodami lub jego aktualizacji.

Art. 323. 1. Zestaw działań, o którym mowa w art. 317 ust. 1 pkt **7**, określa działania podstawowe i działania uzupełniające zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód na obszarach dorzeczy.

2. Działania podstawowe są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują:

1) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód, w szczególności działania służące:
   a) zaspokajaniu obecnych i przyszłych potrzeb wodnych w zakresie zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi,
   b) ochronie siedlisk lub gatunków zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
   c) kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem substancji niebezpiecznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   d) właściwemu wykorzystaniu osadów ściekowych,
   e) zapobieganiu zanieczyszczeniu wód związkami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych,
   f) zapewnienie, żeby nie wystąpił znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych wykazujących tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze;
2) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód związane z ocenami oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz na obszar Natura 2000;

3) działania służące wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniającej wkład wniesiony przez użytkowników wód oraz koszty środowiskowe i koszty zasobowe;
4) działania służące propagowaniu skutecznego i zrównoważonego korzystania z wody w celu niedopuszczenia do zagrożenia realizacji celów środowiskowych;
5) działania prewencyjne, ochronne i kontrolne, związane z ochroną wód przed zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł punktowych i obszarowych;
6) działania uniemożliwiające znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, charakteryzujących się zdolnością do akumulacji, w osadach lub organizmach żywych;
7) działania podejmowane na rzecz optymalizowania zasad kształtowania zasobów wodnych i warunków korzystania z nich, w tym działania na rzecz kontroli poboru wody;
8) ograniczanie poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych, z uwzględnieniem potrzeby rejestrowania poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych oraz rejestrowania ograniczeń poboru;
9) ograniczanie sztucznego zasilania wód podziemnych, które jest dopuszczalne tylko przy założeniu, że dokonywany w tym celu pobór wody powierzchniowej lub wody podziemnej nie zagrozi osiągnięciu celów środowiskowych, ustalonych dla wód zasilanych lub zasilających;
10) działania służące eliminowaniu lub ograniczaniu zanieczyszczeń ze źródeł obszarowych, w tym stanowienie przepisów prawa powszechnie obowiązującego;
11) działania służące temu, aby znaczące oddziaływania na stan wód, nieobjęte działaniami wymienionymi w pkt 1–10, zostały poprzedzone przedsięwzięciami zapewniającymi utrzymanie warunków hydromorfologicznych jednolitych części wód na takim poziomie, który umożliwi osiągnięcie wymaganego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego, w przypadku sztucznych lub silnie zmienionych jednolitych części wód, z zachowaniem zasady zrównoważonego rozwoju;
12) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w odrębnych przepisach, o ile nie zagrożą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych;

13) działania służące eliminowaniu substancji priorytetowych z wód powierzchniowych oraz stopniowemu ograniczaniu innych zanieczyszczeń, jeżeli mogłyby one zagrozić osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla tych wód;
14) działania zapobiegające uwalnianiu w znaczących ilościach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego z instalacji technicznych, a także służące zapobieganiu lub łagodzeniu skutków zanieczyszczeń niedających się przewidzieć, w tym przez stosowanie systemów wczesnego ostrzegania, a w przypadku zaistnienia niedających się przewidzieć okoliczności niezbędne środki dla zredukowania zagrożeń dla ekosystemów wodnych.

3. Realizacja działań podstawowych nie powinna:
1) powodować wzrostu zanieczyszczenia wód morskich;
2) przyczyniać się bezpośrednio ani pośrednio do wzrostu zanieczyszczenia śródlądowych wód powierzchniowych, chyba że byłoby to z korzyścią dla środowiska jako całości.

4. Działania uzupełniające działania podstawowe są ukierunkowane w szczególności na osiągnięcie celów środowiskowych i mogą wskazywać:
1) środki prawne, administracyjne i ekonomiczne niezbędne do zapewnienia optymalnego wdrożenia przyjętych działań;
2) wynegocjowane porozumienia dotyczące korzystania ze środowiska;
3) działania na rzecz ograniczenia emisji;
4) zasady dobrej praktyki;
5) przywracanie i tworzenie terenów podmokłych;
6) działania służące efektywnemu korzystaniu z wody i ponownemu jej wykorzystaniu, przede wszystkim promowanie technologii polegających na efektywnym wykorzystaniu wody w przemyśle i oszczędzających wodę technik nawadniania;
7) przedsięwzięcia techniczne, badawcze, rozwojowe, demonstracyjne i edukacyjne.

5. Działania uzupełniające mogą być również przyjmowane dla zapewnienia dodatkowej ochrony lub poprawy stanu wód lub dla realizacji umów międzynarodowych mających na celu ochronę wód, w tym ochronę i zapobieganie zanieczyszczaniu środowiska morskiego.

6. Dla potrzeb sporządzania planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza przeprowadza się analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód, z uwzględnieniem zasady zwrotu kosztów usług wodnych oraz długoterminowych prognoz dotyczących możliwości zaspokojenia potrzeb w zakresie korzystania z zasobów wodnych na obszarze

dorzecza obejmujących śródlądowe wody powierzchniowe i wody podziemne, morskie wody wewnętrzne oraz wody przejściowe i wody przybrzeżne znajdujące się na obszarze dorzecza.

7. Działania ujęte w aktualizacjach planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza należy rozpocząć nie później niż w terminie 3 lat od dnia ogłoszenia tej aktualizacji.

Art. 324. 1. Jeżeli wyniki monitoringu wód lub innych danych wskazują, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych:

1) dokonuje się analizy przyczyn tych zagrożeń i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające, o których mowa w art. 323 ust. 4, w tym, jeżeli jest to uzasadnione, ustala bardziej restrykcyjne środowiskowe normy jakości;
2) dokonuje się dodatkowego przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych;
3) poddaje się przeglądowi programy monitoringu wód i w razie potrzeby właściwie je dostosowuje w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych.

2. Z zastrzeżeniem art. 65, działań uzupełniających, o których mowa w art. 323 ust. 4, można nie wprowadzić do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, jeżeli zagrożenie osiągnięcia celów środowiskowych spowodowane jest okolicznościami pochodzenia naturalnego lub sił wyższych, które są wyjątkowymi i nie mogły być przewidziane, w szczególności ekstremalnymi zjawiskami powodziowymi lub długotrwałymi suszami.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje analizy przyczyny zagrożeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych o konieczności dokonania dodatkowego przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych, wskazując przyczyny zagrożeń osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

5. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki przeglądu pozwoleń wodnoprawnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie 6 miesięcy od dnia przekazania informacji, o której mowa w ust. 4, wskazując pozwolenia wodnoprawne, które powinny zostać cofnięte lub ograniczone w celu zapobieżenia zagrożeniu osiągnięcia celów środowiskowych.

6. Właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, poddają przeglądowi programy monitoringu wód,

o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, i w razie potrzeby odpowiednio te programy dostosowują w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych**.**

Art. 325. 1. Ustalenia dokumentów planistycznych, o których mowa w art. 314 pkt 1–3, uwzględnia się w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategii rozwoju województwa, planach zagospodarowania przestrzennego województwa, ramowym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

2. Informacje przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz na mapach ryzyka powodziowego powinny być spójne z informacjami zawartymi w dokumentach planistycznych, o których mowa w art. 314 pkt 1 i 3.

3. Opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z analizą dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 316 ust. 1 pkt 2, 3 i 6.

4. Opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym i planu przeciwdziałania skutkom suszy oraz ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

5. Działania zapewniające udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o którym mowa w art. 318 ust. 4, przeprowadza się w sposób skoordynowany z działaniami zapewniającymi aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, o którym mowa w art. 173 ust. 10.

Art. 326. 1. Plany utrzymania wód zawierają:

1) określenie odcinków śródlądowych wód powierzchniowych, w obrębie których występują zagrożenia dla swobodnego przepływu wód oraz spływu lodów, wraz z identyfikacją tych zagrożeń;
2) wykaz będących własnością Skarbu Państwa budowli regulacyjnych i urządzeń wodnych o istotnym znaczeniu dla zarządzania wodami;
3) wykaz planowanych działań, o których mowa w art. 227 ust. 3, obejmujący:
   a) wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za realizację działań,
   b) uzasadnienie konieczności realizacji działań, z uwzględnieniem spodziewanych efektów ich realizacji,

c) jeżeli jest to możliwe, szacunkową analizę kosztów i korzyści wynikających z planowanych działań,

d) w przypadku działań, o których mowa w art. 227 ust. 3 pkt 3, 6 i 7 – zakres, rozmiar, przybliżoną lokalizację działań oraz terminy i sposoby ich prowadzenia.

2. Projekty planów utrzymania wód opracowuje się z uwzględnieniem:

1) potrzeb z zakresu ochrony przed powodzią;

2) konieczności osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61, oraz celów ochrony wód;

3) przesłanek dopuszczalności nieosiągnięcia dobrego stanu ekologicznego oraz niezapobieżenia pogorszeniu stanu ekologicznego oraz dobrego potencjału ekologicznego, o których mowa w art. 66.

3. Projekty planów utrzymania wód wymagają przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Przepisy działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko stosuje się odpowiednio.

4. Wojewoda, na wniosek Wód Polskich, przyjmuje plan utrzymania wód w drodze aktu prawa miejscowego.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera propozycje dotyczące elementów, o których mowa w ust. 1.

6. Jeżeli plan utrzymania wód obejmowałby tereny położone w obszarze działania co najmniej dwóch wojewodów, plan ten ustanawiają wspólnie właściwi wojewodowie w drodze aktu prawa miejscowego.

7. Projekt aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 4 i 6, podlega uzgodnieniu z Wodami Polskimi.

Art. 327. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej monitoruje realizację działań zawartych w:

1) planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;

2) planach zarządzania ryzykiem powodziowym;

3) programie ochrony wód morskich.

2. Wody Polskie oraz wojewodowie, marszałkowie województw, wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast i dyrektorzy urzędów morskich, w zakresie swojej właściwości, sporządzają roczne sprawozdania z realizacji działań zawartych

w dokumentach, o których mowa w ust. 1, za rok poprzedni i przekazują te sprawozdania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 28 lutego roku następnego.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji przekazywanych przez podmioty, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze ustalenia dokumentów, o których mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu działań, o których mowa w ust. 1.

5. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, przekazuje się co 6 lat.

Rozdział 2

System informacyjny gospodarowania wodami

Art. 328. 1. System informacyjny gospodarowania wodami jest prowadzony w systemie teleinformatycznym.

2. W systemie informacyjnym gospodarowania wodami gromadzi się informacje w zakresie gospodarowania wodami, w szczególności informacje na temat:

1) sieci hydrograficznej;
2) hydrologicznych i meteorologicznych stacji pomiarowo-obserwacyjnych;
3) przebiegu granic obszarów zlewni, dorzeczy i regionów wodnych;
4) ilości i jakości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych, lokalizacji głównych zbiorników wód podziemnych oraz sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych;
5) ilości i jakości zasobów wód powierzchniowych, w tym stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego wód powierzchniowych;
6) wielkości poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz wielkości zrzutów ścieków do wód lub do ziemi według wartości rzeczywistych i informacji ze zgód wodnoprawnych;
7) lokalizacji źródeł zanieczyszczeń punktowych i obszarowych wraz z ich charakterystyką, w tym lokalizacją punktów zrzutu ścieków z podaniem współrzędnych;
8) obwodów rybackich;
9) profili wody w kąpieliskach;
10) pozwoleń wodnoprawnych, ocen wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo

ochrony środowiska w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;

11) ilości i rodzaju substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w pozwoleniach, o których mowa w pkt 10;
12) urządzeń wodnych;
13) obszarów chronionych stref ochronnych oraz obszarów ochronnych;
14) oceny obszarów chronionych, o której mowa w art. 348 ust. 14;
15) wyników badań i oceny, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1;
16) ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 348 ust. 16 pkt 1;
17) ocen jakości wody w kąpielisku, o których mowa w art. 343 ust. 1;
18) spółek wodnych;
19) następujących dokumentów planistycznych:
    a) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy,
    b) planów zarządzania ryzykiem powodziowym,
    c) planu przeciwdziałania skutkom suszy,
    d) wstępnej oceny ryzyka powodziowego,
    e) map zagrożenia powodziowego,
    f) map ryzyka powodziowego,
    g) programu ochrony wód morskich;
20) urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów, o których mowa w art. 196 ust. 1.

3. W systemie informacyjnym gospodarowania wodami uwzględnia się także decyzje wydane na podstawie ustawy, w tym zgody wodnoprawne, oraz informację o pozwoleniu wodnoprawnym, które wygasło z mocy prawa, informację o zrzeczeniu się przez zakład pozwolenia wodnoprawnego, informację o zgłoszeniach, które stały się bezprzedmiotowe, decyzje o nałożeniu obowiązków usunięcia negatywnych skutków w środowisku wynikających z wykonywania zgody wodnoprawnej lub powstałych w wyniku działalności prowadzonej niezgodnie z warunkami wynikającymi ze zgody wodnoprawnej, obowiązkach zakładu niezbędnych do kształtowania zasobów wodnych po wygaśnięciu pozwolenia wodnoprawnego.

Art. 329. 1. System informacyjny gospodarowania wodami dla obszaru państwa, z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy i regiony wodne, prowadzą Wody Polskie.

2. Dla zbiorów danych objętych systemem informacyjnym gospodarowania wodami oraz dla związanych z nimi usług tworzy się metadane infrastruktury informacji przestrzennej opisujące te zbiory i usługi zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

3. Zbiory danych objęte systemem informacyjnym gospodarowania wodami prowadzi się, w tym aktualizuje, w sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4. Organy realizujące zadania określone w ustawie mogą, w drodze porozumień, utrzymywać wspólne elementy infrastruktury technicznej przeznaczonej do przechowywania i udostępniania zbiorów danych objętych systemem informacyjnym gospodarowania wodami, mając na względzie minimalizację kosztów budowy i utrzymania tej infrastruktury oraz optymalizację dostępności do danych, ich bezpieczeństwa i jakości, a także zapewnienie ich autentyczności i integralności.

5. Wymiana informacji stanowiących zakres systemu informacyjnego gospodarowania wodami między podmiotami realizującymi zadania publiczne, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, odbywa się zgodnie z przepisami tej ustawy.

6. Nadzór nad prowadzeniem systemu informacyjnego gospodarowania wodami sprawuje minister właściwy do spraw informatyzacji.

7. W zakresie nadzoru, o którym mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw informatyzacji może:

1) przeprowadzać kontrole systemu teleinformatycznego gospodarowania wodami w celu zapewnienia spójnego działania oraz prawidłowości i kompletności przekazywanych do systemu danych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej;
2) wydawać zalecenia pokontrolne mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości;

3) występować do Wód Polskich o podjęcie działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa cyberprzestrzeni systemu teleinformatycznego gospodarowania wodami;
4) żądać od Wód Polskich udzielania informacji dotyczących działania systemu teleinformatycznego gospodarowania wodami.

8. Wobec osób uprawnionych do przeprowadzenia kontroli stosuje się art. 28 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 330. 1. Źródłami danych dla systemu informacyjnego gospodarowania wodami są rejestry i zbiory danych prowadzone przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wody Polskie, a także:

1) w zakresie stacji wodowskazowych, stacji synoptycznych, stacji klimatologicznych oraz stacji opadowych – podstawowa sieć pomiarowo–obserwacyjna, o której mowa w art. 377 ust. 2;
2) w zakresie wyników oceny stanu ilościowego i chemicznego jednolitych części wód podziemnych – Inspekcja Ochrony Środowiska oraz państwowy monitoring środowiska;
3) w zakresie warunków hydrogeologicznych, oceny wielkości zasobów wód podziemnych, stanu chemicznego oraz ilościowego wód podziemnych – państwowa służba hydrogeologiczna oraz sieć obserwacyjno-badawcza wód podziemnych, o której mowa w art. 380 ust. 2;
4) w zakresie warunków hydrogeologicznych, oceny wielkości zasobów wód podziemnych, stanu chemicznego oraz ilościowego wód podziemnych – państwowa służba hydrogeologiczna oraz sieć obserwacyjno-badawcza wód podziemnych, o której mowa w art. 380 ust. 2;
5) w zakresie stanów wód i przepływów dla posterunków wodowskazowych – państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i pomiary i obserwacje hydrologiczne, o których mowa w art. 375 pkt 1;
6) w zakresie wyników pomiarów monitoringu wód – państwowy monitoring środowiska,
7) w zakresie profilu wody w kąpielisku – profil wody w kąpielisku;
8) w zakresie wyników badań i oceny wód powierzchniowych wykorzystywanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi – państwowy monitoring środowiska;

9) w zakresie ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi – organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
10) w zakresie wyników oceny stanu ilościowego i chemicznego jednolitych części wód podziemnych – Inspekcja Ochrony Środowiska oraz państwowy monitoring środowiska;
11) w zakresie spółek wodnych – spółki wodne oraz właściwi starostowie;
12) związków spółek wodnych – związki spółek wodnych oraz właściwi marszałkowie województw;
13) w zakresie pozwoleń zintegrowanych – organ ochrony środowiska w rozumieniu art. 3 pkt 15 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
14) w zakresie stref ochronnych, o których mowa w art. 135 ust. 1 pkt 2, oraz obszarów ochronnych, o których mowa w art. 141 ust. 1 – wojewodowie;
15) w zakresie ocen jakości wody w kąpielisku – organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej;
16) w zakresie urządzeń wodnych – właściciele tych urządzeń.

2. Organy administracji publicznej i podmioty, o których mowa w ust. 1, mają obowiązek nieodpłatnego przekazywania danych wchodzących w zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami.

3. Właściciel urządzenia wodnego zgłasza posiadane urządzenie wodne Wodom Polskim w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami, w terminie 60 dni od dnia przystąpienia do użytkowania tego urządzenia.

4. Wpis urządzenia wodnego do systemu informacyjnego gospodarowania wodami obejmuje:

1) nazwę, siedzibę, adres właściciela i sposób korzystania z wód;
2) parametry urządzenia wodnego i jego stan techniczny;
3) lokalizację urządzenia wodnego, w tym nazwę lub numer obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędne;
4) dane dotyczące zgody wodnoprawnej określającej warunki korzystania z wód.

5. Wszelkie zmiany danych, o których mowa w ust. 4, właściciel urządzenia wodnego zgłasza do systemu informacyjnego gospodarowania wodami, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

6. Organizator kąpieliska jest obowiązany przekazać Wodom Polskim, w celu zarejestrowania w systemie informacyjnym gospodarowania wodami, aktualny profil wody w kąpielisku w terminie 30 dni od jego sporządzenia.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;
2) organizację, sposób i standardy techniczne prowadzenia systemu informacyjnego gospodarowania wodami;
3) źródła danych dla systemu informacyjnego gospodarowania wodami oraz częstotliwość i standardy przekazywania danych do tego systemu.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się podstawowym znaczeniem systemu informacyjnego gospodarowania wodami dla prawidłowego zarządzania zasobami wodnymi i budowy infrastruktury informacji przestrzennej oraz zasadą interoperacyjności, o której mowa w art. 7 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, a także potrzebą harmonizacji zbiorów danych tego systemu, w tym zbiorów danych przestrzennych i związanych z nimi usług, z innymi zbiorami danych tworzącymi infrastrukturę informacji przestrzennej.

Art. 331. 1. System informacyjny gospodarowania wodami jest udostępniany do wglądu nieodpłatnie.

2. Zbiory danych przestrzennych zawarte w systemie informacyjnym gospodarowania wodami są udostępniane w formie usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

3. Wody Polskie utrzymują Hydroportal jako węzeł krajowej infrastruktury informacji przestrzennej oraz centralny punkt dostępowy do usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, oraz innych informacji z zakresu gospodarowania wodami.

4. Nadzór nad utrzymywaniem Hydroportalu sprawuje minister właściwy do spraw informatyzacji. Przepisy art. 329 ust. 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

5. Wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Art. 332. 1. Za przygotowanie i udostępnienie informacji w innej formie niż określona w art. 331 ust. 4, Wody Polskie pobierają opłatę, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, art. 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

2. Maksymalna opłata nie może być wyższa niż 10 000 zł, za jedną czynność wskazaną w nocie księgowej.

3. Opłatę uiszcza się przed udostępnieniem informacji na rachunek bankowy Wód Polskich.

4. W przypadku nieuiszczenia opłaty Wody Polskie odmawiają udostępnienia tych informacji.

5. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi przychód Wód Polskich.

6. Organy administracji publicznej oraz instytuty badawcze, w celu realizacji zadań ustawowych, mają bezpłatny dostęp do danych z systemu informacyjnego gospodarowania wodami.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres informacji z systemu informacyjnego gospodarowania wodami podlegających udostępnianiu na warunkach określonych w ust. 1;
2) sposób udostępniania i ponownego wykorzystania informacji zgromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami;
3) wysokość opłat za przygotowanie i udostępnianie informacji z systemu informacyjnego gospodarowania wodami podlegających udostępnianiu na warunkach określonych w ust. 1.

8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się zakresem czynności koniecznych do przygotowania informacji w żądanej formie, a także możliwościami technicznymi pozwalającymi na przygotowanie i udostępnianie danych.

Rozdział 3

Kontrola gospodarowania wodami

Art. 333. Kontrola gospodarowania wodami dotyczy:

1) korzystania z wód;
2) przestrzegania warunków ustalonych w decyzjach wydanych na podstawie ustawy;
3) przestrzegania warunków ustalonych w pozwoleniach zintegrowanych;
4) wykonywania urządzeń wodnych;
5) utrzymywania wód oraz urządzeń wodnych;
6) przestrzegania nałożonych na właścicieli gruntów obowiązków oraz ograniczeń;
7) przestrzegania warunków obowiązujących w strefach ochronnych i obszarach ochronnych;
8) stanu jakości wody ujmowanej do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz wody w kąpieliskach i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli;
9) przestrzegania warunków obowiązujących na wałach przeciwpowodziowych oraz na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią;
10) stanu zabezpieczenia przed powodzią oraz przebiegu usuwania skutków powodzi związanych z utrzymaniem wód oraz urządzeń wodnych;
11) ustawiania i utrzymywania stałych urządzeń pomiarowych na brzegach i w wodach;
12) wykonywania w pobliżu urządzeń wodnych robót lub czynności, które mogą zagrażać tym urządzeniom lub spowodować ich uszkodzenie;
13) usuwania szkód związanych z ruchem zakładu górniczego w zakresie gospodarki wodnej.

Art. 334. 1. Kontrolę gospodarowania wodami wykonują:

1) Wody Polskie – w zakresie określonym w art. 333 pkt 1–7 oraz 9–13, z wyłączeniem zadań, o których mowa w ust. 4,
2) dyrektorzy urzędów morskich – w zakresie określonym w art. 333 pkt 6 w odniesieniu do pasa technicznego

– zwani dalej „organami wykonującymi kontrolę”.

2. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 333 pkt 1–7 oraz 9–13, w stosunku do Wód Polskich, wykonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

3. Pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, Wód Polskich oraz urzędów morskich wykonują kontrolę gospodarowania wodami na podstawie upoważnień udzielonych odpowiednio przez organy wykonujące kontrolę.

4. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 333 pkt 8 wykonuje Państwowa Inspekcja Sanitarna.

5. Kontrolę gospodarowania wodami w zakresie określonym w art. 333 pkt 2 i 3 dotyczącą pobranych wód oraz ochrony wód przed zanieczyszczeniami, w tym zanieczyszczeniami azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych, wykonuje Inspekcja Ochrony Środowiska.

Art. 335. 1. Wykonujący kontrolę, o której mowa w art. 334 ust. 1, są uprawnieni do:

1) wstępu wraz z pracownikami pomocniczymi, rzeczoznawcami i niezbędnym wyposażeniem przez całą dobę na teren nieruchomości, na której znajdują się urządzenia wodne lub prowadzona jest działalność związana z korzystaniem z wód;
2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań lub wykonywania innych czynności kontrolnych w celu ustalenia, na terenie kontrolowanej nieruchomości, przestrzegania warunków wynikających z przepisów ustawy, a także stanu urządzeń wodnych;
3) utrwalania przebiegu i wyników oględzin, za pomocą aparatury i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku;
4) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego;
5) żądania okazywania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli;
6) wykonywania niezbędnych dla celów kontroli odpisów lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń sporządzanych na podstawie dokumentów, a w razie potrzeby żądania ich od podmiotu kontrolowanego;
7) sprawdzania tożsamości osób uczestniczących w kontroli;
8) oceny sposobu i poprawności wykonywania pomiarów dotyczących korzystania z wód przez zakład;
9) nakładania grzywien w drodze mandatu karnego.

2. Wykonujący kontrolę, o której mowa w art. 334 ust. 1, w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy

publicznych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 244).

3. Na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1980 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, wstęp na teren zamknięty następuje za zgodą i pod nadzorem zarządzającego tym terenem.

Art. 336. 1. Kontrolę, o której mowa w art. 334 ust. 1, przeprowadza się po okazaniu upoważnienia do jej przeprowadzenia, a jeżeli kontrolę wykonują pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej lub Wód Polskich, także legitymacji służbowej.

2. Upoważnienie do przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, zawiera:

1) wskazanie podstawy prawnej przeprowadzenia kontroli;
2) oznaczenie organu wykonującego kontrolę;
3) imię i nazwisko, stanowisko służbowe wykonującego kontrolę, a jeżeli kontrolę wykonują pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wód Polskich, także numer legitymacji służbowej;
4) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
5) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli;
6) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
7) pouczenie kontrolowanego o jego prawach i obowiązkach;
8) datę i miejsce wystawienia upoważnienia.

3. Upoważnienie do przeprowadzania kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, w odniesieniu do przedsiębiorcy zawiera dodatkowo oznaczenie przedsiębiorcy objętego kontrolą.

4. W przypadku gdy:

1) podjęcie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia,
2) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego

– pracownicy urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wód Polskich są uprawnieni do jej przeprowadzania, po okazaniu legitymacji służbowej.

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, kontrolowanemu należy niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia podjęcia kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, doręczyć upoważnienie do przeprowadzenia tej kontroli.

6. Kontrolę, o której mowa w art. 334 ust. 1, można przeprowadzić bez udziału kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, w obecności innego pracownika kontrolowanego lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny.

7. Funkcjonariusz publiczny ma obowiązek uczestniczyć w kontroli, o której mowa w ust. 6.

8. W odniesieniu do kontroli przedsiębiorcy, przepis ust. 7 stosuje się w przypadkach, o których mowa w ust. 4.

9. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale, w odniesieniu do kontroli przedsiębiorcy, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 337. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w art. 336 ust. 1, mając na uwadze zapewnienie możliwości identyfikacji organu wykonującego kontrolę i wykonujących kontrolę.

Art. 338. Kontrolowany, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz o zakwaterowaniu sił zbrojnych, jest obowiązany umożliwić przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, w szczególności dokonanie czynności, o których mowa w art. 335 ust. 1.

Art. 339. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, którego jeden egzemplarz doręcza się kontrolowanemu.

2. Protokół kontroli podpisują:

1) organy wykonujące kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej albo ich upoważnieni pracownicy;
2) kontrolowany albo upoważniony przedstawiciel kontrolowanego, którzy mogą wnieść do protokołu kontroli umotywowane zastrzeżenia i uwagi.

3. W przypadku odmowy podpisania protokołu kontroli przez kontrolowanego albo jego upoważnionego przedstawiciela, czyni się o tym wzmiankę w protokole kontroli, a odmawiający podpisu może w terminie 7 dni od dnia dokonania odmowy podpisania

protokołu kontroli, przedstawić swoje stanowisko na piśmie organowi wykonującemu kontrolę albo ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

4. Odmowa podpisania protokołu kontroli nie stanowi przeszkody do podjęcia środków prawnych przewidzianych w przepisach ustawy.

Art. 340. 1. Na podstawie ustaleń kontroli, o której mowa w art. 334 ust. 1, organ wykonujący kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej mogą:

1) wydać kontrolowanemu zarządzenie pokontrolne;
2) wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o wszczęcie postępowania administracyjnego przewidzianego przepisami ustawy;
3) wystąpić do właściwego organu o dopuszczenie do udziału w toczącym się postępowaniu na prawach strony;
4) nałożyć grzywnę w drodze mandatu karnego za wykroczenia określone w przepisach ustawy.

2. Kontrolowany, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, jest obowiązany powiadomić organ wykonujący kontrolę albo ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej o realizacji zaleceń wskazanych w tym zarządzeniu.

3. Organ wykonujący kontrolę albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej mogą wystąpić z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego lub innego przewidzianego prawem postępowania wobec osób odpowiedzialnych za dopuszczenie do uchybień i powiadomienie, w określonym terminie, o wynikach tego postępowania i podjętych działaniach.

Art. 341. 1. Organy wykonujące kontrolę oraz minister właściwy do spraw gospodarki wodnej współdziałają w wykonywaniu czynności kontrolnych z innymi organami kontroli, organami administracji publicznej, organami obrony cywilnej oraz organizacjami społecznymi.

2. Współdziałanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

1) rozpatrywanie wniosków o przeprowadzenie kontroli;
2) bezpłatne udzielanie informacji lub udostępnianie dokumentów lub danych niezbędnych do przeprowadzenia kontroli;
3) przekazywanie innym organom kontroli, właściwym organom administracji publicznej oraz organom obrony cywilnej informacji o wynikach przeprowadzonych kontroli oraz działań pokontrolnych;

4) wymianę informacji o wynikach kontroli;

5) współpracę ze Strażą Graniczną w wykonywaniu kontroli w strefie nadgranicznej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób współpracy ze Strażą Graniczną, o której mowa w ust. 2 pkt 5, mając na uwadze zakres współpracy oraz zakres wykonywanej kontroli.

Art. 342. 1. Właściwy organ Wód Polskich wzywa zakład do usunięcia w określonym terminie zaniedbań w zakresie gospodarki wodnej, w wyniku których może powstać stan zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, zwierząt lub środowisku albo prawnie chronionemu interesowi osób trzecich.

2. Jeżeli zaniedbania zakładu nie zostaną usunięte w określonym terminie i nadal utrzymuje się stan zagrażający życiu lub zdrowiu ludzi, zwierząt lub środowisku albo prawnie chronionemu interesowi osób trzecich, właściwy organ Wód Polskich wydaje decyzję o wstrzymaniu działalności zakładu lub jego części do czasu usunięcia zaniedbań.

3. Podjęcie wstrzymanej działalności może nastąpić za zgodą właściwego organu Wód Polskich wyrażoną w drodze decyzji, po stwierdzeniu, że usunięto zaniedbania, o których mowa w ust. 1.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się, jeżeli zaniedbania, o których mowa w ust. 1, dotyczą wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

5. Działania, o których mowa w ust. 1–3, w odniesieniu do Wód Polskich wykonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Jeżeli w toku kontroli zostanie ustalone, że zakład działa bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, właściwy organ Wód Polskich może, w drodze decyzji, zakazać korzystania z wód. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 343. 1. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w ramach kontroli urzędowej, dokonują:

1) oceny jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1:

   a) bieżącej,

   b) sezonowej;

2) klasyfikacji jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, określając ją jako:
   a) niedostateczną,
   b) dostateczną,
   c) dobrą,
   d) doskonałą;
3) bieżącej oceny jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli pod względem spełnienia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

2. Kontrola urzędowa obejmuje:

1) wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z kąpieliska do badań;
2) pobieranie, transport i badanie próbek wody z kąpieliska metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3, przed sezonem kąpielowym oraz w przypadku zaistnienia sytuacji mogącej powodować pogorszenie jakości wody w kąpielisku;
3) ocenę prowadzonej kontroli wewnętrznej;
4) ocenę i klasyfikację jakości wody w kąpielisku.

3. Kontrola, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest wykonywana, gdy zaistniała sytuacja mogąca powodować pogorszenie jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli. Kontrola ta obejmuje wyłącznie wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do badań oraz pobieranie, transport i badanie próbek wody z tego miejsca metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3.

4. Organizator kąpieliska jest obowiązany do prowadzenia kontroli wewnętrznej.

5. W ramach prowadzonej kontroli wewnętrznej organizator kąpieliska:

1) ustala do dnia 1 czerwca w porozumieniu z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym harmonogram pobrania próbek wody z kąpieliska w sezonie kąpielowym, zwany dalej „harmonogramem pobrania próbek”;
2) systematycznie wizualnie nadzoruje wodę w kąpielisku i wodę zasilającą kąpielisko pod kątem występowania zanieczyszczeń niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się osób;
3) pobiera próbki wody w kąpielisku w punktach ustalonych z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym;

4) pobiera dodatkowe próbki wody w kąpielisku w terminie 7 dni po ustaniu krótkotrwałego zanieczyszczenia;
5) wykonuje badania wody z kąpieliska w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 2 i metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3;
6) dokumentuje i przekazuje państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badania wody w przypadku:
   a) przekroczenia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w dniu pozyskania wyniku badania,
   b) spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania;
7) informuje właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o wystąpieniu zmian, które mogą mieć wpływ na pogorszenie jakości wody w kąpielisku, oraz o każdym zawieszeniu harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej i jego przyczynach;
8) informuje kąpiące się osoby o jakości wody w kąpielisku i zaleceniach organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

6. Organizator kąpieliska nieodpłatnie przekazuje Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu profil wody w kąpielisku w formie papierowej lub elektronicznej za pośrednictwem internetowego serwisu kąpieliskowego, o którym mowa w art. 346 ust. 3, przed otwarciem sezonu kąpielowego.

Art. 344. 1. Harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż trzech próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca.

2. W odniesieniu do kąpieliska, w którym sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż dwóch próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca.

3. Stosowanie harmonogramu pobrania próbek może zostać zawieszone w przypadku wystąpienia sytuacji wyjątkowej, będącej zdarzeniem mającym niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku, o prawdopodobieństwie występowania mniejszym niż raz na

cztery lata. W terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia ustania sytuacji wyjątkowej należy powrócić do stosowania obowiązującego harmonogramu pobrania próbek i uzupełnić brakujące próbki nowymi.

4. W przypadku zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny sporządza sprawozdanie, przedstawiając przyczyny zawieszenia, i przekazuje je Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu, celem przekazania wraz ze sprawozdaniem rocznym Komisji Europejskiej.

Art. 345. 1. W przypadku stwierdzenia w wyniku przeprowadzonej kontroli wewnętrznej lub urzędowej, że woda w kąpielisku nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w szczególności wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia lub nadmiernego zakwitu sinic, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny zobowiązuje organizatora kąpieliska, w drodze decyzji, do ustalenia przyczyny zanieczyszczenia i podjęcia działań dla ochrony zdrowia ludzkiego i poprawy jakości wody.

2. W przypadku określonym w ust. 1 państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny:

1) niezwłocznie podejmuje działania mające na celu ochronę zdrowia ludzkiego i w razie konieczności wprowadza zakaz kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowy zakaz kąpieli;
2) w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiadamia organizatora kąpieliska i właściwego miejscowo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w celu niezwłocznego rozpowszechnienia informacji o wprowadzonym zakazie za pomocą środków masowego przekazu.

3. Organizator kąpieliska i właściwy miejscowo wójt, burmistrz lub prezydent miasta w dniu otrzymania decyzji, o której mowa w ust. 1, rozpowszechnia informacje o wprowadzonym zakazie kąpieli za pomocą środków masowego przekazu.

4. Organizator kąpieliska w dniu otrzymania decyzji, o której mowa w ust. 1, zamieszcza informację o wprowadzonym zakazie kąpieli w miejscu oznakowania kąpieliska określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 49 pkt 3.

5. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny wprowadza, w drodze decyzji, stały zakaz kąpieli, w przypadku gdy jakość wody w kąpielisku została zaklasyfikowana jako niedostateczna w pięciu kolejnych sezonach kąpielowych.

6. W przypadku kąpielisk zlokalizowanych w częściach wód przekraczających granicę państwa lub zlokalizowanych przy tej granicy, właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, niezwłocznie, nie później niż w terminie 1 dnia od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 i 5, informuje wojewodę o działaniach podjętych zgodnie z ust. 2 pkt 1 oraz art. 47 ust. 2.

7. Wojewoda niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 dni od dnia uzyskania informacji, o której mowa w ust. 6, zawiadamia odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–7, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz organizator kąpieliska przekazują społeczeństwu informacje dotyczące jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.

Art. 346. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna gromadzi, weryfikuje, analizuje i ocenia dane uzyskane w wyniku kontroli jakości wody w kąpielisku.

2. Główny Inspektor Sanitarny sporządza po sezonie kąpielowym sprawozdanie o jakości wody w kąpieliskach i przekazuje je corocznie do dnia 31 grudnia Komisji Europejskiej wraz z informacją o podjętych środkach zarządzania oraz przypadkach i przyczynach zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej.

3. Państwowa Inspekcja Sanitarna prowadzi i aktualizuje internetowy serwis kąpieliskowy zawierający informacje dotyczące kąpielisk, w szczególności:

1) wykaz kąpielisk;
2) klasyfikację wody w każdym kąpielisku na przestrzeni ostatnich 3 lat oraz profil wody w kąpielisku, a także wyniki kontroli przeprowadzonej na podstawie art. 343 ust. 1 i 4;
3) bieżącą ocenę jakości wody w kąpielisku;
4) informację o zakazie kąpieli wraz ze wskazaniem przyczyn wprowadzenia zakazu kąpieli oraz informację o innych zaleceniach dotyczących jakości wody w kąpielisku;
5) ogólny opis wody w kąpielisku, sporządzony w oparciu o profil wody w kąpielisku, przedstawiony w języku nietechnicznym;
6) informacje o:
   a) możliwości występowania krótkotrwałych zanieczyszczeń,

b) liczbie dni, w których kąpiel była zakazana w czasie poprzedniego sezonu kąpielowego, z uwagi na krótkotrwałe zanieczyszczenie,

c) ostrzeżeniu o każdym występującym lub przewidywanym krótkotrwałym zanieczyszczeniu

– w przypadku wód w kąpieliskach, w których można spodziewać się wystąpienia takich zanieczyszczeń;

7) dane o rodzaju oraz spodziewanym czasie trwania sytuacji wyjątkowej, której występowania nie przewiduje się przeciętnie częściej niż raz na 4 lata.

4. Organizator kąpieliska wprowadza do internetowego serwisu kąpieliskowego dane o temperaturze wody, temperaturze powietrza i sile wiatru.

Art. 347. 1. Badanie pobranych próbek wody w kąpieliskach i miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli mogą wykonywać:

1) laboratoria Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub

2) laboratoria o udokumentowanym systemie jakości prowadzonych badań wody, zatwierdzonym przez Państwową Inspekcję Sanitarną.

2. Udokumentowany system jakości prowadzonych badań wody powinien być zgodny z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC-17025.

3. Zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest dokonywane każdego roku przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego, na podstawie:

1) zaświadczenia potwierdzającego przeszkolenie przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej osób pobierających próbki wody do badań albo certyfikatu laboratorium w zakresie pobierania próbek wody;

2) wykazu badań prowadzonych przez laboratorium oraz dokumentacji potwierdzającej poprawność badań, o których mowa w ust. 4;

3) zestawienia wyników i oceny badań biegłości, wykonanych nie później niż 2 lata od dnia wystąpienia o zatwierdzenie.

4. Określa się dwustopniowy system zapewnienia jakości badań obejmujący:

1) wewnętrzną kontrolę jakości wyników badań;

2) zewnętrzną kontrolę jakości wyników badań realizowaną przez udział w badaniach biegłości.

5. W przypadku zmiany normy PN-EN ISO/IEC-17025 zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest wykonywane zgodnie z wydaniem normy obowiązującym w momencie wykonania badań biegłości.

6. Organizator badań biegłości powinien postępować zgodnie z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC 17043.

7. Właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny może dokonać kontroli laboratorium przed zatwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie zgodności systemu jakości prowadzonych badań z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC-17025.

Rozdział 4

Monitoring wód

Art. 348. 1. Monitoring wód ma na celu pozyskanie informacji:

1) o stanie wód powierzchniowych i stanie wód podziemnych oraz o stanie wód obszarów chronionych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61;
2) o stanie środowiska wód morskich na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych dla wód morskich, a także bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich.

2. Badania i oceny stanu wód powierzchniowych, stanu wód podziemnych, stanu środowiska wód morskich oraz stanu wód obszarów chronionych dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania wód powierzchniowych w zakresie elementów biologicznych, fizykochemicznych oraz chemicznych, w tym substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 w matrycy będącej wodą.

4. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna wykonuje badania wód powierzchniowych w zakresie elementów hydrologicznych i morfologicznych i przekazuje wyniki tych badań ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej, Wodom Polskim, właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwym organom ochrony przyrody, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także wszystkim podmiotom wykonującym na zamówienie tych organów i podmiotów prace na potrzeby opracowania oceny stopnia osiągnięcia celów środowiskowych określonych

w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oceny stanu wód powierzchniowych, oceny stanu wód podziemnych oraz oceny stanu wód obszarów chronionych.

5. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi obserwacje elementów hydromorfologicznych na potrzeby oceny stanu ekologicznego i potencjału ekologicznego.

6. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania osadów dennych rzek i jezior na potrzeby klasyfikacji stanu chemicznego wód powierzchniowych.

7. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje badania bioakumulacji substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, na potrzeby klasyfikacji stanu chemicznego wód powierzchniowych, oraz badania stanu ichtiofauny na potrzeby klasyfikacji stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego, a dodatkowo, jeżeli jest to uzasadnione specyfiką badań, wykonuje badania, o których mowa w ust. 3, 5 i 6.

8. Państwowa służba hydrogeologiczna wykonuje badania i ocenia stan wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych i ilościowych.

9. W uzasadnionych przypadkach właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska wykonuje uzupełniające badania wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych.

10. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, na podstawie wyników badań i obserwacji, o których mowa w ust. 3 i 5–7, oraz z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 4, dokonuje oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych dla obszaru województwa, z uwzględnieniem wód przejściowych i wód przybrzeżnych.

11. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska dokonuje oceny stanu wód na obszarach dorzeczy:

1) na podstawie wyników badań i obserwacji, o których mowa w ust. 3 i 5–7;
2) z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 4;
3) na podstawie oceny, o której mowa w ust. 10;
4) na podstawie wyników oceny, o której mowa w ust. 8;
5) z wykorzystaniem wyników badań, o których mowa w ust. 9.

12. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwy organ ochrony przyrody, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, i Główny Inspektor Sanitarny ustalają, w drodze porozumienia, rodzaj, zakres i sposób nieodpłatnego przekazywania informacji niezbędnych dla działań związanych z monitoringiem i oceną stanu wód oraz gospodarowaniem wodami.

13. Inspekcja Ochrony Środowiska prowadzi monitoring wód, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, współpracując z organami administracji morskiej oraz organami administracji rybołówstwa morskiego.

14. Sprawujący nadzór nad obszarami przeznaczonymi do ochrony siedlisk lub gatunków, ustanowionymi w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie, sporządza ocenę tych obszarów, na podstawie badań własnych przedmiotów ochrony zależnych od stanu wód oraz wyników monitoringu, o którym mowa w ust. 2.

15. Właściciele ujęć wód powierzchniowych zlokalizowanych na jednolitych częściach wód powierzchniowych przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi prowadzą badania i ocenę, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, i przekazują nieodpłatnie wyniki tych badań i ocenę Wodom Polskim, właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

16. Wody Polskie dokonują oceny stopnia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61, z uwzględnieniem ocen, o których mowa w ust. 11 i 14, a także wyników badań i oceny, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, oraz:

1) ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków;
2) oceny jakości wody w kąpielisku, o której mowa w art. 343 ust. 1 pkt 1, oraz w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, o której mowa w art. 343 ust. 1 pkt 3, pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1.

17. Oceny, o których mowa w ust. 15 i 16, oraz badania i ocena, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 74 ust. 1, stanowią wypełnienie dodatkowych wymagań ustanowionych dla spełnienia celów środowiskowych dla obszarów chronionych, o których mowa w art. 16 pkt 32 lit. a–d.

Art. 349. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym:

1) dla wód powierzchniowych:
   a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia,
   b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania,
   c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania,
   d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych,
   e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu,
   f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań,
   g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej;
2) dla wód podziemnych:
   a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia,
   b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania,
   c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych,
   d) zakres i częstotliwość monitoringu,
   e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się wynikami wyznaczania jednolitych części wód, ustaleniami zawartymi w dokumentacji, o której mowa w art. 316 ust. 1 i 2, oraz przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Art. 350. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska opracowuje program monitoringu wód morskich zawierający wykaz stanowisk badań monitoringowych z przyporządkowaniem im zakresu i częstotliwości prowadzenia pomiarów i badań oraz metodyk referencyjnych lub warunków zapewnienia jakości pomiarów i badań dla poszczególnych wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1.

2. Przy opracowywaniu programu monitoringu wód morskich bierze się pod uwagę potrzebę:

1) uwzględnienia ustaleń zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich;
2) prowadzenia monitoringu wód morskich w sposób skoordynowany i spójny w regionie Morza Bałtyckiego;
3) dostarczenia informacji pozwalających na bieżącą ocenę stanu środowiska wód morskich oraz na określenie działań pozostających do podjęcia i postępów działań już podjętych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich oraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich;
4) dostarczenia informacji umożliwiających identyfikację odpowiednich wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, dla celów środowiskowych dla wód morskich;
5) dostarczenia informacji umożliwiających ocenę skuteczności działań określonych w programie ochrony wód morskich;
6) zapewnienia identyfikacji przyczyny zmian stanu środowiska wód morskich oraz podjęcia możliwych działań korygujących, mających na celu przywrócenie dobrego stanu środowiska wód morskich, w przypadku stwierdzenia odstępstw od dobrego stanu środowiska wód morskich;
7) dostarczenia informacji o substancjach szczególnie szkodliwych występujących w gatunkach przeznaczonych do spożycia przez ludzi z obszarów połowów komercyjnych;
8) uwzględnienia badań zapewniających uzyskanie informacji, czy działania korygujące, o których mowa w pkt 6, przyniosą oczekiwane zmiany stanu środowiska wód morskich i nie będą miały niepożądanych skutków ubocznych;
9) zapewnienia porównywalności i możliwości wykonywania zbiorczych ocen stanu środowiska wód morskich w regionie Morza Bałtyckiego;

10) opracowywania specyfikacji technicznych i ujednoliconych metod monitorowania stanu środowiska wód morskich w sposób zapewniający porównywalność informacji o stanie środowiska wód morskich na poziomie Unii Europejskiej;
11) zapewnienia, w zakresie, w jakim jest to możliwe, zgodności programu monitoringu wód morskich z programami opracowywanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego oraz państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego, w tym przy wykorzystaniu najbardziej odpowiednich dla regionu Morza Bałtyckiego wytycznych dotyczących monitorowania stanu środowiska wód morskich;
12) uwzględnienia oceny zmian cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1, a także, w razie konieczności, nowych i przyszłych zagrożeń ekosystemów morskich;
13) uwzględnienia właściwości fizycznych, chemicznych, hydromorfologicznych i biologicznych wód morskich, typów siedlisk oraz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w tym ich naturalnej zmienności, jak również potrzebę przeprowadzenia oceny postępów w realizacji celów środowiskowych dla wód morskich z zastosowaniem wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz ich granicznych i docelowych punktów odniesienia – o ile zostały ustalone;
14) uwzględnienia oceny stanu środowiska i programów monitoringu realizowanych na podstawie przepisów odrębnych, w tym monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, o którym mowa w art. 112 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
15) uwzględnienia właściwości i oddziaływań o charakterze transgranicznym na stan środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego.

3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu programu monitoringu wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt programu monitoringu wód morskich.

4. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu programu monitoringu wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, o której mowa w ust. 3, zainteresowani mogą składać do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.

5. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę informację o sposobie i zakresie uwzględnienia uwag do projektu programu monitoringu wód morskich.

6. Po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 3–5 właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje program monitoringu wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej program monitoringu wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, wyrażonej w drodze uchwały. Program monitoringu wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.

8. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci program monitoringu wód morskich w części, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracowuje poprawiony program monitoringu wód morskich, uwzględniając stanowisko Komisji Europejskiej.

9. Do poprawionego programu monitoringu wód morskich stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1, 2, 7, 8 i 11.

10. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci program monitoringu wód morskich w całości, opracowuje się nowy program monitoringu wód morskich zgodnie z ust. 1–8 i 11.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza program monitoringu wód morskich i jego aktualizacje.

12. Program monitoringu wód morskich jest wdrażany, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia jego przedłożenia Komisja Europejska nie odrzuci programu monitoringu wód morskich w całości albo w części.

13. Program monitoringu wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.

14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o przyjęciu programu monitoringu wód morskich i jego aktualizacjach, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, wyrażonej w drodze uchwały.

15. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia programu monitoringu wód morskich lub dokonania jego aktualizacji.

16. Przepisy ust. 1–11 stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu monitoringu wód morskich.

Art. 351. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia Komisji Europejskiej dane i informacje wykorzystane do opracowania programu monitoringu wód morskich oraz uzyskane przy jego opracowaniu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

2. Nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia udostępnienia Komisji Europejskiej danych i informacji, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska udostępnia te dane i informacje również Europejskiej Agencji Środowiska, o której mowa w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do danych i informacji wykorzystanych do aktualizacji programu monitoringu wód morskich oraz uzyskanych przy jego aktualizacji.

DZIAŁ VIII

WŁADZA WODNA

Rozdział 1

Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej

Art. 352. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej jest naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach gospodarowania wodami.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej składa Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, co 2 lata, nie później niż do dnia 31 sierpnia, informację o gospodarowaniu wodami dotyczącą:

1) stanu zasobów wodnych państwa i stanu ich wykorzystywania;
2) realizacji planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
3) współpracy międzynarodowej na wodach granicznych oraz wykonywania umów w tym zakresie;
4) realizacji zadań w zakresie utrzymywania wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;
5) prowadzonych inwestycji;
6) realizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz planu przeciwdziałania skutkom suszy;
7) stanu ochrony ludności i mienia przed powodzią oraz suszą.

Art. 353. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kształtuje kierunki polityki wodnej państwa, uwzględniając kierunki rozwoju żeglugi śródlądowej.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej koordynuje realizację zadań publicznych w gospodarce wodnej, w szczególności:

1) wydaje Prezesowi Wód Polskich wytyczne i polecenia dotyczące sposobu realizacji zadań oraz żąda przekazania informacji w tym zakresie, wskazując termin ich przekazania, nie dłuższy niż 3 miesiące i nie krótszy niż 14 dni od dnia przekazania żądania;
2) akceptuje przygotowane przez Prezesa Wód Polskich propozycje dotyczące sposobu realizacji zadań w zakresie inwestycji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wykonuje obowiązki informacyjne i sprawozdawcze wobec Komisji Europejskiej w zakresie określonym w przepisach ustawy.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wykonuje obowiązki wynikające z umów międzynarodowych dotyczących gospodarki wodnej, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

Art. 354. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w celu zapewnienia sprawnej realizacji zadań, może tworzyć delegatury urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

2. Delegatury, o których mowa w ust. 1, mogą być tworzone w szczególności do prowadzenia spraw dotyczących zgód wodnoprawnych w przypadkach, w których wnioskodawcą są Wody Polskie oraz wykonywania kontroli gospodarowania wodami, wykonywanej w stosunku do Wód Polskich.

Art. 355. 1. Z zastrzeżeniem art. 262 ust. 5, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej nadzoruje Wody Polskie.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, polega w szczególności na:

1) dokonaniu oceny okresowej Prezesa Wód Polskich;
2) dokonywaniu rocznej oceny działalności Wód Polskich;
3) zatwierdzaniu planu finansowego oraz rocznych planów działalności;
4) zatwierdzaniu programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej i ich zmian;
5) zatwierdzaniu sprawozdań z działalności za rok poprzedni;

6) zatwierdzaniu planów kontroli:
   a) w jednostkach organizacyjnych Wód Polskich,
   b) gospodarowania wodami wykonywanej przez Wody Polskie;
7) poleceniu przeprowadzenia kontroli nieujętych w planie kontroli.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przeprowadza kontrolę w Wodach Polskich na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

Art. 356. Organy administracji żeglugi śródlądowej pełnią funkcje inwestora w zakresie budowy, przebudowy lub modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

Art. 357. 1. Rocznej oceny działalności Wód Polskich, zwanej dalej „roczną oceną”, dokonuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy roczna ocena.

2. Rocznej oceny dokonuje się na podstawie:
1) analizy sprawozdania z działalności, o którym mowa w art. 240 ust. 14, oraz rocznego sprawozdania finansowego, o którym mowa w art. 252 ust. 13;
2) wyników bieżącego monitoringu realizacji zadań;
3) wyników kontroli resortowej oraz zewnętrznych organów kontroli;
4) okresowej oceny przyjmowania i załatwiania skarg.

3. Roczna ocena ma na celu w szczególności przekazanie informacji na temat skuteczności i jakości wykonywanych zadań oraz wskazanie oczekiwań dotyczących funkcjonowania Wód Polskich.

4. Roczna ocena może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna.

5. Rocznej oceny dokonuje się na piśmie.

6. Roczna ocena wymaga uzasadnienia.

7. Roczną ocenę przekazuje się Prezesowi Wód Polskich.

8. Prezes Wód Polskich może wnieść zastrzeżenia do rocznej oceny w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

9. W przypadku uznania za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do rocznej oceny, roczna ocena ulega zmianie.

Art. 358. 1. Oceny okresowej Prezesa Wód Polskich, zwanej dalej „oceną okresową”, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje w terminie do dnia 30 września roku następującego po roku, którego dotyczy ocena okresowa.

2. Ocena okresowa ma na celu w szczególności przekazanie Prezesowi Wód Polskich informacji na temat skuteczności, jakości i celowości podejmowanych przez niego działań, oczekiwań dotyczących efektów i jakości pracy oraz preferowanych kierunków rozwoju.

3. Ocena okresowa jest dokonywana w szczególności w oparciu o informacje zawarte w rocznej ocenie.

4. Oceny okresowej dokonuje się na piśmie.

5. Ocena okresowa może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna.

6. Ocena okresowa wymaga uzasadnienia.

7. Ocenę okresową przekazuje się Prezesowi Wód Polskich w celu zajęcia przez niego stanowiska.

8. Prezes Wód Polskich może przedstawić na piśmie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej swoje stanowisko, w tym zastrzeżenia do oceny okresowej, w terminie miesiąca od dnia jej otrzymania.

9. W przypadku uznania przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do oceny okresowej, ocena okresowa ulega zmianie.

10. W przypadku przyznania Prezesowi Wód Polskich negatywnej oceny okresowej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Prezesa Wód Polskich.

Art. 359. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sprawuje nadzór nad działalnością:

1) państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej;
2) państwowej służby hydrogeologicznej;
3) państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Art. 360. Nadzór, o którym mowa w art. 359, polega w szczególności na:

1) zatwierdzaniu rocznych sprawozdań z realizacji przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących zadań określonych w przepisach ustawy;
2) kontroli efektywności i celowości wydatkowania środków publicznych, w tym wykorzystania środków przekazanych przez Wody Polskie, na realizację zadań przez

państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę hydrogeologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących.

Art. 361. Państwowa Rada Gospodarki Wodnej, zwana dalej „Państwową Radą”, jest organem opiniodawczo-doradczym ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

Art. 362. 1. Do zakresu działania Państwowej Rady należy opracowywanie dla ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej opinii, propozycji i wniosków w sprawach gospodarowania wodami, ochrony przed powodzią i skutkami suszy, w szczególności:

1) przedstawianie propozycji oraz wniosków dotyczących poprawy stanu zasobów wodnych oraz ochrony przed powodzią i skutkami suszy;
2) opiniowanie projektów dokumentów planistycznych, o których mowa w art. 314 pkt 1–3, 6, 7 oraz 11 i 12;
3) opiniowanie projektów programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, o których mowa w art. 240 ust. 9;
4) opiniowanie projektów aktów normatywnych regulujących sprawy gospodarki wodnej;
5) wyrażanie opinii w sprawach zleconych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

2. W skład Państwowej Rady wchodzą:

1) Przewodniczący Państwowej Rady;
2) dwóch Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady;
3) Sekretarz Państwowej Rady;
4) członkowie Państwowej Rady w liczbie 30.

3. Przewodniczący Państwowej Rady, Zastępcy Przewodniczącego Państwowej Rady oraz członkowie Państwowej Rady są powoływani przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, spośród kandydatów zgłaszanych przez ogólnopolskie organizacje zrzeszające jednostki samorządu terytorialnego, uczelnie, jednostki naukowe, organizacje społeczne, gospodarcze oraz ekologiczne, związane z gospodarką wodną.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może odwołać Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady przed upływem jej kadencji na wniosek jednostki samorządu terytorialnego, uczelni, jednostki naukowej lub organizacji, która zgłosiła jego kandydaturę.

5. W miejsce odwołanego Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powołuje nowego Przewodniczącego Państwowej Rady, Zastępców Przewodniczącego Państwowej Rady lub członka Państwowej Rady. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powołuje Sekretarza Państwowej Rady spośród osób zatrudnionych w urzędzie zapewniającym jego obsługę. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Sekretarza Państwowej Rady.

7. Ta sama osoba może pełnić funkcję Przewodniczącego Państwowej Rady nie dłużej niż przez dwie kadencje.

8. Kadencja Państwowej Rady trwa 4 lata.

9. Przewodniczący Państwowej Rady kieruje pracami Państwowej Rady oraz reprezentuje Państwową Radę na zewnątrz.

Art. 363. 1. Wydatki związane z działalnością Państwowej Rady pokrywa się ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

2. Przewodniczącemu Państwowej Rady, Zastępcom Przewodniczącego Państwowej Rady, Sekretarzowi Państwowej Rady, członkom Państwowej Rady oraz zapraszanym na posiedzenie Państwowej Rady specjalistom, zamieszkałym poza miejscowością, w której odbywa się posiedzenie, i biorącym udział w posiedzeniu przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży i noclegów na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

3. Obsługę biurową i administracyjno-techniczną Państwowej Rady zapewnia urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

Art. 364. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy sposób funkcjonowania Państwowej Rady, jej organizację, tryb pracy oraz częstotliwość zwoływania posiedzeń, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego jej działania.

Rozdział 2

Służby państwowe

Art. 365. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o „służbach państwowych”, rozumie się przez to państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz państwową służbę hydrogeologiczną.

Art. 366. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna wykonuje zadania państwa w zakresie osłony hydrologicznej i meteorologicznej społeczeństwa, środowiska, dziedzictwa kulturowego, gospodarki i rozpoznawania zagrożeń niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze lub hydrosferze, a także na potrzeby rozpoznania i kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju.

2. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań określonych w przepisach ustawy, w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 367. 1. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących wykonuje zadania państwa w zakresie nadzoru nad stanem technicznym i stanem bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2. Kompetencje państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących nie naruszają kompetencji organów nadzoru budowlanego, określonych w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

3. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań określonych w przepisach ustawy, w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 368. 1. Państwowa służba hydrogeologiczna wykonuje zadania państwa na potrzeby rozpoznawania, bilansowania i ochrony wód podziemnych w celu racjonalnego wykorzystania tych wód przez społeczeństwo oraz gospodarkę.

2. Państwowa służba hydrogeologiczna przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej roczne sprawozdanie z realizacji zadań określonych w przepisach ustawy, w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.

Art. 369. Państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną oraz państwową służbę do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących pełni Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy.

Art. 370. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy posiada i utrzymuje bazę danych historycznych i bieżących z zakresu stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących zaliczonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii, zgromadzoną w wyniku ujednoliconych metod określania stanu technicznego oraz stanu bezpieczeństwa tych budowli, stanowiącą jednolite źródło informacji dla organów administracji rządowej.

Art. 371. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej posiada i utrzymuje bazę danych historycznych z zakresu meteorologii, hydrologii i oceanologii, zgromadzoną w wyniku ujednoliconych metod określanych przez Światową Organizację Meteorologiczną, stanowiącą wyłączne źródło informacji hydrologicznych, meteorologicznych i oceanologicznych dla potrzeb rozpoznania i kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju, a także rozpoznania warunków meteorologicznych, klimatologicznych i oceanologicznych.

Art. 372. Państwową służbę hydrogeologiczną pełni Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy.

Art. 373. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy posiada i utrzymuje bazę danych historycznych z zakresu hydrogeologii.

Art. 374. Państwowy Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy są państwowymi instytutami badawczymi w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 371, 1079, 1311 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 202).

Art. 375. Do zadań państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej należy:

1) wykonywanie pomiarów i obserwacji hydrologicznych oraz meteorologicznych;
2) wykonywanie badań elementów hydrologicznych i morfologicznych wód powierzchniowych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami, w szczególności sporządzania dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 316 ust. 1;

3) gromadzenie, przetwarzanie, archiwizowanie i udostępnianie informacji hydrologicznych oraz meteorologicznych;
4) wykonywanie bieżących analiz i ocen sytuacji hydrologicznej oraz meteorologicznej;
5) opracowywanie i przekazywanie prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych;
6) opracowywanie i przekazywanie organom administracji publicznej ostrzeżeń przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze;
7) realizowanie zadań wynikających z przynależności do organizacji międzynarodowych w zakresie dotyczącym meteorologii, hydrologii i oceanologii;
8) wykonywanie modelowania hydrologicznego i hydraulicznego w zakresie zagrożeń powodziowych oraz zjawiska suszy;
9) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;
10) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze;
11) przygotowywanie scenariuszy ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych.

Art. 376. 1. Do zadań państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących należy:

1) wykonywanie badań i pomiarów pozwalających na opracowanie oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa:
   a) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa, zaliczonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane do XXVII kategorii,
   b) budowli piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa, innych niż określone w lit. a, wskazanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, które z uwagi na zły stan techniczny zagrażają lub mogą zagrażać bezpieczeństwu;
2) opracowywanie ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o których mowa w pkt 1;
3) prowadzenie bazy danych dotyczących budowli piętrzących XXVII kategorii, zaliczonych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane zawierającej dane techniczne oraz informacje o lokalizacji, stanie prawnym, stanie technicznym i stanie bezpieczeństwa tych budowli;
4) opracowywanie, w oparciu o wykonane oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, raportu o stanie bezpieczeństwa tych budowli;

5) analiza i weryfikacja wytycznych w zakresie wykonywania badań, pomiarów i ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, w oparciu o aktualną wiedzę techniczną;
6) organizowanie szkoleń i seminariów dotyczących bezpieczeństwa budowli piętrzących.

2. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących przekazuje:

1) wyniki badań i pomiarów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących Wodom Polskim, niezwłocznie po ich opracowaniu;
2) raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej, Wodom Polskim oraz Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego, nie później niż do dnia 30 kwietnia każdego roku.

Art. 377. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna posiada i utrzymuje:

1) podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne;
2) system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) biura prognoz meteorologicznych, biura prognoz hydrologicznych i centra modelowania powodziowego i suszy;
4) inne komórki organizacyjne, które:
   a) organizują, nadzorują i eksploatują podstawową sieć i specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne oraz system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych,
   b) opracowują oceny oraz analizy charakterystyk hydrologicznych i meteorologicznych dla potrzeb projektowych,
   c) przygotowują dane i oceny dla potrzeb bilansowania zasobów wód powierzchniowych, rozpoznawania, kształtowania oraz ochrony zasobów wodnych kraju,
   d) prowadzą prace rozwojowe i metodyczne w zakresie określonym w pkt 1–3.

2. Podstawową sieć pomiarowo-obserwacyjną stanowią:

1) stacje hydrologiczno-meteorologiczne i stacje hydrologiczne;
2) podstawowe stacje i posterunki pomiarowe hydrologiczne i meteorologiczne:
   a) synoptyczne,
   b) klimatologiczne,
   c) opadowe,
   d) wodowskazowe;
3) stacje pomiarów aerologicznych;

4) stacje radarów meteorologicznych;
5) stacje lokalizacji wyładowań atmosferycznych;
6) stacje odbioru danych z satelitów meteorologicznych.

3. Specjalne sieci pomiarowo-obserwacyjne stanowią:

1) stacje badań specjalnych;
2) specjalne posterunki i sieci pomiarowe;
3) punkty pomiarowe dla Morza Bałtyckiego oraz strefy brzegowej;
4) lotniskowe stacje meteorologiczne.

4. Biura prognoz meteorologicznych oraz biura prognoz hydrologicznych:

1) opracowują i udostępniają krótkoterminowe oraz średnioterminowe, ogólne i specjalistyczne prognozy hydrologiczne i meteorologiczne;
2) udzielają informacji o aktualnych warunkach hydrologicznych i meteorologicznych;
3) opracowują i udostępniają ostrzeżenia przed żywiołowym działaniem sił przyrody oraz przed suszą;
4) prowadzą na bieżąco osłonę hydrologiczną i meteorologiczną społeczeństwa oraz gospodarki.

5. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna może wykorzystywać wyniki pomiarów meteorologicznych, hydrologicznych i oceanologicznych pochodzące z urządzeń i systemów pomiarowych, będących własnością innych podmiotów, za ich zgodą.

Art. 378. Państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących posiada i utrzymuje:

1) specjalistyczny sprzęt niezbędny do prowadzenia badań i pomiarów stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących;
2) system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) komórki organizacyjne, które:
   a) wykonują badania i pomiary niezbędne do sporządzania ocen stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących,
   b) opracowują oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących,
   c) opracowują raport o stanie bezpieczeństwa budowli piętrzących na podstawie analizy oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 376 ust. 1 pkt 1,

d) prowadzą prace rozwojowe i metodyczne w zakresie oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących oraz w zakresie określonym w pkt 2 i w art. 376 ust. 1 pkt 1, 5 i 6.

Art. 379. Do zadań państwowej służby hydrogeologicznej należy:

1) wykonywanie pomiarów, obserwacji i badań hydrogeologicznych;
2) gromadzenie, przetwarzanie, archiwizowanie oraz udostępnianie zgromadzonych informacji dotyczących warunków hydrogeologicznych, wielkości zasobów, stanu chemicznego i ilościowego wód podziemnych;
3) prowadzenie i aktualizacja baz danych hydrogeologicznych, w szczególności:
   a) wykazu wielkości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych i zasobów eksploatacyjnych ujęć wód podziemnych,
   b) bazy danych o obiektach hydrogeologicznych,
   c) bazy danych mapy hydrogeologicznej kraju,
   d) bazy danych monitoringu wód podziemnych,
   e) bazy danych o poborze wód podziemnych,
   f) bazy danych jednolitych części wód podziemnych,
   g) bazy danych o obiektach związanych z działalnością człowieka oddziaływujących na stan wód podziemnych,
   h) bazy danych zasięgów powodzi wywołanych przez wody gruntowe;
4) wykonywanie bieżących analiz i ocen sytuacji hydrogeologicznej;
5) opracowywanie oraz przekazywanie prognoz zmian wielkości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych oraz stanu wód podziemnych, a także ich zagrożeń;
6) opracowywanie i przekazywanie organom administracji publicznej ostrzeżeń przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w strefach zasilania oraz poboru wód podziemnych;
7) udział w działaniach związanych z zapobieganiem skutkom nadzwyczajnych zagrożeń wywołanych w szczególności przez powodzie, o których mowa w pkt 3 lit. h, susze oraz wyznaczanie zasięgów powodzi historycznych na podstawie danych geologicznych;
8) ocena wpływu i oddziaływań na stan chemiczny i ilościowy wód podziemnych;
9) wykonywanie badań hydrogeologicznych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami;
10) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrogeologii;

11) prowadzenie prac rozwojowych i metodycznych w zakresie zadań wymienionych w pkt 1–9.

Art. 380. 1. Państwowa służba hydrogeologiczna posiada i utrzymuje sieć obserwacyjno-badawczą wód podziemnych oraz zespoły do spraw ocen i prognoz hydrogeologicznych.

2. Sieć obserwacyjno-badawczą wód podziemnych stanowią:

1) stacje hydrogeologiczne;
2) punkty obserwacyjne zwierciadła wód podziemnych;
3) punkty badawcze jakości wód podziemnych;
4) piezometry;
5) obudowane źródła.

Art. 381. 1. Urządzenia pomiarowe służb państwowych podlegają ochronie na warunkach określonych w przepisach ustawy.

2. Zakazuje się:

1) przemieszczania urządzeń pomiarowych służb państwowych przez osoby nieupoważnione;
2) wykonywania w pobliżu urządzeń pomiarowych służb państwowych czynności powodujących ich zniszczenie, uszkodzenie, zakłócenie prawidłowego funkcjonowania lub zmianę warunków obserwacji.

3. Właściciel gruntu jest obowiązany udostępnić grunt na potrzeby budowy oraz ustanowienia strefy ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych.

4. W celu zapewnienia reprezentatywności dokonywanych pomiarów lub obserwacji mogą być ustanawiane strefy ochronne urządzeń pomiarowych służb państwowych stanowiące obszary, na których obowiązują zakazy, nakazy lub ograniczenia w zakresie użytkowania gruntów oraz korzystania z wód.

5. Na obszarach stref ochronnych urządzeń pomiarowych służb państwowych może być zakazane wznoszenie obiektów budowlanych oraz wykonywanie robót lub czynności, które mogą spowodować czasowe lub trwałe zaburzenie reprezentatywności pomiarów i obserwacji, a w szczególności:

1) w odległości 30 m od urządzeń pomiarowych – wznoszenie wszelkich obiektów budowlanych, sadzenie drzew lub krzewów oraz sztuczne zraszanie upraw;

2) w odległości od 30 do 500 m od urządzeń pomiarowych – wznoszenie zwartej zabudowy piętrowej oraz sadzenie drzew w zwartych zespołach.

6. Na obszarach stref ochronnych urządzeń pomiarowych służb państwowych może być nakazane usunięcie drzew lub krzewów.

7. Strefę ochronną urządzeń pomiarowych służb państwowych ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego, rada powiatu na wniosek właściwej służby państwowej, określając zakazy, nakazy lub ograniczenia oraz obszary, na których obowiązują.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, zawiera propozycje granic strefy ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych wraz z planem sytuacyjnym oraz propozycje dotyczące zakazów lub nakazów w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód.

9. Za szkody poniesione w związku z udostępnieniem gruntu na potrzeby budowy urządzeń pomiarowych służb państwowych oraz w związku z wprowadzeniem w strefie ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych zakazów, nakazów lub ograniczeń w zakresie użytkowania gruntów lub korzystania z wód właścicielowi nieruchomości położonej w tej strefie przysługuje odszkodowanie od właściwej służby państwowej, na zasadach określonych w art. 469.

Art. 382. 1. Osoby wykonujące badania, pomiary, obserwacje oraz prace kontrolne na potrzeby realizacji przez służby państwowe zadań, o których mowa w art. 375, art. 376 ust. 1 oraz art. 379, a także prace związane z wykonywaniem, obsługą lub utrzymaniem urządzeń pomiarowych służb państwowych, mają prawo do:

1) wstępu na grunt, do obiektów budowlanych, na wody powierzchniowe, dostępu do urządzeń wodnych zlokalizowanych na terenie nieruchomości oraz dokonywania niezbędnych czynności związanych z wykonywanymi pracami;
2) umieszczania na gruntach, obiektach budowlanych oraz w wodach powierzchniowych urządzeń pomiarowych służb państwowych;
3) usuwania drzew lub krzewów z obszaru strefy ochronnej oraz wykonywania niwelacji terenu.

2. Na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1980 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne prace, o których mowa w ust. 1, mogą być wykonywane tylko za zgodą zarządzającego tym terenem.

3. W granicach parku narodowego prace, o których mowa w ust. 1, mogą być wykonywane za zgodą dyrektora parku narodowego.

4. Właściciel nieruchomości jest obowiązany umożliwić wykonanie prac, o których mowa w ust. 1, przez osoby upoważnione przez służby państwowe.

5. Osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane posiadać legitymację służbową pozwalającą zidentyfikować pracownika państwowej służby oraz określającą przysługujące mu uprawnienia.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej, o której mowa w ust. 5, kierując się koniecznością zapewnienia identyfikacji służby państwowej i osób wykonujących kontrolę.

Art. 383. 1. Wobec pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w ramach państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej wprowadza się rozkład czasu pracy:

1) zmianowy – na stanowiskach, na których jest to konieczne ze względu na szczególne warunki pracy lub warunki atmosferyczne;
2) podstawowy – na pozostałych stanowiskach.

2. Stanowiska, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego.

3. Zmianowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań nie dłużej niż przez 48 godzin, po których następuje co najmniej 48 godzin wolnych od pracy.

4. Podstawowy rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, polega na wykonywaniu powierzonych im zadań w dobowym wymiarze czasu pracy nieprzekraczającym 8 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 3 miesięcy.

5. Czas pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 6 miesięcy.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego może ustalić indywidualny rozkład czasu pracy pracowników, o których mowa w ust. 1, w ramach normy czasu pracy, o której mowa w ust. 4.

Art. 384. 1. Służby państwowe są finansowane ze środków Wód Polskich.

2. Ze środków Wód Polskich finansuje się:

1) utrzymywanie bieżącej działalności służb państwowych;

2) utrzymywanie, odbudowę, rozbudowę, przebudowę i rozbiórkę podstawowej sieci pomiarowo-obserwacyjnej państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej oraz system gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych;
3) utrzymywanie, odbudowę, rozbudowę, przebudowę i rozbiórkę hydrogeologicznych urządzeń pomiarowych państwowej służby hydrogeologicznej;
4) utrzymywanie i rozwój komórek metodycznych;
5) opracowywanie danych oraz informacji hydrologiczno-meteorologicznych i hydrogeologicznych;
6) opracowywanie i publikowanie ostrzeżeń, ogólnych prognoz oraz komunikatów hydrologicznych i meteorologicznych, biuletynów, a także roczników hydrologicznych, meteorologicznych i hydrogeologicznych;
7) wykonywanie modelowania hydrologiczno-hydraulicznego szczególnie w zakresie zagrożeń powodziowych i zjawiska suszy;
8) prowadzenie działań edukacyjnych w zakresie hydrologii, meteorologii i oceanologii;
9) współpracę z organami administracji publicznej w zakresie ograniczania skutków niebezpiecznych zjawisk zachodzących w atmosferze i hydrosferze;
10) wypłatę odszkodowań, o których mowa w art. 381 ust. 9.

3. Ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji właściwych dysponentów części budżetu państwa finansuje się:

1) osłonę hydrologiczno-meteorologiczną żeglugi morskiej, rybołówstwa i żeglugi śródlądowej;
2) osłonę hydrologiczno-meteorologiczną rolnictwa;
3) badania elementów hydrologicznych i morfologicznych wód powierzchniowych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami, w szczególności sporządzania dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 316 ust. 1;
4) badania wód podziemnych w zakresie elementów fizykochemicznych;
5) informacje przekazywane na potrzeby obronności państwa;
6) utrzymanie specjalnych sieci pomiarowo-obserwacyjnych.

4. Służby państwowe mogą być dofinansowywane ze środków publicznych innych niż środki, o których mowa w ust. 1 i 3, na zasadach dotyczących wykorzystania tych środków.

5. Podmioty, które dla potrzeb działalności gospodarczej lub dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 3, korzystają z informacji uzyskanych z:

1) podstawowej sieci pomiarowo-obserwacyjnej, systemu gromadzenia, przetwarzania i wymiany danych oraz biur prognoz hydrologicznych i biur prognoz meteorologicznych państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej,
2) sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych państwowej służby hydrogeologicznej

– ponoszą koszty utrzymywania, odbudowy, rozbudowy i przebudowy tych sieci, systemów i biur lub koszty wykonania tych badań, pomiarów i ocen, na zasadach uzgodnionych przez strony w umowie.

Art. 385. 1. Skarb Państwa jest właścicielem wszystkich informacji zbieranych i przetwarzanych przez służby państwowe.

2. W imieniu Skarbu Państwa informacjami, o których mowa w ust. 1, rozporządzają, odpowiednio – Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy.

3. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy oraz Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy przekazują nieodpłatnie w celu ponownego wykorzystywania informacje zbierane i przetwarzane odpowiednio przez państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną oraz państwową służbę hydrogeologiczną na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352 oraz z 2017 r. poz. 60).

Art. 386. 1. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna publikują informacje zebrane i przetworzone w ostrzeżeniach, prognozach, komunikatach, biuletynach lub rocznikach.

2. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna nieodpłatnie przekazują ostrzeżenia, prognozy, komunikaty, biuletyny lub roczniki podmiotom określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia:

1) podmioty, którym państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna są obowiązane przekazywać ostrzeżenia, prognozy, komunikaty, biuletyny lub roczniki;
2) sposób i częstotliwość opracowywania oraz przekazywania ostrzeżeń, prognoz, komunikatów, biuletynów i roczników;

3) sposoby uzyskiwania potwierdzenia przekazania ostrzeżeń;
4) charakterystykę stanu hydrologicznego, meteorologicznego oraz hydrogeologicznego.

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej kieruje się względami bezpieczeństwa państwa, bezpieczeństwa ludzi i mienia oraz uwzględni konieczność sprawnego przekazywania ostrzeżeń, prognoz, komunikatów, biuletynów w zależności od aktualnego lub prognozowanego stanu hydrologicznego, meteorologicznego lub hydrogeologicznego.

5. Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy jest obowiązany udostępniać nieodpłatnie informacje o stanie atmosfery i hydrosfery organom władzy publicznej oraz właścicielom wód lub działającym w ich imieniu zarządcom, a także uczelniom, instytutom badawczym oraz jednostkom naukowym Polskiej Akademii Nauk.

6. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy jest obowiązany udostępniać nieodpłatnie zebrane informacje o stanie zasobów wód podziemnych organom władzy publicznej, a także uczelniom, instytutom badawczym oraz jednostkom naukowym Państwowej Akademii Nauk.

7. Informacje, o których mowa w ust. 5 i 6, udostępnia się:
1) organom władzy publicznej, właścicielom wód lub działającym w ich imieniu zarządcom na potrzeby wykonywania zadań ustawowych;
2) uczelniom, instytutom badawczym oraz jednostkom naukowym Polskiej Akademii Nauk na potrzeby badań naukowych i działalności dydaktycznej.

8. Informacje, o których mowa w ust. 5 i 6, udostępnia się na wniosek.

DZIAŁ IX

ZGODA WODNOPRAWNA

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 387. 1. Zgoda wodnoprawna jest udzielana przez:
1) wydanie pozwolenia wodnoprawnego;
2) przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego;
3) wydanie oceny wodnoprawnej;
4) wydanie decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4.

2. Wydanie pozwolenia wodnoprawnego lub przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego następuje przed uzyskaniem:

1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
2) decyzji o pozwoleniu na rozbiórkę obiektów jądrowych – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
3) decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, 904, 961, 1250 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 730), w przypadku gdy dokonanie zmiany sposobu zagospodarowania terenu, o której mowa w tej decyzji, nie wiąże się z koniecznością uzyskania pozwolenia na budowę;
4) koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie kompleksu podziemnego składowania dwutlenku węgla, koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż, koncesji na podziemne bezzbiornikowe magazynowanie substancji, koncesji na podziemne składowanie odpadów oraz koncesji na podziemne składowanie dwutlenku węgla – udzielanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
5) decyzji zatwierdzającej plan ruchu dla wykonywania robót geologicznych związanych z poszukiwaniem i rozpoznawaniem złoża węglowodorów lub decyzji inwestycyjnej w celu wykonywania koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża – wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
6) decyzji zatwierdzającej plan ruchu dla wykonywania robót geologicznych na podstawie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złoża kopaliny – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
7) decyzji określającej szczegółowe warunki wydobywania kopaliny – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. poz. 1190);
8) decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz. U. z 2014 r. poz. 700, z 2015 r. poz. 349 oraz z 2017 r. poz. 624);

9) decyzji o zmianie lasu na użytek rolny – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2015 r. poz. 2100, z późn. zm.[6)]);

10) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031 oraz z 2016 r. poz. 1250);

11) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2015 r. poz. 2143 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 1573);

12) decyzji o zezwoleniu na prowadzenie obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1136, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2016 r. poz. 1579);

13) decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 966 i 1777 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 2260);

14) zezwolenia na budowę obiektu jądrowego oraz zezwolenia na budowę składowiska odpadów promieniotwórczych wydawanych na podstawie ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 576);

15) decyzji o zezwoleniu na założenie lotniska – wydawanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 605, z późn. zm.[7)]);

16) zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów i zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów – wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

3. Wydanie pozwolenia wodnoprawnego lub przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

---

6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 422, 586, 903, 1020, 1948, 2138, 2249 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624.

7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 904, 1361 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60.

4. Wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 4, następuje przed uzyskaniem decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

5. Pozwolenie wodnoprawne dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 2, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3.

Art. 388. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na:

1) usługi wodne;
2) szczególne korzystanie z wód;
3) długotrwałe obniżenie poziomu zwierciadła wody podziemnej;
4) rekultywację wód powierzchniowych lub wód podziemnych;
5) wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
6) wykonanie urządzeń wodnych;
7) regulację wód, zabudowę potoków górskich oraz kształtowanie nowych koryt cieków naturalnych;
8) zmianę ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającą wpływ na warunki przepływu wód;
9) prowadzenie przez wody powierzchniowe płynące w granicach linii brzegu oraz przez wały przeciwpowodziowe obiektów mostowych, rurociągów, przewodów w rurociągach osłonowych lub przepustów;
10) prowadzenie przez śródlądowe drogi wodne oraz przez wały przeciwpowodziowe napowietrznych linii energetycznych i telekomunikacyjnych.

Art. 389. 1. Pozwolenie wodnoprawne jest wymagane również na:

1) lokalizowanie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią:
   a) nowych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko,
   b) nowych obiektów budowlanych;
2) gromadzenie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią ścieków, odchodów zwierzęcych, środków chemicznych, a także innych materiałów, które mogą zanieczyścić wody oraz prowadzenia na tych obszarach odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w tym ich składowania, jeżeli wydano decyzję, o której mowa w art. 77 ust. 3.

2. W pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, określa się wymagania dla obiektów budowlanych lokalizowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie do ziemi ścieków i wód innych niż wymienione w art. 76 ust. 1 pkt 1 może być udzielone, jeżeli wydano decyzję, o której mowa w art. 76 ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej, określą, w drodze rozporządzenia, zakres wymagań, jakie dla obiektów budowlanych lokalizowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią może określać pozwolenie wodnoprawne, kierując się koniecznością zapewnienia ochrony przed powodzią.

Art. 390. Obowiązek posiadania pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 388 pkt 4, dotyczy wytwórcy ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1.

Art. 391. Pozwolenia wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi albo do urządzeń kanalizacyjnych są wydawane z uwzględnieniem przepisów rozdziałów 1–4 w dziale IV tytułu III ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 392. 1. Jeżeli o wydanie pozwolenia wodnoprawnego ubiega się kilka zakładów, których działalność wzajemnie się wyklucza z powodu stanu zasobów wodnych, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia wodnoprawnego mają zakłady, które będą pobierać wodę w celu zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, następnie zakłady, których korzystanie z wód przyczyni się do zwiększenia naturalnej lub sztucznej retencji wód lub poprawy stosunków biologicznych w środowisku wodnym, a w dalszej kolejności właściciele oraz posiadacze samoistni i zależni innych obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym.

2. Jeżeli jednym z zakładów ubiegających się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest właściciel urządzenia wodnego koniecznego do realizacji tego pozwolenia, pierwszeństwo w uzyskaniu pozwolenia przysługuje temu zakładowi.

3. Pierwszeństwo, o którym mowa w ust. 2, przysługuje także zakładowi wskazanemu przez właściciela urządzenia wodnego, o ile o pozwolenie wodnoprawne nie ubiegają się zakłady, które będą pobierać wodę w celu zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, lub zakłady, których korzystanie z wód przyczyni się do zwiększenia naturalnej lub sztucznej retencji lub poprawy stosunków biologicznych w środowisku wodnym.

4. Pozwolenie wodnoprawne nie rodzi praw do nieruchomości i urządzeń wodnych koniecznych do jego realizacji oraz nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich przysługujących wobec tych nieruchomości i urządzeń. Informację tej treści zamieszcza się w pozwoleniu wodnoprawnym.

5. Wnioskodawcy, który nie uzyskał praw do nieruchomości lub urządzeń koniecznych do realizacji pozwolenia wodnoprawnego, nie przysługuje roszczenie o zwrot nakładów poniesionych w związku z otrzymaniem pozwolenia.

Art. 393. 1. Zgłoszenia wodnoprawnego wymaga:

1) wykonanie pomostu o szerokości do 3 m i długości całkowitej do 25 m, stanowiącej sumę długości jego poszczególnych elementów;
2) postój na wodach płynących statków przeznaczonych na cele mieszkaniowe lub usługowe;
3) prowadzenie przez wody inne wody niż śródlądowe drogi wodne napowietrznych linii energetycznych i telekomunikacyjnych;
4) wykonanie kąpieliska lub wyznaczenie miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli, w tym na obszarze morza terytorialnego;
5) trwałe odwadnianie wykopów budowlanych;
6) prowadzenie robót w wodach oraz innych robót, które mogą być przyczyną zmiany stanu wód podziemnych;
7) wykonanie urządzeń odwadniających obiekty budowlane, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;
8) odprowadzanie wód z wykopów budowlanych lub z próbnych pompowań otworów hydrogeologicznych;
9) wykonanie stawów, które nie są napełniane w ramach usług wodnych, ale wyłącznie wodami opadowymi lub roztopowymi lub wodami gruntowymi, o powierzchni nieprzekraczającej 500 m^2 i głębokości nieprzekraczającej 2 m od naturalnej

powierzchni terenu, o zasięgu oddziaływania niewykraczającym poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem;

10) przebudowa rowu polegająca na wykonaniu przepustu lub innego przekroju zamkniętego na długości nie większej niż 10 m;
11) przebudowa lub odbudowa urządzeń odwadniających zlokalizowanych w pasie drogowym dróg publicznych, obszarze kolejowym, na lotniskach lub lądowiskach;
12) wydobywanie kamienia, żwiru, piasku, innych materiałów z wód w związku z utrzymywaniem wód, śródlądowych dróg wodnych oraz remontem urządzeń wodnych, wykonywane w ramach obowiązków właściciela wód.

2. Jeżeli realizacja dwóch lub więcej przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 9 i 10, skutkuje przekroczeniem parametrów określonych dla tych przedsięwzięć, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych orzeka, w drodze decyzji, o obowiązku uzyskania pozwolenia wodnoprawnego.

3. Dokonując zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 9 i 10, bierze się pod uwagę parametry skumulowane z innymi planowanymi, realizowanymi oraz zrealizowanymi przedsięwzięciami.

Art. 394. Pozwolenia wodnoprawnego albo zgłoszenia wodnoprawnego nie wymaga:

1) uprawianie żeglugi na śródlądowych drogach wodnych;
2) holowanie oraz spław drewna;
3) wycinanie roślin z wód lub brzegu w związku z utrzymywaniem wód, śródlądowych dróg wodnych oraz remontem urządzeń wodnych;
4) wykonanie pilnych prac zabezpieczających w okresie powodzi;
5) wykonanie urządzeń wodnych do poboru wód podziemnych na potrzeby zwykłego korzystania z wód z ujęć o głębokości do 30 m;
6) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
7) pobór wód powierzchniowych lub wód podziemnych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m^3 na dobę oraz wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę;
8) pobór i odprowadzanie wód w związku z wykonywaniem odwiertów lub otworów strzałowych przy użyciu płuczki wodnej na cele badań sejsmicznych;
9) odbudowa, rozbudowa, przebudowa lub rozbiórka urządzeń pomiarowych służb państwowych;

10) wyznaczanie szlaku turystycznego pieszego lub rowerowego oraz budowa, przebudowa lub remont drogi rowerowej, z wyjątkiem prowadzenia dróg rowerowych przez wody powierzchniowe;
11) zatrzymywanie wody w rowach;
12) hamowanie odpływu wody z obiektów drenarskich;
13) przechwytywanie wód opadowych lub roztopowych za pomocą urządzeń melioracji wodnych.

Art. 395. 1. Pozwolenie wodnoprawne nie może naruszać:

1) ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, z wyłączeniem okoliczności, o których mowa w art. 66;
2) ustaleń planów ochrony i planów zadań ochronnych dla obszarów chronionych;
3) ustaleń planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
4) ustaleń planu przeciwdziałania skutkom suszy;
5) ustaleń programu ochrony wód morskich;
6) ustaleń krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
7) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego;
8) wymagań ochrony zdrowia ludzi, środowiska, ochrony przyrody i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków oraz wynikających z przepisów ustawy oraz przepisów odrębnych.

2. W przypadku gdy została wydana ocena wodnoprawna, nie ocenia się zgodności pozwolenia wodnoprawnego z ustaleniami planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 396. 1. Organem właściwym w sprawie zgód wodnoprawnych są właściwe organy Wód Polskich.

2. Organem właściwym w sprawie zgód wodnoprawnych jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, jeżeli wnioskodawcą są Wody Polskie.

3. Organem właściwym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w sprawie zgód wodnoprawnych jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach:
   a) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1:
      – jeżeli korzystanie z usług wodnych, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji lub urządzeń wodnych są związane z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – na wykonanie budowli przeciwpowodziowych,
      – na przerzuty wody i wykonanie niezbędnych do tego urządzeń wodnych,
      – na wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów,
      – działania związane z rekultywacją wód powierzchniowych lub wód podziemnych,
      – wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu,
      – na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1 pochodzących z eksploatacji instalacji związanej z przedsięwzięciami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – jeżeli korzystanie z usług wodnych lub wykonywanie urządzeń wodnych odbywa się w całości lub w części na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 3 pkt 40 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   b) ocen wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 3,
   c) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, wymaganych dla przedsięwzięcia, jeżeli jest organem właściwym w sprawie jednego z pozwoleń,
   d) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, jeżeli dotyczą korzystania z wód i wykonywania urządzeń wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych

usytuowanych na śródlądowych wodach płynących, będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,

e) decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4;

2) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1, niewymienionych w pkt 1 lit. a, c i d;

3) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych jest właściwy w sprawach stwierdzenia wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia tych pozwoleń.

5. Organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych jest organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych.

6. Wniosek o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, oceny wodnoprawnej, decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4, a także zgłoszenie wodnoprawne, składa się w siedzibie nadzoru wodnego właściwego miejscowo albo najbliższego dla zamierzonego korzystania z usług wodnych lub wykonywania urządzeń wodnych, lub innej działalności wymagającej zgody wodnoprawnej.

Art. 397. 1. Za udzielenie zgód wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1–3, ponosi się opłatę.

2. Za przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego opłata wynosi 100 zł.

3. Za wydanie pozwolenia wodnoprawnego opłata wynosi 250 zł.

4. Jeżeli w jednej decyzji wydano co najmniej dwa pozwolenia wodnoprawne, które nie są tożsame rodzajowo, opłatę, o której mowa w ust. 3, mnoży się przez liczbę tych pozwoleń wodnoprawnych, przy czym maksymalna wysokość opłaty nie może przekroczyć 5000 zł.

5. Za wydanie oceny wodnoprawnej opłata wynosi 1250 zł.

6. Opłatę, o której mowa w ust. 3, ponosi się także za wydanie decyzji, o której mowa w art. 412 ust. 7.

7. Jeżeli opłata za zgodę wodnoprawną nie pokrywa rzeczywistych kosztów postępowania, przepisy art. 264 oraz art. 265 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

8. Opłaty, o których mowa w ust. 2–5, wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich.

9. Poświadczenie wniesienia opłaty za zgodę wodnoprawną dołącza się do:

1) zgłoszenia wodnoprawnego;

2) wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego;

3) wniosku o wydanie oceny wodnoprawnej.

10. Stawki opłat, o których mowa w ust. 2–5, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawek opłat, o których mowa w ust. 2–5, obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

12. Opłata za zgodę wodnoprawną, o której mowa w ust. 3–5, podlega zwrotowi, jeżeli nie wszczęto postępowania w sprawie:

1) pozwolenia wodnoprawnego;

2) oceny wodnoprawnej;

3) decyzji, o której mowa w art. 412 ust. 7.

13. Zwrot opłaty za zgodę wodnoprawną następuje na wniosek.

14. Opłata za zgodę wodnoprawną nie podlega zwrotowi po upływie 5 lat, licząc od końca roku, w którym dokonano zapłaty opłaty.

15. Opłata za zgodę wodnoprawną stanowi przychód Wód Polskich.

16. Wody Polskie są zwolnione z opłaty za zgodę wodnoprawną w sprawach, w których są wnioskodawcą.

17. Do opłat, o których mowa w ust. 1–6, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim.

18. Opłaty, o których mowa w ust. 1–6, nieuiszczone w terminie podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 2

Wydawanie pozwoleń wodnoprawnych

Art. 398. 1. Wydania pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli:

1) projektowany sposób korzystania z wód narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 395 ust. 1 pkt 1–7, lub nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 395 ust. 1 pkt 8;
2) projektowany sposób korzystania z wód dla celów energetyki wodnej nie zapewni wykorzystania potencjału hydroenergetycznego w sposób technicznie i ekonomicznie uzasadniony.

2. Wydania pozwolenia wodnoprawnego odmawia się, jeżeli zakład planujący korzystanie z wód lub wykonanie urządzeń wodnych albo inne działania wymagające pozwolenia wodnoprawnego nie wywiązuje się z wynikających z dotychczas wydanych pozwoleń wodnoprawnych obowiązków.

Art. 399. 1. Pozwolenie wodnoprawne wydaje się w drodze decyzji na czas określony, nie dłuższy niż 20 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

2. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi wydaje się na okres nie dłuższy niż 10 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

3. Pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie do wód lub do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1 albo art. 100 ust. 1 wydaje się na okres nie dłuższy niż 4 lata liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

4. Prawa i obowiązki określone w pozwoleniu wodnoprawnym na wprowadzenie ścieków do wód lub do ziemi i odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych obowiązują od dnia, w którym decyzja o pozwoleniu wodnoprawnym stała się ostateczna, chyba że w pozwoleniu wodnoprawnym została określona inna data, od której obowiązuje to pozwolenie.

5. Pozwolenie wodnoprawne na wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu wydaje się na okres nie dłuższy niż 5 lat, liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

6. Obowiązek ustalenia okresu, na jaki wydaje się pozwolenie wodnoprawne, nie dotyczy pozwoleń wodnoprawnych na wykonanie urządzeń wodnych, pozwoleń wodnoprawnych na regulację wód oraz pozwoleń wodnoprawnych na wykonywanie robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej.

7. Informację o wszczęciu postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych podaje do publicznej wiadomości na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

8. Pozwolenia wodnoprawne wydaje się na podstawie operatu wodnoprawnego oraz zgromadzonych w toku postępowania dowodów, dokumentów i informacji.

9. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód oraz wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, w tym na rolnicze wykorzystanie ścieków, przekazuje właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska kopie ostatecznej decyzji.

10. Do pozwoleń wodnoprawnych na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi stosuje się odpowiednio przepisy art. 187 oraz art. 188 ust. 3 pkt 2 i ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 400. 1. Stroną postępowania w sprawach dotyczących pozwoleń wodnoprawnych jest wnioskodawca oraz podmioty, na które będzie oddziaływać zamierzone korzystanie z wód lub znajdujące się w zasięgu oddziaływania planowanych do wykonania urządzeń wodnych.

2. Stroną postępowania w sprawach dotyczących pozwoleń wodnoprawnych dotyczących śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym jest właściwy organ administracji żeglugi śródlądowej.

3. Jeżeli liczba stron w postępowaniu w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego przekracza 10, do stron innych niż wnioskodawca stosuje się art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

4. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego doręcza się wnioskodawcy na adres wskazany we wniosku oraz zawiadamia się pozostałe strony w drodze obwieszczeń, odpowiednio w urzędzie zapewniającym obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo siedzibie właściwej jednostki organizacyjnej Wód Polskich, a także w starostwie powiatowym i urzędach gmin właściwych ze względu na zakres korzystania z wód, na stronach podmiotowych Biuletynu Informacji Publicznej urzędów i w prasie lokalnej.

Art. 401. W postępowaniach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego nie stosuje się przepisów art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 402. 1. W pozwoleniu wodnoprawnym ustala się cel projektowanych do wykonania urządzeń wodnych i innych robót, cel i zakres korzystania z wód, warunki wykonywania uprawnienia oraz obowiązki niezbędne ze względu na ochronę zasobów środowiska, interesów ludności i gospodarki, w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, w szczególności:

1) obowiązki wobec innych zakładów posiadających pozwolenie wodnoprawne lub uprawnionych do rybactwa, narażonych na szkody w związku z wykonywaniem tego pozwolenia wodnoprawnego;
2) obowiązek wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia wodnoprawnego;
3) niezbędne przedsięwzięcia ograniczające negatywne oddziaływanie na środowisko.

2. W dostosowaniu do rodzaju działalności, której dotyczy pozwolenie wodnoprawne, w pozwoleniu wodnoprawnym ustala się w szczególności:

1) ilość pobieranej wody, w tym dla wód powierzchniowych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na godzinę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok, a dla wód podziemnych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na rok oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok;
2) ilość wód opadowych lub roztopowych, odprowadzanych do wód lub do ziemi, w tym maksymalną ilość m^3 na sekundę i średnią ilość m^3 na rok, oraz powierzchnię rzeczywistą i zredukowaną zlewni, odwadnianej przez każdy wylot;
3) ilość ścieków wprowadzanych do wód lub wprowadzanych do ziemi lub urządzeń kanalizacyjnych, w tym maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok, oraz stan i skład wprowadzanych ścieków albo minimalny procent redukcji substancji zanieczyszczających w procesie oczyszczania ścieków, a w przypadku ścieków przemysłowych – dopuszczalne ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania;

4) terminy pobierania i odprowadzania wody oraz wprowadzania ścieków dla zakładów charakteryzujących się okresową lub zmienną sezonowo działalnością, z wyszczególnieniem parametrów korzystania z wód w zróżnicowanych okresach działalności zakładu;
5) ilość, stan i skład ścieków wykorzystywanych rolniczo, roczne wielkości dawek polewowych i terminy ich stosowania, numery i powierzchnie nawożonych działek;
6) sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości pobieranej wody w stanie pierwotnym;
7) termin rozpoczęcia, sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych albo wykorzystywanych rolniczo;
8) miejsce poboru próbek ścieków;
9) prowadzenie okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w studni;
10) sposób gospodarowania wodą, w tym charakterystyczne rzędne piętrzenia wraz z terminami i warunkami ich utrzymywania oraz przepływy;
11) wielkość przepływu nienaruszalnego, ograniczenia wynikające z konieczności jego zachowania oraz sposób odczytywania jego wartości w miejscu korzystania z wód;
12) opis urządzenia wodnego, w tym podstawowe parametry charakteryzujące to urządzenie, i warunki jego wykonania oraz jego lokalizację za pomocą informacji o nazwie lub numerze obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędnych;
13) tryb pracy elektrowni wodnej oraz jej parametry: Q_{inst}, h_{inst}, N_{inst};
14) sposób postępowania w przypadku rozruchu, zatrzymania działalności lub awarii urządzeń istotnych dla realizacji pozwolenia, a także rozmiar i warunki korzystania z wód oraz urządzeń wodnych w tych sytuacjach wraz z maksymalnym dopuszczalnym czasem trwania tych warunków;
15) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia urządzeń pomiarowych;
16) przedsięwzięcia i działania niezbędne dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 68, jeżeli te mają zastosowanie;
17) powierzchnię całkowitą nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2, w tym powierzchnię objętą robotami lub obiektami budowlanymi oraz powierzchnię biologicznie czynną;

18) opis robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
19) pojemność naturalnej retencji terenowej wyrażoną w m^3 na rok;
20) ilość wód opadowych i roztopowych oraz średnią ilość wód opadowych i roztopowych odprowadzanych do urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3 na rok.

3. W pozwoleniu wodnoprawnym wskazuje się zakazy, o których mowa w art. 192 ust. 1 pkt 3, i obszar, na którym one obowiązują.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, mając na uwadze stosowaną przez zakład technologię oczyszczania ścieków i częstotliwość wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, może określić w pozwoleniu inny niż wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, sposób prowadzenia pomiarów jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, w tym pobierania próbek.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych określa w pozwoleniu sposób dokonywania oceny wyników pomiarów, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom.

6. Jeżeli jest to konieczne dla szczegółowego określenia warunków i zakresu korzystania z wód, utrzymywania wód lub urządzeń wodnych, wykonywania urządzeń wodnych oraz uprawnień osób trzecich, w pozwoleniu wodnoprawnym można dodatkowo ustalić obowiązek:

1) prowadzenia pomiarów jakości wód podziemnych oraz śródlądowych wód płynących poniżej i powyżej miejsca zrzutu ścieków, z określeniem częstotliwości i metod tych pomiarów;
2) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach utrzymania urządzeń wodnych, stosownie do odnoszonych korzyści;
3) wykonania robót lub uczestniczenia w kosztach utrzymania wód, stosownie do wzrostu tych kosztów w związku z wykonywaniem tego pozwolenia;
4) odtworzenia retencji przez budowę służących do tego celu urządzeń wodnych lub realizację innych przedsięwzięć, jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie naturalnej lub sztucznej retencji wód śródlądowych;

5) podjęcia działań służących poprawie stanu zasobów ryb lub uczestniczenia w kosztach zarybiania wód powierzchniowych, jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpi zmniejszenie populacji ryb lub utrudnienie ich migracji;
6) termin rozpoczęcia korzystania z wód, wykonywania urządzeń wodnych lub innych działań wymagających wydania pozwolenia wodnoprawnego.

7. Dla pozwoleń wodnoprawnych wydawanych na cele chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, wartość niezbędnego do zachowania przepływu nienaruszalnego ustala się w wysokości 50% SNQ.

8. W przypadku dokonywania poboru zwrotnego można zmniejszyć niezbędny do zachowania przepływ nienaruszalny o 50% SNQ.

Art. 403. W przypadku piętrzenia śródlądowych wód powierzchniowych za pomocą budowli piętrzącej o wysokości piętrzenia powyżej 1 m oraz wyposażonej w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu lub zależnego od siebie korzystania z wód przez kilka zakładów, do pozwolenia wodnoprawnego załącza się instrukcję gospodarowania wodą.

Art. 404. Zakłady są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych analizy określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.

Art. 405. W przypadku, o którym mowa w art. 404, dopuszcza się stosowanie innej metodyki, jeżeli umożliwia ona uzyskanie dokładniejszych wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie, a podmiot obowiązany do prowadzenia pomiarów udowodni pełną równoważność uzyskanych wyników.

Art. 406. 1. Pozwolenie wodnoprawne wydaje się na wniosek.

2. Do wniosku dołącza się:

1) operat wodnoprawny z oznaczeniem daty jego wykonania, zwany dalej „operatem”, wraz z opisem prowadzenia zamierzonej działalności niezawierającym określeń specjalistycznych;
2) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli jest wymagana;
3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli są wymagane;
4) ocenę wodnoprawną, jeżeli jest wymagana.

3. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na piętrzenie wód powierzchniowych budowlą piętrzącą o wysokości piętrzenia powyżej 1 m oraz wyposażoną w urządzenia umożliwiające regulowanie przepływu lub na zależne od siebie korzystanie z wód przez kilka zakładów dołącza się projekt instrukcji gospodarowania wodą, zawierający opis sposobu gospodarowania wodą i zaspokojenia potrzeb wszystkich użytkowników odnoszących korzyści z urządzeń wodnych, których dotyczy instrukcja, w ilości egzemplarzy uwzględniającej liczbę podmiotów korzystających z wód.

4. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód podziemnych oraz na odwodnienie zakładu górniczego lub obiektu budowlanego dołącza się dokumentację hydrogeologiczną, jeżeli jest wymagana.

5. Do wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1 dołącza się zgodę właściciela tych urządzeń.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi i zamieści na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 407. Operat sporządza się pisemnie w formie opisowej i graficznej, a także na elektronicznych nośnikach danych jako dokument tekstowy, zaś część graficzną operatu w postaci plików typu rastrowego (PDF).

Art. 408. 1. Część opisowa operatu, w dostosowaniu do rodzaju działalności, której dotyczy pozwolenie wodnoprawne, zawiera:

1) oznaczenie zakładu ubiegającego się o wydanie pozwolenia, jego siedziby i adresu;
2) wyszczególnienie:
   a) celu i zakresu zamierzonego korzystania z wód,
   b) celu i rodzaju planowanych do wykonania urządzeń wodnych lub robót,
   c) rodzaju urządzeń pomiarowych oraz znaków żeglugowych,
   d) rodzaju i zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych,

e) stanu prawnego nieruchomości usytuowanych w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, z podaniem siedzib i adresów ich właścicieli, zgodnie z ewidencją gruntów i budynków,

f) obowiązków ubiegającego się o wydanie pozwolenia wodnoprawnego w stosunku do osób trzecich;

3) opis i lokalizację urządzenia wodnego, w tym nazwę lub numer obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędne;

4) charakterystykę wód objętych pozwoleniem wodnoprawnym;

5) charakterystykę odbiornika ścieków objętego pozwoleniem wodnoprawnym;

6) ustalenia wynikające z:

a) planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza,

b) planu zarządzania ryzykiem powodziowym,

c) planu przeciwdziałania skutkom suszy,

d) programu ochrony wód morskich,

e) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych,

f) planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

7) określenie wpływu planowanych do wykonania urządzeń wodnych lub korzystania z wód na wody powierzchniowe oraz wody podziemne, w szczególności na stan tych wód i realizację celów środowiskowych dla nich określonych;

8) wielkość przepływu nienaruszalnego, sposób jego obliczania oraz odczytywania jego wartości w miejscu korzystania z wód;

9) wielkość średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ) lub zasobu wód podziemnych;

10) planowany okres rozruchu, sposób postępowania w przypadku rozruchu, zatrzymania działalności lub awarii urządzeń istotnych dla realizacji pozwolenia wodnoprawnego, a także rozmiar i warunki korzystania z wód oraz urządzeń wodnych w tych sytuacjach wraz z maksymalnym, dopuszczalnym czasem ich trwania;

11) informację o formach ochrony przyrody utworzonych lub ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, występujących w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych.

2. Część graficzna operatu zawiera:

1) plan urządzeń wodnych i zasięg oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, wraz z ich powierzchnią, naniesiony na mapę sytuacyjno-wysokościową terenu, z oznaczeniem nieruchomości;
2) zasadnicze przekroje podłużne i poprzeczne urządzeń wodnych oraz koryt wód płynących w zasięgu oddziaływania tych urządzeń;
3) schemat rozmieszczenia urządzeń pomiarowych oraz znaków żeglugowych;
4) schemat funkcjonalny lub technologiczny urządzeń wodnych.

3. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na pobór wód, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) ilość pobieranej wody, w tym dla wód powierzchniowych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na godzinę oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok, a dla wód podziemnych maksymalną ilość m^3 na sekundę, średnią ilość m^3 na dobę, maksymalną ilość m^3 na rok oraz dopuszczalną ilość m^3 na rok;
2) opis techniczny urządzeń służących do poboru wód, w tym ich maksymalną techniczną wydajność oraz przewidywany czas ich wykorzystywania;
3) określenie rodzajów urządzeń służących do pomiaru poboru wód;
4) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz pobieranej wody;
5) terminy pobierania wody dla zakładów, których działalność cechuje się sezonową zmiennością;
6) sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości pobieranych wód w stanie pierwotnym;
7) sposób postępowania w przypadku uszkodzenia urządzeń pomiarowych;
8) informację o sposobie prowadzenia okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w studni.

4. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) schemat technologiczny wraz z bilansem masowym i rodzajami wykorzystywanych materiałów, surowców i paliw istotnych z punktu widzenia wymagań ochrony środowiska;

2) określenie w m^3 wielkości średniego dobowego, maksymalnego oraz dopuszczalnego rocznego zrzutu ścieków, z wyszczególnieniem zróżnicowania opisujących ich parametrów w okresach sezonowej zmienności, jeżeli taka występuje;
3) określenie stanu i składu ścieków lub minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających w ściekach lub, w przypadku ścieków przemysłowych, dopuszczalnych ilości substancji zanieczyszczających, w szczególności ilości substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, wyrażone w jednostkach masy przypadających na jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu oraz przewidywany sposób i efekt ich oczyszczania;
4) określenie stanu i składu ścieków przemysłowych wprowadzonych do systemów kanalizacji zbiorczej doprowadzającej ścieki do oczyszczalni ścieków komunalnych;
5) wyniki pomiarów ilości i jakości ścieków, jeżeli ich przeprowadzenie było wymagane;
6) opis instalacji i urządzeń służących do gromadzenia, oczyszczania oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
7) opis instalacji i urządzeń służących do przygotowania osadów ściekowych do zagospodarowania;
8) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
9) określenie zakresu i częstotliwości wykonywania wymaganych analiz wód powierzchniowych powyżej i poniżej miejsca, w którym ścieki są wprowadzane do wód lub do ziemi;
10) opis urządzeń służących do pobierania próbek ścieków, pomiaru oraz rejestracji ilości, stanu i składu ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
11) opis jakości wód w miejscu zamierzonego wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
12) informację o sposobie zagospodarowania osadów ściekowych;
13) informację o terminach wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi dla zakładów, których działalność cechuje się sezonową zmiennością;
14) opis przedsięwzięć i działań niezbędnych dla spełnienia warunków, o których mowa w art. 68, jeżeli te warunki znajdują zastosowanie;
15) informację o sposobie i zakresie prowadzenia pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych albo wykorzystywanych rolniczo.

5. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na rolnicze wykorzystanie ścieków, oprócz danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera określenie:

1) ilości, stanu i składu ścieków;
2) rocznych wielkości dawek polewowych i terminów ich stosowania;
3) numerów i powierzchni nawożonych działek oraz charakterystyki gruntów przeznaczonych do rolniczego wykorzystania ścieków.

6. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych, ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast, oprócz odpowiednich danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzonych do wód wyrażoną w m^3/s;
2) czas wyrażony w dniach, kiedy następuje odprowadzanie wód opadowych lub roztopowych do wód;
3) średnią ilość wód opadowych lub roztopowych wyrażoną w m^3/rok;
4) powierzchnię rzeczywistą i zredukowaną zlewni odwadnianej przez każdy wylot;
5) informację, czy wody opadowe lub roztopowe są ujmowane w system kanalizacji zbiorczej;
6) ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzanych do systemów kanalizacji zbiorczej z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3;
7) rodzaj urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych i ich pojemność;
8) stosunek pojemności urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych do rocznego odpływu z terenów uszczelnionych.

7. Operat, na podstawie którego wydaje się pozwolenie wodnoprawne na wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, oprócz odpowiednich danych, o których mowa w ust. 1 i 2, zawiera:

1) powierzchnię całkowitą nieruchomości, w tym powierzchnię objętą robotami lub obiektami budowlanymi oraz powierzchnię biologicznie czynną;

2) opis robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
3) pojemność naturalnej retencji terenowej wyrażoną w m^3/rok;
4) rodzaj urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych i ich pojemność;
5) maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzonych do wód lub do ziemi wyrażoną w m^3/rok;
6) ilość wód opadowych i roztopowych odprowadzanych do urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych wyrażoną w m^3/rok;
7) średnią ilość wód opadowych i roztopowych wyrażoną w m^3/rok;
8) informację, czy wody opadowe lub roztopowe są ujmowane w system kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
9) stosunek pojemności urządzeń do retencjonowania wody do rocznej ilości wód opadowych i roztopowych.

Art. 409. 1. Jeżeli w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego nastąpiło naruszenie interesów osób trzecich, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od wód zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nałożyć na zakład posiadający pozwolenie wodnoprawne obowiązek:

1) wykonania ekspertyzy,
2) opracowania lub zaktualizowania instrukcji gospodarowania wodą

– i przedstawienia ich temu organowi, w terminie określonym w tej decyzji.

2. Jeżeli zmiana pozwolenia wodnoprawnego polegająca na ograniczeniu zakresu korzystania z wód lub w zakresie, o którym mowa w art. 402 ust. 1–6, jest uzasadniona treścią ekspertyzy lub wynika z instrukcji gospodarowania wodą, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych może, bez odszkodowania, zmienić pozwolenie wodnoprawne.

Art. 410. 1. Następca prawny zakładu, który uzyskał pozwolenie wodnoprawne, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z tego pozwolenia.

2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych potwierdza, w drodze decyzji, przejęcie przez następcę prawnego praw i obowiązków wynikających z tego pozwolenia.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 2, wydaje się na wniosek następcy prawnego.

Art. 411. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, zakres instrukcji gospodarowania wodą, kierując się funkcją urządzeń wodnych oraz koniecznością zaspokojenia potrzeb wodnych korzystających z wód, stosownie do posiadanych przez nich uprawnień.

Rozdział 3

Wygaśnięcie, cofnięcie i ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego

Art. 412. 1. Pozwolenie wodnoprawne wygasa, jeżeli:

1) upłynął okres, na który było wydane;
2) zakład zrzekł się pozwolenia wodnoprawnego;
3) zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 3 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne;
4) inwestor, w ramach realizacji przedsięwzięcia w zakresie dróg publicznych, linii kolejowych, linii przesyłowych, lotnisk lub lądowisk, nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 6 lat od dnia, w którym pozwolenie wodnoprawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne.

2. Pozwolenia wodnoprawne, o których mowa w art. 388 pkt 1–3, nie wygasają, jeżeli zakład w terminie 90 dni przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, złoży wniosek o ustalenie kolejnego okresu obowiązywania tych pozwoleń.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się operat, na podstawie którego wydano dotychczasowe pozwolenie wodnoprawne, oraz oświadczenie, że zawarte w nim informacje zachowały aktualność.

4. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 2, jest niekompletny, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych wzywa do jego uzupełnienia w terminie 14 dni.

5. W przypadku braku uzupełnienia, o którym mowa w ust. 4, w wyznaczonym terminie, wniosek, o którym mowa w ust. 2, pozostawia się bez rozpatrzenia.

6. W razie stwierdzenia, że informacje zawarte w operacie wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 3, nie są aktualne lub zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 398 ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, w drodze decyzji, odmawia przedłużenia okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

7. W razie stwierdzenia, że informacje zawarte w operacie wodnoprawnym, o którym mowa w ust. 3, są aktualne lub nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 398 ust. 1, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych ustala, w drodze decyzji, kolejny okres obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego, nie dłuższy niż 20 lat, a w przypadku pozwolenia wodnoprawnego na:

1) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi – na okres nie dłuższy niż 10 lat,
2) wprowadzanie ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów – na okres nie dłuższy niż 4 lata,
3) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu – na okres nie dłuższy niż 5 lat

– liczony od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

8. Do postępowań, o których mowa w ust. 2, przepisy art. 400 stosuje się odpowiednio.

9. Terminy, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, dla pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych mogą zostać przedłużone w drodze decyzji, na okres nie dłuższy niż 3 lata, jeżeli wnioskodawca przed wygaśnięciem pozwolenia wodnoprawnego wystąpi z wnioskiem do organu właściwego w sprawach pozwoleń wodnoprawnych oraz jeżeli nie będzie to sprzeczne z przepisami art. 395 i nie będzie wymagać przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko lub na obszar Natura 2000.

Art. 413. Pozwolenie wodnoprawne można cofnąć lub ograniczyć bez odszkodowania, jeżeli:

1) zakład zmienia cel i zakres korzystania z wód lub warunki wykonywania uprawnień ustalonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
2) urządzenia wodne wykonane zostały niezgodnie z warunkami ustalonymi w pozwoleniu wodnoprawnym lub nie są należycie utrzymywane;
3) zakład nie realizuje obowiązków wobec innych zakładów posiadających pozwolenie wodnoprawne, uprawnionych do rybactwa oraz osób narażonych na szkody, albo nie realizuje przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko, ustalonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
4) zasoby wód podziemnych uległy zmniejszeniu w sposób naturalny;

5) zakład nie rozpoczął w terminie korzystania z uprawnień wynikających z pozwolenia wodnoprawnego innych niż określone w art. 412 ust. 1 pkt 3, lub nie korzystał z tych uprawnień przez okres co najmniej 2 lat;
6) nastąpiła zmiana przepisów wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2;
7) nastąpiło zagrożenie osiągnięcia celów środowiskowych i jest to uzasadnione danymi z monitoringu wód oraz wynikami dodatkowego przeglądu pozwoleń wodnoprawnych, o którym mowa w art. 324 ust. 1 pkt 2;
8) nie wykonano lub nie przedłożono analizy ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3, jeżeli taka analiza była wymagana.

Art. 414. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych, a także realizacji tych pozwoleń, co najmniej raz na 4 lata.

2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje dodatkowego przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, jeżeli na podstawie wyników monitoringu wód lub innych danych, w tym danych uzyskanych w ramach opracowywania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdził, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

3. Wody Polskie przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej zbiorczą informację o pozwoleniach wodnoprawnych, które zostały cofnięte lub ograniczone w celu zapobieżenia zagrożeniu osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, za rok poprzedni, w terminie do dnia 30 czerwca.

4. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych przekazuje właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska kopię decyzji w sprawie cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego dotyczącego poboru wód lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

Art. 415. 1. Pozwolenie wodnoprawne można cofnąć lub ograniczyć za odszkodowaniem, jeżeli jest to uzasadnione interesem społecznym albo ważnymi względami gospodarczymi.

2. O odszkodowaniu orzeka, w drodze decyzji, organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, na warunkach określonych w art. 467.

3. Odszkodowanie przysługuje od:

1) Wód Polskich – jeżeli cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego jest uzasadnione interesem społecznym;
2) zakładu, który odniósł korzyści z cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego – jeżeli cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego jest uzasadnione ważnymi względami gospodarczymi tego zakładu.

4. W przypadku cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego udzielonego Wodom Polskim, uzasadnionego interesem społecznym, odszkodowanie przysługuje z budżetu państwa.

Art. 416. 1. Stwierdzenie wygaśnięcia, cofnięcie lub ograniczenie pozwolenia wodnoprawnego następuje, w drodze decyzji, wydanej z urzędu lub na wniosek.

2. Nie wydaje się decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia wodnoprawnego w przypadku upływu terminu, na który pozwolenie zostało wydane.

3. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych po stwierdzeniu wygaśnięcia, cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia wodnoprawnego, w drodze decyzji:

1) nakłada obowiązek usunięcia negatywnych skutków w środowisku wynikających z wykonywania pozwolenia wodnoprawnego lub powstałych w wyniku działalności prowadzonej niezgodnie z warunkami określonymi w pozwoleniu wodnoprawnym,
2) nakłada obowiązki niezbędne do kształtowania zasobów wodnych

– a także określa zakres i termin wykonania tych obowiązków.

Art. 417. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, po stwierdzeniu wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego lub jego cofnięciu, nakłada na zakład, w drodze decyzji, obowiązek usunięcia urządzeń wodnych, które zostały wykonane lub były użytkowane na podstawie tego pozwolenia.

2. W przypadku stwierdzenia wygaśnięcia lub cofnięcia pozwolenia wodnoprawnego, urządzenia wodne lub ich części, których pozostawienie jest niezbędne do kształtowania zasobów wodnych, przechodzą, bez odszkodowania, na własność właściciela wód, chyba że właściciel urządzenia wodnego, w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym decyzja o stwierdzeniu wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego stała się ostateczna lub dnia,

w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia wodnoprawnego stała się ostateczna, rozporządzi prawem własności tego urządzenia.

3. Przejście urządzeń wodnych lub ich części, o których mowa w ust. 2, stwierdza wojewoda, w drodze decyzji, na wniosek właściciela wód.

Art. 418. Przepis art. 417 ust. 2 nie stosuje się do stawów oraz gruntów, na których znajdują się urządzenia wodne.

Rozdział 4

Zgłoszenie wodnoprawne

Art. 419. Zgłoszenie wodnoprawne zawiera:

1) oznaczenie zakładu dokonującego zgłoszenia z podaniem jego siedziby i adresu;
2) określenie:
   a) celu planowanych do wykonania czynności, robót lub urządzeń wodnych,
   b) stanu prawnego nieruchomości, na której czynności, roboty lub urządzenia wodne będą wykonywane,
   c) wykonywanych robót w sposób opisowy, podstawowych parametrów charakteryzujących planowane roboty oraz warunków ich wykonania,
   d) lokalizacji czynności, robót lub urządzeń wodnych, z podaniem nazwy lub numeru obrębu ewidencyjnego z numerem lub numerami działek ewidencyjnych oraz współrzędnymi,
   e) planowanego terminu rozpoczęcia robót lub czynności.

Art. 420. Do zgłoszenia wodnoprawnego dołącza się:

1) mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego z naniesionym schematem planowanych czynności, robót lub urządzeń wodnych i zasięgiem ich oddziaływania lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ państwowej służby geodezyjnej i kartograficznej;
2) odpowiednie szkice lub rysunki;
3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli są wymagane;
4) zgodę właściciela urządzenia wodnego, które jest niezbędne do wykonania planowanych czynności, robót lub urządzeń wodnych.

Art. 421. 1. Zgłoszenia wodnoprawnego należy dokonać przed terminem zamierzonego rozpoczęcia wykonywania czynności, robót lub urządzeń wodnych.

2. Do wykonywania czynności, robót lub urządzeń wodnych podlegających obowiązkowi zgłoszenia wodnoprawnego można przystąpić, jeżeli w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nie wniesie, w drodze decyzji, sprzeciwu i nie później niż po upływie 3 lat od określonego w zgłoszeniu terminu ich rozpoczęcia. Dokonanie zgłoszenia wodnoprawnego nie zwalnia z obowiązku uzyskania uzgodnień i decyzji wymaganych na podstawie przepisów odrębnych.

3. Po upływie 3 lat od określonego w zgłoszeniu wodnoprawnym terminu rozpoczęcia czynności, robót lub urządzeń wodnych, podlegających obowiązkowi zgłoszenia wodnoprawnego, zgłoszenie wodnoprawne staje się bezprzedmiotowe.

4. W przypadku konieczności uzupełnienia zgłoszenia wodnoprawnego organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nakłada, w drodze postanowienia, na zgłaszającego obowiązek uzupełnienia, w określonym terminie, brakujących dokumentów lub informacji, a w przypadku ich nieuzupełnienia – wnosi sprzeciw, w drodze decyzji.

5. Organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych wnosi sprzeciw, jeżeli wykonywanie czynności, robót lub urządzeń wodnych, a także korzystanie z wód:

1) jest objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia wodnoprawnego;
2) narusza ustalenia dokumentów, o których mowa w art. 395 ust. 1 pkt 1–7, nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 395 ust. 1 pkt 8, lub narusza interesy osób trzecich, w tym właściciela wód;
3) zagraża osiągnięciu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

6. Za dzień wniesienia sprzeciwu uznaje się dzień nadania decyzji w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, a w przypadku, o którym mowa w art. 61 § 3a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego – dzień wprowadzenia do systemu teleinformatycznego.

7. Nałożenie obowiązku, o którym mowa w ust. 4, przerywa bieg terminu, o którym mowa w ust. 2.

8. W przypadku zgłoszenia wodnoprawnego, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych zamieszcza w na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w terminie 7 dni od dnia:

1) doręczenia zgłoszenia – informację o dokonaniu zgłoszenia, zawierającą imię i nazwisko albo nazwę dokonującego zgłoszenia, oraz o zakresie tego zgłoszenia;
2) wniesienia sprzeciwu – informację o dacie jego wniesienia;
3) upływu terminu, o którym mowa w ust. 2 – informację o braku wniesienia sprzeciwu.

9. W przypadku gdy organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych nie wniósł sprzeciwu, na wniosek dokonującego zgłoszenia, wydaje zaświadczenie o niezgłoszeniu sprzeciwu.

Art. 422. 1. Organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych może ustalić, w drodze decyzji, wymagania w zakresie gospodarowania wodami dotyczące warunków wykonania urządzeń wodnych lub innych działań wymagających zgłoszenia, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony wód lub środowiska.

2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, przepisy art. 402 stosuje się odpowiednio.

3. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

4. Jeżeli w związku z dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego nastąpiło naruszenie interesów osób trzecich, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych, mając na uwadze, że korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od wód zależnych, marnotrawstwa wody lub energii wody, a także nie może wyrządzać szkód, może, w drodze decyzji, nałożyć na dokonującego zgłoszenia wodnoprawnego obowiązek wykonania ekspertyzy i przedstawienia jej temu organowi, w terminie określonym w tej decyzji.

5. Jeżeli jest to uzasadnione treścią ekspertyzy, o której mowa w ust. 4, organ właściwy w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych może, bez odszkodowania, ustalić warunki wykonywania czynności lub robót wymagających zgłoszenia wodnoprawnego, ograniczając zakres korzystania z wód.

Rozdział 5

Oceny wodnoprawne

Art. 423. 1. Uzyskanie oceny wodnoprawnej jest wymagane dla inwestycji lub działań, mogących wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w zakresie:

1) korzystania z usług wodnych;
2) długotrwałego obniżenia poziomu zwierciadła wody podziemnej;
3) piętrzenia wody podziemnej;
4) rekultywacji wód powierzchniowych lub wód podziemnych;
5) wprowadzania do śródlądowych wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
6) wykonania urządzeń wodnych;
7) regulacji wód, zabudowy potoków górskich oraz kształtowania nowych koryt cieków naturalnych;
8) zmiany ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającej wpływ na warunki przepływu wód;
9) robót i obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
10) działań, o których mowa w art. 227 ust. 3.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje inwestycji i działań, o których mowa w ust. 1, kierując się wpływem tych inwestycji i działań na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 424. Ocenę wodnoprawną wydaje się, w drodze decyzji, na wniosek podmiotu planującego realizację inwestycji lub działania, o których mowa w art. 423.

Art. 425. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 424, zawiera:

1) charakterystykę planowanych inwestycji lub działań wraz z podstawowymi danymi technicznymi i opisem planowanej technologii robót;
2) mapę sytuacyjno-wysokościową pobraną z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego lub inną mapę uwierzytelnioną przez organ prowadzący ten zasób albo kopie tych map potwierdzone przez wnioskodawcę za ich zgodność z oryginałami z naniesionym schematem planowanych obiektów lub robót;

3) opis wpływu planowanych inwestycji lub działań na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Jeżeli jest wymagane uzyskanie oceny wodnoprawnej oraz decyzji, o której mowa w art. 77 ust. 3, sprawy rozpoznaje się łącznie i wydaje się jedną decyzję.

Art. 426. W przypadku przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko ocenę wodnoprawną zastępuje się decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzją, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko – o ile taka ocena jest w przypadku danego przedsięwzięcia przeprowadzana. W postępowaniach o wydanie tych decyzji przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

Art. 427. W postępowaniu o wydanie oceny wodnoprawnej dokonuje się analizy wpływu planowanej inwestycji lub działania na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

Art. 428. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie wpływa korzystnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, wydaje się ocenę wodnoprawną.

Art. 429. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie nie wpływa na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych wydaje ocenę wodnoprawną.

Art. 430. Jeżeli ustalono, że planowana inwestycja lub działanie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych nakłada, w drodze postanowienia, obowiązek przedłożenia dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4.

Art. 431. Dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych poddaje analizie.

Art. 432. 1. Jeżeli analiza, o której mowa w art. 431, potwierdzi spełnienie warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych wydaje ocenę wodnoprawną.

2. Jeżeli analiza, o której mowa w art. 431, nie potwierdzi spełnienia warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych odmawia, w drodze decyzji, wydania oceny wodnoprawnej.

Art. 433. Organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych sporządza wykaz planowanych inwestycji lub działań mogących wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, obejmujący informację o wydanych ocenach wodnoprawnych oraz o przyczynach odmowy wydania oceny wodnoprawnej.

Art. 434. Planowane inwestycje lub działania, zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 433, które w ocenie wodnoprawnej uzyskały potwierdzenie spełnienia warunków, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4, uwzględnia się w aktualizacji planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 435. 1. Jeżeli jednocześnie prowadzi się dwa lub więcej postępowań o wydanie oceny wodnoprawnej dotyczącej inwestycji lub działania planowanych:

1) w obrębie tej samej jednolitej części wód,
2) sąsiadujących ze sobą jednolitych części wód

– organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych dokonuje oceny skumulowanego oddziaływania inwestycji lub działania na możliwość osiągniecia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.

2. Przepisy art. 427–432 stosuje się odpowiednio.

Art. 436. Ocena wodnoprawna każdorazowo wygasa z dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 320 aktualizujących plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.

Art. 437. Po wydaniu oceny wodnoprawnej, o której mowa w art. 429 i art. 432 ust. 1, organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych, w celu potwierdzenia zgodności inwestycji lub działań, o których mowa w art. 423, z celami środowiskowymi, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, sporządza deklarację zgodności.

Art. 438. Deklarację zgodności, o której mowa w art. 437, sporządza się zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/207 z dnia 20 stycznia 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do wzoru

sprawozdania z postępów, formatu dokumentu służącego przekazywaniu informacji na temat dużych projektów, wzorów wspólnego planu działania, sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, deklaracji zarządczej, strategii audytu, opinii audytowej i rocznego sprawozdania z kontroli oraz metodyki przeprowadzania analizy kosztów i korzyści, a także zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz. Urz. UE L 38 z 13.02.2015, str. 1, z późn. zm.[8)]).

DZIAŁ X

SPÓŁKI WODNE I ZWIĄZKI WAŁOWE

Rozdział 1

Tworzenie spółek wodnych i związków wałowych

Art. 439. 1. Spółki wodne oraz związki wałowe są niepublicznymi formami organizacyjnymi, które nie działają w celu osiągnięcia zysku, zrzeszają osoby fizyczne lub prawne na zasadzie dobrowolności i mają na celu zaspokajanie wskazanych przepisami ustawy potrzeb w zakresie gospodarowania wodami.

2. Spółki wodne, zapewniając zaspokojenie potrzeb zrzeszonych w nich osób w zakresie gospodarowania wodami, mogą podejmować prowadzenie działalności umożliwiającej osiągnięcie zysku netto, który przeznacza się wyłącznie na cele statutowe spółki wodnej.

3. Spółki wodne mogą być tworzone w szczególności do wykonywania, utrzymywania oraz eksploatacji urządzeń, w tym urządzeń wodnych, służących do:

1) zapewnienia wody dla ludności, w tym uzdatniania i dostarczania wody;
2) ochrony wód przed zanieczyszczeniem, w tym odprowadzania i oczyszczania ścieków;
3) melioracji wodnych oraz prowadzenia racjonalnej gospodarki na zmeliorowanych gruntach;
4) ochrony przed powodzią;
5) odwadniania gruntów zabudowanych lub zurbanizowanych.

4. Spółki wodne prowadzą księgi rachunkowe oraz sporządzają sprawozdania finansowe zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047, 2255 oraz z 2017 r. poz. 61, 245 i 791).

[8)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 299 z 05.11.2016, str. 92.

Art. 440. Do prowadzenia działalności, o której mowa w art. 439 ust. 3 pkt 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 8–10 i art. 12 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz przepisy wydane na podstawie art. 11 i art. 13 tej ustawy.

Art. 441. 1. Spółki wodne mogą korzystać z pomocy finansowej państwa udzielanej w formie dotacji podmiotowej z budżetu państwa przeznaczonej na dofinansowanie działalności bieżącej w zakresie realizacji zadań związanych z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych, z wyłączeniem zadań, na realizację których została udzielona inna dotacja.

2. Spółki wodne mogą korzystać z pomocy finansowej z budżetów jednostek samorządu terytorialnego na bieżące utrzymanie wód i urządzeń wodnych oraz na finansowanie lub dofinansowanie inwestycji.

3. Pomoc finansowa, o której mowa w ust. 2, polega na udzielaniu dotacji celowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych z budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

4. Zasady udzielania dotacji celowej, tryb postępowania w sprawie udzielania dotacji i sposób jej rozliczania określają organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego w drodze uchwały.

5. Udzielenie dotacji celowej następuje na podstawie umowy zawartej przez jednostkę samorządu terytorialnego ze spółką wodną.

6. W przypadku gdy dotacja celowa stanowi pomoc publiczną lub pomoc *de minimis*, jej udzielenie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 442. 1. Spółki wodne mogą łączyć się w związki spółek wodnych.

2. Do związków spółek wodnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące spółek wodnych, z tym że prawa i obowiązki przysługujące wobec spółek wodnych staroście, w stosunku do związków spółek wodnych wykonuje wojewoda.

Art. 443. 1. Związki wałowe mogą być tworzone do wykonywania i utrzymywania wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi stanowiącymi ich wyposażenie.

2. Przepisy dotyczące spółek wodnych i ich związków stosuje się odpowiednio do związków wałowych.

Art. 444. 1. Utworzenie spółki wodnej następuje w drodze porozumienia co najmniej 3 osób fizycznych lub prawnych, zawartego w formie pisemnej.

2. Do utworzenia spółki wodnej jest wymagane:

1) uchwalenie statutu spółki wodnej przez osoby zainteresowane utworzeniem tej spółki;
2) dokonanie wyboru organów spółki wodnej.

3. Starosta właściwy miejscowo dla siedziby spółki wodnej zatwierdza statut tej spółki w drodze decyzji.

4. W przypadku niezgodności statutu z prawem starosta wzywa do usunięcia tych niezgodności w określonym terminie, a jeżeli niezgodności nie zostaną usunięte – odmawia, w drodze decyzji, zatwierdzenia statutu.

5. Spółka wodna nabywa osobowość prawną z chwilą uprawomocnienia się decyzji starosty o zatwierdzeniu statutu tej spółki.

6. Osoby, które działały w imieniu spółki przed nabyciem przez tę spółkę osobowości prawnej, odpowiadają solidarnie za szkody powstałe w wyniku tego działania.

7. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do zmiany statutu spółki wodnej.

Art. 445. Następca prawny członka spółki wodnej wstępuje w jego prawa i obowiązki.

Art. 446. 1. Statut spółki wodnej określa w szczególności:

1) nazwę i siedzibę spółki wodnej oraz teren jej działalności;
2) cel działania spółki wodnej oraz sposób i środki służące do osiągnięcia tego celu;
3) zasady ustalania wysokości składek członkowskich oraz innych świadczeń adekwatnych do celów spółki wodnej;
4) zasady ustalania należności za dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 439 ust. 2, polegającej na realizacji działań określonych w art. 439 ust. 3 pkt 1 i 2;
5) prawa i obowiązki członków spółki wodnej;
6) ograniczenia praw członków spółki wodnej dotyczące ich gruntów i obiektów niezbędnych do wykonywania zadań tej spółki;
7) warunki przyjmowania nowych członków spółki wodnej, wykluczania członków ze spółki wodnej, ustania członkostwa w spółce wodnej oraz rezygnacji z członkostwa w tej spółce;
8) warunki następstwa prawnego członków spółki wodnej;
9) organy spółki wodnej, ich skład, zasady powoływania i odwoływania oraz zakres działania;
10) zasady nawiązywania stosunku pracy w ramach spółki wodnej;

11) przypadki wymagające zwołania walnego zgromadzenia;
12) czas trwania spółki wodnej oraz sposób jej rozwiązania lub likwidacji;
13) warunki zaciągania zobowiązań i udzielania pełnomocnictw do reprezentowania spółki wodnej;
14) przeznaczenie mienia pozostałego po rozwiązaniu lub likwidacji spółki wodnej.

2. Do statutu załącza się listę członków spółki wodnej, zawierającą ich oznaczenie, wskazanie siedzib i adresów.

Art. 447. 1. Zarząd spółki wodnej zgłasza Wodom Polskim utworzenie spółki wodnej w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami, w terminie 30 dni od dnia nabycia przez spółkę wodną osobowości prawnej.

2. Wpis spółki wodnej do systemu informacyjnego gospodarki wodnej obejmuje:
1) nazwę, siedzibę, adres i przedmiot działania spółki wodnej;
2) imiona i nazwiska członków zarządu oraz sposób reprezentowania spółki wodnej;
3) czas trwania spółki wodnej;
4) dane dotyczące decyzji starosty o zatwierdzeniu statutu.

Art. 448. Wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 447 ust. 2, zarząd spółki wodnej zgłasza Wodom Polskim w celu wpisania do systemu informacyjnego gospodarowania wodami w terminie 30 dni od dnia ich zaistnienia.

Art. 449. 1. Spółka wodna odpowiada za swoje zobowiązania całym majątkiem.

2. Członek spółki wodnej nie odpowiada za zobowiązania spółki wodnej.

Art. 450. Członek spółki wodnej jest obowiązany do wnoszenia składek członkowskich i ponoszenia na jej rzecz innych określonych w statucie świadczeń, adekwatnych do celów tej spółki.

Art. 451. Wysokość składek członkowskich i innych świadczeń na rzecz spółki wodnej powinna być proporcjonalna do korzyści odnoszonych przez członków spółki wodnej, w związku z działalnością tej spółki.

Art. 452. 1. Jeżeli osoby fizyczne lub prawne niebędące członkami spółki wodnej oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej odnoszą korzyści z urządzeń spółki wodnej lub przyczyniają się do zanieczyszczenia wody, dla której ochrony spółka wodna została utworzona, są obowiązane do ponoszenia świadczeń na rzecz tej spółki.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, mogą mieć charakter należności pieniężnych lub obowiązków o charakterze niepieniężnym.

3. Wysokość i rodzaj świadczeń, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich spełnienia, ustala, w drodze decyzji, starosta.

4. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, mające charakter należności pieniężnej niespełnione w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 3, podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Obowiązek spełnienia świadczenia, o którym mowa w ust. 1, mającego charakter należności pieniężnej, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym to świadczenie stało się wymagalne.

6. Do świadczenia, o którym mowa w ust. 1, mającego charakter należności pieniężnej, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują staroście.

7. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, będące obowiązkiem o charakterze niepieniężnym, niespełnione w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 3, podlega egzekucji w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

8. Obowiązek spełnienia świadczenia, o którym mowa w ust. 1, będącego obowiązkiem o charakterze niepieniężnym, przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym to świadczenie powinno zostać spełnione.

Art. 453. Dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 439 ust. 2, odbywa się na podstawie umowy zawartej między spółką wodną a zainteresowanym podmiotem.

Rozdział 2

Organy spółki wodnej

Art. 454. 1. Organami spółki wodnej są:

1) walne zgromadzenie;
2) zarząd;
3) komisja rewizyjna, o ile spółka wodna liczy więcej niż dziesięciu członków.

2. Statut może określać organy spółki wodnej, inne niż wymienione w ust. 1, oraz określać warunki, przy których walne zgromadzenie złożone z członków spółki wodnej zostaje zastąpione przez walne zgromadzenie delegatów.

Art. 455. 1. Do walnego zgromadzenia należy:

1) uchwalanie planu prac spółki wodnej oraz jej budżetu;
2) upoważnienie zarządu do zaciągania pożyczek lub kredytów, w imieniu spółki wodnej, do ustalonej wysokości;
3) ustalanie wysokości należności za dostarczanie wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, w przypadku prowadzenia działalności, o której mowa w art. 439 ust. 2;
4) uchwalanie wysokości składek członkowskich i innych świadczeń adekwatnych do celów spółki wodnej;
5) wybór oraz odwołanie członków zarządu i członków komisji rewizyjnej;
6) rozpatrywanie i zatwierdzanie rocznych sprawozdań z działalności oraz udzielanie zarządowi absolutorium;
7) podejmowanie uchwał w sprawie nabycia nieruchomości albo zbycia lub obciążenia nieruchomości spółki wodnej;
8) uchwalanie zmian statutu spółki wodnej;
9) podejmowanie uchwał w sprawie przystąpienia spółki wodnej do związku spółek wodnych;
10) podejmowanie uchwał w sprawie połączenia spółki wodnej z inną spółką wodną albo podziału spółki wodnej na dwie lub więcej spółek wodnych;
11) podjęcie uchwały w sprawie rozwiązania spółki wodnej oraz powołania likwidatorów;
12) zatwierdzanie ostatecznych rachunków i sprawozdań likwidatora spółki wodnej;
13) podejmowanie uchwał w sprawach przedstawionych przez zarząd lub komisję rewizyjną.

2. Nieudzielenie absolutorium zarządowi spółki wodnej jest równoznaczne z odwołaniem zarządu.

Art. 456. Walne zgromadzenie jest zwoływane przez zarząd co najmniej raz w roku.

Art. 457. 1. Jeżeli statut spółki nie stanowi inaczej, uchwały walnego zgromadzenia zapadają zwykłą większością głosów.

2. Uchwały walnego zgromadzenia w sprawie zmiany statutu, rozwiązania spółki wodnej, połączenia z inną spółką wodną lub podziału spółki wodnej zapadają większością dwóch trzecich głosów w obecności co najmniej połowy liczby członków spółki wodnej.

3. Członkowi spółki wodnej przysługuje jeden głos.

4. Statut może przyznać członkowi spółki wodnej taką liczbę głosów, ile razy jego świadczenia na rzecz spółki wodnej są większe od świadczeń pozostałych członków spółki wodnej.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, statut spółki wodnej określa sposób obliczania podwyższonej liczby głosów.

6. Do walnego zgromadzenia delegatów przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 458. 1. Zarząd wykonuje uchwały walnego zgromadzenia, kieruje działalnością spółki wodnej, zarządza majątkiem spółki wodnej, prowadzi gospodarkę finansową spółki wodnej i reprezentuje spółkę wodną na zewnątrz.

2. Zarząd może być jednoosobowy lub wieloosobowy.

3. Zarząd jest wybierany na 5 lat, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej.

4. Do właściwości zarządu należą sprawy niezastrzeżone dla innych organów spółki wodnej.

5. Do składania oświadczeń w imieniu spółki wodnej, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej, są uprawnieni:

1) 1 członek zarządu – gdy w skład zarządu wchodzą nie więcej niż 2 osoby;

2) 2 członków zarządu – w pozostałych przypadkach.

6. Zarząd ma prawo obciążania członków spółki wodnej kosztami świadczeń lub prac niewykonanych w terminie.

Art. 459. 1. Komisja rewizyjna kontroluje działalność spółki wodnej.

2. Komisja rewizyjna jest obowiązana do przeprowadzenia kontroli gospodarki finansowej spółki wodnej co najmniej raz w roku, przed walnym zgromadzeniem, i przedstawienia wyników tej kontroli walnemu zgromadzeniu w formie sprawozdania.

3. Komisja rewizyjna składa się co najmniej z 3 członków.

4. Komisja rewizyjna jest wybierana na 5 lat, jeżeli statut spółki wodnej nie stanowi inaczej.

5. Członek komisji rewizyjnej nie może wchodzić w skład zarządu.

Rozdział 3

Nadzór i kontrola nad działalnością spółki wodnej

Art. 460. 1. Nadzór i kontrolę nad działalnością spółki wodnej sprawuje właściwy miejscowo starosta.

2. Zarząd przedkłada staroście uchwały organów spółki wodnej w terminie 7 dni od dnia ich podjęcia.

3. Uchwały organów spółki wodnej sprzeczne z prawem lub statutem są nieważne.

4. O nieważności uchwały organów spółki wodnej w całości lub w części orzeka, w drodze decyzji, starosta w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

5. Starosta, wszczynając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały organu spółki wodnej, może wstrzymać jej wykonanie.

6. Spółka wodna, której uchwała została uchylona, może zwrócić się do starosty z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, a po wyczerpaniu tego trybu, ze skargą do sądu administracyjnego.

Art. 461. 1. Jeżeli zarząd dopuszcza się wielokrotnego naruszania przepisów prawa lub postanowień statutu, starosta, w drodze decyzji, rozwiązuje zarząd, wyznaczając osobę pełniącą obowiązki zarządu.

2. W terminie 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, osoba wyznaczona do pełnienia obowiązków zarządu jest obowiązana zwołać walne zgromadzenie w celu wybrania nowego zarządu.

3. Jeżeli walne zgromadzenie nie dokona wyboru nowego zarządu, starosta ustanawia, w drodze decyzji, na koszt spółki wodnej, zarząd komisaryczny na czas oznaczony, nie dłuższy niż rok.

Rozdział 4

Rozwiązanie spółki wodnej

Art. 462. 1. Spółka wodna może być rozwiązana uchwałą walnego zgromadzenia.

2. Spółka wodna może być rozwiązana przez starostę, w drodze decyzji, jeżeli:

1) działalność spółki wodnej narusza przepisy prawa lub postanowienia statutu;
2) upłynął termin, na jaki został ustanowiony zarząd komisaryczny, o którym mowa w art. 461 ust. 3, a walne zgromadzenie nie dokonało wyboru nowego zarządu;
3) liczba członków jest mniejsza niż określona w art. 444 ust. 1.

Art. 463. 1. Rozwiązanie spółki wodnej następuje po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego.

2. Likwidatorem spółki wodnej może być członek zarządu lub inna osoba powołana uchwałą walnego zgromadzenia.

3. W przypadku rozwiązania spółki wodnej na podstawie decyzji, o której mowa w art. 462 ust. 2, likwidatora wyznacza starosta.

4. Likwidator wstępuje w prawa i obowiązki zarządu i podejmuje w imieniu spółki wodnej czynności niezbędne do zakończenia jej działalności.

5. Likwidator jest wynagradzany na koszt spółki wodnej, a wysokość wynagrodzenia ustala starosta.

6. Likwidator odpowiada za szkody powstałe na skutek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego z naruszeniem zasad określonych w przepisach ustawy lub postanowieniach statutu spółki wodnej.

7. W przypadku powołania więcej niż jednego likwidatora – likwidatorzy odpowiadają solidarnie za szkody, o których mowa w ust. 6.

8. W okresie postępowania likwidacyjnego spółka wodna działa pod dotychczasową nazwą z dodaniem wyrazów „w likwidacji” i zachowuje osobowość prawną.

Art. 464. Zobowiązania spółki wodnej będącej w likwidacji pokrywa się w następującej kolejności:

1) zobowiązania ze stosunku pracy;
2) zobowiązania w zakresie danin publicznych;
3) koszty prowadzenia likwidacji;
4) inne zobowiązania.

Art. 465. Starosta po otrzymaniu uchwały walnego zgromadzenia spółki wodnej w likwidacji o zatwierdzeniu ostatecznych rachunków i sprawozdań likwidatora występuje z wnioskiem o wykreślenie spółki wodnej z systemu informacyjnego gospodarki wodnej.

DZIAŁ XI

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ODSZKODOWAWCZA

Art. 466. 1. Do naprawienia szkód, o których mowa w przepisach ustawy, z wyłączeniem szkód, o których mowa w art. 31 ust. 7, art. 175 ust. 2, art. 176 ust. 10, art. 177 ust. 2 oraz art. 182 ust. 6, stosuje się przepisy art. 467.

2. Do zapobiegania szkodom w wodach i naprawy szkód w wodach w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 467. 1. W sprawie naprawienia szkód innych niż szkody będące skutkiem okoliczności określonych w art. 222 ust. 3 i art. 223 ust. 1, powstałych w szczególności w związku z wykonywaniem pozwolenia wodnoprawnego albo dokonaniem zgłoszenia wodnoprawnego, prawo dochodzenia roszczeń przed sądami powszechnymi przysługuje po wyczerpaniu trybu, o którym mowa w ust. 3.

2. Prawo dochodzenia roszczeń, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wyłącznie szkodę rzeczywiście poniesioną.

3. Na żądanie poszkodowanego odpowiednio właściwy organ Wód Polskich albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a jeżeli szkoda nie jest następstwem wykonywania pozwolenia wodnoprawnego albo dokonania zgłoszenia wodnoprawnego – właściwy wojewoda, ustala wysokość odszkodowania, w formie pieniężnej, w drodze decyzji.

4. W terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 3, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku niewydania decyzji, o której mowa w ust. 3, przez właściwy organ w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia żądania przez poszkodowanego.

Art. 468. Przepisy art. 467 stosuje się odpowiednio do gruntów, na których znajdują się urządzenia wodne, przejęte na podstawie art. 417 ust. 2 na własność właściciela wód.

Art. 469. 1. Jeżeli szkoda wystąpiła na skutek wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 31 ust. 2, art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 141 ust. 1 i 4, art. 326 ust. 4 i 6 oraz art. 381 ust. 7, właścicielowi nieruchomości przysługuje odszkodowanie:

1) w przypadku zmiany aktu prawa miejscowego albo zastąpienia dotychczasowego aktu prawa miejscowego nowym aktem prawa miejscowego – z tytułu uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia:
   a) korzystania z nieruchomości lub jej części w sposób zgodny z możliwościami zagospodarowania terenu wynikającymi z aktu prawa miejscowego przed jego zmianą lub zastąpieniem,

b) możliwości zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

– jeżeli to uniemożliwienie lub ograniczenie skutkuje obniżeniem wartości nieruchomości;

2) w przypadkach innych niż określone w pkt 1 – z tytułu uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia:

a) dalszego faktycznego użytkowania terenu i gruntu w sposób zgodny z mającym miejsce w dniu wejścia w życie aktu prawa miejscowego faktycznym użytkowaniem,

b) możliwości zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

– jeżeli to uniemożliwienie lub ograniczenie skutkuje obniżeniem wartości nieruchomości.

2. W przypadku stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego albo jego uchylenia przez sąd administracyjny odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, podlega zwrotowi na rzecz podmiotu, który to odszkodowanie wypłacił.

3. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, ustala się na dzień wejścia w życie aktu prawa miejscowego.

4. Obniżenie wartości nieruchomości stanowi różnicę między wartością nieruchomości określoną przy uwzględnieniu możliwości zagospodarowania terenu i ograniczeń w tym zagospodarowaniu po wejściu w życie aktu prawa miejscowego a jej wartością przed wejściem w życie tego aktu prawa miejscowego, określoną z uwzględnieniem:

1) możliwości zagospodarowania terenu i ograniczeń w tym zagospodarowaniu wynikających z aktu prawa miejscowego obowiązującego przed zmianą aktu prawa miejscowego albo zastąpieniem dotychczasowego aktu prawa miejscowego nowym aktem prawa miejscowego;

2) sposobu użytkowania terenu i gruntu określonego na podstawie ewidencji gruntów i budynków lub zagospodarowania terenu zgodnie z przeznaczeniem ustalonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

5. Roszczenie o wypłatę odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, przedawnia się z upływem 2 lat od dnia wystąpienia szkody.

6. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, ustala właściwy starosta w drodze decyzji, na wniosek właściciela nieruchomości.

7. W terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 6, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio w przypadku niewydania decyzji przez starostę w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia.

9. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca:

1) organ wydający akt prawa miejscowego;
2) właściciel ujęcia wody – w przypadku ustanowienia strefy ochronnej;
3) odpowiednio Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy albo Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy – w przypadku ustanowienia strefy ochronnej urządzenia pomiarowego służb państwowych.

10. Roszczenie o zwrot odszkodowania, o którym mowa w ust. 2, przedawnia się z upływem 2 lat od dnia uchylenia albo stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego.

11. Przepisy ust. 1–10 stosuje się do użytkowników wieczystych.

Art. 470. 1. W sprawie naprawienia szkód będących skutkiem okoliczności określonych w art. 222 ust. 3 i art. 223 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, z tym że odszkodowanie obejmuje także koszty sporządzenia projektu, o którym mowa w art. 220 ust. 6.

2. Roszczenie o naprawienie szkody przedawnia się z upływem 2 lat od dnia wystąpienia szkody.

DZIAŁ XII

PRZEPISY KARNE

Art. 471. 1. Kto wbrew przepisowi art. 31 ust. 1 uniemożliwia lub utrudnia korzystanie z wody do zwalczania poważnych awarii, klęsk żywiołowych, pożarów lub innych miejscowych zagrożeń lub do zapobieżenia poważnemu i nagłemu niebezpieczeństwu grożącemu życiu lub zdrowiu osób, lub mieniu znacznej wartości, którego w inny sposób nie można uniknąć

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli następstwem czynu określonego w ust. 1 jest śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu człowieka lub znaczna szkoda w mieniu

– sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5.

Art. 472. 1. Kto wbrew przepisom art. 176 ust. 1, art. 192 ust. 1 pkt 3 lub art. 381 ust. 2 pkt 2 wykonuje w pobliżu urządzeń wodnych lub pomiarowych roboty lub czynności zagrażające tym urządzeniom

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli następstwem czynu określonego w ust. 1 jest znaczna szkoda

– sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 473. Kto niszczy lub uszkadza brzegi śródlądowych wód powierzchniowych, brzegi wód morskich, budowle, w tym mury, niebędące urządzeniami wodnymi, tworzące brzeg lub grunty pokryte śródlądowymi wodami powierzchniowymi

– podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 474. 1. Kto bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym korzysta z wody lub wykonuje urządzenia wodne albo inne czynności wymagające pozwolenia wodnoprawnego

– podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków określonych w decyzji stwierdzającej wygaśnięcie lub cofnięcie pozwolenia wodnoprawnego.

Art. 475. Kto wbrew:

1) przepisowi art. 42 ust. 1 nie wykonuje badania jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli,
2) przepisowi art. 42 ust. 3 nie przekazuje właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyników badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli,
3) przepisowi art. 45 ust. 1 nie oznakowuje kąpieliska lub miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli,
4) przepisowi art. 101 ust. 1 nie prowadzi pomiarów ilości pobranej wody lub ilości i jakości ścieków,
5) przepisowi art. 101 ust. 3 nie prowadzi pomiarów ilości pobieranej wody,
6) przepisowi art. 188 ust. 1 nie utrzymuje urządzeń wodnych,
7) przepisowi art. 192 ust. 1 pkt 1 niszczy lub uszkadza urządzenia wodne,
8) przepisowi art. 192 ust. 1 pkt 2 utrudnia przepływ wody w związku z wykonywaniem lub utrzymywaniem urządzeń wodnych,
9) przepisowi art. 208 uniemożliwia wejście na grunt,

10) przepisowi art. 233 ust. 1 uniemożliwia dostęp do wód na potrzeby wykonywania robót związanych z utrzymywaniem wód lub dla ustawiania znaków żeglugowych lub hydrologiczno-meteorologicznych urządzeń pomiarowych,
11) przepisowi art. 233 ust. 2 nie zapewnia dostępu do wody w sposób umożliwiający powszechne korzystanie z wód,
12) przepisowi art. 303 nie przekazuje wyników prowadzonych pomiarów ilości pobieranych wód podziemnych i wód powierzchniowych lub ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi lub nieterminowo przekazuje te wyniki,
13) przepisowi art. 343 ust. 4 nie prowadzi kontroli wewnętrznej

– podlega karze grzywny.

Art. 476. Kto:

1) wbrew przepisowi art. 234 ust. 1 zmienia kierunek i natężenie odpływu znajdujących się na jego gruncie wód opadowych lub roztopowych lub kierunek odpływu wód ze źródeł, lub odprowadza wody, lub wprowadza ścieki na grunty sąsiednie,
2) wbrew przepisowi art. 232 ust. 1 grodzi nieruchomości przyległe do publicznych śródlądowych wód powierzchniowych lub do brzegu wód morskich lub morza terytorialnego, w odległości mniejszej niż 1,5 m od linii brzegu, lub zakazuje lub uniemożliwia przechodzenie przez ten obszar,
3) wbrew przepisowi art. 330 ust. 2 nie przekazuje danych wchodzących w zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami,
4) wbrew przepisom art. 75 wprowadza ścieki do wód lub do ziemi,
5) wbrew przepisom art. 77 ust. 1:
   a) wprowadza do wód odpady lub ciekłe odchody zwierzęce,
   b) spławia do wód śnieg wywożony z terenów zanieczyszczonych, w szczególności z centrów miast, terenów przemysłowych, terenów składowych, baz transportowych, dróg o dużym natężeniu ruchu wraz z parkingami, lub go składuje na terenach położonych między wałem przeciwpowodziowym a linią brzegu wody lub w odległości mniejszej niż 50 m od linii brzegu wody,
   c) na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią gromadzi ścieki, odchody zwierzęce, środki chemiczne lub inne substancje lub materiały, które mogą zanieczyścić wody, prowadzi odzysk lub unieszkodliwianie odpadów, w tym w szczególności składuje odpady, lub lokalizuje nowe cmentarze,
   d) myje pojazdy w wodach powierzchniowych lub nad brzegami tych wód,

e) pobiera z wód powierzchniowych wody bezpośrednio do opryskiwaczy rolniczych lub myje opryskiwacze rolnicze w tych wodach,

f) używa farby produkowane na bazie związków organiczno-cynowych (TBT) do konserwacji technicznych konstrukcji podwodnych,

g) porusza się pojazdami w wodach powierzchniowych lub po gruntach pokrytych wodami,

6) wbrew przepisom art. 83 nie zapewnia ochrony wód przed zanieczyszczeniem,

7) wbrew przepisowi art. 177, będąc właścicielem lub zarządcą wału przeciwpowodziowego, nie wprowadza czasowego zakazu poruszania się po wałach przeciwpowodziowych,

8) wbrew przepisowi art. 79 rozcieńcza ścieki w celu uzyskania ich stanu, składu lub minimalnego procentu redukcji substancji zanieczyszczających zgodnego z przepisami wydanymi na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2,

9) wbrew przepisowi art. 84 ust. 4, rolniczo wykorzystuje ścieki,

10) wbrew przepisowi art. 83 ust. 5 nie usuwa ścieków ze statku do urządzenia odbiorczego na lądzie,

11) wbrew przepisowi art. 125 ust. 1 lub art. 129 ust. 1 nie oznacza granic terenu ochrony pośredniej lub ochrony bezpośredniej,

12) nie stosuje się do zakazów, nakazów lub ograniczeń obowiązujących w strefie ochronnej, na obszarze ochronnym lub w strefie ochronnej urządzeń pomiarowych służb państwowych,

13) wbrew przepisom art. 125 ust. 2 lub art. 129 ust. 3 niszczy, uszkadza lub przemieszcza tablice zawierające informacje o ustanowieniu strefy ochronnej lub stałe znaki stojące lub pływające, lub tablice zawierające informacje o ustanowieniu strefy ochronnej i zakazie wstępu osób nieupoważnionych,

14) wbrew przepisowi art. 381 ust. 2 pkt 1 bez upoważnienia przemieszcza urządzenia pomiarowe służb państwowych,

15) wbrew przepisowi art. 402 ust. 1 pkt 2 nie wykonuje określonego w pozwoleniu wodnoprawnym obowiązku wykonania urządzeń zapobiegających szkodom lub zmniejszających negatywne skutki wykonywania tego pozwolenia

– podlega karze grzywny.

Art. 477. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 474–476, następuje na zasadach i w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708).

DZIAŁ XIII

ZMIANY W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 478. W ustawie z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz. U. z 2014 r. poz. 700, z 2015 r. poz. 349 oraz z 2017 r. poz. 624) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 9 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) korekcie przebiegu oraz poprawie parametrów technicznych urządzeń melioracji wodnych lub innych urządzeń wodnych,”;

2) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Grunty niezbędne na cele miejscowej użyteczności publicznej, pod ulice i drogi publiczne oraz na wykonanie i utrzymanie albo przewidziane do takiego wykonania i utrzymania urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa wydziela się z gruntów Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa lub gminy.”;

3) w art. 18 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Raty, o których mowa w ust. 2, wpłacone przedterminowo przez dotychczasowego zobowiązanego, przypadające za okres od dnia objęcia w posiadanie gruntów przez innego uczestnika, podlegają zwrotowi dotychczas zobowiązanemu.”.

Art. 479. W ustawie z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 652 oraz z 2017 r. poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. 1. Do chowu, hodowli lub połowu ryb:

1) uprawniony jest:

a) władający wodami w sztucznym zbiorniku wodnym przeznaczonym do chowu lub hodowli ryb i usytuowanym na publicznych śródlądowych wodach płynących,

b) właściciel albo posiadacz gruntów pod wodami stojącymi lub gruntów pod wodami, do których stosuje się odpowiednio art. 23 ust. 2 ustawy z dnia .... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ....), zwanej dalej „ustawą – Prawo wodne”,

c) właściciel albo posiadacz gruntów pod stawami rybnymi lub innymi urządzeniami w gospodarstwie rolnym przeznaczonymi do chowu lub hodowli ryb;

2) w obwodzie rybackim uprawniony jest podmiot wykonujący uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego albo osoba władająca obwodem rybackim na podstawie umowy zawartej z:

a) właściwym podmiotem na podstawie art. 6d ust. 2 albo

b) umowy zawartej z podmiotem wykonującym uprawnienia Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego do dnia 30 czerwca 2017 r., albo

c) podmiotem wykonującym do dnia 31 grudnia 2005 r. uprawnienia Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego, na warunkach określonych przepisami ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1491 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624)

– zwani dalej „uprawnionymi do rybactwa”.

2. Uprawnionemu do rybactwa na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, przysługuje prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy na dalszy okres.

3. Uprawniony do rybactwa, o którym mowa w ust. 2, powinien złożyć oświadczenie o skorzystaniu ze swojego prawa w terminie do 6 miesięcy przed dniem upływu okresu, na jaki została zawarta umowa, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

4. Jeżeli uprawniony do rybactwa, o którym mowa w ust. 2, złoży w terminie oświadczenie, o którym mowa w ust. 3, organ administracji publicznej wykonujący uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego zawiera z tym uprawnionym umowę, o której mowa w art. 6d ust. 2. Oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego następuje na okres 10 lat, chyba że strony ustalą dłuższy okres.

5. W przypadku gdy dotychczasowa umowa została zawarta na podstawie art. 6d ust. 2, określona w umowie, o której mowa w ust. 6, stawka opłaty rocznej za użytkowanie obwodu rybackiego oraz równowartość nakładów rzeczowych na zarybienia nie ulegają zmianie.

6. W przypadku gdy dotychczasowa umowa została zawarta z Agencją Nieruchomości Rolnych, określone w umowie, o której mowa w ust. 4:

1) stawka opłaty rocznej za użytkowanie obwodu rybackiego jest ustalana w wysokości równej maksymalnej stawce opłaty rocznej za 1 ha powierzchni obwodu rybackiego, uwzględniającej rybacki typ wody i jej położenie;
2) nakłady rzeczowo-finansowe na zarybienia odpowiadają równowartości czynszu dzierżawnego oraz nakładów rzeczowych określonych w dotychczasowej umowie, wyliczonych na podstawie średniej rocznej z ostatnich 3 lat trwania tej umowy, pomniejszonych o opłatę roczną.”;

2) w art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Marszałek województwa w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach, a zwłaszcza w razie zanieczyszczenia znacząco pogarszającego warunki bytowania ryb albo masowego wystąpienia chorób ryb, może, w drodze decyzji administracyjnej wydanej po zasięgnięciu opinii dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwolnić od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, lub uznać zbiornik wodny za nieprzydatny do prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej na czas określony.”;

3) w art. 6a ust. 5c otrzymuje brzmienie:

„5c. Uprawniony do rybactwa w obwodzie rybackim jest obowiązany przekazać kopię operatu rybackiego i opinii, o której mowa w ust. 5, do systemu informacyjnego gospodarowania wodami, w sposób i w terminie określonym w umowie, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2.”;

4) w art. 6c ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nieprzekazania operatu rybackiego do ponownego zaopiniowania lub w przypadku braku porozumienia, o którym mowa w ust. 2, przepis art. 6d ust. 6 stosuje się odpowiednio.”;

5) po art. 6c dodaje się art. 6d i art. 6e w brzmieniu:

„Art. 6d. 1. Publiczne śródlądowe wody powierzchniowe płynące, stanowiące własność Skarbu Państwa, dyrektor regionalnego zarządu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie przekazuje do rybackiego korzystania w drodze oddania w użytkowanie obwodu rybackiego.

2. Oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego następuje za opłatą roczną, na czas nie krótszy niż 10 lat, na podstawie umowy, do zawarcia której jest upoważniony

dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

3. Warunkiem oddania w użytkowanie obwodu rybackiego jest przedłożenie pozytywnie zaopiniowanego operatu rybackiego.

4. Oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego następuje w drodze konkursu ofert, przy czym maksymalna oferowana stawka opłaty rocznej za 1 ha powierzchni obwodu rybackiego nie może być wyższa niż równowartość pieniężna 0,5 dt żyta, ustalona według średniej ceny skupu żyta, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 617 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 624), w zależności od rybackiego typu wody i jej położenia.

5. Nie pobiera się opłat za oddanie w użytkowanie następujących części obwodu rybackiego:

1) obrębu ochronnego;
2) uzupełniającego obwodu rybackiego;
3) wód uznanych za nieprzydatne do prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej.

6. W przypadku nierealizowania założeń zawartych w operacie rybackim, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie może rozwiązać umowę użytkowania w każdym czasie i bez odszkodowania.

7. W sprawach nieuregulowanych dotyczących użytkowania stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.

8. Konkurs ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego, zwany dalej „konkursem”, ogłasza i przeprowadza dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zapraszając zainteresowane podmioty do udziału w konkursie.

9. W celu przeprowadzenia konkursu powołuje się komisję konkursową, zwaną dalej „komisją”.

10. W skład komisji wchodzą co najmniej 3 osoby zatrudnione w regionalnym zarządzie gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, z wyłączeniem osób zatrudnionych na stanowiskach pomocniczych lub na stanowiskach obsługi.

11. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wyznacza przewodniczącego komisji spośród jej członków oraz ustala regulamin pracy komisji. Regulamin pracy komisji udostępnia się

oferentom do wglądu w siedzibie regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

12. Członkiem komisji nie może być osoba, która:

1) jest małżonkiem oferenta lub jego krewnym albo powinowatym do drugiego stopnia włącznie albo jest związana z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli z oferentem;
2) jest lub była w ostatnich 3 latach pracownikiem, przedstawicielem, pełnomocnikiem, udziałowcem albo akcjonariuszem oferenta bądź członkiem organizacji społecznej występującej jako oferent;
3) pozostaje z oferentem w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości, co do jej bezstronności.

13. W przypadku ujawnienia okoliczności, o których mowa w ust. 12, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie dokonuje zmiany w składzie komisji i zarządza powtórzenie czynności dokonanych przez komisję.

14. Komisja, dokonując oceny ofert, sprawdza:

1) zgodność założeń operatu rybackiego z warunkami korzystania z wód regionu wodnego, obowiązującymi w dniu wywieszenia ogłoszenia o konkursie;
2) zgodność rodzaju i wysokości nakładów rzeczowo-finansowych zaproponowanych w ofercie z rodzajem i wysokością nakładów rzeczowo-finansowych przewidzianych na zarybienia w operacie rybackim;
3) czy ilość, rodzaj i stan techniczny środków trwałych oraz wyposażenia służącego do chowu, hodowli lub połowu ryb lub raków, kwalifikacje i doświadczenie zawodowe oferenta lub jego pracowników w zakresie rybactwa śródlądowego dają gwarancję możliwości prowadzenia racjonalnej gospodarki w danym obwodzie rybackim i są zgodne z typem gospodarki rybackiej określonym w operacie rybackim.

15. W przypadku stwierdzenia, że oferta nie spełnia jednego z warunków o braku zgodności, o których mowa w ust. 14, komisja odrzuca ofertę.

16. Komisja dokonuje oceny następujących elementów oferty:

1) kwalifikacje i doświadczenie oferenta;
2) wysokości zaproponowanej stawki opłaty rocznej;
3) wysokości zaproponowanych nakładów rzeczowo-finansowych;

4) gatunków materiału zarybieniowego zaproponowanych w nakładach rzeczowo-finansowych.

17. Z przebiegu konkursu komisja sporządza protokół wraz z dokumentacją dotyczącą jego przebiegu i wynikiem konkursu.

18. Przewodniczący komisji w terminie 3 dni od dnia podjęcia przez komisję uchwały o wyniku konkursu przekazuje dyrektorowi regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie protokół, o którym mowa w ust. 17.

19. Po przekazaniu dyrektorowi regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie protokołu z przebiegu konkursu, każdy z oferentów może zapoznać się w siedzibie dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z tym protokołem.

20. W terminie 7 dni od dnia otrzymania wyniku konkursu oraz protokołu z jego przebiegu, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie zawiadamia oferentów na piśmie, za potwierdzeniem odbioru, o wyniku konkursu i o otrzymanej przez nich liczbie punktów albo o odrzuceniu oferty.

21. Oferent może złożyć do dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie protest od wyniku konkursu w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 20.

22. O złożeniu protestu, o którym mowa w ust. 21, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie zawiadamia niezwłocznie wszystkich oferentów, których oferty komisja przyjęła do postępowania konkursowego.

23. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie rozpatruje protest w ciągu 7 dni od jego otrzymania.

24. W przypadku uwzględnienia protestu dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w terminie 7 dni od dnia jego uwzględnienia zarządza ponowne rozpatrzenie ofert przez komisję.

25. Przepisy ust. 20 stosuje się odpowiednio przy powiadamianiu oferentów o wyniku ponownego rozpatrzenia ofert.

26. Minister właściwy do spraw rybołówstwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wymogi dotyczące ogłoszenia o konkursie ofert, o którym mowa w ust. 8, elementy ofert i sposób ich oceny, czynności komisji, a także maksymalną stawkę opłaty rocznej za 1 ha powierzchni obwodu rybackiego.

27. Minister, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 26:

1) kieruje się potrzebą sprawnego przeprowadzenia konkursu, potrzebą wyłonienia oferenta, którego przygotowanie i doświadczenie zawodowe zapewni realizację zasad racjonalnej gospodarki rybackiej zgodnie z przedłożonym operatem rybackim, w celu utrzymania lub uzyskania dobrego stanu wód obwodu rybackiego;
2) określając tryb i warunki przeprowadzania konkursu ofert, uwzględni w szczególności konieczność udostępnienia oferentom informacji w zakresie:
   a) rozliczenia obciążeń publicznoprawnych związanych z przedmiotem użytkowania oraz nakładów rzeczowych określonych w operacie rybackim,
   b) zasad udostępniania wód obwodu rybackiego do celów badań naukowych oraz przekazywania danych na temat wyników prowadzonej gospodarki rybackiej,
   c) ograniczeń związanych z oddaniem w użytkowanie gruntów pod wodami w obwodzie rybackim na cele określone w art. 260 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne oraz potrzeby zapewnienia kontroli nad prawidłowością przeprowadzanego postępowania w konkursie ofert;
3) określając maksymalną stawkę opłaty rocznej za 1 ha powierzchni obwodu rybackiego, uzależni jej wysokość od rybackiego typu wody i jej położenia.

Art. 6e. 1. Następca prawny uprawnionego do rybactwa, któremu oddano w użytkowanie obwód rybacki, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z umowy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2.

2. Następca prawny, o którym mowa w ust. 1, występuje niezwłocznie do dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z wnioskiem o dokonanie w umowie, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, zmian w zakresie oznaczenia uprawnionego do rybactwa.”;

6) w art. 15 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wojewoda, w drodze rozporządzenia będącego aktem prawa miejscowego, ustanawia i znosi obwody rybackie, kierując się koniecznością zapewnienia warunków do prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej w istniejących obwodach rybackich.

2. Obręby ochronne ustanawia lub znosi zarząd województwa, w drodze uchwały, z urzędu albo na wniosek uprawnionego do rybactwa lub dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie. Obręb ochronny ustanawia się na czas nieokreślony albo na czas określony.”;

7) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. Minister właściwy do spraw rybołówstwa otrzymuje do dnia 31 stycznia roku następnego informacje z zakresu rybactwa śródlądowego za rok poprzedni, przekazywane przez następujące organy albo podmioty:

1) w zakresie liczby i powierzchni ustanowionych obwodów rybackich i ich zmiany w ciągu roku – wojewodowie;
2) w zakresie liczby obwodów rybackich nieoddanych w użytkowanie, przyczyn nieoddania w użytkowanie oraz okresu, w którym obwody rybackie nie są użytkowane rybacko – dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
3) w zakresie liczby umów o oddanie w użytkowanie obwodów rybackich zawartych i rozwiązanych w ciągu roku – dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
4) w zakresie negatywnych ocen użytkowników rybackich dotyczących prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej w obwodach rybackich i działań podjętych w tych sprawach – marszałkowie województw;
5) w zakresie wysokości przychodów z tytułu oddania w użytkowanie obwodów rybackich – dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
6) w zakresie liczby ogłoszonych i rozstrzygniętych konkursów ofert – dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;
7) w zakresie liczby protestów zgłoszonych w konkursach ofert, treści tych protestów i sposobu ich rozstrzygnięcia – dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.”.

Art. 480. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1629 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60) w art. 7a w ust. 1 w pkt 6 w lit. b tiret piąte otrzymuje brzmienie:

„– podziału kraju ze względu na właściwość miejscową organów i jednostek organizacyjnych administracji specjalnej, w szczególności: archiwów państwowych, urzędów skarbowych, izb administracji skarbowej, nadleśnictw, regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych, zarządów zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, regionalnych zarządów gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, urzędów morskich,”.

Art. 481. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 716, 1579 i 1923 oraz z 2017 r. poz. 624) w art. 7:

1) w ust. 1 w pkt 8a lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) grunty zajęte pod sztuczne zbiorniki wodne, z wyjątkiem gruntów przekazanych w posiadanie innym podmiotom niż wymienione w art. 212 ust. 1 oraz art. 213 ust. 1, 3 i 5 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);”;

2) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Z tytułu zwolnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 8a, gminom przysługuje zwrot utraconych dochodów ze środków Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.”.

Art. 482. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2145 oraz z 2017 r. poz. 32 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3a otrzymuje brzmienie:

„Art. 3a. Działania prowadzone na obszarach morskich, w tym których wyłącznym celem jest obrona lub bezpieczeństwo państwa, przeprowadza się, w stopniu racjonalnym, przy podjęciu niezbędnych środków na rzecz osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska morskiego, w szczególności zapewniając pobór próbek w punktach pomiarowych zlokalizowanych na polskich obszarach morskich dla celów monitoringu wód, o którym mowa w art. 348 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …);

2) w art. 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wody znajdujące się pomiędzy linią brzegu morskiego ustaloną zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... – Prawo wodne a linią podstawową morza terytorialnego.”;

3) w art. 23 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest wydawane po zaopiniowaniu wniosku o wydanie tego pozwolenia przez ministrów właściwych do spraw: energii, gospodarki, kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, rybołówstwa, środowiska, wewnętrznych oraz Ministra Obrony Narodowej.”;

4) w art. 37 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Pozwolenia wodnoprawne, wnoszenie lub niewnoszenie sprzeciwu od przyjęcia zgłoszenia wodnoprawnego, oceny wodnoprawne, decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzje o pozwoleniu na budowę oraz decyzje w sprawie zmian w zalesianiu, zadrzewianiu, tworzeniu obwodów łowieckich, a także projekty studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i planów zagospodarowania przestrzennego województwa, dotyczące pasa technicznego, pasa ochronnego oraz morskich portów i przystani, wymagają uzgodnienia z dyrektorem właściwego urzędu morskiego.”;

5) w art. 37e w ust. 1 w pkt 7:

a) w lit. b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w zakresie:”,

b) lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w zakresie zgodności z programem ochrony wód morskich oraz w zakresie celów środowiskowych dla wód morskich, ustanowionych zgodnie z przepisami ustawy z dnia … – Prawo wodne;”;

6) w art. 42 w ust. 2 pkt 26 i 26a otrzymują brzmienie:

„26) zarządu nad morzem terytorialnym i morskimi wodami wewnętrznymi oraz nad gruntami pokrytymi tymi wodami, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne;

26a) wykonywania zadań w dziedzinie ochrony środowiska morskiego i ochrony przed powodzią zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”.

Art. 483. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688) w art. 2 w ust. 1 pkt 17a otrzymuje brzmienie:

„17a) wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …);”.

Art. 484. W ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1491 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 24 w ust. 7c pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pozwoleniu na realizację inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych wydaną na rzecz Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie lub urzędu morskiego.”;

2) w art. 35 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Jednostki utrzymujące urządzenia melioracji wodnych ponoszą opłaty z tytułu wykonywania zarządu nieruchomościami rolnymi w części wykorzystywanej do prowadzenia działalności gospodarczej.”.

Art. 485. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1888, 1926, 1933 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60, 624 i 648) w art. 6 w ust. 1 po pkt 4b dodaje się pkt 4c w brzmieniu:

„4c) Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, z wyłączeniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 240 ust. 6 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 486. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);”;

2) art. 21a otrzymuje brzmienie:

„Art. 21a. W skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 21, nie wchodzą:

1) grunty pokryte śródlądowymi wodami płynącymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo wodne oraz stanowiące własność Skarbu Państwa urządzenia wodne lub ich części oraz budowle i ich części, o których mowa w art. 216 ust. 5 tej ustawy;

2) grunty zabudowane urządzeniami wodnymi, znajdujące się poza linią brzegu oraz urządzenia wodne lub ich części, stanowiące własność Skarbu Państwa, wobec których prawa właścicielskie wykonują podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy, o której mowa w pkt 1.”.

Art. 487. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 543, z późn. zm.[9)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9a w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) infrastruktury komunalnej, z wyjątkiem określenia zasad i warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zbiorowego odprowadzania ścieków;”;

2) w art. 10a w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) budowy, przebudowy, modernizacji oraz utrzymania śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;”;

3) w art. 11:

a) w ust. 1:

– pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) utrzymania śródlądowych wód powierzchniowych, stanowiących własność Skarbu Państwa wraz z infrastrukturą techniczną związaną z tymi wodami, obejmującą budowle oraz urządzenia wodne, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

3) utrzymania śródlądowych dróg wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;”,

---

9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 749, 1020, 1250, 1579, 1923, 1948, 1954, 1961, 2003 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624.

– w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) określenia zasad i warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zbiorowego odprowadzania ścieków.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sprawuje nadzór nad działalnością Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej.”.

Art. 488. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12a dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Projekt strategii rozwoju województwa podlega uzgodnieniu z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

4. Uzgodnienia projektu strategii z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie dokonuje się w trybie art. 166 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...).”;

2) w art. 14 w ust. 1 uchyla się pkt 9.

Art. 489. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458, z 2015 r. poz. 1690 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 1954) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. 1. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej opracowuje plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, kierując się potrzebą zapewnienia warunków do zrównoważonego rozwoju systemu transportowego kraju.

2. Plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym zawiera:

1) opis istniejącego stanu śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wymagających przebudowy lub modernizacji wraz z opisem brakujących odcinków śródlądowych dróg wodnych istotnych dla osiągnięcia celu, o którym mowa w ust. 1;

2) opis planowanych przedsięwzięć polegających na przebudowie lub modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wraz z opisem planowanych nowych śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;
3) szacunkowe koszty realizacji planowanych przedsięwzięć, o których mowa w pkt 2, wraz z harmonogramem ich realizacji.

3. Zapewniając udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o których mowa w ustawie z dnia .... – Prawo wodne, w szczególności w opracowywaniu, przeglądzie i aktualizacji planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej poda do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, 831, 961, 1250, 1579, 1936 i 2003 oraz z 2017 r. poz. 820), w celu zgłaszania uwag:

1) harmonogram prac związanych ze sporządzaniem planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, w tym zestawienie działań, które należy wprowadzić w drodze konsultacji;
2) projekt planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

4. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej zatwierdza plan lub program rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, po zakończeniu konsultacji zgodnie z ust. 3.

5. Do aktualizacji planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

6. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz instytuty badawcze nieodpłatnie przekazują ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej posiadane dane niezbędne do opracowania planu lub programu rozwoju śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.”;

2) w art. 43:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Utrzymanie śródlądowych dróg wodnych, z wyłączeniem śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, w stanie zapewniającym

bezpieczną żeglugę, z zastrzeżeniem ust. 5, należy do jednostek organizacyjnych ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Utrzymanie śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym w stanie zapewniającym bezpieczną żeglugę, z zastrzeżeniem ust. 5, należy do ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej oraz dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej.

4b. Administrację drogi wodnej tworzą:

1) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej oraz dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej – w odniesieniu do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym;

2) jednostki organizacyjne ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej – w odniesieniu do śródlądowych dróg wodnych niebędących śródlądowymi drogami wodnymi o szczególnym znaczeniu transportowym.”.

Art. 490. W ustawie z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1067) w art. 13d w ust. 6 w pkt 4 wyrazy „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej” zastępuje się wyrazami „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie”.

Art. 491. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519 i 785) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w pkt 25 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) wody gruntowe – oznaczają wody podziemne w rozumieniu art. 16 pkt 68 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;”,

b) pkt 38 otrzymuje brzmienie:

„38) ściekach – rozumie się przez to wprowadzane do wód lub do ziemi:

a) wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze,

b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach działu III rozdziału 4 ustawy z dnia … –

Prawo wodne oraz w przepisach ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2017 r. poz. 668),

c) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,

d) wody pochodzące z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni,

e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie, z wyłączeniem niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych,

f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, o ile ilość i rodzaj substancji zawartych w tych wodach przekracza wartości ustalone w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym,

g) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb albo innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb lub organizmów rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu;”,

c) pkt 38b i 38c otrzymują brzmienie:

„38b) ściekach komunalnych – rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi będącymi skutkiem opadów atmosferycznych, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;

38c) ściekach przemysłowych – rozumie się przez to ścieki, niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi będącymi skutkiem opadów atmosferycznych, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;";

2) w art. 4 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„ 2) innych niż wymienione w pkt 1 rodzajów powszechnego korzystania z wód w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... – Prawo wodne.";

3) w tytule II uchyla się dział III;

4) w art. 101l w ust. 5 w pkt 6 wyrazy „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej" zastępuje się wyrazami „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie";

5) w art. 130 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

6) w art. 134 uchyla się pkt 3;

7) w art. 173 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zabezpieczeń przed przedostawaniem się zanieczyszczonych wód opadowych lub roztopowych będących skutkiem opadów atmosferycznych do gleby lub ziemi,";

8) w art. 181:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 3,

b) uchyla się ust. 2 i 3;

9) art. 182 otrzymuje brzmienie:

„Art. 182. Pozwolenia, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2 i 4, pozwolenie wodnoprawne na pobór wód oraz pozwolenie wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi nie są wymagane w przypadku obowiązku posiadania pozwolenia zintegrowanego.";

10) w art. 185 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Stroną postępowania o wydanie pozwolenia zintegrowanego obejmującego korzystanie z wód obejmujące pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi jest Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie.";

11) w art. 187 w ust. 1 wyrazy „art. 181 ust. 1–4" zastępuje się wyrazami „art. 181 ust. 1, 2 i 4";

12) w art. 193 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozwolenia, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2 i 4, oraz pozwolenia wodnoprawne na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi wygasają w części dotyczącej instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego z chwilą upływu terminu, w którym prowadzący instalację powinien uzyskać pozwolenie zintegrowane, chyba że prowadzący instalację uzyskał pozwolenie zintegrowane przed terminem.”;

13) w art. 202 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W pozwoleniu zintegrowanym ustala się także, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, warunki poboru wód powierzchniowych lub podziemnych, jeżeli wody te są pobierane wyłącznie na potrzeby instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego.”;

14) w art. 273 w ust. 1 uchyla się pkt 2 i 3;

15) w art. 274:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 2,

b) uchyla się ust. 2–4,

c) w ust. 6 uchyla się pkt 1,

d) uchyla się ust. 7 i 8;

16) w art. 279 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

17) w art. 284 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami ponoszą opłaty za korzystanie ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie wymaga pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska.”;

18) w art. 285 uchyla się ust. 3;

19) w art. 286:

a) uchyla się ust. 1a i 1b,

b) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zbiorcze zestawienie informacji o zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza oraz składowania odpadów;”;

20) w art. 286a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1, oraz informacji o korzystaniu ze środowiska

zawartych w decyzjach, o których mowa w art. 288 ust. 1, sporządza raport wojewódzki i przekazuje go, za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”,

b) uchyla się ust. 3–4,

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi centralną bazę informacji o korzystaniu ze środowiska w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza.”;

21) w art. 287 w ust. 1 uchyla się wprowadzenie do wyliczenia i pkt 2–5;

22) w art. 290:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 2, 3 i 5–8,

b) w ust. 2 w pkt 2 uchyla się lit. b, c oraz e,

c) w ust. 3:

– uchyla się pkt 1,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uciążliwość gazów, pyłów oraz odpadów dla środowiska;”,

– uchyla się pkt 3;

23) w art. 292 uchyla się pkt 2;

24) w tytule V w dziale II tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy szczególne dotyczące opłat za składowanie odpadów”;

25) uchyla się art. 294–296;

26) w art. 298 w ust. 1 uchyla się pkt 2 i 3;

27) w art. 305a w ust. 1 uchyla się pkt 2;

28) w art. 306 w ust. 2 w pkt 2 uchyla się lit. b;

29) uchyla się art. 307;

30) w art. 309 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

31) uchyla się art. 310;

32) w tytule V w dziale III tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy szczególne dotyczące kar za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza oraz emisje hałasu”;

33) uchyla się art. 314;

34) w art. 317 uchyla się ust. 1a;

35) w art. 318 uchyla się ust. 3a;

36) uchyla się art. 318a;

37) w art. 319 uchyla się ust. 3a;

38) w art. 400a w ust. 1:

a) uchyla się pkt 1,

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) przedsięwzięcia związane z wdrożeniem programu działań, o którym mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”,

c) uchyla się pkt 3 i 4,

d) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wspomaganie realizacji zadań modernizacyjnych i inwestycyjnych, służących ochronie środowiska;”;

39) w art. 400h:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) uchwalanie, z uwzględnieniem strategii, programów i dokumentów programowych, o których mowa w art. 14 ust. 1, i list przedsięwzięć priorytetowych przedkładanych przez wojewódzkie fundusze, planu działalności i zatwierdzanie list priorytetowych programów Narodowego Funduszu, do dnia 31 stycznia każdego roku; listy programów priorytetowych w części dotyczącej gospodarki wodnej wymagają uzgodnienia z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;”,

b) w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zatwierdzanie, do dnia 30 czerwca każdego roku, na rok następny list przedsięwzięć priorytetowych wojewódzkich funduszy, po zasięgnięciu opinii Narodowego Funduszu w zakresie finansowania przedsięwzięć z udziałem środków pochodzących z Unii Europejskiej niepodlegających zwrotowi oraz po uzgodnieniu z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie finansowania przedsięwzięć dotyczących gospodarki wodnej na terenie regionu wodnego;”;

40) w art. 401:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, o których mowa w art. 267 ust. 1 pkt 2, oraz wpływy z opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”,

b) w ust. 7 uchyla się pkt 3;

41) w art. 401c uchyla się ust. 4;

42) w art. 403 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Do zadań powiatów należy finansowanie ochrony środowiska w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 8, 9, 15, 16, 18, 21–25, 29, 31, 32 i 38–42 w wysokości nie mniejszej niż kwota wpływów z tytułu opłat i kar, o których mowa w art. 402 ust. 4, 5 i 6, stanowiących dochody budżetów powiatów, pomniejszona o nadwyżkę z tytułu tych dochodów przekazywaną do wojewódzkich funduszy.

2. Do zadań własnych gmin należy finansowanie ochrony środowiska w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 8, 9, 15, 16, 21–25, 29, 31, 32 i 38–42 w wysokości nie mniejszej niż kwota wpływów z tytułu opłat i kar, o których mowa w art. 402 ust. 4, 5 i 6, stanowiących dochody budżetów gmin, pomniejszona o nadwyżkę z tytułu tych dochodów przekazywaną do wojewódzkich funduszy.”.

Art. 492. W ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2017 r. poz. 328) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) ścieki – wprowadzane do wód lub do ziemi:

a) wody zużyte na cele bytowe lub gospodarcze,

b) ciekłe odchody zwierzęce, z wyjątkiem gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach działu III rozdziału 4 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …) oraz w przepisach ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2017 r. poz. 668),

c) wody odciekowe ze składowisk odpadów oraz obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, w których są składowane

odpady wydobywcze niebezpieczne oraz odpady wydobywcze inne niż niebezpieczne i obojętne, miejsc magazynowania, prowadzenia odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, wykorzystane solanki, wody lecznicze i termalne,

d) wody pochodzące z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni,

e) wody pochodzące z odwodnienia zakładów górniczych, z wyjątkiem wód wtłaczanych do górotworu, jeżeli rodzaje i ilość substancji zawartych w wodzie wtłaczanej do górotworu są tożsame z rodzajami i ilościami substancji zawartych w pobranej wodzie, z wyłączeniem niezanieczyszczonych wód pochodzących z odwodnienia zakładów górniczych,

f) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, o ile ilość i rodzaj substancji zawartych w tych wodach przekracza wartości ustalone w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym,

g) wody wykorzystane, odprowadzane z obiektów chowu lub hodowli ryb albo innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb lub organizmów rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu;”,

b) pkt 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„10) ścieki komunalne – rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi będącymi skutkiem opadów atmosferycznych, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;

11) ścieki przemysłowe – rozumie się przez to ścieki, niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi będącymi skutkiem opadów atmosferycznych, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową,

a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;”;

2) w art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zabrania się wprowadzania ścieków bytowych i ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych przeznaczonych do odprowadzania wód opadowych lub roztopowych będących skutkiem opadów atmosferycznych, a także wprowadzania tych wód opadowych i roztopowych oraz wód drenażowych do kanalizacji sanitarnej.”;

3) w art. 11 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, określi, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunki wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych, w tym dopuszczalne wartości wskaźników zanieczyszczeń w ściekach przemysłowych wprowadzanych do urządzeń kanalizacyjnych oraz sposób sprawowania kontroli ilości i jakości ścieków, biorąc pod uwagę:”;

4) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nadzór nad jakością wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi sprawują organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na zasadach określonych w przepisach o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, z zastrzeżeniem art. 12b.”;

5) po art. 12 dodaje się art. 12a–12c w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Udokumentowany system jakości prowadzonych badań wody, o którym mowa w art. 12 ust. 4, powinien być zgodny z wymaganiami zawartymi w aktualnym wydaniu normy PN-EN ISO/IEC-17025.

2. Zatwierdzenie, o którym mowa w art. 12 ust. 4, jest dokonywane każdego roku przez właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego, na podstawie:

1) zaświadczenia potwierdzającego przeszkolenie przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej osób pobierających próbki wody do badań albo certyfikatu laboratorium w zakresie pobierania próbek wody;
2) wykazu badań prowadzonych przez laboratorium, charakterystyki metod badawczych oraz dokumentacji potwierdzającej poprawność badań, o których mowa w ust. 3;
3) zestawienia wyników i oceny badań biegłości, wykonanych nie później niż dwa lata od dnia wystąpienia o zatwierdzenie.

3. Określa się dwustopniowy system zapewnienia jakości prowadzonych badań obejmujący:

1) wewnętrzną kontrolę jakości wyników badań;
2) zewnętrzną kontrolę jakości wyników badań realizowaną przez udział w badaniach biegłości.

4. W przypadku zmiany wydania normy PN-EN ISO/IEC-17025 zatwierdzenie, o którym mowa w art. 12 ust. 4, jest wykonywane zgodnie z normą obowiązującą w momencie wykonania badań biegłości.

5. Organizator badań biegłości powinien postępować zgodnie z wymaganiami zawartymi w aktualnym wydaniu normy PN-EN ISO/IEC 17043.

6. Właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny może dokonać kontroli laboratorium przed zatwierdzeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie zgodności systemu jakości prowadzonych badań z wymaganiami zawartymi w normie PN-EN ISO/IEC-17025.

Art. 12b. 1. Główny Inspektor Sanitarny w ramach sprawowanego nadzoru, o którym mowa w art. 12 ust. 1, co trzy lata publikuje sprawozdanie w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej wszystkie poszczególne dostawy wody przekraczające średnio 1000 m^3 dziennie lub zaopatrujące ponad 5000 osób i obejmuje trzy lata kalendarzowe.

Art. 12c. 1. Dopuszcza się stosowanie metody alternatywnej w zakresie badania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w przypadku udokumentowania równoważności wyników badania wody przeprowadzonego metodą alternatywną z wynikami badania wody przeprowadzonego metodą referencyjną.

2. Uznanie metody alternatywnej w zakresie badania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi za równoważną z metodą referencyjną następuje zgodnie z aktualnym wydaniem normy PN-EN ISO 17994.

3. Badania równoważności metody alternatywnej dokonuje się w krajowych laboratoriach akredytowanych.

4. Dokumentacja z badań równoważności metody alternatywnej jest przedkładana instytutowi badawczemu wykonującemu zadania z zakresu zdrowia publicznego, w celu sprawdzenia jej kompletności i poprawności w odniesieniu do wymagań aktualnego

wydania normy PN-EN ISO 17994 oraz zachowania spełnienia wymagania określonego w ust. 3.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia po uzyskaniu pozytywnej oceny instytutu, o której mowa w ust. 4, przedstawia Komisji Europejskiej informacje dotyczące metody oraz jej równoważności wraz z dokumentacją, o której mowa w ust. 4.”;

6) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 oraz z 2016 r poz. 352 i 1579).”;

7) w art. 23:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe sposoby określania taryf, w tym:”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, bierze pod uwagę:”;

8) w art. 25 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o zatwierdzenie taryf oraz niezbędny zakres informacji zawartych w uzasadnieniu taryf, biorąc pod uwagę:”;

9) w art. 27 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, warunki prowadzenia rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, biorąc pod uwagę wyposażenie nieruchomości w przyrządy i urządzenia pomiarowe.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, określi, w drodze rozporządzenia, przeciętne normy zużycia wody dla poszczególnych odbiorców usług, które stanowią podstawę ustalania ilości pobranej wody w razie braku wodomierza, biorąc pod uwagę specyfikę poszczególnych odbiorców usług oraz wskaźniki średniego zużycia wody określone w szczególności dla gospodarstw domowych, usług oraz innej działalności w miastach i na wsiach.”.

Art. 493. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. poz. 1051 oraz z 2003 r. poz. 1068) w art. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wody podziemne oraz wody powierzchniowe w ciekach naturalnych i w źródłach, z których te cieki biorą początek, w kanałach, w jeziorach i zbiornikach wodnych o ciągłym dopływie w rozumieniu ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …),”.

Art. 494. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778, 904, 961, 1250 i 1579 oraz z 2017 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium, kolejno:

1) ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium, określając formę, miejsce i termin składania wniosków dotyczących studium, nie krótszy jednak niż 21 dni od dnia ogłoszenia;
2) zawiadamia na piśmie o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania projektu studium;
3) sporządza projekt studium, rozpatrując wnioski, o których mowa w pkt 1, uwzględniając ustalenia planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego; w przypadku braku planu zagospodarowania przestrzennego województwa lub niewprowadzenia do planu zagospodarowania przestrzennego województwa zadań rządowych, uwzględnia ustalenia programów, o których mowa w art. 48 ust. 1;
4) uzyskuje od gminnej lub innej właściwej, w rozumieniu art. 8, komisji urbanistyczno-architektonicznej opinię o projekcie studium;
5) występuje o uzgodnienie projektu studium z zarządem województwa w zakresie jego zgodności z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego województwa, z zarządem związku metropolitalnego w zakresie jego zgodności z ramowym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego

związku metropolitalnego, z wojewodą w zakresie jego zgodności z ustaleniami programów, o których mowa w art. 48 ust. 1, i z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią oraz występuje o opinie dotyczące rozwiązań przyjętych w projekcie studium do:

a) starosty powiatowego,

b) gmin sąsiednich,

c) właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków,

d) właściwych organów wojskowych, ochrony granic oraz bezpieczeństwa państwa,

e) dyrektora właściwego urzędu morskiego w zakresie zagospodarowania pasa technicznego, pasa ochronnego oraz morskich portów i przystani,

f) właściwego organu nadzoru górniczego w zakresie zagospodarowania terenów górniczych,

g) właściwego organu administracji geologicznej,

h) ministra właściwego do spraw zdrowia w zakresie zagospodarowania obszarów ochrony uzdrowiskowej,

i) regionalnego dyrektora ochrony środowiska,

j) właściwego organu Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w zakresie:

– lokalizacji nowych zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii,

– zmian, o których mowa w art. 250 ust. 5 i 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w istniejących zakładach o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii,

– nowych inwestycji oraz rozmieszczenia obszarów przestrzeni publicznej i terenów zabudowy mieszkaniowej w sąsiedztwie zakładów o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnych awarii, w przypadku gdy te inwestycje, obszary lub tereny zwiększają ryzyko lub skutki poważnych awarii,

k) właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego;

6) wprowadza zmiany wynikające z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień;

7) ogłasza, w sposób określony w pkt 1, o wyłożeniu projektu studium do publicznego wglądu na okres co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wykłada ten projekt do publicznego wglądu oraz publikuje na stronach internetowych urzędu gminy na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w tym projekcie studium rozwiązaniami;

8) wyznacza w ogłoszeniu, o którym mowa w pkt 7, termin, w którym osoby prawne i fizyczne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej mogą wnosić uwagi dotyczące projektu studium, nie krótszy niż 21 dni od dnia zakończenia okresu wyłożenia studium;

9) przedstawia radzie gminy do uchwalenia projekt studium wraz z listą nieuwzględnionych uwag, o których mowa w pkt 8.”;

2) w art. 17 w pkt 6 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) uzgodnienie projektu planu z:

– wojewodą, zarządem województwa, zarządem powiatu w zakresie odpowiednich zadań rządowych i samorządowych,

– organami właściwymi do uzgadniania projektu planu na podstawie przepisów odrębnych,

– właściwym zarządcą drogi, jeżeli sposób zagospodarowania gruntów przyległych do pasa drogowego lub zmiana tego sposobu mogą mieć wpływ na ruch drogowy lub samą drogę,

– właściwymi organami wojskowymi, ochrony granic oraz bezpieczeństwa państwa,

– dyrektorem właściwego urzędu morskiego w zakresie zagospodarowania pasa technicznego, pasa ochronnego oraz morskich portów i przystani,

– właściwym organem nadzoru górniczego w zakresie zagospodarowania terenów górniczych,

– ministrem właściwym do spraw zdrowia w zakresie zagospodarowania obszarów ochrony uzdrowiskowej,

– właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków w zakresie kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu,

– zarządem województwa w zakresie uwzględnienia wyników audytu krajobrazowego, o którym mowa w art. 38a,

– dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią oraz”;

3) w art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy, o których mowa w art. 11 pkt 5 oraz art. 17 pkt 6, w zakresie swojej właściwości rzeczowej lub miejscowej, opiniują i uzgadniają, na swój koszt, odpowiednio projekt studium albo projekt planu miejscowego. Uzgodnień dokonuje się w trybie art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego, przy czym uzgodnienia projektu planu miejscowego z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią dokonuje się w formie decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...).”;

4) w art. 36 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli treść planu miejscowego powodująca skutek, o którym mowa w ust. 1, nie stanowi samodzielnego ustalenia przez gminę społeczno-gospodarczego przeznaczenia terenu oraz sposobu korzystania z niego, ale wynika z:

1) uwarunkowań hydrologicznych, geologicznych, geomorfologicznych lub przyrodniczych dotyczących występowania powodzi i związanych z tym ograniczeń, określonych na podstawie przepisów odrębnych;
2) decyzji dotyczących lokalizacji lub realizacji inwestycji celu publicznego, wydanych przez inne niż organy gminy, organy administracji publicznej lub Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie;
3) zakazów lub ograniczeń zabudowy i zagospodarowania terenu, określonych w przepisach ustaw lub aktów, w tym aktów prawa miejscowego, wydanych na ich podstawie.”;

5) w art. 37:

a) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Wartość nieruchomości określa się na podstawie:

1) w sytuacji gdy na skutek uchwalenia planu miejscowego dla terenów dotychczas nieobjętych takim planem albo nieobjętych obowiązującym

w dniu uchwalenia tego planu planem miejscowym niemożliwe lub istotnie ograniczone stało się dalsze faktyczne użytkowanie terenu i gruntu w sposób zgodny z mającym miejsce w dniu uchwalenia planu miejscowego faktycznym użytkowaniem – wyłącznie faktycznego użytkowania terenu i gruntu oraz dostępu do istniejących w dniu wejścia w życie planu miejscowego dróg publicznych, sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, elektroenergetycznych, gazowych, ciepłowniczych oraz telekomunikacyjnych;

2) w sytuacji gdy na skutek zmiany planu miejscowego lub uchwalenia planu miejscowego dla terenu objętego obowiązującym w dniu uchwalenia tego planu planem miejscowym, korzystanie z nieruchomości lub jej części w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone – dotychczasowego przeznaczenia wynikającego z planu miejscowego, który jest zmieniany lub uchylany.”,

b) dodaje się ust. 12 w brzmieniu:

„12. W odniesieniu do zasad określania wartości nieruchomości oraz zasad określania skutków finansowych uchwalania lub zmiany planów miejscowych, a także w odniesieniu do osób uprawnionych do określania tych wartości i skutków finansowych stosuje się przepisy o gospodarce nieruchomościami, o ile przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej.”;

6) w art. 41 w ust. 1 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) występuje o uzgodnienie projektu planu z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;”;

7) w art. 53:

a) w ust. 4 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej albo dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w odniesieniu do:

a) przedsięwzięć wymagających uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, do wydania którego organem właściwym jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej albo Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie,

b) obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, w zakresie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu;”,

b) po ust. 5c dodaje się ust. 5d w brzmieniu:

„5d. Uzgodnienia decyzji, o których mowa w art. 51 ust. 1, z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią dokonuje się w formie decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”;

8) w art. 64 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 51 ust. 3, art. 52, art. 53 ust. 3–5a i 5d, art. 54, art. 55 i art. 56 stosuje się odpowiednio do decyzji o warunkach zabudowy.”.

Art. 495. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1727, z późn. zm.[10)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 9ae dodaje się art. 9af w brzmieniu:

„Art. 9af. Jeżeli realizacja inwestycji kolejowej wymaga zgody wodnoprawnej, odpowiednio Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udzielają tej zgody w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 395 ust. 1 pkt 7, art. 406 ust. 2 pkt 3 oraz art. 420 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...). Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 408 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia … – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”;

2) w art. 9o:

a) w ust. 3 w pkt 4 uchyla się lit. d;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Z zastrzeżeniem ust. 5a i 5b, opinie, o których mowa w ust. 3 pkt 4, zastępują uzgodnienia, pozwolenia, opinie bądź stanowiska właściwych organów wymagane odrębnymi przepisami.”;

---

10) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1920, 1923, 1948 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60.

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5c w brzmieniu:

„5a. Wojewoda uzgadnia projekt decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji linii kolejowej z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania przestrzennego terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

5b. Uzgodnienia projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji linii kolejowej, o którym mowa w ust. 5a, dokonuje się w formie decyzji, o której mowa w art. 166 ust. 5 ustawy z dnia … – Prawo wodne w terminie 14 dni od dnia doręczenia projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. W przypadku niezajęcia stanowiska przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie we wskazanym terminie, uzgodnienie uznaje się za dokonane.

5c. Stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o uzgodnieniu projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji linii kolejowej jest wnioskodawca oraz inwestor.”;

3) w art. 9ya ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. PLK S.A. albo jednostka samorządu terytorialnego nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym zajęciem terenu wód płynących uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z odpowiednimi podmiotami, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, zakres, warunki i termin tego zajęcia.”.

Art. 496. W ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031 oraz z 2016 r. poz. 1250) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 11d:

a) w ust. 1 w pkt 8 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w odniesieniu do inwestycji obejmujących wykonanie urządzeń wodnych oraz w odniesieniu do wykonywania obiektów budowlanych lub robót na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią,”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli realizacja inwestycji drogowej wymaga zgody wodnoprawnej, odpowiednio Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie albo minister właściwy do spraw gospodarki wodnej udzielają tej zgody w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 395 ust. 1 pkt 7, art. 406 ust. 2 pkt 3 oraz art. 420 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...). Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 408 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia ... – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.”;

2) w art. 20a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy zarządca drogi nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym zajęciem terenu, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą infrastruktury kolejowej lub z odpowiednimi podmiotami, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, zakres, warunki i termin zajęcia tego terenu.”.

Art. 497. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134, 2249 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60 i 132) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 pkt 16a otrzymuje brzmienie:

„16a) rzeka – każdy ciek naturalny w rozumieniu art. 16 pkt 5 ustawy z dnia …– Prawo wodne (Dz. U. poz. …);”;

2) w art. 17 w ust. 1 w pkt 7 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 388 pkt 1 ustawy z dnia … – Prawo wodne”;

3) w art. 24 w ust. 1 w pkt 8 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 388 pkt 1 ustawy z dnia … – Prawo wodne,”;

4) w art. 118:
   a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
      „1) wymienionych w art. 227 ust. 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”,
   b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
      „2) w przypadku działań, o których mowa w art. 227 ust. 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, jeżeli jest to możliwe – także termin i zakres działań objętych zgłoszeniem, prowadzonych w przeszłości na obszarze, którego dotyczy zgłoszenie.”;
5) w art. 118a w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
   „2) w przypadku działań, o których mowa w art. 118 ust. 1 pkt 2 – mapę zawierającą informacje z ewidencji melioracji wodnych, o której mowa w art. 196 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”;
6) w art. 118b:
   a) uchyla się pkt 3,
   b) w pkt 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
      „działań, o których mowa w art. 227 ust. 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne:”.

Art. 498. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. z 2014 r. poz. 1448 i 1856, z 2015 r. poz. 1240 oraz z 2016 r. poz. 1948) w art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do projektów realizowanych w ramach programów, o których mowa w art. 8 ust. 1, współfinansowanych z publicznych środków wspólnotowych oraz projektów w ramach strategii wykorzystania Funduszu Spójności, beneficjent może uzyskać dofinansowanie wkładu własnego z budżetu państwa, jeżeli przewidują to odpowiednio programy, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1–3, albo strategia wykorzystania Funduszy Spójności, w oparciu o kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7, albo wynika to z przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. poz. 2251, z 2007 r. poz. 136, z 2009 r. poz. 100 oraz z 2017 r. poz. 191), ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 641 i 901 oraz z 2016 r. poz. 615, 770, 1020, 1250, 1920, 1948 i 2260), ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1727, 1823, 1920, 1923 i 2138 oraz z 2017 poz. 60) lub ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …).”.

Art. 499. W ustawie z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. z 2016 r. poz. 356 i 1176 oraz z 2017 r. poz. 60 i 624) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 2 w pkt 1 w lit. j średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. k w brzmieniu:

„k) zaleceń zawartych w zbiorze zaleceń dobrej praktyki rolniczej, o którym mowa w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);”;

2) w art. 5 w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie;”.

Art. 500. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 oraz z 2017 r. poz. 624) w załączniku do ustawy w części III uchyla się ust. 24.

Art. 501. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1789 oraz z 2015 r. poz. 277 i 1926) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1 w pkt 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„z zakresu ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...) – wymagające uzyskania zgody wodnoprawnej:”;

2) w art. 13 w ust. 6 w pkt 1 wyrazy „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej” zastępuje się wyrazami „dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie”.

Art. 502. W ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 209) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 w ust. 3 uchyla się pkt 7a;

2) w art. 14 w ust. 9 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) osób zatrudnionych w Państwowym Gospodarstwie Wodnym Wody Polskie oraz Instytucie Meteorologii i Gospodarki Wodnej.”.

Art. 503. W ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2017 r. poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do podmiotów, o których mowa w art. 107 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …) nie stosuje się przepisów art. 20 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a oraz ust. 2, a także art. 25 oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22 pkt 1.”;

2) w art. 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Umowę, o której mowa w ust. 3, strony przechowują co najmniej przez 3 lata od dnia jej wygaśnięcia.”;

3) w art. 17 uchyla się ust. 3;

4) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Zabrania się stosowania nawozów:

1) na glebach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą, pokrytych śniegiem;

2) naturalnych w postaci płynnej:

a) na glebach bez okrywy roślinnej, położonych na stokach o nachyleniu większym niż 10% z wyjątkiem stosowania ich przy użyciu aplikatorów doglebowych,

b) podczas wegetacji roślin przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do nawożenia stawów wykorzystywanych do chowu lub hodowli ryb.

3. Za glebę zamarzniętą nie uznaje się gleby, która rozmarza co najmniej powierzchniowo w ciągu dnia.”;

5) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Gnojówkę i gnojowicę przechowuje się w przykrytych zbiornikach posiadających dno i ściany nieprzepuszczalne, o pojemności umożliwiającej gromadzenie co najmniej 4-miesięcznej produkcji tego nawozu.

2. Nawozy naturalne inne niż gnojówka i gnojowica przechowuje się w taki sposób, aby wycieki nie przedostawały się do gruntu i wód.”;

6) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przeprowadza kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących warunków stosowania i przechowywania nawozów, nawozów oznaczonych znakiem „NAWÓZ WE” oraz środków wspomagających uprawę roślin w sposób określony w przepisach o Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, polega na sprawdzeniu podmiotów stosujących i przechowujących nawozy oraz środki wspomagające uprawę roślin oraz jest przeprowadzana w oparciu o coroczną analizę ryzyka albo na wniosek zainteresowanych podmiotów.

3. Do podmiotów, o których mowa w ust. 2, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460), przepisy rozdziału 5 tej ustawy stosuje się odpowiednio.

4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest uprawniony do wykorzystania danych zgromadzonych w ewidencji gospodarstw rolnych, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów rolnych, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności (Dz. U. z 2015 r. poz. 807 i 1419, z 2016 r. poz. 1605 oraz z 2017 r. poz. 5 i 624) dla potrzeby realizacji zadań określonych w ust. 1.

5. Dane, o których mowa w ust. 4, są udostępniane nieodpłatnie na wniosek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

6. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska ma dostęp do danych, o których mowa w ust. 4, i wykorzystuje udostępnione dane do realizacji zadań określonych w ust. 1.

7. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska w ramach prowadzonej przez siebie kontroli może powierzyć wykonanie badań agrochemicznych okręgowej stacji chemiczno-rolniczej.”;

7) art. 33–35 otrzymują brzmienie:

„Art. 33. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, jeżeli podmiot prowadzący chów lub hodowlę nie posiada pozytywnie zaopiniowanego planu nawożenia albo posiada plan nawożenia niespełniający wymagań, nakazuje usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku nieusunięcia uchybień, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, wstrzymuje prowadzenie chowu lub hodowli zwierząt, o których mowa w art. 18 ust. 1, z uwzględnieniem zachowania dobrostanu zwierząt oraz potrzeby bezpiecznego dla środowiska zakończenia prowadzenia chowu lub hodowli zwierząt.

Art. 34. 1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, jeżeli podmiot prowadzący chów lub hodowlę stosuje nawozy naturalne niezgodnie z pozytywnie zaopiniowanym planem nawożenia, nakazuje usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku nieusunięcia uchybień, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, wstrzymuje prowadzenie chowu lub

hodowli zwierząt, o których mowa w art. 18 ust. 1, z uwzględnieniem zachowania dobrostanu zwierząt oraz potrzeby bezpiecznego dla środowiska zakończenia prowadzenia chowu lub hodowli zwierząt.

Art. 35. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska zezwala, w drodze decyzji, na ponowne podjęcie prowadzenia chowu lub hodowli zwierząt, o których mowa w art. 18 ust. 1, jeśli podmiot prowadzący chów lub hodowlę usunie naruszenia stanowiące podstawę do wydania decyzji, o których mowa w art. 33 ust. 2 lub art. 34 ust. 2.”.

Art. 504. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego (Dz. U. z 2016 r. poz. 704, 1592, 1991 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 628) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Przedsiębiorstwo, o którym mowa w art. 8 ust. 1, które nabyło likwidowaną kopalnię, zakład górniczy lub jego oznaczoną część przed dniem 31 grudnia 2027 r., zwalnia się z obowiązku zapłaty bieżących wpłat wobec Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, wpłat z zysku, opłat i kar wobec Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w części dotyczącej tych funduszy, z wyjątkiem opłat i kar stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego oraz z opłat za usługi wodne wobec Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.”.

Art. 505. W ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1136, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2016 r. poz. 1579) w art. 25 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …);”.

Art. 506. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, 831, 961, 1250, 1579 i 2003) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 2 w pkt 28:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„z zakresu ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...) o:”,

b) lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) programie ochrony wód morskich,”,

c) lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) wystąpieniach, o których mowa w art. 147 tej ustawy,”;

2) w art. 24 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dotyczące monitoringu wód, o których mowa w art. 348 ustawy z dnia ... – Prawo wodne”;

3) w art. 25 w ust. 1:

a) w pkt 1 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) z zakresu ustawy z dnia ... – Prawo wodne:

– krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 88 ust. 1 tej ustawy,

– sprawozdanie z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 89 ust. 1 tej ustawy;”,

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przez wojewodę – akty prawa miejscowego, wydawane na podstawie przepisów ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”;

4) w art. 64:

a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”,

b) po ust. 1b dodaje się ust. 1c w brzmieniu:

„1c. W przypadku gdy dla planowanego przedsięwzięcia organ właściwy do wydania oceny wodnoprawnej stwierdzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ze względu na możliwy negatywny wpływ przedsięwzięcia na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, zamiast opinii, o której mowa w ust. 1 pkt 4, dokonuje on uzgodnienia w drodze postanowienia. Postanowienie to można zaskarżyć w zażaleniu, o którym mowa w art. 65 ust. 2.”,

c) ust. 3a i 4 otrzymują brzmienie:

„3a. Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub

wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b.

4. Opinię lub uzgodnienia, o których mowa w ust. 1–1c, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.”;

5) w art. 66 w ust. 1 w pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) charakterystykę całego przedsięwzięcia i warunki użytkowania terenu w fazie budowy i eksploatacji lub użytkowania, w tym odniesienie do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu art. 16 pkt 34 ustawy z dnia ... – Prawo wodne,”;

6) w art. 70 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”;

7) w art. 72 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) pozwolenia wodnoprawnego na regulację wód, pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych oraz pozwolenia wodnoprawnego na wydobywanie z wód kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów – wydawanych na podstawie ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”;

8) w art. 74:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się:

1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;

2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;

3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.”;

9) w art. 77:

a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, chyba że – w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Uzgodnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1–1b i 4, dokonuje się w drodze postanowienia.

4. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 3, regionalny dyrektor ochrony środowiska i organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – dyrektor urzędu morskiego:

1) uzgadnia realizację przedsięwzięcia oraz określa warunki tej realizacji;

2) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia na prace przygotowawcze, o których mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących.”,

c) w ust. 5:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W stanowisku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, regionalny dyrektor ochrony środowiska i organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, a w przypadku gdy

przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim – dyrektor urzędu morskiego, stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia na prace przygotowawcze, o których mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:”,

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia lub elementów przyrodniczych środowiska objętych zakresem przewidywanego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia na prace przygotowawcze, o których mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;”,

d) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, odmawia uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia, jeżeli przedsięwzięcie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”,

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Uzgodnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1–1b i 4, dokonuje się oraz opinię, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

7. Do uzgodnień i opinii, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 4, nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 Kodeksu postępowania administracyjnego.”,

f) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. W przypadku gdy uzgodnienia organów, o których mowa w ust. 1, są ze sobą sprzeczne, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozstrzyga sprzeczności w ciągu 14 dni od daty otrzymania uzgodnień po uprzednim porozumieniu z organami, których uzgodnienia były ze sobą sprzeczne, i uwzględnia to rozstrzygnięcie w decyzji kończącej postępowanie wydanej w terminie 30 dni od daty otrzymania uzgodnienia organów. Do porozumienia nie stosuje się art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

10) w art. 81 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”;

11) w art. 85:

a) w ust. 2 w pkt 1 w lit. b tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„– uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”;

12) w art. 88 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z jego zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.”;

13) w art. 90:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska albo właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

1b. Jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska albo właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”,

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) do organu, o którym mowa w art. 78, oraz organu właściwego w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne, o wydanie opinii.”;

14) w art. 91 w ust. 2 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) ustalenia zawarte w opiniach, o których mowa w art. 90 ust. 2 pkt 2 i ust. 2a,”;

15) w art. 93 uchyla się ust. 4;

16) w art. 95 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ właściwy do wydania decyzji podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem regionalnego dyrektora ochrony środowiska i opiniami, o których mowa w art. 90 ust. 2 pkt 2 i ust. 2a.”;

17) w art. 96 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zgodę wodnoprawną inną niż pozwolenie wodnoprawne wymienione w art. 72 ust. 1 pkt 6 – wydawane na podstawie przepisów ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”.

Art. 507. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 2260) w art. 56 w ust. 1 uchyla się pkt 7.

Art. 508. W ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2015 r. poz. 2143 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 1573) w art. 6:

1) w ust. 1 w pkt 9 w lit. g wyrazy „dyrektora właściwego regionalnego zarządu gospodarki wodnej" zastępuje się wyrazami „dyrektora właściwego regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie";
2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli realizacja inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego wymaga wydania zgody wodnoprawnej, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie wydaje tę zgodę w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 406 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …). Dla ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 408 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia ... – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według katastru nieruchomości.".

Art. 509. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych – w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2015r. poz. 909, 1338 i 1695 oraz z 2016 r. poz. 904) oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);";

2) w art. 15 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do postępowania w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu przepisy art. 7, art. 8 ust. 1 i 1a, art. 9 oraz art. 12 stosuje się odpowiednio, z tym że organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego.";

3) w art. 18 ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli realizacja inwestycji w zakresie terminalu wymaga zgody wodnoprawnej, zgodę tę wydaje Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących zgody wodnoprawnej nie stosuje się art. 406 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.

2. Stan prawny nieruchomości, o których mowa w art. 408 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia ... – Prawo wodne, ustala się na podstawie ksiąg wieczystych, a siedziby i adresy właścicieli i użytkowników wieczystych określa się według katastru nieruchomości. Przepisy art. 8 ust. 1 i 1a, art. 11 i art. 12 stosuje się odpowiednio.

2a. Przepis art. 400 ust. 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne ma zastosowanie również w tych postępowaniach, w których liczba stron nie przekracza 10.

2b. W sprawach określonych w ust. 1, w stosunku do:

1) wnioskodawcy, stosuje się odpowiednio przepis art. 8 ust. 1 pkt 1;
2) właściciela wody, stosuje się odpowiednio przepisy art. 8 ust. 1 pkt 2 i ust. 1a oraz art. 12.

3. W przypadku niewydania decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wymierza Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 1000 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa.”;

4) w art. 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Inwestor, niezwłocznie przed planowanym zajęciem terenu, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą drogi, zarządcą infrastruktury kolejowej lub z odpowiednimi podmiotami, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, zakres, termin i warunki zajęcia tego terenu.”;

5) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do realizacji inwestycji w zakresie terminalu, oddaje się inwestorowi na czas prowadzenia i eksploatacji inwestycji w użytkowanie za opłatą roczną, na zasadach określonych w art. 260 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”.

Art. 510. W ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. poz. 489, z 2012 r. poz. 951 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 2003) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w pkt 7:

a) lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) ministra właściwego do spraw środowiska, w zakresie tematów danych przestrzennych, o których mowa w rozdziale 1 pkt 9 oraz rozdziale 3 pkt 12–14 i 19 załącznika do ustawy, z zastrzeżeniem lit. c i lit. l,”,

b) lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) Głównego Geodetę Kraju, w zakresie tematów danych przestrzennych, o których mowa w rozdziale 1 pkt 1–7, rozdziale 2 pkt 1–3 oraz rozdziale 3 pkt 2, 3, 6, 8 i 11 załącznika do ustawy, z zastrzeżeniem lit. l,”,

c) lit. l otrzymuje brzmienie:

„l) Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w zakresie tematu danych przestrzennych, o którym mowa w:

– rozdziale 1 pkt 8 załącznika do ustawy, w części dotyczącej elementów hydrograficznych wraz z podjednostkami hydrograficznymi i regionami wodnymi, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej,

– rozdziale 3 pkt 8 załącznika do ustawy, w części dotyczącej urządzeń poboru wody,

– rozdziale 3 pkt 12 załącznika do ustawy, w części dotyczącej strefy zagrożenia naturalnego, rozumianych jako obszary zagrożone, charakteryzowane na podstawie zagrożeń naturalnych, w tym zjawisk atmosferycznych, hydrologicznych, które ze względu na swoją lokalizację, dotkliwość i częstotliwość mogą wywierać poważny wpływ na społeczeństwo, w szczególności powodzi, osunięć ziemi i osiadania gruntu;”;

2) w art. 22 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie;”.

Art. 511. W ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1537, 1920 i 2003) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 51 w ust. 3 w pkt 3 w lit. h wyrazy „dyrektora właściwego regionalnego zarządu gospodarki wodnej” zastępuje się wyrazami „dyrektora właściwego regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie”;

2) w art. 54 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Inwestor, nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym zajęciem terenu, uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą drogi, zarządcą infrastruktury kolejowej lub odpowiednimi podmiotami, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...), zakres, warunki i termin zajęcia tego terenu.”;

3) art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Art. 55. Grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do realizacji inwestycji w zakresie regionalnych sieci szerokopasmowych, oddaje się inwestorowi w użytkowanie na czas prowadzenia i eksploatacji inwestycji, za opłatą roczną, na zasadach określonych w art. 260 ustawy z dnia ... – Prawo wodne. Umowę użytkowania zawiera się w terminie 14 dni od dnia podpisania porozumienia, o którym mowa w art. 54 ust. 9.”.

Art. 512. W ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 966 i 1777 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) budowlach przeciwpowodziowych – rozumie się przez to kanały ulgi, kierownice w ujściach rzek do morza, poldery przeciwpowodziowe, sztuczne zbiorniki wodne posiadające rezerwę powodziową, suche zbiorniki przeciwpowodziowe, wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie, wrota przeciwpowodziowe i przeciwsztormowe, falochrony oraz budowle ochrony brzegów morskich;

2) inwestorze – rozumie się przez to:

a) Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...),

b) urząd morski,

c) województwo,

d) powiat,

e) gminę,

f) partnera prywatnego w rozumieniu ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 696 i 1777 oraz z 2016 r. poz. 1920)

– realizujących inwestycję.”;

2) w art. 6 w ust. 1 w pkt 7 lit. i otrzymuje brzmienie:

„i) Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, o ile nie jest ono inwestorem,”.

Art. 513. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1131 i 1991 oraz z 2017 r. poz. 60 i 202) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wydobywanie z gruntów pod wodami śródlądowymi oraz z obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …), wymaga uzgodnienia z organem odpowiedzialnym za utrzymanie wód oraz opinii organu właściwego do wydania pozwolenia wodnoprawnego;”;

2) w art. 94 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) właściwemu dyrektorowi regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w przypadku dokumentacji hydrogeologicznej;”.

Art. 514. W ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2017 r. poz. 552) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w ust. 1 w pkt 12:

a) lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych – w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 909, 1338 i 1695 oraz z 2016 r. poz. 904) oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...),”,

b) w lit. p wyrazy „właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej”, zastępuje się wyrazami „właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie”;

2) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Jeżeli realizacja inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej wymaga zgody wodnoprawnej, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie wydaje tę zgodę w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie. W sprawach dotyczących pozwolenia wodnoprawnego nie stosuje się art. 406 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.

2. W celu ustalenia stanu prawnego nieruchomości, o których mowa w art. 408 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia ... – Prawo wodne, siedziby i adresy właścicieli tych nieruchomości określa się według ewidencji gruntów i budynków.”;

3) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. W przypadku gdy inwestycja w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej wymaga przejścia przez tereny wód płynących, dróg publicznych lub tereny linii kolejowej, inwestor jest uprawniony do zajęcia tego terenu na czas realizacji i eksploatacji inwestycji. Inwestor przed planowanym zajęciem tego terenu uzgadnia, w drodze pisemnego porozumienia z odpowiednimi podmiotami, o których mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, z zarządcą drogi lub z zarządcą infrastruktury kolejowej zakres, termin i warunki zajęcia tego terenu.

2. Grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, oddaje się inwestorowi na czas prowadzenia i eksploatacji inwestycji w użytkowanie, za opłatą roczną, na zasadach określonych w art. 260 ustawy z dnia ... – Prawo wodne.”;

4) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. Decyzje administracyjne, o których mowa w art. 11 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 17 ust. 1 oraz art. 19 ust. 1, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.”.

Art. 515. W ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 656) w art. 2:

1) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) obszarze wodnym – rozumie się przez to wody śródlądowe w rozumieniu art. 19 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...) oraz wody przybrzeżne w rozumieniu art. 26 tej ustawy, w pasie nieprzekraczającym jednej mili morskiej

od linii brzegu, a także kąpielisko, miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli, pływalnię oraz inne obiekty dysponujące nieckami basenowymi o łącznej powierzchni powyżej 100 m^2 i głębokości powyżej 0,4 m w najgłębszym miejscu lub głębokości powyżej 1,2 m;

2) wyznaczonym obszarze wodnym – rozumie się przez to kąpielisko, miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli, pływalnię oraz inne obiekty dysponujące nieckami basenowymi o łącznej powierzchni powyżej 100 m^2 i głębokości powyżej 0,4 m w najgłębszym miejscu lub głębokości powyżej 1,2 m;”;

2) pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6) miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli, o którym mowa w art. 16 pkt 28 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;

7) kąpielisku – rozumie się przez to kąpielisko, o którym mowa w art. 16 pkt 22 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”.

Art. 516. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 825) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy ustawy stosuje się w sprawach związanych z usuwaniem skutków powodzi w rozumieniu art. 16 pkt 43 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. …).”;

2) w art. 39 ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. W stosunku do urządzeń wodnych, o których mowa w art. 16 pkt 65 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, uszkodzonych lub zniszczonych w czasie powodzi nie stosuje się przepisu art. 388 pkt 6 tej ustawy.

2. W zakresie wykonywania innych robót związanych z odbudową, remontem i rozbiórką urządzeń wodnych, o których mowa w art. 16 pkt 65 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, uszkodzonych lub zniszczonych w czasie powodzi nie stosuje się przepisów art. 389 ust. 1 tej ustawy.

3. Odbudowa, remont lub rozbiórka urządzeń pomiarowych służb państwowych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, uszkodzonych lub zniszczonych w czasie powodzi, jest możliwa bez uzyskania zgody wodnoprawnej.

4. Złożenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 388 ustawy z dnia ... – Prawo wodne, w zakresie poboru wód do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz odwodnienia obiektów lub wykopów budowlanych, nie wstrzymują wykonania tych decyzji.”.

Art. 517. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1987, ze zm.[11)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 83 w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie;”.

2) w art. 96 w ust. 12:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) na terenach ochrony pośredniej stref ochronnych ujęć wody, w przypadku ich ustanowienia w akcie prawa miejscowego wydanym na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. poz. ...);”,

b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) na obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych, w przypadku ich ustanowienia w akcie prawa miejscowego wydanym na podstawie art. 141 ust. 1 ustawy z dnia ... – Prawo wodne;”;

3) użyte w art. 36 ust. 4 oraz w art. 126 ust. 1 wyrazy „dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej” zastępuje się wyrazami „dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie”.

Art. 518. W ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o uchyleniu ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program dla Odry 2006” (Dz. U. poz. 1856) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Zadania, o których mowa w art. 3, będą koordynowane przez Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.”.

---

11) Tekst jednolity wymienionej ustawy nie uwzględnia zmiany ogłoszonej w Dz. U. z 2016 r. poz. 1954.

Art. 519. W ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1812 oraz z 2017 r. poz. 635) w art. 4:

1) w ust. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w odniesieniu do obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2 ustawy z dnia ... – Prawo wodne (Dz. U. …), w zakresie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu.”;

2) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Opinię, o której mowa w ust. 2, lub uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 13, wydaje się w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia otrzymania wniosku.”.

Art. 520. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. poz. 1777 oraz z 2016 r. poz. 1020 i 1250) w art. 17 w ust. 2 w pkt 4 w lit. b tiret szóste otrzymuje brzmienie:

„– właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie – w zakresie zagospodarowania obszarów szczególnego zagrożenia powodzią,”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 521. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

1) znosi się Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej;

2) znosi się dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

2. Tworzy się Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej „Wodami Polskimi”.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie tego przepisu, powołuje pełnomocnika do spraw organizacji Wód Polskich.

4. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 3, wykonuje także określone w ustawie zadania i kompetencje Prezesa Wód Polskich do czasu powołania Prezesa Wód Polskich, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Wynagrodzenie pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3, jest płatne z części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

6. Powołując pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi zakres jego zadań oraz terminy ich realizacji.

7. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi stają się jednostkami organizacyjnymi Wód Polskich.

8. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 3, jest obowiązany do realizacji zadań mających na celu prawidłowe i terminowe przeprowadzenie procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w szczególności do:

1) sporządzenia szczegółowego harmonogramu procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej;
2) oszacowania kosztów czynności, o których mowa w pkt 1, i opracowanie preliminarza wydatków;
3) realizacji budżetu państwa w okresie włączania;
4) powiadomienia właściwego banku;
5) przeprowadzenia inwentaryzacji aktywów i pasywów zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 61 i 245);
6) sporządzenia bilansu zamknięcia na dzień zakończenia czynności.

9. Pełnomocnik, w terminie nie dłuższym niż do dnia 1 lipca 2017 r., przekaże do urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej dokumentację niezbędną do wykonywania zadań określonych w ustawie.

Art. 522. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wykonują zadania dotychczasowego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw związane z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, a także inwestycjami w gospodarce wodnej.

Art. 523. Z dniem wejścia w życie ustawy należności, zobowiązania, prawa i obowiązki Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi stają się odpowiednio należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Wód Polskich.

Art. 524. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2–4 ustawy uchylanej w art. 569, lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami;
2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2–4 ustawy uchylanej w art. 569, a także położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń;
3) nieruchomości innych niż określone w pkt 2, oddanych dotychczas w trwały zarząd regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi oraz położonych na tych nieruchomościach budynków i innych urządzeń oraz lokali.

2. Jeżeli nieruchomości, o których mowa w ust. 1, lub ich części zostały przed dniem wejścia w życie ustawy oddane w użytkowanie lub ustanowiono na nich inne ograniczone prawo rzeczowe, lub zostały wydzierżawione, lub oddane w najem, lub użyczone, z dniem wejścia w życie ustawy w prawa i obowiązki oddającego w użytkowanie lub ustanawiającego inne ograniczone prawo rzeczowe, lub wydzierżawiającego, lub wynajmującego, lub oddającego do używania wstępują Wody Polskie.

3. Wody Polskie oraz podmioty, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 569, podpisują protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące przejęcia przez Wody Polskie reprezentacji Skarbu Państwa oraz wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 569, lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami;
2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 569, a także położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych.

4. Protokoły zdawczo-odbiorcze, o których mowa w ust. 3, obejmują wykazy składników mienia, o których mowa w ust. 3, wraz z dokumentacją.

5. Podmioty, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy uchylanej w art. 569, przekazują właściwym dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej Wód Polskich wykazy:

1) decyzji dotyczących mienia, o którym mowa w ust. 3;
2) umów dzierżawy, najmu, użyczenia lub użytkowania mienia, o którym mowa w ust. 3;
3) deklaracji podatkowych na podatek od nieruchomości;
4) odszkodowań wynikających z przepisów ustawy uchylanej w art. 569;
5) zobowiązań wynikających z zawartych umów lub porozumień;
6) zadań inwestycyjnych i eksploatacyjnych.

6. Reprezentację Skarbu Państwa, o której mowa w ust. 1, potwierdza w drodze decyzji, na wniosek właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich, właściwy wojewoda.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

8. Wykonywanie praw właścicielskich, o którym mowa w ust. 1, nie narusza praw osób trzecich.

9. Na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 6, dokonuje się wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

Art. 525. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie reprezentują Skarb Państwa oraz wykonują uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych.

2. Nie później niż do dnia 1 stycznia 2018 r. Wody Polskie przekażą ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości, budynków i budowli oraz urządzeń wodnych, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 2 i 3.

3. Wody Polskie oraz minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej podpisują protokoły zdawczo-odbiorcze dotyczące przejęcia przez tego ministra reprezentacji Skarbu Państwa oraz wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości, budynków i budowli oraz urządzeń wodnych, o których mowa w art. 193 ust. 5 pkt 2 i 3.

Art. 526. 1. Zasób nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 14a ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, staje się zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 218 ust. 1.

2. Tworzy się zasób nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 218 ust. 3.

Art. 527. 1. Trwały zarząd wód, gruntów pokrytych wodami oraz pozostałych nieruchomości, ustanowiony na rzecz regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw lub jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 569, wygasa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Wygaśnięcie trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, potwierdza, w drodze decyzji, na wniosek właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich albo właściwego marszałka województwa, właściwy starosta.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

4. Na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2, dokonuje się wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

5. Wpisy do ksiąg wieczystych wynikające z wygaśnięcia trwałego zarządu, o którym mowa w ust. 1, są wolne od opłat.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do nieruchomości będących w posiadaniu regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz marszałków województw lub jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 569, bez tytułu prawnego.

Art. 528. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy składniki mienia ruchomego stanowiącego własność Skarbu Państwa, pozostające w dyspozycji Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi, stają się nieodpłatnie własnością Wód Polskich.

2. Składniki mienia ruchomego, o których mowa w ust. 1, odzwierciedla się w funduszu założycielskim Wód Polskich.

Art. 529. 1. Do opłat, o których mowa w art. 74 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 569, należnych za 2017 r., stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy uchylanej w art. 569, należne przed dniem 30 czerwca 2017 r., stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

3. Środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w wysokości ustalonego na dzień 30 czerwca 2017 r. stanu zobowiązania określonego w art. 401c ust. 4 ustawy zmienianej w art. 491, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy uchylanej w art. 569, przekazane na rachunek bankowy tego Funduszu po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przeznacza się na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 491 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Wpływy z opłat za korzystanie ze środowiska ponoszonych za pobór wód w wysokości należnej za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca 2017 r. stanowią przychody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz dochody budżetów powiatów i budżetów gmin.

5. Podmioty korzystające ze środowiska obowiązane do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, o których mowa w ust. 4, wnoszą te opłaty na rachunki bankowe właściwych urzędów marszałkowskich, o których mowa w art. 284 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 491, w terminie do dnia 31 marca 2018 r.

6. Wpływy z opłat za korzystanie ze środowiska ponoszonych za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w wysokości należnej za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca 2017 r. stanowią przychody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz dochody budżetów powiatów i budżetów gmin.

7. Podmioty korzystające ze środowiska obowiązane do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska, o których mowa w ust. 6, wnoszą te opłaty na rachunki bankowe właściwych urzędów marszałkowskich, o których mowa w art. 284 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 491, w terminie do dnia 31 marca 2018 r.

8. Przepisy art. 402 ust. 1, 1a, 2a–4 oraz 4b ustawy zmienianej w art. 491 stosuje się odpowiednio.

Art. 530. 1. Z zastrzeżeniem ust. 5, z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wstępują w prawa i obowiązki wynikające z:

1) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;
2) koncesji i zezwoleń udzielonych regionalnym zarządom gospodarki wodnej, jeżeli przepisy odrębne lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
3) zawartych przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne wykonujące zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 oraz w art. 75 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez marszałków województw lub te jednostki organizacyjne samorządu województwa w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;
4) koncesji i zezwoleń udzielonych marszałkom województw lub wojewódzkim samorządowym jednostkom organizacyjnym, realizującym zadania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 569, jeżeli ustawa lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
5) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów o użytkowanie obwodów rybackich.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Wody Polskie wstępują z mocy prawa w umowy dotyczące rybactwa śródlądowego, w które dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej wstąpili na podstawie art. 217 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 569.

3. Zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, będące państwowymi jednostkami budżetowymi, umowy zachowują moc do czasu ich wygaśnięcia lub rozwiązania, z tym że wynikające z tych umów prawa i obowiązki, z dniem wejścia w życie ustawy, stają się odpowiednio prawami i obowiązkami Wód Polskich.

4. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Wody Polskie przystępują do toczących się postępowań sądowych i administracyjnych, w których stronami są:

1) Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,
2) dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej,
3) marszałkowie województw,
4) kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych

– dotyczących spraw wynikających z przepisów ustawy uchylanej w art. 569.

5. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej dotyczących zadań finansowanych lub dofinansowanych ze środków publicznych, na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383, 1250, 1948 i 1954 oraz z 2017 r. poz. 5), oraz w przepisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2016 r. poz. 217, 1579 i 1948), dotyczących śródlądowych dróg wodnych, o ile inwestycje te służą wyłącznie realizacji zadań o charakterze transportowym.

6. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej może powierzyć Wodom Polskim, w drodze porozumienia, wykonywanie funkcji inwestora zastępczego w zakresie inwestycji, o których mowa w ust. 5.

Art. 531. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędy morskie nabywają nieodpłatnie trwały zarząd będących własnością Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 2.

Art. 532. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Wody Polskie stają się stronami umów dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy uchylanej w art. 569, w tym umów finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, 1948, 1984 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 191 i 659), realizowanych dotychczas przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, województwa, marszałków województw lub właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne, i zakończą realizację przedsięwzięć na podstawie tych umów i tych decyzji.

2. Po zakończeniu realizacji przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, Wody Polskie są obowiązane realizować obowiązki wynikające z umów lub decyzji, o których mowa w ust. 1.

3. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Wody Polskie są obowiązane realizować obowiązki wynikające z decyzji dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych zrealizowanych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy uchylanej w art. 569, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 ustawy uchylanej w art. 569, finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne w ramach działania „Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013”.

Art. 533. 1. Tworzy się Państwową Radę Gospodarki Wodnej.

2. Krajowa Rada Gospodarki Wodnej, o której mowa w art. 96 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, wykonuje, do końca kadencji swoich członków, zadania Państwowej Rady Gospodarki Wodnej.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy wygasa kadencja członków rad gospodarki wodnej regionów wodnych.

Art. 534. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna, o której mowa w art. 102 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, staje się państwową służbą hydrologiczno-meteorologiczną, o której mowa w art. 366 ust. 1 niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy państwowa służba do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 102 ust. 2a ustawy uchylanej w art. 569, staje się państwową służbą do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, o której mowa w art. 367 ust. 1 niniejszej ustawy.

3. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy państwowa służba hydrogeologiczna, o której mowa w art. 102 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 569, staje się państwową służbą hydrogeologiczną, o której mowa w art. 368 ust. 1 niniejszej ustawy.

4. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kataster wodny, o którym mowa w art. 153 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, staje się systemem informacyjnym gospodarowania wodami, o którym mowa w art. 328 ust. 1 niniejszej ustawy.

5. Tworzy się Hydroportal, o którym mowa w art. 331 ust. 3.

Art. 535. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy regionalnych zarządów gospodarki wodnej stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich na zasadach określonych w art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60), z zastrzeżeniem ust. 3–6.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1345, 1605, 1807, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 379).

3. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej, którzy staną się pracownikami urzędów żeglugi śródlądowej, i przyporządkuje w tym wykazie poszczególnych pracowników do właściwych urzędów żeglugi śródlądowej.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza wykaz, o którym mowa w ust. 3, i przekazuje go niezwłocznie Prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej.

5. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej objętych wykazem, o którym mowa w ust. 3, o treści tego wykazu w formie pisemnej.

6. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej objętych wykazem, o którym mowa w ust. 3, o treści tego wykazu pracownicy ci stają się z mocy prawa pracownikami właściwych urzędów żeglugi śródlądowej na zasadach określonych w art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

7. Przepisu ust. 3–6 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy, o której mowa w ust. 2.

Art. 536. 1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz

jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, przejmowanych przez urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz przez Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności oraz wskazując urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo Wody Polskie jako podmiot przejmujący zadania realizowane przez danego pracownika.

2. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

3. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, pracownicy Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, ujęci w tym wykazie, stają się z mocy prawa pracownikami, odpowiednio:

1) urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej;
2) Wód Polskich.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

5. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 537. 1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej przejmowanych przez Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności oraz wskazując Wody Polskie jako podmiot przejmujący zadania realizowane przez danego pracownika.

2. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny urzędu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia pracowników tego urzędu, o których mowa w ust. 1, o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

3. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, o których mowa w ust. 1, o treści wykazu, o którym mowa w ust. 1, pracownicy tego urzędu ujęci w tym wykazie, stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

5. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 538. 1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 569 opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz właściwym wojewodom wykazy pracowników tych urzędów i jednostek organizacyjnych, uwzględniając zakres wykonywanych dotychczas czynności.

2. W wykazach, o których mowa w ust. 1, nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 502 oraz w przepisach ustawy uchylanej w art. 569.

3. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, zawiadamiają pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, o treści wykazów, o których mowa w ust. 1, w formie pisemnej.

4. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników urzędów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, o treści wykazów, o których mowa w ust. 1, pracownicy tych urzędów i jednostek organizacyjnych wymienieni w wykazach, o których mowa w ust. 1, stają się z mocy prawa pracownikami:

1) Wód Polskich albo
2) właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych.

5. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

6. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy starostowie opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykazy pracowników starostw powiatowych realizujących zadania starostów określone w przepisach

ustawy uchylanej w art. 569, uwzględniając dotychczasowe przygotowanie zawodowe tych pracowników oraz zakres wykonywanych dotychczas czynności.

7. W wykazach, o których mowa w ust. 6, nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania starostów określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 569.

8. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy starostowie zawiadamiają pracowników starostw powiatowych o treści wykazów, o których mowa w ust. 6, w formie pisemnej.

9. Z upływem miesiąca od dnia zawiadomienia pracowników starostw powiatowych, o których mowa w ust. 6, o treści wykazów, o których mowa w ust. 6, pracownicy starostw powiatowych wymienieni w tych wykazach stają się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich. Przepisy art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

10. Nie później niż z upływem miesiąca od dnia, o którym mowa w ust. 4 i 9, pracownikom, o których mowa w ust. 4 i 9, mogą zostać zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy przez Prezesa Wód Polskich albo pełnomocnika, o którym mowa w art. 521 ust. 3, albo wojewodę, z uwzględnieniem zakresu dotychczasowych obowiązków tych pracowników oraz zakresu obowiązków, które będą realizowane na nowych stanowiskach pracy.

11. Propozycja nowych warunków pracy lub płacy może obejmować nawiązanie stosunku pracy na stanowisku pracy w Wodach Polskich albo na stanowisku pracy w urzędzie wojewódzkim.

12. Pracodawca jest obowiązany zawiadomić na piśmie pracowników o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunków pracy, w tym o skutkach nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy. Przepisy art. 23^1 § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

13. Pracodawca w okresie miesiąca od dnia, o którym mowa w ust. 4 i 9, może wypowiedzieć z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia stosunek pracy pracownika, o którym mowa w ust. 4 i 9, jeżeli nie jest możliwe powierzenie pracownikowi pracy odpowiadającej kwalifikacjom pracownika.

14. Przepisu ust. 13 nie stosuje się do:

1) pracowników objętych szczególną ochroną stosunku pracy przewidzianą na podstawie odrębnych przepisów;

2) pracowników sprawujących opiekę nad dzieckiem, do ukończenia przez dziecko 4. roku życia.

15. W razie wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 13, pracownikom przysługują odpowiednie świadczenia przewidziane dla pracowników, z którymi stosunek pracy rozwiązuje się z przyczyn niedotyczących pracowników.

16. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pracownicy, których stosunek pracy został wypowiedziany na podstawie ust. 13, korzystają z pierwszeństwa w zatrudnieniu w Wodach Polskich.

Art. 539. Podmioty stosujące przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w aktach prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 47 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 569, zakończą inwestycje związane z realizacją tych programów finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 562 i 624), nie później niż z upływem 12 miesięcy od dnia, w którym przestałyby obowiązywać programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w aktach prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 47 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 569.

Art. 540. 1. Nie później niż z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy marszałkowie województw przekażą właściwym dyrektorom zarządów zlewni Wód Polskich ewidencję, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 569.

2. Urządzenie melioracji wodnych wykonane przez właściciela gruntów przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i niezgłoszone do ewidencji, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 569, właściciel tego urządzenia zgłasza właściwemu dyrektorowi zarządu zlewni Wód Polskich, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, w celu wpisania do ewidencji melioracji wodnych.

Art. 541. 1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, 831, 961, 1250, 1579 i 2003) oraz decyzji, przed

wydaniem których przeprowadza się ponowną ocenę oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących ustalenia linii brzegu stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do postępowań w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu określonych w ustawie zmienianej w art. 509, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

4. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dotyczących pozwoleń na budowę, zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, 961, 1165,1250 i 2255), a także decyzji wydawanych na podstawie:

1) ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2031 oraz z 2016 r. poz. 1250),
2) ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1067),
3) ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2015 r. poz. 2143 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 1573),
4) ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 825),
5) ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 592),
6) ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z maja i czerwca 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. poz. 835 i 993),
7) ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1731 i 2260),

8) ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1727, z późn. zm.[12)]),

9) ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2017 r. poz. 552),

10) ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1812 oraz z 2017 r. poz. 635),

11) ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1537, 1920 i 2003),

12) ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. poz. 133, z późn. zm.[13)]),

13) ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 966 i 1777 oraz z 2016 r. poz. 1250 i 2260)

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

5. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niewymienionych w ust. 1–4, stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego jest Prezes Wód Polskich.

6. Organy, które po wejściu w życie ustawy utracą właściwość do wydawania pozwoleń wodnoprawnych, niezwłocznie przekażą sprawy wszczęte i niezakończone organom właściwym w sprawach pozwoleń wodnoprawnych.

7. Marszałkowie województw oraz wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne realizujące zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy uchylanej w art. 569 przekażą właściwym dyrektorom zarządów zlewni Wód Polskich dokumentację niezbędną do realizacji zadań określonych w ustawie.

8. Pozwolenia wodnoprawne wydane na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc.

[12)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1920, 1923, 1948 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60.

[13)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. poz. 857, z 2012 r. poz. 441 i 951 oraz z 2016 r. poz. 1202, 1250 i 2260.

Art. 542. 1. Decyzje wydane na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 494, dotyczące nieruchomości lub jej części, znajdujących się na obszarze, o którym mowa w art. 169 ust. 2 pkt 2, lub w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału przeciwpowodziowego po stronie odpowietrznej, wygasają z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z wyjątkiem decyzji dotyczących rozbudowy, przebudowy, odbudowy istniejących obiektów liniowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 494, na podstawie których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydano decyzje o pozwoleniu na budowę albo dokonano zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, do których właściwy organ nie wniósł sprzeciwu.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 494, dotyczących zagospodarowania terenu niezwiązanego z wykonywaniem robót budowlanych lub polegającego wyłącznie na budowie drogi rowerowej, urządzeń melioracji wodnych lub budowli przeciwpowodziowych.

4. Do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy zmienianej w art. 494 przepisów art. 162 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. W ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wójt, burmistrz lub prezydent miasta opracowuje wykaz decyzji, o których mowa w ust. 1.

6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5, jest przekazywany właściwym miejscowo organom administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego oraz podlega ogłoszeniu na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej właściwej gminy.

7. Umarza się postępowania wszczęte i niezakończone w sprawie decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 494.

Art. 543. Inwestycje w zakresie budowy, przebudowy, modernizacji lub utrzymania śródlądowych dróg wodnych, rozpoczęte przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej lub regionalne zarządy gospodarki wodnej i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, są kontynuowane przez Wody Polskie.

Art. 544. 1. Do projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego,

projektów ramowych studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związków metropolitalnych, a także ich zmian, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

1) podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub do sporządzenia lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, lub do sporządzenia lub zmiany ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego i
2) ogłoszono w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie o wyłożeniu projektu studium lub planu do publicznego wglądu

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do projektów planów zagospodarowania przestrzennego województw, a także ich zmian, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy skierowano projekt planu do ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 545. Studia ochrony przeciwpowodziowej opracowane dla rzek lub ich odcinków zachowują ważność do czasu przekazania organom, o których mowa w art. 171 ust. 4 pkt 7–9, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego dla tych odcinków rzek.

Art. 546. 1. Obowiązek uzgodnienia, o którym mowa w art. 166 ust. 2, obejmuje obszary szczególnego zagrożenia powodzią wynikające ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla których nie opracowano map zagrożenia powodziowego.

2. Dokonując uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, należy kierować się ustaleniami map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ustaleniami wynikającymi ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla obszarów, dla których nie zostały opracowane mapy zagrożenia powodziowego, lub analizami hydraulicznymi.

Art. 547. 1. W terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy organ, o którym mowa w art. 135 ust. 1 pkt 1, ustanowi strefy ochronne obejmujące wyłącznie teren ochrony bezpośredniej dla ujęć wody, dla których dotychczas nie ustanowiono takich stref ochronnych.

2. Właściciele ujęć wody, dla których nie ustanowiono strefy ochronnej obejmującej teren ochrony pośredniej na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569, w terminie

3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przeprowadzą analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3 niniejszej ustawy, i złożą wnioski o ustanowienie stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej, jeżeli jest to uzasadnione wynikami tej analizy.

3. Przepisy art. 133 ust. 2 pkt 2, art. 134 ust. 2, art. 135 ust. 1 pkt 2, art. 137 oraz art. 138 stosuje się odpowiednio.

Art. 548. 1.Wymóg stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranej wody oraz ilość ścieków wprowadzonych do wód lub do ziemi, o którym mowa w art. 36 oraz w art. 302 ust. 3, obowiązuje po upływie 2 lat od wejścia w życie ustawy.

2. Ustalenie wysokości opłaty za usługi wodne w okresie, o którym mowa w ust. 1, następuje na podstawie:

1) określonego w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym celu i zakresu korzystania z wód;
2) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli gospodarowania wodami lub ustaleń z przeglądów pozwoleń wodnoprawnych;
3) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli pozwoleń zintegrowanych.

3. W okresie, o którym mowa w ust. 1, Wody Polskie ustalają wysokość opłat za usługi wodne, nie uwzględniając średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ).

4. Przepisy wydane na podstawie art. 276 ust. 1 stosuje się.

5. Przepisy art. 271 ust. 10 i 17–21 oraz art. 272 stosuje się odpowiednio.

6. Nie później niż do dnia 30 czerwca 2019 r. Wody Polskie opracują metodykę wyznaczania średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ), na potrzeby ustalania wysokości opłat za usługi wodne.

7. Nie później niż do dnia 30 czerwca 2019 r. Wody Polskie wyposażą w przyrządy pomiarowe podmioty obowiązane do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w art. 267 ust. 1.

Art. 549. 1. Organizator badań biegłości, o których mowa w art. 347 ust. 6 niniejszej ustawy oraz w art. 12a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 492, w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, powinien uzyskać potwierdzenie przez właściwą krajową lub międzynarodową jednostkę do spraw akredytacji, kompetencji spełnienia wymagań

zawartych w aktualnym wydaniu normy PN-EN ISO/IEC 17043 i postępować zgodnie z wymaganiami zawartymi w aktualnym wydaniu tej normy.

2. Główny Inspektor Sanitarny publikuje pierwsze sprawozdanie w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, o którym mowa w art. 12b ustawy zmienianej w art. 492, w terminie do dnia 31 grudnia 2019 r.

Art. 550. 1. W terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządzi programy realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej, o których mowa w art. 240 ust. 9, obejmujące okres od dnia jego sporządzenia do końca roku 2017.

2. W terminie 7 dni od dnia ogłoszenia ustawy minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przygotuje plany finansowe Wód Polskich i przekaże te plany ministrowi właściwemu do spraw budżetu.

Art. 551. 1. Zachowują ważność dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy, aktualizacje:

1) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
2) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

2. Ustanowione na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 569:

1) krajowy program ochrony wód morskich – staje się programem ochrony wód morskich w rozumieniu art. 159 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 31 grudnia 2021 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
2) program monitoringu wód morskich – staje się programem monitoringu wód morskich w rozumieniu art. 350 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 31 grudnia 2021 i w razie potrzeby aktualizacji;
3) krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych – staje się krajowym programem oczyszczania ścieków komunalnych w rozumieniu art. 88 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega aktualizacji do dnia 1 lutego 2019 r.;
4) mapy ryzyka powodziowego – stają się mapami ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 170 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2019 r. i w razie potrzeby aktualizacji;

5) mapy zagrożenia powodziowego – stają się mapami zagrożenia powodziowego w rozumieniu art. 169 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2019 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
6) plany gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy – stają się planami gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy w rozumieniu art. 317 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi i aktualizacji do dnia 22 grudnia 2021 r.;
7) plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy – stają się planami zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy w rozumieniu art. 172 ust. 1 niniejszej ustawy i podlegają przeglądowi do dnia 22 grudnia 2021 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
8) wstępna ocena stanu środowiska wód morskich – staje się wstępną oceną stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 150 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
9) wstępna ocena ryzyka powodziowego – staje się wstępną oceną ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 167 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 22 grudnia 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
10) zestaw celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nim wskaźników – staje się zestawem celów środowiskowych dla wód morskich w rozumieniu art. 156 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji;
11) zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich – staje się zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 153 ust. 1 niniejszej ustawy i podlega przeglądowi do dnia 15 lipca 2018 r. i w razie potrzeby aktualizacji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 327 ust. 4, w terminie do dnia 22 grudnia 2018 r.

Art. 552. W ramach aktualizacji planów gospodarowania wodami, o której mowa w art. 551 ust. 2 pkt 6, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokona przeglądu i aktualizacji podziału kraju na jednolite części wód powierzchniowych i podziemnych.

Art. 553. Wojewodowie przyjmą plany utrzymania wód, o których mowa w art. 326 ust. 1, w terminie do dnia 1 stycznia 2018 r.

Art. 554. Wprowadzenie opłat za usługi wodne nie może stanowić podstawy do zmiany taryf, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2017 r. poz. 328), określonych na rok 2017.

Art. 555. Niezwłocznie po aktualizacji map ryzyka powodziowego oraz map zagrożenia powodziowego, o której mowa w art. 551 ust. 2 pkt 4 i 5, Wody Polskie przygotują projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniające tę aktualizację.

Art. 556. 1. W terminie do dnia 22 grudnia 2018 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska opracuje i przekaże Komisji Europejskiej dodatkowy program monitoringu wód powierzchniowych, wykonywany w ramach państwowego monitoringu środowiska, o którym mowa w art. 23 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688), dla następujących substancji priorytetowych:

1) dikofol;
2) kwas perfluorookatnosulfonowy i jego pochodne (PFOS);
3) chinoksyfen;
4) dioksyny i związki dioksynopodobne;
5) aklonifen;
6) bifenoks;
7) cybutryna;
8) cypermetryna;
9) dichlorfos;
10) heksabromocyklododekany (HBCDD);
11) heptachlor i epoksyd heptachloru;
12) terbutryna.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże Komisji Europejskiej propozycje działań zmierzających do osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych dla substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1.

3. W terminie do dnia 22 grudnia 2021 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do następujących substancji priorytetowych:

1) antracen;
2) bromowane difenyloetery;
3) fluoranten;

4) ołów i jego związki;
5) naftalen;
6) nikiel i jego związki;
7) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne.

4. W terminie do dnia 22 grudnia 2027 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1.

Art. 557. Do dnia 30 czerwca 2019 r. górne jednostkowe stawki opłat za pobór wód w formie opłaty stałej wynoszą:
1) za pobór wód podziemnych 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody;
2) za pobór wód powierzchniowych 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody.

Art. 558. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych, w terminie do dnia 30 czerwca 2019 r., na wniosek zainteresowanych zakładów mogą dokonać zmiany pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód powierzchniowych lub wód podziemnych lub pozwoleń zintegrowanych w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych, ustalając w tych pozwoleniach rzeczywiste maksymalne ilości pobieranej wody przez te zakłady.

Art. 559. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, w terminie do dnia 31 października 2018 r.

Art. 560. Marszałkowie województw przekażą wojewodom dokumentację niezbędną do realizacji zadań w zakresie nadzoru nad związkami spółek wodnych oraz związkami związków wałowych, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 561. 1. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 58 ust. 1, art. 60, art. 61u ust. 1 oraz art. 88t ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 31 ust. 5, art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 141 ust. 1 i 4 oraz w art. 162 ust. 1 niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

2. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 43 ust. 2a ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia 31 grudnia 2018 r. i mogą być zmieniane lub uchylane na podstawie tego przepisu.

3. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 479 zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 479 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

4. Do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 381 ust. 7 niniejszej ustawy dotychczasowe decyzje wydane na podstawie art. 107 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

Art. 562. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 34g, art. 38a ust. 1, 3 i 7, art. 38l ust. 2, art. 45 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, art. 45 ust. 2, art. 45a ust. 1, art. 50 ust. 1 i 3, art. 57 ust. 2, art. 64 ust. 2d, art. 66 ust. 1, art. 66a ust. 4, art. 78 ust. 3, art. 88j ust. 1, art. 88n ust. 3c, art. 95 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 114 ust. 5, art. 121, art. 132 ust. 10 oraz art. 155b ust. 1 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 48 ust. 1, art. 49, art. 51 ust. 4, art. 53 ust. 1 i 2, art. 74 ust. 1, art. 99 ust. 1 i 2, art. 100 ust. 1, art. 114, art. 126, art. 174 ust. 1, art. 178 ust. 2, art. 189 ust. 9, art. 193 ust. 3, art. 194 ust. 7, art. 210 ust. 1, art. 251 ust. 6, art. 321 ust. 1, art. 349 ust. 1, art. 386 ust. 3 oraz art. 411 niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 88h ust. 13 oraz w art. 114 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia 22 grudnia 2021 r. i mogą być zmieniane na podstawie przepisów art. 173 ust. 16 oraz art. 320.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61l ust. 8, art. 61o ust. 8 oraz art. 61s ust. 11 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 154 ust. 8, art. 157 ust. 8 oraz art. 161 ust. 11.

4. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ust. 9 ustawy uchylanej w art. 569 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6d ust. 26 ustawy zmienianej w art. 479 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 491 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 491 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 563. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje projekt programu działań, o którym mowa w art. 104 ust. 1, w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy.

Art. 564. Do dnia 1 września 2019 r. należności za korzystanie ze śluz, o których mowa w art. 305 ust. 1 pkt 5, od uczniów gimnazjów obniża się o połowę.

Art. 565. 1. W latach 2017–2026 maksymalny limit wydatków Wód Polskich będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi 29 805,13 mln zł, przy czym w:

1) 2017 r. – 2 475,96 mln zł;
2) 2018 r. – 3 662,32 mln zł;
3) 2019 r. – 4 314,16 mln zł;
4) 2020 r. – 3 214,57 mln zł;
5) 2021 r. – 3 221,06 mln zł;
6) 2022 r. – 3 246,92 mln zł;
7) 2023 r. – 2 891,78 mln zł;
8) 2024 r. – 2 252,40 mln zł;
9) 2025 r. – 2 258,09 mln zł;
10) 2026 r. – 2 267,87 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku gdy część planowanych wydatków, o których mowa w ust. 1, przypadająca proporcjonalnie na okres od początku roku kalendarzowego do końca danego kwartału została przekroczona:

1) po pierwszym kwartale – co najmniej o 20%,
2) po dwóch kwartałach – co najmniej o 15%,
3) po trzech kwartałach – co najmniej o 10%

– minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stosuje mechanizm korygujący polegający na obniżeniu kosztów realizacji zadań przez Wody Polskie.

Art. 566. 1. W celu wykonania przepisów ustawy Prezes Rady Ministrów dokonuje, w drodze rozporządzenia, przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń oraz limitów zatrudnienia, między częściami, działami i rozdziałami

budżetu państwa z zachowaniem przeznaczenia środków publicznych wynikającego z ustawy budżetowej.

2. W celu wykonania przepisów ustawy minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokona przeniesienia wydatków między działami klasyfikacji budżetowej w ramach części budżetowej, której jest dysponentem.

Art. 567. 1. Wody Polskie, do dnia 31 grudnia 2019 r., dostosują ewidencję, o której mowa w art. 196 ust. 1 niniejszej ustawy, do przepisów niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ewidencja, o której mowa w art. 70 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 569, staje się ewidencją, o której mowa w art. 196 ust. 1 niniejszej ustawy.

Art. 568. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy, przedstawi Sejmowi informację o skutkach jej stosowania, obejmującą w szczególności informacje dotyczące:

1) dostępności i jakości wody dla ludności i gospodarki;
2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
3) kosztów ponoszonych przez poszczególne sektory gospodarki z tytułu poboru wody;
4) kosztów ponoszonych przez prowadzących działalność gospodarczą z tytułu poboru wody.

Art. 569. Traci moc ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469, z późn. zm.[14)]).

Art. 570. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2017 r., z wyjątkiem:

1) art. 102–112, art. 492, art. 499, art. 503, art. 521 ust. 3–9, art. 535 ust. 3–7, art. 536–538, art. 540 ust. 1 oraz art. 550 ust. 2, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
2) art. 36 ust. 1–3 i 6, art. 273 pkt 1 oraz art. 302 ust. 1 i 4, które wchodzą w życie z dniem 1 lipca 2019 r.

[14)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1590 i 1642, z 2016 r. poz. 352, 1250, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60.

UZASADNIENIE

Wprowadzenie

Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE L 327 z 22.12.2000, str. 1, z późn. zm. – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 275), zwana dalej „Ramową Dyrektywą Wodną", w preambule stanowi, że wspólnotowa polityka wodna wymaga przejrzystych, efektywnych i spójnych ram legislacyjnych, co należy odczytywać jako postulat wprowadzania na poziomie krajowym przepisów prawnych zapewniających pełną i racjonalną regulację prawną tego obszaru.

Zakładany zakres reformy gospodarki wodnej zmierza więc do wprowadzenia w obszarze regulacji nowego Prawa wodnego instrumentów zapewniających osiągnięcie celu Ramowej Dyrektywy Wodnej, jakim jest pełna realizacja zlewniowej polityki gospodarowania wodami spełniającej kryteria funkcjonalności i bezpieczeństwa oraz zrównoważonego rozwoju, efektywności ekonomicznej, trwałości ekosystemów i akceptacji społecznej zgodnie z zasadą zrównoważonego gospodarowania wodami, w tym także z gospodarczym korzystaniem z zasobów wodnych. Konieczne jest więc ukształtowanie rozwiązań prawnych, organizacyjnych, finansowych i technicznych w gospodarowaniu wodami, które zapewnią trwały i zrównoważony społeczno-gospodarczy rozwój kraju, z uwzględnieniem potrzeb gospodarczego wykorzystania wód oraz zapewnieniem dostępności zasobów wodnych o odpowiedniej jakości i we właściwej ilości.

Konieczne jest także zapewnienie realnej i efektywnej władzy wodnej rozumianej zgodnie z art. 3 Ramowej Dyrektywy Wodnej i jej adekwatnego wpływu na sprawy gospodarki wodnej, w tym w szczególności planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony zasobów wodnych oraz wprowadzenia systemu zgód wodnoprawnych. Władza wodna powinna mieć także decydujące zdanie w zakresie kierunków prowadzenia inwestycji na wodach i utrzymania urządzeń wodnych, a także zapewnienia osiągnięcia dobrego stanu wód i minimalizacji ryzyka powodziowego na wszystkich szczeblach zlewniowego zarządzania zasobami wodnymi – lokalny (nadzór wodny), zlewni (zarząd zlewni), regionu wodnego (regionalny zarząd gospodarki wodnej) oraz dorzecza (Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej).

W ramach wypełnienia warunkowości *ex ante* uruchomienia środków pochodzących z programów operacyjnych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz zgodnie z art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej postuluje się wprowadzenie systemowego rozwiązania zrównoważonego gospodarowania zasobami wodnymi opartego na systemie usług wodnych. Polska jest krajem o stosunkowo małych zasobach wodnych, a efektywność ich użytkowania jest niska. Co więcej w niektórych częściach Polski występują okresowo trudności w zaopatrzeniu w wodę, w tym w szczególności wodę pitną na potrzeby ludności. Stworzenie nowego, efektywnego systemu finansowania gospodarki wodnej oraz systemu bodźców finansowych kształtujących potrzeby wodne społeczeństwa i gospodarki ma w tym obszarze znaczenie kluczowe, w tym także w ramach adaptacji do zmian klimatu.

Nowy system finansowania gospodarki wodnej, oparty na elastycznych instrumentach finansowych powinien więc znacznie przyczynić się do efektywnego i sprawnego gospodarowania zasobami wodnymi oraz do wydatkowania środków na działania związane z zapewnieniem dostępności wód o odpowiednich parametrach jakościowych i we właściwej ilości.

Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, obowiązująca od dnia 1 stycznia 2002 r., zwana dalej „ustawą – Prawo wodne", jest aktem normatywnym regulującym gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi. Ustawa – Prawo wodne reguluje także problematykę własności wód oraz gruntów pokrytych wodami, a także zasady gospodarowania tymi składnikami w odniesieniu do majątku Skarbu Państwa. Zakres przedmiotowy regulacji ustawy – Prawo wodne uprawnia więc do stwierdzenia, że jest to akt normatywny o zasadniczym znaczeniu dla gospodarki wodnej w Polsce, określający fundamentalne regulacje zarówno w płaszczyźnie przedmiotowej, jak i podmiotowej.

Obowiązująca ustawa – Prawo wodne dokonała w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw UE:

1) dyrektywy 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zwanej dalej „dyrektywą azotanową";
2) dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego;

3) Ramowej Dyrektywy Wodnej;
4) dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG;
5) dyrektywy 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty;
6) dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu;
7) dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, zwanej dalej „Dyrektywą Powodziową";
8) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/UE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego;
9) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
10) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/39/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. zmieniającej dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w zakresie substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.

Na przełomie 14 lat obowiązywania ustawy – Prawo wodne ujawniły się okoliczności wymagające wprowadzenia do niej licznych zmian. W szczególności zasadniczych zmian ustawy – Prawo wodne dokonano ustawami zmieniającymi z 2005 oraz 2011 r., którymi wdrożono postanowienia Ramowej Dyrektywy Wodnej oraz Dyrektywy Powodziowej.

Zmiany ustawy – Prawo wodne nie wyeliminowały wszystkich problemów prawnych, w tym wynikających z niepełnej transpozycji prawa UE, a dodatkowo istotnie naruszyły jej spójność i uczyniły nieprzejrzystą. Dlatego też za opracowaniem nowego Prawa wodnego przemawiają zarówno względy formalne (§ 84 Zasad techniki prawodawczej),

jak i względy merytoryczne, wskazujące na konieczność wprowadzenia odmiennych regulacji w wielu obszarach przedmiotu regulacji tej ustawy.

Zakładany zakres regulacji nowego Prawa wodnego zapewni osiągnięcie fundamentalnego celu Ramowej Dyrektywy Wodnej, jakim jest pełna realizacja zlewniowej polityki gospodarowania wodami przez wprowadzenie zarządzania na każdym poziomie zlewni, regionu wodnego i dorzecza poprzez jeden podmiot, jakim jest Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, spełniającej kryteria funkcjonalności i bezpieczeństwa oraz zrównoważonego rozwoju, efektywności ekonomicznej, trwałości ekosystemów i akceptacji społecznej, to jest takiego ukształtowania rozwiązań prawnych, organizacyjnych, finansowych i technicznych w gospodarowaniu wodami, które zapewnią trwały i zrównoważony społeczno-gospodarczy rozwój kraju, z uwzględnieniem adaptacji do przewidywanych zmian klimatu.

W szczególności należy mieć na względzie:

1) zrównoważone gospodarowanie zasobami wodnymi, z uwzględnieniem potrzeb człowieka i gospodarki;
2) zaspokojenie potrzeb ludności w zakresie zaopatrzenia w wodę do spożycia i dla celów sanitacji;
3) zaspokojenie społecznie i ekonomicznie uzasadnionych potrzeb wodnych wielu sektorów gospodarki;
4) osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu i potencjału wód i związanych z nimi ekosystemów;
5) konieczność adaptacji do zmian klimatu oraz wzrastające ryzyko występowania gwałtownych zjawisk pogodowych, w tym minimalizacja ryzyka powodziowego;
6) możliwości tkwiące w polityce oszczędzania wody z zastosowaniem mechanizmu usług wodnych;
7) ewentualne zmiany w zagospodarowaniu przestrzennym w kontekście alokacji zasobów w przestrzeni połączone z potrzebą minimalizacji ryzyka powodziowego i zapewnienia obywatelom bezpieczeństwa i ochrony przeciwpowodziowej;
8) zapewnienie skutecznego i efektywnego nadzoru ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej nad działem administracji i gospodarki – gospodarką wodną.

Syntetyczna analiza aktualnych rozwiązań systemowych

Obowiązująca ustawa – Prawo wodne w zakresie struktury prawno-organizacyjnej organów w zakresie gospodarki wodnej przewiduje funkcjonowanie Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej jako centralnego organu administracji rządowej właściwego w sprawach gospodarowania wodami, a w szczególności w sprawach zarządzania wodami oraz korzystania z wód, oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jako organów administracji rządowej niezespolonej właściwych w sprawach gospodarowania wodami w regionie wodnym. System ten na przestrzeni 14 lat obowiązywania ustawy – Prawo wodne ujawnił liczne dysfunkcje mające zasadniczy wpływ na trudną sytuację w sektorze gospodarki wodnej. Zakres kompetencji Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej jest określony w ustawie – Prawo wodne bardzo szeroko, natomiast zakres uprawnień ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na tyle wąsko, że realny wpływ ministra, a co za tym idzie Rady Ministrów, na gospodarkę wodną jest zasadniczo ograniczony. Znacząco utrudnia to ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej możliwość efektywnej i skutecznej interwencji w przypadkach tego wymagających ze względu na realizację polityki Rady Ministrów w obszarze gospodarki wodnej oraz działalności inwestycyjnej w gospodarce wodnej. Dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej wykonuje kompetencje zarówno na płaszczyźnie administracyjnej (stanowienie prawa miejscowego, wydawanie pozwoleń wodnoprawnych), jak i na płaszczyźnie zarządzania majątkiem Skarbu Państwa oraz prowadzi kluczowe procesy inwestycyjne w obszarze gospodarki wodnej. Połączenie w jednym organie dwóch rodzajów kompetencji o zupełnie odmiennym charakterze niekorzystnie oddziałuje na efektywność, skuteczność oraz terminowość działań podejmowanych w ich zakresie.

Szczególną troskę budzą liczne problemy ujawniające się w zakresie procesu inwestycyjnego w gospodarce wodnej. Charakter inwestycji w gospodarce wodnej, mających w dużej mierze wpływ na życie i zdrowie oraz mienie ludności, uzasadnia stworzenie takich uwarunkowań prawno-organizacyjnych w obszarze gospodarki wodnej, żeby proces inwestycyjny, zarówno na etapie planowania, jak i na etapie realizacji, był prowadzony terminowo, rzetelnie oraz efektywnie. Aktualna struktura prawno-organizacyjna gospodarki wodnej nie daje gwarancji spełnienia tego postulatu. Konieczne jest także zapewnienie realnej i efektywnej władzy wodnej i wpływu ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz podległych mu organów na wszystkie decyzje dotyczące gospodarki wodnej, w tym w szczególności planowania

w gospodarowaniu wodami, ochrony wód oraz system zgód wodnoprawnych. Organy te powinny mieć także decydujące zdanie w zakresie kierunków prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej, mających wpływ na osiągnięcie celów Ramowej Dyrektywy Wodnej w jednolitych częściach wód, w tym działań zgodnych z zasadą zrównoważonego gospodarowania wodami z wykorzystaniem zasady zwrotu kosztów za usługi wodne, które przełożą się na zbudowanie pełnego systemu finansowania gospodarki wodnej, a w perspektywie wieloletniej doprowadzą do możliwości samofinansowania zarządzania zasobami wodnymi w Polsce.

Zasadne jest więc dokonanie głębokich zmian w sferze prawno-organizacyjnej i finansowej sektora gospodarki wodnej.

I. Podstawowe obszary nowych regulacji

W projekcie nowego Prawa wodnego należy wyróżnić następujące podstawowe obszary projektowanych zmian w odniesieniu do obowiązującego stanu prawnego:

1) zmiana struktury prawno-organizacyjnej organów administracji publicznej właściwych w sprawach gospodarowania wodami;
2) systemowe rozwiązanie problemu niedofinansowania zadań z zakresu gospodarki wodnej (zbudowanie systemu usług wodnych opartego na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych i korzystaniu z wód poza zwykłym lub powszechnym korzystaniem);
3) zapewnienie komplementarności w polityce opłat za wodę, z uwzględnieniem zasady „zwrotu kosztów za usługi wodne", wynikającej z uzupełnienia transpozycji artykułu 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej, będącej odpowiedzią na warunki *ex ante* z załącznika IV do projektu rozporządzenia ogólnego KE dotyczącego polityki spójności, które Polska musi spełnić przez likwidację zwolnień z obowiązku uiszczania opłat za korzystanie ze środowiska z tytułu m.in. poboru wody, zrzutu ścieków i pozostałych usług wodnych;
4) zapewnienie skutecznego i efektywnego nadzoru ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej nad gospodarką wodną, w tym nad systemem administracyjnym gospodarowania wodami oraz systemem gospodarczego korzystania z wód.

II. Nowa struktura organów administracji publicznej właściwych w sprawach gospodarowania wodami oraz określenie kompetencji i odpowiedzialności poszczególnych organów i jednostek

1. Planowany zakres zmian ustrojowych:

1) zniesienie Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej i przekształcenie urzędu obsługującego ten organ (Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej) w jednostkę organizacyjną państwowej osoby prawnej – Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, zwanego dalej „Wodami Polskimi", wraz ze strukturą organizacji wewnętrznej,
2) zniesienie 7 dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jako organów administracji rządowej niezespolonej właściwych w sprawach gospodarowania wodami w regionach wodnych oraz przekształcenie 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej jako urzędów administracji rządowej niezespolonej zapewniających obsługę dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w jednostki organizacyjne Wód Polskich.

2. Kompetencje organów właściwych w sprawach gospodarki wodnej – minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

1) kształtuje kierunki polityki wodnej państwa;
2) koordynuje realizację zadań w sektorze gospodarki wodnej;
3) nadzoruje Wody Polskie;
4) zatwierdza projekty dokumentów planistycznych oraz przyjmuje te dokumenty planistyczne.

2.1. W świetle planowanej regulacji nowego Prawa wodnego minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie nadal sprawował kluczową funkcję w systemie organów tego sektora. Będzie organem kreującym kierunki polityki wodnej kraju oraz pełniącym funkcję prawotwórczą na poziomie aktów wykonawczych (rozporządzeń). Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie odpowiadał za sprawy gospodarki wodnej zarówno przed Radą Ministrów, jak i przed Parlamentem. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie składał Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, co dwa lata, nie później niż do dnia 30 sierpnia, informację o gospodarowaniu wodami dotyczącą:

1) stanu zasobów wodnych państwa i stanu ich wykorzystywania;
2) realizacji planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy;
3) współpracy międzynarodowej na wodach granicznych oraz wykonywania umów w tym zakresie;

4) realizacji zadań w zakresie utrzymywania wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;
5) prowadzonych inwestycji;
6) realizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz planu przeciwdziałania skutkom suszy;
7) stanu ochrony ludności i mienia przed powodzią oraz suszą.

Oznacza to utrzymanie jego dotychczasowej funkcji naczelnego organu administracji rządowej właściwego w sprawach gospodarowania wodami.

2.2. W ramach koordynacji realizacji zadań w gospodarce wodnej minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzyska formalne uprawnienie do wydawania Prezesowi Wód Polskich wytycznych i poleceń co do sposobu realizacji kluczowych zadań w tym obszarze oraz żądania przekazania informacji na temat realizacji tych zadań we wskazanym przez ministra terminie. Dodatkowo Prezes Wód Polskich będzie obowiązany uzgadniać z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej decyzje podejmowane w zakresie kluczowych zadań w gospodarce wodnej, ze szczególnym uwzględnieniem obszaru planistycznego i inwestycyjnego.

2.3. Nadzór ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej nad Wodami Polskimi będzie obejmował ustawową podstawę do sporządzenia oceny okresowej Prezesa Wód Polskich oraz rocznej oceny działalności Wód Polskich.

2.3.1. Ocenę okresową Prezesa Wód Polskich będzie sporządzał minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w terminie do dnia 30 września roku następującego po roku, którego dotyczy ocena. Ocena okresowa będzie miała na celu w szczególności przekazanie Prezesowi Wód Polskich informacji na temat skuteczności, jakości i celowości podejmowanych przez niego działań, oczekiwań dotyczących efektów i jakości pracy oraz preferowanych kierunków rozwoju. Ocena okresowa będzie sporządzana w szczególności w oparciu o informacje zawarte w rocznej ocenie działalności Wód Polskich. Ocena okresowa Prezesa Wód Polskich będzie sporządzana na piśmie. Ocena okresowa Prezesa Wód Polskich może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna. Przyznanie konkretnej oceny będzie wymagać uzasadnienia na piśmie. Sporządzona przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej ocena okresowa będzie przekazywana Prezesowi Wód Polskich w celu zajęcia przez niego stanowiska. Prezes Wód Polskich przedstawi na piśmie ministrowi

właściwemu do spraw gospodarki wodnej swoje stanowisko, w tym zastrzeżenia do oceny okresowej, w terminie miesiąca od dnia ich otrzymania. W razie uznania przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do oceny okresowej ocena ulegnie zmianie. W razie przyznania Prezesowi Wód Polskich negatywnej oceny okresowej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje Prezesa Wód Polskich.

2.3.2. Roczna ocena działalności Wód Polskich będzie sporządzana przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku, którego dotyczy ta ocena. Roczna ocena działalności Wód Polskich będzie dokonywana na podstawie:

1) analizy sprawozdań okresowych, w tym sprawozdań z wykonania planu działalności jednostki;
2) wyników bieżącego monitoringu realizacji zadań;
3) wyników kontroli resortowej oraz zewnętrznych organów kontroli;
4) okresowej oceny przyjmowania i załatwiania skarg.

Roczna oceny działalności Wód Polskich będzie miała na celu w szczególności przekazanie informacji na temat skuteczności i jakości wykonywanych zadań oraz wskazanie oczekiwań dotyczących funkcjonowania Wód Polskich. Roczna ocena działalności Wód Polskich może być pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami albo negatywna. Roczna ocena działalności Wód Polskich będzie zawierać uzasadnienie. Roczna ocena działalności Wód Polskich będzie niezwłocznie po sporządzeniu przekazywana Prezesowi Wód Polskich. Prezes Wód Polskich będzie mógł wnieść zastrzeżenia do rocznej oceny działalności Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W razie uznania za zasadne zastrzeżeń Prezesa Wód Polskich do rocznej oceny działalności Wód Polskich ocena będzie zmieniona.

2.4. Nadzór ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej nad Wodami Polskimi będzie polegał także na zatwierdzaniu planu kontroli gospodarowania wodami oraz poleceniu przeprowadzenia kontroli nieujętych w planie kontroli oraz na zatwierdzaniu programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej.

2.5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie zatwierdzał sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie z działalności sporządzane przez Wody Polskie –

państwową osobę prawną zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie także dokonywał wyboru podmiotu uprawnionego do badania sprawozdania finansowego Wód Polskich.

2.6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie realizował obowiązki informacyjne i sprawozdawcze wobec Komisji Europejskiej wynikające z transponowanych postanowień dyrektywy ustanawiającej ramy działań wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego, obejmujące w szczególności:

1) przedkładanie Komisji Europejskiej wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich wraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich, projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, projektu programu ochrony wód morskich, sprawozdania o postępach we wdrażaniu programu ochrony wód morskich oraz programu monitoringu wód morskich;
2) informowanie Komisji Europejskiej, Komisji Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowanych państw członkowskich Unii Europejskiej o aktualizacjach wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, o aktualizacjach zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, o aktualizacjach zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, o aktualizacjach programu ochrony wód morskich oraz o aktualizacjach programu monitoringu wód morskich;
3) przyjmowanie, w drodze rozporządzenia, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich oraz zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.

2.7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej wykonuje obowiązki wynikające z umów międzynarodowych dotyczących gospodarki wodnej, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.

2.8. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w celu zapewnienia sprawnej realizacji zadań, będzie mógł tworzyć delegatury urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

2.9. Planuje się likwidację Krajowej Rady Gospodarki Wodnej jako organu opiniodawczo-doradczego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

2.9.1. W nowym Prawie wodnym będzie przewidziane funkcjonowanie Państwowej Rady Gospodarki Wodnej jako organu opiniodawczo-doradczego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, czyli organu odpowiedzialnego za kreowanie polityki wodnej w kraju. Zakres kompetencji opiniodawczo-doradczych Państwowej Rady Gospodarki Wodnej będzie analogiczny jak zakres tych kompetencji przypisany aktualnie Krajowej Radzie Gospodarki Wodnej, nie będzie jednak obejmował kompetencji opiniodawczych w kwestiach kształtowania polityki kadrowej. Państwowa Rada Gospodarki Wodnej będzie się więc koncentrować wyłącznie na problemach związanych z gospodarowaniem wodami oraz ochroną przed powodzią i suszą na szczeblu centralnym.

2.9.2. Państwowa Rada Gospodarki Wodnej będzie się składać z 30 członków zgłoszonych przez ogólnopolskie organizacje zrzeszające jednostki samorządu terytorialnego, uczelnie, jednostki naukowe i organizacje społeczne, gospodarcze, ekologiczne związane z gospodarką wodną. Członków Państwowej Rady Gospodarki Wodnej będzie powoływał minister właściwy do spraw gospodarki wodnej na 4-letnią kadencję. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie mógł odwołać członka Krajowej Rady przed upływem jego kadencji na wniosek podmiotu, który zgłosił jego kandydaturę.

2.9.3. Wydatki związane z działalnością Państwowej Rady Gospodarki Wodnej będą pokrywane ze środków budżetowych, z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

2.10. W związku z pojawiającymi się wątpliwościami dotyczącymi ustalania, czy dane wody należy uznać za płynące czy stojące, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzyska możliwość ustalenia, w drodze decyzji, charakteru danych wód. Decyzję wydaje się na wniosek właściciela gruntu przyległego do wód.

3. Wody Polskie – państwowa osoba prawna – w tym obszarze przedmiotem regulacji nowego Prawa wodnego będzie określenie:

1) katalogu zadań Wód Polskich – państwowej osoby prawnej;
2) struktury organizacyjnej i organu Wód Polskich – państwowej osoby prawnej, uwzględniającej zasady prowadzenia naboru na wolne stanowiska pracy;
3) zasad gospodarki finansowej Wód Polskich – państwowej osoby prawnej;

4) sposobu wykonywania przez Wody Polskie – państwową osobę prawną praw właścicielskich Skarbu Państwa w odniesieniu do wód oraz pozostałego mienia związanego z gospodarką wodną;
5) nadzoru nad Wodami Polskimi, z uwzględnieniem przypisania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki kompetencji nadzorczych o charakterze personalnym i merytorycznym, wobec tego podmiotu wraz z określeniem prawnych instrumentów nadzoru.

4. Struktura organizacyjna Wód Polskich – państwowej osoby prawnej.

4.1. W skład Wód Polskich wchodzą następujące jednostki organizacyjne:
1) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie (centrala);
2) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w Gdańsku, Gliwicach, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu;
3) zarządy zlewni;
4) nadzory wodne.

W projekcie ustawy dokonano przyporządkowania zadań Wód Polskich do poszczególnych jednostek organizacyjnych tego podmiotu.

4.2. Wody Polskie – państwowa osoba prawna – katalog zadań.

4.2.1 Proponowana struktura prawno-organizacyjna Wód Polskich – państwowej osoby prawnej zakłada, że organem tej osoby prawnej będzie Prezes Wód Polskich.

4.2.2. W przepisach projektu ustawy bardzo szczegółowo opisano katalog zadań Wód Polskich. Poszczególne zadania zostały przypisane do właściwości poszczególnych jednostek organizacyjnych Wód Polskich.

4.2.3. Prezes Wód Polskich będzie wykonywał swoje zadania przy pomocy zastępców Prezesa oraz kierowników jednostek organizacyjnych Wód Polskich.

4.2.4. Prezes Wód Polskich będzie powoływany przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie odwoływał Prezesa Wód Polskich. Zastępcy Prezesa Wód Polskich będą powoływani przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej odwołuje zastępców Prezesa Wód Polskich, na wniosek Prezesa Wód Polskich albo z własnej inicjatywy.

4.2.5. Stanowisko Prezesa Wód Polskich będzie mogła zajmować osoba, która:

1) posiada wykształcenie wyższe;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
5) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach sektora finansów publicznych;
6) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Wód Polskich.

4.2.6. Wymagania na stanowisko Zastępcy Prezesa Wód Polskich będą co do zasady analogiczne, z tym że wymagany staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach związanych z gospodarką wodną lub jednostkach sektora finansów publicznych będzie wynosił 2 lata.

4.2.7. Do Prezesa Wód Polskich oraz jego zastępców będą miały zastosowanie ograniczenia oraz przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

4.2.8. Funkcji Prezesa Wód Polskich oraz Zastępcy Prezesa Wód Polskich nie będzie można łączyć z zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, z członkostwem w radach nadzorczych spółek z udziałem jednostek samorządu terytorialnego, a także z mandatem posła, senatora lub radnego jednostki samorządu terytorialnego.

4.2.9. Dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej i jego zastępcę, dyrektora zarządu zlewni oraz kierownika nadzoru wodnego będzie powoływał Prezes Wód Polskich. Do tych pracowników będą miały zastosowanie ograniczenia oraz przepisy dotyczące oświadczeń o stanie majątkowym, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

4.2.10. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek Prezesa Wód Polskich, nada Wodom Polskim, w drodze rozporządzenia, statut określający strukturę

i organizację Wód Polskich, uwzględniając zakres zadań jednostek organizacyjnych Wód Polskich i ich obszar działania, potrzebę racjonalnego wykorzystania środków publicznych oraz podział hydrograficzny kraju.

4.2.11. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na określonych stanowiskach będą obowiązani do noszenia munduru gospodarki wodnej w trakcie wykonywania obowiązków służbowych. Pracownicy Wód Polskich zatrudnieni na innych stanowiskach będą uprawnieni do noszenia munduru gospodarki wodnej. Koszty munduru dla pracowników obowiązanych do noszenia munduru będzie ponosił pracodawca. Inne osoby uprawnione do noszenia munduru będą ponosić indywidualnie koszty zakupu tego munduru. Uprawnienie do noszenia munduru gospodarki wodnej będzie przysługiwać również:

1) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej;
2) pracownikom urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej zajmujących się nadzorem nad gospodarką wodną.

4.3. Gospodarka finansowa Wód Polskich – państwowej osoby prawnej.

4.3.1. Obowiązujące uregulowania prawne w zakresie finansowania gospodarki wodnej nie zapewniają satysfakcjonującego poziomu przeznaczania środków publicznych na utrzymanie wód oraz innego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, jak również na kontynuowane i nowe inwestycje w gospodarce wodnej. Sytuacja sektora finansów publicznych nie pozwala zakładać zwiększonego udziału środków budżetowych w finansowaniu gospodarki wodnej. Dlatego też niezbędne są zasadnicze zmiany systemu finansowania gospodarki wodnej, zmierzające do zapewnienia adekwatnego do potrzeb zaangażowania środków publicznych innych niż środki pochodzące z budżetu państwa w wydatki na utrzymanie wód oraz innego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, jak również na kontynuowane i nowe inwestycje w tym zakresie. Plany utworzenia nowej jednostki sektora finansów publicznych – państwowej osoby prawnej wynikają zarówno z konieczności usprawnienia działań polegających na utrzymywaniu wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz działań inwestycyjnych w tym obszarze, jak również z braku środków publicznych koniecznych do zapewnienia adekwatnego poziomu realizacji zadań publicznych obejmujących utrzymywanie wód oraz inwestycje w gospodarce wodnej. Mając na względzie projektowane zmiany w zakresie

regulacji prawno-finansowych, należy założyć, że koszty reformy w tym zakresie zostały zbilansowane zwiększeniem wydatkowania pozabudżetowych środków publicznych na utrzymanie wód oraz inwestycje w gospodarce wodnej.

4.3.2. Zasadniczym instrumentem finansowania zadań ustawowych Wód Polskich – państwowej osoby prawnej będą wpływy z opłat z tytułu usług wodnych i z opłat podwyższonych generowanych w obszarze gospodarki wodnej, w szczególności z opłat za pobór wód oraz z opłat podwyższonych za brak wymaganej prawem decyzji lub za przekroczenie lub naruszenie warunków korzystania ze środowiska, ustalonych decyzją w zakresie poboru wód.

4.3.3. Przychodami Wód Polskich będą:

1) wpływy z tytułu usług wodnych;
2) wpływy z tytułu korzystania ze śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych;
3) wpływy z opłat rocznych z tytułu oddania w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, wobec których prawa właścicielskie Skarbu Państwa wykonują Wody Polskie;
4) wpływy z opłat z tytułu umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego na publicznych śródlądowych wodach płynących stanowiących własność Skarbu Państwa;
5) środki wnoszone przez jednostki organizacyjne, przedsiębiorców oraz osoby fizyczne z tytułu usług wykonywanych odpłatnie;
6) wpływy z tytułu najmu i dzierżawy oraz z innych umów o podobnym charakterze, obejmujących składniki majątkowe Skarbu Państwa powierzone oraz inne przychody z tytułu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa związanym z gospodarką wodną;
7) wpływy z tytułu partycypacji w kosztach utrzymywania wód lub urządzeń wodnych;
8) dobrowolne wpłaty, zapisy, darowizny, w tym darowizny materialne, i środki pochodzące z fundacji oraz wpływy z przedsięwzięć organizowanych na rzecz gospodarki wodnej;
9) inne niewymienione przychody pochodzące z działalności Wód Polskich.

Przychodami Wód Polskich będą także wpływy z tytułu wykonywania działalności gospodarczej, prowadzonej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, polegającej na wykonywaniu działań w zakresie gospodarki wodnej, obejmujących w szczególności:

1) projektowanie, wykonywanie, utrzymywanie i eksploatację urządzeń wodnych;
2) wytwarzanie energii w elektrowniach wodnych;
3) prowadzenie działalności edukacyjnej i turystycznej, związanej z gospodarką wodną;
4) świadczenie usług w zakresie towarowego i pasażerskiego transportu wodnego;
5) inną działalność związaną z gospodarką wodną.

4.3.4. Przewiduje się, że Wody Polskie będą mogły otrzymywać dotacje z budżetu państwa z części nr 22 – gospodarka wodna. Z tego względu zasadne jest włączenie do części nr 22 budżetu państwa środków z części nr 83 (rezerwa celowa Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi) oraz z części nr 85 (budżet wojewodów), które byłyby przeznaczane zarówno na potrzeby z zakresu inwestycji, jak i utrzymywania wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną. Należy zaznaczyć, że przyznanie powyższych dotacji nie będzie obligatoryjne. Charakter dotacji będzie fakultatywny i ich przyznanie będzie zależało od decyzji właściwych organów. Przewiduje się, że Wody Polskie będą otrzymywać środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej z przeznaczeniem na potrzeby inwestycyjne.

4.3.5. Podsumowując powyższe, należy przyjąć, że pozyskiwanie i gromadzenie środków finansowych generowanych przez gospodarkę wodną, jak również ich wydatkowanie na inwestycje w gospodarce wodnej oraz utrzymanie wód i pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną, to zadanie Wód Polskich. Należy jednak pamiętać, że minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie pełnił funkcje nadzorcze wobec Wód Polskich, dlatego też wpływ tego ministra na kierunki działalności inwestycyjnej będzie znaczący.

4.3.6. Wody Polskie będą prowadzić samodzielną gospodarkę finansową, pokrywając z posiadanych środków i uzyskiwanych wpływów wydatki na finansowanie zadań ustawowych oraz kosztów działalności. Wody Polskie będą prowadzić gospodarkę finansową na podstawie planów finansowych, w których wyodrębnią, w szczególności:

1) przychody z prowadzonej działalności;

2) wpływy z opłat za usługi wodne;
3) dotacje z budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
4) koszty, w tym:
    a) wynagrodzenia i składki od nich naliczane,
    b) płatności odsetkowe wynikające z zaciągniętych zobowiązań,
    c) koszty zakupu towarów i usług;
5) środki na wydatki majątkowe;
6) środki przekazane innym podmiotom;
7) stan należności i zobowiązań na początek i koniec roku;
8) stan środków pieniężnych na początek i koniec roku.

4.3.7. Przyjmując koncepcję powołania Wód Polskich jako państwowej osoby prawnej, o której mowa w art. 9 pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, to jest państwowej osoby prawnej utworzonej na podstawie odrębnych ustaw, w tym przypadku na podstawie Prawa wodnego, w celu wykonywania zadań publicznych, zdecydowano, że Wody Polskie będą sporządzać plany finansowe na rok budżetowy i dwa kolejne lata, w układzie funkcji państwa, zadań budżetowych i podzadań.

4.3.8. W rocznym planie finansowym Wód Polskich mogą być dokonywane zmiany przychodów i kosztów po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, wydanej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw budżetu. Wody Polskie będą przekazywać decyzje zmieniające roczny plan finansowy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw budżetu.

4.3.9. Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz ministra właściwego do spraw budżetu, będą mogły zaciągać kredyty i pożyczki do ujętych w planie finansowym 60% kwot przychodów lub 60% kosztów na realizację zadań tego podmiotu.

4.3.10. W Wodach Polskich zostanie utworzony fundusz założycielski i fundusz rezerwowy. Fundusz założycielski będzie stanowił wartość mienia, o którym mowa w art. 258 ust. 1–3 Prawa wodnego. Fundusz rezerwowy będzie zwiększany o zysk netto za rok obrotowy albo zmniejszany o stratę netto za rok obrotowy.

4.3.11. Wody Polskie będą prowadzić ewidencję księgową w sposób umożliwiający wyodrębnienie kosztów i przychodów w zakresie dotyczącym działalności gospodarczej oraz pozostałej działalności. Roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich będzie podlegać badaniu przez biegłego rewidenta. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie zatwierdzał roczne sprawozdanie finansowe Wód Polskich.

4.3.12. W celu zapewnienia finansowania lub dofinansowania zadań z zakresu gospodarki wodnej realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe, w szczególności kosztów monitoringu wód prowadzonego przez jednostki organizacyjne Inspekcji Ochrony Środowiska – państwowe jednostki budżetowe, zdecydowano się na wprowadzenie mechanizmu finansowego wzorowanego na mechanizmie rezerwy celowej, o której mowa w przepisach ustawy – Prawo ochrony środowiska. Środki Wód Polskich będą więc mogły być przeznaczane na dofinansowanie zadań z zakresu gospodarki wodnej realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe. W budżecie państwa zostanie utworzona rezerwa celowa w wysokości odpowiadającej kwocie środków przekazywanych państwowym jednostkom budżetowym przez Wody Polskie na dochody budżetu państwa.

4.3.13. Wody Polskie przejmą finansowanie państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, państwowej służby hydrogeologicznej oraz państwowej służby do spraw bezpieczeństwa budowli piętrzących, o których mowa w art. 366–368. Finansowanie działalności służb państwowych będzie się odbywać na podstawie umów zawieranych z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowym Instytutem Badawczym oraz Państwowym Instytutem Geologicznym – Państwowym Instytutem Badawczym. Umowy będą określać:

1) szczegółowy opis zadania, w tym cel, na jaki środki zostały przekazane, i termin jego wykonania;
2) wysokość przekazanych środków;
3) termin wykorzystania środków, nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia danego roku budżetowego;
4) termin i sposób rozliczenia przekazanych środków;
5) termin zwrotu niewykorzystanej części środków, nie dłuższy niż 15 dni od określonego w umowie dnia wykonania zadania;

6) tryb kontroli wykonania zadania; w umowie można postanowić, że kontrola będzie prowadzona na zasadach i w trybie określonych w przepisach o kontroli w administracji rządowej.

4.3.14. Wody Polskie będą sporządzać sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie z działalności zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie z działalności będą sporządzane przez Prezesa Wód Polskich. Sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie z działalności Wód Polskich – państwowej osoby prawnej będą podlegały badaniu przez biegłego rewidenta. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie zatwierdzał sprawozdanie finansowe oraz sprawozdanie z działalności sporządzane przez Wody Polskie – państwową osobę prawną zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie także dokonywał wyboru podmiotu uprawnionego do badania sprawozdania finansowego Wód Polskich – państwowej osoby prawnej.

4.3.15. Wody Polskie będą sporządzać programy:

1) realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną;
2) planowanych inwestycji w gospodarce wodnej.

Programy, o których mowa powyżej, nie będą programami wieloletnimi w rozumieniu ustawy o finansach publicznych.

4.3.16. Prezes Wód Polskich jako kierownik jednostki będzie zawierał z podmiotem uprawnionym do badania sprawozdań finansowych umowę o badanie lub przegląd sprawozdania finansowego w terminie umożliwiającym jego udział w inwentaryzacji znaczących składników majątkowych. Koszty wykonania czynności rewizji finansowej poniosą Wody Polskie.

4.3.17. Szczegółowy sposób prowadzenia gospodarki finansowej Wód Polskich określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, co jest właściwym rozwiązaniem w polskim systemie prawa w odniesieniu do tego rodzaju jednostek sektora finansów publicznych.

4.4. Sposób wykonywania przez Wody Polskie – państwową osobę prawną praw właścicielskich Skarbu Państwa w odniesieniu do wód oraz pozostałego mienia związanego z gospodarką wodną.

4.4.1. Zasadnicze znaczenie dla pełnego i wyczerpującego określenia zakresu przedmiotowego proponowanych regulacji prawno-ustrojowych ma problematyka wykonywania przez Wody Polskie – państwową osobę prawną praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do wód publicznych oraz pozostałego mienia związanego z gospodarką wodną. Aktualnie, zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 11 ustawy – Prawo wodne, prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem art. 13, wykonują:

1) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych wraz z wodami Zatoki Gdańskiej;
2) Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej – w stosunku do wód istotnych dla kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej, w szczególności wód podziemnych oraz śródlądowych wód powierzchniowych:
   a) w potokach górskich i ich źródłach,
   b) w ciekach naturalnych, od źródeł do ujścia, o średnim przepływie z wielolecia równym lub wyższym od 2,0 m^3/s w przekroju ujściowym,
   c) w jeziorach oraz sztucznych zbiornikach wodnych, przez które przepływają cieki, o których mowa w lit. b,
   d) granicznych,
   e) w śródlądowych drogach wodnych;
3) dyrektor parku narodowego – w stosunku do wód znajdujących się w granicach parku, z wyłączeniem wód, o których mowa w pkt 2 lit. d oraz lit. e, które są sklasyfikowane w klasie wyższej niż klasa I, na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej;
4) marszałek województwa, jako zadanie z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa – w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnej gleby i ułatwieniu jej uprawy, oraz w stosunku do pozostałych wód niewymienionych w pkt 13.

Ponadto aktualnie Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz marszałek województwa, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, mogą powierzyć nadleśniczemu, w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywanie uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do wód

publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, o których mowa w pkt 2 lit. a–c oraz lit. e i pkt 4, oraz określonych na podstawie pkt 3, znajdujących się w granicach nadleśnictwa.

4.4.2. Modyfikacja regulacji dotyczących wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa wobec wód publicznych będzie wymagała funkcjonalnego przebudowania obowiązującego systemu.

4.4.2.1. Jako generalna zasada zostanie utrzymana regulacja wyrażona aktualnie w art. 10, art. 14 i art. 14a ustawy – Prawo wodne, co oznacza, że wody będą stanowić własność Skarbu Państwa, innych osób prawnych albo osób fizycznych. Wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej, śródlądowe wody powierzchniowe płynące oraz wody podziemne będą nadal stanowić własność Skarbu Państwa.

4.4.2.2. Wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego będą nadal wodami publicznymi. Płynące wody publiczne oraz grunty pokryte tymi wodami nie będą podlegać obrotowi cywilnoprawnemu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie. Oznacza to, że projekt ustawy przejmuje regulacje art. 10 ust. 3 oraz art. 14 ust. 2 ustawy – Prawo wodne. Wyjątki od tej reguły to oddawanie publicznych śródlądowych wód płynących, stanowiących własność Skarbu Państwa do rybackiego korzystania (aktualnie art. 13 ust. 2–8 ustawy – Prawo wodne) oraz oddawanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, stanowiących własność Skarbu Państwa (aktualnie art. 20 ustawy – Prawo wodne).

4.4.2.3. Grunty pokryte wodami powierzchniowymi płynącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, pozostaną zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, do którego nie stosuje się przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

4.4.2.4. Prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa będą wykonywać:

1) Wody Polskie – w stosunku do śródlądowych wód płynących oraz wód podziemnych;
2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych;
3) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej – w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym.

W celu realizacji przez Wody Polskie inwestycji przeciwpowodziowych na śródlądowych drogach wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej będzie obowiązany udostępniać te śródlądowe drogi wodne Wodom Polskim.

4.4.2.5. W nowym Prawie wodnym jest odzwierciedlony przepis art. 13 ust. 1 obowiązującej ustawy – Prawo wodne określający ogólną zasadę odnoszącą się do pobierania pożytków z wody oraz przepis art. 13 ust. 1a tej ustawy określający podmiot uprawniony do pobierania pożytków z wód w urządzeniach wodnych przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, usytuowanych na publicznych śródlądowych wodach powierzchniowych płynących. Regulacja zawarta w nowym Prawie wodnym będzie uwzględniała, że w odniesieniu do wód będących własnością Skarbu Państwa, w stosunku do których prawa właścicielskie wykonują Wody Polskie, prawo do pobierania pożytków z tych wód, w postaci ryb oraz innych organizmów żyjących w tych wodach będzie przysługiwać Wodom Polskim, czyli podmiotowi odpowiedzialnemu za realizację polityki zlewniowej.

4.4.2.6. Wody Polskie – będą gospodarować mieniem Skarbu Państwa zgodnie z regułami wyrażonymi w przepisach ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym.

4.4.3. W nowym Prawie wodnym będzie zmodyfikowana reguła wyrażona aktualnie przez przepis art. 14 ust. 5 obowiązującej ustawy – Prawo wodne, co oznacza, że prawo do zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami powierzchniowymi stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa będzie przysługiwać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej. Jest to związane z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. przepisów dotyczących zasad zarządzania mieniem państwowym. Projekt ustawy określa tryb zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami powierzchniowymi stojącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa. Sposób przeprowadzenia przetargów na zbycie gruntów pod wodami stojącymi stanowiącymi własność Skarbu Państwa zostanie określony w akcie wykonawczym, do którego wydania projekt ustawy upoważnia Radę Ministrów.

4.4.4. Przewiduje się utrzymanie możliwości powierzania nadleśniczemu, jednostce samorządu terytorialnego oraz parkowi narodowemu w drodze porozumienia, na jego wniosek, wykonywania uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do

określonych kategorii wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, znajdujących się w granicach nadleśnictwa, z tym że powierzenia będą dokonywały Wody Polskie, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.

4.4.5. Wody Polskie będą reprezentować Skarb Państwa oraz wykonywać prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi.

4.4.5.1.Wody Polskie będą dokonywać czynności prawnych w stosunku do wód, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, oraz do gruntów pokrytych tymi wodami w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

4.4.5.2. Wody Polskie będą reprezentować Skarb Państwa oraz wykonywać prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych przyległych do śródlądowych wód płynących, o których mowa w art. 212 ust. 1 pkt 1, a także w stosunku do położonych na tych nieruchomościach budynków, budowli oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

4.4.5.3. Wody Polskie będą reprezentować Skarb Państwa oraz wykonywać prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do będących własnością Skarbu Państwa innych:

1) nieruchomości gruntowych związanych z gospodarką wodną, w tym nieruchomości położonych w międzywalu, wraz z położonymi na tych nieruchomościach budynkami, budowlami oraz innymi urządzeniami i lokalami;
2) nieruchomości innych niż wymienione w pkt 1, służących do realizacji zadań określonych w przepisach ustawy.

4.4.5.4. Wody Polskie będą reprezentować Skarb Państwa oraz wykonywać prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa urządzeń wodnych posadowionych na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi oraz na gruntach, o których mowa w art. 218 ust. 3.

4.4.6. Reprezentację Skarbu Państwa będzie potwierdzał w drodze decyzji, na wniosek Wód Polskich, właściwy wojewoda. Od decyzji wojewody będzie przysługiwać odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Projekt ustawy

przewiduje, że wykonywanie przez Wody Polskie uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa nie będzie naruszać praw osób trzecich. Decyzja wojewody będzie stanowić podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

4.4.7. Projekt ustawy utrzymuje regulację art. 20 ustawy – Prawo wodne. Oznacza to, że grunty pokryte wodami stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć związanych z:

1) energetyką wodną,
2) transportem wodnym,
3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody,
4) infrastrukturą transportową,
5) infrastrukturą przemysłową, komunalną lub rolną,
6) uprawianiem rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb,
7) działalnością usługową,
8) infrastrukturą telekomunikacyjną,
9) korzystaniem z gruntów pokrytych wodami w sposób innych niż określone w pkt 1–8

– będą mogły być oddawane w użytkowanie za opłatą roczną.

Umowa użytkowania wymaga formy pisemnej, a do jej zawarcia są upoważnione odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

Jeżeli wysokość opłaty rocznej, o której mowa w ust. 1, będzie wyższa niż 5000 zł, umowę sporządza się w formie aktu notarialnego. Zwolnione z opłaty rocznej będą wyłącznie grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie jednostkom organizacyjnym zarządzającym wodami w imieniu Skarbu Państwa. Jeżeli zwolnienie będzie stanowić pomoc publiczną lub pomoc *de minimis*, będzie następować z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy, określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej. Opłaty roczne, będą stanowić przychód Wód Polskich.

4.4.8. Projekt ustawy hołduje zasadzie, że ryby oraz inne organizmy żyjące w wodzie stanowią jej pożytki, do pobierania których jest uprawniony właściciel wód. Do pobierania pożytków z wód w urządzeniu wodnym przeznaczonym do chowu lub

hodowli ryb i usytuowanym na śródlądowych wodach płynących jest uprawniony właściciel tego urządzenia.

4.4.8.1. Uprawnienia właściciela wód w zakresie rybactwa śródlądowego w stosunku do śródlądowych wód płynących stanowiących własność Skarbu Państwa będą wykonywać Wody Polskie. Zasady i warunki rybackiego korzystania z publicznych śródlądowych wód płynących są określone w przepisach ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

4.4.8.2. Minister właściwy do spraw rybołówstwa będzie sprawował nadzór nad realizacją przez Wody Polskie zadań obejmujących rybackie korzystanie ze śródlądowych wód płynących będących własnością Skarbu Państwa. Minister właściwy do spraw rybołówstwa będzie w tym zakresie uprawniony:

1) zarządzić przeprowadzenie kontroli;
2) żądać przedstawienia informacji oraz dokumentów;
3) wydawać wytyczne i zalecenia w zakresie realizacji zadań wynikających z ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym.

4.4.9. Wody Polskie będą rozporządzać nieruchomościami niebędącymi mieniem, o którym mowa w art. 260, przez ustanawianie ograniczonych praw rzeczowych, oddawanie w najem, dzierżawę lub użyczenie, a wpływy z tego tytułu będą stanowić ich przychód.

4.4.9.1. Do czynności prawnych dokonywanych przez Wody Polskie stosuje się przepisy art. 38–41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym. Jeżeli wartość rynkowa przedmiotu rozporządzenia nie przekracza 200 000 zł, rozporządzenie nieruchomością wymaga zgody ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, z wyłączeniem umów zawieranych na czas oznaczony, krótszy niż 3 lata, przy czym zgoda jest wymagana, jeżeli umowa jest zawierana na czas nieoznaczony lub po umowie zawartej na czas oznaczony strony zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomość.

4.4.9.2. Rozporządzenia mieniem Wody Polskie będą dokonywać w drodze przetargu ustnego nieograniczonego, który będzie miał na celu uzyskanie najwyższej ceny albo przetargu ustnego, ukierunkowanego na wybór najkorzystniejszej oferty.

4.4.9.3. Przetargi nie będą stosowane, jeżeli rozporządzenie mieniem:

1) następuje na rzecz podmiotu władającego istniejącą infrastrukturą wybudowaną na nieruchomości zgodnie z przepisami prawa budowlanego;
2) następuje na rzecz organów administracji rządowej albo jednostek samorządu terytorialnego realizujących zadania wynikające z przepisów ustawy lub przepisów odrębnych;
3) następuje w związku z wykonaniem lub eksploatacją urządzenia wodnego, jeżeli wydano pozwolenie wodnoprawne;
4) zawierana jest umowa użyczenia;
5) zawierana jest umowa najmu lokalu mieszkalnego z pracownikiem Wód Polskich;
6) zawierana jest umowa dzierżawy nieruchomości gruntowej o powierzchni nieprzekraczającej 0,1 ha dla zaspokojenia potrzeb bytowych pracownika Wód Polskich i jego rodziny;
7) zawierana jest umowa służebności drogi koniecznej lub służebności przesyłu;
8) zawierana jest umowa dotycząca realizacji inwestycji celu publicznego;
9) zawierana jest umowa zamiany;
10) dotyczy korzystania z wału przeciwpowodziowego w zakresie, o którym mowa w art. 179 projektu ustawy.

5. Komitety Konsultacyjne Wód Polskich oraz sprawozdawczość wobec rad powiatów.

5.1. Prezes Wód Polskich powoła dla jednego lub wielu regionów wodnych komitety konsultacyjne jako zespoły opiniodawczo-doradcze, złożone z przedstawicieli wojewodów, marszałków województw, przedstawicieli strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej. Przedstawicieli wyznaczą wojewodowie i marszałkowie województw, strona samorządowa Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej, niezwłocznie informując o tym ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Prezesa Wód Polskich. Posiedzenia komitetów konsultacyjnych będą zwoływane nie rzadziej niż raz na trzy miesiące, o ile przewodniczący komitetu konsultacyjnego nie zarządzi inaczej.

5.1.1. Do właściwości komitetów konsultacyjnych będzie należeć w szczególności:

1) opiniowanie projektów programów realizacji zadań związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną oraz planowanych inwestycji w gospodarce wodnej oraz ich zmian,
2) opiniowanie projektów sprawozdań Wód Polskich z działalności za rok poprzedni

– przy czym Prezes Wód Polskich będzie mógł wystąpić do przewodniczącego komitetu konsultacyjnego o uwzględnienie w pracach komitetu konsultacyjnego innych spraw wymagających rozstrzygnięcia lub zajęcia stanowiska przez organy, których przedstawiciele są reprezentowani w komitecie.

5.1.2. Wydatki związane z udziałem przedstawicieli w posiedzeniach komitetów konsultacyjnych będą pokrywać podmioty zgłaszające tych przedstawicieli. Obsługę administracyjno-biurową komitetów konsultacyjnych zapewnią Wody Polskie, które ponoszą wydatki z tego tytułu.

5.2. Kierownik nadzoru wodnego będzie przedstawiał właściwej radzie powiatu (miasta) roczne sprawozdanie z działań podejmowanych na terenie powiatu do końca drugiego kwartału roku następującego po roku, którego dotyczy to sprawozdanie. Rada powiatu (miasta), na podstawie sprawozdania kierownika nadzoru wodnego będzie mogła określić, w drodze uchwały, istotne dla wspólnoty samorządowej problemy gospodarowania wodami.

6. Pomoc publiczna.

Wody Polskie będą przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej w zakresie działalności dotyczącej zbycia energii elektrycznej oraz sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia energii odnawialnej, usług wykonywanych odpłatnie na rzecz jednostek organizacyjnych, przedsiębiorców oraz osób fizycznych, a także najmu i dzierżawy składników majątkowych Skarbu Państwa powierzonych państwowym osobom prawnym. W konsekwencji wsparcie udzielane tym podmiotom ze środków publicznych w odniesieniu do prowadzonej przez nie działalności gospodarczej będzie stanowić pomoc publiczną. Jest zatem konieczne zastosowanie rozdzielności rachunkowej dla działalności gospodarczej i niegospodarczej prowadzonej przez Wody Polskie oraz zapewnienie, że dotacje ze środków publicznych przekazywane tym podmiotom nie będą wykorzystywane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Pomoc publiczną lub pomoc *de minimis* może stanowić:

1) zwolnienie z opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami dla jednostek organizacyjnych zarządzających wodami w imieniu Skarbu Państwa;
2) zwolnienie z uiszczania należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych;
3) dotacja celowa dla spółki wodnej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na bieżące utrzymanie wód i urządzeń wodnych oraz na finansowanie lub dofinansowanie inwestycji;
4) dotacja celowa dla spółki wodnej w przypadkach, w których gmina powierzyła spółce utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych.

7. Umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego partycypacji w kosztach inwestycji oraz utrzymywania wód.

W projekcie została wprowadzona regulacja umożliwiająca jednostkom samorządu terytorialnego partycypację w kosztach inwestycji prowadzonych na wodach będących własnością Skarbu Państwa oraz w kosztach utrzymywania tych wód. Regulacja umożliwi jednostkom samorządu terytorialnego ponoszenie części kosztów inwestycji prowadzonych w szczególności w zakresie ochrony przed powodzią. Nowe Prawo wodne stanowi, że ochrona przed powodzią jest zadaniem Wód Polskich oraz organów administracji rządowej i samorządowej, niemniej art. 7 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym wskazuje, że sprawy bezpieczeństwa obywateli oraz ochrony przeciwpowodziowej należą do zadań własnych gminy. Mimo to regionalne izby obrachunkowe kwestionują wydatki jednostek samorządu terytorialnego na wsparcie inwestycji przeciwpowodziowych na wodach Skarbu Państwa i orzekają o nieważności uchwał, w których jednostki samorządu terytorialnego zabezpieczają środki w tym zakresie.

8. Wojewoda.

8.1. Kompetencje wojewody w czasie wprowadzenia stanu klęski żywiołowej są określone w przepisach ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej. Kompetencje wojewody w zakresie zarządzania kryzysowego wynikają zaś z przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym. Przedmiotowe ustawy stanowią regulację o charakterze pełnym, wobec czego nie przewiduje się wprowadzania w nich zmian o charakterze merytorycznym.

8.2. Zmiana struktury administracji wodnej polegająca na likwidacji organów terenowej administracji rządowej niezespolonej – dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej powoduje, że kompetencje dotychczasowych dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej będą musiały być przejęte przez wojewodów, jako organy właściwe do wydawania w szczególności aktów prawa miejscowego. Projekt ustawy zakłada przekazanie wojewodom następujących kompetencji w zakresie wydawania aktów prawa miejscowego:

1) w przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, w celu zapobieżenia skutkom powodzi lub suszy – wprowadzanie czasowego ograniczenia w korzystaniu z wód, w szczególności w zakresie poboru wody lub wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
2) ustanawianie stref ochronnych ujęć wód;
3) ustanawianie obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych;
4) w sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie – określanie rozmiaru i czasu korzystania z każdej wody;
5) przyjmowanie planów utrzymania wód.

8.3. Kompetencje wojewody w zakresie opiniowania i uzgodnień będą następujące:

1) opiniowanie projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich;
2) uzgadnianie projektów planów przeciwdziałania skutkom suszy;
3) uzgadnianie rozstrzygnięć, w których urządzenia melioracji wodnych zostały wykonane na koszt Skarbu Państwa za zwrotem, w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów;
4) opiniowanie dokumentów przygotowywanych przez Wody Polskie w ramach powoływanych przez Prezesa Wód Polskich komitetów konsultacyjnych.

8.4. Nie zakłada się, aby ustanawianie aktów prawa miejscowego rodziło dodatkowe koszty po stronie budżetów poszczególnych wojewodów.

9. Melioracje wodne

9.1. Melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby i ułatwienia jej uprawy.

9.2. Projekt ustawy zrywa z istniejącym dotychczas podziałem na urządzenia melioracji wodnych podstawowych i urządzenia melioracji wodnych szczegółowych. Według projektu urządzeniami melioracji wodnych będą:

1) rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
2) drenowania,
3) rurociągi,
4) stacje pomp służące wyłącznie do celów rolniczych,
5) ziemne stawy rybne,
6) groble na obszarach nawadnianych,
7) systemy nawodnień grawitacyjnych,
8) systemy nawodnień ciśnieniowych

– jeżeli służą regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby.

9.3. Wykonywanie urządzeń melioracji wodnych będzie należeć do właścicieli gruntów.

9.4. Urządzenia melioracji wodnych, służące celom, o których mowa w pkt 9.2, będą mogły być wykonywane na koszt Skarbu Państwa przy udziale publicznych środków wspólnotowych oraz innych środków publicznych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz w przepisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, za zwrotem w formie opłaty melioracyjnej, części kosztów przez właścicieli gruntów, na które te urządzenia wywierają korzystny wpływ, zwanych dalej „zainteresowanymi właścicielami gruntów".

9.5. Przewiduje się, że kompetencja w zakresie prowadzenia ewidencji:

1) urządzeń melioracji wodnych,
2) zmeliorowanych gruntów

– będzie przypisana Wodom Polskim.

Stawki opłaty melioracyjnej, o której mowa w art. 200 projektu, odpowiadają stawkom, o których mowa w art. 74a dotychczas obowiązującej ustawy – Prawo wodne.

10. Postępowanie administracyjne.

10.1. Prezes Wód Polskich będzie pełnił funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej Wód Polskich w sprawach określonych w projekcie ustawy.

10.2. Właściwy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich będzie pełnił funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do dyrektorów zarządów zlewni Wód Polskich w sprawach określonych w projekcie ustawy.

10.3. Właściwy dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich będzie pełnił funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego w stosunku do kierowników nadzorów wodnych Wód Polskich w sprawach określonych w projekcie ustawy.

10.4. W sprawach należących do zakresu działania Wód Polskich organem właściwym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, będzie:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich w sprawach decyzji, o których mowa w art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 3, 7, 8, 10 i 13, art. 80, art. 127 ust. 1 i 2, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 175, art. 176 ust. 4 i 9, art. 182 ust. 1, art. 188 ust. 3 i 5, art. 191 ust. 1 i 3, art. 199 ust. 4, art. 201 ust. 1, art. 202 ust. 1, art. 206, art. 226 ust. 4, art. 237 ust. 3 oraz w art. 342 ust. 1, 3 i 6;
2) dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich w sprawach decyzji, o których mowa w art. 80, art. 132, art. 135 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 136, art. 188 ust. 3 i 5, art. 190 ust. 2, 13 i 14, art. 191 ust. 1 i 3, art. 226 ust. 4, art. 237 ust. 3, art. 274 ust. 7, art. 275 ust. 18, art. 276 ust. 6, art. 277 ust. 7 oraz art. 467 ust. 3;
3) kierownik nadzoru wodnego Wód Polskich w sprawach decyzji, o których mowa w art. 232 ust. 4, art. 393 ust. 2, w art. 422 ust. 1 oraz art. 441 ust. 8 i 9.

10.5. W sprawach należących do zakresu działania Wód Polskich w zakresie zgód wodnoprawnych organem właściwym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, jest:

1) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w sprawach:
   a) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1:
      – jeżeli korzystanie z usług wodnych, wykonywanie urządzeń wodnych lub eksploatacja instalacji lub urządzeń wodnych są związane z przedsięwzięciami lub instalacjami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – na wykonanie budowli przeciwpowodziowych,
      – na przerzuty wody i wykonanie niezbędnych do tego urządzeń wodnych,
      – na wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów,
      – działania związane z rekultywacją wód powierzchniowych lub wód podziemnych,
      – wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu,
      – na wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska określone w przepisach wydanych na podstawie art. 100 ust. 1 pochodzących z eksploatacji instalacji związanej z przedsięwzięciami, o których mowa w art. 378 ust. 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
      – jeżeli korzystanie z usług wodnych lub wykonywanie urządzeń wodnych odbywa się w całości lub w części na terenach zamkniętych w rozumieniu art. 3 pkt 40 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
   b) ocen wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 3,
   c) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, wymaganych dla przedsięwzięcia, jeżeli jest organem właściwym do wydania jednej ze zgód,
   d) pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 388, jeżeli dotyczą korzystania z wód i wykonywania urządzeń wodnych w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na śródlądowych wodach płynących,

będących przedsięwzięciem mogącym zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,

e) decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz w art. 176 ust. 4;

2) dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich w sprawach pozwoleń wodnoprawnych, o których mowa w art. 387 ust. 1 pkt 1, niewymienionych w pkt 1 lit. a, c i lit. d;

3) kierownik nadzoru Wód Polskich w sprawach zgłoszeń wodnoprawnych.

III. Uszczegółowienie transpozycji prawa Unii Europejskiej

1. Pełne wdrożenie zasady zwrotu kosztów usług wodnych przewidzianej w art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej.

1.1. Ramowa Dyrektywa Wodna wskazuje na konieczność zastosowania instrumentów ekonomicznych w celu racjonalizacji użytkowania zasobów i wynikających z tego strat w środowisku. Zgodnie z art. 5 i art. 9 oraz załącznikiem III do Ramowej Dyrektywy Wodnej, kraje członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane do opracowania analiz ekonomicznych korzystania z wody dla każdego obszaru dorzecza z uwzględnieniem zwrotu kosztów usług wodnych, który opiera się w szczególności o zasadę „zanieczyszczający płaci"/„użytkownik płaci". Analiza zwrotu kosztów wymaga również uwzględnienia kosztów środowiskowych oraz zasobowych. Ponadto państwa członkowskie mają zapewnić, że polityka opłat za wodę przewiduje odpowiednie działania zachęcające użytkowników do efektywnego wykorzystania zasobów wodnych i w ten sposób przyczynia się do osiągnięcia celów środowiskowych tej dyrektywy.

1.2. Pełne wdrożenie tej zasady przyjmie postać likwidacji zwolnienia z opłat za pobór wód na potrzeby energetyki wodnej oraz poboru wód powierzchniowych na potrzeby związane z wytwarzaniem energii cieplnej lub elektrycznej, na potrzeby nawadniania wodami powierzchniowymi użytków rolnych i gruntów leśnych oraz na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych. Będzie to oznaczało, że zakłady korzystające aktualnie z tego rodzaju zwolnienia będą obowiązane do uiszczania opłat za pobór wód.

1.3. Aktualnie przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska przewidują szereg zwolnień z obowiązku uiszczania opłat za korzystanie ze środowiska, co oznacza, że szereg podmiotów korzystających ze środowiska w istocie nie ponosi z tego tytułu żadnych obciążeń. Zawężając ten krąg do podmiotów korzystających z wód w sposób szczególny, należy w szczególności wskazać na zwolnienie z opłat poboru

wody na potrzeby energetyki wodnej oraz poboru wody powierzchniowej na potrzeby związane z wytwarzaniem energii cieplnej lub elektrycznej, na potrzeby nawadniania wodami powierzchniowymi użytków rolnych i gruntów leśnych oraz na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych. Mając na uwadze pełne wdrożenie wyrażonej w Ramowej Dyrektywie Wodnej zasady zwrotu kosztów usług wodnych oraz konieczność zapewnienia adekwatnego do potrzeb poziomu finansowania utrzymywania wód oraz działalności inwestycyjnej w gospodarce wodnej, przewiduje się zniesienie tych zwolnień i objęcie systemem opłat środowiskowych także tej działalności. Na konieczność zniesienia przedmiotowych zwolnień z opłat za pobór wody zwracała uwagę Komisja Europejska.

1.4. Pełne wdrożenie zasady zwrotu kosztów usług wodnych ma istotne znaczenie dla spełnienia warunku *ex ante* 6.1 Gospodarka wodna, którego spełnienie do dnia 31 grudnia 2016 r. warunkuje płatności w ramach perspektywy finansowej Unii Europejskiej 2014–2020. Stan spełnienia przez Polskę warunków *ex ante* stanowi załącznik do Umowy Partnerstwa pomiędzy Rządem RP a Komisją Europejską. W tym załączniku jest wskazane, że zapewnienie pełnego zwrotu kosztów usług wodnych stanowi jeden z elementów projektu ustawy – Prawo wodne i ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia finansowania zadań w obszarze gospodarki wodnej z funduszy europejskich.

1.5. Projekt ustawy zachowując co do zasady podział korzystania z wód na powszechne korzystanie z wód, zwykłe korzystanie z wód oraz szczególne korzystanie z wód, a także wyodrębnia kategorię usług wodnych. Celem tej regulacji jest uszczegółowienie w tym obszarze transpozycji Ramowej Dyrektywy Wodnej.

1.5.1. Każdemu będzie nadal przysługiwać prawo do powszechnego korzystania z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych, morskich wód wewnętrznych oraz z wód morza terytorialnego, jeżeli przepisy ustawy nie będą stanowić inaczej. Powszechne korzystanie z wód będzie służyć do zaspokajania potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego, bez stosowania specjalnych urządzeń technicznych, a także do wypoczynku, uprawiania turystyki, sportów wodnych oraz, na zasadach określonych w przypisach odrębnych, amatorskiego połowu ryb. Rada gminy będzie mogła wprowadzić, w drodze uchwały, powszechne korzystanie z wód powierzchniowych innych niż śródlądowe wody powierzchniowe, morskie wody

wewnętrzne oraz wody morza terytorialnego, służące zaspokajaniu wyłącznie potrzeb osobistych, gospodarstwa domowego lub rolnego i ustalić dopuszczalny zakres tego korzystania. W takim przypadku właścicielowi wód będzie przysługiwać odszkodowanie z budżetu gminy.

1.5.2. Właścicielowi gruntu będzie nadal przysługiwać prawo do zwykłego korzystania z wód stanowiących jego własność oraz z wód podziemnych znajdujących się w jego gruncie. Prawo do zwykłego korzystania z wód nie będzie uprawniać do wykonywania urządzeń wodnych bez wymaganej zgody wodnoprawnej. Zwykłe korzystanie z wód będzie służyć zaspokojeniu potrzeb własnego gospodarstwa domowego oraz gospodarstwa rolnego i obejmować:

1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznie nieprzekraczającej 5 m^3 na dobę;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi w ilości nieprzekraczającej łącznie 5 m^3 na dobę.

1.5.3. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące:

1) odwadnianie gruntów i upraw;
2) użytkowanie wód znajdujących się w stawach i rowach;
3) wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1 projektu ustawy;
4) wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości, z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
5) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych;
6) wykorzystywanie wód do celów żeglugi oraz spławu;
7) przerzuty wód oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych;
8) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego,

kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;

9) uprawianie na wodach sportu, turystyki lub rekreacji przy pomocy jednostek pływających wyposażonych w silnik spalinowy o mocy przekraczającej 9,9 KM, z wyłączeniem dróg wodnych;
10) chów ryb w sadzach;
11) zapewnienie wody dla funkcjonowania urządzeń umożliwiających migrację ryb;
12) nawadnianie gruntów lub upraw wodami w ilości większej niż średniorocznie 5 m^3 na dobę;
13) korzystanie z wód na potrzeby działalności gospodarczej;
14) rolnicze wykorzystanie ścieków, jeżeli ich łączna ilość jest większa niż 5 m^3 na dobę;
15) korzystanie z wód w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
16) organizacja wypoczynku lub sportów wodnych w ramach działalności gospodarczej.

1.5.4. Usługi wodne polegają zaś na zapewnieniu gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwości korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego korzystania z wód, zwykłego korzystania z wód oraz szczególnego korzystania z wód. Gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą zapewnia się dostęp do usług wodnych na zasadach określonych w przepisach projektu ustawy.

1.5.5. Katalog usług wodnych obejmuje:

1) pobór wód podziemnych lub powierzchniowych;
2) piętrzenie, magazynowanie lub retencjonowanie wód podziemnych i powierzchniowych oraz korzystanie z tych wód;
3) uzdatnianie wód podziemnych i powierzchniowych oraz ich dystrybucję,
4) odbiór i oczyszczanie ścieków;
5) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, obejmujące także wprowadzanie ścieków do urządzeń wodnych, z wyjątkiem kanałów, o których mowa w art. 22 pkt 4 projektu ustawy;

6) korzystanie z wód do celów energetyki, w tym energetyki wodnej;
7) wprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych z systemów kanalizacji deszczowej służących do odprowadzania opadów atmosferycznych;
8) trwałe odwadnianie gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych, a także odprowadzanie wody pochodzącej z odwodnienia gruntów, obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych do wód lub do ziemi;
9) odprowadzanie do wód lub do ziemi wód pobranych i niewykorzystanych.

1.6. Do katalogu usług wodnych odniesiono nowe regulacje dotyczące opłat, które zastąpią dotychczasowe uregulowania obowiązujące aktualnie na gruncie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

1.6.1. Opłaty za usługi wodne będą uiszczane za:
1) pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych;
2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
3) odprowadzanie do wód:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej,
   b) wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast;
4) pobór wód podziemnych i wód powierzchniowych na potrzeby chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych;
5) wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych.

1.6.1.1. Opłatę za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów wydobywania węgla kamiennego i węgla brunatnego (lignitu) będzie się ponosić wyłącznie za pobór wód z ujęć wód podziemnych lub ujęć wód powierzchniowych, które nie należą do systemów odwadniania zakładów górniczych.

1.6.1.2. Opłaty za usługi wodne za pobór wód będzie się ponosić za pobór wód z morskich wód wewnętrznych.

1.6.2. Opłatę za usługi wodne będzie się ponosić także za będące szczególnym korzystaniem z wód:

1) zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej;
2) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu.

Opłaty, o której mowa w pkt 1, nie ponosi się za jezdnie dróg publicznych oraz drogi kolejowe, z których wody opadowe lub roztopowe są odprowadzane do wód lub do ziemi przy pomocy urządzeń wodnych umożliwiających retencję lub infiltrację tych wód. Opłaty tej nie będą ponosić kościoły i inne związki wyznaniowe.

1.6.3. Opłata za usługi wodne za pobór wód składa się z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej uzależnionej od ilości wód pobranych. Opłaty stałej nie będzie się ponosić za pobór wód do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw oraz na potrzeby chowu i hodowli ryb.

1.6.3.1. Opłatę za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód pochodzących z odwodnienia gruntów na terenach miast będzie się ponosić wyłącznie w formie opłaty stałej.

1.6.3.2. Opłata za pobór wód do celów elektrowni wodnych będzie ponoszona wyłącznie za ilość energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej z wykorzystaniem wody pobranej zwrotnie, rozumianej jako woda, która została pobrana, wykorzystana, a następnie odprowadzona w tej samej ilości i niepogorszonej jakości, oraz za pobraną bezzwrotnie wodę technologiczną nieprzeznaczoną wprost do produkcji energii elektrycznej.

1.6.3.3. Opłatę zmienną za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni ponosi się wyłącznie za różnicę między ilością wód pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni wprowadzanych do wód lub do ziemi.

1.6.3.4. Wysokość opłaty za usługi wodne będzie zależeć odpowiednio od ilości pobranej wody oraz od tego, czy pobrano wodę powierzchniową czy wodę podziemną, przeznaczenia wody, jej średniego niskiego przepływu (SNQ) z wielolecia obejmującego co najmniej 20 lat hydrologicznych oraz dostępnych zasobów wód podziemnych. Wysokość opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej będzie zależeć odpowiednio od wielkości powierzchni uszczelnionej, rozumianej jako powierzchnia zabudowana wyłączona z powierzchni biologicznie czynnej oraz zastosowania kompensacji retencyjnej.

1.6.4. Opłata za usługi wodne za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi będzie się składać z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od ilości i jakości ścieków wprowadzanych w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego.

1.6.4.1. Wysokość opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi będzie uzależniona od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości, rodzaju ścieków, a w przypadku wód z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – od temperatury tych wód. Przez substancje zawarte w ściekach rozumie się także substancje wyrażone jako wskaźniki pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, zawiesiny ogólnej oraz sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

1.6.4.2. Opłata za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast będzie się składać z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych.

1.6.4.3. Opłata za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód z obiegów chłodzenia elektrowni lub elektrociepłowni będzie ponoszona wyłącznie w formie opłaty zmiennej.

1.6.5. Wysokość opłaty stałej za pobór wód podziemnych, pobór wód powierzchniowych, odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast oraz wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast, a także za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, będą określać Wody Polskie i przekazywać podmiotom obowiązanym do ponoszenia tych opłat w formie informacji rocznej. Informacja roczna będzie zawierać także sposób obliczenia tej opłaty.

1.6.5.1. Wysokość opłaty stałej za pobór wód podziemnych będzie obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody podziemnej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody podziemnej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń do dostępnych zasobów wód podziemnych.

1.6.5.2. Wysokość opłaty stałej za pobór wód powierzchniowych będzie obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i maksymalnej ilości wody powierzchniowej wyrażonej w m^3/s, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, z uwzględnieniem stosunku ilości wody powierzchniowej, która może być pobrana na podstawie tych pozwoleń, do średniego niskiego przepływu z wielolecia.

1.6.5.3. Wysokość opłaty stałej za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania opadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast lub wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast będzie obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach i określonej w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilość wód, wyrażonej w m^3/s, odprowadzanych do wód.

1.6.5.4. Wysokość opłaty stałej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi będzie obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu wyrażonego w dniach

i określonej w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalnej ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, wyrażonej w m^3/s.

1.6.6. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne będzie wnosił opłatę stałą na rachunek bankowy Wód Polskich w 4 równych ratach kwartalnych nie później niż do końca miesiąca następującego po upływie każdego kwartału. Jeżeli podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne zaniecha wykonania tego obowiązku, Wody Polskie określą mu wysokość opłaty stałej w drodze decyzji. Zaskarżenie tej decyzji nie wstrzyma jej wykonania.

1.6.7. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych będzie obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranej wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi będzie zaś obliczana jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, wyrażonej w m^3.

1.6.7.1. Wysokość opłaty za pobór wód do celów elektrowni wodnych będzie się obliczać jako sumę iloczynów jednostkowej stawki opłaty i ilości energii elektrycznej wyprodukowanej w obiekcie energetyki wodnej, wyrażonej w MWh oraz stawki opłaty i ilości wód podziemnych lub wód powierzchniowych pobranych bezzwrotnie na potrzeby technologiczne, wyrażonej w m^3, nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej.

1.6.7.2. Wysokość opłaty zmiennej za pobór wód do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w m^3 różnicy między ilością wód pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi.

1.6.8. Wysokość opłaty zmiennej za odprowadzanie do wód – wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast, będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, ilości odprowadzonych wód wyrażonej w m^3 i czasu wyrażonego w latach, z uwzględnieniem

istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych oraz ich pojemności.

1.6.9. Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i wyrażonej w kg ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5);
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu;
3) zawiesiny ogólnej;
4) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$).

Wysokość opłaty zmiennej za wprowadzanie do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości wprowadzanych do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących, wyrażonej w dam^3, z uwzględnieniem ich temperatury oraz stawki opłaty i ilości wód podziemnych lub wód powierzchniowych pobranych na potrzeby technologiczne, wyrażonej w m^3, nieprzeznaczonej wprost do chłodzenia elektrowni lub elektrociepłowni.

1.6.10. Wysokość opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, wyrażonej w m^2 wielkości utraconej powierzchni biologicznie czynnej oraz czasu wyrażonego w latach.

1.6.11. Wysokość opłaty za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu, ustala się jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości:

1) wydobytego kamienia wyrażonej w Mg;
2) wydobytego żwiru lub piasku wyrażonej w Mg;

3) wydobytych innych materiałów wyrażonej w Mg;
4) wyciętej trzciny lub wikliny, wyrażonej w m^3.

1.7. Ustalanie wysokości opłat zmiennych za usługi wodne będzie się odbywać z zachowaniem następujących zasad:

1) okres rozliczeniowy będzie wynosił kwartał;
2) ustalenie ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych, lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi nastąpi na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych lub na podstawie danych z systemów pomiarowych;
3) będzie konieczne zapewnienie odrębnego pomiaru ilości pobieranych wód podziemnych oraz pobieranych wód powierzchniowych;
4) w przypadku pobierania wód do różnych celów lub potrzeb, będzie konieczne zapewnienie odrębnego pomiaru ilości wody pobieranej dla tych celów lub potrzeb.

1.8. Odczytu wskazań przyrządów pomiarowych będą dokonywać pracownicy Wód Polskich. Podmioty obowiązane do ponoszenia opłat za usługi wodne będą musiały zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi. Odczyt wskazań pomiaru ilości pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, będzie możliwy także przy pomocy przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez Wody Polskie.

1.9. Wysokość opłat za usługi wodne, z wyłączeniem opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, określają Wody Polskie oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty.

1.9.1. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne powinien wnieść opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację. Jeżeli podmiot zaniecha wykonania tego obowiązku, Wody Polskie określą wysokość opłaty w drodze decyzji. Podmiot wnosi opłatę określoną w decyzji, na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji. Zaskarżenie tej decyzji nie wstrzymuje jej wykonania.

1.9.2. Wysokość opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem, mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej, ustala wójt, burmistrz lub prezydent miasta oraz przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat za usługi wodne w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty. Podmiot obowiązany do ponoszenia tej opłaty wnosi ją na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację. Jeżeli podmiot zaniechał wykonania tego obowiązku, wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa wysokość opłaty w drodze decyzji. Podmiot wnosi opłatę określoną w decyzji na rachunek bankowy właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji. Zaskarżenie tej decyzji nie wstrzymuje jej wykonania.

1.10. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne, któremu przekazano informację o wysokości opłaty za usługi wodne może złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością naliczonej opłaty.

1.10.1. Reklamację składa się odpowiednio do Wód Polskich albo właściwego wójta burmistrza lub prezydenta miasta, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania informacji o wysokości opłaty. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia tej opłaty. Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta rozpatrzą reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

1.10.2. W razie uznania reklamacji, Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazują podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia opłat za usługi wodne nową informację, zawierającą także sposób obliczenia opłaty za usługi wodne. W razie nieuznania reklamacji, Wody Polskie albo wójt, burmistrz lub prezydent miasta ustalają

wysokość opłaty za usługi wodne w drodze decyzji. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany wnieść opłatę określoną w decyzji, na rachunek bankowy odpowiednio Wód Polskich albo właściwego urzędu gminy (miasta) w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji. Od decyzji przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Reklamacja przysługuje raz w okresie rozliczeniowym. Zaskarżenie decyzji nie wstrzymuje jej wykonania.

1.11. Górne jednostkowe stawki opłat za usługi wodne będą wynosić:

1) za pobór wód w formie opłaty stałej:
   a) za pobór:
      – wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód nie jest większy niż 10% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% i nie jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
      – wód podziemnych – 2000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody, jeżeli pobór wód jest większy niż 30% dostępnych zasobów wód podziemnych,
   b) za pobór:
      – wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wody nie jest większy niż 10% SNQ,
      – wód powierzchniowych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 10% SNQ i nie jest większy niż 50% SNQ,
      – wód powierzchniowych – 1000 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód, jeżeli pobór wód jest większy niż 50% SNQ,

c) za pobór wód do celów wytwarzania energii elektrycznej lub cieplnej dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane:
   – wód podziemnych – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód,
   – wód powierzchniowych – 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wód;

2) za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego do celów sklasyfikowanych zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności, będą co do zasady wynosić:
   a) 0,70 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   b) 0,35 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych.

Górne jednostkowe stawki opłaty zmiennej za usługi wodne do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji posiadających w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane będą wynosić:

1) 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi;
2) 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi.

Górne jednostkowe stawki opłaty zmiennej za usługi wodne do celów zapewnienia funkcjonowania systemów chłodzenia elektrowni i elektrociepłowni dla instalacji posiadających po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy ważne pozwolenia wodnoprawne albo pozwolenia zintegrowane, będą wynosić:

1) 0,70 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód podziemnych pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi;

2) 0,35 zł za 1 m^3 różnicy między ilością wód powierzchniowych pobranych do tych celów, a ilością wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni – wprowadzanych do wód lub do ziemi.

Górne jednostkowe stawki opłaty zmiennej za usługi wodne za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranej wody w ramach pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, będą wynosić:

1) do celów elektrowni wodnych – 1,24 zł za 1 MWh wyprodukowanej energii elektrycznej w obiekcie energetyki wodnej za pobór wód oraz 0,35 zł za pobór 1 m^3 wody technologicznej nieprzeznaczonej wprost do produkcji energii elektrycznej,
2) do celów rolniczych na potrzeby zaopatrzenia w wodę ludzi i zwierząt gospodarskich, w zakresie niebędącym zwykłym korzystaniem z wód:
   a) 0,30 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych,
   b) 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód powierzchniowych,
3) do celów rolniczych lub leśnych na potrzeby nawadniania gruntów i upraw, pobieranej za pomocą urządzeń pompowych – 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych.

Górne jednostkowe stawki opłaty zmiennej za usługi wodne za pobór wód w formie opłaty zmiennej, w zależności od ilości pobieranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ramach pozwoleń wodnoprawnych albo pozwoleń zintegrowanych, do celów realizacji zadań własnych gminy w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi będą wynosić:

1) 0,40 za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej przekraczającej 1,0 m^3/s,
2) 0,30 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,51 do 1,0 m^3/s,
3) 0,25 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,26 do 0,50 m^3/s,
4) 0,20 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej od 0,10 do 0,25 m^3/s,
5) 0,15 zł za 1 m^3 pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych w ilości średniorocznej nieprzekraczającej 0,10 m^3/s;

Górne jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za odprowadzanie do wód – wód będą wynosić:

1) w formie opłaty stałej – 5 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód opadowych lub roztopowych odprowadzanych do wód z otwartych lub zamkniętych systemów kanalizacji deszczowej służących do odprowadzania opadów atmosferycznych,
2) w formie opłaty stałej – 0,70 zł za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość wód pochodzących z odwodnienia gruntów w granicach administracyjnych miast odprowadzanych do wód
3) w formie opłaty zmiennej:
   a) wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast bez urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych – 1,50 zł za 1 m^3 na 1 rok,
   b) wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności do 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,25 zł za 1 m^3 na 1 rok,
   c) wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 10% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 1,00 zł za 1 m^3 na 1 rok,
   d) wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 20% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,75 zł za 1 m^3 na 1 rok,
   e) wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast z urządzeniami do retencjonowania wody o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z terenów uszczelnionych – 0,15 zł za 1 m^3 na 1 rok;

Górne jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2

robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej trwale związanych z gruntem:

1) bez urządzeń do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 1,00 zł za 1 m^2 na 1 rok,
2) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności do 10% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,60 zł za 1 m^2 na 1 rok;
3) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności od 10 do 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,30 zł za 1 m^2 na 1 rok;
4) z urządzeniami do retencjonowania wody z powierzchni uszczelnionych o pojemności powyżej 30% odpływu rocznego z powierzchni uszczelnionych trwale związanych z gruntem – 0,10 zł za 1 m^2 na 1 rok.

Górne jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi będą wynosić:

1) w formie opłaty stałej – 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określoną w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalną ilość ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
2) w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:
   a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5) – 4,28 zł,
   b) chemicznego zapotrzebowania tlenu – 1,71 zł,
   c) zawiesiny ogólnej – 0,52 zł,
   d) sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) – 0,050 zł;
3) w formie opłaty zmiennej za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi dla:
   a) fenoli lotnych – 45,55 zł,
   b) heksachlorocykloheksanu (HCH), tetrachlorometanu (czterochlorku węgla – CCl4), pentachlorofenolu (PCP), aldryny, dieldryny, endryny, izodryny, heksachlorobenzenu (HCB), heksachlorobutadienu (HCBD), trichlorometanu (chloroformu – CHCl3), 1,2-dichloroetanu (EDC), trichloroetylenu (TRI),

tetrachloroetylenu (nadchloroetylenu – PER), trichlorobenzenu (TCB), rtęci, kadmu, cynku, miedzi, niklu, chromu, ołowiu, arsenu, wanadu i srebra – 124,56 zł.

Górne jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi 1 dam^3 wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni będą wynosić:

1) 0,68 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +26 °C, a nie przekracza +32 °C;
2) 1,36 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +32 °C, a nie przekracza +35 °C;
3) 4,24 zł – jeżeli temperatura wprowadzanych wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest wyższa niż +35 °C.

Górne jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu, będą wynosić:

1) 0,75 zł za 1 Mg wydobytego kamienia;
2) 0,50 zł za 1 Mg wydobytego żwiru lub piasku;
3) 0,60 zł za 1 Mg wydobytych innych materiałów;
4) 10,70 zł za 1 m^3 wyciętej trzciny lub wikliny.

1.12. Przepisy projektu ustawy przewidują odrębne uregulowanie opłat za usługi wodne związane z prowadzeniem chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych.

1.12.1. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym, będzie uzależniona od maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

1.12.2. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, będzie uzależniona od

maksymalnej ilości wód możliwej do pobrania określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

1.12.3. Wysokość opłaty za usługi wodne za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej będzie uzależniona od powierzchni zalewanej, określonej w pozwoleniu wodnoprawnym.

1.12.4. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym będzie uzależniona od rodzaju substancji zawartych w ściekach i ich ilości oraz rodzaju ścieków.

1.12.5. Wysokość opłaty za usługi wodne za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej będzie uzależniona od wielkości produkcji ryb lub innych organizmów wodnych, wyprodukowanych w tych stawach.

1.12.6. Opłatę za usługi wodne za ścieki z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym będzie się ponosić za substancje zawarte w ściekach wyrażone wskaźnikiem pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5), chemicznego zapotrzebowania tlenu, a także zawiesiny ogólnej. Opłatę za usługi wodne za ścieki z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej będzie się ponosić w postaci zryczałtowanej za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb lub innych organizmów wodnych w ciągu cyklu produkcyjnego w stawach o wodzie stojącej.

1.12.7. Wysokość opłaty za:

1) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i maksymalnej ilości wód podziemnych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
2) pobór zwrotny wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, będzie się obliczać jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 1 i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranych wód podziemnych, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s,

3) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i maksymalnej ilości wód powierzchniowych, która może być pobrana na podstawie pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego;
4) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym, będzie się obliczać jako sumę iloczynu, o którym mowa w pkt 3 i iloczynu jednostkowej stawki opłaty i ilości pobranej wody, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s,
5) pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty, czasu i powierzchni zalewu tych stawów;
6) za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym wód, będzie się obliczać jako iloczyn jednostkowej stawki opłaty i ilości substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik:
   a) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT_5),
   b) chemicznego zapotrzebowania tlenu,
   c) zawiesiny ogólnej.

1.13. Pomiar ilości wód podziemnych pobranych w ramach poboru zwrotnego na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych odbywa się na podstawie odczytu wskazań przyrządów pomiarowych, jeżeli maksymalna ilość wód możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s. Wskazania przyrządów pomiarowych będą odczytywać pracownicy Wód Polskich.

Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne jest obowiązany zapewnić dostęp do nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonania odczytu wskazań przyrządów pomiarowych. Odczytu wskazań ilości ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym wód wprowadzanych do wód lub do ziemi będzie można dokonać także przy pomocy przyrządu pomiarowego zapewniającego możliwość zdalnego odczytu wskazań przez

Wody Polskie, jeżeli podmiot wprowadzający takie ścieki do wód lub do ziemi będzie zainteresowany takim rozwiązaniem.

1.14. Wysokość opłat za pobór wód na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, a także wysokość opłat za wprowadzanie do wód lub do ziemi ścieków z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym wód, będą określać Wody Polskie i przekazywać podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej opłaty. Podmioty będą wnosić opłatę na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono informację o wysokości naliczonej opłaty. Jeżeli podmiot odmówi uiszczenia opłaty określonej w informacji, Wody Polskie określą wysokość opłaty w drodze decyzji. Podmiot będzie obowiązany wnieść opłatę określoną w decyzji na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

1.15. Podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne ponoszący opłatę w postaci zryczałtowanej za odprowadzane ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, będzie wnosił tę opłatę bez wezwania w terminie 2 miesięcy po zakończeniu cyklu produkcyjnego w obiektach chowu lub hodowli tych ryb oraz tych organizmów, obejmującego okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego. Jeżeli podmiot zaniecha wykonania tego obowiązku, Wody Polskie określą wysokość tej opłaty w drodze decyzji.

1.16. Projekt ustawy określa wysokość górnych jednostkowych stawek opłat za pobór wód i wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi związane z chowem lub hodowlą ryb oraz innych organizmów wodnych.

1.16.1. Górne jednostkowe stawki opłaty za zwrotny pobór wód podziemnych na potrzeby chowu lub hodowli ryb będą wynosić:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych możliwa do pobrania wynosi do 0,02 m^3/s;
2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych do pobrania wynosi od 0,02 do 0,05 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód podziemnych do pobrania wynosi powyżej 0,05 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,01 m^3/s pobranej wody.

1.16.2. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych, charakteryzujących się poborem zwrotnym będą wynosić:

1) 100 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi do 0,2 m^3/s;
2) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi od 0,2 do 0,5 m^3/s;
3) 125 zł na kwartał, jeżeli maksymalna ilość wód powierzchniowych możliwa do pobrania wynosi powyżej 0,5 m^3/s oraz 50 zł za każde kolejne 0,1 m^3/s pobranej wody.

1.16.3. Górne jednostkowe stawki opłaty za pobór wód powierzchniowych na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej będą wynosić:

1) 1 zł za 1ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi do 100 ha;
2) 1,25 zł za 1ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi od 100 ha do 500 ha;
3) 1,50 zł za 1 ha na kwartał, jeżeli maksymalna powierzchnia zalewu wynosi powyżej 500 ha.

1.16.4. Górna jednostkowa stawka opłaty za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z chowu lub hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się poborem zwrotnym za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:

1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT^5) – będzie wynosić 4,28 zł;
2) chemicznego zapotrzebowania tlenu – będzie wynosić 1,71 zł;
3) zawiesiny ogólnej – będzie wynosić 0,52 zł.

1.16.5. Górna jednostkowa stawka opłaty za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb albo innych organizmów wodnych będzie wynosić 0,272 zł, jeżeli średnioroczny przyrost masy tych ryb lub tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów o wodzie stojącej w jednym roku danego cyklu.

1.17. Jednostkowe stawki opłat za usługi wodne określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia. Rada Ministrów, określając te stawki:

1) uwzględni:
   a) wielkość zasobów wodnych możliwych do wykorzystania w poszczególnych dorzeczach oraz koszt uzyskania wód z tych zasobów, dostępność zasobów środowiska, wymogi ochrony środowiska i stopień degradacji poszczególnych obszarów i zasobów, wynikające z dotychczasowych form korzystania ze środowiska,
   b) uciążliwość substancji zawartych w ściekach dla środowiska,
   c) potrzebę zapewnienia szczególnej ochrony zasobów wód podziemnych i wód jezior,
   d) potrzebę racjonalnego gospodarowania zasobami wód opadowych lub roztopowych
   e) potrzebę retencjonowania wody,
   f) potrzebę racjonalnego wykorzystywania zasobów kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów wydobywanych z dna cieków, a także trzciny lub wikliny;
2) będzie mogła zróżnicować wysokość stawek opłat w zależności od:
   a) rodzaju substancji w ściekach i temperatury ścieków,
   b) rodzaju ścieków,
   c) jakości i rodzaju pobranej wody oraz jej przeznaczenia,
   d) części obszaru państwa.

Nie przewiduje się mechanizmu waloryzacji stawek opłat za usługi wodne.

1.18. Projekt ustawy nie przewiduje zwolnień z opłat za usługi wodne z tytułu poboru wód. Zwolnione z opłat za usługi wodne będzie natomiast wprowadzanie:

1) do ziemi – ścieków w celu rolniczego wykorzystania, w przypadku posiadania pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na takie ich wykorzystanie;
2) do wód lub do ziemi – wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni, jeżeli ich temperatura nie przekracza +26°C albo różnica między temperaturą wód pobranych i wprowadzanych do wód lub do ziemi pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni jest mniejsza niż 11°C;

3) do wód lub do ziemi – ścieków będących wodami zasolonymi, jeżeli wartość sumy chlorków i siarczanów ($Cl+SO_4$) w tych wodach nie przekracza 500 mg/l;
4) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych na potrzeby chowu i hodowli ryb w obiektach przepływowych charakteryzujących się zwrotnym poborem wód, pod warunkiem że ilość i rodzaj substancji w nich zawartych nie przekroczy wartości ustalonych w warunkach wprowadzania ścieków do wód określonych w pozwoleniu wodnoprawnym;
5) do wód lub do ziemi – wód wykorzystanych, odprowadzanych z obiektów chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych w stawach o wodzie stojącej, o ile produkcja tych ryb oraz tych organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb oraz tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, nie przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu produkcyjnego.

1.19. Projekt ustawy przewiduje obowiązek ponoszenia opłat podwyższonych, które ponosi się w razie korzystania z usług wodnych polegających na poborze wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego. Obowiązkiem poniesienia opłat podwyższonych jest także obłożone korzystanie z tych usług wodnych z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym.

1.20. Wysokość opłaty podwyższonej w przypadku dokonywania poboru wód podziemnych lub wód powierzchniowych bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, została ustalona w wysokości 500% opłaty zmiennej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych. Wysokość opłaty podwyższonej w przypadku wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi została ustalona w wysokości 500% opłaty zmiennej za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi. Opłaty podwyższone ponosi się niezależnie od opłaty zmiennej za usługi wodne. Ustalając wysokość opłat podwyższonych, uwzględnia się okres rozliczeniowy wynoszący kwartał.

1.21. Wody Polskie na podstawie badań, pomiarów lub innych czynności kontrolnych, wykonywanych w ramach kontroli gospodarowania wodami będą ustalać ilość pobranych wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub ilości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego. Wody Polskie określą także wysokość opłaty podwyższonej oraz przekażą tę wysokość podmiotom obowiązanym do ponoszenia opłat podwyższonych w formie informacji. Podmioty obowiązane do ponoszenia opłat podwyższonych będą wnosić te opłaty na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono im tę informację. W razie zaniechania wykonania tego obowiązku, Wody Polskie wymierzą wysokość opłat podwyższonych w drodze decyzji. Do opłat podwyższonych za korzystanie z usług wodnych bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące opłat za usługi wodne dotyczące uiszczania opłat oraz reklamacji.

1.22. Wysokość opłaty podwyższonej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym, została ustalona jako 10-krotność wielkości jednostkowej stawki opłaty zmiennej za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

1.22.1. Wysokość tej opłaty będzie ustalana na podstawie prowadzonych przez podmiot obowiązany do ponoszenia opłat za usługi wodne pomiarów ilości pobieranych wód, wykonywanych za pomocą przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach. Przekroczenie ustala się jako ilość wód pobranych z przekroczeniem warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego za poprzedni rok kalendarzowy. Jeżeli pobrana z jednego ujęcia ilość wód spowoduje przekroczenie kilku warunków pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, opłata podwyższona zostanie ustalona za przekroczenie, które powoduje najwyższy wymiar tej opłaty. W przypadkach, w których nie są prowadzone pomiary ilości pobieranych wód powierzchniowych lub wód podziemnych albo przyrządy użyte do pomiarów nie mają dowodów prawnej kontroli metrologicznej, przyjmuje się, że warunki poboru wód, określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym, zostały przekroczone w zakresie ilości pobranych wód. Oznacza to, że ilość wód powierzchniowych lub wód podziemnych, pobranych z przekroczeniem, ustala się,

przyjmując maksymalną techniczną wydajność eksploatowanych instalacji lub urządzeń do poboru wód, pomnożoną przez ustalony szacunkowo czas ich wykorzystywania.

1.22.2. Omawianą opłatę podwyższoną ponosi się niezależnie od opłaty za usługi wodne za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych.

1.22.3. Omawianą opłatę podwyższoną będzie ustalał w drodze decyzji właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, to jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska. Opłatę w wysokości określonej w tej decyzji należy wnieść na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym ta decyzja stała się ostateczna.

1.22.4. Postępowanie administracyjne w sprawie tej opłaty podwyższonej nie będzie wszczynane, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekroczy 100 zł. Jest to pułap uzasadniony ekonomiką postępowania.

1.25. Opłatę podwyższoną uiszcza się także za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi z przekroczeniem warunków wprowadzania ścieków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym.

1.25.1. Wysokość tej opłaty będzie zależeć odpowiednio od ilości, stanu i składu ścieków, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz dopuszczalnej masy substancji, w tym substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu – stosownie do warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym.

1.25.2. Skład ścieków oznacza stężenie substancji zawartych w tych ściekach, zaś stan ścieków to ich temperatura, odczyn, poziom substancji promieniotwórczych w tych ściekach, a także stopień rozcieńczenia ścieków eliminujący toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

1.26. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, to jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska, ustala tę opłatę podwyższoną w drodze decyzji. Opłatę podwyższoną w wysokości wynikającej z decyzji wnosi się na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym ta decyzja stała się ostateczna. Ze względów ekonomiki postępowania, postępowania w sprawie tej opłaty nie wszczyna się, jeżeli przewidywana wysokość tej opłaty nie przekracza 100 zł.

1.27. W projekcie ustawy zostały określone górne jednostkowe stawki opłaty podwyższonej za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, które będą wynosić:

1) 1300 zł – za 1 kg substancji, w przypadku przekroczenia:
   a) dopuszczalnej ilości i składu ścieków, z wyjątkiem zawiesiny łatwo opadającej,
   b) minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach,
   c) dopuszczalnej masy substancji w ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
2) 14 zł – za 1 dm^3 zawiesiny łatwo opadającej;
3) 14 zł – za 1 m^3 ścieków, w przypadku przekroczenia odczynu pH, poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych lub dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

1.28. Jednostkowe stawki opłaty podwyższonej za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia. Górne jednostkowe stawki opłaty podwyższonej oraz jednostkowe stawki tej opłaty, ustalone w roku poprzednim, podlegają każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, będzie ogłaszał, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość stawek opłaty podwyższonej obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

1.29. Projekt ustawy przewiduje, że właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, którym jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska, będzie mógł odraczać, na wniosek podmiotu korzystającego z usług wodnych, termin płatności opłaty podwyższonej za pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych lub za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym. Warunkiem odroczenia jest terminowa realizacja przedsięwzięcia inwestycyjnego, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia tej opłaty. Odroczenie terminu

płatności opłaty podwyższonej może dotyczyć części albo całości tej opłaty. Termin płatności opłaty podwyższonej może być odroczony wyłącznie na okres niezbędny do zrealizowania przedsięwzięcia. W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia terminu płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłaty podwyższonej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, którym jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu odroczonej opłaty o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia. Jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy. Jeżeli jednak przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia terminu płatności opłaty podwyższonej nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, którym jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska, stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej opłaty podwyższonej wraz z określonymi w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.

1.30. Opłatę za usługi wodne są obowiązane ponosić:

1) podmioty korzystające z usług wodnych;
2) osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:
   a) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   b) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
   c) użytkownikami wieczystymi gruntów,
   d) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego

   – które na skutek wykonywania robót i obiektów mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej doprowadziły do zmniejszenia tej retencji;
3) podmioty wydobywające z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamień, żwir, piasek oraz inne materiały, a także wycinające rośliny z wód lub brzegu.

1.31. Opłaty za usługi wodne oraz opłaty podwyższone podmioty będą wnosić na rachunek bankowy Wód Polskich. Wpływy z opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stanowią przychody Wód Polskich, z wyjątkiem wpływów z opłat za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi oraz opłat podwyższonych, o których mowa w art. 279 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. b projektu ustawy, które w 10% stanowią przychód Wód Polskich, zaś w 90% stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

1.32. Wpływy z opłaty za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej będą wnoszone na rachunek bankowy właściwej gminy (miasta). Wpływy te będą stanowić w 90% przychód Wód Polskich, zaś w 10% dochód budżetu właściwej gminy.

1.33. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim, właściwym organom Inspekcji Ochrony Środowiska oraz gminom. Do ponoszenia opłat za usługi wodne oraz opłat podwyższonych nie będzie się stosować – co do zasady – przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących ustalania opłaty prolongacyjnej. Do ponoszenia opłat podwyższonych nie będzie się stosować także przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotyczących terminu płatności należności, odroczenia tego terminu oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę. Opłaty za usługi wodne oraz opłaty podwyższone podlegają przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

1.34. Należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych i ich odcinków oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, usytuowanych na śródlądowych wodach powierzchniowych ponosi się za:

1) przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi;
2) przewóz towarów statkami towarowymi;
3) żeglugę pustych statków towarowych;
4) holowanie lub spław drewna;
5) korzystanie ze śluz lub pochylni.

Do ponoszenia należności są obowiązane podmioty wykonujące te czynności.

1.35. Wysokość należności za przewóz osób statkami pasażerskimi oraz wycieczkowymi ustala się w zależności od liczby miejsc pasażerskich i długości przebytej drogi w jednym rejsie. Wysokość należności za przewóz towarów ustala się w zależności od masy przewożonych towarów i długości trasy. Masę przewożonych towarów zaokrągla się do pełnych ton, a wysokość należności do pełnych dziesiątek groszy. Wysokość należności za przewóz ustala się za tonokilometry. Wysokość należności za żeglugę pustych statków towarowych ustala się za jeden tonokilometr nośności wymierzonej. Jeżeli wysokość należności za przewóz towarów śródlądowymi drogami wodnymi lub ich odcinkami byłaby niższa od wysokości należności za żeglugę pustego statku towarowego, wysokość należności ustala się jak za żeglugę pustego statku towarowego.

1.36. Wysokość należności za holowanie lub spław drewna ustala się za tonokilometry. Masę drewna ustala się na podstawie dokumentu przewozowego wystawionego przez przewoźnika. Jeżeli w dokumencie przewozowym nie podano ilości metrów sześciennych drewna albo przewoźnik nie wystawił dokumentu przewozowego, przyjmuje się, że 1 m^3 drewna odpowiada 3,5 m^2 powierzchni tratwy, co równa się masie 0,7 tony.

1.37. Wysokość należności za korzystanie ze śluz lub pochylni ustala się w zależności od rodzaju i wielkości statku oraz od godzin korzystania z tych urządzeń (od 7^{00} do 19^{00} albo od 19^{00} do 7^{00}) – w godzinach pracy śluzy lub pochylni. W śluzach wielostopniowych każdą komorę uznaje się za osobną śluzę.

1.38. Wysokość należności będzie ustalana na podstawie deklaracji składanej przez podmioty obowiązane do ponoszenia należności. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności będzie składał deklarację Wodom Polskim w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym była wykonywana żegluga. Jeżeli podmiot nie złoży deklaracji, Wody Polskie ustalą wysokość należności na podstawie własnych ustaleń.

1.39. Wody Polskie ustalą wysokość należności i przekazują podmiotom obowiązanym do ponoszenia należności w formie informacji, zawierającej także sposób obliczenia tej należności. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności będzie obowiązany do wniesienia należności na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia, w którym doręczono mu informację. Zaniechanie tego obowiązku będzie skutkować

określeniem należności przez Wody Polskie w drodze decyzji. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności będzie obowiązany wnieść należność określoną w decyzji na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu tej decyzji. Zaskarżenie tej decyzji nie wstrzyma jej wykonania.

1.40. Należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), będą pobierane bezpośrednio w miejscu przejścia przez śluzę lub przejścia przez pochylnię. Za pobraną należność będzie wystawiane potwierdzenie uiszczenia należności.

1.41. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności, któremu przekazano informację o wysokości należności, będzie mógł złożyć reklamację, jeżeli nie zgadza się z wysokością należności. Reklamację składa się do Wód Polskich, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania informacji. Złożenie reklamacji nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia należności. Wody Polskie rozpatrzą reklamację w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania. W razie uznania reklamacji, Wody Polskie przekażą podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności nową informację, zawierającą także sposób obliczenia wysokości należności. W razie nieuznania reklamacji, Wody Polskie ustalą wysokość należności w drodze decyzji. Podmiot obowiązany do ponoszenia należności będzie obowiązany wnieść należność określoną w decyzji na rachunek bankowy Wód Polskich w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji. Od decyzji podmiotowi obowiązanemu do ponoszenia należności będzie przysługiwać skarga do sądu administracyjnego. Zaskarżenie decyzji nie wstrzyma jej wykonania.

1.42. Projekt ustawy określa maksymalne stawki należności. Maksymalna stawka należności za:

1) żeglugę pustych statków towarowych nie może być wyższa niż 0,5 gr za jeden tonokilometr nośności wymierzonej,
2) żeglugę statków pasażerskich i wycieczkowych nie może być wyższa niż 2,5 gr za iloczyn jednego miejsca na statku i każdego kilometra przebytej drogi wodnej;
3) przewóz towarów statkami towarowymi oraz holowanie i spław drewna nie może być wyższa niż 2 gr za jeden tonokilometr;
4) za korzystanie ze śluz lub pochylni nie może być wyższa niż:

a) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 7^{00} do 19^{00} – 35 zł,
b) za jedno przejście przez śluzę lub pochylnię w godzinach od 19^{00} do 7^{00} – 70 zł.

1.43. Jednostkowe stawki należności, śródlądowe drogi wodne i ich odcinki oraz wzór formularza do składania deklaracji, określi, w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw gospodarki wodnej.

1.44. Maksymalne stawki należności oraz jednostkowe stawki należności ustalone w roku poprzednim będą podlegać każdego roku kalendarzowego zmianie w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem za rok poprzedni, ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski". Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, będzie ogłaszał, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", wysokość stawek należności obowiązujących od dnia 1 stycznia roku następnego.

1.45. Należności nie będą ponoszone za:
1) statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do 15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni;
2) statki jednostek organizacyjnych właściciela wód lub urządzeń wodnych zlokalizowanych na wodach oraz jednostek państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej;
3) okręty i jednostki pływające sił zbrojnych, jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Krajowej Administracji Skarbowej oraz jednostki ratownicze;
4) statki Państwowej i Społecznej Straży Rybackiej;
5) statki urzędów morskich oraz urzędów żeglugi śródlądowej;
6) statki straży gminnych (miejskich);
7) promy w ciągu dróg publicznych.

1.46. Do należności, z wyłączeniem należności za korzystanie ze śluz lub pochylni przez statki przeznaczone do uprawiania sportu lub rekreacji i inne małe statki (statki do

15 ton nośności lub służące do przewozu nie więcej niż 12 pasażerów), będą stosowane przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim. Postępowanie w sprawie należności nieuiszczonej w terminie będzie wszczynane z urzędu, w stosunku do zakładu, który zalega z jej uiszczeniem, po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin jej płatności.

2. Zgoda wodnoprawna

2.1. Projekt ustawy uzupełnia obowiązujące regulacje dotyczące pozwoleń i zgłoszeń wodnoprawnych i wprowadza pojęcie zgody wodnoprawnej, obejmującej:

1) wydanie pozwolenia wodnoprawnego;
2) przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego;
3) wydanie oceny wodnoprawnej;
4) wydanie decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz art. 176 ust. 4.

2.2. Problematyka pozwoleń wodnoprawnych oraz zgłoszeń wodnoprawnych nie uległa znaczącym zmianom w stosunku do obowiązującego stanu prawnego, w tym w szczególności w zakresie wyłączenia wydawania pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód, jakim jest rybackie korzystanie z wód, które istnieje w ustawie – Prawo wodne. Wynika to z faktu, że oddawanie obwodów rybackich w użytkowanie jest przekazywane na podstawie umów podpisywanych z dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej po przeprowadzeniu przez niego konkursu ofert (lub procedury konkursowej). Zmianie uległy natomiast regulacje dotyczące organów wydających pozwolenia wodnoprawne. Zgodnie z projektem ustawy pozwolenia wodnoprawne będą wydawane, w drodze decyzji, przez Wody Polskie, z tym, że Wodom Polskim, pozwolenia wodnoprawne będzie wydawał, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Projekt ustawy dokonuje przyporządkowania poszczególnych kategorii pozwoleń wodnoprawnych wydawanych przez Wody Polskie do poszczególnych rodzajów jednostek organizacyjnych Wód Polskich oraz określa instancyjność postępowania w ramach struktury organizacyjnej tego podmiotu.

2.3. Podjęcie inwestycji lub działania mogącego wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 projektu ustawy, wymaga uzyskania oceny wodnoprawnej. W ten sposób projekt

ustawy wyłącza z procedury oceny oddziaływania na środowisko badanie dotyczące zgodności planowanych przedsięwzięć z Ramową Dyrektywą Wodną, w tym przesłanek dla uzyskania derogacji od osiągnięcia celów środowiskowych na podstawie art. 4 ust. 7 tej dyrektywy. Badanie tych przesłanek nie będzie więc w kompetencji regionalnych dyrekcji ochrony środowiska (rdoś), ponieważ zostanie przeniesione do właściwości organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami.

2.4. Wydanie pozwolenia wodnoprawnego lub przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego będzie następować przed uzyskaniem:

1) decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego oraz decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
2) decyzji o pozwoleniu na rozbiórkę obiektów jądrowych – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
3) decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w przypadku gdy dokonanie zmiany sposobu zagospodarowania terenu, o której mowa w tej decyzji, nie wiąże się z koniecznością uzyskania pozwolenia na budowę;
4) koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie kompleksu podziemnego składowania dwutlenku węgla, koncesji na wydobywanie kopalin ze złóż, koncesji na podziemne bezzbiornikowe magazynowanie substancji, koncesji na podziemne składowanie odpadów oraz koncesji na podziemne składowanie dwutlenku węgla – udzielanych na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
5) decyzji zatwierdzającej plan ruchu dla wykonywania robót geologicznych związanych z poszukiwaniem i rozpoznawaniem złoża węglowodorów lub decyzji inwestycyjnej w celu wykonywania koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża – wydawanych na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
6) decyzji zatwierdzającej plan ruchu dla wykonywania robót geologicznych na podstawie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złoża kopaliny – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;

7) decyzji określającej szczegółowe warunki wydobywania kopaliny – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze;
8) decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów;
9) decyzji o zmianie lasu na użytek rolny – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach;
10) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych;
11) decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego;
12) decyzji o zezwoleniu na prowadzenie obiektu unieszkodliwiania odpadów wydobywczych – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych;
13) decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;
14) zezwolenia na budowę obiektu jądrowego oraz zezwolenia na budowę składowiska odpadów promieniotwórczych, wydawanych na podstawie ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe;
15) decyzji o zezwoleniu na założenie lotniska – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;
16) zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów i zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Wydanie pozwolenia wodnoprawnego lub przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Wydanie decyzji, o których mowa w art. 77 ust. 3 i 8 oraz art. 176 ust. 4 projektu

ustawy, następuje przed uzyskaniem decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

2.5. Projekt ustawy wprowadza nowy rodzaj instrumentu prawnego w postaci oceny wodnoprawnej, której celem jest analiza i ocena wpływu planowanej inwestycji lub działania na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych.

2.5.1 Uzyskanie oceny wodnoprawnej będzie wymagane dla inwestycji lub działań, mogących wpłynąć na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 projektu ustawy, w zakresie:

1) korzystania z usług wodnych;
2) długotrwałego obniżenia poziomu zwierciadła wody podziemnej;
3) piętrzenia wody podziemnej;
4) rekultywacji wód powierzchniowych lub wód podziemnych;
5) wprowadzania do śródlądowych wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów;
6) wykonania urządzeń wodnych;
7) regulacji wód, zabudowy potoków górskich oraz kształtowania nowych koryt cieków naturalnych;
8) zmiany ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającej wpływ na warunki przepływu wód;
9) robót i obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej;
10) działań podejmowanych w ramach utrzymywania wód.

2.5.2. Rodzaje inwestycji i działań wymagających oceny wodnoprawnej określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, kierując się wpływem tych inwestycji i działań, na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych.

2.5.3. Ocena wodnoprawna będzie wydawana w drodze decyzji na wniosek podmiotu planującego realizację inwestycji lub działania, które tej oceny wymaga.

2.5.4. W celu usprawnienia procesu inwestycyjnego, w projekcie ustawy przyjęto, że w przypadku przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko ocenę wodnoprawną zastąpi decyzja

o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzja, przed wydaniem której jest przeprowadzana ponowna ocena oddziaływania na środowisko – o ile taka ocena jest w przypadku danego przedsięwzięcia przeprowadzana.

2.5.5. Jeżeli zostanie ustalone, że planowana inwestycja lub działanie wpływa korzystnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych albo nie wpływa na możliwość ich osiągnięcia, wydaje się ocenę wodnoprawną. Jeżeli zaś zostanie ustalone, że planowana inwestycja lub działanie wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych na wnioskodawcę nakłada się obowiązek przedłożenia dokumentów potwierdzających spełnienie warunków dopuszczających nieosiągnięcie celów środowiskowych. Dokumenty potwierdzające spełnienie warunków dopuszczających nieosiągnięcie celów środowiskowych organ właściwy w sprawach ocen wodnoprawnych poddaje analizie. Jeżeli analiza potwierdzi spełnienie tych warunków, wydaje się ocenę wodnoprawną. W przeciwnym przypadku odmawia się, w drodze decyzji, wydania oceny wodnoprawnej.

2.6. Z uwagi na okoliczność współfinansowania istotnej części inwestycji w zakresie gospodarki wodnej ze środków budżetu Unii Europejskiej zachodzi potrzeba wprowadzenia rozwiązań ułatwiających inwestorom przygotowanie dokumentacji projektów niezbędnej dla uzyskania wsparcia. Elementem tej dokumentacji w wielu przypadkach będzie deklaracja właściwego organu odpowiedzialnego za gospodarkę wodną w rozumieniu art. 3 ust. 2 Ramowej Dyrektywy Wodnej.

2.7. Deklaracja ta jest przygotowywana według formularza stanowiącego dodatek 2 do „formatu dokumentu służącego przekazywaniu informacji na temat dużego projektu" będącego załącznikiem II rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/207 z dnia 20 stycznia 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do wzoru sprawozdania z postępów, formatu dokumentu służącego przekazywaniu informacji na temat dużych projektów, wzorów wspólnego planu działania, sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia", deklaracji zarządczej, strategii audytu, opinii audytowej i rocznego sprawozdania z kontroli oraz metodyki przeprowadzania analizy kosztów i korzyści, a także zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 w odniesieniu

do wzoru sprawozdań z wdrażania w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna" (Dz. Urz. UE L 38 z 13.02.2015, str. 1, z późn. zm.).

2.8. Deklaracja stanowi zaświadczenie w rozumieniu art. 217 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 219 Kodeksu postępowania administracyjnego odmowa wydania zaświadczenia lub odmowa wydania zaświadczenia o żądanej treści następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

2.9. Mając na względzie sprawowanie przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej roli władzy wodnej, co będzie miało szczególny wymiar w wydawaniu zgód wodnoprawnych Wodom Polskim, w urzędzie zapewniającym obsługę tego ministra zostanie utworzona komórka organizacyjna dedykowana do realizacji zadań w obszarze orzecznictwa administracyjnego w tej dziedzinie. Ta komórka organizacyjna będzie odrębna oraz niezależna od komórki organizacyjnej zapewniającej obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej w pozostałych obszarach kompetencyjnych tego ministra. Zakłada się, że potencjał kadrowy tej komórki organizacyjnej będzie obejmował około 40 pracowników.

3. Wprowadzenie nowej regulacji prawnej w obszarze zarządzania ryzykiem powodziowym.

3.1. Przepisy nowego Prawa wodnego dokonujące transpozycji postanowień Ramowej Dyrektywy Wodnej w tym zakresie (art. 11 oraz art. 13 tej dyrektywy) zostały ponownie zredagowane z uwzględnieniem konieczności zachowania właściwej hierarchii poszczególnych dokumentów planistycznych. Ponadto wprowadzono nową regulację zapewniającą korelację zarządzania ryzykiem powodziowym z działaniami w obszarze planowania i zagospodarowania przestrzennego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3.2. W miejsce ustawowych zakazów obowiązujących na tych obszarach oraz decyzji zwalniających z tych zakazów, projekt ustawy przewiduje, że w celu zapewnienia ochrony ludności i mienia przed powodzią:

1) obszary szczególnego zagrożenia powodzią będą uwzględniane w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planie zagospodarowania przestrzennego województwa, strategii rozwoju województwa, ramowym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, studium

uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy;

2) poziom zagrożenia powodziowego wynikający z wyznaczenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią będzie uwzględniany w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzjach o warunkach zabudowy, dotyczących nieruchomości w całości lub w części położonych na tych obszarach.

3.3. Projekty:

1) strategii rozwoju województwa,
2) planu zagospodarowania przestrzennego województwa,
3) ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego,
4) studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy,
5) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
6) decyzji o warunkach zabudowy,
7) decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego,
8) decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej

– będą więc wymagały uzgodnienia z Wodami Polskimi w zakresie dotyczącym zabudowy i zagospodarowania terenu położonego na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią.

3.4. Dokonując uzgodnień, Wody Polskie będą uwzględniać prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi, poziom zagrożenia powodziowego, proponowaną zabudowę i zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, a także jego aktualne zagospodarowanie i dotychczasowe przeznaczenie.

3.5. Uzgodnienie w zakresie śródlądowych dróg wodnych nastąpi po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wyda opinię w terminie 14 dni, przy czym brak opinii we wskazanym terminie będzie uznawany za wydanie pozytywnej opinii.

3.6. Wody Polskie będą dokonywać uzgodnienia w drodze decyzji. W decyzji będą określane wymagania lub warunki dla planowanej zabudowy oraz planowanego zagospodarowania terenów położonych na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią. W decyzji będą określane, w zależności od potrzeb, szczegółowe wymagania oraz

warunki w zakresie określonym w przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej oraz ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu oraz z ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej.

3.7. Wody Polskie odmówią, w drodze decyzji, uzgodnienia projektów dokumentów, o których mowa w pkt 3.3. jeżeli planowana zabudowa lub planowane zagospodarowanie terenu położonego na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią:

1) naruszają ustalenia planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza;
2) naruszają ustalenia planu zarządzania ryzykiem powodziowym;
3) stanowią zagrożenie dla ochrony zdrowia ludzi, środowiska i dóbr kultury wpisanych do rejestru zabytków;
4) naruszają funkcjonowanie infrastruktury krytycznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym;
5) utrudniają zarządzanie ryzykiem powodziowym.

Nie będzie można odmówić uzgodnienia lokalizacji obiektów mostowych w całości lub w części realizowanych lub planowanych na obszarach szczególnego zagrożenia powodzi z przyczyn, o których mowa w art. 166 ust. 10 projektu, jeżeli ich realizacja jest konieczna dla zachowania ciągłości istniejących lub projektowanych ciągów komunikacyjnych.

4. Doprecyzowanie regulacji w materii prawnej obejmującej cele środowiskowe i zasady ochrony wód, w celu położenia nacisku na osiągnięcie celów środowiskowych dla wód, w miejsce nacisku na obowiązek ich utrzymywania.

Mając na uwadze, że celem Ramowej Dyrektywy Wodnej jest ustalenie ram dla ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, wód przybrzeżnych oraz wód podziemnych, obowiązki organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami będą doprecyzowane przez położenie nacisku na ochronę tych wód przed zanieczyszczeniem oraz na osiągnięcie właściwych celów środowiskowych, a nie na utrzymywanie tych wód, rozumiane jako wykonywania na tych wodach robót o charakterze utrzymaniowym.

5. Dyrektywa azotanowa.

5.1. W związku z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazującym na niewypełnienie przez Polskę zobowiązań wynikających z dyrektywy azotanowej w projekcie ustawy zawarto propozycję regulacji zmierzającej do wprowadzenia jednego programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu.

5.2. Istotą przedmiotowej propozycji jest ustanowienie na terenie całego kraju jednego programu działań, bez wyznaczania obszarów szczególnego narażenia na zanieczyszczenia azotanami pochodzenia rolniczego (OSN). Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 5 dyrektywy azotanowej Państwa Członkowskie są zwolnione z obowiązku określania szczególnych stref zagrożenia, jeśli ustanawiają i stosują programy działania określone w art. 5 zgodnie z niniejszą dyrektywą, na całym terytorium kraju.
W świetle tej regulacji możliwe jest wprowadzenie programu działań z pominięciem wyznaczania obszarów szczególnie narażonych na zanieczyszczenia pochodzenia rolniczego (OSN), o których mowa w art. 2 lit. k oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy azotanowej.

5.3. Takie rozwiązanie stanowi dopuszczalną przez dyrektywę azotanową alternatywę dla wyznaczania OSN i ustanawiania dla tych OSN jednostkowych programów działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych. Propozycja wprowadzenia jednego programu działań została poparta doświadczeniami innych państw, w tym Niemiec i Austrii.

5.4. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobiegania dalszemu zanieczyszczeniu zostanie opracowany i wdrożony na terenie całego kraju program działań, zwany dalej „programem działań". Program działań będą obowiązane stosować podmioty wykonujące działalność rolniczą.

5.4.1. Program działań będzie zawierał środki oraz sposób postępowania w zakresie praktyki rolniczej w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Środki oraz sposób postępowania będą mogły być zróżnicowane w zależności od części obszaru kraju z uwzględnieniem:

1) warunków glebowych;

2) warunków klimatycznych;
3) warunków wodnych i środowiska;
4) ukształtowania terenu;
5) zagospodarowania gruntów oraz praktyki rolniczej, w tym systemu płodozmianu.

5.4.2. Projekt programu działań opracuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

5.4.3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracuje projekt programu działań. W projekcie programu działań minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi harmonogram rzeczowy i czasowy realizacji środków służący ograniczeniu odpływu azotanów ze źródeł rolniczych oraz sposób dokumentowania realizacji programu działań. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu działań, zapewni możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgodni zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu programu działań z ministrem właściwym do spraw rolnictwa. Rada Ministrów przyjmie program działań, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością realizacji celów, o których mowa w pkt 5.1. Program działań podlega przeglądowi co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji.

5.4.4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokona ceny skuteczności programu działań. Monitoring służący dokonaniu oceny skuteczności programu działań będzie wykonywany w ramach państwowego monitoringu środowiska. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska będzie dokonywał kontroli wypełniania obowiązków przez prowadzących działalność rolniczą w związku z realizacją programu działań.

5.4.5. Według zaproponowanych kryteriów program działań będzie zobligowany do realizacji 466 tys. gospodarstw rolniczych w kraju. Spocznie na nich obowiązek prowadzenia dokumentacji wszystkich zabiegów związanych z nawożeniem azotowym oraz na części z nich dodatkowo sporządzania średniorocznego planu nawożenia azotem. Wydatki wynikające z tych obowiązków zostały oszacowane na 41,3 mln zł rocznie, z tego 80% stanowić będą koszty pracy. Jednak poprawa racjonalności nawożenia azotem może również dać wymierne korzyści samym gospodarstwom

rolnym. Dzięki ograniczeniom potencjalnych strat azotu poprzez optymalny dobór dawki nawozu do oczekiwanego plonu gospodarstwa rolne mogą zaoszczędzić na wydatkach związanych z ich zakupem lub uzyskać wpływy ze sprzedaży ich nadwyżek.

5.4.6. Nowe wymagania dotyczące przechowywania nawozów naturalnych będzie musiało spełnić ponad 335 tys. gospodarstw rolnych i spowodują wydatki inwestycyjne wynoszące około 754,7 mln zł. Wymóg ten będzie miał zapewne negatywny wpływ na ekonomię gospodarstw o średniej skali produkcji zwierzęcej (10–30 DJP), nieposiadających dostatecznej infrastruktury do przechowywania nawozów naturalnych pochodzenia zwierzęcego. Spowoduje to pogorszenie konkurencyjności zwłaszcza gospodarstw utrzymujących trzodę chlewna i konie, których nie będzie stać na nowe inwestycje. Wydłużenie okresu na dostosowanie gospodarstw do wymogów programu działań, w zakresie przechowywania nawozów naturalnych, będzie wpływało pozytywnie na ich kondycję ekonomiczną.

5.4.7. Zakaz lokalizacji wodopojów dla zwierząt w wodach powierzchniowych według przeprowadzonych obliczeń oznaczać będzie potrzebę wydatków szacowana na około 15,2 mln zł. Jednak większość z nich będą stanowiły nakłady pracy głównie własnej samych posiadaczy zwierząt (udział około 85%).

5.4.8. Łącznie wprowadzenie programu działań przy założeniu wyłączeniu wskazanych grup gospodarstw rolnych oznaczał będzie wydatki 811,2 mln zł. Większość z nich (jak już wspomniano 754,7 mln zł) – dostosowanie infrastruktury do przechowywania nawozów naturalnych pochodzenia zwierzęcego będzie miało charakter inwestycji w środki trwałe. Roczne obciążenie wyniku finansowego kosztami ich amortyzacji będzie więc znacznie niższe. Uwzględniając średnio 25-letni okres użytkowania urządzeń i budowli do przechowywania nawozów naturalnych, w przypadku wykonania powyższych inwestycji szacowany poziom dodatkowych kosztów z tytułu zmian warunków przechowywania nawozów naturalnych wyniesie 30,2 mln zł rocznie. Dodatkowo jednak należy uwzględnić zmienny w czasie koszt kapitału, tj. odsetek w przypadku inwestycji finansowanych kredytami lub pożyczkami, czy też utraconych korzyści z zainwestowanego kapitału własnego – inwestycje sfinansowane środkami własnymi. W związku z tym zarówno na poziomie branży (branża zwierzęca), jak również na poziomie makro (całe rolnictwo) przewidywany jest wzrost kosztów produkcji i pogorszenie konkurencyjności rolnictwa.

5.4.9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekaże Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie w ciągu 6 miesięcy od dnia, w którym upływają 4 lata od dnia wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów wprowadzającego program działań, a następnie w ciągu 6 miesięcy od dnia, w którym upływają 4 lata od aktualizacji programu działań.

5.4.10. Ośrodki doradztwa rolniczego zapewnią prowadzenie szkoleń dla rolników, obejmujących praktyczne zagadnienia stosowania środków zawartych w programie działań oraz dostarczenie rolnikom informacji wspierających stosowanie zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej.

5.4.11. Podmioty prowadzące produkcję rolną, w związku z naruszeniem programu działań, będą ponosiły opłatę z tego tytułu. Górne jednostkowe stawki opłaty będą wynosiły:

1) 2000 zł za stosowanie nawozów niezgodnie z programem działań;
2) 3000 zł za przechowywanie odchodów zwierzęcych niezgodnie z programem działań;
3) 500 zł za prowadzenie dokumentacji realizacji programu działań niezgodnie z programem działań albo za jej brak;
4) 500 zł za brak planu nawożenia azotem, jeżeli jest wymagany przez program działań.

5.5. Nowe zadania w zakresie realizacji postanowień dyrektywy azotanowej przypisane do kompetencji ministra właściwego do spraw rolnictwa i rozwoju wsi będą realizowane w ramach środków określanych corocznie w ustawie budżetowej, bez konieczności dodatkowych zwiększeń.

5.6. Dodanie pkt 2a w art. 400a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska umożliwi Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej finansowanie przedsięwzięć związanych z wdrożeniem programu działań, poprzez instrumenty zwrotne, zgodnie z regulacjami dotyczącymi pomocy publicznej.

5.7. Zasady finansowania oraz dofinansowania ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej są określone w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia

2001 r. – Prawo ochrony środowiska i te zasady już od 2017 r. muszą być stosowane także w zakresie wsparcia przez fundusze udzielanego na realizację programu działań.

IV. Pozostałe zakładane obszary regulacji

1. Nowa regulacja w zakresie systemu informacyjnego gospodarowania wodami.

1.1. System informacyjny gospodarowania wodami, który zastąpi dotychczasowy kataster wodny, będzie prowadzony w systemie teleinformatycznym i będzie gromadził informacje w zakresie gospodarowania wodami, w szczególności informacje na temat:

1) sieci hydrograficznej;
2) hydrologicznych i meteorologicznych stacji pomiarowo-obserwacyjnych;
3) przebiegu granic obszarów zlewni, dorzeczy i regionów wodnych;
4) ilości i jakości zasobów wód podziemnych, w tym dostępnych zasobów wód podziemnych, lokalizacji głównych zbiorników wód podziemnych oraz sieci obserwacyjno-badawczej wód podziemnych;
5) ilości i jakości zasobów wód powierzchniowych, w tym stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego wód powierzchniowych;
6) wielkości poboru wody powierzchniowej lub podziemnej oraz wielkości zrzutów ścieków do wód lub do ziemi według wartości rzeczywistych i informacji ze zgód wodnoprawnych;
7) lokalizacji źródeł zanieczyszczeń punktowych i obszarowych, wraz z ich charakterystyką, w tym lokalizacją punktów zrzutu ścieków z podaniem współrzędnych;
8) obwodów rybackich;
9) profili wody w kąpieliskach;
10) pozwoleń wodnoprawnych, ocen wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych wydawanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
11) ilości i rodzaju substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w pozwoleniach wodnoprawnych i pozwoleniach zintegrowanych;
12) urządzeń wodnych;
13) obszarów chronionych, w tym stref ochronnych i obszarów ochronnych;
14) oceny obszarów chronionych;

15) wyników badań i oceny wód powierzchniowych wykorzystywanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
16) ocen obszarowych jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;
17) ocen jakości wody w kąpielisku;
18) spółek wodnych;
19) następujących dokumentów planistycznych:
    a) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy,
    b) planów zarządzania ryzykiem powodziowym,
    c) planu przeciwdziałania skutkom suszy,
    d) wstępnej ocenę ryzyka powodziowego,
    e) map zagrożenia powodziowego,
    f) map ryzyka powodziowego,
    g) programu ochrony wód morskich;
20) urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów.

1.2. W systemie informacyjnym gospodarowania wodami znajdą się także decyzje wydane na podstawie projektowanej ustawy, w tym zgody wodnoprawne oraz informację o pozwoleniu wodnoprawnym, które wygasło z mocy prawa, informację o zrzeczeniu się przez zakład pozwolenia wodnoprawnego, informację o zgłoszeniach, które stały się bezprzedmiotowe, decyzje o nałożeniu obowiązków usunięcia negatywnych skutków w środowisku wynikających z wykonywania zgody wodnoprawnej lub powstałych w wyniku działalności prowadzonej niezgodnie z warunkami wynikającymi ze zgody wodnoprawnej, obowiązkach zakładu niezbędnych do kształtowania zasobów wodnych po wygaśnięciu pozwolenia wodnoprawnego, decyzje w sprawie zmiany pozwolenia wodnoprawnego albo jego ograniczenia lub cofnięcia, decyzje w sprawie legalizacji urządzeń wodnych.

1.3. System informacyjny gospodarowania wodami dla obszaru państwa, z uwzględnieniem podziału państwa na obszary dorzeczy i regiony wodne będą prowadzić Wody Polskie.

1.4. Źródłami danych dla systemu informacyjnego gospodarowania wodami będą w szczególności rejestry i zbiory danych prowadzone przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz Wody Polskie, a także przez:
1) organy prowadzące ewidencję gruntów i budynków;

2) państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną;
3) państwową służbę hydrogeologiczną;
4) właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska;
5) zakłady oraz właściciele urządzeń wodnych;
6) właściwy organ ochrony przyrody, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
7) Głównego Inspektora Sanitarnego;
8) organy właściwe do wydawania pozwoleń zintegrowanych;
9) wojewodów.

1.5. Organy administracji publicznej i podmioty, o których mowa pkt 1.4, będą miały obowiązek nieodpłatnego przekazywania danych wchodzących w zakres informacji gromadzonych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami.

1.6. System informacyjny gospodarowania wodami będzie udostępniany do wglądu nieodpłatnie. Zbiory danych przestrzennych zawarte w systemie informacyjnym gospodarowania wodami będą udostępniane w formie usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej.

1.7. Wody Polskie utworzą i będą utrzymywać Hydroportal jako węzeł krajowej infrastruktury informacji przestrzennej oraz centralny punkt dostępowy do usług, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, oraz innych informacji z zakresu gospodarowania wodami.

1.8. Wyszukiwanie informacji, sporządzanie kopii dokumentów oraz ich przesyłanie odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

1.9. Za przygotowanie i udostępnienie informacji w innej formie Wody Polskie będą pobierać opłatę, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej, art. 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Maksymalna opłata nie będzie mogła być wyższa niż 10 000 zł za jedną czynność wskazaną w nocie księgowej. Opłatę będzie się

uiszczać przed udostępnieniem informacji na rachunek bankowy Wód Polskich. W przypadku nieuiszczenia opłaty Wody Polskie odmówią udostępnienia tych informacji.

1.10. Przedmiotowe propozycje mają na celu doprecyzowanie regulacji z zakresu gromadzenia, przetwarzania i udostępniania informacji z systemu informacyjnego gospodarowania wodami, a także przyczynią się do zapewnienia odpowiedniego środowiska prawnego dla funkcjonowania nowoczesnych narzędzi informatycznych przeznaczonych do sprawnego zarządzania informacjami o gospodarowaniu wodami. Będzie także uwzględniona potrzeba modyfikacji obecnego systemu gromadzenia danych o presjach antropogenicznych na stan wód, niezbędna dla potrzeb właściwego planowania w gospodarowaniu wodami oraz przygotowania dokumentów planistycznych wynikających z Ramowej Dyrektywy Wodnej, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego czy też Dyrektywy Powodziowej – ma to ogromne znaczenie w aspekcie przekazywania Komisji Europejskiej raportów z realizacji szeregu dyrektyw, w których dane na ten sam temat bywają niespójne; system informacyjnego gospodarowania wodami powinien nie tylko dostarczać nowoczesne narzędzia, ale również dane, w tym dane o presjach.

2. Rozbudowanie oraz doprecyzowanie regulacji w zakresie wykonywania kontroli gospodarowania wodami.

Przewiduje się rozbudowanie oraz doprecyzowanie regulacji w zakresie kontroli gospodarowania wodami prowadzonej przez służby ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki zakresu kontroli, sposobu jej wykonywania, uprawnień inspektorów oraz upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, z założeniem, że:

1) uprawnienia inspektora zostały uzupełnione o prawo do:
    a) utrwalania przebiegu i wyników oględzin, za pomocą aparatury i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku,
    b) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli,

c) wykonywania niezbędnych dla celów kontroli odpisów lub wyciągów z dokumentów, jak również zestawień i obliczeń sporządzanych na podstawie dokumentów, a w razie potrzeby żądania ich od podmiotu kontrolowanego,
d) sprawdzania tożsamości osób uczestniczących w kontroli gospodarowania wodami,
e) oceny sposobu i poprawności wykonywania pomiarów dotyczących korzystania z wód przez zakład;

2) kontrolę podmiotu przeprowadza się po okazaniu legitymacji służbowej i upoważnienia do jej przeprowadzenia, które powinno zawierać:
a) wskazanie podstawy prawnej przeprowadzenia kontroli,
b) oznaczenie organu kontroli,
c) imię i nazwisko, stanowisko służbowe osoby upoważnionej do przeprowadzenia kontroli oraz numer jej legitymacji służbowej,
d) określenie zakresu przedmiotowego kontroli,
e) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli,
f) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji,
g) pouczenie kontrolowanego podmiotu o jego prawach i obowiązkach,
h) datę i miejsce wystawienia upoważnienia;

3) upoważnienie do przeprowadzania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy powinno dodatkowo zawierać oznaczenie przedsiębiorcy objętego kontrolą;

4) jeżeli okoliczności faktyczne uzasadniają niezwłoczne podjęcie kontroli, inspektorzy będą uprawnieni do przeprowadzania kontroli bez uprzedzenia i o każdej porze, po okazaniu legitymacji służbowej, przy czym kontrolowanemu będzie należało niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia podjęcia kontroli, doręczyć upoważnienie do przeprowadzenia kontroli;

5) inspektor będzie mógł przeprowadzić kontrolę bez udziału kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej w obecności innego pracownika kontrolowanego lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny;

6) wzór legitymacji inspektora określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając możliwość identyfikacji organu kontroli i osób wykonujących czynności kontrolne;
7) protokół kontroli będą podpisywać inspektor i kontrolowany, który będzie mógł wnieść do protokołu umotywowane zastrzeżenia i uwagi;
8) w razie odmowy podpisania protokołu, inspektor poczyni o tym wzmiankę w protokole, a odmawiający podpisu będzie mógł w terminie 7 dni przedstawić swoje stanowisko na piśmie – odmowa podpisania protokołu nie będzie stanowić przeszkody do podjęcia środków prawnych przewidzianych ustawą;
9) kontrolowany, w terminie wyznaczonym w zarządzeniu pokontrolnym, będzie obowiązany poinformować organ kontrolujący o realizacji zaleceń wskazanych w zarządzeniu pokontrolnym.

3. Wprowadzenie regulacji mającej na celu ujednolicenie zasad gospodarowania nieruchomościami pod urządzeniami wodnymi, urządzeniami wodnymi lub ich częściami, stanowiącymi własność Skarbu Państwa.

3.1. Przewiduje się wprowadzenie regulacji mającej na celu ujednolicenie zasad gospodarowania nieruchomościami pod urządzeniami wodnymi lub ich częściami, będącymi własnością Skarbu Państwa, i poddanie ich jednemu reżimowi prawnemu. Istotne jest, że urządzenia wodne są specyficznym składnikiem majątku, który służy szerokiej gamie użytkowników wód zapewniając odpowiednie warunki korzystania z zasobów wodnych, pełniąc jednocześnie kluczową rolę w kształtowaniu zasobów wodnych, w tym ochrony przed powodzią oraz suszą. Określenie w jednej normie prawnej wspólnych zasad dysponowania tą częścią mienia Skarbu Państwa przyczyni się do efektywniejszego zarządzania zasobami wodnymi i planowania w gospodarowaniu zasobami wodnymi.

3.2. Aktualnie gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa, na które składają się nieruchomości pod urządzeniami wodnymi oraz urządzenia wodne, odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Rozwiązania przyjęte w przepisach tej ustawy nie są w stanie sprostać wymogom wynikającym z ustawy – Prawo wodne, w szczególności co do gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, jak i przekazywania podmiotom korzystającym z wód nieruchomości lub ich części w celu realizacji planowanych

przedsięwzięć. W praktyce występowały wątpliwości co do stosowania zasad wynikających z ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami przy jednoczesnym obowiązku stosowania procedur administracyjnych przy wydawaniu pozwoleń wodnoprawnych. Należy także dodać, że już w 2005 r. stosowanie ww. ustawy zostało wyłączone w stosunku do gruntów pokrytych wodami powierzchniowymi płynącymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa. Dlatego też odrębne stosowanie dwóch różnych ustaw w odniesieniu do gruntów pokrytych wodami powierzchniowymi płynącymi oraz do nieruchomości tak silnie związanych z gospodarowaniem zasobami wodnymi rodzi konflikty tak społeczne, jak i instytucjonalne. Istotną zmianą jest zatem określenie zasad gospodarowania dotyczących nieruchomości, urządzeń wodnych związanych z gospodarką wodną w projektowanej ustawie, co powinno zapewnić stosowanie jednolitych zasad gospodarowania tym mieniem. Dlatego proponuje się następujące rozwiązania prawne.

3.3. Gospodarowanie nieruchomościami pod urządzeniami wodnymi, urządzeniami wodnymi lub ich częściami, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, będącymi mieniem związanym z gospodarką wodną i niebędącymi gruntami pokrytymi wodami powierzchniowymi płynącymi będą wykonywały odpowiednio Wody Polskie – państwowa osoba prawna i minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej. Nieruchomości pod urządzeniami wodnymi, urządzenia wodne lub ich części, stanowiące własność Skarbu Państwa, wobec których uprawnienia właścicielskie będą wykonywały Wody Polskie – państwowa osoba prawna, staną się zasobem nieruchomości Skarbu Państwa, do którego nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

3.4. W nowym Prawie wodnym znajdą się regulacje dotyczące oddawania w użytkowanie, za opłatą roczną, gruntów pokrytych wodami, stanowiących własność Skarbu Państwa, niezbędnych do prowadzenia przedsięwzięć związanych z:

1) energetyką wodną;
2) transportem wodnym;
3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody;
4) wykonywaniem infrastruktury transportowej;
5) wykonywaniem infrastruktury przemysłowej, komunalnej lub rolnej;

6) działalnością służącą do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb;
7) działalnością usługową;
8) wykonywaniem infrastruktury telekomunikacyjnej;
9) korzystaniem z gruntów pokrytych wodami w sposób inny niż określony w pkt 1–8.

3.4.1. Umowa użytkowania będzie wymagała formy pisemnej, a do jej zawarcia upoważnione są odpowiednio podmioty, o których mowa w art. 212 ust. 1.

3.4.2. Wysokość opłaty rocznej za oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami będzie ustalana proporcjonalnie do okresu prowadzenia działalności określonego w pozwoleniu wodnoprawnym, jeżeli jest on krótszy niż jeden rok, lub dotyczy realizacji przedsięwzięć związanych z wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody.

3.4.3. Zwolnione z opłaty rocznej będą grunty pokryte wodami oddawane w użytkowanie podmiotom wykonującym prawa właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do tych gruntów.

3.4.4. Warunkiem oddania w użytkowanie gruntów pokrytych wodami jest posiadanie przez użytkownika pozwolenia wodnoprawnego, jeżeli jest ono wymagane przepisami projektowanej ustawy.

3.4.5. Umowa użytkowania może zostać w każdym czasie rozwiązana przez każdą ze stron w przypadku cofnięcia lub wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego albo ograniczenia pozwolenia, o ile ograniczenie to dotyczyło przedmiotu użytkowania.

3.4.6. Wysokość opłat rocznych za oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami określi, w drodze rozporządzenia Rada Ministrów, uwzględniając rodzaj działalności, na potrzeby której następuje oddanie w użytkowanie, przy czym maksymalna stawka opłaty rocznej za użytkowanie 1 m^2 gruntu nie może być wyższa niż 10-krotność obowiązującej w danym roku górnej granicy stawki podatku od nieruchomości, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych.

3.4.7. Opłaty będą stanowić dochód budżetu państwa, z tym że opłaty za oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami, wobec których prawa właścicielskie Skarbu Państwa wykonują Wody Polskie, będą stanowić przychód Wód Polskich.

4. Modyfikacja i uszczegółowienie regulacji dotyczących jakości wody w kąpieliskach.

4.1. Zgodnie z oczekiwaniem Ministra Zdrowia nastąpi zmiana definicji „miejsca wykorzystywanego do kąpieli" określonej w art. 9 pkt 5c ustawy – Prawo wodne, wprowadzonej ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne na „miejsca okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli".

4.2. Pojęcie „miejsca wykorzystywanego do kąpieli" wykracza poza przepisy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/7/WE z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzaniem jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG, jednak z uwagi na zapewnienie bezpieczeństwa osobom kąpiącym się podczas zorganizowanego krótkotrwałego wypoczynku letniego (obozy młodzieżowe, harcerskie, okazjonalnie ośrodki wypoczynkowe, to jest campingi, pola namiotowe lub gospodarstwa agroturystyczne) ustawodawca przewidział inną formę nadzoru sanitarnego nad jakością wody w zakresie zapewniającym wyeliminowanie zagrożeń zdrowotnych w czasie kąpieli, jednocześnie nie obciążając organizatorów wysokimi wymaganiami dyrektywy oraz dużymi kosztami inwestycyjnymi w infrastrukturę kąpieliska, niewspółmiernie wysokimi do przedsięwzięcia, jakim jest miejsce wykorzystywane do kąpieli. W przypadku tzw. tradycyjnych miejsc wykorzystywanych do kąpieli miał to być stan „przejściowy", do czasu kiedy właściciel miejsca wykorzystywanego do kąpieli będzie dążył do zapewnienia lepszych warunków i zmieni jego status na kąpielisko.

4.3. Wprowadzenie definicji „kąpieliska" oraz definicji „miejsca wykorzystywanego do kąpieli" miało na celu wyraźne sprecyzowanie, że tylko kąpieliska, czyli miejsca wyznaczone uchwałą rady gminy, spełniają wszystkie obowiązujące wymagania dyrektywy, są pod stałym nadzorem i kąpiel w nich jest w pełni bezpieczna. Natomiast w pozostałych miejscach wykorzystywanych do kąpieli, które nie zostały wyznaczone przez radę gminy jako kąpieliska, osoby kąpią się na własne ryzyko.

4.4. Należy wyraźnie zaznaczyć, że w chwili obecnej „miejsca wykorzystywane do kąpieli" stanowią wybieg organizatorów przed zorganizowaniem kąpielisk właśnie ze względu na określone w przepisach wysokie wymagania, które mają zapewnić

kompleksowy nadzór nad jakością wody w kąpielisku, prowadzony nie tylko przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale przede wszystkim przez organizatora. Początkowo „miejsca wykorzystywane do kąpieli" miały za sprawą woli i możliwości organizatorów podnosić swój status i zostać przekształcone w kąpieliska, jednak w praktyce okazało się, że organizatorzy kąpielisk, które nie spełniają wysokich kryteriów, by mogły funkcjonować, zamykają je na rzecz „miejsc wykorzystywanych do kąpieli". Przed implementacją dyrektywy 2006/7/WE organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej zewidencjonowały blisko 1480 kąpielisk, w tym 1160 niezorganizowanych, tradycyjnie wykorzystywanych przez ludność do kąpieli, zaś obecnie jest ich 204 i ich liczba systematycznie maleje. Widać zatem, że podjęcie intensywnych działań mających na celu poprawę jakości wody i ochronę zdrowia w takich miejscach nie znajduje pokrycia w rzeczywistości, co było pierwotnym zamysłem ustawodawcy.

4.5. W celu zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego wszystkich osób korzystających z tej formy rekreacji, dla sytuacji wyjątkowych – w projekcie określonych jako „miejsca okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli" dano możliwość organizowania tej formy wypoczynku, jednakże w ograniczonym zakresie, tak aby organizatorzy, w sytuacjach w których mogą utworzyć kąpielisko – nie uchylali się od tego obowiązku. Miejsce okazjonalnie wykorzystywane do kąpieli może funkcjonować przez okres nie dłuższy niż 30 dni w roku kalendarzowym, po uzyskaniu zgody rady gminy wydanej w drodze uchwały.

4.6. Wprowadzenie przepisów art. 72 ma na celu pełną implementację dyrektywy Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG. Warunkiem wprowadzenia alternatywnych badań na rynek polski jest przedstawienie dokumentacji potwierdzającej równoważność oferowanej metody alternatywnej do referencyjnych metod mikrobiologicznych badań wody, określonych w ww. dyrektywach, wykonanych zgodnie z normą PN-EN ISO 17994:2004 Jakość wody – Kryteria dotyczące ustalania równoważności pomiędzy metodami mikrobiologicznymi uznanymi na podstawie decyzji Komisji z dnia 21 stycznia 2009 r. określającej zgodnie z dyrektywą 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady normę ISO 17994:2004(E) jako normę równoważności metod mikrobiologicznych (notyfikowana jako dokument nr C(2009)119) (2009/64/WE).

Konieczność doprecyzowania, iż badania równoważności metody dokonuje się w krajowych laboratoriach akredytowanych, wynika z faktu, iż norma zawiera nieprecyzyjne przepisy w tym zakresie, mogące rodzić wątpliwości, czy wykazując równoważność metod można wykorzystać badania wykonane w laboratoriach położonych na terenie innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

4.7. W związku z przekazaną przez Najwyższą Izbę Kontroli Informacją o wynikach kontroli organizacji i utrzymania kąpielisk oraz miejsc wykorzystywanych do kąpieli, po zapoznaniu się z wnioskami z przeprowadzonej kontroli dokonano zmian w projektowanej ustawie zmierzających do wykonania zaleceń NIK adresowanych do Ministra Środowiska. W art. 40 nałożono na organy gminy obowiązek prowadzenia ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli. Konsekwencją wprowadzenia tego obowiązku jest zmiana delegacji zawartej w art. 49, stanowiącej upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia, działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej i ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego zakresu danych i informacji objętych ewidencją kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli. W art. 42 ust. 2 zobowiązano organizatora miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do informowania państwowego powiatowego inspektora sanitarnego o planowanym terminie wykonania badań jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli.

5. Ustanawianie stref ochronnych ujęć wody zarówno na wniosek, jak i z urzędu.

5.1. Zmiana podejścia do polityki wodnej i właściwe zarządzanie planami zagospodarowania wód w ujęciu Ramowej Dyrektywy Wodnej ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa wszelkich warstw wodonośnych wykorzystywanych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia i zagwarantowanie, że w przyszłości jakość tych wód nie zmieni się w stopniu zagrażającym zdrowiu i życiu ludzi. Dodatkowo należy mieć na uwadze zasadę zrównoważonego rozwoju w gospodarowaniu wodami, bez uszczerbku dla zdrowia ludzkiego i środowiska, zgodnie z przepisami ustawy – Prawo wodne.

5.2. Komisja Europejska, wychodząc naprzeciw potrzebie weryfikacji monitorowania jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi celem zapewnienia bezpieczeństwa

dostaw wody do spożycia, w świetle zarówno postępu naukowego, jak również wytycznych WHO dotyczących jakości wody do picia, przyjęła dyrektywę Komisji (UE) 2015/1787 z dnia 6 października 2015 r. zmieniającą załączniki II oraz III do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W ramach programów monitorowania wody do spożycia przez ludzi dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 zaleca m.in. sprawdzanie, czy istniejące środki kontroli ryzyka dla zdrowia ludzkiego w całym łańcuchu dostaw wody od zlewiska poprzez pobór, uzdatnianie i przechowywanie aż do dystrybucji funkcjonują skutecznie oraz czy woda w punkcie zgodności jest zdatna do użycia i jest czysta. Oznacza to prowadzenie na każdym etapie dostawy wody, czyli od „ujęcia do kranu", działań, które mają na celu ochronę zdrowia ludzkiego. Ponadto w preambule dyrektywy Komisji (UE) 2015/1787 wskazano, iż zalecane przez Światową Organizację Zdrowia od 2004 r. podejście polegające na wdrożeniu Planów Bezpieczeństwa Wody (WSP), które jest oparte na zasadach oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem określonych w Wytycznych dotyczących jakości wody do picia, stanowi zasady uznane na poziomie międzynarodowym, na których opierają się produkcja, dystrybucja, monitorowanie i analiza parametrów wody do spożycia. Dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 wprowadza możliwość dla państw członkowskich stosowania odstępstw od parametrów i częstotliwości pobierania próbek wody do spożycia przez ludzi określonych w dyrektywie, pod warunkiem przeprowadzenia wcześniejszej oceny ryzyka w sposób wskazany w tej dyrektywie, która stanowi podstawowy element WSP.

Zalecenia Komisji Europejskiej i Światowej Organizacji Zdrowia dotyczące wdrażania programu monitorowania wody w całym łańcuchu dostaw wody to przede wszystkim ochrona i nadzór nad strefami ochronnymi dla ujęć wody w systemie zarządzania bezpieczeństwem wody. Należy podkreślić, iż obecnie występuje wyraźna tendencja wielu państw członkowskich do dążenia, aby na każdym etapie dostaw wody wprowadzić procedury mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa zaopatrywania w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

5.3. Aktualnie strefy ochronne ujęć wody są ustanawiane na wniosek właściciela ujęcia wody i jako takie nie mają charakteru obligatoryjnego, co oznacza, że może dość do sytuacji, w której ujęcie wody powinno być chronione przez ustanowienie strefy ochronnej, a jego właściciel nie jest zainteresowany ustanowieniem takiej strefy. Argumentacja Ministra Zdrowia daje podstawę do wprowadzenia zmian w tym

obszarze. Wojewoda będzie więc ustanawiał strefy ochronne ujęć wody zarówno z urzędu, jak i na wniosek właściciela ujęcia wody.

5.4. Strefy ochronne ujęć i źródeł wody pod rządami ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo wodne były ustanawiane z urzędu, na koszt właścicieli, w drodze decyzji administracyjnych wydawanych przez starostów albo wojewodów. Ustawa – Prawo wodne dokonała istotnych zmian w tym zakresie. Strefy ochronne ujęć wody obejmujące wyłącznie teren ochrony bezpośredniej są aktualnie ustanawiane w drodze decyzji przez organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawego. Strefy ochronne obejmujące zarówno teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Wprowadzono także zasadę ustanawiania stref ochronnych na wniosek, nie przewidując ustanawiania stref ochronnych ujęć wody z urzędu. Zniesiono więc prawny obowiązek chronienia ujęć wody przy pomocy stref ochronnych, pozostawiając decyzję w tym zakresie właścicielowi ujęcia wody. Odejście od ustanawiania stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej w drodze decyzji administracyjnej na rzecz ich ustanawiania w drodze aktu prawa miejscowego, wynikało z tego, że regulacje skutkujące ograniczeniem prawa własności nieruchomości powinny być, co do zasady, wprowadzane przepisami prawa – w tym przypadku prawa miejscowego, a nie decyzją administracyjną. Konsekwencją tego jest wprowadzenie obowiązku odszkodowawczego z tytułu ograniczenia lub wyłączenia możliwości z korzystania z nieruchomości w dotychczasowym zakresie, wskutek wejścia w życie aktu prawa miejscowego, w szczególności ustanawiającego strefę ochronną. Obowiązek odszkodowawczy został nałożony na właściciela ujęcia wody. Akty prawa miejscowego podlegają procedurze konsultacji społecznych. Akty prawa miejscowego są ponadto ogłaszane w dziennikach urzędowych wojewodów, co oznacza, że treść aktów normatywnych ustanawiających strefy ochronne jest dostępna dla szerokiego kręgu odbiorców. Sprzyja to pewności prawa w tym obszarze.

5.5. Po wejściu w życie ustawy – Prawo wodne kwestia stref ochronnych ujęć wody obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej nastręczała wiele problemów natury prawnej i faktycznej, wynikających zarówno ze zmiany formy prawnej, jak i merytorycznych niezgodności dotychczasowych stref ochronnych z przepisami nowej ustawy. Szczególnym utrudnieniem była procedura dokonywania

zmian w zakresie treści uregulowań w strefach ochronnych ustanowionych na podstawie ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo wodne, gdyż dokonywano zmian treści decyzji przy pomocy aktów prawa miejscowego.

5.6. W toku prac nad nowelizacją ustawy – Prawo wodne, na etapie prac parlamentarnych, dokonano wprowadzenia przepisu stanowiącego o wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2012 r. stref ochronnych ujęć wody ustanowionych przed dniem 1 stycznia 2002 r., to jest przed dniem wejścia w życie ustawy – Prawo wodne. Uzasadnieniem poprawki był fakt, że w obrocie prawnym znajdowały się zarówno strefy ochronne ujęć wody ustanawiane przed dniem 1 stycznia 2002 r. w drodze decyzji, a w szczególności strefy ochronne ujęć wody posiadające teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej ustanawiane w drodze decyzji wojewodów, jak również strefy ochronne ujęć wody ustanawiane na podstawie ustawy – Prawo wodne. Na skutek wejścia w życie nowego Prawa wodnego, które zawiera w dużej mierze odmienne regulacje w zakresie stref ochronnych ujęć wody, a w szczególności przypisuje kompetencję do ustanawiania stref ochronnych posiadających teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej w drodze aktów prawa miejscowego, system prawny w tym obszarze wymagał uspójnienia. Mając na uwadze fakt, iż zasadnicza część stref ochronnych ustanowionych w drodze decyzji przed dniem 1 stycznia 2002 r. (czyli na podstawie ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo wodne) zawierała nakazy, zakazy i ograniczenia niezgodne z ustawą – Prawo wodne albo wymagające zmiany z przyczyn merytorycznych, dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej wprowadzali w tych strefach zmiany w drodze aktów prawa miejscowego. Istnieją więc liczne przypadki, w których katalog nakazów, zakazów i ograniczeń określonych dla strefy ochronnej trzeba odczytywać zarówno z decyzji administracyjnej, jak i z rozporządzenia dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Sytuacja taka rodziła zasadnicze problemy prawne i praktyczne, których nie udało się w całości wyeliminować przez wprowadzania przepisów przejściowych w tej materii w 2001 oraz 2003 r. Brakowało także w tej dziedzinie ugruntowanej linii orzeczniczej. Usunięcie z obrotu prawnego stref ochronnych ujęć wody ustanowionych przed dniem wejścia w życie ustawy – Prawo wodne, wraz z zaproponowanym adekwatnym okresem *vacatio legis*, miało spowodować uporządkowanie stanu prawnego w tej dziedzinie oraz

wykluczyć zasadnicze wątpliwości co do obowiązywania na danym terenie stref ochronnych ustanowionych decyzjami.

5.7. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, zawierająca w art. 21 ust. 1 przepis stanowiący, że strefy ochronne ujęć wody ustanowione przed dniem 1 stycznia 2002 r. wygasają z dniem 31 grudnia 2012 r., weszła w życie z dniem 18 marca 2011 r. Jak więc wskazano wyżej, przepis art. 21 ust. 1 posiadał na tyle długie *vacatio legis*, że właściciele ujęć wód chronionych strefami ochronnymi ustanowionymi prze dniem 1 stycznia 2002 r. mieli odpowiednio długi czas na złożenie wniosków o ustanowienie stref ochronnych na podstawie obowiązujących przepisów. Ustawodawca zapewnił więc zainteresowanym właścicielom ujęć wody czas adekwatny do złożenia stosownych wniosków o ustanowienie stref ochronnych i wydania przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej aktów prawa miejscowego. Zachowane więc zostały wszystkie standardy należytej legislacji.

5.8. Projekt ustawy, przewidując ustanawianie stref ochronnych ujęć wody zarówno na wniosek, jak i z urzędu, łączy zalety obu systemów, bowiem w sytuacji, gdy zachodzą uzasadnione przesłanki do ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody, a właściciel ujęcia wody nie składa wniosku o jej ustanowienie, właściwy organ uzyska możliwość ustanowienia takiej strefy, na koszt właściciela ujęcia wody.

5.8.1. Zgodnie z projektem ustawy strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej będzie się ustanawiać dla każdego ujęcia wody. Strefę ochronną obejmującą wyłącznie teren ochrony bezpośredniej będzie się ustanawiać z urzędu.

5.8.2. Strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej będzie się ustanawiać:

1) na wniosek właściciela ujęcia wody;
2) z urzędu, jeżeli właściciel ujęcia wody nie złożył wniosku, o którym mowa w ust. 1, a z przeprowadzonej analizy ryzyka wynika podstawa do jej ustanowienia.

Strefę ochronną obejmującą teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej będzie się ustanawiać na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń zdrowotnych z uwzględnieniem czynników negatywnie wpływających na jakość ujmowanej wody, przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne lub hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną lub hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu,

a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody. Analiza ryzyka będzie aktualizowana nie rzadziej niż co 10 lat, a w przypadku ujęć wody dostarczających mniej niż 1000 m^3 wody na dobę – nie rzadziej niż co 20 lat. Analizę ryzyka przeprowadzi właściciel ujęcia wody.

5.8.3. Strefę ochronną, analogicznie jak w obowiązującym stanie prawnym, będzie się ustanawiać na koszt właściciela ujęcia wody.

5.8.4. Strefę ochronną obejmującą:

1) wyłącznie teren ochrony bezpośredniej będzie ustanawiał właściwy organ Wód Polskich w drodze decyzji;
2) teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej będzie ustanawiał wojewoda, w drodze aktu prawa miejscowego.

5.8.5. W terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy właściwe organy, ustanowią strefy ochronne obejmujące wyłącznie teren ochrony bezpośredniej dla ujęć wody, dla których dotychczas nie ustanowiono takich stref ochronnych. W terminie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy, właściciele ujęć wody, dla których nie ustanowiono strefy ochronnej obejmującej teren ochrony pośredniej na podstawie przepisów ustawy – Prawo wodne, przeprowadzą analizę ryzyka i złożą wnioski o ustanowienie stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej, jeżeli jest to uzasadnione wynikami tej analizy.

V. Przepisy przejściowe i dostosowujące

1. Z dniem wejścia w życie ustawy nastąpi zniesienie Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej jako centralnego organu administracji rządowej oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jako organów administracji rządowej niezespolonej. W celu przeprowadzenia procesu utworzenia i organizacji Wód Polskich minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powoła pełnomocnika do spraw organizacji Wód Polskich. Pełnomocnik będzie także wykonywał określone w ustawie zadania i kompetencje Prezesa Wód Polskich do czasu powołania Prezesa Wód Polskich, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Wynagrodzenie pełnomocnika będzie płatne z części budżetu państwa, której

dysponentem jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Zważywszy na fakt, że istotna część zadań przypisanych aktualnie do właściwości Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, w szczególności w obszarze planowania w gospodarowaniu wodami, Pełnomocnik przekaże do urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej dokumentację niezbędną do wykonywania tych zadań.

2. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi, z dniem wejścia w życie ustawy staną się jednostkami organizacyjnymi Wód Polskich. Prawidłowe i terminowe przeprowadzenie procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich będzie zadaniem pełnomocnika, i obejmie w szczególności:

1) sporządzenie szczegółowego harmonogramu procesu włączenia Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej do Wód Polskich, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej;
2) oszacowanie kosztów czynności, o których mowa w pkt 1, i opracowanie preliminarza wydatków;
3) realizacji budżetu państwa w okresie włączania;
4) powiadomienie właściwego banku;
5) przeprowadzenie inwentaryzacji aktywów i pasywów zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
6) sporządzenie bilansu zamknięcia na dzień zakończenia czynności.

3. Od dnia wejścia w życie ustawy należności, zobowiązania, prawa i obowiązki Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej będącego państwową jednostką budżetową oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi stają się odpowiednio należnościami, zobowiązaniami, prawami i obowiązkami Wód Polskich. Wody Polskie rozpoczną także reprezentowanie Skarbu Państwa oraz wykonywanie praw właścicielskich właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do stanowiących własność Skarbu Państwa:

1) wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2–4 ustawy – Prawo wodne, lub ich części oraz gruntów pokrytych tymi wodami,

2) nieruchomości gruntowych położonych w międzywalu, nieruchomości pod wałami przeciwpowodziowymi oraz wałów przeciwpowodziowych wraz z urządzeniami wodnymi związanymi z nimi funkcjonalnie, przyległych do wód, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2–4 ustawy – Prawo wodne, a także położonych na tych nieruchomościach budynków oraz innych urządzeń, w tym urządzeń wodnych,
3) nieruchomości innych niż określone w pkt 2, oddanych dotychczas w trwały zarząd regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi oraz położonych na tych nieruchomościach budynków i innych urządzeń oraz lokali.

Jeżeli te nieruchomości lub ich części zostały przed dniem wejścia w życie ustawy oddane w użytkowanie lub ustanowiono na nich inne ograniczone prawo rzeczowe, lub zostały wydzierżawione, lub oddane w najem, lub użyczone, Wody Polskie z dniem wejścia w życie ustawy wstąpią w prawa i obowiązki oddającego w użytkowanie, lub ustanawiającego inne ograniczone prawo rzeczowe, lub wydzierżawiającego, lub wynajmującego, lub oddającego do używania.

Przejęcie przez Wody Polskie reprezentacji Skarb Państwa oraz wykonywania praw właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do składników mienia stanowiących własność Skarbu Państwa od parków narodowych oraz marszałków województw, zostanie potwierdzone podpisaniem protokołów zdawczo-odbiorczych, obejmują wykazy składników mienia, wraz z dokumentacją. Ponadto parki narodowe i marszałkowie województw przekażą Wodom Polskim wykazy:

1) decyzji dotyczących mienia,
2) umów dzierżawy, najmu, użyczenia lub użytkowania mienia,
3) deklaracji podatkowych na podatek od nieruchomości,
4) odszkodowań,
5) zobowiązań wynikających z zawartych umów lub porozumień,
6) wykaz zadań inwestycyjnych i eksploatacyjnych.

Reprezentację Skarbu Państwa będzie potwierdzał w drodze decyzji, na wniosek Wód Polskich, właściwy wojewoda. Od tej decyzji będzie przysługiwać odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Przedmiotowa decyzja będzie podstawą do wpisu w księdze wieczystej oraz w ewidencji gruntów i budynków.

4. W związku z przejściem regionalnych zarządów gospodarki wodnej do struktury Wód Polskich stało się konieczne wygaszenie trwałego zarząd wód, gruntów pokrytych wodami oraz pozostałych nieruchomości, ustanowionego na rzecz regionalnych zarządów gospodarki wodnej. Z uwagi zaś na przejęcie przez Wody Polskie wykonywania praw właścicielskich w stosunku do wód i gruntów pokrytych wodami będących w trwałym zarządzie marszałków województw lub jednostek organizacyjnych samorządu województwa wykonujących zdania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo wodne, stało się konieczne wygaszenie trwałego zarządu ustanowionego na rzecz tych podmiotów.

5. Z dniem wejścia w życie ustawy składniki mienia ruchomego stanowiącego własność Skarbu Państwa, pozostające w dyspozycji Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej będących państwowymi jednostkami budżetowymi, staną się nieodpłatnie własnością Wód Polskich i zostaną odzwierciedlone w fundusz założycielskim Wód Polskich.

6. Wpływy z opłat, o których mowa w 74 ust. 2 ustawy – Prawo wodne, należne za 2017 r., będą stanowić dochód budżetu państwa.

7. Wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy – Prawo wodne, należne przed dniem 30 czerwca 2017 r., będą stanowić przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

8. Środki Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w wysokości ustalonego na dzień 30 czerwca 2017 r. stanu zobowiązania określonego w art. 401c ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wpływy z tytułu należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy – Prawo wodne, przekazane na rachunek bankowy tego Funduszu po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy, będą przeznaczone na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

9. Z dniem wejścia w życie projektowanej ustawy Wody Polskie wstąpią w prawa i obowiązki wynikające z:

1) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa

gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;

2) koncesji i zezwoleń udzielonych regionalnym zarządom gospodarki wodnej, jeżeli ustawa lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
3) zawartych przez marszałków województw lub wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne wykonujące zadania marszałków województw, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 oraz w art. 75 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, umów w przedmiocie oddania w użytkowanie stanowiących własność Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami oraz z umów i porozumień zawartych przez marszałków województw lub te jednostki organizacyjne samorządu województwa w zakresie utrzymywania wód oraz prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej;
4) koncesji i zezwoleń udzielonych marszałkom województw lub wojewódzkim samorządowym jednostkom organizacyjnym, realizującym zadania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo wodne, jeżeli ustawa lub decyzja o udzieleniu koncesji albo zezwolenia nie stanowią inaczej;
5) zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej umów o użytkowanie obwodów rybackich.

10. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie wstąpią z mocy prawa w umowy dotyczące rybactwa śródlądowego, w które dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej wstąpili na podstawie art. 217 ust. 6 ustawy – Prawo wodne.

11. Umowy zawarte przez regionalne zarządy gospodarki wodnej będące państwowymi jednostkami budżetowymi zachowują moc do czasu ich wygaśnięcia lub rozwiązania z tym, że wynikające z tych umów prawa i obowiązki staną się odpowiednio prawami i obowiązkami Wód Polskich.

12. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie przystąpią do toczących się postępowań sądowych i administracyjnych, w których stronami są:

1) Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,
2) dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej,
3) marszałkowie województw,
4) kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych

– dotyczących spraw wynikających z przepisów ustawy – Prawo wodne.

13. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędy morskie nabędą nieodpłatnie trwały zarząd będących własnością Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami morza terytorialnego oraz morskimi wodami wewnętrznymi.

14. Z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie staną się stronami umów dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy – Prawo wodne, w tym umów finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, województwa, marszałków województw lub właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne, i zakończą realizację przedsięwzięć na podstawie tych umów i tych decyzji. Po zakończeniu realizacji tych przedsięwzięć Wody Polskie będą realizować obowiązki wynikające z tych umów lub decyzji. Od dnia wejścia w życie Wody Polskie będą realizować obowiązki wynikające z decyzji dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych zrealizowanych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo wodne, oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych, o których mowa w art. 71 ustawy – Prawo wodne, finansowanych lub współfinansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, realizowanych dotychczas przez właściwe wojewódzkie jednostki organizacyjne w ramach działania „Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013”.

15. W związku z utworzeniem Państwowej Rady Gospodarki Wodnej w czasie trwania kadencji członków Krajowej Rady Gospodarki Wodnej, w celu zapewnienia ciągłości działania organu opiniodawczo-doradczego, w projekcie ustawy zawarto przepis, który stanowi, że Krajowa Rada Gospodarki Wodnej, o której mowa w art. 96 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, będzie wykonywać do końca kadencji swoich członków zadania Państwowej Rady Gospodarki Wodnej. Z dniem wejścia w życie ustawy wygaśnie natomiast kadencja członków rad gospodarki wodnej regionów wodnych.

16. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy regionalnych zarządów gospodarki wodnej staną się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich na zasadach

określonych w art. 231 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Ta regulacja nie będzie dotyczyć urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Część pracowników regionalnych zarządów gospodarki wodnej stanie się jednakże, z mocy prawa, pracownikami urzędów żeglugi śródlądowej, z zachowaniem zasad wynikających z art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

17. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, przejmowanych przez urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz przez Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności oraz wskazując urząd zapewniający obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo Wody Polskie jako podmiot przejmujący zadania realizowane przez danego pracownika.

17.1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zawiadamia pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o treści wykazu w formie pisemnej.

17.2. Z upływem miesiąca od dnia podania treści wykazu do wiadomości pracowników Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, pracownicy Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz jednostek organizacyjnych utworzonych przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, ujęci w tym wykazie staną się z mocy prawa pracownikami, odpowiednio urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo Wód Polskich.

17.3. Powyższa reguła nie będzie dotyczyć urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

18. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykaz pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw

gospodarki wodnej przejmowanych przez Wody Polskie, uwzględniając ich dotychczasowe przygotowanie zawodowe i zakres wykonywanych czynności, oraz Wody Polskie jako podmiot przejmujący zadania realizowane przez danego pracownika.

18.1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy dyrektor generalny zawiadomi tych pracowników o treści wykazu, w formie pisemnej.

18.2. Z upływem miesiąca od dnia podania wykazu do wiadomości pracowników urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej ujęci w wykazie staną się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich.

18.3. Powyższa reguła nie będzie dotyczyć urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

19. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy – Prawo wodne opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz właściwym wojewodom wykazy pracowników tych urzędów i jednostek organizacyjnych uwzględniając zakres wykonywanych dotychczas czynności. W wykazach nie będą ujmowani pracownicy, którym będą powierzone zadania inne niż zadania marszałków województw określone ustawie o zarządzaniu kryzysowym oraz w ustawie – Prawo wodne.

19.1. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy marszałkowie województw oraz kierownicy wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych zawiadomią pracowników tych jednostek o treści wykazów, w formie pisemnej.

19.2. Z upływem miesiąca od dnia podania wykazów do wiadomości pracownikom urzędów marszałkowskich oraz wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych, pracownicy tych urzędów i jednostek organizacyjnych wymienieni w wykazach staną się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich albo właściwych urzędów wojewódzkich, jeżeli wykonują zadania związane z utrzymywaniem wojewódzkich magazynów przeciwpowodziowych.

19.3. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy starostowie opracują i przekażą ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykazy pracowników starostw powiatowych realizujących zadania starostów określone w przepisach ustawy – Prawo wodne, uwzględniając dotychczasowe przygotowanie zawodowe tych pracowników oraz zakres wykonywanych dotychczas czynności. W tych wykazach nie ujmuje się pracowników, którym będą powierzone zadania inne niż zadania starostów określone w przepisach ustawy – Prawo wodne. W terminie nie dłuższym niż do dnia wejścia w życie ustawy starostowie zawiadomią pracowników starostw powiatowych o treści wykazów w formie pisemnej.

19.4. Z upływem miesiąca od dnia podania wykazów do wiadomości pracowników starostw powiatowych pracownicy starostw powiatowych wymienieni w tych wykazach staną się z mocy prawa pracownikami Wód Polskich.

19.5. Nie później niż z upływem miesiąca od dnia, w którym pracownicy urzędów marszałkowskich, wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych oraz starostw powiatowych stali się pracownikami odpowiednio Wód Polskich albo urzędów wojewódzkich, mogą im zostać zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy przez Prezesa Wód Polskich albo pełnomocnika, o którym mowa w art. 521 ust. 3 projektu ustawy, albo wojewodę, z uwzględnieniem zakresu dotychczasowych obowiązków tych pracowników oraz zakresu obowiązków, które będą realizowane na nowych stanowiskach pracy. Propozycja nowych warunków pracy lub płacy może obejmować nawiązanie stosunku pracy na stanowisku pracy w Wodach Polskich albo na stanowisku pracy w urzędzie wojewódzkim. Pracodawca będzie obowiązany zawiadomić na piśmie pracowników o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunków pracy, w tym o skutkach nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

19.6. Pracodawca w okresie miesiąca od dnia, w którym pracownicy urzędów marszałkowskich, wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych oraz starostw powiatowych stali się pracownikami odpowiednio Wód Polskich albo urzędów wojewódzkich, może wypowiedzieć z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia stosunek pracy pracownika, jeżeli nie jest możliwe powierzenie pracownikowi pracy odpowiadającej kwalifikacjom pracownika. Ta regulacja nie będzie stosowana do pracowników objętych szczególną ochroną stosunku pracy przewidzianą na podstawie odrębnych przepisów oraz pracowników sprawujących

opiekę nad dzieckiem, do ukończenia przez dziecko 4. roku życia. W razie wypowiedzenia stosunku pracy pracownikom będą przysługiwać odpowiednie świadczenia przewidziane dla pracowników, z którymi stosunek pracy rozwiązuje się z przyczyn niedotyczących pracowników.

19.7. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy pracownicy, których stosunek pracy został wypowiedziany, korzystają z pierwszeństwa w zatrudnieniu w Wodach Polskich.

20. Podmioty stosujące przed dniem wejścia w życie ustawy programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w aktach prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 47 ust. 7 ustawy – Prawo wodne, będą mogły zakończyć inwestycje związane z realizacją tych programów finansowane ze środków publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020, nie później niż z upływem 12 miesięcy od dnia, w którym przestałyby obowiązywać programy działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, ustanowione w rozporządzeniach dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej.

21. W odniesieniu do postępowań administracyjnych toczących się w dniu wejścia w życie ustawy przyjęto następujące rozwiązania.

21.1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będą stosowane przepisy dotychczasowe, z tym że organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, będą Wody Polskie.

21.2. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz decyzji, przed wydaniem których przeprowadza się ponowną ocenę oddziaływania na środowisko, będą stosowane przepisy dotychczasowe.

21.3. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dotyczących ustalenia linii brzegu, będą stosowane przepisy dotychczasowe.

21.4. Do postępowań w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu, określonych w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

21.5. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, dotyczących pozwoleń na budowę, zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, a także decyzji wydawanych na podstawie:

1) ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych,
2) ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu,
3) ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego,
4) ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi,
5) ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego,
6) ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z maja i czerwca 2010 r.,
7) ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu,
8) ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym,
9) ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,
10) ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych,
11) ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,

12) ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012,
13) ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych

– będą stosowane przepisy dotychczasowe.

21.6. Organy, które po wejściu w życie ustawy utracą właściwość do wydawania pozwoleń wodnoprawnych, niezwłocznie przekażą sprawy wszczęte i niezakończone organom właściwym w sprawach pozwoleń wodnoprawnych.

21.7. Marszałkowie województw oraz wojewódzkie samorządowe jednostki organizacyjne realizujące zadania marszałków województw określone w przepisach ustawy – Prawo wodne przekażą Wodom Polskim dokumentację niezbędną do realizacji zadań określonych w ustawie.

21.8. Pozwolenia wodnoprawne wydane na podstawie przepisów ustawy – Prawo wodne zachowają moc.

22. Decyzje wydane na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczące nieruchomości lub jej części, znajdujących się na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią, lub w odległości mniejszej niż 50 m od stopy wału przeciwpowodziowego po stronie odpowietrznej, wygasną z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, za wyjątkiem decyzji dotyczących rozbudowy, przebudowy, odbudowy istniejących obiektów liniowych. Ta reguła nie będzie stosowana do:

1) decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na podstawie których, przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy wydano decyzje o pozwoleniu na budowę albo dokonano zgłoszeń, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, do których właściwy organ nie wniósł sprzeciwu;
2) decyzji wydanych na podstawie art. 50 i art. 59 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczących zagospodarowania terenu niezwiązanego z wykonywaniem robót budowlanych lub polegającego wyłącznie na budowie drogi rowerowej, urządzeń melioracji wodnych lub budowli przeciwpowodziowych.

23. Postępowania wszczęte i niezakończone w sprawie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zostaną umorzone.

24. Do projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, projektów ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego, a także ich zmian, w stosunku do których, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

1) podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub do sporządzenia lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub do sporządzenia lub zmiany ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego i
2) ogłoszono w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie o wyłożeniu projektu studium lub planu do publicznego wglądu

– będą stosowane przepisy dotychczasowe.

25. Do projektów planów zagospodarowania przestrzennego województw, a także ich zmian, w stosunku do których, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy skierowano projekt planu do ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, będą stosowane przepisy dotychczasowe.

26. Studia ochrony przeciwpowodziowej opracowane dla rzek lub ich odcinków zachowają ważność do czasu przekazania organom jednostek samorządu terytorialnego map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego dla tych odcinków rzek.

27. Obowiązek uzgodnienia, o którym mowa w art. 166 ust. 2 projektowanej ustawy, będzie obejmował obszary szczególnego zagrożenia powodzią wynikające ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla których nie opracowano map zagrożenia powodziowego. Dokonując tego uzgodnienia, będzie należało kierować się ustaleniami map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, ustaleniami wynikającymi ze studiów ochrony przeciwpowodziowej, dla obszarów, dla których nie zostały opracowane mapy zagrożenia powodziowego, lub analizami hydraulicznymi.

28. W związku z wprowadzeniem obowiązku ustanawiania stref ochronnych ujęć wody obejmujących teren ochrony bezpośredniej, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, zostaną ustanowione takie strefy ochronne dla ujęć wody, dla których dotychczas nie ustanowiono takich stref ochronnych. Ponadto właściciele ujęć wody, dla których nie ustanowiono strefy ochronnej obejmującej teren ochrony pośredniej na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przeprowadzą analizę ryzyka, o której mowa w art. 133 ust. 3 projektowanej ustawy, i złożą wnioski o ustanowienie stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej, jeżeli będzie to uzasadnione wynikami tej analizy.

29. Wymóg stosowania przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranej wody oraz ilość ścieków wprowadzonych do wód lub do ziemi, o którym mowa w art. 36 oraz w art. 302, zacznie obowiązywać po upływie 2 lat od wejścia w życie ustawy. Do tego czasu ustalenie wysokości opłaty za usługi wodne, w okresie o którym mowa w ust. 1, następuje na podstawie:

1) określonego w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym celu i zakresu korzystania z wód;
2) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli gospodarowania wodami lub ustaleń z przeglądów pozwoleń wodnoprawnych;
3) pomiarów dokonywanych przez organy administracji w ramach kontroli pozwoleń zintegrowanych.

W tym czasie Wody Polskie będą ustalać wysokość opłat za usługi wodne, nie uwzględniając średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ). Nie później niż do dnia 30 czerwca 2019 r. Wody Polskie opracują metodykę wyznaczania średniego niskiego przepływu z wielolecia (SNQ), na potrzeby ustalania wysokości opłat za usługi wodne.

Nie później niż do dnia 30 czerwca 2019 r. Wody Polskie wyposażą w przyrządy pomiarowe podmioty obowiązane do ponoszenia opłaty za usługi wodne, o której mowa w art. 267 ust. 1.

30. Zachowają ważność dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy, aktualizacje:

1) krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych;
2) planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

31. Ustanowione na podstawie przepisów ustawy – Prawo wodne:

1) krajowy program ochrony wód morskich – stanie się programem ochrony wód morskich w rozumieniu art. 159 ust. 1 projektowanej ustawy;
2) program monitoringu wód morskich – stanie się programem monitoringu wód morskich w rozumieniu art. 350 ust. 1 projektowanej ustawy;
3) krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych – stanie się krajowym programem oczyszczania ścieków komunalnych w rozumieniu art. 88 ust. 1 projektowanej ustawy;
4) mapy ryzyka powodziowego – staną się mapami ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 170 ust. 1 ustawy;
5) mapy zagrożenia powodziowego – staną się mapami zagrożenia powodziowego w rozumieniu art. 169 ust. 1 projektowanej ustawy;
6) plany gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy – staną się planami gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy w rozumieniu art. 317 ust. 1 projektowanej ustawy;
7) plany zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy – staną się planami zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów dorzeczy w rozumieniu art. 172 projektowanej ustawy;
8) wstępna ocena stanu środowiska wód morskich – stanie się wstępną oceną stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 150 projektowanej ustawy;
9) wstępna ocena ryzyka powodziowego – staje się wstępną oceną ryzyka powodziowego w rozumieniu art. 167 ust. 1 projektowanej ustawy;
10) zestaw celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nim wskaźników – stanie się zestawem celów środowiskowych dla wód morskich w rozumieniu art. 156 ust. 1 projektowanej ustawy;
11) zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich – stanie się zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich w rozumieniu art. 153 ust. 1 projektowanej ustawy.

32. Wojewodowie przyjmą plany utrzymania wód, o których mowa w art. 326 ust. 1, w terminie do dnia 1 stycznia 2018 r.

33. Wprowadzenie opłat za usługi wodne nie może stanowić podstawy do zmiany taryf, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, określonych na rok 2017.

34. Do dnia 30 czerwca 2019 r. górne jednostkowe stawki opłat za pobór wód w formie opłaty stałej będą wynosić:

1) za pobór wód podziemnych 500 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody;
2) za pobór wód powierzchniowych 250 zł na dobę za 1 m^3/s za określony w pozwoleniu wodnoprawnym albo w pozwoleniu zintegrowanym maksymalny pobór wody.

35. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych oraz pozwoleń zintegrowanych, w terminie do dnia 30 czerwca 2019 r., na wniosek zainteresowanych zakładów będą mogły dokonać zmiany pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód powierzchniowych lub podziemnych lub pozwoleń zintegrowanych w zakresie poboru wód powierzchniowych lub podziemnych, ustalając w tych pozwoleniach rzeczywiste maksymalne ilości pobieranej wody przez te zakłady.

36. W odniesieniu do aktów prawa miejscowego wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy przyjęto następujące reguły:

1) dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 58 ust. 1, art. 60, art. 61u ust. 1 oraz art. 88t ust. 1 ustawy – Prawo wodne zachowają moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 31 ust. 5, art. 135 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, art. 141 ust. 1 i 4 oraz w art. 162 ust. 1 ustawy i będą mogły być zmieniane na podstawie tych przepisów;
2) dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 43 ust. 2a ustawy – Prawo wodne zachowają moc do dnia 31 grudnia 2018 r. i będą mogły być zmieniane lub uchylane na podstawie tego przepisu;
3) dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym zachowają moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą i będą mogły być zmieniane na podstawie tych przepisów;
4) do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 381 ust. 7 ustawy dotychczasowe decyzje wydane na podstawie art. 107 ust. 6 ustawy – Prawo wodne zachowają moc i będą zmieniane na podstawie tych przepisów.

37. W odniesieniu do przepisów wykonawczych wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy przyjęto następujące reguły:

1) przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 34g, art. 38a ust. 1, 3 i 7, art. 38l ust. 2, art. 45 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, art. 45 ust. 2, art. 45a ust. 1, art. 50 ust. 1 i 3, art. 57 ust. 2, art. 64 ust. 2d, art. 66 ust. 1, 66a ust. 4, art. 78 ust. 3, art. 88j ust. 1, art. 88n ust. 3c, art. 95 ust. 3, art. 111 ust. 2, art. 114 ust. 5, art. 121, art. 132 ust. 10 oraz w art. 155b ust. 1 ustawy – Prawo wodne zachowają moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 48 ust. 1, art. 49, art. 51 ust. 4, art. 53 ust. 1 i 2, art. 74 ust. 1, art. 99 ust. 1 i 2, art. 100 ust. 1, art. 114, art. 126, art. 174 ust. 1, art. 178 ust. 2, art. 189 ust. 9, art. 193 ust. 3, art. 194 ust. 7, art. 210 ust. 1, art. 251 ust. 6, art. 321 ust. 1, art. 349 ust. 1, art. 386 ust. 3 oraz art. 411 projektowanej ustawy, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy i będą zmieniane na podstawie tych przepisów;
2) przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 88h ust. 13 oraz art. 114 ust. 5 ustawy – Prawo wodne zachowują moc do dnia 22 grudnia 2021 r. i będą mogły być zmieniane na podstawie przepisów art. 173 ust. 16 oraz art. 320 projektowanej ustawy;
3) przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61l ust. 8, art. 61o ust. 8 oraz art. 61s ust. 11 ustawy – Prawo wodne zachowają moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 154 ust. 8, art. 157 ust. 8 oraz art. 161 ust. 11 projektowanej ustawy;
4) przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 13 ust. 9 ustawy – Prawo wodne, zachowają moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6d ust. 8 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

38. Mając na względzie decyzję Rady Ministrów o pozostawieniu stawek opłat za wodę na poziomie roku 2016 r., należy wskazać, że wypełnienie tej decyzji, z uwagi na spełnienie warunków *ex ante*, wynikających z analiz ekonomicznych, nastąpi na poziomie aktu wykonawczego, którego wydanie przez Radę Ministrów jest przewidziane w art. 276 ust. 1. Oznacza to, że jednostkowe stawki opłaty za usługi wodne za pobór wody w zakresie opłaty zmiennej zostaną w tym akcie wykonawczym określone w wysokości odpowiadającej wysokości jednostkowych stawek opłat za

pobór wód określonych w § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 2015 r. w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska. Dlatego też w projekcie ustawy górne jednostkowe stawki opłat za usługi wodne pozostawiono na dotychczasowym poziomie.

VI . Brak wpływu reformy instytucjonalnej na trwałość operacji w rozumieniu art. 57 ust. 1 rozporządzenia 1083/2006

W związku z tym, że reforma instytucjonalna dokonywana projektem będzie obejmować swym zakresem podmioty realizujące projekty współfinansowane ze środków europejskich, zmiany z niej wynikające powinny zostać ocenione pod kątem dochowania tzw. trwałości operacji (projektu).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999, „państwo członkowskie lub instytucja zarządzająca zapewniają, aby operacja obejmująca inwestycje w infrastrukturę lub inwestycje produkcyjne zachowała wkład funduszy wyłącznie jeżeli w terminie pięciu lat od jej zakończenia nie zostanie poddana zasadniczej modyfikacji wynikającej ze zmiany charakteru własności elementu infrastruktury albo z zaprzestania działalności produkcyjnej i mającej wpływ na charakter lub warunki realizacji operacji lub powodującej uzyskanie nieuzasadnionej korzyści przez przedsiębiorstwo lub podmiot publiczny”.

W ramach realizacji tego obowiązku właściwe instytucje formułują w zawieranych z beneficjentami umowach o dofinansowanie nakaz takiego postępowania, aby w ciągu 5 lat od zrealizowania danego projektu nie został on poddany zasadniczej modyfikacji. Przygotowując nowe Prawo wodne, wzięto pod uwagę kwestie trwałości operacji, a projektowane rozwiązania prawne opracowano z uwzględnieniem wyników analizy przeprowadzonej według opisanego poniżej schematu.

Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie C 388/12 Comune di Ancona przeciwko Regione Marche, analizę spełnienia warunków określonych w przywołanym przepisie należy przeprowadzić w następującej kolejności:

1. Najpierw należy ustalić, czy modyfikacja projektu wynika ze zmiany charakteru własności elementu infrastruktury albo z zaprzestania działalności produkcyjnej. Przy sprawdzaniu tego, czy warunek ten został spełniony, należy ocenić leżące u podstaw badanej modyfikacji czynniki stanowiące jej przyczynę.
2. Następnie należy zbadać, czy modyfikacja projektu miała wpływ na charakter lub warunki realizacji operacji bądź powodowała uzyskanie nieuzasadnionej korzyści przez przedsiębiorstwo lub podmiot publiczny.
3. Na zakończenie, po przeanalizowaniu ww. warunków, należy sprawdzić, czy rozpatrywane modyfikacje są znaczne.

Aby dana modyfikacja wiązała się z naruszeniem trwałości projektu, musi zostać spełniona jednocześnie przynajmniej jedna przesłanka należąca do pierwszej grupy oraz jedna przesłanka należąca do drugiej grupy, a także przesłanka trzecia.

Zgodnie z interpretacją zawartą w punkcie 37 opracowania pt.: „Zagadnienia zachowania trwałości projektu współfinansowanego z funduszy europejskich" wskazano, że „za zmianę charakteru własności uznaje się prawne jej przeniesienie na inny podmiot." . Mając na uwadze założenia reformy systemu organów administracji wodnej, należy uznać, że taka zmiana powoduje zmianę charakteru własności. Niemniej jednak, z uwagi na przejęcie praw i obowiązków przez Wody Polskie w ramach sukcesji uniwersalnej nie zachodzi ryzyko wystąpienia przesłanki „zaprzestania działalności produkcyjnej", której zaistnienie stanowi o możliwości naruszenia trwałości projektu wskazanej w art. 57 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z uwagi na wskazane poniżej okoliczności.

Analizując drugą z przesłanek, tj. zaprzestanie działalności produkcyjnej, należy przyjąć, że jest to działalność, w wyniku której produkowane są dobra lub świadczone są usługi. Zaprzestanie działalności produkcyjnej ma miejsce wówczas, gdy dochodzi do trwałego przerwania działań bezpośrednio związanych z realizowanym projektem. W związku z obowiązkiem realizacji zadań wynikających z umów po zakończeniu realizacji przedsięwzięć należy przyjąć, że również w odniesieniu do tej przesłanki nie zostanie naruszona trwałość projektu.

W kontekście drugiej grupy przesłanek (pkt 2 powyżej) w związku z uzyskaniem przez Wody Polskie statusu „strony umów dotyczących przedsięwzięć inwestycyjnych na wodach publicznych będących własnością Skarbu Państwa dofinansowanych ze

środków europejskich", zgodnie z ww. interpretacją istnieje ryzyko wystąpienia przesłanki nieuzasadnionej korzyści wskazanej w art. 57 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 (po stronie Wód Polskich).

Korzyść oznacza każdą korzyść gospodarczą, której dane przedsiębiorstwo nie uzyskałoby w normalnych warunkach rynkowych. Jest to przysporzenie majątkowe, w tym uzyskanie przychodu, zwolnienie z długu lub uniknięcie straty, a także uzyskanie pozycji ekonomicznie lepszej niż możliwa do uzyskania przez inne podmioty w tych samych warunkach, które nastąpiło w wyniku zmiany charakteru własności elementu infrastruktury albo zaprzestania działalności produkcyjnej. Korzyść nieuzasadniona (ostatecznie naruszająca trwałość projektu) to ta, która jest nie do pogodzenia z celami pomocy realizowanej przez zaangażowanie środków funduszy Unii Europejskiej oraz celami dofinansowania danego działania.

Niemniej jednak wydaje się, że poprzez uzyskanie ww. uprawnień przez Wody Polskie oraz inne zmiany w strukturze instytucjonalnej systemu zarządzania wodami wskazana przesłanka nie spowoduje naruszenia trwałości projektów. Powyższe jest związane z faktem, że ewentualne korzyści, o ile wystąpią z punktu widzenia wdrażania programów operacyjnych, będą miały charakter uzasadniony z uwagi na ich wykorzystanie dla realizacji określonych zadań publicznych, dotychczas realizowanych przez zlikwidowane instytucje.

VII. Zmiany w innych ustawach

Projekt zakłada wprowadzenie zmian w następujących ustawach:

- w ustawie z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów,
- w ustawie z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym,
- w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne,
- w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych,
- w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej,
- w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska,
- w ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa,
- w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych,
- w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami,

- w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej,
- w ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa,
- w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej,
- w ustawie z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu,
- w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków,
- w ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów materialnych kraju,
- w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym,
- w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych,
- w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody,
- w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju,
- w ustawie z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego,
- w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej,
- w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie,
- w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym,
- w ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu,
- w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego,
- w ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych,
- w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i organach administracji rządowej w województwie,

- w ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego,
- w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu,
- w ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej,
- w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,
- w ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych,
- w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze,
- w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących,
- w ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych,
- w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi,
- w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. r. o odpadach,
- w ustawie z dnia 28 listopada 2014 r. o uchyleniu ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program dla Odry 2006”,
- w ustawie z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych,
- w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji.

VIII. Notyfikacja

Projektowane regulacje ustawy – Prawo wodne w art. 36 i art. 302 zobowiązują w szczególności podmioty korzystające z usług wodnych do posiadania przyrządów pomiarowych służących do pomiaru ilości pobieranej wody oraz ilości lub temperatury wprowadzanych ścieków. Do ustalenia ilości pobranych wód powierzchniowych lub wód podziemnych oraz ilości lub temperatury wprowadzanych ścieków będą używane przyrządy pomiarowe, podlegające prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach. Projektowana regulacja nie spełnia kryteriów uznania za tzw. „inne wymagania” w myśl dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej

procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego. W związku z powyższym projekt ustawy nie wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie określonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

IX. Informacja o skutkach stosowania ustawy po upływie 5 lat od jej wejścia w życie

Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, po upływie 5 lat od wejścia w życie projektowanej ustawy, przedstawi Sejmowi informację o skutkach jej stosowania, obejmującą w szczególności informacje dotyczące:

1) dostępności i jakości wody dla ludności i gospodarki;
2) ochrony przed powodzią oraz suszą;
3) kosztów ponoszonych przez poszczególne sektory gospodarki z tytułu poboru wody;
4) kosztów ponoszonych przez prowadzących działalność gospodarczą z tytułu poboru wody.

X. Skutki finansowe

Szczegółowe informacje na temat skutków finansowych oraz społeczno-gospodarczych projektu ustawy zostały opisane w Ocenie Skutków Regulacji.

XI. Wejście w życie nowego Prawa wodnego

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2017 r., z wyjątkiem:

1) art. 102–112, art. 492, art. 499, art. 503, art. 521 ust. 3–9, art. 535 ust. 3–7, art. 536–538, art. 540 ust. 1 oraz art. 5 ust. 2, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
2) art. 36 ust. 1–3 i 6, art. 273 pkt 1 oraz art. 302 ust. 1 i 4, które wchodzą w życie z dniem 1 lipca 2019 r.

Z dniem następującym po dniu ogłoszenia wejdą w życie przede wszystkim przepisy dokonujące transpozycji dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego, w szczególności przewidujące wprowadzenie na terenie całego kraju

jednego programu działań. Określenie szybkiego terminu wejścia w życie tych przepisów jest uzasadnione orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazującym na niewypełnienie przez Polskę zobowiązań wynikających z dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego. Ważny interes państwa wymaga więc natychmiastowego wejścia w życie tej części ustawy, a zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie.

Z dniem następującym po dniu ogłoszenia wejdą w życie także przepisy dotyczące pełnomocnika do spraw organizacji Wód Polskich oraz przepisy regulujące materię stosunku pracy pracowników, którzy zasilą kadry Wód Polskich. W tej kwestii szybkie wejście w życie przepisów jest uzasadnione koniecznością przeprowadzenia procesu organizacji Wód Polskich oraz dokonania przeniesień pracowników w taki sposób, aby z dniem wejścia w życie ustawy Wody Polskie rozpoczęły wykonywanie obowiązków ustawowych.

Z dniem 1 lipca 2019 r. wejdą zaś w życie przepisy wprowadzające obowiązek stosowania przez podmioty korzystające z usług wodnych przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobieranych wód oraz ilości i temperatury ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi oraz przepisy określające docelową wysokość górnych jednostkowych stawek opłat za usługi wodne za pobór wód. W tym zakresie 2-letni okres *vacatio legis* pozwoli podmiotom dostosować się do nowej sytuacji prawnej, a Wodom Polskim wyposażyć podmioty w przyrządy pomiarowe.

Nazwa projektu Projekt ustawy – Prawo wodne **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Środowiska **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu:** Mariusz Gajda – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska **Kontakt do opiekunów merytorycznych projektu:** Mateusz Balcerowicz – Dyrektor Departamentu Zasobów Wodnych, dzw@mos.gov.pl, tel.: (22) 369-27-75 Andrzej Kulon – Zastępca Dyrektora Departamentu Zasobów Wodnych, dzw@mos.gov.pl, tel.: (22) 369-27-75 Sławomir Wosiński (zakres OSR), Departament Zasobów Wodnych Tel.: (22) 36-92-822 slawomir.wosinski@mos.gov.pl	**Data sporządzenia** 16.03.2017 r. **Źródło:** Krajowy Program Reform „Europa 2020” **Nr w wykazie prac** UC1

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Perspektywa ponad 14 lat obowiązywania ustawy – Prawo wodne zaznaczyła się licznymi problemami funkcjonalnymi, potęgowanymi kolejnymi zmianami, w tym w szczególności nowelizacjami ustawy związanymi z dostosowaniem tego dokumentu do prawa Unii Europejskiej. Zasadnicze zmiany ustawy – Prawo wodne wprowadzono ustawami z 2005 r., 2011 r. i 2014 r., które wdrażały postanowienia dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, zwanej dalej „Ramową Dyrektywą Wodną”, oraz dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, zwanej dalej „Dyrektywą Powodziową”.

Zmiany ustawy, mimo swojego znaczącego zakresu merytorycznego, nie wyeliminowały wszystkich problemów prawnych i zarządczych, w tym wynikających także z kwestii niezwiązanych bezpośrednio z prawodawstwem Unii Europejskiej, a wynikających z kwestii systemu i sposobu gospodarowania i administrowania wodami oraz majątkiem związanym z gospodarką wodną. Jednocześnie za opracowaniem nowej ustawy – Prawo wodne przemawiała także kwestia braku dostatecznej przejrzystości ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, a kolejne nowelizacje dodatkowo istotnie naruszyły jej spójność. Wobec powyższego, opracowanie nowej ustawy – Prawo wodne stanowi wypełnienie § 84 Zasad techniki prawodawczej oraz umożliwia wprowadzenie odmiennych regulacji w wielu obszarach przedmiotu regulacji tej ustawy, takich jak kwestia władztwa wodnego i zakresu przenikania się kompetencji jednostek samorządu terytorialnego (starosta, marszałek województwa) z instytucjami administracji rządowej. W aspekcie sprawowania władzy wodnej wobec obywatela, a przede wszystkim częściowego pokrywania się kompetencji instytucji gospodarujących na wodach, istotne jest uporządkowanie całego systemu, tak aby obywatel mógł w sposób jednoznaczny zidentyfikować organ odpowiedzialny zarówno za wydawanie stosownej decyzji, jak i ścieżki odwoławczej.

Efektywna gospodarka wodna powinna gwarantować utrzymanie niezbędnej ilości i odpowiedniej jakości zasobów wód powierzchniowych i podziemnych oraz usuwanie bądź minimalizowanie wszelkich zagrożeń związanych z jej deficytem i nadmiarem (powodzie i susze). Gospodarowanie wodami powinno odbywać się zgodnie z zasadą zagwarantowanego zwrotu kosztów za usługi wodne zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju oraz wymogami unijnymi (art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej). Natomiast kalkulacja zwrotu kosztów za usługi wodne uwzględniać musi udział różnych grup użytkowników wody, w tym przemysłu, gospodarstw domowych i rolnictwa. Nowy model zarządzania gospodarką wodną będzie oznaczał wprowadzenie kompletnego systemu instrumentów ekonomicznych, które będą miały na celu przede wszystkim bardziej oszczędne zarządzanie zasobami wodnymi. Planuje się w tym zakresie wprowadzenie opłaty stałej – jako stanowiącej podstawę bilansowania zasobów wodnych oraz opłatę zmienną – za faktyczny pobór wód. Takie regulacje umożliwią zwiększenie stopnia zwrotu kosztów usług wodnych (aktualnie, zgodnie z przeprowadzanymi analizami, pobór wód objęty opłatą to ok. 22–24% wykorzystywanych zasobów wodnych). Z perspektywy zarządczej wiąże się to także z niedostatecznymi środkami finansowymi znajdującymi się w sektorze gospodarki wodnej bądź w sektorach powiązanych z tą gospodarką. Ponadto zgodnie z raportami Najwyższej Izby Kontroli śródlądowe drogi wodne wymagają inwestycji na poziomie ok. 14 mld zł, dodatkowo inwestycje związane z bezpieczeństwem powodziowym, to konieczność wydatkowania w perspektywie najbliższych 10–12 lat ok. 24 mld zł. Istotne z punktu widzenia Polski są także kolejne zmiany w zakresie monitoringu i jakości wód, a także inwestycje związane z koniecznością polepszenia stanu wód.

W Polsce cena za wodę dla odbiorców (przemysł, rolnictwo) nie zachęca do zrównoważonego gospodarowania tym zasobem, co z kolei powoduje, że utrzymanie zasobów wód w dobrym stanie staje się coraz bardziej kosztowne dla państwa. Koszty te dodatkowo wzrastają ze względu na powiązanie z normami unijnymi. Konieczne zatem będzie ponoszenie przez przemysł, w tym energetykę, adekwatnej odpłatności za korzystanie z wód w procesach produkcyjnych oraz stosowanie nowoczesnych technologii produkcji, które będą sprzyjały bardziej efektywnemu użytkowaniu zasobów wodnych, przede wszystkim w przypadku sektorów aktualnie zwolnionych z tego rodzaju opłat. Wprowadzenie nowych

instrumentów ekonomicznych służących gospodarowaniu wodami będzie także oznaczało konieczność odpłatności nie tylko za bezpośredni pobór wód, ale przede wszystkim za usługi wodne, z doprecyzowanymi kosztami wynikającymi z wprowadzania do wód lub do ziemi m.in.: wód opadowych i roztopowych, wód pochodzących z odwodnienia gruntów lub obiektów budowlanych, także spływy wód opadowych lub roztopowych, czy też zmniejszanie naturalnej retencji terenowej w przypadku obiektów o znaczącej powierzchni terenów zasklepionych i korzystanie ze śródlądowych wód płynących, spiętrzonych lub retencjonowanych za pomocą urządzeń wodnych będących własnością Skarbu Państwa.

Wobec powyższego, podjęto starania zmierzające do określenia kosztów środowiskowych rozumianych jako pieniężna wartość niekorzyści spowodowanych w środowisku (wodnym) przez użytkowników. Niekorzyści te związane są ze spadkiem wszystkich rodzajów użyteczności środowiska wodnego na skutek obniżenia jego jakości. Z uwagi na wiele obszarów użyteczności środowiska wodnego (np. surowiec, miejsce rekreacji, środek transportu, podtrzymanie ekosystemów) niekorzyści mogą mieć charakter rynkowy (posiadać ceny) lub nierynkowy.

Istotny, z tego punktu widzenia, jest wpływ, jaki na zasoby wodne wywiera sektor energetyki konwencjonalnej. Ten sektor wykorzystuje wody (naturalny zasób) do celów produkcji energii elektrycznej, co w przypadku jej znaczącego ilościowo poboru może prowadzić do czasowego uniemożliwienia korzystania z zasobu innym użytkownikom. Ponadto zużyte wody chłodnicze mogą powodować podwyższenie temperatury wód. Wzrost temperatury może z kolei przyczynić się do zmian w biocenozie i prowadzić do zagrożenia osiągnięcia celów środowiskowych przez poszczególne jednolite części wód, a nawet do nieosiągnięcia tych celów. Natomiast w trakcie procesu używania wody dla celów energetyki konwencjonalnej może być ona poddawana procesowi dekarbonizacji, co również może wpłynąć na stabilność ekosystemów i stworzyć zagrożenie dla stanu jednolitych części wód.

W zakresie elektrowni wodnych istotnym problemem jest presja na zasoby wodne wynikająca z zabudowy poprzecznej cieków, szczególnie cieków istotnych z punktu widzenia migracji ryb. Należy pamiętać, że budowa każdego stopnia piętrzącego na rzece zaburza stan równowagi koryta rzecznego przez zmianę spadku zwierciadła wody i głębokości, a zatem również prędkości przepływu wody oraz zdolności do transportu rumowiska. Ma to bezpośrednie przełożenie na stan jednolitych części wód, gdyż elementy morfologiczne i biologiczne są jednymi z kluczowych kryteriów oceny stanu wód. Dlatego też ważne jest dążenie do prowadzenia działań zmierzających do przywrócenia ciągłości morfologicznej cieków.

W zakresie chowu i hodowli ryb mamy do czynienia z wpływem zarówno pozytywnym, jak i negatywnym. Zależy on od technologii produkcji. Stawy karpiowe, napełniane w okresie wiosennym i opróżniane jesienią, odprowadzają tylko 30% pobranej wody, reszta zużywana jest na parowanie, zasilanie retencji glebowej i uwilgotnienie okolicznych terenów. Stawy takie często tworzą korzystne siedliska dla wielu gatunków zwierząt. Stawy pstrągowe, funkcjonujące wyłącznie przy zapewnieniu ciągłego przepływu „świeżej" wody pobranej z cieków, odprowadzają prawie całą pobraną wodę. Nie bez znaczenia jest także pobór wód na potrzeby chowu i hodowli ryb w okresach niedoborów zasobów wód w ciekach, który może prowadzić do naruszenia przepływów nienaruszalnych, co również może znacząco wpłynąć na stan wody i możliwość osiągnięcia przez te wody wymaganych celów środowiskowych.

Jednym z ważniejszych problemów występujących na obszarach zurbanizowanych w zakresie gospodarowania wodami na terenie Polski pozostaje brak odpowiedniej ilości tzw. „zielonej infrastruktury" oraz „błękitnej infrastruktury", czyli sposobów zagospodarowania wód deszczowych polegających na wykorzystaniu materiałów i metod wspierających powrót do naturalnych funkcji hydrologicznych na obszarach zurbanizowanych. Jest to szczególnie istotne w związku z występującymi w coraz większym stopniu podtopieniami i problemami związanymi z brakiem możliwości odprowadzania wód opadowych, w tym przede wszystkim w dużych aglomeracjach. W sytuacji powodzi błyskawicznych (tzw. flash floods) lub powodzi miejskich (tzw. urban floods) dodatkowo wzmaga się wobec braku odpowiedniej infrastruktury bądź rodzaju stosowanej zabudowy (pozostawiania terenów zielonych w miastach). W związku z postępującą urbanizacją, a przede wszystkim z coraz większymi obszarami zasklepionymi (nie przepuszczającymi wody), problem ten tak w Polsce, jak i w Unii Europejskiej staje się coraz bardziej istotny (zgodnie z badaniami na 1 mieszkańca Unii Europejskiej przypada ok. 200 m^2 tego typu terenów).

Jednocześnie w toku prac nad potencjalnymi rozwiązaniami istniejących problemów obowiązującej ustawy zidentyfikowano następujące obszary szczegółowe:

1) Zarządczy – dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej wykonuje kompetencje zarówno na płaszczyźnie administracyjnej (stanowienie prawa miejscowego, wydawanie pozwoleń wodnoprawnych), jak i na płaszczyźnie zarządzania majątkiem Skarbu Państwa oraz prowadzi kluczowe procesy inwestycyjne w obszarze gospodarki wodnej. Połączenie w jednym organie dwóch rodzajów kompetencji o zupełnie odmiennym charakterze niekorzystnie oddziałuje na efektywność, skuteczność oraz terminowość działań podejmowanych w ich zakresie. Kwestie te są determinujące dla możliwości sprawowania skutecznej kontroli gospodarowania wodami.
2) Finansowy – brak odpowiedniego finansowania inwestycji w gospodarce wodnej. W zakresie poszukiwania rozwiązań obok zmian prawno-organizacyjnych problemem pozostaje także poszukiwanie środków finansowych (dla realizacji dokumentów strategicznych) dla inwestycji w tym sektorze. Wobec ograniczonych możliwości budżetu państwa w tym zakresie stwierdzono konieczność poszukiwania nowych źródeł finansowania.
3) Realizacji celów zrównoważonego gospodarowania zasobami wodnymi – modyfikacji prawodawstwa zgodnie z oczekiwaniami lub obowiązującymi Polskę dyrektywami Unii Europejskiej, w tym Strategicznego Planu Adaptacji dla obszarów i sektorów wrażliwych na zmiany klimatu, postuluje się przyjęcie nowego Prawa wodnego obejmującego

prawne uregulowanie ekonomicznej rentowności użytkowania wody oraz stworzenie zachęt do zmniejszenia wodochłonności gospodarki. Polska jest krajem o stosunkowo małych zasobach wodnych, a efektywność ich użytkowania jest niska. Co więcej, w niektórych częściach Polski występują okresowo trudności w zaopatrzeniu w wodę. Stworzenie nowego, efektywnego systemu finansowania gospodarki wodnej oraz systemu bodźców finansowych jest niezbędne w celu racjonalnego kształtowania potrzeb wodnych społeczeństwa i gospodarki. Racjonalizacja użytkowania zasobów wodnych jest też związana z realizacją (i pełnym wdrożeniem) Ramowej Dyrektywy Wodnej oraz innych przepisów UE (brak zniesienia obecnie funkcjonujących zwolnień z opłat za pobór wód może mieć bezpośrednie przełożenie na wstrzymanie środków finansowych w zakresie gospodarki wodnej w ramach perspektywy finansowej 2014–2020, w tym na potencjalne inwestycje w tym sektorze współfinansowane ze środków PO IiŚ 2014–2020 oraz 16 Regionalnych Programów Operacyjnych).

4) Nadzorczy – zakres kompetencji Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej jest określony w ustawie – Prawo wodne bardzo szeroko, natomiast zakres uprawnień ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na tyle wąsko, że realny wpływ tego ministra, a co za tym idzie Rady Ministrów, na gospodarkę wodną jest na gruncie tej ustawy ograniczony. Znacząco utrudnia to ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej możliwość efektywnej i skutecznej interwencji w przypadkach tego wymagających ze względu na realizację polityki Rady Ministrów w obszarze gospodarki wodnej oraz działalności inwestycyjnej w gospodarce wodnej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zakładany zakres reformy gospodarki wodnej zmierza więc do wprowadzenia w obszarze regulacji nowej ustawy – Prawo wodne instrumentów zapewniających osiągnięcie fundamentalnego celu Ramowej Dyrektywy Wodnej, jakim jest pełna realizacja zlewniowej polityki gospodarowania wodami spełniającej kryteria funkcjonalności i bezpieczeństwa oraz zrównoważonego rozwoju, efektywności ekonomicznej, trwałości ekosystemów i akceptacji społecznej. Konieczne jest więc takie ukształtowanie rozwiązań prawnych, organizacyjnych, finansowych i technicznych w gospodarowaniu wodami, które zapewnią trwały i zrównoważony społeczno-gospodarczy rozwój kraju.

Nowy system finansowania gospodarki wodnej, oparty na elastycznych instrumentach finansowych, powinien więc w znacznym stopniu przyczynić się do efektywnego i sprawnego wydatkowania środków.

Jednocześnie podstawowymi i rekomendowanymi obszarami zmian będą:

1) zmiana struktury prawno-organizacyjnej organów administracji publicznej właściwych w sprawach gospodarowania wodami, ze szczególnym uwzględnieniem rozdzielenia kompetencji między Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie a ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, zaś w zakresie śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym przyznanie kompetencji także ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej. W tym zakresie zakłada się, co do zasady, przejęcie kompetencji dotychczas wykonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego przez Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie;
2) systemowe rozwiązanie problemu niedofinansowania zadań z zakresu gospodarki wodnej przez przekazanie nowej jednostce – Państwowemu Gospodarstwu Wodnemu Wody Polskie środków przypisanych aktualnie Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) oraz wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej (wfośigw) (środki z tytułu opłat za pobór wód), dotacji z budżetu państwa oraz środków pozyskanych z nowych opłat za usługi wodne. Z uwagi na przejęcie zakresu zadań obecnie wykonywanych przez marszałków województw oraz starostów, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie będzie mogło otrzymywać środki przypisane tym jednostkom w ramach rezerwy celowej będącej w dyspozycji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz środki będące w budżecie wojewodów. Zgodnie z wprowadzonymi zmianami zakłada się przejęcie tych działań, a co za tym idzie dysponowanie środkami finansowymi. Ponadto, zgodnie z decyzją Rady Ministrów z dnia 18 października 2016 r., nie zakłada się w pierwszym roku zwiększenia wysokości opłat środowiskowych, aktualnie obowiązujących w ramach ustawy – Prawo ochrony środowiska (określone w rozporządzeniu). Jednocześnie systemowe rozwiązania o charakterze organizacyjnym będą miały przede wszystkim na celu sprawniejsze wypełnianie celów zrównoważanego rozwoju Polski, a także zapewnienie długofalowej polityki w zakresie gospodarki wodnej, która będzie gwarantowała odpowiedni dla polskiej gospodarki zasób wód przy jednoczesnym jego racjonalnym wykorzystaniu. W zakresie zmian administracyjnych planuje się także ułatwienia dotyczące procedury administracyjnej (nowe formy zgłoszenia wodnoprawnego, możliwość automatycznego przedłużenia pozwolenia wodnoprawnego, jeśli zmianie nie uległy uwarunkowania hydrologiczne);
3) zapewnienie komplementarności polityki opłat za wodę, z uwzględnieniem zasady „zwrotu kosztów za usługi wodne", wynikającej z pełnej transpozycji art. 9 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Wypełnienie przez Polskę tej zasady warunkuje płatności w ramach perspektywy finansowej UE 2014–2020. Stan spełnienia przez Polskę tego warunku (*ex ante*) oraz działania niezbędne do jego wypełnienia zapisano we właściwych, krajowych programach operacyjnych. Będzie to oznaczało możliwość wydatkowania kwoty sięgającej ok. 2,3 mld euro ze środków PO IiŚ 2014–2020 oraz ok. 1,2 mld euro ze środków w RPO 2014–2020. Dodatkowo umożliwi to realizację innych umów międzynarodowych (pozyskania środków zagranicznych), w tym przede wszystkim związanych z projektami realizowanymi przy współpracy Międzynarodowego Banku Odbudowy i Rozwoju i Banku Rozwoju Rady Europy – ok. 1,2 mld euro. Będzie to stanowiło impuls rozwojowy zarówno dla gospodarki wodnej, jak i dla innych gałęzi polskiego przemysłu;

4) ustanowienie ministra właściwego do spraw gospodarowania wodami jako organu naczelnego w zakresie gospodarki wodnej właściwego dla władzy wodnej zgodnie z Ramową Dyrektywą Wodną.

W zakresie pkt 1 i 2 rekomendowanym rozwiązaniem jest przekształcenie regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej w jednostki organizacyjne państwowej osoby prawnej (Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie), zaś w zakresie działań kontrolnych/nadzorczych przejście tych obowiązków do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. W związku z tak znaczącą zmianą strukturalną zakłada się jednocześnie wzmocnienie ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, w tym także przypisanie ministrowi odpowiedzialności za dokumenty strategiczne aktualnie opracowywane przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Powołanie nowej struktury umożliwi sprawne pozyskiwanie środków finansowych na utrzymanie wód oraz inwestycje w gospodarce wodnej i żegludze śródlądowej, dodatkowo zostanie do niej skierowana zasadnicza część wpływów z opłat z tytułu gospodarki wodnej, będących aktualnie przychodami NFOŚiGW oraz wfośigw (środków z tytułu opłat za pobór wód). Jako wpływy Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie będzie klasyfikowana całość dochodów obecnie przekazywanych przez regionalne zarządy gospodarki wodnej (instrumenty ekonomiczne służące gospodarowaniu wodami) do NFOŚiGW. W zakresie pozyskiwania środków spoza budżetu państwa wyposażono nową jednostkę (Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie) w szeroki katalog kompetencji i obowiązki. Z uwagi na formułę organizacyjną tej jednostki (państwowa osoba prawna) możliwa będzie bieżąca ewaluacja jej działań (roczne sprawozdania finansowe), jak i długoterminowo (oceniając jej projekty inwestycyjne, nad którymi będzie sprawował nadzór minister właściwy do spraw gospodarki wodnej). Należy także zaznaczyć, że postulowane rozwiązania będą miały na celu odciążenie jednostek samorządu terytorialnego, w tym redukcję obowiązków wynikających z realizacji zadań zleconych przez administrację rządową. Uszczegółowiono również kwestie działań na wodach poprzez wprowadzenie nowych pojęć, w tym przede wszystkim zgody wodnoprawnej oraz oceny wodnoprawnej. Istotny z punktu widzenia działalności gospodarczej będzie w szczególności instrument prawny w postaci oceny wodnoprawnej, która na początkowym etapie procesu inwestycyjnego będzie w sposób przejrzysty sygnalizowała potencjalnemu inwestorowi możliwość wykonania postulowanych przez niego urządzeń wodnych, czy innego typu robót wpływających na osiągnięcie zakładanych celów środowiskowych. Doprecyzowanie za pomocą nowej terminologii kwestii działań podejmowanych przez różne podmioty ma przede wszystkim ułatwić działania w zakresie inwestycji (możliwość wydania oceny wodnoprawnej), przy jednoczesnym zachowaniu zrównoważonego gospodarowania na wodach (rola w tym zakresie właściwego ministra).

Proponowany podział będzie oznaczał rozdzielenie kompetencji związanych z inwestycjami i utrzymaniem majątku gospodarki wodnej oraz działań o charakterze prawno-administracyjnym (w tym działań kontrolnych wobec inwestorów, w tym zakresie także wobec Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, ale także innych jednostek, które mogą pełnić rolę inwestora na drogach wodnych).

W zakresie pkt 3 w projekcie ustawy – Prawo wodne przedstawiono nowy katalog obszarów usług wodnych objętych opłatami. Obok klasycznego poboru wód, objęcia opłatami sektorów aktualnie (na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska) z tego tytułu zwolnionych zakłada się nowe instrumenty, które będą stanowiły bodziec ekonomiczny w zakresie uwzględniania odpowiedniej zabudowy terenów zurbanizowanych (uwzględnianiu odprowadzania wód opadowych, zachowania terenów zielonych w miastach oraz tzw. infrastruktury błękitnej).

W zakresie pkt 4 dotyczącego zmian prawno-organizacyjnych zdecydowano o zwiększeniu bezpośredniego wpływu ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej na funkcjonowanie instytucji zarządzających gospodarką wodną w Polsce. Sprecyzowano kompetencje ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, jednocześnie przypisano do jego zadań nadzór nad Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie. Ponadto minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, przy współpracy z nadzorowanymi jednostkami, będzie przygotowywał plany gospodarowania wodami oraz plany zarządzania ryzykiem powodziowym, aktualnie przygotowywane przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Istotnym elementem z organizacyjnego punktu widzenia pozostaje kwestia inwestycji podejmowanych w związku z administrowanymi ciekami wodnymi. Efektem podejmowanych działań będzie przejrzystość kompetencyjna połączona z wypełnieniem oczekiwań i regulacji prawnych wynikających z prawodawstwa Unii Europejskiej, w szczególności zapewnienia możliwości wydawania kluczowych decyzji w zarządzaniu zasobami wód w odniesieniu do hydrograficznego podziału kraju, a nie jego podziału administracyjnego (w tym szczególnie zlewniowego zarządzania zasobami wodnymi). Powstające jednostki będą w większym stopniu niż obecnie elastyczne w realizowaniu zadań związanych z gospodarką wodną zarówno w zakresie inwestycji (powstanie jednej odpowiedzialnej za inwestycję państwowej osoby prawnej), jak i kwestii zarządczo-nadzorczych (rola ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, jako organu pełniącego rolę zarówno w zakresie orzecznictwa, jak i planowania i nadzoru nad zrównoważonym zarządzaniem zasobami wodnymi).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

***Francja** – 6 agencji wodnych, będących regionalnymi instytucjami zlewniowymi utworzonymi w 1964 r. Agencje wodne razem z radami dorzeczy stanowią element nowoczesnej struktury zarządzania zasobami wodnymi, w której plany poprawy stanu wód wypracowywane są wspólnie przez administrację rządową, samorządową, użytkowników wód oraz reprezentacje organizacji zainteresowanych wodą. Głównym zadaniem agencji jest przygotowywanie tych planów i wdrażanie ich za pomocą różnych instrumentów, między innymi finansowych, takich jak kredyty, pożyczki. Rolę nadzorczą prowadzi minister właściwy do spraw ekologii, przy współpracy ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz ministra zdrowia.

***Niemcy** – władztwo wodne w landach jest przypisywane do „ministerstw krajowych", co oznacza, że w każdym z 16

landów może być odmienne przyporządkowanie organizacyjne tej materii. Z ramienia rządu federalnego gospodarkę wodną nadzoruje Federalne Ministerstwo Środowiska (Bundesministerium für Umwelt).

***Republika Czeska** – 5 zarządów zlewni (Povodi) podlegających pod Ministerstwo Rolnictwa. Kompetencje w zakresie gospodarki wodnej są podzielone między Ministerstwo Rolnictwa a Ministerstwo Środowiska. Struktura organizacyjna wprowadzona w Republice Czeskiej miała silny związek z podziałem hydrograficznym.
Model zaproponowany w przypadku Polski uwzględnia zarówno charakterystykę naszego regionu, jak i polską systematykę w zakresie podziału kompetencji pomiędzy poszczególne instytucje funkcjonujące w zakresie sektora finansów publicznych. Postulowany model będzie miał na celu przede wszystkim wzmocnienie i usprawnienie procesów zarządczych w zakresie funkcjonowania nowych jednostek, i sektora gospodarki wodnej.

*****– dane z Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Mieszkańcy	38,422 mln	Dane GUS – 2016 r.	Wprowadzenie nowego systemu organizacyjnego w gospodarce wodnej. Zmiana sposobu wydawania decyzji administracyjnych oraz zwiększenie inwestycji w zakresie bezpieczeństwa powodziowego obywateli.
Małe i średnie przedsiębiorstwa	M.in. elektrownie wodne, ok. 752 obiektów najczęściej o mocy nie większej niż 1 MW (nowa opłata) oraz inne sektory o dużym zużyciu wody (np. produkcja wody i napojów)	Dane URE za 2015 r.	Likwidacja zwolnienia z opłat za wody wykorzystywane do produkcji energii elektrycznej spowoduje zwiększenie kosztów funkcjonowania przedsiębiorstw. Pozytywny wpływ w postaci bardziej efektywnego wykorzystywania zasobów wodnych przez te przedsiębiorstwa.
Pozostałe przedsiębiorstwa (głównie energetyka cieplna)	517 (w tym 25 z grupy PKD 35.1 – Wytwarzanie, przesyłanie, dystrybucja i handel energią elektryczną)	Dane GUS za 2014 r.	Likwidacja zwolnienia z opłat za wody wykorzystywane do produkcji energii elektrycznej oraz likwidacja zwolnienia z opłat za pobór wód na cele chłodnicze spowoduje zwiększenie kosztów funkcjonowania przedsiębiorstw. Pozytywny wpływ w postaci bardziej efektywnego wykorzystywania zasobów wodnych przez te przedsiębiorstwa.
Instytucje zarządzające gospodarką wodną	ok. 3 170 etatów przypisanych do gospodarki wodnej + ok. 3 132 osoby (przesunięte etaty)	Dane własne za 2014 r. (na podstawie danych z KZGW)	W związku z planowaną reformą gospodarki wodnej oraz strukturalną zmianą organizacyjną jednostek działających w tym sektorze dojdzie do przeniesienia pracowników do nowych jednostek.
Gospodarstwa rolne powyżej 10 ha	346,5 tys.	Dane GUS – rocznik statystyczny rolnictwa – 2014 r.	Liczba gospodarstw rolnych funkcjonujących w Polsce (łącznie). Z uwagi na

			konieczność realizacji przepisów dyrektywy azotanowej (wiąże się m.in. z poniesieniem przez rolników wydatków na rozbudowę lub budowę zbiorników na gnojówkę i gnojowicę lub płyt obornikowych). Jednocześnie planuje się objęcie szczegółowymi regulacjami gospodarstw o wielkości 10 ha lub większych.
Gospodarstwa rolne poniżej 10 ha	1 082,5 tys.	Dane GUS – rocznik statystyczny rolnictwa – 2014 r.	Kontrola gospodarstw o mniejszej powierzchni niż 10 ha pod względem realizacji dyrektywy azotanowej.
Podmioty obowiązane do ponoszenia opłat za pobór wody po likwidacji zwolnienia z opłat za pobór wód na potrzeby nawadniania użytków rolnych i gruntów leśnych oraz na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych	Ok. 500 (nawadnianie użytków rolnych i gruntów nawadnianych przez deszczownie na 55 funkcjonujących jednostek; napełnianie stawów rybnych – ok. 411 jednostek)	Dane GUS za 2013 r.	Likwidacja zwolnienia z opłat za pobór wód na potrzeby nawadniania użytków rolnych i gruntów leśnych oraz na potrzeby chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych spowoduje zwiększenie kosztów ponoszonych przez poszczególne podmioty. Pozytywny wpływ w postaci bardziej efektywnego wykorzystywania zasobów wodnych przez te przedsiębiorstwa.
Podmioty objęte nową regulacją dotyczącą ustanawiania stref ochronnych ujęć wody (głównie sektor wodociągowo-kanalizacyjny)	Ok. 1 800 podmiotów	Rocznik Statystyczny, 2010, GUS: Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON 2014.	Konieczność ustanawiania stref ochronnych ujęć wody, przygotowywania analiz ryzyka obejmujących ocenę zagrożeń przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne i hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną oraz hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody.
Posiadacze pozwoleń wodnoprawny	Ok. 225 tys.	-	Zmiana podmiotu wydającego pozwolenia wodnoprawne.
Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	1	-	Zmniejszenie części wpływów z tytułu opłat za pobór wód i kar środowiskowych na podstawie art. 142 ustawy – Prawo wodnego (instrumenty ekonomiczne służące gospodarowaniu wodami).
Główny Inspektorat Ochrony Środowiska	1	-	Realizacja zadań z zakresu monitoringu wód, w tym realizacja dyrektyw unijnych.

Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy	1	-	Opracowywanie scenariuszy ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych.
Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej	1	-	Ustanowienie Ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej jako naczelnej władzy wodnej, zgodnie z art. 3 Ramowej Dyrektywy Wodnej. Wzmocnienie działań nadzorczych, odpowiedzialność za przygotowanie planów strategicznych związanych z gospodarką wodną.
Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (oraz urzędy żeglugi śródlądowej)	1 (8)	-	Wykonuje prawa właścicielskie w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, w czasie przygotowania i realizacji budowy, przebudowy lub modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wymagających modernizacji lub przebudowy, lub inwestycji na tych śródlądowych drogach wodnych.
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi	1	-	Dostarczenie podmiotom (rolnikom), informacji wspierających stosowanie zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej w związku z wdrożeniem dyrektywy azotanowej.
Minister Rozwoju	1	-	Współpraca w zakresie realizacji projektów inwestycyjnych finansowanych ze środków unijnych. Współpraca (Minister Rozwoju jako organ nadzorujący Główny Urząd Miar) w związku z kontrolą metrologiczną.
Minister Finansów	1	-	Działania służb skarbowych w zakresie egzekucji opłat.
wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej	16	-	Zmniejszenie wpływów stanowiących obecnie przychód wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z tytułu opłat za pobór wód.
marszałkowie województw	16	-	Przekazanie kompetencji w zakresie zarządzania na obszarze wód stanowiących aktualnie przedmiot działań wojewódzkich zarządów

			melioracji i urządzeń wodnych. Ujednolicenie kompetencyjne oznaczające zmniejszenie zadań z zakresu pobierania opłat i wykonywania czynności administracyjnych w zakresie pozwoleń wodnoprawnych. Jednocześnie uczestnictwo przedstawicieli marszałków w radach konsultacyjnych funkcjonujących przy Państwowym Gospodarstwie Wodnym Wody Polskie.
Wojewodowie	16	-	Ustanawianie stref ochronnych ujęć wody z urzędu. Uczestnictwo przedstawicieli wojewodów w ciałach opiniotwórczych funkcjonujących przy Państwowym Gospodarstwie Wodnym Wody Polskie. Wydawanie aktów prawa miejscowego.
wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska	16	-	Realizacja zadań z zakresu monitoringu wód, w tym realizacja dyrektyw unijnych. Kontrola w zakresie wypełnienia dyrektywy azotanowej.
Gminy	2 478	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie ustalenia granic niektórych gmin i miast, nadania niektórym miejscowościom statusu miasta oraz zmiany siedziby władz gminy (wejście w życie z dniem 1 stycznia 2015 r.), GUS – dane za 2015 r.	Współpraca z nowymi jednostkami organizacyjnymi, w tym w szczególności z Państwowym Gospodarstwem Wodnym Wody Polskie (w zakresie sprawozdawczości). W szczególności ustalanie obszaru aglomeracji – przekazywanie danych do wskazanego powyżej podmiotu.
Powiaty	380	Dane GUS z 2015 r. (Biuletyn Informacji Publicznej GUS)	Przekazanie kompetencji w zakresie wydawania pozwoleń wodnoprawnych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Opracowany projekt ustawy – Prawo wodne jest wynikiem wieloletnich analiz prowadzonych zarówno w Ministerstwie Środowiska, jak również przeanalizowania postulatów kierowanych przez użytkowników wód, a także sugestii i uwag zgłaszanych przez licznych interesariuszy strony społecznej. Z uwagi na liczne nowelizacje ustawy – Prawo wodne, jak i postulaty oraz wątpliwości zgłaszane do tej ustawy wielokrotnie analizowano alternatywne wobec obecnie istniejącego systemy organizacyjne, decyzyjne i zarządcze funkcjonujące w gospodarce wodnej.

Jednocześnie z uwagi na konieczność pełnej implementacji Ramowej Dyrektywy Wodnej, a co za tym idzie możliwość wykorzystania środków unijnych w zakresie gospodarki wodnej projekt nowej regulacji był przekazany w ramach konsultacji (w kwietniu 2016 r.) do Rady Dialogu Społecznego oraz Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z prośbą o opinię i ocenę projektowanej regulacji. Projekt uzyskał opinię Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, zaś w dniu 6 lipca 2016 r. był przedmiotem obrad Rady Dialogu Społecznego. Z uwagi na istotę projektu oraz jego niezbędność w zakresie realizacji projektów istotnych dla obywateli w zakresie bezpieczeństwa powodziowego, projekt był realizowany w trybie specjalnym (zgodnie z regulaminem prac Rady Ministrów).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych[1)]

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0[2)]	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	**2 167,35**	**3 165,64**	**3 817,16**	**2 713,52**	**2 721,52**	**2 742,50**	**2 373,81**	**1 729,43**	**1 737,35**	**1 746,10**	**0**	**24 914,38**
budżet państwa	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**0**	**10,00**
JST (łącznie)	**-237,55**	**-414,86**	**-420,16**	**-425,74**	**-431,44**	**-437,28**	**-443,25**	**-449,36**	**-455,60**	**-461,98**		**-4 177,22**
JST (Marszałek, Starosta – zmniejszenie subwencji) [3)]	-237,55	-240,86	-246,16	-251,74	-257,44	-263,28	-269,25	-275,36	-281,60	-287,98		-2 611,22
JST (Gminy) (korzyści utracone)	0	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	0	-846,00
JST (Powiaty) (korzyści utracone)	0	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	0	-423,00
JST (Marszałkowie Województw) (utracone korzyści)	0	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	0	-297,00
Inne (łącznie)	**2 403,90**	**3 579,50**	**4 236,32**	**3 138,26**	**3 151,96**	**3 178,78**	**2 816,06**	**2 177,79**	**2 191,95**	**2 207,08**	**0**	**29 081,60**
PGW Wody Polskie/sektor gospodarki wodnej/urzędy żeglugi śródlądowej[4)]	**2 403,90**	**3 668,00**	**4 324,82**	**3 226,76**	**3 240,46**	**3 267,28**	**2 904,56**	**2 266,29**	**2 280,45**	**2 295,58**	**0**	**29 878,10**
NFOŚiGW	0	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	0	940,50
wfośigw (utracone korzyści)	0	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	0	-1 737,00
Wydatki ogółem	**2 404,08**	**3 415**	**4069,32**	**2944,46**	**2923,82**	**2909,22**	**2527,69**	**1863,77**	**1846,52**	**1828,35**	**0**	**26 732,23**
budżet państwa (ograniczenie wydatków)	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**-25,95**	**-51,90**	**-77,85**	**-102,80**	**-129,75**	**-155,67**	**-181,65**	**0**	**-725,57**
PGW Wody Polskie/sektor gospodarki wodnej/urzędy żeglugi śródlądowej*	**2 475,96[5)]**	**3 662,32**	**4 314,16**	**3 214,57**	**3 221,06**	**3 246,92**	**2 891,78**	**2 252,40**	**2 258,09**	**2 267,87**	**0**	**29 805,13**
NFOŚiGW (ograniczenie wydatków na służby)	**-71,88**	**-73,32**	**-70,84**	**-70,16**	**-71,34**	**-85,85**	**-87,29**	**-84,88**	**-81,9**	**-83,87**	**0**	**-781,33**
JST (łącznie)	**0**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**-174**	**0**	**-1 566,00**
JST (Gminy) (zmniejszenie wydatków)	0	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	-94	0	-846,00
JST (Powiaty) (zmniejszenie wydatków)	0	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	-47	0	-423,00
JST (Marszałkowie Województw) (zmniejszenie wydatków)	0	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	-33	0	-297,00
Saldo ogółem	**-236,73**	**-249,37**	**-252,16**	**-230,94**	**-202,30**	**-166,72**	**-153,88**	**-134,34**	**-109,17**	**-82,25**	**0**	**-1 817,86**
budżet państwa*	**1,00**	**1,00**	**1,00**	**26,95**	**52,90**	**78,85**	**103,80**	**130,75**	**156,67**	**182,65**	**0**	**735,57**
JST (łącznie)	**-237,55**	**-240,86**	**-246,16**	**-251,74**	**-257,44**	**-263,28**	**-269,25**	**-275,36**	**-281,60**	**-287,98**	**0**	**-2 611,22**
JST (Marszałek, Starosta – zmniejszenie subwencji)	-237,55	-240,86	-246,16	-251,74	-257,44	-263,28	-269,25	-275,36	-281,60	-287,98		-2 611,22

1) Kwoty zaokrąglone do 2 miejsca po przecinku.

2) Bezpośrednio zależna od wejścia w życie ustawy.

3) Szacunki własne (zgodnie z zakładanymi potrzebami).

4) Urzędy żeglugi śródlądowej w zakresie przekazanych 165 etatów oraz środków na utrzymanie.

5) Nastąpiła zmiana wielkości wydatków w 2017 r., w poszczególnych budżetach dotyczących realizacji projektów z udziałem środków Unii Europejskiej, która wynika z przesunięcia terminu wdrożenia dokumentów programowych w ramach perspektywy finansowej 2014–2020. Z uwagi na późniejsze niż planowano podpisanie umów o dofinansowanie w 2016 r., nastąpiło przesunięcie wydatkowania środków dla projektów już realizowanych oraz nowych, które będą dopiero wdrażane w fazę pełnej realizacji.

JST (Gminy) (korzyści utracone)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,00
JST (Powiaty) (korzyści utracone)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,00
JST (Marszałkowie Województw) (utracone korzyści)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0,00
Inne (łącznie)	**-0,18**	**-9,51**	**-7,00**	**-6,15**	**2,24**	**17,71**	**11,57**	**10,27**	**15,76**	**23,08**	**0**	**57,79**
PGW Wody Polskie/sektor gospodarki wodnej/urzędy żeglugi śródlądowej*	**-72,06**	**5,67**	**10,66**	**12,19**	**19,40**	**20,36**	**12,78**	**13,89**	**22,36**	**27,71**	0	**72,96**
NFOŚiGW	71,88	177,82	175,34	174,66	175,84	190,35	191,79	189,38	186,4	188,37	0	1 721,83
wfośigw	0	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	-193	0	-1 737,00
Źródła finansowania	Z uwagi na naczelną i wzmocnioną pozycję ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej oraz dodatkowe obowiązki z tego wynikające, zakłada się zwiększenie zatrudnienia po stronie urzędu obsługującego tego ministra (tabela nr 1, zakładane przeniesienie etatów na poziomie ok. 100), tak aby odpowiadało ono potrzebom związanym z kwestą wydawania decyzji administracyjnych (przede wszystkim dla PGW Wody Polskie) oraz dodatkowych obowiązków, jakie będą po stronie ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, w tym tych związanych z planowanym przejęciem zadań wynikających z przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu ludności w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Ponadto zgodnie z decyzją Rady Ministrów podjętą w dniu 18 października 2016 r. wraz z planowanym przejęciem zadań aktualnie wykonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego wraz ze środkami wydatkowanymi aktualnie przez samorząd na te etaty oraz ich utrzymanie. Zgodnie z załącznikiem nr 2 do Oceny Skutków Regulacji wskazano główne koszty gospodarki wodnej (tzw. rachunek gospodarki wodnej), na które składać się będą w szczególności utrzymanie majątku Skarbu Państwa, kwestie związane z inwestycjami, ale także koszt funkcjonowania urzędu – Ministerstwa Środowiska w zakresie wykonywania zadań związanych z pełnieniem funkcji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. W zakresie głównych kosztów znajdujących się po stronie ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej zakłada się także wypełnianie zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej (opłacanie składek organizacji międzynarodowych) oraz kosztów utworzenia i funkcjonowania odpowiednich jednostek wspierających działanie nadzorcze. Jednocześnie wykazano także, w ramach środków, jakie wydawać będzie nowa jednostka PGW „Wody Polskie" głównie w zakresie utrzymania majątku Skarbu Państwa, podejmowania inwestycji związanych z tym majątkiem, czy też utrzymania służb. Zgodnie z założeniami funkcjonowania i finansowania nowej jednostki (zgodnie z ustaleniami z Ministrem Finansów) – PGW „Wody Polskie" – w związku z systemem nowych instrumentów ekonomicznych nie zakłada się konieczności dodatkowego finansowania tej osoby prawnej z budżetu państwa, poza aktualnie funkcjonującymi częściami budżetowymi oraz rezerwami celowymi. Zakładając zmianę systemu finansowania w gospodarce wodnej, należy wskazać, że w oparciu o aktualnie obowiązujący system finansowo-organizacyjny różnica między środkami będącymi w dyspozycji gospodarki wodnej a inwestycjami, jakie będą wymagane w związku z realizację dokumentów planistycznych przyjmowanych przez Polskę pozostaje cały czas znacząca. W ocenie wstępnych potrzeb gospodarki wodnej, przy zachowaniu obecnego systemu finansowania i braku wprowadzenia reformy gospodarki wodnej, potrzeby finansowe w zakresie gospodarki wodnej (zgodnie z cyklami inwestycyjnymi opracowanymi dla potrzeb dokumentów strategicznych) związane z ochroną powodziową sięgają od ok. 1,94 do ok. 2,11 mld zł/rocznie[6)], w zależności od cyklu inwestycyjnego. Poza wymienionymi zadaniami PGW „Wody Polskie" będą prowadziły działania związane z przyjęciem innych dokumentów istotnych dla gospodarki wodnej w zakresie osiągania dobrego stanu środowiska wód i utrzymaniem tych wód[7)], jak również przejmą zadania w zakresie utrzymania majątku Skarbu Państwa – inwestycje z zakresu melioracji. Określone potrzeby, w tym przede wszystkim inwestycje w zakresie infrastruktury w gospodarce wodnej, oznaczają, że działalność w zakresie gospodarki wodnej bez wprowadzenia nowych instrumentów ekonomicznych											

6) Dane zgodnie z Planami Zarządzania Ryzykiem Powodziowym (wykaz inwestycji określonych łącznie dla Dorzecza Odry i Wisły).

7) Wykonywanie działań wynikających z Programu Wodno-Środowiskowego Kraju.

za świadczone usługi wodne i odpowiedniej zmiany organizacyjnej pozostanie bez wystarczającego zabezpieczenia finansowego.

Zgodnie z założeniami reformy gospodarki wodnej, pierwszy rok jej funkcjonowania jest równoznaczny z rokiem „0" wykazanym w powyższych tabelach, w związku z tym okres 10-letni wymagany przy ocenie projektowanej ustawy zakończy się w kolumnie oznaczonej jako rok 9.

Jednocześnie z uwagi na fakt, iż przychody aktualnie uzyskiwane przez wfośigw z tytułu opłat za pobór wód będą przekazywane PGW „Wody Polskie", zostały one wykazane po stronie dochodów jako „utracone korzyści" wfośigw według aktualnego poziomu tych opłat. Jednocześnie w tym samym zakresie jako „utracone korzyści" po stronie NFOŚiGW określono przychody uzyskiwane w ramach tzw. instrumentów ekonomicznych służące gospodarowaniu wodami (aktualnie art. 142 ustawy – Prawo wodne) oraz wpływy z tytułu opłat za pobór wód, które po wprowadzeniu nowej regulacji będą stanowiły źródło przychodów PGW „Wody Polskie". Jednocześnie po stronie przychodów nowej jednostki zostaną umieszczone wpływy z nowych, wprowadzonych opłat za świadczone usługi wodne, w tym przede wszystkim od sektorów aktualnie nieponoszących wydatków z tytułu pobieranej przez nie wody.

W zakresie wpływu na jednostki samorządu terytorialnego należy podkreślić zmniejszoną ilość zadań zleconych z zakresu administracji rządowej aktualnie wykonywanych przez starostów oraz marszałków województw. Postulowana zmiana będzie stanowiła znaczące odciążenie tych jednostek zwłaszcza w zakresie administracyjnym i związanych z tą kwestią kosztotwórczą. Jednocześnie w związku z przejęciem tych zadań, co do zasady, przez PGW „Wody Polskie", będzie to oznaczało, iż środki otrzymywane aktualnie przez marszałka województwa w związku z administracyjnym pobieraniem opłat za pobór wód także przejdą do PGW „Wody Polskie".

Obok wymienionych źródeł finansowania, tj. NFOŚiGW, wfośigw (opłat aktualnie pobieranych z tytułu poboru wody – świadczenia usług wodnych), zakłada się także pozyskiwanie dotacji z budżetu państwa, głównie na cele realizacji strategicznych, z punktu widzenia państwa, inwestycji oraz ochronę ludności przed powodzią. Z uwagi na powyższe PGW „Wody Polskie", jako państwowa osoba prawna wypełniająca istotne cele o charakterze publicznym, będzie wnioskowała, za pośrednictwem Ministra Środowiska, o dotacje z budżetu państwa. W tym zakresie źródłem jej finansowania będą aktualnie funkcjonujące: rezerwy celowe (Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Środowiska) oraz środki zapisane aktualnie w budżetach wojewodów z przeznaczeniem na utrzymanie melioracji wodnych. Jednocześnie jako dysponent majątku gospodarki wodnej jednostka ta będzie prowadziła działalność gospodarczą na tym majątku. W związku z powyższym będzie pozyskiwała wpływy z tego tytułu jako część prowadzonej działalności gospodarczej (poza wspomnianymi PGW „Wody Polskie") będą prowadziły działalność na nieruchomościach i ruchomościach niebędących bezpośrednio w powiązaniu z gospodarką wodną).

Z uwagi na charakter i rolę arbitra wobec PGW „Wody Polskie", jak i wzmocnienie pozycji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, dojdzie do przeniesienia części pracowników z jednostek podległych do urzędu obsługującego ministra.

Istotne z punktu widzenia funkcjonowania systemu władzy wodnej będzie także wprowadzenie instrumentów ekonomicznych dla użytkowników usług wodnych, którzy aktualnie nie wnoszą opłat za zasoby wykorzystywane do celów gospodarczych. Udział w odpłatności, korzystających z zasobów wodnych będzie odpowiedni do rodzaju usługi wodnej, sektora oraz charakteru użytkowania wód.

Budżet państwa*

Generalnym celem postulowanej reformy jest wzrost współfinansowania gospodarki wodnej przez korzystających z zasobów wodnych, zwłaszcza zaś sektorów polskiej gospodarki, które są bezpośrednimi beneficjentami wód, aktualnie utrzymywanych przez budżet państwa. Jednocześnie z uwagi na zakres działalności nowych jednostek – PGW „Wody Polskie" zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa powodziowego oraz ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej w zakresie prawno-administracyjnym, powoduje konieczność wydatkowania środków finansowych z budżetu państwa. Wsparcie z budżetu państwa w postaci dotacji na działalność postulowanych jednostek nie przekroczy limitu obecnie ponoszonych wydatków na gospodarkę wodną i tym samym nie spowoduje zwiększenia wydatków budżetu państwa na ten cel. Spośród pracowników aktualnie zatrudnionych (i finansowanych z części 22 budżetu państwa) zakłada się podział etatów zgodnie z poniższą tabelą. W toku prac nad projektem ustawy – Prawo wodne, jednym z istotnych elementów, jakie będą rozwiązane w zakresie nowych przepisów będzie opracowanie nowego regulatora dla sektora wodociągowo-kanalizacyjnego. Będzie to wymagało obok przejęcia (przejścia) pod nadzór

ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu ludności w wodę i odprowadzeniu ścieków, zatrudnienia nowych pracowników, odpowiedzialnych za kwestie dotyczące tego sektora (od ministra właściwego do spraw budownictwa). Ponadto zgodnie z postanowieniami Rady Ministrów, oprócz środków na zadania wydatkowanych aktualnie z rezerwy celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz wojewodów, do sektora planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa i gospodarki wodnej zostaną przesunięte etaty aktualnie znajdujące się w jednostkach samorządu terytorialnego z zakresu gospodarki wodnej (marszałkowie województw, starostowie) wraz ze środkami na ich utrzymanie oraz zapewnienie stanowisk pracy. Z uwagi na ten fakt, także kwestie związane z ewidencją (aktualnie melioracji wodnych szczegółowych oraz melioracji wodnych podstawowych) staną się pełnym zasobem dokumentacji (oraz administracji majątkiem Skarbu Państwa) i będą stopniowo dostosowywane (zakłada się pełne dostosowanie do 31 grudnia 2019 r.). Z uwagi na proponowane zmiany będzie to przede wszystkim oznaczało konieczność znaczącego rozbudowania aktualnie prowadzonych baz, często także zmiany istotne z punktu widzenia sposobu ich prowadzenia (przede wszystkim w przypadkach gdy są one prowadzone w wersji papierowej). W tym zakresie rok 2017 będzie przede wszystkim etapem przygotowawczym, tj. będzie oznaczał konieczność opracowania systemów (zarówno ewidencyjnych, ale także księgowych), które umożliwią realizację tego zadania.

Tabela nr 1. Środki wydatkowanych na wynagrodzenia

Jednostka [8)]	Ilość przypisanych etatów przeliczeniowych	Przewidziane środki w tys. zł (ustawa w roku 2016)
Ministerstwo Środowiska	115	142 717 tys. zł
PGW „Wody Polskie”	3 055	
Przesunięte etaty <u>w tym:</u> do PGW „Wody Polskie” do urzędów żeglugi śródlądowej (jednostki podległe ministrowi właściwemu do spraw żeglugi)	Ok. 3 132 2 929 203	nie dotyczy

W ramach tych środków, bez zmiany limitu środków przeznaczanych aktualnie na wynagrodzenia pracowników, będzie tworzona podstawa nowej struktury organizacyjnej. Szczegółowe przedstawienie wydatkowanych środków znajduje się w tabeli nr 1, załączonej do przedmiotowego dokumentu. Dla celów realizacji zadań z zakresu administracji rządowej wykonywanych aktualnie przez jednostki samorządu terytorialnego, postulowana reforma będzie oznaczać także konieczność zwiększenia zatrudnienia po stronie nowej instytucji – PGW „Wody Polskie”.

Z uwagi na planowaną reformę gospodarki wodnej zakłada się, że w związku z przejęciem zadań obecnie przypisanych do jednostek samorządu terytorialnego środki wydatkowane na te zadania (rezerwa celowa Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeznaczona na utrzymanie melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz w ramach części 85, dział 010, rozdział 01008 – *Melioracje wodne* – wpisane aktualnie w ramach budżetów wojewodów) będą wydatkowane przez PGW „Wody Polskie” jako jednostkę wykonującą to zadanie. W tym zakresie planowanym odstępstwem będą środki przeznaczane w zakresie rezerwy celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na realizację zadań spółek wodnych (16 mln zł/rocznie), przeznaczenie tych środków nie ulegnie zmianom, tj. będą w dalszym ciągu kierowane na potrzeby spółek wodnych. Jednocześnie zakłada się, że środki wydatkowane w ramach budżetów wojewodów (cz. 85 budżetu państwa) będzie w większej części przekazywana w formie dotacyjnej, jak ma to miejsce obecnie, podobnie w przypadku środków aktualnie znajdujących się w

[8)] Załącznik nr 6, Wynagrodzenia w państwowych jednostkach budżetowych w 2016 r., s 2.

	rezerwie celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi – zakłada się, że środki te (z wyłączeniem kwot przeznaczanych na spółki wodne) będą trafiały do PGW „Wody Polskie". Dla celów bardziej przejrzystego dysponowania środkami budżetu państwa zakłada się, że także te środki będą także klasyfikowane w ramach części 22 budżetu państwa – tj. gospodarka wodna. Mając na względzie fakultatywność zapisanej w ustawie – Prawo wodne dotacji z budżetu państwa, zakłada się stopniowe zmniejszanie finansowania z budżetu państwa po 3 roku funkcjonowania nowej jednostki (po zakończeniu większości z zakładanych okresów przejściowych). Podstawą do pomniejszenia wysokości dotacji będzie sytuacja finansowa nowej państwowej osoby prawnej – PGW „Wody Polskie". Przy założeniu utrzymania obecnych stawek opłat, a przede wszystkim sytuacji hydrologicznej kraju (brak znaczących skutków z powodu klęsk żywiołowych), zakłada się zmniejszenie tych dotacji celowych o wskaźnik inflacji[9)] + 1 punkt procentowy, co w skali 10-letniej powinno oznaczać pomniejszenie dotacji celowych o 24,5% w stosunku do roku referencyjnego. Jednocześnie kwotą bazową do wykazanej w OSR wysokości dotacji w zakresie gospodarki wodnej jest Wieloletni Plan Finansowy Państwa, przyjęty w dniu 26 kwietnia 2016 r. przez Radę Ministrów. W zakresie wskazanych środków budżetowych (zapisanych w budżetach poszczególnych wojewodów), w związku z przejęciem obowiązków dotychczas wykonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego, zakłada się konieczność zatrudnienia pracowników do wydawania zgód wodnoprawnych oraz kwestii poboru opłat. W związku z tym zakłada się wykorzystanie tych środków w części na pokrycie kosztów wynagrodzeń. Z uwagi na przewidywane wykorzystanie lokali będących w dyspozycji regionalnych zarządów gospodarki wodnej (zarządy zlewni, nadzory wodne) na poziomie decyzyjności i działalności administracyjnej aktualnie sprawowanej przez starostów. Jednocześnie w zakresie działań wykonywanych przez marszałków województw zakłada się przesunięcie do PGW „Wód Polskich" wykonywanie aktualnie prowadzonych przez nich działań w zakresie użytkowania mienia Skarbu Państwa będącego w ich posiadaniu. Jednocześnie zakłada się, że po 5 latach od rozpoczęcia funkcjonowania nowych jednostek zostanie przeprowadzona ewaluacja *ex pos*t działania nowego systemu organizacyjnego gospodarki wodnej, a co za tym idzie zostanie przeprowadzona analiza finansowo-ekonomiczna nowych rozwiązań prawno-administracyjnych. Stosowna ewaluacja będzie się także odnosiła do funkcjonowania danych jednostek, a co za tym idzie będzie wykorzystana do standaryzacji kosztów utrzymaniowych i inwestycyjnych w zakresie gospodarki wodnej. W zakresie dochodów budżetu państwa należy wskazać dwa podstawowe źródła, które będą oznaczały wpływy do budżetu. Przede wszystkim będzie to kwestia wydawania decyzji w zakresie zgód wodnoprawnych. Przy zakładanej ilości wydawanych decyzji na poziomie 4 000 zakłada się przy obecnej wysokości opłaty na poziomie 250 zł dochód z tego tytułu na poziomie 1,0 mln zł. Będą one wnoszone przez PGW „Wody Polskie", w związku z pozwoleniami wydawanymi dla tego podmiotu przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, będą stanowić dochód budżetu państwa. Zgodnie z zakładaną pełną funkcjonalnością systemu, pełna realizacja tego dochodu budżetu państwa będzie możliwa po zakończeniu integracji systemu (przejęcie kompetencji jednostek samorządu terytorialnego). Ponadto dochód budżetu państwa stanowić będą także wpływy z tytułu zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi oraz środki związane z opłatami wnoszonymi przez podmioty prowadzące produkcję rolną niezgodnie z przepisami (w zakresie realizacji wyroku dotyczącego przechowywania odchodów zwierzęcych lub stosowania nawozów niezgodnie z ustawą). Jednocześnie zakłada się, że koszt pierwotnie przewidywany po stronie budżetu państwa (kontroli gospodarstw rolnych) będzie pokrywany ze środków PGW „Wody Polskie" (koszty monitoringu i kontroli związanej z monitoringiem – ochrona wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego). **<u>w ramach budżetu państwa:</u>** **<u>Minister Finansów:</u>** Przewiduje się również, że służby podatkowe otrzymają zadania w związku z przypisaniem do części opłat przepisów działu III ustawy – Ordynacja podatkowa. Kwestia ta będzie dotyczyła m.in. opłat legalizacyjnych za urządzenia wodne, zgodnie z postulowaną regulacją i w świetle danych historycznych można oszacować ilość tego typu legalizacji na poziomie 90–100 rocznie, co w przypadku zmiany ustawowej może w pierwszych latach wzrosnąć do 150/rocznie. W przypadku pobierania opłat za pobór wód, lista płatników jest określona na podstawie danych, jakie gromadzone są aktualnie przez marszałków województw, Główny Urząd Statystyczny (składane oświadczenia OS-3 i OS-4) oraz Urząd Regulacji Energetyki (podmioty – elektrownie wodne i

[9)] Zgodnie z „*Wytyczne dotyczące stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw, Warszawa 17 maja 2016 r".*

	energetyka cieplna/zawodowa). W tym zakresie główne obowiązki spoczną przede wszystkim na PGW „Wody Polskie" (wydawanie decyzji, a także przeprowadzanie kontroli). **Minister Rozwoju:** Głównym zadaniem w zakresie ustawy – Prawo wodne będzie współpraca w związku z realizacją projektów współfinansowanych ze środków europejskich. Będzie to musiało oznaczać strategiczną współpracę między Ministrem Rozwoju a ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej. Jednocześnie wskazany minister, jako organ nadzorczy nad Głównym Urzędem Miar, podejmie współprace na etapie opracowania i przygotowania opomiarowania i kontroli metrologicznej nad kwestiami związanymi z usługami wodnymi określonymi w ustawie – Prawo wodne. **Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi:** Minister właściwy do spraw rolnictwa udostępnia podmiotom (rolnikom) informację wspierającą stosowanie zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej, obejmujących praktyczne zagadnienia stosowania środków służących ograniczeniu odpływu związków azotu ze źródeł rolniczych oraz sposób postępowania w zakresie praktyki rolniczej w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych. Minister właściwy do spraw rolnictwa będzie także odgrywał istotną rolę w przygotowaniu planów przeciwdziałania skutkom suszy (w zakresie elementów i obszarów istotnych dla rolnictwa) oraz prowadzenia ewidencji urządzeń melioracyjnych. Jednocześnie środki finansowe wydatkowane z tytułu tych działań, w szczególności dostarczenia stosownej informacji, zostaną zapewnione w ramach budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz nie przekroczą aktualnie obowiązujących limitów wydatkowych. Poza wskazanymi ministrami, na których wspomniana regulacja będzie wpływała bezpośrednio, reforma gospodarki wodnej wymagać będzie także kooperacji z innymi organami administracji publicznej (m.in. Ministrem Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej), jednocześnie w związku z tymi zadaniami nie przewiduje się konieczności wydatkowania dodatkowych środków z budżetu państwa ponad aktualnie wskazane limity wydatkowe. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej:** Wykonuje prawa właścicielskie w stosunku do śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym, w czasie przygotowania i realizacji budowy, przebudowy lub modernizacji śródlądowych dróg wodnych o szczególnym znaczeniu transportowym wymagających modernizacji lub przebudowy, lub inwestycji na tych śródlądowych drogach wodnych. **Urzędy żeglugi śródlądowej/jednostki podległe ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej:** Znaczącej zmianie ulegnie katalog zadań wykonywanych przez sektor transportowy (w zakresie żeglugi śródlądowej). Z dniem wejścia w życie ustawy minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wstępuje w prawa i obowiązki wynikające z umów i porozumień zawartych przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej w zakresie prowadzenia inwestycji w gospodarce wodnej dotyczących zadań finansowanych lub dofinansowanych ze środków publicznych, na zasadach określonych w przepisach ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz w przepisach ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, dotyczących śródlądowych dróg wodnych, o ile inwestycje te służą wyłącznie realizacji zadań o charakterze transportowym. Będzie to oznaczało, że minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej bądź jednostki jemu podległe będą wykonywały szerszy od aktualnego zakres zadań, w tym przede wszystkim tych o charakterze inwestycyjnym. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z decyzją Rady Ministrów, określono precyzyjnie zakres nowych opłat zarówno pod względem wysokości stawek opłat, jak i obszaru ich obowiązywania (np. w sektorach aktualnie zwolnionych). Oznacza to bezpośrednio, że nowe jednostki będą musiały funkcjonować w ramach już wyznaczonego budżetu dla sektora gospodarki wodnej. Zgodnie z przekazanymi kompetencjami zakłada się przeniesienie (w ramach etatów, jakie przejdą z jednostek samorządu terytorialnego) pracowników (wraz z etatami) do urzędów żeglugi śródlądowej. Według szacunków, w zakresie posiadanych danych, oznaczać to będzie przeniesienie 203 etatów do jednostek zajmujących się żeglugą śródlądową z planowanych do powołania jednostek o charakterze regionalnym zajmujących się gospodarką wodną. Wraz z przekazanymi etatami zakłada się również przesunięcie środków w ramach gospodarki wodnej, aktualnie przewidzianych w ramach wynagrodzeń wraz z pochodnymi. Poza wymienionymi zakłada się, że w ramach środków będących w dyspozycji gospodarki wodnej będą przekazywane środki w ramach części wydatkowej w zakresie inwestycji.

Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej:

Podstawowym zamierzeniem nowej regulacji jest pełna implementacja art. 3 Ramowej Dyrektywy Wodnej, zgodnie z którą *Każde Państwo Członkowskie zapewnia odpowiednie uzgodnienia administracyjne, w tym określenie właściwej władzy, w celu zastosowania zasad niniejszej dyrektywy na tej części międzynarodowego obszaru dorzecza, która znajduje się na jego terytorium.* Zgodnie z nową regulacją, naczelnym organem i władzą wodną z punktu widzenia użytkowników wód będzie minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Będzie on pełnił funkcję nadzorczą i kontrolną nad PGW „Wody Polskie" w zakresie prowadzonych przez tą państwową osobę prawną działalności, w tym przede wszystkim działalności inwestycyjnej na wodach i gruntach pokrytych wodami. Minister będzie nadzorował wszelkie działania mające wpływ na stan ekosystemów i osiągnięcie celów środowiskowych dla wód – w tym będzie sporządzał przede wszystkim wykaz planowanych inwestycji i działań mogących mieć wpływ na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych. Ponadto do jego zadań będzie należało opracowywanie dokumentów strategicznych, przede wszystkim planów zarządzania ryzykiem powodziowym, planów gospodarowania wodami, krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz programu działań w zakresie realizacji dyrektywy azotanowej. Minister będzie również odpowiedzialny za zatwierdzanie planu finansowego PGW „Wody Polskie". Wzmocnione zostanie również władztwo ministra nad jednostkami funkcjonującymi w gospodarce wodnej, w tym przede wszystkim kontrola działań podejmowanych przez Prezesa PGW „Wody Polskie". Jednocześnie planuje się powołanie Państwowej Rady Gospodarki Wodnej jako ciała doradczego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej. Z uwagi na swój charakter (PRGW będzie składała się z przedstawicieli środowisk związanych z gospodarka wodną) nie będzie ona rodziła kosztów, poza środkami przeznaczanymi na bieżące funkcjonowanie (delegacje) – pokrywane ze środków bieżących w budżecie jednostki. Jednocześnie minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie naczelnym organem w zakresie gospodarki wodnej, co będzie oznaczało, że będzie wydawał zgody wodnoprawne dla PGW „Wody Polskie". Szacowana liczba takich zgód, to ok. 4 000. Jednocześnie z uwagi na konieczność wydawania takich decyzji na terenach w większości wypadków znajdujących się poza Warszawą, zakłada się możliwość, że część z przypisanych ministrowi etatów będzie realizowana w terenie, w postaci delegatur bądź oddelegowanych pracowników merytorycznych, tak aby proces wydawania decyzji na obszarach dorzeczy przebiegał bez zbędnej zwłoki. Jednocześnie głównym elementem znajdującym się po stronie kosztów ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej są zobowiązania rządu polskiego – składki, jakie opłaca bądź będzie miała opłacać w związku z członkostwem w organizacjach międzynarodowych (szacowana wartość – ponad 50 mln zł). Środki te będą pochodziły z części 22 budżetu państwa (gospodarka wodna) i jak zostało to opisane w punkcie budżet państwa (powyżej) będzie to oznaczało konieczność innego od aktualnego określenia dysponenta tej części budżetowej. Jednocześnie w związku z możliwymi znaczącymi różnicami kursowymi (w stosunku do kursu walut zakładanych na początku 2016 r.) może się w tym zakresie spodziewać zwiększenia kosztu z uwagi przede wszystkim na kurs euro, w którym opłacana jest większość składek. Poza wymienionymi, w związku z postulatami zgłaszanymi w trakcie prac nad projektem ustawy – Prawo wodne, zakłada się również wzmocnienie pozycji ministra w zakresie nadzoru nad sektorem wodociągowo-kanalizacyjnym oraz koordynowaniem ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu ludności w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Zgodnie z szerokimi, zgłaszanymi postulatami co do nowego systemu nadzorczego, minister będzie musiał posiadać także odpowiednie środki na realizację tego zadania.

PGW „Wody Polskie":

Wśród głównych źródeł finansowania działalności jednostki – PGW „Wody Polskie" (państwowej osoby prawnej) znajdą się środki aktualnie przypisane do NFOŚiGW, wfośiw, środki dotacji celowych pochodzące z budżetu państwa oraz działalności gospodarczej tej jednostki. Przewiduje się także, że PGW „Wody Polskie" będzie otrzymywało środki finansowe pochodzące z opłat za pobór wód (głównie za korzystanie z zasobów wodnych, jak również za wydawanie dokumentów w zakresie zgód wodnoprawnych). Nie zakłada się, aby PGW „Wody Polskie" pozyskiwało znaczące środki z działalności gospodarczej bądź pozyskiwanie znaczące przychody z tego tytułu.

Jednocześnie zgodnie z decyzją Rady Ministrów podjętą w dniu 18 października 2016 r. nie zakłada się w roku 2017 zwiększenia wysokości stawek opłat aktualnie obowiązujących w ramach ustawy – Prawo ochrony środowiska[10)], w konsekwencji w związku z przejęciem przez PGW „Wody Polskie" zobowiązań budżetu państwa (np. finansowania służby hydrologiczno-meteorologicznej)

[10)] Zgodnie z Obwieszczeniem Ministra Środowiska z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2017.

bardzo prawdopodobne pozostaje podjęcie dodatkowych zobowiązań (w formie kredytu) przez ten podmiot.

Należy podkreślić, że celem PGW „Wód Polskich" jest działalność służebna wobec obywateli i realizowanie zadań wyznaczanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej w zakresie zarządzania zasobami wodnymi uwzględniającego zrównoważony rozwój i wykonywanie zadań zakładanych w dokumentach rządowych. Poza wymienionymi kompetencjami i zadaniami, jakie będzie wykonywało PGW „Wody Polskie" zakłada się także w zakresie inwestycji w śródlądowe drogi wodne, podejmowane w drodze porozumienia, inwestowanie w zakresie powyższych działań.

Jednocześnie biorąc pod uwagę środki, jakie będą wydatkowane przez PGW „Wody Polskie", należy mieć na względzie, że po stronie tej jednostki znajdować się będą główne zadania inwestycyjne wynikające z dokumentów strategicznych. Podsumowanie kierunkowych wydatków (bez np. wynagrodzeń) wskazuje, że zakres obowiązków nowej jednostki będzie bardzo rozległy. Po stronie PGW „Wody Polskie" będzie leżało (obok inwestycji) finansowanie zadań wynikających z monitoringu wód (realizacja wyroku TSUE ws. RDW dotyczącego ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego poprzez zapewnienie środków na kontrole i działania techniczne z tym związane), zapewnienie finansowania służb (ośrodek technicznej kontroli zapór, państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej oraz innych), a w szczególności utrzymanie majątku Skarbu Państwa w należytym stanie technicznym.

Poza wymienionymi powyżej kierunkami wydatków w zakresie gospodarki wodnej, po stronie PGW „Wody Polskie" znajdować się będą także koszty utrzymania wód oraz melioracji wodnych na poziomie lokalnym (aktualnie melioracji wodnych podstawowych). Zgodnie z przejmowanymi przez tą jednostkę środkami, będzie ona także miała na celu, w miarę możliwości, współfinansowanie działań inwestycyjnych w zakresie melioracji wodnych o bardzo lokalnym charakterze (aktualnie melioracji wodnych szczegółowych). Jednocześnie zgodnie ze zmianami podjętymi przez Radę Ministrów w dniu 18 października 2016 r. i wobec braku zmian wysokości stawek opłat dla korzystających z zasobów wodnych w roku 2017[11)] (aktualnie obowiązujących w ustawie – Prawo ochrony środowiska), nie zakłada się w najbliższej, przewidywanej przyszłości zwiększenia samofinansowania gospodarki wodnej, ponad poziom zbliżony do aktualnej wysokości opłat środowiskowych. Jednocześnie zgodnie z założeniami oraz brakiem informacji w zakresie możliwości finansowania inwestycji dotyczących gospodarki wodnej w nowej perspektywie unijnej dla celów obliczeń przedłożonych w Ocenie Skutków Regulacji nie przyjęto wydatkowania po stronie środków unijnych. W przypadku możliwości pozyskania dodatkowych środków finansowych w nowej perspektywie unijnej, państwowa osoba prawna będzie mogła wydatkować dodatkowe środki.

Z kolei zgodnie ze wskazanymi źródłami pozyskiwania środków (tabela nr 2 – załącznik do OSR), obok źródeł finansowania już zdefiniowanych, wystąpią także nowe instrumenty ekonomiczne, przede wszystkim dla podmiotów aktualnie zwolnionych z opłat za pobór wód. W zakresie nowych instrumentów ekonomicznych znajdą się:

a) opłata stała – zasobowa, związana z gwarantowanym w zgodzie wodnoprawnej zasobem wodnym, będzie ona wnoszona przez wszystkich użytkowników wód,

b) opłata zmienna – użytkowa, ponoszona za faktyczne wykorzystanie wód.

Oprócz powyżej wskazanych do głównych instrumentów ekonomicznych składających się na źródło środków będących w gestii PGW „Wody Polskie" opłatą ponoszoną przez użytkowników będzie także nowy instrument związany z kwestiami retencji, który będzie dotyczył wód opadowych i roztopowych na terenach zurbanizowanych. Szczegółowy opis przychodów (i ich źródeł) oraz wydatków jednostki znajduje się w załączniku do OSR.

Pozyskane w ten sposób środki będą bezpośrednio przeznaczane na inwestycje w gospodarkę wodną. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż znaczącą częścią wydatków po stronie PGW „Wody Polskie" będą inwestycje, należy zaznaczyć, że zakładany poziom inwestycji będzie możliwy jedynie przy pozyskaniu odpowiednich środków, a co za tym idzie, wobec braku takich środków następować będzie priorytetyzacja zakładanych inwestycji, a ich bezpośredni wybór będzie możliwy po konsultacji z radą konsutlacyjną przy PGW „Wody Polskie".

W związku z decyzją podjętą na Komitecie Stałym Rady Ministrów, a także uzgodnieniami, jakie miały miejsce pomiędzy ministerstwami, znacząco (w stosunku do pierwotnych propozycji)

11) Jw.

	zmodyfikowano i ograniczono wysokość opłat za usługi wodne. Z uwagi na ten fakt nie można wykluczyć konieczności skorzystania przez nową państwową osobę prawną z pożyczek oraz kredytów przynajmniej na początkowym etapie działalności. Zgodnie z pozyskiwanymi środkami PGW „Wody Polskie" otrzyma znaczący zakres obowiązków, do których zalicza się opracowanie projektu planów i programów strategicznych przygotowywanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, prowadzenie systemu informacyjnego gospodarowania wodami, a przede wszystkim podejmowanie działań inwestycyjnych, w tym przede wszystkim tych związanych z bezpieczeństwem powodziowym. W związku z powyższym PGW „Wody Polskie" będzie mogło korzystać, za pośrednictwem Ministra Środowiska, również z rezerwy celowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (cz. 83, dział 758, rozdział 75818, poz. 4) pn. *Przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym realizacja zadań w dorzeczach Odry i górnej Wisły* z przeznaczeniem na inwestycje z zakresu zabezpieczenia powodziowego, a także w zakresie projektów finansowanych ze środków unijnych, z rezerwy celowej pn. *Utrzymanie rezultatów niektórych projektów zrealizowanych przy udziale środków z UE, w tym systemy informatyczne* (cz. 83, dział 756, rozdział 75818 poz. 49). W zakresie obowiązków zakłada się również, że nowa jednostka będzie odpowiadała za utrzymanie majątku znajdującego się obecnie w administracji regionalnych zarządów gospodarki wodnej, w tym infrastruktury przeciwpowodziowej, o łącznej wartości sięgającej blisko 27,9 mld zł. Poza wymienionym majątkiem PGW „Wody Polskie" będzie także prawnym następcą i dysponentem majątku przypisanego aktualnie do marszałków województw, wartego ponad 7 mld zł. Łączna wartość majątku, wobec powyższego będzie sięgać ok. 34,9 mld zł. PGW „Wody Polskie" obok utrzymania majątku będzie także prowadziło działania inwestycyjne, w tym w zakresie utrzymania wód. Dla tego celu będzie korzystało ze środków przypisanych w ramach funduszy unijnych. Zgodnie z proponowanym zakresem zadań PGW „Wód Polskich", jednostka ta będzie odpowiedzialna za wydawanie zgód wodnoprawnych. Zgodnie z posiadanymi danymi liczba wydawanych dokumentów tego typu w skali roku to ok. 25 000–28 000 pozwoleń[12)]. Przy założeniu wydawania takiej ilości dokumentów w skali rocznej oraz zakładanym koszcie przeprowadzenia postępowania na poziomie 250 zł (w przypadku pozwolenia) wielkość przychodów z tego tytułu będzie wynosić (przy założeniu wielkości na poziomie ok. 28 tys. rocznie) ok. 7,00 mln zł. Oprócz wskazanego pozwolenia wodnoprawnego projekt ustawy – Prawo wodne przewiduje dla niektórych rodzajów korzystania z wód lub innych działań obowiązek dokonania zgłoszenia – co powinno ograniczyć ilość aktualnie składanych wniosków o wydanie pozwoleń wodnoprawnych – zakładana wielkość to ok. 10 000. Ponadto dla określonego zakresu działań inwestycyjnych przewidywany jest obowiązek uzyskania oceny wodnoprawnej – zakładana liczba wniosków o ocenę wodnoprawną nie przekroczy ok. 1 000 ocen rocznie. W tabeli nr 2 wykazano wielkość przychodów z tego tytułu na poziomie ok. 9,4 mln zł/rocznie. Z uwagi na charakter tej opłaty oraz tego, że będzie ona wynikała z kosztu przeprowadzenia postępowania została ona przypisana do przychodów nowej jednostki. Jednocześnie nowy system wydawania zgód (przede wszystkim pozwoleń) wodnoprawnych będzie miał zdecydowanie bardziej zintegrowany charakter. Zmniejszenie ilości podmiotów umożliwi ponadto ujednolicenie sposobu wydawania tych dokumentów (ograniczenie problemu odpowiedniego traktowania podmiotów użytkujących zasoby wodne, które mogło mieć miejsce w przypadku funkcjonowania niezależnych od siebie instytucji). Równocześnie w związku z decyzją Stałego Komitetu Rady Ministrów, likwidacji ulegną dotychczasowe zwolnienia z konieczności pozyskania pozwolenia wodnoprawnego dla jednostek samorządu terytorialnego z tytułu wykonywania urządzeń wodnych lub budowli mogących mieć wpływ na stan wód i gospodarowania tym zasobem. Określenie ilości docelowej dokumentów tego typu dla samorządów terytorialnych nie jest możliwe z uwagi na brak danych referencyjnych wobec powszechnie funkcjonującego obecnie zwolnienia. PGW „Wody Polskie" będzie także prowadzić System Informacyjny Gospodarowania Wodami (obecnie kataster wodny), który w założeniu projektodawcy obejmie także rejestry znajdujące się aktualnie w zasobach marszałków województw. W zakresie kosztów realizacji tej zmiany należy podkreślić, że obecnie ewidencja wód i urządzeń melioracyjnych jest już w znacznej części prowadzona w formie elektronicznej i trwają prace nad objęciem jej w całości formą elektroniczną. Objęcie ewidencji wód i urządzeń melioracyjnych infrastrukturą informacji przestrzennej będzie powodowało konieczność podjęcia działań w zakresie harmonizacji tych zbiorów danych w celu

[12)] W latach 2013–2015 odnotowano spadek ilości wydawanych pozwoleń wodnoprawnych do ok. 23,4 tys./rocznie. Jednocześnie zakłada się, w związku z wprowadzeniem nowego systemu organizacyjnego, większą ilość wydawania tego typu dokumentów.

	osiągnięcia ich interoperacyjności. Koszt powstania takiej bazy został oszacowany na ok. 25,54 mln zł. Techniczne utrzymanie zarówno przedmiotowego systemu, jak i informatycznego systemu osłony kraju to koszt ok. 25–26 mln zł. Powstanie tej bazy będzie sfinansowane, co do zasady, ze środków PGW „Wody Polskie" – gdzie wskazano koszt całkowity finansowania tej bazy oraz (w przypadku pozyskania tych funduszy) ze środków programu Polska Cyfrowa. Poza wymienionym systemem, PGW „Wody Polskie" będzie także koordynował inne systemy informatyczne aktualnie znajdujące się w gestii Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej (głównie system map ryzyka i zagrożenia powodziowego – ISOK). W zakresie obowiązków i kompetencji PGW „Wód Polskich" znajdzie się także pobieranie opłat związanych z sektorem gospodarki wodnej (za pobór wód oraz za wprowadzanie do wód lub/i do ziemi ścieków). Będzie to oznaczało konieczność dysponowania bazą podmiotów oraz odpowiedniego zaplecza odpowiadającego za pobieranie tych opłat. Z uwagi na identyfikację użytkowników wód (baza aktualnie płacących jest w gestii marszałków województw), już płacących, jak i potencjalnych płatników (baza Głównego Urzędu Statystycznego, Urząd Regulacji Energetyki), opracowanie systemu spójnego dla terenu całej Polski oszacowano na kwotę ok. 26 mln zł, jednocześnie koszt zarządzania i utrzymania takiej bazy to kwota ok. 16 mln zł. Jednocześnie z uwagi na przejęcie dotychczasowych zadań wykonywanych przez marszałków województw, zakłada się, że środki jakie pobierają oni aktualnie w postaci opłaty administracyjnej będą trafiały do PGW „Wody Polskie". W związku z likwidacją aktualnie obowiązujących zwolnień z opłat ze względu na sposób ich nałożenia, PGW „Wody Polskie" będzie ponosić koszty związane z pobieraniem przedmiotowej opłaty. Danymi referencyjnymi do nałożenia stosownej opłaty będą w zależności od prowadzonej działalności dane gromadzone przez Główny Urząd Statystyczny (m.in. sprawozdania OS-3 oraz OS-4 składane do GUS), Urząd Regulacji Energetyki oraz w ramach pozwoleń wodnoprawnych. Według aktualnie obowiązującego prawodawstwa przewidziana jest opłata za użytkowanie środowiska – w tym sektorów gospodarki wodnej oraz wodno-kanalizacyjnego – pobór wód (w tym wód powierzchniowych oraz podziemnych) oraz odprowadzanie ścieków, w związku z tym obecnie użytkowane systemy informatyczne nie będą wymagały znaczących aktualizacji pod tym względem, w stosunku do baz danych, na których aktualnie pracują urzędy marszałkowskie. Jednocześnie utworzenie nowego systemu informatycznego będzie przede wszystkim oznaczało konieczność skorzystania z danych będących w posiadaniu marszałków województw oraz w przypadku kontroli – poszerzania bazy danych zgodnie z ich wynikami. Z uwagi na konieczność zapewniania przez PGW „Wody Polskie" urządzeń stosowanych do opomiarowania wód w ramach usług wodnych przewidzianych w ustawie, trudno jest określić na obecnym etapie kwestię kosztów zapewnienia tych urządzeń. Będzie to przede wszystkim wymagało zbudowania nowego systemu informatycznego (na bazie SIGW) o horyzontalnym charakterze, tj. gromadzącego dane, a przede wszystkim umożliwiającego określenie odpowiednich parametrów. Jednocześnie po stronie PGW „Wody Polskie" będzie znajdowała się kwestia ochrony zasobów wodnych oraz ochrony ludzi i mienia przed powodzią, co oznacza, że jednostka ta będzie uzgadniała projekt studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz decyzje o warunkach zabudowy. Oznacza to, że jednostka ta będzie pełniła (w myśl zasady „jedna rzeka – jeden właściciel") większość zadań z zakresu ochrony powodziowej, przypisanych dziś regionalnym zarządom gospodarki wodnej przy jednoczesnym zwiększeniu współpracy z zainteresowanymi – jednostkami samorządu terytorialnego, tak aby w maksymalny sposób zapewnić bezpieczeństwo zamieszkującym tereny potencjalnie zagrożone takim ryzykiem. Również po stronie nowego podmiotu znajdzie się współpraca przy opracowaniu krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych z zainteresowanymi gminami, co będzie oznaczało obciążenie administracyjne (przejęcie zadania aktualnie znajdującego się po stronie marszałka województwa) m.in. w zakresie przyjmowania sprawozdań z realizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz gromadzenia informacji związanych z kpośk (wykaz aglomeracji, informacja o postępie realizacji przedsięwzięć). PGW „Wody Polskie" będzie także pełniło istotną rolę w przygotowywaniu przez ministra właściwego do gospodarki wodnej kluczowych dokumentów strategicznych dla gospodarki wodnej w Polsce. PGW „Wody Polskie" będzie przygotowywać zestaw danych i informacji wykorzystywanych do opracowania planów i programów wymaganych prawem unijnym. Poza wymienionymi PGW „Wody Polskie" będzie także pokrywało koszty funkcjonowania rad konsultacyjnych funkcjonujących przy tej instytucji. Utworzenie rad, zgodnie z założeniami podstaw ich funkcjonowania, będzie miało w dużym stopniu regionalny charakter (zależny od istniejących

regionów wodnych). Ich powołanie będzie oznaczało możliwość uczestniczenia przedstawicieli wojewody właściwego terytorialnie, marszałka danego województwa oraz innych przedstawicieli samorządu terytorialnego. Charakter tych instytucji, w dużej mierze doradczy, będzie wspomagał proces decyzyjny w zakresie wydatkowania środków finansowych na konkretne inwestycje.

Jednostki Samorządu Terytorialnego (Gminy):

Główne zmiany, jakie dotyczyć będą jednostek samorządu terytorialnego na poziomie gminnym, dotyczyć będą zmiany adresata sprawozdań opracowywanych przez te jednostki, a dotyczących krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych (aktualnie sprawozdanie z działalności przedkładane jest marszałkowi województwa, według nowego systemu składane będzie do PGW „Wody Polskie"). Ponadto, z uwagi na właściwość miejscową tej jednostki, zakłada się, że to gminy będą wyznaczały aglomeracje w ramach nowego, funkcjonującego systemu oczyszczania ścieków komunalnych. Jednocześnie z uwagi na publiczny charakter działań nowej jednostki – PGW „Wód Polskich" oraz przejęcie pełni zadań wynikających z gospodarki wodnej przez nowy podmiot, zakłada się że środki przypisane w ramach opłat do tych jednostek samorządowych będą kierowane do nowopowstającej państwowej osoby prawnej. Jednocześnie nowy system zarządzania gospodarką wodną będzie oznaczał także przekazanie kompetencji w zakresie tego sektora nowej jednostce, a co za tym idzie będzie to oznaczało zmniejszenie zadań przypisanych tym jednostkom samorządowym. W zakresie postulowanych zmian po stronie korzyści utraconych tych jednostek samorządu terytorialnego należy wskazać kwotę ok. 94 mln zł rocznie. Na wskazaną wartość składają się środki, jakie zostaną w nowym systemie włączone do budżetu PGW „Wody Polskie", dziś odprowadzane jako część środków zbieranych przez marszałków województw w związku z opłatami za pobór wód i odprowadzanie ścieków do gmin. Jednocześnie środki te, z uwagi na przekazanie kompetencji w zakresie gospodarki wodnej do nowego podmiotu – państwowej osoby prawnej, nie będą w dyspozycji gmin.

W zakresie uprawnień gminy pozostanie kwestia ustanawiania kąpielisk i miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli. Aktualnie na terenie Polski funkcjonuje ok. 200 kąpielisk i ok. 890 miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli. Projekt ustawy utrzymuje obecnie funkcjonujące przepisy (w zakresie ustanawiania takich miejsc) i doprecyzowuje zadania wynikające z tego tytułu zgodnie z przepisami unijnymi.

Istotnym elementem z punktu widzenia zadań gmin będzie sprawozdawczość (np. w zakresie wód i gruntów pokrytych wodami, jakie w ramach porozumienia mogą być im przekazane) związana z wykonywaniem działań na tych wodach. W celu w pełni zlewniowego systemu zarządzania wodami i możliwości działań (określenia) w zakresie ewentualnych przekroczeń w związku ze sprawowaniem praw właścicielskich w szczególnych sytuacjach konieczne będzie prowadzenie odpowiedniej działalności sprawozdawczej.

Jako zadanie gminy przejdzie także kwestia poboru opłaty za zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek wykonywania na działkach o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej trwale związanych z gruntem. Zgodnie z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego ustala się takie tereny (powierzchnie biologicznie czynne). Podobne do tego zadania wykonują aktualnie marszałkowie województw (pobieranie opłat w związku ze spływem wód opadowych z powierzchni trwale zasklepionych – tj. parkingów, lotnisk etc.), podobnie do aktualnego mechanizmu, gminy będą pobierały stosowne opłaty, z tym, istotnym wyróżnikiem, że teren takiej powierzchni (teren zasklepiony) został określony na bardzo wysokim poziomie – opłata więc będzie stosowana w wyjątkowych sytuacjach. Aktualnie nie istnieje katalog (baza ogólnokrajowa), która mogłaby służyć do wskazania terenów, które podlegają opłacie, jednocześnie przewidziana ustawą opłata w wysokości 10% od pobieranej przez gminę kwoty powinna zapewnić koszt jej gromadzenia. Taki model finansowania zadań jest aktualnie wprowadzony w przypadku części opłat o charakterze środowiskowym. Jednocześnie w związku z brakiem danych wejściowych nie można określić w sposób bardzo precyzyjny kwoty takich opłat, oceniając jedynie, że sytuację ponoszenia opłat w tym zakresie będą miały miejsce najczęściej w przypadku gmin, których struktura przedsiębiorców opiera się głownie na centrach logistycznych, dużych bazach przeładunkowych czy magazynach (gminy okoliczne w aglomeracjach największych miast). Bazą zasadniczą do oceny listy potencjalnych płatników będzie mógł być kataster nieruchomości, a przede wszystkim baza płatników wnoszących opłaty z tego tytułu do marszałków województw.

Jednostki Samorządu Terytorialnego (Powiaty):

Zgodnie z zakładaną regulacją, reformą gospodarki wodnej nastąpi konsolidacja środków aktualnie pobieranych w związku z opłatami za pobór wód oraz za wprowadzanie ścieków do ziemi i do wody. Według obecnie funkcjonującego systemu, w ramach tych środków powiaty dysponowały 10% pobieranej kwoty, co dawało rocznie ok.46–47 mln zł. Środki te zostaną podzielone pomiędzy wspomniane już PGW „Wody Polskie" oraz (w zakresie opłat za zrzut ścieków) NFOŚiGW. Zgodnie z nową regulacją, to PGW „Wody Polskie" będą wydawać pozwolenia wodnoprawne (aktualnie zadania starosty), a co za tym idzie przejmą znaczący obowiązek, który będzie wymagał odpowiedniego poziomu zatrudnienia. Będzie to także oznaczało, w związku z całkowitym przejęciem tego zadania przez PGW „Wody Polskie", że użytkujący zasoby wodne (aplikujący o pozwolenia wodnoprawne) nie będą ponosili opłaty skarbowej z tego tytułu.

W celu większej przejrzystości działań w zakresie gospodarowania majątkiem Skarbu Państwa wprowadzona zostanie nowa procedura dotycząca zbywania gruntów pod śródlądowymi wodami stojącymi jezior. Dla przejrzystości tego procesu i w trosce o majątek państwowy grunty te będą zbywane w drodze przetargu, przeprowadzanego przez komisję przetargową powoływaną przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej albo starostę. W związku z nową procedurą nie zakłada się jednak dodatkowych kosztów, z uwagi na fakt, iż zgodnie z danymi ilość tego typu przypadków od kwietnia 2012 r. – do roku obecnego nie przekroczyła 24 w skali całej Polski. Ponadto, zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, staroście przysługuje 25% od wpływów osiąganych ze sprzedaży nieruchomości Skarbu Państwa, co przy przejrzystym i otwartym procesie powinno zagwarantować sfinansowanie przewidzianej procedury (średnie przychody ze sprzedaży nieruchomości we wskazanym zakresie stanowiły od 100 do 300 tys. zł).

Ponadto zgodnie z postanowieniem Rady Ministrów, podjętym w dniu 18 października 2016 r., zakłada się, że wraz z przesunięciem etatów związanych z gospodarką wodną (wydawanych pozwoleń wodnoprawnych) przesunięte zostaną adekwatne środki na koszt pokrycia etatów oraz koszty ich utrzymania w nowej, powoływanej jednostce.

NFOŚiGW:

Zgodnie z postulowaną regulacją NFOŚiGW nie będzie otrzymywał środków aktualnie przypisanych tej jednostce z tytułu opłat za pobór wód, do PGW „Wody Polskie" będą trafiały także środki – przychody wymienione aktualnie w art. 142 obowiązującej obecnie ustawy – Prawo wodne (tj. instrumenty ekonomiczne służące gospodarowaniu wodami). Łącznie stanowi to kwotę około 62 mln zł rocznie, co stanowić będzie ok. 3,94% przychodów NFOŚiGW w perspektywie finansowej 2015–2018. Jednocześnie poza przekazywaniem środków gromadzonych za pobierany zasób wodny zakłada się, że do NFOŚiGW trafiać będą środki aktualnie przypisane do wfośigw (w zakresie opłat za wprowadzanie ścieków do wód i do ziemi), co przy spodziewanej kwocie ok. 100 mln zł/rocznie z tego tytułu oznacza, przy zmianie adresatów środków finansowych, że kwota w dyspozycji NFOŚiGW będzie większa o ok. 38 mln zł/rocznie (sumarycznie skutek zmiany ustawowej będzie pozytywny dla tej jednostki). Dodatkowo NFOŚiGW przynależne będą środki aktualnie pobierane z tytułu opłat za odprowadzanie ścieków do budżetów starostw powiatowych i gmin, co powiększa wskazaną kwotę o kolejne ok. 66–66,5 mln zł, dając łącznie ok. 104 mln zł/rocznie, uwzględniając nowe środki wynikające z odprowadzania ścieków (wyrównania stawek). Jednocześnie do NFOŚiGW będzie trafiała część środków pobieranych w ramach opłaty stałej – po pobraniu 10% wartości tej opłaty przez PGW „Wody Polskie". Podobnie po stronie NFOŚiGW znajdą się wpływy z tytułu opłat (ujednolicenia tej opłaty) w związku z wprowadzaniem substancji – sumy chlorków i siarczanów – ze ściekami do wód lub do ziemi. Zmianie ulegną wpływy w związku z inną klasyfikacją wód opadowych (według aktualnie obowiązujących przepisów są klasyfikowane jako ścieki), będą one (pobierane opłaty) w nowym systemie stanowiły przychód PGW „Wody Polskie". Przesunięcie środków finansowych, będących aktualnie w dyspozycji NFOŚiGW zostało przedstawione na schematach załączonych do OSR. Postulowana zmiana zawiera jednocześnie możliwość współfinansowania działań z zakresu realizacji dyrektywy azotanowej po stronie NFOŚiGW, jednocześnie to potencjalne finansowanie działań zakładane jest wyłącznie ze środków znajdujących się obecnie w dyspozycji NFOŚiGW. Co do zasady nie powinno oznaczać zwiększenia wydatków NFOŚiGW ponad aktualnie ponoszone koszty. Po stronie korzyści NFOŚiGW można wymienić stopniowe ograniczenie wydatkowania środków przeznaczanych na: Państwową Służbę Hydrologiczno-Meteorologiczną, Ośrodek Kontroli Technicznej Zapór oraz środki wydatkowane na monitoring wód, w ramach umów aktualnie podpisywanych pomiędzy tą jednostką, a beneficjentami środków finansowych. Zgodnie z postulowaną zmianą, finansowanie służb z tego tytułu przejdzie na

PGW „Wody Polskie”.

wfośigw:

Środki obecnie stanowiące przychód wfośigw z tytułu opłat za pobór wód będą stanowiły dochód PGW „Wody Polskie”. Szacowany koszt po stronie funduszy to w oparciu o posiadane dane (zakładając wartość bazową na rok 2012 – jako rok referencyjny) około 193 mln zł rocznie. Powyższa kwota, stanowiła w roku 2012 ok. 16,9% ogólnych przychodów wfośigw (odpowiednio w roku 2014 ok. 20,7%)[13)]. Jednocześnie należy nadmienić, że poza utraconymi korzyściami wynikającymi ze zmiany beneficjenta środków będących aktualnie w dyspozycji wfośigw, co do zasady, fundusze te nie będą wypełniały zadań z zakresu gospodarki wodnej, co oznaczać będzie zmniejszenie zakresu obowiązków znajdujących się aktualnie po stronie wfośigw. Ponadto środki będące aktualnie w dyspozycji wfośigw z tytułu opłat za substancje wprowadzane w ściekach do wód lub do ziemi pozostaną w dyspozycji NFOŚiGW (poza opłatą pozostającą w PGW „Wody Polskie” w związku z pobieraniem tych opłat przez tą jednostkę – 10%).

Jednostki Samorządu Terytorialnego (marszałkowie województw):

Przedłożona ustawa – Prawo wodne będzie oznaczała, że marszałkowie województw nie będą wykonywali (w zakresie gospodarki wodnej) zadań z zakresu administracji rządowej aktualnie im przypisanych, nie będą również (co do zasady) sprawowali praw właścicielskich wobec wód Skarbu Państwa aktualnie im przypisanych. Zgodnie z postulowaną zmianą wody aktualnie przypisane do marszałków województw przejdą pod zarząd PGW „Wody Polskie”. Będzie to oznaczało konieczność przekazania środków aktualnie przypisanych marszałkowi województwa zarówno z budżetów wojewodów (cz. 83 budżetu państwa), jak i z rezerwy celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (cz. 85 budżetu państwa). Z uwagi na to, że powyższe zadanie jest zadaniem zleconym, zaś marszałkowie przekażą to zadanie do nowej instytucji, środki te nie zostały wykazane jako strata dochodów po ich stronie. Jednocześnie jako utracone korzyści zostały wskazane środki, jakie marszałkowie pobierają aktualnie z części opłat gromadzonych za pobór wód. Środki te będą stanowiły część wpływów nowej jednostki PGW „Wody Polskie” z przeznaczeniem na pokrycie kosztów wynikających z konieczności zbierania opłat za pobór wód. Zgodnie z danymi dotyczącymi pobieranych opłat, poziom opłat związanych z usługami wodnymi sięgał ok. 470,7 mln zł/(dane referencyjne za rok 2012). Zgodnie z załączonym schematem (załącznik nr 7 oraz nr 8) i w oparciu o obowiązującą ustawę – Prawo ochrony środowiska, marszałkowie województwa za pobieranie opłat otrzymywali 10% ze środków przeznaczonych na cele funduszów ochrony środowiska (70% z pobieranej łącznie kwoty), co daje przeciętnie wielkość pobieranej opłaty na poziomie ok. 33 mln zł/ rocznie. W związku z przejęciem tego obowiązku przez PGW „Wody Polskie”, również opłata z tego tytułu pozostanie w nowej państwowej osobie prawnej, co zostało wykazane w pkt 6 OSR jako utracona korzyść marszałka województwa. Zgodnie z postanowieniem Rady Ministrów, podjętym w dniu 18 października 2016 r., zakłada się, że wraz z przesunięciem etatów z jednostek organizacyjnych marszałków województw przesunięte zostaną adekwatne środki na koszt pokrycia etatów oraz koszty ich utrzymania w nowej, powoływanej jednostce.

Jednocześnie, w związku z przekazaniem do PGW „Wody Polskie” części kompetencji obecnie przypisanych marszałkowi oraz zadań związanych z wydawaniem pozwoleń wodnoprawnych, osoby dotychczas zatrudnione w tym zakresie w urzędach marszałkowskich (wojewódzkich zarządach melioracji i urządzeń wodnych), zakłada się, że dotychczasowi pracownicy zarządów melioracji i urządzeń wodnych (jednostek podległych marszałkowi) będą mogli stać się pracownikami Wód Polskich, a co za tym idzie stać się wsparciem merytorycznym nowej jednostki.

inne:

Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy (IMGW):

W związku z nową regulacją prawną, IMGW będzie (pełniąc rolę państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej) prowadził metodykę szacowania ryzyka powodziowego. Zakres informacji zbieranych i przetwarzanych przez IMGW, posiadana infrastruktura badawcza i techniczna, a także potencjał nowoczesnej państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej, pozwala powierzyć temu instytutowi zadanie polegające na opracowywaniu scenariuszy ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych, w szczególności zdarzeń powodziowych. Powyższe scenariusze pozwolą właściwym organom (organowi decyzyjnemu w tym zakresie) na podejmowanie trafnych oraz odpowiedzialnych i uzasadnionych decyzji w zakresie

[13)] Na podstawie informacji o gospodarowaniu środkami w wojewódzkich funduszach ochrony środowiska i gospodarki wodnej za rok 2014, Warszawa, maj 2015.

przeciwdziałania potencjalnym zagrożeniom ze strony niebezpiecznych zdarzeń zachodzących w atmosferze oraz hydrosferze, w szczególności w zakresie sterowania zbiornikami przeciwpowodziowymi oraz synchronizacji pracy zbiorników retencyjnych i polderów. Scenariusze ekstremalnych zdarzeń hydrologicznych i meteorologicznych będą przygotowywane w ramach obecnie posiadanej infrastruktury oraz kadry pracowniczej (jak również środków obecnie pozyskiwanych przez IMiGW), tj. bez konieczności zwiększenia środków finansowych pochodzących z budżetu państwa. Po stronie kosztów zakłada się, że środki obecnie wydatkowane z budżetu państwa będą mogły być wspierane (w miarę możliwości finansowych) z zasobów PGW „Wody Polskie".

Jednocześnie rozszerzeniu ulegną zadania związane z funkcjonowaniem Ośrodka Technicznego Kontroli Zapór (OTKZ) IMIGW. Według aktualnie obowiązujących regulacji prawnych, służba ta, co do zasady, zajmuje się kontrolą budowli piętrzących I i II klasy. Postulowana regulacja będzie miała na celu rozszerzenie badań/oceny stanu technicznego i stanu bezpieczeństwa budowli piętrzących. Będzie to oznaczało konieczność wzmocnienia tej służby zarówno pod względem technicznym (zakup sond, wiertnic, przyrządów geodezyjnych), jak i kadrowym (zwiększenie ilości zatrudnionych o ok. 40–50 etatów). Koszty z tym związane zostały uwzględnione po stronie PGW „Wody Polskie", zakładając stopniowe rozszerzanie działania tego ośrodka, zgodnie z przewidywanymi wydatkami w tym zakresie.

Wojewodowie/marszałkowie województw/dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej/strona samorządowa:

Planuje się powołanie Komitetów Konsultacyjnych jako ciała funkcjonującego przy Prezesie PGW „Wody Polskie" o charakterze doradczym i opiniującym. Projektowana ustawa zakłada wyznaczenie przedstawicieli – członków Komitetów Konsultacyjnych. Z uwagi na zakładane powoływanie komitetów konsultacyjnych na poziomie regionów wodnych nie zakłada się znaczących kosztów z tego tytułu po stronie uczestników, jednocześnie koszty takie będą pokrywane – w przypadku ich wystąpienia – przez PGW „Wody Polskie" w ramach środków będących w dyspozycji tej instytucji.
Poza wymienionym obowiązkiem uczestniczenia w powoływanych przy Prezesie PGW „Wody Polskie" przedstawicieli, po stronie wojewodów znajdzie się także nowy obowiązek – ustalania stref ochronnych ujęć wody z urzędu. Z uwagi na charakter administracyjny tej czynności (koszt ustanowienia strefy ochronnej, jak i dokumentacja z tego wynikająca nie będzie pokrywana ze środków budżetu wojewody/budżetu państwa), jak i generalny charakter tego działania (akt prawa miejscowego) nie zakłada się znaczącego zwiększenia w tym zakresie zadań po stronie wojewodów (działania te będą miały charakter ustanawiania aktów prawa miejscowego). Wojewoda z uwagi na charakter swojego urzędu będzie pełnił rolę organu wydającego akty prawa miejscowego na podstawie ustawy – Prawo wodne (PGW „Wody Polskie" nie będzie miało w tym zakresie uprawnień i kompetencji). Wojewodowie, podobnie jak aktualnie, będą także pełnili istotną rolę w zakresie ochrony powodziowej, jak i zadań z zakresu zarządzania kryzysowego. W projektowanej ustawie ten zakres obowiązków nie ulega znaczącym zmianom, przy czym wojewoda będzie pełnił znaczącą rolę w sytuacjach nadzwyczajnych, w których, w drodze aktu prawa miejscowego, ma określić rozmiar i czas korzystania z każdej wody. Wojewodowie będą brali udział w opracowaniu planów zarządzania ryzykiem powodziowym oraz planu przeciwdziałania suszy, stosownie do właściwości terytorialnej.

Dyrektywa 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego – dyrektywa azotanowa:

W związku z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazującym na niewypełnienie przez Polskę zobowiązań wynikających z dyrektywy 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego, w projekcie ustawy zawarto propozycję regulacji zmierzającej do wprowadzenia jednego programu działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych.
Istotą przedmiotowej propozycji jest ustanowienie na terenie całego kraju jednego programu działań mającego na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, bez wyznaczania obszarów szczególnego narażenia na zanieczyszczenia azotanami pochodzenia rolniczego (OSN).
Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 5 dyrektywy azotanowej „Państwa Członkowskie są zwolnione z obowiązku określania szczególnych stref zagrożenia, jeśli ustanawiają i stosują programy działania określone w art. 5 zgodnie z niniejszą dyrektywą, na całym terytorium kraju". W świetle

tej regulacji możliwe jest wprowadzenie programu działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych, z pominięciem wyznaczania obszarów szczególnie narażonych na zanieczyszczenia pochodzenia rolniczego (OSN), o których mowa w art. 2 lit. k oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy azotanowej.
Takie rozwiązanie stanowi dopuszczalną przez dyrektywę azotanową alternatywę dla wyznaczania OSN i ustanawiania dla tych OSN programów działań mających na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych. Propozycja wprowadzenia jednego programu działań mającego na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych została poparta doświadczeniami innych państw, w tym Niemiec i Austrii.
W związku z wdrożeniem programu działań mającego na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych dla obszaru całego kraju przewiduje się poniesienie dodatkowych kosztów przez rolników, które będą wynikały głównie z konieczności dostosowania infrastruktury gospodarstwa rolnego do wymagań określonych w programie, tj. realizacji inwestycji w zakresie budowy urządzeń do przechowywania nawozów naturalnych, a także wykonania bilansu azotu i planu nawożenia w przypadku dużych gospodarstw rolnych. Zgodnie z założeniami realizowania wdrożenia przepisów związanych z dyrektywą azotanową zakłada się możliwość współfinansowania tej realizacji przez NFOŚiGW, jak i Program Rozwoju Obszarów Wiejskich, jednakże finansowanie to będzie w wymiarze aktualnie przewidywanym (nie planuje się zwiększenia tych środków ponad kwoty – przewidywane w ramach tych instytucji/programów).

inspekcja ochrony środowiska:

Zgodnie z realizowanym (i opisaną powyżej), pełnym wdrożeniem dyrektywy azotanowej, zakłada się zwiększenie kompetencji po stronie organów inspekcji ochrony środowiska. Będzie to przede wszystkim oznaczało kontrolę gospodarstw, które z uwagi na swoją powierzchnię (bądź wskazane w projekcie jednostki przeliczeniowe), nie będą kwalifikowały się, co do zasady, do planowanych inwestycji, jednocześnie zaś z uwagi na zakres dyrektywy nie będą musiały ponosić kosztów inwestycyjnych, a jedynie sprawozdawcze. Z uwagi na zakres tych działań planuje się zwiększenie finansowania dla inspekcji przede wszystkim ze środków PGW „Wody Polskie". Koszt podstawowy takich kontroli oszacowano na ok. 38,6 mln zł/rocznie (kwota zmienna, uśrednienie za okres 10-letni), co jednak w przypadku grupy dotychczas niekontrolowanej może oznaczać dodatkowe koszty, przy założeniu konieczności utrzymywanie m.in. laboratoriów oraz zakupu dodatkowego sprzętu technicznego, innych działań m.in. o charakterze planistycznym (aktualnie przypisane w większości do NFOŚiGW). Oprócz kontroli i zadań monitorujących konieczne będzie także podejmowanie działań bieżących, tj. przede wszystkim związanych z badaniem stanu jakości wód, przygotowywaniem dokumentów związanych z ich monitoringiem, a także oceną wdrażania innych zadań. Łączny koszt tych działań został oszacowany na poziomie ok. 76,13 mln zł/rocznie w perspektywie 10-ciu lat, co zostało wskazane jako wydatek po stronie PGW „Wody Polskie" i będzie wydatkowane w postaci specjalnej rezerwy celowej.

Ustanawianie z urzędu stref ochronnych ujęć wody:

Jednocześnie w ramach rozwiązań planowanych w projekcie ustawy – Prawo wodne w zakresie ustanawiania stref ochronnych ochrony pośredniej i bezpośredniej planuje się objęcie tą regulacją użytkowników przede wszystkim w postaci obowiązku opracowywania analizy ryzyka.
Zgodnie z projektowaną ustawą strefę ochronną ustanawia się na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne i hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną oraz hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody.
Stosowna dokumentacja do opracowania analizy ryzyka to wydatek minimum 40 000 zł, co przy założeniu konieczności ustanowienia ok. 2 100 stref ochronnych ujęć wody oznaczałoby minimalny koszt na poziomie 84 mln zł. Jednocześnie w zależności od wyznaczonej strefy koszt ten może sięgać do 200 000 zł za jedną strefę, co oznacza, że koszt maksymalny może przewyższać przyjęte, minimalne szacunki. Jednocześnie ustanawianie stref (określenie faktycznych potrzeb w tym zakresie) będzie bezpośrednio wynikało z przygotowywanych analiz ryzyka i z podejmowanych działań o charakterze kontrolnym. Proponowana regulacja ma na celu zabezpieczenie zdrowia obywateli. Nie ma innej możliwości dostarczenia wody o odpowiedniej jakości, jak dbałość o poszczególne elementy w całym procesie, w tym m.in. jej pozyskiwania, czyli od samego ujęcia, co zmniejsza konieczność intensyfikacji jej uzdatniania i eliminuje ryzyka chorób wodopochodnych.
Z przytoczonych regulacji wyraźnie wynika, iż to gmina jest odpowiedzialna za m.in. zaopatrzenie

	w wodę, realizując to zadanie za pośrednictwem przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego, mając jedocześnie realny wpływ na jego funkcjonowanie. Zatem, jeśli przedsiębiorstwo wodno--kanalizacyjne ma zapewnić zdolność posiadanych urządzeń wodociągowych (m.in. ujęć wody), to nie ma innego rozwiązania niż ustanowienie strefy ochrony bezpośredniej (obligatoryjnie) oraz dokonanie analizy ryzyka dla ustanowienia strefy ochrony pośredniej (w razie zaistnienia takiej konieczności jej ustanowienie). Zdumiewający jest fakt, iż nie jest to powszechna praktyka i gminy nie wymuszają takich działań. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw zlikwidowała strefy ochronne ujęć wody ustanowione przed dniem 1 stycznia 2002 r. (wygasły z dniem 31 grudnia 2012 r.); jednakże czas, jaki upłynął od tego momentu do chwili obecnej, w porównaniu do czasu uzupełnienia zasobów wód podziemnych, jest na tyle krótki, że na obecnym etapie trudno oczekiwać spektakularnych zanieczyszczeń ujęć wód w wyniku niekorzystnego oddziaływania inwestycji poczynionych w byłych strefach pośredniej ochrony ujęć wody (jeszcze nie wszystkie podmioty mają świadomość zniesienia stref, dlatego istotne są jak najszybsze działania w tym obszarze). Stosowny koszt został także wskazany po stronie wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorstw. (Szczegółowy opis – uzasadnienie dla regulacji zostało zawarte w załączniku nr 6 do OSR).
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	-

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2015 r.)	duże przedsiębiorstwa	36,28	131,13	162,85	203,56	209,21	-	1 837,64
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	6,54	100,96	125,38	156,72	161,08	-	1 393,41
	sektor wodno--kanalizacyjny	5,95	265,93	336,79	420,99	450,54	-	3 837,5
	użytkownicy i właściciele nieruchomości, w tym rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe** (opisane także w ujęciu niepieniężnym)	190,69	247,90	304,90	381,39	400,70	-	3 678,96
	rolnicy (realizacja dyrektywy azotanowej)*	81,12	81,12	81,12	81,12	81,12	-	811,20
	podmioty objęte nową regulacją – ustanawianie stref ochronnych z urzędu	8,40	8,40	8,40	8,40	8,40	-	84,00
	posiadacze i adresaci pozwoleń wodnoprawnych	28,95	28,95	28,95	28,95	28,95	-	289,50
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zakres nowej opłaty oraz stosunek jej wielkości do średniej ceny MWh (średnia za 2015 r. – 169,99[14)] zł; średnia za lata 2010–2014 – 188,1 zł) wynoszący ok. 0,3%–0,5% (w zależności od dostosowywania się do pozwoleń wodnoprawnych w nowym systemie gospodarki wodnej, a także zasadniczo zmiennej ceny MWh na rynku konkurencyjnym) ceny energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym wskazują, że stawka opłaty w						

[14)] Informacja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr 13/2016 w sprawie średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym za rok 2015 r.

		postulowanej wysokości nie wpłynie znacząco na rynek oraz konkurencyjność gospodarki. Biorąc pod uwagę skalę funkcjonowania branży, która zostanie objęta opłatą (energetyka cieplna), oraz wykazywane przez nią wyniki finansowe (zysk z działalności) można stwierdzić, że opłata w postulowanej wysokości będzie skutecznym bodźcem efektywnego wykorzystywania zasobów wodnych, a jednocześnie nie wpłynie w znaczący sposób na konkurencyjność branży energetycznej. Jako skutek zostały wpisane potencjalne przychody z tytułu opłat za pobór wód użytkowanych przez energetykę konwencjonalną, przy założeniu opłaty związanej przede wszystkim z zakładaną opłatą stałą – tj. zasobem wodnym zapewnionym pobierającemu. Jednocześnie w przypadku opłaty stałej jest ona uzależniona od maksymalnej wielkości zasobu wodnego udostępnionego na mocy posiadanego przez zakład pozwolenia wodnoprawnego. Przy powstaniu nowego systemu informacji w zakresie gospodarki wodnej oraz wskazanie jednego organu jako właściwego do wydawania zgody wodnoprawnej będzie możliwe ujednolicenie warunków udostępniania zasobów wodnych. Ograniczy to z jednej strony zawyżanie ilości wód wskazywanych jako niezbędne do poboru na cele produkcji, jak i będzie w dłuższej perspektywie, po okresie około 2–3 lat, i osiągnięciu pełnej funkcjonalności tego systemu, prowadzić do racjonalizacji zarządzania zasobami wodnymi w Polsce. Poza wskazanym sektorem energetyki, nowe stawki w zakresie opłat za pobór wód będą obejmowały przede wszystkim najbardziej wodochłonne sektory gospodarki, tj. branżę chemiczną, produkcję papieru i wyrobów z papieru. Jednocześnie wartość wskazanych stawek opłat nie powinna w sposób znaczący wpłynąć na produkcję danych sektorów, z uwagi na wielkość branż zużywających wody na cele produkcyjne (stosunek opłaty do przychodów i zysków przedsiębiorstw). Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli dążeniem do tzw. BAT (ang. Best available technology – Najlepsze dostępne techniki) opłaty mają być motywujące do użytkowania technologii o jak najmniejszym zużyciu wody.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zaproponowane stawki opłat dla hodowców ryb oraz innych organizmów wodnych, nawodnień gruntów leśnych i użytków rolnych, jak również sektora hydroenergetyki wskazują, że postulowana regulacja nie wpłynie w znaczący sposób na funkcjonowanie tych sektorów. Zaproponowane stawki zarówno w odniesieniu do cen energii elektrycznej (hydroenergetyki – 1,24 zł/ MWh – górna stawka) bądź obciążenia gruntów leśnych i użytków rolnych nie powinny w istotny sposób zwiększyć kosztów funkcjonowania tych sektorów. Jednocześnie w przypadku sektorów charakteryzujących się znaczącą wielkością poboru maksymalnego (wpisanego w zgodzie wodnoprawnej), stosunek opłat do kosztów produkcji może zwiększyć cenę towarów i usług w przypadku braku urealnienia wysokości wskazywanego jako maksymalny poboru wód w pozwoleniu wodnoprawnym. Jako skutek zostały w tym zakresie wpisane potencjalne przychody z tytułu opłat za pobór wód dla elektrowni wodnych, chowu i hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych, jak również nawadniania użytków rolnych i leśnych oraz produkcja rolna. Jednocześnie zakres opłaty może ulec zmianie (zmniejszeniu) na etapie uzgodnień konkretnych rozporządzeń dotyczących opłat. Zakłada się także, że stosowna opłata będzie dotyczyła wody użytkowanej dla zaopatrzenia ludzi i zwierząt gospodarskich, w zakresie niebędącym zwykłym korzystaniem z wód. Oznacza to, że, co do zasady, w przypadku rolnictwa opłatą nie będą objęte indywidualne gospodarstwa rolne, a jedynie gospodarstwa wielkotowarowe, jednocześnie postulowana stawka opłaty dla sektora rolniczego jest znacząco niższa od innych, zakładanych do objęcia opłatą branż.
	rolnicy (realizacja dyrektywy azotanowej)*	Zgodnie z danymi przekazanymi przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, koszt szacunkowy realizacji dyrektywy azotanowej (w stopniu oczekiwanym w wyroku TSUE) na obszarze całego kraju powinien wynieść ok. 811 200 000 zł (analiza Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej) po stronie rolników. Podany koszt (podział na konkretne lata) został określony

		szacunkowo, zaś jego szczegółowy wymiar będzie określony po zakończeniu prac zespołu mającego na celu opracowanie wkładu do jednego programu działań, uwzględniając potencjalne źródła współfinansowania (PROW, NFOŚiGW, wfośigw). Według zaproponowanych kryteriów nowy program działań mający na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych będzie obligował do odpowiedniego prowadzenia działalności rolnej ok. 466 tys. gospodarstw rolnych w kraju. Spocznie na nich obowiązek prowadzenia dokumentacji wszystkich zabiegów związanych z nawożeniem oraz na części z nich dodatkowo sporządzania średniorocznego planu nawożenia azotem. Wydatki wynikające z tych obowiązków zostały oszacowane na 41,3 mln zł, z tego 80% stanowić będą koszty pracy (dostosowanie się do nowych technik np. w zakresie nawożenia). Jednak poprawa racjonalności nawożenia azotem może również dać wymierne korzyści samym gospodarstwom rolnym. Dzięki ograniczeniom potencjalnych strat azotu poprzez optymalny dobór dawki nawozu do oczekiwanego plonu, gospodarstwa rolne mogą zaoszczędzić na wydatkach związanych z ich zakupem lub uzyskać wpływy ze sprzedaży ich nadwyżek. Nowe wymagania dotyczące przechowywania nawozów naturalnych będzie musiało spełnić ponad 335 tys. gospodarstw rolnych i spowodują wydatki inwestycyjne wynoszące około 754,7 mln zł. Wymóg ten będzie miał zapewne negatywny wpływ na ekonomię gospodarstw o średniej skali produkcji zwierzęcej (10–30 DJP), nieposiadających dostatecznej infrastruktury do przechowywania nawozów naturalnych pochodzenia zwierzęcego. Spowoduje to pogorszenie konkurencyjności zwłaszcza gospodarstw utrzymujących trzodę chlewną i konie, których nie będzie stać na nowe inwestycje. Wydłużenie okresu na dostosowanie gospodarstw do wymogów programu działań, w zakresie przechowywania nawozów naturalnych, będzie wpływało pozytywnie na ich kondycję ekonomiczną. Zakaz lokalizacji wodopojów dla zwierząt w wodach powierzchniowych według przeprowadzonych obliczeń oznaczać będzie potrzebę wydatków szacowaną na około 15,2 mln zł. Jednak większość z nich będą stanowiły nakłady pracy głównie własnej samych posiadaczy zwierząt (udział około 85%). Roczne obciążenie wyniku finansowego kosztami ich amortyzacji będzie więc znacznie niższe. Uwzględniając średnio 25-letni okres użytkowania urządzeń i budowli do przechowywania nawozów naturalnych, w przypadku wykonania powyższych inwestycji szacowany poziom dodatkowych kosztów z tytułu zmian warunków przechowywania nawozów naturalnych wyniesie 30,2 mln zł rocznie. Z uwagi na perspektywę czasową użytkowania urządzeń (25 lat), koszt amortyzacji nie jest uwzględniony w perspektywie 10-letniej.
	podmioty zobowiązane do ustanowienia stref ochronnych ujęć wody (głównie sektor wodociągowo-kanalizacyjny)	Zgodnie z projektowaną ustawą strefę ochronną ustanawia się na podstawie analizy ryzyka obejmującej ocenę zagrożeń przeprowadzoną w oparciu o analizy hydrogeologiczne i hydrologiczne oraz dokumentację hydrogeologiczną oraz hydrologiczną, analizę identyfikacji źródeł zagrożenia wynikających ze sposobu zagospodarowania terenu, a także o wyniki badania jakości ujmowanej wody. Koszt dokumentacji wykorzystywanej do przeprowadzenia analizy to minimalnie ok. 40 000 zł za udokumentowanie jednej strefy, co przy założeniu ustanowienia 2 100 stref oznacza łączny koszt ok. 84 mln zł. Jednocześnie w świetle istniejących przepisów nie zakłada się znaczącego wzrostu ilości samych stref. Wskazany próg nowych 2 100 stref jest szacunkiem górnym, którego osiągnięcie może być zdecydowanie dłuższe niż perspektywa 10 lat. Koszt ich utworzenia znajdzie się po stronie przede wszystkim sektora wodociągowo-kanalizacyjnego.
	posiadacze i adresaci zgód wodnoprawnych	Zgodnie z propozycjami przedłożonymi przez Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej zakłada się udrożnienie ciągłości morfologicznej rzek, w tym przede wszystkim nowe przepisy prawne w zakresie ryb wędrownych. Koszt wprowadzenia regulacji będzie znajdował się po stronie posiadaczy i adresatów pozwoleń wodnoprawnych. To na nich (zgodnie z warunkami określonymi w ww. pozwoleniach) spocznie obowiązek przebudowy

		aktualnie istniejących bądź budowy nowych urządzeń mających na celu udrożnienie tych urządzeń dla celów hodowli ryb wędrownych. Najistotniejszym z punktu widzenia nowej regulacji jest fakt obecności przegradzających rzekę piętrzeń oraz elektrowni wodnych. Oznacza to konieczność kompromisu między dotychczasowymi użytkownikami wód a potrzebami ochrony ryb wędrownych. Ryby są najbardziej wrażliwym na brak ciągłości morfologicznej rzek elementem biologicznym. W ramach analizy pn. „Ocena potrzeb i priorytetów udrożnienia ciągłości morfologicznej rzek w kontekście osiągnięcia dobrego stanu i potencjału części wód w Polsce" (Poznań 2010 r.) zleconej przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej określono ilość budowli i urządzeń hydrotechnicznych odpowiednio na poziomie 63 w przypadku obszaru dorzecza Wisły oraz 285 w przypadku obszaru dorzecza Odry. Koszt wykonania bądź przebudowy tych urządzeń został określony na poziomie odpowiednio 83,9 mln zł (Wisła) oraz 205,6 mln zł (Odra). Konieczna modernizacja będzie oznaczała przede wszystkim zmiany konstrukcyjne urządzeń tak, aby w maksymalnie możliwym stopniu naśladowały one warunki naturalne dla ryb. W obrębie urządzeń wodnych będzie to oznaczało wydzielenie ramp kamiennych narzutowych, bystrza (bystrotoki), bystrza kaskadowego oraz obejść. Obok wymienionych będzie to oznaczało również budowę urządzeń technicznych służących do migracji ryb (przepławki), w tym: przepławek komorowych konwencjonalnych (umożliwiających rybom wędrówkę w górę rzeki), przepławek szczelinowych, przepławek deflektorowych, węgorzowych, jak również śluz i wind dla ryb. Zakłada się, że wydatki te będą uwzględniane w trakcie zaplanowanych i wykonywanych modernizacji urządzeń wodnych, zatem nie powinny powodować dodatkowo obciążenia po stronie inwestora, a jedynie uzupełnienie działań planowanych lub będących obowiązkiem działań po stronie podmiotu utrzymującego urządzenie wodne. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż właścicielem urządzeń znajdujących się na wodach pozostaje Skarb Państwa, z uwagi na wieloletni proces postulowanych zmian (modernizacja urządzeń wodnych tak, aby umożliwiały migrację ryb, zakładana jest przy zmianie albo wydawaniu nowych pozwoleń wodnoprawnych), nie zakłada się kosztów realizacji tego zdania po stronie budżetu państwa lub podmiotów prywatnych. W zakresie wydawanych zgód wodnoprawnych istotną zmianą będzie także kwestia tych dokumentów, w tym w szczególności nowej instytucji, która, co do zasady, będzie pełniła tę funkcję (PGW „Wody Polskie" zamiast starostów). Przy średnim założeniu wydawania ok. 28 000 pozwoleń wodnoprawnych, istotna będzie polityka informacyjna w tym zakresie, w szczególności zaś kwestia zmiany potencjalnych kosztów wydania tych pozwoleń, jednocześnie ułatwieniem będzie możliwość uzyskania oceny wodnoprawnej tak, aby możliwe było podjęcie i określenie na początkowym etapie prac możliwości wykonania konkretnych działań na wodach bez znaczącego angażowania środków w projekty, które nie będą mogły być spełnione z przyczyn środowiskowych.
	właściciele nieruchomości, rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowana regulacja nie zakłada obciążenia wprost obywateli dodatkowymi opłatami bądź innymi daninami publicznymi. Jednocześnie obłożenie opłatą będzie dotyczyło właścicieli i użytkowników nieruchomości, w związku z opłatami dotyczącymi wód opadowych i roztopowych. Zgodnie z postulowaną regulacją, bezpośrednią opłatą zostaną objęte, co do zasady, tereny zurbanizowane (ok. 5,23% powierzchni kraju – dane GUS za 2014 r.), czyli ok. 16,35 tys. km². Z uwagi na postępujący proces urbanizacji, należy mieć na względzie, że aktualnie tereny miast (zgodnie z danymi za rok 2014 – przede wszystkim ok. 350 miast o największej gęstości zaludnienia przy generalnym objęciu regulacji na poziomie ok. 900 jednostek – na terenie całej Polski) o zaludnieniu na poziomie ok. 23 mln mieszkańców. W praktyce opłata będzie odnosiła się do nie tyle terenów mieszkalnych, w większym stopniu obciążając nieruchomości o dużej powierzchni, głównie w centrach miast – często budynki o charakterze komercyjnym (biurowce, inne tereny

		użytkowe).W związku z powyższym opłata w pierwszym etapie wdrażania nowych instrumentów ekonomicznych nie powinna przekroczyć ok. 10–12 zł na obywatela. Opłata z uwagi na swój charakter będzie różna z uwagi na położenie terenu (a co za tym idzie wielkość opadu), a przede wszystkim rodzaj zabudowy i sposobu (bądź jego braku) retencjonowania wody. Opłata ma na swoim celu przede wszystkim objęcie tym instrumentem w pierwszym etapie działania prawa terenów szczególnie zagrożonych (o wysokim poziomie urbanizacji). Oznacza to ograniczenie tego instrumentu do terenów miast, ale przede wszystkim ujęcie w zakresie możliwej opłaty obszarów o charakterze użytkowym (terenów przemysłowych, innych użytków znajdujących się poza kategorią klasyfikowanych jako tereny mieszkaniowe – np. obiekty biurowe na terenach miast, budynki gospodarcze). W związku z tym faktyczne obciążenie i wpływ tego instrumentu na mieszkańców powinien być niższy od wskazanego. Podstawową wartością danych będzie oparcie się o obserwacje i pomiary meteorologiczne prowadzone przez 270 stacji synoptycznych i stacji klimatologicznych oraz 980 stacji opadowych, które prowadzą wyłącznie pomiary opadu atmosferycznego (stan w dniu 31.12.2013 r.). W związku z tym faktyczne obciążenie i wpływ tego instrumentu na mieszkańców może być niższy od wskazanego. Wprowadzenie tego instrumentu opłatowego umożliwi wykorzystanie środków Unii Europejskiej (POIiŚ 2014–2020) zapisanych w działaniu 2.1 Adaptacja do zmian klimatu wraz z zabezpieczeniem i zwiększeniem odporności na klęski żywiołowe, w szczególności katastrofy naturalne oraz monitoring środowiska – typ projektu 2.1.5 Systemy gospodarowania wodami opadowymi na terenach miejskich (wielkość środków finansowych na poziomie 500 mln zł). W kolejnych latach zakłada się także możliwość zwiększenia opłat środowiskowych za pobór wód. Potencjalne obciążenie obywateli/gospodarstw domowych nie powinno przekroczyć średnio 2–2,5 złotych miesięcznie na gospodarstwo domowe (w oparciu o średnie zużycie wody – dane GUS na poziomie 31,1 m^3), przy osiągnięciu docelowej wysokości opłaty w perspektywie 10-letniej. Przy zakładanych wielkościach opłaty, sięgających od 15 gr do 40 gr za 1 m^3, wielkość opłaty (przełożenia się stosownej opłaty na obywatela) będzie zależna od wielkości pobieranego zasobu oraz ogólnej ilości pobieranej wody. Zgodnie z danymi gromadzonymi przez Główny Urząd Statystyczny średnie zużycie dla terenów zurbanizowanych (33,9 m^3) jest znacząco wyższe od średniej dla obszarów o niskim poziomie urbanizacji – głównie gmin wiejskich (26,8 m^3). Odpowiednio dla tych danych dolna granica opłaty będzie przypadała na gminy wiejskie, zaś górna granica opłaty środowiskowej będzie odnosiła się do aglomeracji miejskich. W sytuacjach skrajnych opłata może sięgać kilkudziesięciu złotych (przy znacząco wyższych od przeciętnych wielkościach zużycia wody – np. szczególnie w przypadku Warszawy, gdzie takie zużycia sięga 45,6 m^3 na mieszkańca).
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nadrzędnym celem nowego systemu finansowania gospodarki wodnej jest zapewnienie realizacji planów strategicznych przyjmowanych przez Rząd RP w związku z osiągnięciem nadrzędnego celu – zasady zrównoważonego rozwoju w gospodarce wodnej na potrzeby gospodarki oraz człowieka. Wśród planów wskazujących zakres działań, jakie powinny zostać podjęte, znajdują się w szczególności plany zarządzania ryzykiem powodziowym. Przyjęcie nowego systemu finansowego będzie oznaczało wsparcie realizacji inwestycji, które w perspektywie planistycznej powinny zapewnić bezpośrednio bezpieczeństwo powodziowe w Dorzeczu Wisły (ilość mieszkańców zagrożonych potencjalną stratą – wodą 1% na poziomie ok. 182 tys.) oraz Dorzecza Odry (ilość mieszkańców zagrożonych potencjalną stratą – wodą 1% na poziomie ok. 170 tys.). Pozyskanie nowych środków, a co za tym idzie przeprowadzenie inwestycji opisanych w pierwszym cyklu planistycznym będzie umożliwiało zabezpieczenie zdrowia i życia obywateli, w tym majątku mieszkańców.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Podstawę do oszacowania wielkości postulowanych opłat stanowią dane Głównego Urzędu Statystycznego – wartości podawane dla poboru wód przez podmioty gospodarcze (według Polskiej Klasyfikacji Działalności). Jednocześnie w przypadku obliczenia opłaty stałej – do oszacowania wartości przyjęto dane Głównego Urzędu Statystycznego za 2014 r. dotyczące poboru wód. Zgodnie z danymi publikowanymi przez GUS, a jednocześnie w odniesieniu do przepisów ustawy, opłacie stałej będą podlegać odpowiednio pobory wód podziemnych w wysokości 1,619 mld m^3, co powinno dać wartość ok. 51,35 m^3/s, odpowiednio w przypadku wód powierzchniowych podane wartości (za Głównym Urzędem Statystycznym) szacowane są na poziomie ok. 8,014 mld m^3, co w przełożeniu na wartość w pozwoleniach wodnoprawnych powinno dawać wielkość na poziomie ok. 254,1 m^3/s. Pozostałe pobory wód zostały oszacowane na poziomie mniejszym niż 2 m^3/s. Jednocześnie zakładając, że z przyczyn technologicznych wartości zakładane w pozwoleniach wodnoprawnych mogą być większe niż pobór faktyczny, szacowana wartość m^3/s, jakie mogą być zapisane w wydawanych decyzjach została powiększona o ok. 30% w stosunku do kwoty wyjściowej. Należy także podkreślić, że w celu dostosowania się do nowego systemu (rodzaju) opłaty zakłada się 2-letni okres przejściowy, a co za tym idzie objęcie w tym okresie podmiotów minimalną, zakładaną w ustawie stawką opłaty. Jednocześnie w przypadku energetyki konwencjonalnej wielkość opłaty stałej została ustanowiona na niezmiennym poziomie (250 zł za 1 m^3/s/dobę wody powierzchniowej oraz 500 zł za 1 m^3/s/dobę wody podziemnej). Poza wymienionymi zakłada się także wprowadzenie opłaty stałej w zakresie odprowadzania ścieków, będzie ona jednak stanowiła środki w dyspozycji Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej z przeznaczeniem m.in. na realizację krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych przez jednostki samorządu terytorialnego.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE.	☐ tak X nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów X zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy X inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie X nie dotyczy

Komentarz:
Zniesienie obecnie istniejących zwolnień z tytułu opłat za pobór wód będzie oznaczało w perspektywie krótkoterminowej możliwość zwiększenia ilości procedur i obowiązków po stronie przedsiębiorców, którzy będą ponosili nowe koszty z tytułu wykonywanej przez siebie działalności. Jednocześnie zgodnie z postulowaną zmianą powstanie nowa jednostka organizacyjna odpowiedzialna za wydawanie zgód wodnoprawnych. Przy ograniczeniu ilości instytucji wydających te dokumenty (z 3 do faktycznie 1-ego podmiotu) będzie oznaczało to stworzenie bardziej przejrzystego systemu gospodarowania wodami, a co za tym idzie sprawniejsze wydawanie pozwoleń wodnoprawnych – najistotniejszych dla prowadzenia działalności gospodarczej, czy też zaopatrzenia ludności w wodę. Powołanie jednego podmiotu o precyzyjnie określonych kompetencjach (zamiast ich rozbicia, jak to ma aktualnie miejsce) będzie oznaczało przejrzyste określenie odpowiedzialności za opracowanie decyzji istotnych dla obywateli i przedsiębiorców. W ramach nowego systemu organizacyjnego planuje się także powstanie Systemu Informacyjnego Gospodarowania Wodami (SIGW), który ułatwi dostęp do informacji w zakresie gospodarki wodnej (zgód, pozwoleń etc.). Jednocześnie w celu ułatwienia procedur i działalności gospodarczej wprowadza się pojęcie oceny wodnoprawnej – jako instrumentu, który będzie w sposób bardziej przejrzysty przedstawiał możliwości inwestycji na wodach. PGW „Wody Polskie" będzie dysponowało środkami dotychczas wydatkowanymi przez inne jednostki (m.in. marszałkowie województw, NFOŚiGW), co od strony organizacyjnej w początkowym okresie funkcjonowania może oznaczać większą ilość dokumentów znajdujących się w obiegu administracyjnym. Podobnie wzmocnienie nadzorczej pozycji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, a także przypisanie do niego odpowiedzialności za opracowanie m.in. planów zarządzania ryzykiem powodziowym, planów gospodarowania wodami, czy też aktualizacji krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych może oznaczać zwiększenie ilości procedur w zakresie gromadzenia i obiegu informacji oraz sprawozdawczości będących w posiadaniu tego ministra.

9. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie nowej regulacji nie powinno mieć zasadniczego wpływu na rynek pracy. Nowo powstające jednostki będą rekrutowały pracowników w większości z obecnie istniejących jednostek.
Jednocześnie wraz z powstaniem nowej jednostki o charakterze inwestycyjnym, która będzie wsparta ze środków aktualnie przypisanych do NFOŚiGW i wfośigw, a także nowych instrumentów ekonomicznych, nastąpić powinien wzrost inwestycji w zakresie gospodarki wodnej oraz skuteczności pozyskiwania funduszy z Unii Europejskiej. Nowe środki finansowe w systemie zwiększyć powinny ilość zadań inwestycyjnych zlecanych przez nowy podmiot – PGW „Wody Polskie", a co za tym idzie zwiększenie zatrudnienia w firmach z sektora MSP, biorąc zwłaszcza pod uwagę charakter działań, jakie będą podejmowane, tj. prac mających charakter wsparcia aktualnie funkcjonującej infrastruktury, szeroki program inwestycji zwłaszcza w zakresie planów strategicznych przyjmowanych przez Rząd RP, a oznaczających w dużej mierze zwiększenie środków wydatkowanych w sektorze budownictwa.

10. Wpływ na pozostałe obszary

X środowisko naturalne	☐ demografia	X informatyzacja
X sytuacja i rozwój regionalny	X mienie państwowe	X zdrowie
X inne: sektor gospodarki wodnej		

Omówienie wpływu	Zgodnie ze strategicznym planem adaptacji dla obszarów i sektorów wrażliwych na zmiany klimatu postuluje się przyjęcie nowego Prawa wodnego obejmującego prawne uregulowanie ekonomicznej rentowności użytkowania wody oraz stworzenie zachęt do zmniejszenia wodochłonności gospodarki. Polska jest krajem o stosunkowo małych zasobach wodnych, a efektywność ich użytkowania jest niska. Co więcej, w niektórych częściach Polski występują okresowo trudności w zaopatrzeniu w wodę. Stworzenie nowego, efektywnego systemu finansowania gospodarki wodnej oraz systemu bodźców finansowych kształtujących potrzeby wodne społeczeństwa i gospodarki, ma w tym obszarze znaczenie kluczowe, z uwagi na potrzeby sektora gospodarki wodnej w ramach adaptacji do zmian klimatu. Postulowana regulacja pomoże w osiągnięciu i utrzymaniu dobrego stanu i potencjału wód i związanych z nimi ekosystemów. Jednocześnie postulowane zmiany powinny ukształtować politykę oszczędności w użytkowaniu wody. Przedłożony projekt ustawy – Prawo wodne także ustanawianie stref ochronnych ujęć wody z urzędu, a nie jak to miało miejsce do tej pory jedynie (nieobligatoryjnie) na wniosek właściciela ujęcia wody, co dodatkowo powinno mieć pozytywny wpływ na ochronę środowiska, a przede wszystkim ochronę zdrowia ludzkiego.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowanym terminem wejścia w życie ustawy jest 1 lipca 2017 r. Zgodnie z założeniami dokumentu, jego implementacja będzie oznaczała zmianę struktur organizacyjnych obecnie istniejącej władzy wodnej. Jednocześnie nowo powstałe instytucje będą opierać się głównie o zasób kadrowy regionalnych zarządów gospodarki wodnej, marszałków województw oraz starostwa powiatowe. Przewidywany w analizie wpływu rok „zerowy" jest równoznaczny z pełnym wprowadzeniem ustawy, czyli stworzeniem funkcjonalnych struktur – nowej jednostki (PGW „Wody Polskie").

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów reformy gospodarki wodnej będzie możliwa po około 5–6 latach od wejścia w życie nowego – Prawa wodnego. W tym czasie będzie można ocenić, czy wprowadzone rozwiązania przyczyniły się do zwiększenia efektywności, skuteczności i sprawności działania administracji publicznej w obszarze gospodarki wodnej oraz czy wprowadzone rozwiązania prawno-finansowe przyczyniły się do polepszenia stanu wód i urządzeń wodnych, a także czy wpłynęły na przyspieszenie tempa inwestycji w gospodarce wodnej oraz zwiększenie udziału środków publicznych w tym procesie. Jednocześnie z uwagi na przejęcie kompetencji aktualnie znajdujących się w gestii marszałków województw oraz starostów, konieczna będzie po pierwszym roku ponowna analiza sytuacji gospodarki wodnej, tak aby proces integracji nastąpił w możliwie szybkim czasie.

W ramach ewaluacji efektów *ex post* będzie możliwa ocena proponowanej regulacji pod względem: ilościowym – w zakresie kosztów zmian kadrowych oraz wypełnienia w tym aspekcie budżetu przewidzianego dla funkcjonowania nowych jednostek oraz jakościowym – opinie interesariuszy, w tym w szczególności jednostek samorządu terytorialnego, a także wfośigw w kwestii wpływu, jaki miała regulacja na ogólny poziom inwestycji w gospodarce wodnej.
W tym zakresie istotnym elementem ewaluacji efektów działania ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej będzie zatwierdzanie sprawozdań finansowych oraz sprawozdań z działalności sporządzonych przez PGW „Wody Polskie" – państwową osobę prawną zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie także dokonywał wyboru podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych PGW „Wody Polskie".
Jednocześnie po 5 latach od zmiany instytucjonalnej w zakresie organizacji gospodarki wodnej nowy system zostanie przeanalizowany pod względem swojej efektywności przede wszystkim w zakresie środków finansowych pochodzących z budżetu państwa (dotacji), jakie są potrzebne dla funkcjonowania PGW „Wody Polskie".

W zakresie wfośigw wyznacznikiem przeprowadzenia ewaluacji będzie wysokość środków przeznaczanych przez te jednostki w zakresie gospodarki wodnej w perspektywie 10 lat od wprowadzenia reformy.
Jednocześnie oczekiwanym efektem pośrednim wprowadzenia nowej ustawy będzie realizacja inwestycji w ramach nowej perspektywy finansowej (a co za tym idzie także możliwości ewaluacji *ex post* jej wprowadzenia). Zakłada się także renowację bądź przebudowę ponad 80 budowli o charakterze przeciwpowodziowym (budowli piętrzących, zbiorników suchych), a w ramach prowadzonych prac budowlanych zakłada się także przebudowę lub budowę obwałowań.
Jako efekt projektu można także uznać prace w korytach rzek (prace utrzymaniowe polegające głównie na przebudowie urządzeń hydrotechnicznych oraz pogłębianiu koryta).
W ramach ewaluacji *ex post* planuje się także przeprowadzenie analizy kosztów ponoszonych przez środowisko, a związanych z poborem wody przez poszczególne sektory. Powyższa analiza będzie sporządzona (zgodnie z harmonogramem Ramowej Dyrektywy Wodnej) po przyjęciu projektu ustawy – Prawo wodne w związku z przeprowadzeniem kolejnej aktualizacji planów gospodarowania wodami i będzie przedstawiona wraz z wynikami analizy ekonomicznej do tych dokumentów uwzględniając koszty środowiskowe różnych sektorów (tj. analiza ekonomiczna związana z korzystaniem z wód). Będzie ona stanowić istotny element w związku z wprowadzonymi opłatami za pobór wód objętych aktualnie zwolnieniem, jednocześnie będzie przedstawiała analizę w zakresie zwrotu kosztów za korzystanie z zasobów wodnych dla poszczególnych sektorów, w tym za usługi wodne.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

1) Melioracje wodne w zakresie rolnictwa.
2) Tabele – przychodów i kosztów powoływanych instytucji (rachunek gospodarki wodnej) – zał. 2a, 2b, 2c.
3) Oszacowanie realnych kosztów w zakresie potrzeb gospodarki wodnej wynikających z dokumentów strategicznych.
4) Szacowana wartość majątku (głównie infrastruktura gospodarki wodnej) w zarządzie PGW „Wody Polskie.
5) Oszacowane koszty funkcjonowania nowego systemu informatycznego.
6) Ustanawianie stref ochronnych ujęć wody.
7) Schemat 1 oraz Schemat 2 – zmiana adresatów środków pobieranych w związku z opłatami za usługi wodne.
8) Schemat 3 – przekształcenie organizacyjne w związku z planowana reformą gospodarki wodnej.
9) Problem gospodarowania wodami opadowymi na terenie miast.

Załącznik 1

Melioracje wodne w zakresie rolnictwa.

Zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. *o działach administracji rządowej* (Dz. U. z 2007 r. poz. 437, z późn. zm.), melioracje, obejmujące swym zakresem wody istotne dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz urządzenia melioracji wodnych podstawowych i szczegółowych, są częścią działu rozwój wsi. Na podstawie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. (Dz. U. poz. 1906), działem tym kieruje Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Zgodnie z obowiązującą ustawą – *Prawo wodne*, melioracje wodne polegają na regulacji stosunków wodnych w celu polepszenia zdolności produkcyjnej gleby, ułatwienia jej uprawy oraz na ochronie użytków rolnych przed powodziami. Urządzenia melioracji wodnych dzielą się na podstawowe i szczegółowe, w zależności od ich funkcji i parametrów.

Do urządzeń melioracji wodnych podstawowych zalicza się:

1) budowle piętrzące, budowle upustowe oraz obiekty służące do ujmowania wód,
2) stopnie wodne, zbiorniki wodne,
3) kanały, wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
4) rurociągi o średnicy co najmniej 0,6 m,
5) budowle regulacyjne oraz przeciwpowodziowe,
6) stacje pomp, z wyjątkiem stacji wykorzystywanych do nawodnień ciśnieniowych

– jeżeli służą ww. celom.

Przepisy dotyczące urządzeń melioracji wodnych podstawowych stosuje się odpowiednio do budowli wstrzymujących erozję wodną oraz do dróg dojazdowych niezbędnych do właściwego użytkowania obszarów zmeliorowanych oraz utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych.

Urządzenia melioracji wodnych podstawowych stanowią własność Skarbu Państwa i są wykonywane na jego koszt.

Do urządzeń melioracji wodnych szczegółowych zalicza się:

1) rowy wraz z budowlami związanymi z nimi funkcjonalnie,
2) drenowania,
3) rurociągi o średnicy poniżej 0,6 m,
4) stacje pomp do nawodnień ciśnieniowych,

5) ziemne stawy rybne,

6) groble na obszarach nawadnianych,

7) systemy nawodnień grawitacyjnych i ciśnieniowych

– jeżeli służą ww. celom.

Przepisy dotyczące urządzeń melioracji wodnych szczegółowych stosuje się odpowiednio do:

1) fitomelioracji oraz agromelioracji;

2) systemów przeciwerozyjnych;

3) zagospodarowania zmeliorowanych trwałych łąk lub pastwisk;

4) zagospodarowania nieużytków przeznaczonych na trwałe łąki lub pastwiska.

Programowanie, planowanie, nadzorowanie wykonywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych na koszt Skarbu Państwa, urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych należy do marszałka województwa. Marszałek województwa prowadzi również ewidencję wód istotnych dla rolnictwa, urządzeń melioracji wodnych oraz zmeliorowanych gruntów.

Marszałek województwa wykonuje również prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnej gleby i ułatwieniu jej uprawy.

Powyższe zadania marszałkowie województw realizują jako zadania z zakresu administracji rządowej. Zgodnie z projektem ustawy – Prawo wodne planuje się integrację gospodarki wodnej w zakresie kompetencyjnym od roku 2017 (przejęcie kompetencji), jednocześnie z uwagi na ilość obszarów, jakie będą objęte regulacją, zakłada się możliwość stopniowego wdrażania kolejnych zadań (okresów przejściowych pozwalających adresatom norm na dostosowanie się do nowych regulacji).

W imieniu marszałka województwa powyższe zadania realizuje powołany przez niego wojewódzki zarząd melioracji i urządzeń wodnych.

Najważniejszymi zadaniami z zakresu utrzymania wód i urządzeń wodnych prowadzonymi przez WZMiUW były:

- remonty i bieżąca konserwacja wałów przeciwpowodziowych,
- utrzymanie innych urządzeń melioracji wodnych podstawowych (kanały, stopnie wodne, zbiorniki wodne itp.),
- remonty budowli regulacyjnych,

- bieżąca konserwacja koryt rzek,
- udrażnianie koryt rzek,
- utrzymanie pompowni melioracyjnych.

Zadania związane z gospodarowaniem wodami realizowane są przez marszałków województw w ramach zadań utrzymaniowych w odniesieniu do cieków, wobec których wykonują oni prawa właścicielskie w imieniu Skarbu Państwa oraz urządzeń melioracji wodnych podstawowych.

Postulowana zmiana będzie miała na celu przeniesienie obowiązków wykonywanych przez marszałków województw (z zakresu administracji rządowej), w szczególności wobec urządzeń melioracyjnych aktualnie klasyfikowanych jako podstawowe, jak również wobec cieków naturalnych, wobec których marszałkowie województw wykonują prawa właścicielskie w imieniu Skarbu Państwa. Zgodnie z postulowaną regulacją zmianie ulegnie terminologia używana wobec urządzeń melioracyjnych i obecnie funkcjonujący podział wydzielający wody istotne dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa.

Zbliżony do obecnego podział nie funkcjonuje w krajach – członkach Unii Europejskiej porównywalnych wielkością do Polski, jak i nie znajduje odzwierciedlenia w Ramowej Dyrektywie Wodnej (RDW). Postulowana zmiana poprawi sposób zarządzania wodami na terenie Polski przez przekazanie w administrację jednego, rządowego podmiotu, gospodarującego na wodach i gruntach pokrytych wodami, tj. obejmie wody oraz urządzenia melioracji wodnych aktualnie administrowane przez jednostki podległe marszałkom województw – wojewódzkim zarządom melioracji i urządzeń wodnych (tab. 1).

Tab. 1. Wody istotne dla rolnictwa i urządzenia melioracji wodnych. – stan ilościowy na dzień 31.12.2014 r. oraz rozmiar urządzeń objętych utrzymaniem w 2014 r. (dane: MRiRW).

Wyszczególnienie	Jednostka	Ogółem wg ewidencji	W tym objęte utrzymaniem	
Cieki naturalne	km	68 641	35 146	51%
w tym cieki uregulowane	km	43 331	26 954	62%
Kanały	km	6 443	4 601	71%
Wały przeciwpowodziowe	km	8 449	7 683	91%
Obszar chroniony wałami przeciwpowodziowymi	ha	1 088 393	1 040 674	96%
Stacje pomp	szt.	582	552	95%

Nowa regulacja będzie miała na celu lepszą regulację i zarządzanie zasobami wodnymi, w tym poprawę warunków prowadzenia produkcji rolniczej oraz minimalizację skutków występowania ekstremalnych zjawisk pogodowych i ich następstw w postaci powodzi oraz susz. Traktowanie terenów pokrytych wodami łącznie, bez tworzenia sztucznego w dużej mierze podziału umożliwi zracjonalizowanie ponoszonych wydatków i ich standaryzację. Ustanowienie jednej instytucji zarządzającej w systemie zlewniownym na terenie całej Polski umożliwi podejmowanie działań strategicznych zarówno z zakresu inwestycji o znaczącym zasięgu terytorialnym, ale także o znaczeniu regionalnym. Nowy system administracyjny umożliwi ponadto lepsze, pod względem operacyjnym, wykorzystanie zasobów o charakterze regionalnym. Nowe jednostki o charakterze regionalnym – zarządy zlewni oraz nadzory wodny – wyszczególnione w projekcie ustaw, a przede wszystkim wpływ przedstawicieli samorządu terytorialnego dodatkowo wzmocnią politykę inwestycyjną nie tylko na poziomie centralnym, ale także regionalnym. Powinno mieć to bezpośredni i pozytywny wpływ na funkcjonowanie systemów melioracyjnych o charakterze rolniczym.

Środki przeznaczone na utrzymywanie obecnych urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa wydają się cały czas niewystarczające, biorąc zwłaszcza pod uwagę rozwój gospodarczy Polski. Zgodnie z informacjami publikowanymi przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi potrzeby wynikające tylko z deklaracji służb melioracyjnych na poziomie województw sięgają 900 mln zł rocznie, przy budżecie na poziomie 350–400 mln zł.

Pomimo wzrostu wydatków (z rezerwy celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi) w budżecie państwa na rok 2016 o blisko 50 mln zł, przeznaczone środki w obecnej strukturze funkcjonowania nie będą wystarczające. W związku z powyższym koniecznej jest zwiększenie poziomu finansowania w zakresie działań wykonywanych w ramach utrzymania i inwestycji dotyczących urządzeń melioracji wodnych. Odpowiedni poziom opłat za usługi wodne powinien zwiększyć poziom inwestycji w tym zakresie.

Spośród prowadzonych przedsięwzięciach melioracyjnych, większość była realizowana przy współudziale środków w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 200–2013 w działaniu *Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi,* w ramach tego programu wydano ponad 600 decyzji przyznających kwotę 1,72 mld zł. Spośród tych decyzji do końca II kwartału 2015 r. wykonano ponad 400 inwestycji o wartości 874 mln zł, miały one na celu przede wszystkim wykonanie lub zmodernizowanie:

- 315 km wałów przeciwpowodziowych
- 148 km kanałów

- 674 km kształtowania koryt cieków naturalnych
- 48 stacji pomp
- 17 zbiorników wodnych o objętości 10,5 mln m^3
- 356 budowli piętrzących, budowli upustowych, stopni wodnych
- 6645 ha regulacji stosunków wodnych (melioracje szczegółowe), w tym 599 ha powierzchni nawadnianej.

Jednocześnie mając powyższe na uwadze należy podkreślić, że perspektywa finansowa obejmująca 2014-2020 nie przewiduje w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW) realizowania zadań związanych z melioracjami wodnymi.

Brak zaplanowanych środków w nowej perspektywie PROW dodatkowo uzasadnia konieczność ustanowienia nowego systemu finansowania zadań z zakresu inwestycji związanych z melioracjami wodnymi. Bez odpowiedniego zaplecza finansowego, a przede wszystkim wobec potrzeb, które pozostają do zrealizowania, brak takich środków będzie oznaczał regres urządzeń aktualnie funkcjonujących.

Powstanie Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie" przy odpowiednim zapleczu finansowym powinno umożliwić odpowiedni poziom inwestycji zachowując jednocześnie zgodność tych inwestycji z Ramową Dyrektywą Wodną. Według danych publikowanych przez Główny Urząd Statystyczny (2014 r.) powierzchnie użytków rolnych z urządzeniami wymagającymi odbudowy lub modernizacji sięgają ok. 1.469,7 tys. ha, z czego grunty orne stanowią ok. 874,2 tys. ha. Przy takim zakresie potrzeb i potencjalnych inwestycji nie jest możliwa ich realizacja bez dodatkowej, poza budżetową, partycypacji finansowej.

w mln. zł

		2017	2018	2019	2020 docelowo	2021	2022	2023	2024	2025	2026
A.	**PRZYCHODY**	**2 139,08**	**2 486,13**	**2 631,42**	**2 824,04**	**2 849,59**	**2 876,41**	**2 904,55**	**2 266,29**	**2 280,45**	**2 295,58**
I.	**Instrumenty ekonomiczne**	**553,24**	**890,57**	**1 018,46**	**1 251,88**	**1 282,55**	**1 313,99**	**1 346,22**	**1 379,26**	**1 413,12**	**1 447,82**
1.	**Wpływy z opłat za usługi wodne - art. 273;**	**488,96**	**825,11**	**951,58**	**1 183,60**	**1 212,58**	**1 242,28**	**1 272,73**	**1 303,94**	**1 335,92**	**1 368,71**
1.1.	pobór wód	**225,00**	**495,71**	**622,18**	**777,72**	**797,16**	**817,09**	**837,52**	**858,46**	**879,92**	**901,92**
1.2.	wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi:	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**	**24,50**
1.3.	sektory aktualnie zwolnione z opłat (wraz z opłatą stałą) - do roku 2018 oddzielnie, następnie wspólnie w pkt 1.1.	**48,77**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**	**-**
1.4.	odprowadzanie do wód lub do ziemi wód opadowych lub roztopowych + sektory aktualnie zwolnione z opłat	**190,69**	**304,90**	**304,90**	**381,38**	**390,92**	**400,69**	**410,71**	**420,98**	**431,50**	**442,29**
2.	**Należności za użytkowanie gruntów pokrytych wodami, umowy dot. rybactwa, korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych oraz urządzeń wodnych stanowiących własność Skarbu Państwa, kwoty uśredniane z lat 2013-2015 - sprawozdanie Prezesa KZGW;**	**12,09**	**12,31**	**12,58**	**12,89**	**13,21**	**13,54**	**13,88**	**14,23**	**14,59**	**14,95**
3.	**Opłata, o której mowa w art. 190 ust. 2 (opłata za decyzję legalizującą);**	**0,75**	**0,75**	**0,75**	**0,50**	**0,50**	**0,50**	**0,50**	**0,50**	**0,50**	**0,50**
4.	**Wpływy z tytułu rozporządzania nieruchomościami, sprzedażą towarów - dochody własne (np. elektrownie wodne) - kwoty uśrednione z lat 2012-2015;**	**42,04**	**42,79**	**43,73**	**44,82**	**45,94**	**47,09**	**48,27**	**49,48**	**50,72**	**51,99**
5.	**Opłaty za zgody wodnoprawną, o których mowa w art. 397;**	**9,40**	**9,61**	**9,82**	**10,07**	**10,32**	**10,58**	**10,84**	**11,11**	**11,39**	**11,67**
II.	**DOTACJE Z BUDŻETU PAŃSTWA, w tym:**	**961,72**	**979,91**	**987,59**	**967,22**	**946,97**	**926,86**	**906,88**	**887,04**	**867,33**	**847,76**
1.	**Dotacje bilansowane w ramach budżetu Państwa (wg ustawy budżetowej 2016 (RZGW,KZGW, Ministerstwo cz. 22) - 2017-2019 dane WPFP, WZMiUW (cz. 83 i 85)- dane z cz. 22 pomniejszone o wkład własny na finansowanie projektów UE.**	**961,72**	**979,91**	**987,59**	**967,22**	**946,97**	**926,86**	**906,88**	**887,04**	**867,33**	**847,76**
1.1.	Wydatki wg ustawy budżetowej 2016 i WPFP (RZGW,KZGW, Ministerstwo cz. 22) (budżet państwa) do 2020, w przypadku roku 2017 - projekt budżetu państwa (uwzględniając cz. 750)	**333,07**	**347,94**	**350,32**	**338,06**	**325,80**	**313,54**	**301,28**	**289,01**	**276,75**	**264,49**
1.2.	Wydatki wg ustawy budżetowej cz. 83 i 85(WZMiUW) 2016	**391,11**	**391,11**	**391,11**	**377,42**	**363,73**	**350,04**	**336,35**	**322,67**	**308,98**	**295,29**
1.3.	Środki z samorządów (przeniesienie z budżetów marszałków i starostów, z subwencji ogólnej)	**237,54**	**240,86**	**246,16**	**251,74**	**257,44**	**263,28**	**269,25**	**275,36**	**281,60**	**287,98**
III.	**Środki z budżetu środków europejskich (wraz z wkładem własnym) oraz inne środki zagraniczne oraz krajowe (bilansowane w budżecie Państwa)**	**888,95**	**1 797,52**	**2 318,78**	**1 007,66**	**1 010,93**	**1 026,43**	**651,45**	**0,00**	**0,00**	**0,00**
1.	**Środki z budżetu środków europejskich (bilansowane w budżecie Państwa)**	**189,38**	**1 009,84**	**1 429,68**	**340,00**	**330,00**	**330,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**
2.	**Wkład własny -finansowanie projektów z udziałem środków UE (środki bilansowane w budżecie państwa) - aktualnie w części 22 Budżetu Państwa.**	**75,44**	**172,02**	**263,72**	**62,72**	**60,87**	**60,87**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**
3.	**Kredyty i pożyczki z międzynarodowych instytucji finansowych - realizowane umowy**	**567,28**	**577,49**	**590,19**	**604,94**	**620,06**	**635,56**	**651,45**	**0,00**	**0,00**	**0,00**
4.	**Dotacje z krajowych funduszy ekologicznych - NFOŚiGW (środki bezzwrotne)**	**56,85**	**38,16**	**35,19**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**	**0,00**

Wynik finansowy										
wpływy ogółem (I+II+III)	**2 403,90**	**3 667,99**	**4 324,82**	**3 226,76**	**3 240,46**	**3 267,28**	**2 904,56**	**2 266,29**	**2 280,45**	**2 295,58**
wydatki (plan)	**2 475,96**	**3 662,32**	**4 314,16**	**3 214,57**	**3 221,06**	**3 246,92**	**2 891,78**	**2 252,40**	**2 258,09**	**2 267,87**
wpływy - wydatki	**-72,06**	**5,67**	**10,66**	**12,19**	**19,40**	**20,36**	**12,78**	**13,89**	**22,36**	**27,71**

	2017* (mln zł)	2018 (mln zł)	2019 (mln zł)	2020 (mln zł)	2021 (mln zł)	2022 (mln zł)	2023 (mln zł)	2024 (mln zł)	2025 (mln zł)	2026 (mln zł)
Wydatki	**2 475,96**	**3 662,33**	**4 314,15**	**3 214,57**	**3 221,06**	**3 246,92**	**2 891,78**	**2 252,40**	**2 258,09**	**2 267,87**
I. Koszty funkcjonowania	**655,65**	**796,90**	**847,19**	**729,89**	**746,29**	**763,94**	**754,68**	**773,23**	**792,25**	**811,74**
Funkcjonowanie jednostek (koszty stanowisk pracy, koszty utrzymania):	317,73	323,45	330,57	338,83	347,30	355,98	364,88	374,00	383,35	392,93
KZGW/RZGW/ MŚ	265,05	269,82	275,76	282,65	289,72	296,96	304,38	311,99	319,79	327,78
WZMiUW	52,68	53,63	54,81	56,18	57,58	59,02	60,50	62,01	63,56	65,15
Utrzymanie Majątku SP (obiekty hydrotechniczne, rzeki, potoki)	337,92	417,20	460,37	378,56	386,49	395,46	377,30	386,73	396,40	406,31
KZGW/RZGW	83,60	85,10	86,97	89,14	91,37	93,65	95,99	98,39	100,85	103,37
WZMiUW	244,00	249,37	254,86	261,23	267,76	274,45	281,31	288,34	295,55	302,94
Wydatki bieżące projektów unijnych (wkład własny)	4,98	12,04	18,46	4,39	4,26	4,26	0,00	0,00	0,00	0,00
Wydatki bieżące projektów unijnych (środki unijne)	5,34	70,69	100,08	23,80	23,10	23,10	0,00	0,00	0,00	0,00
Opomiarowanie użytkowników wód	0,00	56,25	56,25	12,50	12,50	12,50	12,50	12,50	12,50	12,50
II. Wynagrodzenia z pochodnymi	**370,06**	**376,72**	**385,01**	**393,48**	**402,14**	**410,99**	**420,03**	**429,27**	**438,71**	**448,36**
III. Podatki opłaty	**24,66**	**25,10**	**25,66**	**26,30**	**26,96**	**27,63**	**28,32**	**29,03**	**29,76**	**30,50**
WZMiUW	7,60	7,74	7,91	8,11	8,31	8,52	8,73	8,95	9,17	9,40
KZGW/RZGW	7,39	7,52	7,69	7,88	8,08	8,28	8,49	8,70	8,92	9,14
VAT (Wpływy z tytułu rozporządzania nieruchomościami, wpływy z majątku)	9,67	9,84	10,06	10,31	10,57	10,83	11,10	11,38	11,67	11,96
IV. Wydatki majątkowe - głównie inwestycje hydrotechniczne, w tym:	**1 087,74**	**2 114,31**	**2 702,39**	**1 706,11**	**1 681,27**	**1 660,92**	**1 299,19**	**628,93**	**603,50**	**576,41**
Inwestycji ze środków Wód Polskich - spodziewane wydatki wynikające z dokumentów strategicznych oraz utrzymanie Majątku SP (obiekty hydrotechniczne, rzeki, potoki)	265,94	354,96	418,79	698,46	671,18	635,32	647,74	628,93	603,50	576,41
Inwestycje ze środków kredytowych	567,28	577,49	590,19	604,94	620,06	635,56	651,45	0,00	0,00	0,00
Inwestycje unijne (wkład własny)	70,47	172,02	263,72	62,71	60,74	60,74	0,00	0,00	0,00	0,00
Inwestycje unijne (środki unijne)	184,05	1 009,84	1 429,69	340,00	329,30	329,30	0,00	0,00	0,00	0,00

V. Utrzymanie służb państwowych/ działalność ponadnarodowa	**205,18**	**243,54**	**243,12**	**239,85**	**243,35**	**260,25**	**264,15**	**264,26**	**263,87**	**268,48**
Państwowej Służby Hydrologiczno-Meteorologicznej	65,08	66,25	67,71	69,40	71,14	72,92	74,74	76,61	78,53	80,49
Państwowa Służba Hydrogeologiczna (aktualne dotacje z budżetu państwa)	1,96	2,00	2,04	2,09	2,14	2,19	2,24	2,30	2,36	2,42
Techniczna Kontrola Zapór i innych budowli piętrzących	13,30	46,54	47,56	43,75	44,84	45,96	47,11	48,29	49,50	50,74
Monitoring wód	73,13	73,11	70,17	68,97	69,59	83,54	84,42	81,42	77,84	79,19
składki na organizacje międzynarodowe (aktualna klasyfikacja w BP - działalność badawczo-rozwojowa)	51,71	55,64	55,64	55,64	55,64	55,64	55,64	55,64	55,64	55,64
VI. Systemy informatyczne	**116,07**	**79,04**	**80,23**	**81,38**	**82,56**	**83,77**	**85,02**	**86,30**	**87,61**	**88,95**
System poboru opłat	26,96	16,00	16,55	16,96	17,38	17,81	18,26	18,72	19,19	19,67
ISOK, System Informacyjny Gospodarowania Wodami (d. kataster wodny)	45,11	25,54	26,10	26,75	27,42	28,11	28,81	29,53	30,27	31,03
Jednolity system finansowo księgowy	10,00	3,50	3,58	3,67	3,76	3,85	3,95	4,05	4,15	4,25
Przygotowanie dokumentów strategicznych dla gospodarki wodnej (aPGW aPZRP)	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00	34,00
VIII. Kapitał rezerwowy*	**16,60**	**26,72**	**30,55**	**37,56**	**38,48**	**39,42**	**40,39**	**41,38**	**42,39**	**43,43**

*kapitał rezerwowy na poziomie 3% wielkości przychodów z instrumentów ekonomicznych

* rok 2017 został zakutalizowany o obecnie procedowany projekt ustawy budżetowej.

1	2	3	4	5	6	7
Rodzaj opłaty	**Rodzaj wód**	**Stawka z ustawy [zł]**	**Jednostka miary**	**Podstawa wymiaru opłaty**	**Wysokość opłaty [mln zł]**	**Wysokość efektywna opłaty [mln zł]**
Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, parę wodną, gorącą wodę i powietrze do układów klimatyzacyjnych - PKD - 35*	Powierzchniowa	0,35	mln m^3	157,0	54,95	49,46
	Podziemna	0,70	mln m^3	0,9	0,63	0,57
Energetyka wodna	Opłata całkowita	1,24	MWh	2,182	2,71	2,44
Rolnictwo - hodowla zwierząt, użytkowanie do innych celów niż nawadnianie **	Powierzchniowa	0,15	mln m^3	44,73	6,71	6,04
Nawadnianie na cele rolnicze i leśne	Podziemna	0,15	mln m^3	6,4	0,96	0,86
Chów i hodowla ryb - łosiowate***	Opłata całkowita	600	zł/ gospodarstwo	250	0,15	0,14
Chów i hodowla ryb - karpiowate***	Opłata całkowita	5,00	zł/ha	59779	0,30	0,27
Wydobywanie kamienia	Opłata całkowita	0,75	mln Mg	0,06	0,05	0,04
Wydobywanie żwiru lub piasku	Opłata całkowita	0,50	mln Mg	0,14	0,07	0,06
Wycięta wiklina i inne	Opłata całkowita	10,70	mln m^3	0,001	0,01	0,01
<u>Opłata stała</u> - obliczana w oparciu o zapisy zgody (pozwolenia) wodnoprawnej*						
Opłata stała: energetyka	Powierzchniowa	250	(m^3/s) x doba**	276,07	25,19	22,67
Opłata stała: energetyka	Podziemna	500	(m^3/s) x doba	0,52	0,09	0,09
Opłata stała: inna działalność	Powierzchniowa	250	(m^3/s) x doba	20,77	1,90	1,71
Opłata stała: inna działalność	Podziemna	500	(m^3/s) x doba	7,87	1,44	1,29
Oplata stała: sieci wodociągowej	Powierzchniowa	250	(m^3/s) x doba	23,88	2,18	1,96
Oplata stała: sieci wodociągowej	Podziemna	500	(m^3/s) x doba	60,52	11,04	9,94
Opłata stała: odwodnienia	Powierzchniowa	250	(m^3/s) x doba	2,27	0,21	0,19
Opłata stała: odwodnienia	Podziemna	500	(m^3/s) x doba	0	0	0,00
					108,37	**97,53**
Inne opłaty za usługi wodne (wody opadowe, utrata naturalnej retencji)						
Opłata - wody opadowe	Wielkość opadu	1,00	mln m^3	423,76	**423,76**	381,38
						478,92

* woda pobierana bezzwrotnie, dane Ministra Energii

** objecie opłatą tylko największych użytkowników (poza powszechnym korzystaniem z wód), wartości szacunkowe

*** dane Instytutu Rybactwa Śródlądowego (za rok 2013), dane sektora hodowców ryb

Załącznik nr 3 Oszacowanie realnych kosztów w zakresie potrzeb gospodarki wodnej

Informacje ogólne (podstawy i zasady opracowania kosztów):

W związku z opracowywanym projektem ustawy – Prawo wodne przeprowadzono wstępne oszacowanie kosztów finansowania gospodarki wodnej. Przeprowadzone szacowanie zostało oparte przede wszystkim o potrzeby wykazane w związku z przygotowanymi planami zarządzania ryzykiem powodziowym, koszty stałe wynikające z utrzymania pracowników oraz infrastruktury potrzebnej dla tych pracowników, jak i środki potrzebne na nowe wynagrodzenia w związku z przejęciem obowiązków aktualnie wykonywany przez jednostki samorządu terytorialnego.

Wydatki osobowe (koszty pracy, koszty ogólne funkcjonowania jednostek):

Zmiany przeznaczone na wynagrodzenia pracowników dotyczą głównie wielkości zatrudnienia (w związku z przejęciem zadań wojewódzkich zarządów melioracji i urządzeń wodnych planuje się zwiększenie ilości etatów Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie"), oraz ujednolicenia wynagrodzeń (w związku z niższymi poborami pracowników aktualnie zatrudnionych w administracji rządowej) do przeciętnego wynagrodzenia na poziomie ok. 4.200 zł/miesięcznie brutto. Jednocześnie z uwagi na przekazanie części kompetencji o charakterze transportowym – śródlądowe drogi wodne – zakłada się że część etatów (203) zostaną przesunięte do jednostek podległych ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej (zakres wysokości wynagrodzeń w tych jednostkach pozostanie w gestii właściwego ministra).

Tabela 1. Zapotrzebowanie w zakresie wynagrodzeń w gospodarce wodnej.

Rodzaj jednostki	Ilość przypisanych etatów przeliczeniowych	Przewidziane środki w tys. zł (ustawa w roku 2016, - bez pochodnych).	Koszt wynagrodzeń	Pochodne od wynagrodzeń
Ministerstwo Środowiska	115	142 717 tys. zł	328 537 tys. zł	41 527 tys. zł
Państwowe Gospodarstwo Wodne „Wody Polskie"	3 055			
Przesunięte etaty w tym: do PGW „Wody Polskie" do urzędów żeglugi śródlądowej (jednostki podległe ministrowi właściwemu. do spraw żeglugi)	Ok. 3 132 2 929 203	nie dotyczy		

Utrzymanie bieżące jednostek (z wyłączeniem środków przeznaczanych na wynagrodzenia):

Jednocześnie w ramach środków wydatkowanych i klasyfikowanych jako wydatki bieżące jednostek budżetowych w planie budżetu państwa na rok 2016 zapisano kwotę przekraczającą 260 mln zł (wydatki KZGW, RZGW oraz Ministerstwa Środowiska), w tej kwocie mieszczą się także wynagrodzenia pracowników Po zwiększeniu ilości pracowników nowych jednostek o zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego (i przy założeniu pozyskania nieruchomości z zasobu Skarbu Państwa) można stwierdzić zwiększenie tej kwoty, zarówno ze względu na konieczność utrzymania majątku nowych, przejmowanych jednostek, a przede wszystkim podejmowanie inwestycji o charakterze bieżącym (zgodnie z załączonym szacowanym rachunkiem gospodarki wodnej). Jednocześnie podstawowym, wykorzystywanym zasobem nieruchomości będą siedziby aktualnych zarządów zlewni i nadzorów wodnych, zaś w przypadku siedzib centralnych dla regionów/województw pozostanie kwestia ewentualnego wykorzystania nieruchomości aktualnie pożytkowanych przez marszałków województw.

W zakresie wskazanych powyżej środków, dla celów opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym koszt remontów posiadanego przez rzgw majątku określono na 180,94 mln zł/rocznie, uwzględniając infrastrukturę przejmowaną od marszałków województw kwota ta wzrasta do ok. 204,88 mln zł/rocznie. Poza wymienionymi wraz z wypełnieniem inwestycji zawartych w dokumentach strategicznych związanych z gospodarką wodną (po wypełnieniu całości planowanych inwestycji, utrzymanie majątku może kosztować dodatkowo ok. 180 mln zł).

Inwestycje planowane do realizacji (bez uwzględnienia środków zagranicznych):

Zgodnie z planami zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowanymi na potrzeby bezpieczeństwa powodziowego obywateli przedłożono szereg potrzeb inwestycyjnych zarówno technicznych, jak i nietechnicznych. Zgodnie z tymi dokumentami oszacowano koszty odpowiednio w 6-letnim cyklu planistycznym, jak i kolejne potrzeby w zakresie inwestycji na terenie Polski.

Dorzecze Odry :

Pierwszy cykl planistyczny (2016–2021) – 6,245 mld zł

Inwestycje buforowe (2016–2021) – przewidziane w pierwszym cyklu – 3,38 mld zł

Następne cykle planistyczne (2022–…) – 3,4 mld zł

roczny budżet remontowy – 88,16 mln zł.

Dorzecze Wisły:

Pierwszy cykl planistyczny (2016–2021) – 5,398 mld zł

Inwestycje buforowe (2016–2021) – przewidziane w pierwszym cyklu planistycznym – 3,38 mld zł

Następne cykle planistyczne (2022–…) – 9,24 mld zł

roczny budżet remontowy – 116,72 mln zł.

Dorzecze Pregoły:

Planowane działania nietechniczne – 1,75 mln zł

Łącznie:

Pierwszy cykl planistyczny (2016–2021) – ok. 11,64 mld zł

Inwestycje buforowe (2016–2021) – 6,76 mld zł

Następne cykle planistyczne (2022–…) – ok. 12,64 mld zł

Poza wymienionymi inwestycjami z zakresu planów zarządzania ryzykiem powodziowym, do wypełnienia pozostaną także inwestycje środowiskowe wynikające z programu wodno-środowiskowego kraju oraz aktualizacji planów gospodarowania wodami, w tym przede wszystkim inwestycje mające na celu osiągnięcie celów środowiskowych wynikających z tych dokumentów. Zakładany poziom opłat z tytułu pobieranej wody będzie umożliwiał przede wszystkim realizację zadań strategicznych, wynikających z przyjętych dokumentów. Realizacja zadań o charakterze buforowym będzie możliwe tylko w przypadku pozyskania większej od oczekiwanej ilości środków.

W zakresie kosztów należy podkreślić, że wskazane inwestycje nie uwzględniają licznych potrzeb wynikających głównie z zapotrzebowania zgłaszanego aktualnie przez użytkowników urządzeń melioracji wodnych podstawowych i szczegółowych. Środki aktualnie przeznaczane na melioracje podstawowe i szczegółowe w formie dotacyjnej (w roku 2016 ok. 371,9 mln zł) są znacząco niższe od deklarowanych potrzeb (ok. 900 mln zł/rocznie – kwota zmienna z uwagi na kwestię formy użytkowania i osiągnięcia stanu technicznego). W związku z przejęciem znaczącej części zadań przez jednostkę od aktualnie wykonujących te zadania marszałków wskazana powyżej kwota może ulec zmianie.

Załącznik nr 4

Szacowana wartość majątku (głównie infrastruktura gospodarki wodnej) w zarządzie PGW „Wody Polskie”.

Sumaryczne zestawienia majątku RZGW oraz ZMiUW na obszarach dorzeczy Odry i Wisły.

W związku z opracowanym na potrzeby planów zarządzania ryzykiem powodziowym zestawieniem majątku aktualnie znajdujące się w zarządzie marszałków województw oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej oszacowano wstępną wartość majątku, jakim będzie administrowało Państwowe Gospodarstwo Wodne „Wody Polskie”.

Zgodnie z szacunkowymi danymi, **wartość całościowa majątku jest szacowana na kwotę ok. 34,907 mld zł**. Postulowana zmiana będzie miała także na celu ujednolicenie kosztów, które aktualnie rozkładają się na kilka instytucji.

Tabela nr 1. Sumaryczne zestawienie majątku RZGW na obszarze dorzecza Odry

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
1	Budowle regulujące	8 581 337	68 651
2	Jazy	756 162	1 890
3	Kanały i cieki	1 091 917	3 640
4	Pompownie	37 232	372
5	Poldery przeciwpowodziowe, suche zbiorniki przeciwpowodziowe	160 135	400
6	Wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie	149 993	375
7	Zbiorniki retencyjne posiadające rezerwę powodziową	493 681	1 234
8	Elektrownie	52 738	703
	Suma	**11 323 194**	**77 266**

Źródło: Opracowanie na podstawie planów zarządzania ryzykiem powodziowym

Tabela nr 2. Sumaryczne zestawienie majątku RZGW na obszarze dorzecza Wisły

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
1	Budowle regulujące	9 806 621	78 453
2	Bulwary	163 237	1 306
3	Jazy	1 469 956	3 675
4	Kanały i cieki	333 400	1 111
5	Pompownie	131 183	1 312
6	Wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie	962 483	2 406

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
7	Wrota przeciwpowodziowe	7 426	74
8	Zbiorniki retencyjne posiadające rezerwę powodziową	3 033 856	7 585
9	Elektrownie	568 860	7 585
10	Pochylnie, baza postojowa	67 213	168
	Suma	**16 544 235**	**103 675**

Źródło: Opracowanie na podstawie planów zarządzania ryzykiem powodziowym

Sumaryczne zestawienia majątku WZMiUW na obszarze dorzecza Odry, Wisły i Pregoły

Tabela nr 3. Sumaryczne zestawienie majątku WZMiUW na obszarze dorzecza Odry

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
1	Kanały i cieki	1 002 765	3 343
2	Pompowanie	106 272	1 063
3	Wały przeciwpowodziowe wraz z obiektami związanymi z nimi funkcjonalnie	2 293 191	5 733
4	Zbiorniki retencyjne posiadające rezerwę powodziową	303 427	759
	Suma	**3 705 655**	**10 897**

Źródło: Opracowanie na podstawie planów zarządzania ryzykiem powodziowym

Tabela nr 4. Sumaryczne zestawienie majątku WZMiUW na obszarze dorzecza Wisły

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
1	Obwałowania przeciwpowodziowe	2 030 000	5 076
2	Stacje pomp	399 000	3 991
3	Zbiorniki	200 000	499
4	Inne	696 000	3 481
	Suma	**3 326 000**	**13 048**

Źródło: Opracowanie na podstawie planów zarządzania ryzykiem powodziowym

Tabela nr 5. Sumaryczne zestawienie majątku WZMiUW na obszarze dorzecza Pregoły

Lp.	Kategoria	Wartość początkowa	Roczne koszty remontów
		(tys. zł)	(tys. zł)
1	Wały przeciwpowodziowe	651	2
2	Stacje pomp	4 822	48
3	Zbiorniki	2 230	6
4	Inne	27	0
	Suma	**7 730**	**56**

Źródło: Opracowanie na podstawie planów zarządzania ryzykiem powodziowym

Załącznik 5. Oszacowane koszty funkcjonowania nowego systemu informacyjnego gospodarowania wodami (SIGW).

W związku z powołaniem jednego, całościowego rejestru, który objąłby swoim zasięgiem teren całego kraju, planowane jest stworzenie systemu w pełni operacyjnego, umożliwiającego sprawne i rzetelne gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie danych. Nowopowstający system oznaczałby konieczność ujednolicenia zasobów posiadanych aktualnie przez administrację rządową (Prezesa KZGW, regionalne zarządy gospodarki wodnej) oraz administrację samorządową (głównie ewidencje znajdujące się w administracji marszałków województwa, ale także stopniowe włączanie danych szczegółowych w zakresie aktualnie funkcjonujących melioracji wodnych szczegółowych – w tym dane ze starostw i spółek wodnych). Zgodnie z projektowana ustawą – Prawo wodne zakłada się, że w roku 2017 zostanie przygotowany fundament nowego systemu informacyjnego, następnie w roku 2018 (po przejęciu aktualnych kompetencji znajdujących po stronie samorządu terytorialnego) planuje się integrację tego systemu z ewidencją prowadzoną przez jednostki samorządowe.

Z uwagi na cel naczelny, jakim jest osiągnięcie interoperacyjności w zarządzaniu danymi, w tym utworzenie docelowo jednej, funkcjonalnej bazy danych zadanie oznacza konieczność integracji kilku systemów prowadzenia ewidencji (dane gromadzone) w ramach SIGW będą gromadzone sposób zapewniający interoperacyjność na poziomie organizacyjnym, semantycznym i technologicznym w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne). Koszty utworzenia takiej bazy oszacowano w oparciu o obecnie posiadane zasoby, przy założeniu ich wzmocnienia wraz z przejęciem kolejnych informatycznych baz danych. Jednocześnie system ten będzie miał charakter horyzontalny, będzie także funkcjonował wspólnie z aktualnie istniejącymi systemami, przede wszystkim zaś z Informatycznym Systemem Osłony Kraju.

Dla sprawniejszego pod względem operacyjnym zarządzania danymi, planuje się przygotowanie SIGW, który uwzględniałby dane z zakresu EGiB (ewidencji gruntów i budynków) gromadzonych także centralnie i udostępnianych z Centralnego Repozytorium ZSIN (Zintegrowanego Systemu o Nieruchomościach – realizowanego przez GUGiK w ramach POIG 2007–2013, w ramach 7 osi (faza I) oraz w ramach POPC 2.1 (faza II).

Orientacyjny koszt budowy SIGW w ramach projektu ISOK, przygotowany na podstawie oferty przetargowej wyniósł ok. 25,543 mln zł.

(nazwy odpowiadają komponentom projektowym – przyjętym w sierpniu 2015 r.)

Tabela nr 1. Szacowany koszt utworzenia nowego systemu.

1. Programy komputerowe – licencje oraz programy opracowywane w ramach Zamówienia:			
Lp.	Komponent	Kwota	suma
Węzeł Jednostka Centralna (SIGW)			
1	SIGW	899 256,00	
2	Hydroportal	899 256,00	
3	Portale regionalne	899 256,00	
4	Portal Katastru Wodnego (krajowy)	899 256,00	
5	Portale Katastru Wodnego (regionalne)	899 256,00	
6	E-learning	38 991,00	
7	CMS	454 672,00	

8	DMS	241 203,00	
9	Bazy danych	1 110 936,00	
10	Szyna ESB	864 567,00	
11	Systemy GIS	655 974,00	
2	Repozytoria danych	1 110 936,00	
13	Systemy operacyjne	725 210,00	
14	BPMS	812 907,00	
15	IAM	914 628,00	
16	Dodatkowe komponenty	1 492 108,00	
	Suma:		**12 918 412,00**
Węzeł ISOK: Centrum zapasowe			
1	SIGW	899 256,00	
2	Hydroportal	899 256,00	
3	Portale regionalne	899 256,00	
4	Portal Katastru Wodnego (krajowy)	899 256,00	
5	Portale Katastru wodnego (regionalne)	899 256,00	
6	E-learning	19495,5	
7	CMS	207840,5	
8	DMS	120601,5	
9	Bazy danych	650793	
10	Szyna ESB	320784	
11	Systemy GIS	327987	
12	Repozytoria danych	650793	
13	Systemy Operacyjne	418940	
14	BPMS	406453,5	
15	IAM	457314	
16	Dodatkowe	830555	
	Suma		**8 907 837,00**
Doposażenie PGW WP			**302 705,00**
I. Komponenty architektury fizycznej:			
Węzeł Jednostka Centralna: Centrum zapasowe			**124 599,50**
Węzeł Jednostka Centralna(SIGW)			**230 626,00**

Doposażenie PGW WP			**723 978,00**
II. Dokumentacja:			
Dokumentacja			**2 335 256,5**
	Suma całkowita		**25 543 414**

Poza wymienionymi kosztami funkcjonalnego startu programu służącego do zintegrowania systemu zarządzania danymi w gospodarce wodnej zakłada się koszty. Wskazuje on koszt utrzymania centralnej jednostki przedmiotowego systemu na poziomie **ok. 2,57 mln zł/ rocznie,** dodatkowo utrzymania i serwisowania systemu na poziomie regionów wodnych będzie także oznaczał konieczność wydatkowania środków. Poza wskazanymi środkami, z uwagi na operacyjny charakter kompetencji Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie" w zakresie wydawania pozwoleń wodnoprawnych i przejęcia części kompetencji aktualnie wykonywanych przez starostów większość pracowników wykonujących zadania istotne dla kształtu nowego systemu informatycznego (w miejsce katastru wodnego) będzie stanowiło zasób kadrowy nowej państwowej osoby prawnej.

Jednocześnie zgodnie z aktualnym stanem zatrudnienia (styczeń 2016) w regionalnych zarządach gospodarki wodnej kwestiami dotyczącymi katastru zajmują się odpowiednio ok. 33 osoby, przy czym w zakresie ich aktualnych obowiązków są kwestie związane nie tylko z katastrem wodnym. W zakresie nowej jednostki – Państwowego Gospodarstwa Wodnego „Wody Polskie" planuje się zatrudnienie na podobnym poziomie, przy jednoczesnym udostępnieniu dostępu do tej bazy pozostałym pracownikom, zgodnie z zakresem ich zadań.

Załącznik nr 6. – Ustanawianie stref ochronnych ujęć wody.

Strefy ochronne ujęć i źródeł wody według Prawa wodnego z 1974 r. były ustanawiane z urzędu, na koszt właścicieli, w drodze decyzji administracyjnych wydawanych przez starostów albo wojewodów. Prawo wodne z 2001 r. dokonało zmian w tym zakresie. Strefy ochronne ujęć wody obejmujące wyłącznie teren ochrony bezpośredniej są aktualnie ustanawiane w drodze decyzji przez organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawego. Strefy ochronne obejmujące zarówno teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej ustanawia, w drodze aktu prawa miejscowego, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Wprowadzono także zasadę ustanawiana stref ochronnych na wniosek, nie przewidując ustanawiania stref ochronnych ujęć wody z urzędu. Zniesiono więc prawny obowiązek chronienia ujęć wody przy pomocy stref ochronnych, pozostawiając decyzję w tym zakresie właścicielowi ujęcia wody. Odejście od ustanawiania stref ochronnych obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej w drodze decyzji administracyjnej na rzecz ich ustanawiania w drodze aktu prawa miejscowego, wynikało z tego, że regulacje skutkujące ograniczeniem prawa własności nieruchomości, powinny być, co do zasady, wprowadzane przepisami prawa – w tym przypadku prawa miejscowego, a nie decyzją administracyjną. Konsekwencją tego jest wprowadzenie obowiązku odszkodowawczego z tytułu ograniczenia lub wyłączenia możliwości z korzystania z nieruchomości w dotychczasowym zakresie, w skutek wejścia w życie aktu prawa miejscowego, w szczególności ustanawiającego strefę ochronną. Obowiązek odszkodowawczy został nałożony na właściciela ujęcia wody. Akty prawa miejscowego podlegają procedurze konsultacji społecznych. Akty prawa miejscowego są ponadto ogłaszane w dziennikach urzędowych wojewodów, co oznacza, że treść aktów normatywnych ustanawiających strefy ochronne jest dostępna dla szerokiego kręgu odbiorców.

Aktualnie strefy ochronne ujęć wody są ustanawiane na wniosek właściciela ujęcia wody i jako takie nie mają charakteru obligatoryjnego, co oznacza, że może dojść do sytuacji, w której ujęcie wody powinno być chronione przez ustanowienie strefy ochronnej, a jego właściciel nie jest zainteresowany ustanowieniem takiej strefy.

Wymagania dotyczące potrzeby ustanowienia stref ochronnych ujęć wody określa się w dokumentacji hydrogeologicznej. Warunki ochrony ujęć wody określane w decyzjach administracyjnych lub rozporządzeniach ustalane są w szczególności w oparciu o w/w dokumentację.

Po wejściu w życie Prawa wodnego z 2001 r. kwestia stref ochronnych ujęć wody obejmujących teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej nastręczała wiele problemów natury prawnej i faktycznej, wynikających zarówno ze zmiany formy prawnej, jak i merytorycznych niezgodności dotychczasowych stref ochronnych z przepisami nowej ustawy. Szczególnym utrudnieniem była procedura dokonywania zmian w zakresie treści uregulowań w strefach ochronnych ustanowionych na podstawie Prawa wodnego z 1974 r., gdyż dokonywano zmian treści decyzji przy pomocy aktów prawa miejscowego.

W toku prac nad nowelizacją Prawa wodnego z 2001 r., na etapie prac parlamentarnych, dokonano wprowadzenia przepisu stanowiącego o wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2012 r. stref ochronnych ujęć wody ustanowionych przed dniem 1 stycznia 2002 r., to jest przed dniem wejścia w życie Prawa wodnego z 2001 r.. Uzasadnieniem poprawki był fakt, że w obrocie prawnym znajdowały się zarówno strefy ochronne ujęć wody ustanawiane przed dniem 1 stycznia 2002 r. w drodze decyzji, a w szczególności strefy ochronne ujęć wody posiadające teren ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej ustanawiane w drodze decyzji wojewodów, jak również strefy ochronne ujęć wody ustanawiane na podstawie Prawa wodnego z 2001 r.. Na skutek wejścia w życie Prawa wodnego z 2001 r., która zawiera w dużej mierze odmienne regulacje w zakresie stref ochronnych ujęć wody, a w szczególności przypisuje kompetencję do ustanawiania stref ochronnych posiadających teren

ochrony bezpośredniej oraz teren ochrony pośredniej dyrektorom regionalnych zarządów gospodarki wodnej w drodze aktów prawa miejscowego, system prawny w tym obszarze wymaga uspójnienia. Mając na uwadze fakt, iż zasadnicza część stref ochronnych ustanowionych w drodze decyzji przed dniem 1 stycznia 2002 r. (czyli na podstawie Prawa wodnego z 1974 r.) zawierała nakazy, zakazy i ograniczenia niezgodne z Prawem wodnym z 2001 r. albo wymagające zmiany z przyczyn merytorycznych, dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej wprowadzali w tych strefach zmiany w drodze aktów prawa miejscowego. Istnieją więc liczne przypadki, w których katalog nakazów, zakazów i ograniczeń określonych dla strefy ochronnej trzeba odczytywać zarówno z decyzji administracyjnej, jak i z rozporządzenia dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej. Sytuacja taka rodziła zasadnicze problemy prawne i praktyczne, których nie udało się w całości wyeliminować przez wprowadzania przepisów przejściowych w tej materii w 2001 oraz 2003 r. Brakowało także w tej dziedzinie ugruntowanej linii orzeczniczej. Usunięcie z obrotu prawnego stref ochronnych ujęć wody ustanowionych przed dniem wejścia w życie Prawa wodnego z 2001 r., wraz z zaproponowanym adekwatnym okresem *vacatio legis*, miało spowodować uporządkowanie stanu prawnego w tej dziedzinie oraz wykluczyć zasadnicze wątpliwości co do obowiązywania na danym terenie stref ochronnych ustanowionych decyzjami.

W Polsce funkcjonuje ponad 11 tysięcy czynnych ujęć wody wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę do spożycia przez ludzi (dane przygotowane na podstawie informacji przekazywanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej do Systemu Monitoringu Jakości Wody Przeznaczonej do Spożycia przez Ludzi za rok 2014). Woda wykorzystywana do zbiorowego zaopatrzenia ludności w 2013 r. w 71,1% pochodziła z ujęć podziemnych i w 28,9% z ujęć powierzchniowych.

Liczba stref ochronnych (obejmujących teren ochrony bezpośredniej i pośredniej) ustanowionych aktami prawa miejscowego przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej wynosi – 370, które stanowią powierzchnię 4003,3164 km^2 (stan na 8 lutego 2016 r.). Liczba stref ochronnych obejmujących wyłącznie teren ochrony bezpośredniej ustanawianych w drodze decyzji przez organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego wynosi – 4255 (stan na 8 lutego 2016 r.).

Opracowywany projekt nowego Prawa wodnego ma za zadanie zmianę nieefektywnego systemu zarządzania gospodarką wodną w Polsce. W ramach prac nad ww. projektem rozważona została rekomendacja zawarta w *Analizie uwarunkowań dla prowadzenia skutecznej ochrony zasobów wodnych ujęć wód podziemnych zbiorowego zaopatrzenia, po zniesieniu obowiązku ustanawiania stref ochronnych*; PIG, Warszawa 2009 w zakresie ustanawiania stref ochronnych ujęć wody zarówno na wniosek jak i z urzędu, w celu połączenia zalet obu systemów. Jednocześnie w związku z już istniejącymi strefami ochronnymi, zakłada się powstanie ok. 2 100 nowych stref. Jest to górna wysokość, biorąc pod uwagę znaczącą ilość stref już istniejących. Jednocześnie zakres kosztowy oparto w tym wypadku o wysokość wydatków, jakie będą ponoszone na dokumentację, przy zastrzeżeniu, że sama jej wielkość (zarówno strefy, jak i przedmiotowej dokumentacji) jest niemożliwa do szczegółowej oceny z uwagi na różnice w warunkach hydrologicznych oraz hydrogeologicznych występujących na terenie Polski i samą charakterystykę stref. Część z krajów ustanawiających strefy ochronne, w celu koordynacji tego procesu powoływało Narodowe Programy dla realizacji tego zadania. Zgodnie z obliczeniami i analizami realizowanymi w celu oceny tego zjawiska (dane za 2004 r.) przeprowadzenie tego typu programu tylko w zakresie określenia potrzeb ustanowienia stref oznaczałoby wydatek rzędu 44 mln zł. Wobec powyższego, znaczącego kosztu, proces ustanawiania stref, a co za tym idzie wymaganej dokumentacji i procedury administracyjnej, został ograniczony do niezbędnego minimum.

Schemat nr 1

Opłaty za pobór wód (aktualny system opłatowy/ system po zmianach)

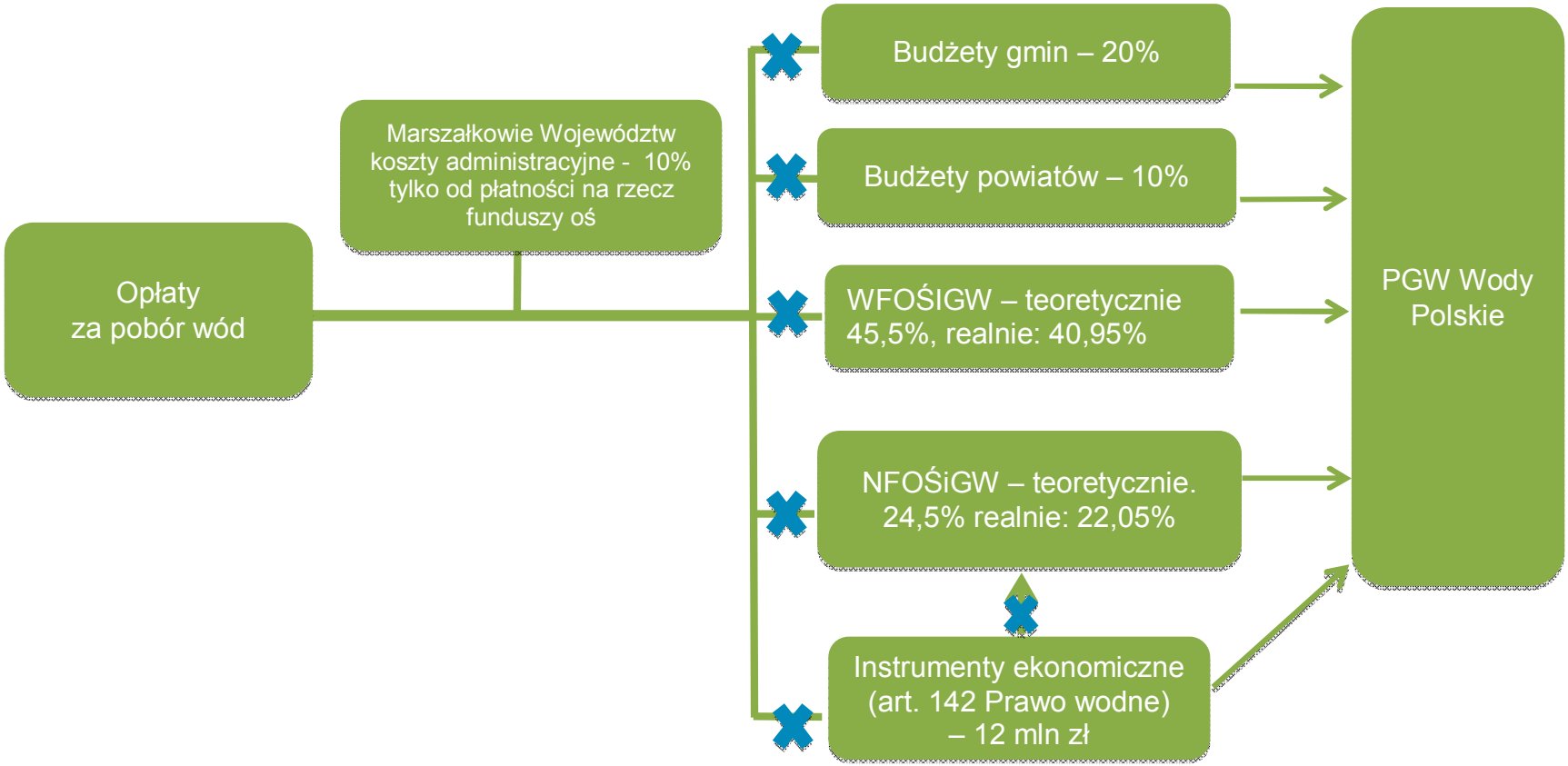

Schemat nr 2

Opłaty za wprowadzanie ścieków do wód i do ziemi (aktualny system opłatowy/ system po zmianach)

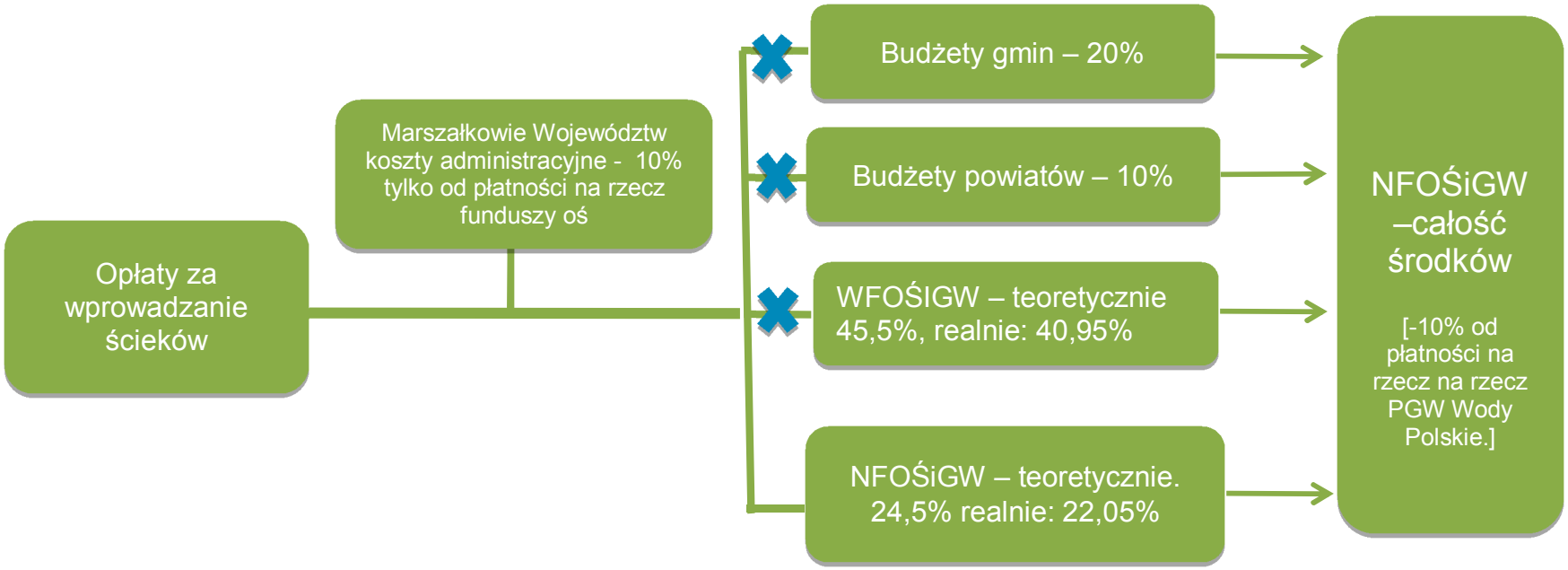

STAN OBECNY (2001-2015)

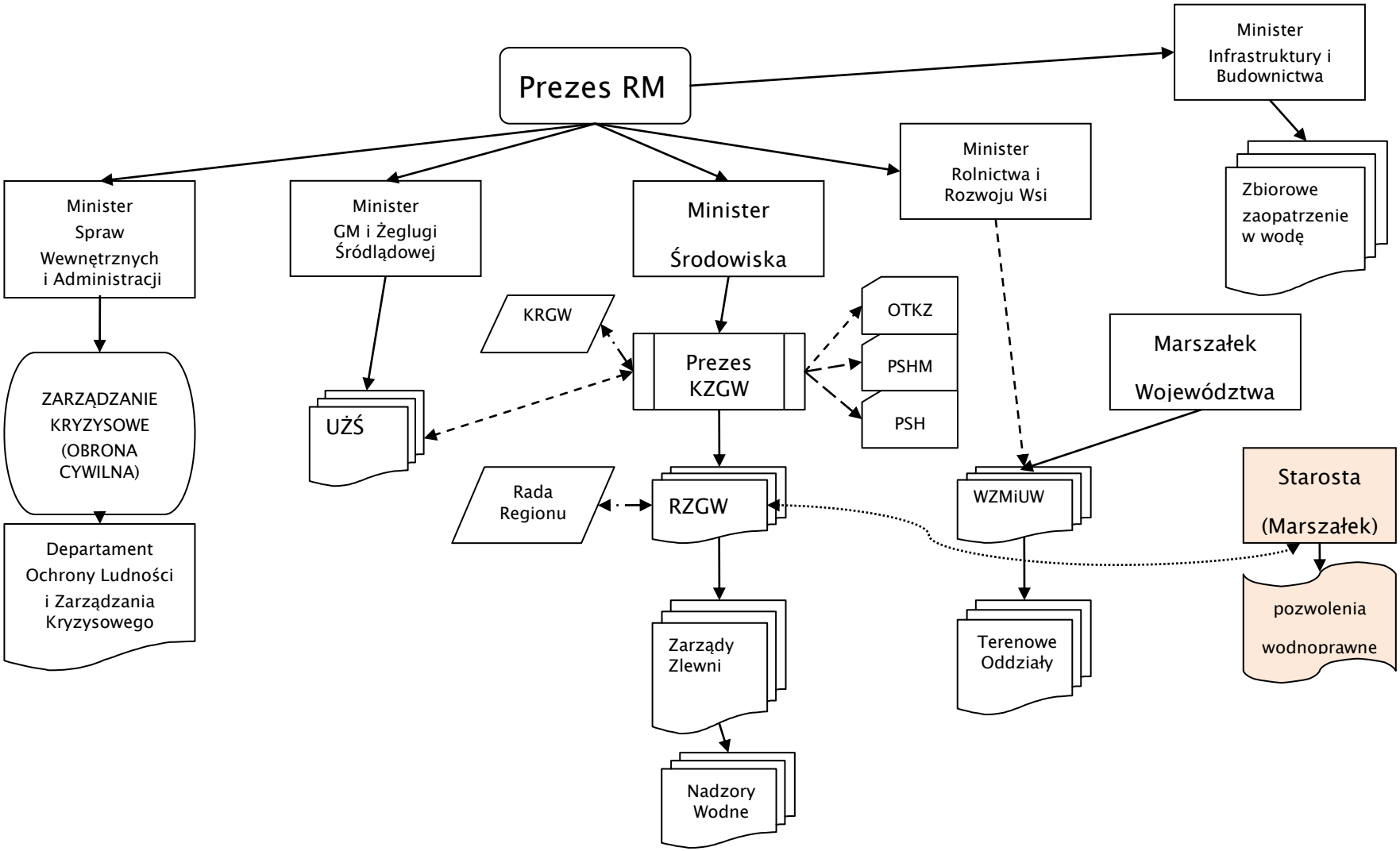

INTEGRACJA 2016

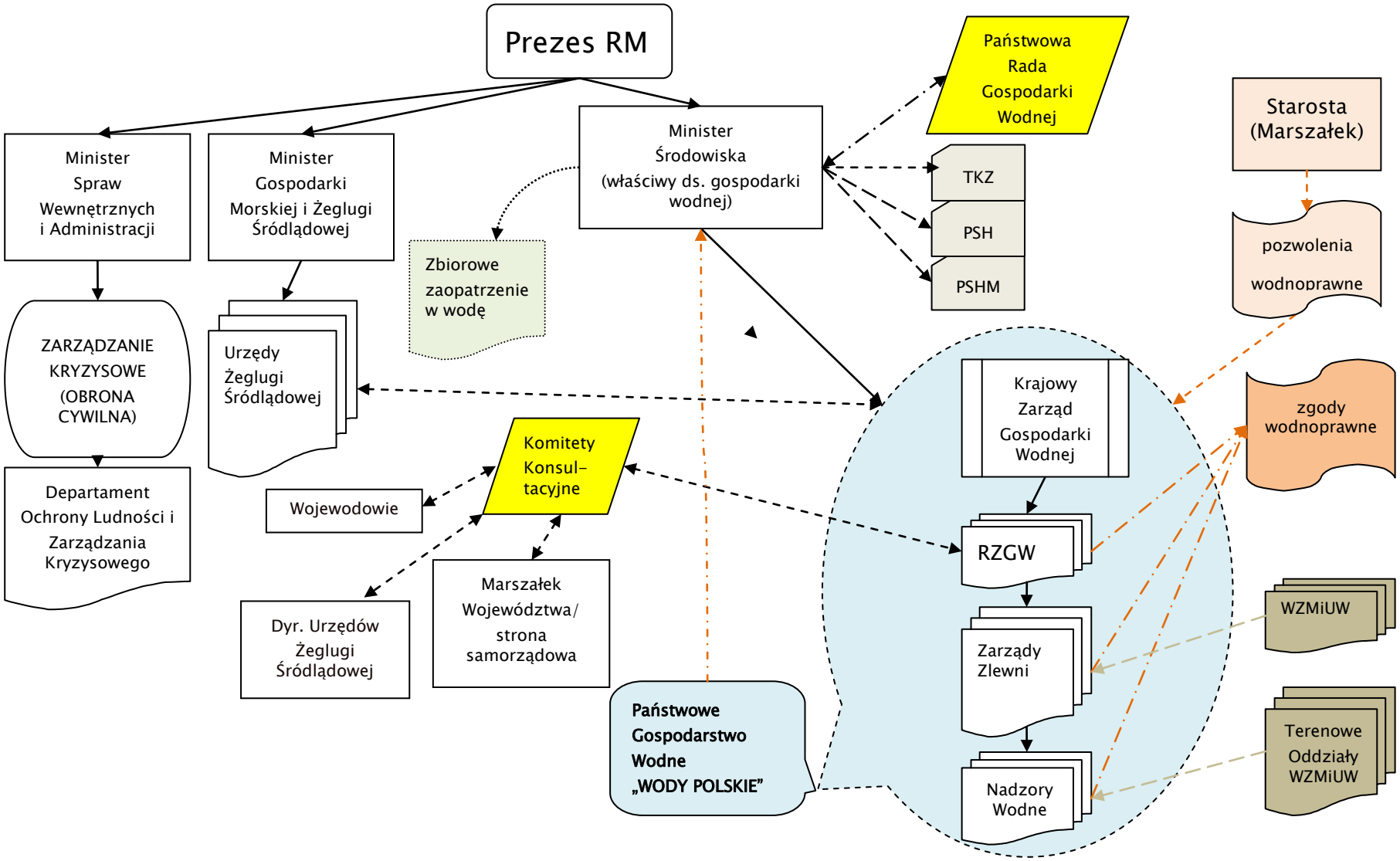

STAN PO REFORMIE od 2017 r.

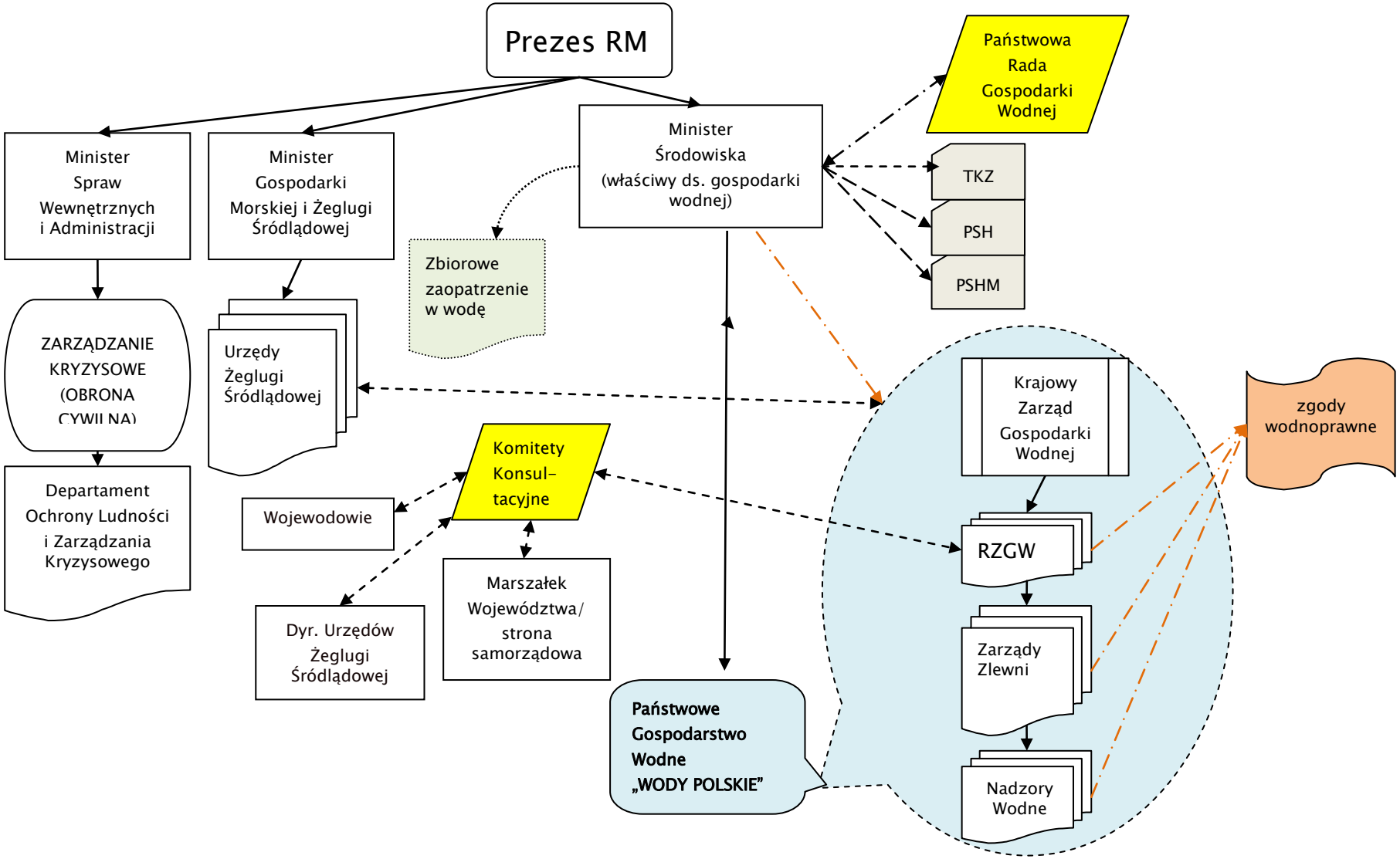

9. Problem gospodarowania wodami opadowymi na terenie miast.

Celem przedmiotowego projektu nowego Prawa wodnego jest także regulacja problemów wynikających z dynamicznego rozwoju w Polsce – tj. rozbudowy aglomeracji miejskich bez zapewnienia odpowiedniego gospodarowania zasobami wodnymi opadowymi i roztopowymi. Jednym z istotniejszych problemów występujących na obszarach zurbanizowanych w zakresie gospodarowania wodami na terenie Polski pozostaje brak odpowiedniej ilości tzw. „zielonej infrastruktury" oraz „błękitnej infrastruktury", czyli sposobów zagospodarowania wód deszczowych polegających na wykorzystaniu materiałów i metod wspierających powrót do naturalnych funkcji hydrologicznych na obszarach zurbanizowanych. Jest to szczególnie istotne w związku z występującymi w coraz większym stopniu podtopieniami i problemami związanymi z brakiem możliwości odprowadzania wód opadowych, w tym przede wszystkim w dużych aglomeracjach. W przypadku powodzi miejskiej do najbardziej zagrożonych miast należy Warszawa, Łódź i Poznań, które pomimo braku uwarunkowań naturalnych – nie znajdują się w zagrożonych regionach – są w szczególności narażone na ten problem z przyczyn technicznych[1]. Z drugiej strony mamy przede wszystkim problem wynikający z uwarunkowań naturalnych, najbardziej zagrożone wystąpieniem tego zjawiska (tj. powodzi błyskawicznej) są tereny pięciu województw południowych: małopolskiego, podkarpackiego, śląskiego, opolskiego i dolnośląskiego w zlewniach następujących rzek: Odry od Małej Panwi do Nysy Kłodzkiej, Odry od Kłodnicy do Małej Panwi, Odry od Olzy do Kłodnicy, Olzy, Sanu od Osławy do Wiaru, Wisły od Soły do Skawy, Wisły do Przemszy (Mała Wisła), Nysy Kłodzkiej od Ścinawki do zbiornika Otmuchów, zlewni zbiornika Otmuchów – Nysy Kłodzkiej – zlewnia zbiornika Nysa, Nysy Kłodzkiej do Ścinawki, Wisłoki, Odry od ujścia Kaczawy do ujścia Odry od ujścia Widawy do ujścia Kaczawy, Kaczawy, Bystrzycy, Bugu od ujścia Huczwy do ujścia Krzny (bez Krzny). Ponadto według analiz Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej - PIB prowadzonych w ramach projektu KLIMAT 6 regionem o wysokim ryzyku wystąpienia tego typu powodzi jest obszar zlewni Małej Wisły, Białej, Soły i Wieprzówki w Beskidach z miastami Bielsko- Biała i Andrychów. Określony sposób zagospodarowania zlewni (m.in. poprzez budowę odpowiedniej infrastruktury) ma istotny wpływ na obieg wody w jej obrębie, a co za tym idzie ograniczenie zjawisk, które mogą powodować szkody o charakterze majątkowym, a w skrajnych przypadkach mogą powodować istotny uszczerbek na zdrowiu. Powódź miejska jest związana nie tylko z wystąpieniem wody z koryta cieku – rzeki, potoku, strumienia. Jest przede wszystkim związana z intensywnym spływem powierzchniowym wód opadowych lub roztopowych, z powierzchni szczelnych o niskim współczynniku szorstkości. Jej występowanie jest także związane z niewłaściwymi praktykami inwestycyjnymi stosowanymi na terenach dużych miast, polegającymi w szczególności na zaniechaniu wprowadzania rozwiązań mających na celu ograniczenie bezpośredniego odpływu wód opadowych lub roztopowych ze szczelnych powierzchni, w tym połaci dachowych do cieków naturalnych. Temat ten był także przedmiotem studiów Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, zgodnie z którym powódź błyskawiczna (Flash Flood), czy powódź miejska (Urban Floods), określana także jako nagła powódź lokalna, jest jednym z groźniejszych, coraz częściej występujących w Polsce rodzajów powodzi opadowej. Powoduje szybkie zalanie lub podtopienie terenu w wyniku wystąpienia intensywnego, krótkotrwałego opadu deszczu, najczęściej burzowego."[2]

[1] Wpływ zmian klimatu na środowisko, gospodarkę i społeczeństwo (zmiany, skutki i sposoby ich ograniczania, wnioski dla nauki, praktyki inżynierskiej i planowania gospodarczego), tom 3, *Klęski żywiołowe a bezpieczeństwo wewnętrzne kraju*, Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, 2012

[2] *Powódź – w obliczu zagrożenia*. Rządowe Centrum Bezpieczeństwa. Warszawa 2013 r., s. 3.

Przykładem tego typu zjawiska może być chociażby powódź, która nawiedziła Gdańsk 9 lipca 2001 r. Miasto to jest położone na skraju Żuław Gdańskich na terenach nisko położonych lub depresyjnych. Było nękane groźnymi powodziami, głównie zatorowymi. Wykonanie przekopu Wisły w 1895 r. zdecydowanie poprawiło jego sytuację, jednocześnie jednak postępująca urbanizacja aglomeracji miejskiej powodowała stopniowy wzrost zagrożenia. Nagłe wystąpienie powodzi miejskiej na terenie Gdańska spowodowało straty sięgające ponad 200 mln zł[3]. Powódź dotknęła bezpośrednio 300 rodzin zaś kartę powodzianina otrzymało 5 tys. osób. Powódź w roku 2001 wykazała, że miasto nie jest zdolne do przyjęcia takiej ilości wody. Jednocześnie cały czas (pomimo dokonywanych inwestycji) istotnym problemem pozostaje odprowadzanie wód opadowych. Wobec powyższego, występowanie podtopień lub powodzi błyskawicznych (np. Gorzów Wielkopolski czy Gdańsk w 2016 r.), bez odpowiednich działań uwzględnianych na początkowych etapach planistycznych inwestycji w zakresie powstawania nowych obiektów, pozostanie znaczącym czynnikiem ryzyka dla obywateli.

Należy pamiętać, że na skutek działalności człowieka, poprzez uszczelnianie zasiedlonych terenów zielonych, opady atmosferyczne zostają przekształcone w spływy opadowe, a następnie w ścieki deszczowe. Dotychczas występujące na danym terenie procesy przepływu wody zostają zachwiane. Woda nie znajduje swojego naturalnego ujścia i zaczyna stanowić poważny problem dla funkcjonowania obszarów zurbanizowanych (Ryc. 1). Proces ten jest pogłębiany poprzez ekspansję tzw. suburbanizacji. W związku z silnymi presjami inwestycyjnymi (poszukiwaniem terenów podmiejskich, stosunkowo tańszych z uwagi na swoje położenie) ekspansja na nowe tereny, aktualnie niewłączone w obszar miasta powoduje terenochłonność – konieczność łączenia obszarów z centrum miasta (nowe systemy transportowe, dodatkowa infrastruktura przede wszystkim o komunalnym charakterze), co dodatkowo zwiększa presję na uszczelnienie terenów, które aktualnie są „zielone". Takie działania, ograniczające tereny biologicznie czynne, oznaczają w dłuższej perspektywie zaburzenie funkcjonowania ekosystemów miejskich, co może prowadzić w perspektywie wielu lat do znaczących nakładów finansowych (jak to miało i ma aktualnie miejsce na terenach o bardzo dużym stopniu urbanizacji w Europie Zachodniej).

Jednocześnie zgodnie z raportami publikowanymi przez Unię Europejską, celem nowych, zielonych polityk w zakresie planowania przestrzennego jest przede wszystkim bardziej efektywne użytkowanie posiadanych zasobów. Wskazuje na to chociażby Karta Lipska, na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich[4], zgodnie z postanowieniami tego dokumentu, przyjętego także przez Polskę, „Infrastruktura techniczna, a szczególnie instalacje wodne, oczyszczalnie ścieków i inne sieci zaopatrzeniowe muszą zostać ulepszone we wczesnym stadium i dostosowane do zmieniających się potrzeb, aby spełnić przyszłe wymogi w zakresie wysokiej jakości życia w mieście. Kluczowymi warunkami zrównoważonych usług komunalnych są wydajność energetyczna i oszczędne

[3] Vademecum ochrony powodziowej, S. Bednarczyk, T. Jarzębińska, S. Mackiewicz, E. Wołoszyn, str. 33, Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, Gdańsk 2006 r.
[4] Przyjęta podczas spotkania ministrów w sprawie rozwoju miast i spójności terytorialnej w Lipsku, w dniach 24-27 maja 2007 r.

gospodarowanie zasobami naturalnymi, a także wydajność ekonomiczna w zarządzaniu nimi"[5].

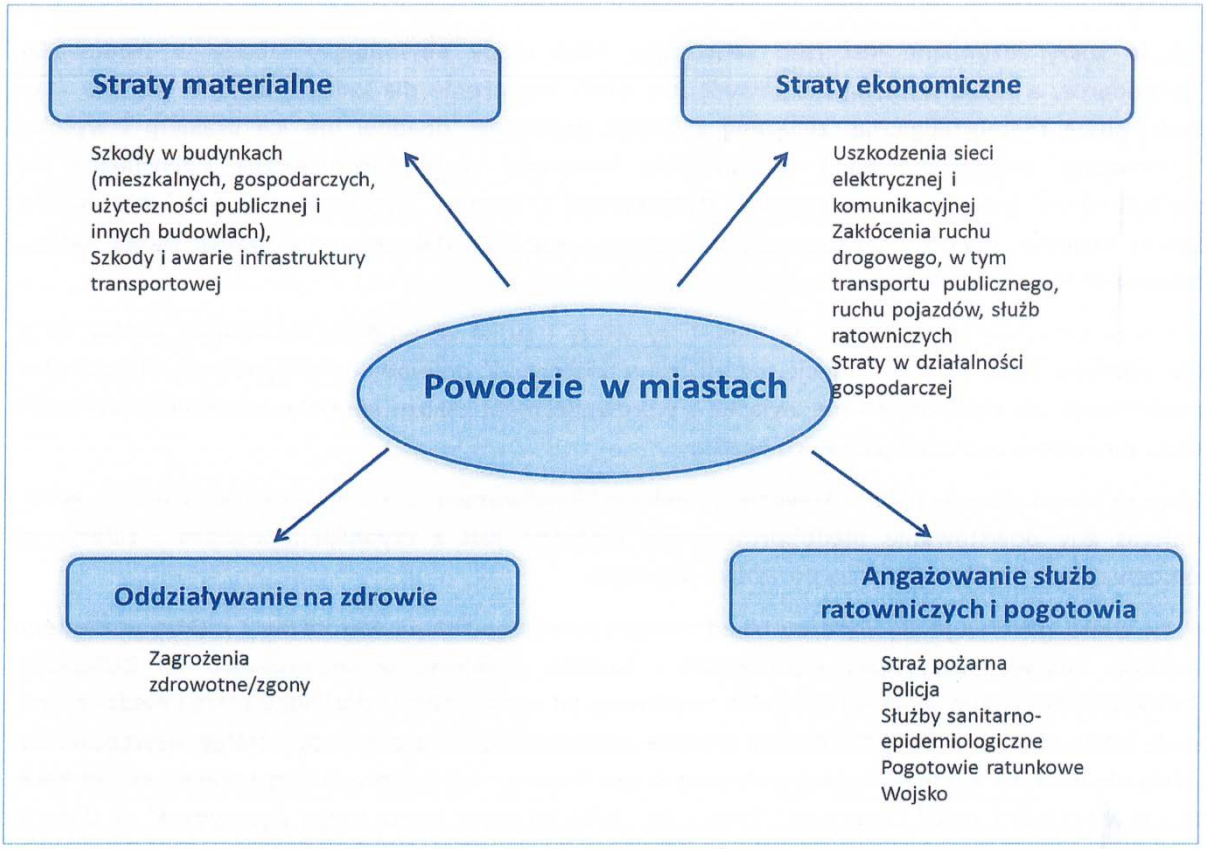

Ryc. 1. Potencjalne skutki powodzi w miastach [Źródło: „*Ocena wrażliwości terenów miejskich na możliwe zagrożenia wynikające ze zmian klimatu*", IETU, Katowice 2014 r.]

Wobec powyższego wykorzystanie zielonej infrastruktury jest w tym przypadku również uzasadnione ekonomicznie, ponieważ wpływa ona na zmniejszenie zużycia energii, obniża temperaturę w okresie letnim oraz zwiększa wilgotność powietrza zmniejszając jednocześnie zjawisko tzw. miejskiej wyspy ciepła.

Konieczność większego wykorzystania zielonej infrastruktury jest także przedmiotem Planu na rzecz zasobooszczędnej Europy[6]. W przedmiotowym dokumencie stwierdza się, że inwestowanie w zieloną infrastrukturę stanowi ważny krok w kierunku ochrony kapitału naturalnego. Kwestia zielonej infrastruktury została poruszona także w Komunikacie Komisji „Zielona infrastruktura – zwiększenie kapitału naturalnego Europy"[7], gdzie podkreślono, że zielona infrastruktura jest sprawdzonym narzędziem, które przynosi ekologiczne, ekonomiczne i społeczne korzyści. Kwestia inwestowania w tego typu infrastrukturę jest także wyraźnie zdefiniowana we wnioskach Komisji dotyczących Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR)[8], zaś inwestycje w infrastrukturę tego typu odznaczają się najczęściej wysoką stopę zwrotu, zwłaszcza w przypadku procesów renaturalizacyjnych. Ponadto jak podkreśla przedmiotowy dokument[9] odpowiednia polityka w tym zakresie jest szczególnie istotna w środowisku miejskim, w którym żyje ponad 60% ludności Unii Europejskiej. Jest to także istotne z uwagi na duży potencjał wzmacniania rozwoju regionalnego jaki mają tego typu inwestycje, poprzez np. utrzymywanie i tworzenie miejsc pracy. Według

[5] Karta Lipska, str. 4-5.
[6] COM(2011) 571.
[7] COM(2013) 249.
[8] Jw., str. 3.
[9] Jw., str. 4.

szacunków na 1 mieszkańca Unii Europejskiej przypada ok. 200 m^2 powierzchni o zasklepionej glebie, zaś tendencja w tym zakresie (postępująca urbanizacja) jest zdecydowanie wzrostowa. Brak odpowiedniego odpływu wody może oznaczać długofalowo także znaczące problemy z np. odnawianiem się zasobów wód podziemnych. Ponadto brak odpowiednich zasobów wodnych (prowadzenia właściwej polityki miejskiej w zakresie gospodarowania wodą) może także prowadzić do uszczuplenia warstw wodonośnych (wody gruntowe), czy wyższych stężeń spowodowanych mniejszym rozcieńczeniem (wody powierzchniowe). Brak odpowiedniej polityki względem instrumentów – infrastruktury „błękitnej" może mieć więc negatywny wpływ na życie mieszkańców miast w bardzo różnych zakresach (nie tylko powodzi, ale także występowania okresowych braków wody). Jednocześnie istotnym elementem w tym zakresie pozostaje czynnik ekonomiczny. Bez odpowiednich instrumentów o charakterze pieniężnym nowa zabudowa będzie w dużym stopniu mogła powodować obniżenie jakości życia mieszkańców (uchwalane miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego bez powierzchni biologicznie czynnej – powierzchni pokrytej roślinnością, która może magazynować wodę).

Kwestia gospodarowania wodami opadowymi na terenach miejskich jest także przewidziana w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, w ramach działania 2.1 Adaptacja do zmian klimatu wraz z zabezpieczeniem i zwiększeniem odporności na klęski żywiołowe, w szczególności katastrofy naturalne oraz monitoring środowiska (Typ 5: Systemy gospodarowania wodami opadowymi na terenach miejskich).

W ramach tego działanie przewiduje się m.in. projekty[10]:

• budowy, rozbudowy lub remontu sieci kanalizacji deszczowej oraz infrastruktury towarzyszącej, która przyczynia się do odprowadzania, zatrzymania, retencjonowania, wykorzystania i lub oczyszczania (w razie potrzeby) wód opadowych, przy czym dla tej infrastruktury preferowane będzie użycie metod naturalnych lub bazujących na naturalnych. Metody naturalne lub bazujące na naturalnych to działania wykorzystujące naturalną zdolność retencji, zagospodarowania, samooczyszczania oraz odprowadzania wód opadowych z danego terenu, np. rowy odwadniające muldy, zbiorniki odparowujące, obsadzone roślinnością stawy sedymentacyjne, obiekty hydrofitowe oczyszczania wód opadowych;

• budowy, rozbudowy lub remontu zbiorników wód opadowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą (w tym m.in. urządzenia podczyszczające i instalacje rozprowadzania zebranej wody);

• likwidacji zasklepienia lub uszczelnienia gruntu poprzez stosowanie wzmocnień przepuszczalnych dla wody, np. ażurowych lub żwirowych.

Co do zasady wsparcie będzie kierowane do obszarów miast powyżej 100 tys. mieszkańców ujętych w projekcie polegającym na opracowaniu lub aktualizacji planów adaptacji do zmian klimatu w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców. Niemniej możliwa będzie również realizacja projektów na obszarach miast poniżej 100 tys. mieszkańców. W ramach tego programu unijnego planowana alokacja środków wynosi ok. 500 mln zł.

Projekt nowego Prawa wodnego poprzez odpowiednie instrumenty ekonomiczne będzie stanowił zachętę zarówno do korzystania z tych środków, jak i lepszego gospodarowania kwestiami zielonej infrastruktury na terenie dużych aglomeracji miejskich, jak również ograniczenia negatywnych zjawisk, jakie występują poza tymi terenami, gdy mamy do czynienia z zasklepianiem gleb (ograniczeniem naturalnej retencji wód zmniejszenie naturalnej retencji terenowej na skutek

[10] Szczegółowy opis osi priorytetowych Program Operacyjny Infrastruktura i Środowisko 2014–2020,Warszawa, 2015, s. 73–82.

wykonywania na działkach o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych mających wpływ na zmniejszenie tej retencji przez wyłączenie więcej niż 70% powierzchni nieruchomości z powierzchni biologicznie czynnej).

Wysokość przewidywanej projektem nowego Prawa wodnego opłaty, za usługi wodne z tytułu zmniejszenia naturalnej retencji terenowej będzie zależeć odpowiednio od wielkości powierzchni uszczelnionej, zastosowania kompensacji retencyjnej. Opłata za usługi wodne za odprowadzanie wód opadowych lub roztopowych do wód będzie się składać z opłaty stałej oraz opłaty zmiennej zależnej od położenia danego obszaru (ma obejmować przede wszystkim tereny o największym zaludnieniu, tj. znajdujące się w granicach miast,) oraz istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych. Wysokość opłaty zmiennej za odprowadzanie do wód, wód opadowych lub roztopowych ujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej dla obszarów miast (w ich graniach administracyjnych), zależy od istnienia urządzeń do retencjonowania wody z terenów uszczelnionych oraz ich pojemności. Zaproponowane w projekcie nowego Prawa wodnego rozwiązania powinny ograniczyć aktualnie występujące zjawiska związane z postępującą urbanizacją.

Spis treści:

Dyrektywa 2000/60/WE…1 str.,
Dyrektywa 2008/105/WE…50 str.,
Dyrektywa 2006/118/WE…65 str.,
Dyrektywa 2006/7/WE…85 str.,
Dyrektywa 91/271/EWG…103 str.,
Dyrektywa 91/676/EWG…134 str.,
Dyrektywa 2007/60/WE…148 str.,
Dyrektywa 2008/56/WE…176 str.,
Dyrektywa 2013/39/UE…225 str.

Tabela zbieżności do projektu ustawy – Prawo wodne (UC1)

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Dyrektywa 2000/60/WE ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej				
1	Celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie ram dla ochrony śródlądowych wód powierzchniowych, wód przejściowych, wód przybrzeżnych oraz wód podziemnych, które: a) zapobiegają dalszemu pogarszaniu oraz chronią i poprawiają stan ekosystemów wodnych oraz, w odniesieniu do ich potrzeb wodnych, ekosystemów lądowych i terenów podmokłych bezpośrednio uzależnionych od ekosystemów wodnych; b) promują zrównoważone korzystanie z wód oparte na długoterminowej ochronie dostępnych zasobów wodnych; c) dążą do zwiększonej ochrony i poprawy środowiska wodnego między innymi poprzez szczególne środki dla stopniowej redukcji zrzutów, emisji i strat substancji priorytetowych oraz zaprzestania lub stopniowego wyeliminowania zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych; d) zapewniają stopniową redukcję zanieczyszczenia wód podziemnych i zapobiegają ich dalszemu zanieczyszczaniu, oraz e) przyczyniają się do zmniejszenia skutków powodzi i susz, a przez to przyczyniają się do: - zapewnienia odpowiedniego zaopatrzenia w dobrej jakości wodę powierzchniową i podziemną, które jest niezbędne dla zrównoważonego, i sprawiedliwego korzystania z wód, - znacznej redukcji zanieczyszczenia wód podziemnych,			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	- ochrony wód terytorialnych i morskich, oraz - osiągnięcia celów odpowiednich umów międzynarodowych, w tym mających za zadanie ochronę i zapobieganie zanieczyszczaniu środowiska morskiego, poprzez wspólnotowe działanie na mocy art. 16 ust. 3, celem zaprzestania lub stopniowego wyeliminowania zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych, z ostatecznym celem osiągnięcia w środowisku morskim stężeń bliskich wartościom tła dla substancji występujących naturalnie i bliskich zeru dla syntetycznych substancji wytworzonych przez człowieka.			
2.1-2.7	"Wody powierzchniowe" oznaczają wody śródlądowe z wyjątkiem wód podziemnych; wody przejściowe i wody przybrzeżne, z wyjątkiem sytuacji, kiedy z uwagi na stan chemiczny zaliczyć można do nich również wody terytorialne. "Wody podziemne" oznaczają wszystkie wody znajdujące się pod powierzchnią ziemi w strefie saturacji oraz w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem. "Wody śródlądowe" oznaczają wszystkie wody stojące lub płynące na powierzchni lądu i wszelkie wody podziemne po stronie lądu od linii bazowej, od której odmierzana jest szerokość wód terytorialnych. "Rzeka" oznacza część wód śródlądowych płynących w przeważającej części po powierzchni lądu, ale mogących na pewnym odcinku swojego biegu płynąć pod ziemią. "Jezioro" oznacza część wód śródlądowych powierzchniowych stojących. "Wody przejściowe" oznaczają części wód powierzchniowych w obszarach ujść rzek, które są częściowo zasolone na skutek bliskości wód przybrzeżnych, ale które są pod znacznym wpływem dopływów wód słodkich. "Wody przybrzeżne" oznaczają wody powierzchniowe po stronie w kierunku lądu od linii, której każdy punkt oddalony jest na odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, od najbliższego punktu linii bazowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozszerzając się, gdzie stosowne, aż do zewnętrznej granicy wód przejściowych.	**18-27**	Art. 18. Wody dzielą się na wody powierzchniowe i wody podziemne. Art. 19. Wody, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych i wód morza terytorialnego, są wodami śródlądowymi. Art. 20. Wodami powierzchniowymi są wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne oraz śródlądowe wody powierzchniowe. Art. 21. Śródlądowe wody powierzchniowe dzielą się na śródlądowe wody płynące oraz śródlądowe wody stojące. Art. 22. Śródlądowymi wodami płynącymi są wody w: 1) ciekach naturalnych oraz w źródłach, z których te cieki biorą początek; 2) jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych o ciągłym albo okresowym naturalnym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych; 3) sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących; 4) kanałach. Art. 23. 1. Śródlądowymi wodami stojącymi są wody śródlądowe w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych niezwiązanych bezpośrednio, w sposób naturalny, z powierzchniowymi śródlądowymi wodami płynącymi. 2. Przepisy o śródlądowych wodach stojących stosuje się odpowiednio do wód znajdujących się w zagłębieniach terenu powstałych w wyniku działalności człowieka, niebędących stawami. Art. 24. Dla potrzeb zarządzania wodami, w tym planowania w gospodarowaniu wodami, wody dzieli się na jednolite części wód, uwzględniając: 1) jednolite części wód powierzchniowych, w tym jednolite części:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			a) wód przejściowych lub przybrzeżnych, b) wód sztucznych lub silnie zmienionych; 2) jednolite części wód podziemnych, z wyodrębnieniem wód podziemnych w obszarach bilansowych, będących jednostkami hydrogeologicznymi wytypowanymi w celu ustalenia zasobów odnawialnych i zasobów dyspozycyjnych wód podziemnych, wraz z oceną stopnia zagospodarowania tych wód, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze. Art. 25. Wodami przejściowymi są wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej. Art. 26. 1. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, liczonej od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego. 2. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych. Art. 27. Przepisów art. 22 pkt 2 i 3 nie stosuje się dla potrzeb badania i oceny stanu wód powierzchniowych, prowadzonych w ramach monitoringu wód.	
2.8	Sztuczna część wód" oznacza część wód powierzchniowych powstałą na skutek działalności człowieka.	**16 pkt 60**	60) sztucznej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych powstałą w wyniku działalności człowieka;	
2.9	"Silnie zmieniona część wód" oznacza część wód powierzchniowych, których charakter został znacznie zmieniony na skutek fizycznego oddziaływania człowieka, według wskazania przez Państwo Członkowskie zgodnie z przepisami załącznika II.	**16 pkt 50**	50) silnie zmienionej jednolitej części wód powierzchniowych – rozumie się przez to jednolitą część wód powierzchniowych, której charakter został w znacznym stopniu zmieniony w następstwie fizycznych przeobrażeń, będących wynikiem działalności człowieka;	
2.10-2.15	"Część wód powierzchniowych" oznacza oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych, taki jak: jezioro, zbiornik, strumień, rzeka lub kanał, część strumienia, rzeki lub kanału, wody przejściowe lub pas wód przybrzeżnych.	**16 pkt 15, 19, 20, 31, 66,**	15) dorzeczu – rozumie się przez to obszar, z którego całkowity odpływ wód powierzchniowych do wód morskich następuje ciekami naturalnymi przez jedno ujście, estuarium lub deltę; 19) jednolitych częściach wód podziemnych – rozumie się przez to określoną objętość wód podziemnych występującą w obrębie	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	"Warstwa wodonośna" oznacza podpowierzchniową warstwę lub warstwy skał lub inny poziom geologiczny o wystarczającej porowatości i przepuszczalności, które umożliwiają znaczący przepływ wód podziemnych lub pobór znaczących ilości wód podziemnych. "Część wód podziemnych" oznacza określoną objętość wód podziemnych występującą w obrębie warstwy wodonośnej lub zespołu warstw wodonośnych. "Dorzecze" oznacza obszar lądu, z którego wszystkie spływy powierzchniowe odprowadzane są przez system strumieni, rzek i, gdzie stosowne, jezior, do morza poprzez pojedyncze ujście cieku, estuarium lub deltę. "Zlewnia" oznacza obszar lądu, z którego wszystkie spływy powierzchniowe odprowadzane są poprzez system strumieni, rzek i, gdzie stosowne, jezior, do określonego punktu w biegu cieku (zwykle do jeziora lub zbiegu rzek). "Obszar dorzecza" oznacza obszar lądu i morza składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi i wodami przybrzeżnymi, określony na mocy art. 3 ust. 1 jako jednostka główna dla gospodarowania wodami w dorzeczu.	**77**	warstwy wodonośnej lub zespołu warstw wodonośnych; 20) jednolitych częściach wód powierzchniowych – rozumie się przez to oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych, taki jak: a) jezioro lub inny naturalny zbiornik wodny, b) sztuczny zbiornik wodny, c) struga, strumień, potok, rzeka, kanał lub ich części, d) morskie wody wewnętrzne, wody przejściowe lub wody przybrzeżne; 31) obszarze dorzecza – rozumie się przez to obszar lądu i morza, składający się z jednego lub wielu sąsiadujących ze sobą dorzeczy wraz ze związanymi z nimi wodami podziemnymi, morskimi wodami wewnętrznymi, wodami przejściowymi i wodami przybrzeżnymi, będący główną jednostką przestrzenną gospodarowania wodami; 66) warstwie wodonośnej – rozumie się przez to warstwowane lub niewarstwowane utwory skalne przepuszczalne i nasycone wodą, wykazujące wystarczającą porowatość i przepuszczalność umożliwiającą znaczący przepływ wód podziemnych lub pobór znaczących ilości wód podziemnych; 77) zlewni – rozumie się przez to obszar lądu, z którego cały spływ powierzchniowy wód jest odprowadzany przez system strug, strumieni, potoków, rzek i kanałów do wybranego przekroju cieku	
2.16	"Właściwe władze" oznaczają władzę lub władze określone na mocy art. 3 ust. 2 lub 3.	**352 ust. 1**	Art. 352. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej jest naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach gospodarowania wodami.	
2.17, 2.19, 2.21, 2.26, 2.29-2.31	17. „Stan wód powierzchniowych” jest ogólnym wyrażeniem stanu części wód powierzchniowych, określonym przez gorszy ze stanów ekologiczny lub chemiczny. 19. „Stan wód podziemnych” jest ogólnym wyrażeniem stanu części wód podziemnych, określonym przez gorszy ze stanów ilościowy lub chemiczny. 21. „Stan ekologiczny” jest określeniem jakości struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z wodami powierzchniowymi, ustalonym zgodnie z załącznikiem V. 26. „Stan ilościowy” jest wyrażeniem stopnia, do jakiego część wód podziemnych jest narażona na bezpośrednie i pośrednie pobory wody.	**16 pkt 51-54, 56-58**	51) stanie ekologicznym – rozumie się przez to określoną jakość struktury i funkcjonowania ekosystemu wodnego związanego z jednolitymi częściami wód powierzchniowych niewyznaczonymi jako silnie zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych; 52) stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to określony poziom, w jakim pobór wody ma wpływ na jednolitą część wód podziemnych; 53) stanie wód podziemnych – rozumie się przez to ogólny stan jednolitych części wód podziemnych, który określa się na podstawie oceny stanu ilościowego wód podziemnych oraz oceny stanu chemicznego tych wód, przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy ze stanów; 54) stanie wód powierzchniowych – rozumie się przez to ogólny	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	29. „Substancje niebezpieczne” oznaczają substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe i podatne na bioakumulację, oraz inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący. 30. „Substancje priorytetowe” oznaczają substancje określone zgodnie z art. 16 ust. 2 i wymienione w załączniku X. Wśród tych substancji są „priorytetowe substancje niebezpieczne”, które oznaczają substancje określone zgodnie z art. 16 ust. 3 i 6, dla których winny być podjęte działania zgodnie z art. 16 ust. 1 i 8. 31. „Substancja zanieczyszczająca” oznacza każdą substancję mogącą spowodować zanieczyszczenie, szczególnie te wymienione w załączniku VIII.		stan jednolitych części wód powierzchniowych, który określa się w przypadku: a) silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych – na podstawie potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego, b) jednolitych części wód powierzchniowych innych niż wymienione w lit. a – na podstawie stanu ekologicznego oraz stanu chemicznego – przy czym o ogólnym stanie decyduje gorszy wynik; 56) substancjach priorytetowych – rozumie się przez to substancje stanowiące zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych oraz zagrożenie, które może spowodować w szczególności ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, i których emisje do wód należy stopniowo ograniczać, a w przypadku priorytetowych substancji niebezpiecznych – substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe i podatne na bioakumulację, oraz inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący, które stopniowo należy usuwać ze środowiska wodnego w celu ich wyeliminowania; 57) substancjach szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego – rozumie się przez to substancje lub grupy substancji, które są toksyczne, trwałe oraz zdolne do bioakumulacji, a także inne substancje lub grupy substancji, których poziom osiąga stan niepokojący; 58) substancji zanieczyszczającej – rozumie się przez to substancję mogącą spowodować zanieczyszczenie, w szczególności: a) organiczne związki chlorowcowe lub substancje, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym, b) związki fosforoorganiczne, c) związki cynoorganiczne, d) substancje lub preparaty, lub produkty ich rozkładu, o udowodnionych właściwościach rakotwórczych lub mutagennych lub właściwościach mogących zakłócać w środowisku wodnym lub przez to środowisko funkcje: reprodukcyjne, steroidogenowe, hormonów tarczycy lub inne funkcje endokrynologiczne, e) trwałe węglowodory oraz trwałe i bioakumulujące się	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			toksyczne substancje organiczne, f) cyjanki, g) metale lub ich związki, h) arsen lub jego związki, i) produkty biobójcze lub środki ochrony roślin, j) substancje w zawiesinie, k) substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji rozumianej jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód, l) substancje wywierające niekorzystny wpływ na bilans tlenu, których pomiaru można dokonać przy użyciu wskaźników takich jak: pięciodobowe biochemiczne zapotrzebowanie na tlen (BZT5) i chemiczne zapotrzebowanie tlenu;	
2.18	18. "Dobry stan wód powierzchniowych" oznacza stan osiągnięty przez część wód powierzchniowych, jeżeli zarówno ich stan ekologiczny, jak i chemiczny jest określony jako co najmniej "dobry".	**53 ust. 2 pkt 6**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: (…) 6) sposób oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych;	
2.20, 2.22-2.25, 2.27-2.28, 2.40	20. "Dobry stan wód podziemnych" oznacza stan osiągnięty przez część wód podziemnych, jeżeli zarówno jej stan ilościowy, jak i chemiczny jest określony jako co najmniej "dobry". 22. „Dobry stan ekologiczny” oznacza stan części wód powierzchniowych, sklasyfikowany zgodnie z załącznikiem V. 23. „Dobry potencjał ekologiczny” oznacza stan silnie zmienionej lub sztucznej części wód, sklasyfikowanej zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika V. 24. „Dobry stan chemiczny wód powierzchniowych” oznacza stan chemiczny wymagany do spełnienia celów środowiskowych dla wód powierzchniowych ustalonych w art. 4 ust. 1 lit. a), to jest stan chemiczny osiągnięty przez część wód powierzchniowych, w którym stężenia zanieczyszczeń nie przekraczają środowiskowych norm jakości ustalonych w załączniku IX i na mocy art. 16 ust. 7 oraz innym stosownym prawodawstwie wspólnotowym	**16 pkt 6 - 11, 14**	6) dobrym potencjale ekologicznym – rozumie się przez to taki stan silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych lub sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji potencjału ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego potencjału, jest określony co najmniej jako dobry; 7) dobrym stanie chemicznym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry; 8) dobrym stanie chemicznym wód powierzchniowych – rozumie się przez to taki stan chemiczny jednolitych części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu chemicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry; 9) dobrym stanie ekologicznym – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód powierzchniowych innych niż silnie	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	ustanawiającym środowiskowe normy jakości na poziomie wspólnotowym. 25. „Dobry stan chemiczny wód podziemnych” oznacza stan chemiczny części wód podziemnych, który spełnia wszystkie warunki wymienione w tabeli 2.3.2 załącznika V. 27. „Dostępne zasoby wód podziemnych” oznaczają długoterminową średnią roczną wielkość całkowitego zasilania określonej części wód podziemnych pomniejszonego o długoterminową roczną wielkość przepływu wymaganego do osiągnięcia wyszczególnionych na mocy art. 4 celów jakości ekologicznej związanych z określoną częścią wód podziemnych, tak aby uniknąć jakiegokolwiek znacznego obniżenia stanu ekologicznego takich wód oraz aby uniknąć wszelkich szkód w związanych z nimi ekosystemach lądowych. 28. „Dobry stan ilościowy” oznacza stan określony w tabeli 2.1.2 załącznika V.		zmienione jednolite części wód powierzchniowych lub sztuczne jednolite części wód powierzchniowych, który na podstawie klasyfikacji stanu ekologicznego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony co najmniej jako dobry; 10) dobrym stanie ilościowym wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, który na podstawie oceny stanu ilościowego tych wód, dokonanej z uwzględnieniem definicji klasyfikacji tego stanu, jest określony jako dobry; 11) dobrym stanie wód podziemnych – rozumie się przez to taki stan jednolitych części wód podziemnych, w którym stan ilościowy wód podziemnych oraz stan chemiczny tych wód jest określony co najmniej jako dobry; 14) dostępnych zasobach wód podziemnych – rozumie się przez to zasoby wód podziemnych stanowiące średnią roczną z wielolecia wielkość całkowitego zasilania wód podziemnych określonej jednolitej części wód podziemnych pomniejszoną o wielkość średnią z wielolecia przepływu wód wymaganego dla osiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód powierzchniowych związanych z określoną jednolitą częścią wód podziemnych, tak aby nie dopuścić do: a) znacznego pogorszenia stanu ekologicznego tych jednolitych części wód powierzchniowych, b) powstania szkód w ekosystemach lądowych zależnych od wód podziemnych;	
2.32	32.''Bezpośredni zrzut do wód podziemnych'' oznacza zrzut zanieczyszczeń do wód podziemnych bez przesączenia przez glebę lub podglebie.	**323 ust. 2 pkt 12**	12) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w odrębnych przepisach, o ile nie zagrożą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych;	
2.33	33. „Zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie, na skutek działalności człowieka, substancji lub ciepła do powietrza, wody lub ziemi, które mogą być szkodliwe dla zdrowia ludzkiego lub jakości ekosystemów wodnych lub ekosystemów lądowych bezpośrednio zależnych od ekosystemów wodnych, czego rezultatem są szkody materialne, lub które ogranicza lub zakłóca udogodnienia lub prawnie uzasadnione użytkowanie środowiska.	**16 pkt 74**	74) zanieczyszczeniu – rozumie się przez to emisję w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, w tym jakości ekosystemów wodnych lub ekosystemów lądowych bezpośrednio zależnych od ekosystemów wodnych, powodować szkodę w dobrach materialnych, pogarszać walory estetyczne środowiska lub kolidować z uzasadnionymi sposobami korzystania ze	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			środowiska, w szczególności powodować zanieczyszczenie wód powierzchniowych i wód podziemnych;	
2.34	34. „Cele środowiskowe” oznaczają cele wymienione w art. 4.	**55 ust. 1**	Art. 55. 1. Cele środowiskowe rozumiane jako osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód podziemnych, w tym dobrego stanu ilościowego wód podziemnych i dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, dobrego stanu wód powierzchniowych, w tym dobrego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego oraz dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych, lub norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których zostały utworzone obszary chronione, a także zapobieganie ich pogorszeniu, w szczególności w odniesieniu do ekosystemów wodnych i innych ekosystemów zależnych od wód, określa się dla: 1) jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione; 2) sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych; 3) jednolitych części wód podziemnych; 4) obszarów chronionych.	
2.35	35."Środowiskowe normy jakości" oznaczają stężenie określonego zanieczyszczenia lub grupy zanieczyszczeń w wodzie, osadach lub w faunie i florze, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska.	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	
2.36	36.Podejście łączone oznacza kontrolę zrzutów i emisji do wód powierzchniowych zgodnie z podejściem określonym w art. 10.	**54 ust. 1**	Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie: 1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie; 2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych, przez określenie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach niniejszej ustawy, a także w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.	
2.37	37."Woda przeznaczona do spożycia przez ludzi" posiada takie samo znaczenie, jak w dyrektywie 80/778/EWG, zmienionej dyrektywą 98/83/WE.	**16 pkt 70**	70) wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi – rozumie się przez to: a) wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu, przeznaczoną do picia, przygotowania żywności lub innych celów domowych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy jest dostarczana z sieci dystrybucyjnej, cystern, w butelkach lub pojemnikach,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			b) wodę wykorzystywaną przez przedsiębiorstwo produkcji żywności do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów albo substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;	
2.38	38."Usługi wodne" oznaczają wszystkie usługi, które gospodarstwom domowym, instytucjom publicznym lub każdej działalności gospodarczej umożliwiają: a) pobór, piętrzenie, magazynowanie, uzdatnianie i dystrybucję wód powierzchniowych lub podziemnych, b) odbieranie i oczyszczanie ścieków, które następnie odprowadzane są do wód powierzchniowych.	**35 ust. 1**	Art. 35. 1. Usługi wodne polegają na zapewnieniu gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwości korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego korzystania z wód, zwykłego korzystania z wód oraz szczególnego korzystania z wód.	
2.39	39."Korzystanie z wód" oznacza usługi wodne wraz z jakąkolwiek inną działalnością określoną na mocy art. 5 i załącznika II, mające znaczny wpływ na stan wód. Pojęcie to stosuje się do celów art. 1 oraz analiz ekonomicznych przeprowadzanych zgodnie z art. 5 oraz załącznikiem III lit. b).	**34**	Art. 34. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące: 1) odwadnianie gruntów i upraw; 2) użytkowanie wód znajdujących się w stawach i rowach; 3) wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1; 4) wykonywanie na nieruchomości o powierzchni powyżej 3500 m^2 robót lub obiektów budowlanych trwale związanych z gruntem mających wpływ na zmniejszenie naturalnej retencji terenowej przez wyłączenie więcej niż 70 % powierzchni nieruchomości, z powierzchni biologicznie czynnej na obszarach nieujętych w systemy kanalizacji otwartej lub zamkniętej; 5) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych; 6) wykorzystywanie wód do celów żeglugi oraz spławu; 7) przerzuty wód oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych; 8) wydobywanie z wód powierzchniowych, w tym z morskich wód wewnętrznych wraz z wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego, kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			9) uprawianie na wodach sportu, turystyki lub rekreacji przy pomocy jednostek pływających wyposażonych w silnik spalinowy o mocy przekraczającej 9,9 KM, z wyłączeniem dróg wodnych; 10) chów ryb w sadzach; 11) zapewnienie wody dla funkcjonowania urządzeń umożliwiających migrację ryb; 12) nawadnianie gruntów lub upraw wodami w ilości większej niż średniorocznie 5 m^3 na dobę; 13) korzystanie z wód na potrzeby działalności gospodarczej; 14) rolnicze wykorzystanie ścieków, jeżeli ich łączna ilość jest większa niż 5 m^3 na dobę; 15) korzystanie z wód w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, przeznaczonych do chowu lub hodowli ryb oraz innych organizmów wodnych; 16) organizacja wypoczynku lub sportów wodnych w ramach działalności gospodarczej.	
2.40	40. „Dopuszczalne wartości emisji" oznaczają masę, wyrażoną w postaci pewnych szczególnych parametrów, stężenie i/lub poziom emisji, które nie będą przekroczone podczas jednego lub więcej przedziałów czasu. Dopuszczalna wartość emisji może być również ustanowiona dla pewnych grup, rodzin lub kategorii substancji, w szczególności dla określonych na mocy art. 16. Dopuszczalne wartości emisji dla substancji są zwykle stosowane w punkcie, w którym emisja opuszcza urządzenie, bez uwzględniania rozcieńczenia. W odniesieniu do pośredniego odprowadzania do wód, przy określaniu dopuszczalnych wartości emisji z instalacji może być uwzględniany efekt oczyszczania ścieków w oczyszczalni przy założeniu, że zagwarantowany jest odpowiedni poziom ochrony środowiska jako całości i że nie prowadzi to do wyższych poziomów	**54 ust. 1 pkt 1**	Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie: 1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zanieczyszczenia środowiska.			
2.41	41.„Kontrole emisji” oznaczają kontrole wymagające określonego ograniczenia emisji, na przykład dopuszczalnej wartości emisji, lub w przeciwnym razie określenia limitów lub warunków dotyczących skutków, charakteru lub innych charakterystyk emisji lub warunków działalności, które wpływają na emisję. Używanie terminu „kontrole emisji” w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przepisów każdej innej dyrektywy pod żadnym względem nie oznacza innej interpretacji przepisów tam zawartych.	**16 pkt 36**	36) ograniczaniu emisji do wód – rozumie się przez to działania mające na celu ograniczenie emisji bezpośrednio do wód lub do ziemi, w szczególności przez nieprzekraczanie dopuszczalnych wartości emisji, a także ograniczenia i warunki odnoszące się do sposobu oddziaływania, rodzaju lub innych niż rodzaj cech emisji oraz do ustanowionych na potrzeby działalności zakładów norm mających wpływ na wielkość emisji do wód lub do ziemi;	
3.1-3.5	1. Państwa Członkowskie określą pojedyncze dorzecza leżące na obszarze ich terytorium kraju oraz, do celów niniejszej dyrektywy, przydzielą je do określonych obszarów dorzeczy. Małe dorzecza mogą być łączone z większymi dorzeczami lub z sąsiednimi małymi dorzeczami w celu utworzenia pojedynczych obszarów dorzeczy, gdzie jest to stosowne. W przypadkach, gdy wody podziemne nie pokrywają się w pełni z określonym dorzeczem, zostaną one zidentyfikowane i przydzielone do najbliższego lub najwłaściwszego obszaru lub obszarów dorzeczy. Wody przybrzeżne zostaną zidentyfikowane i przydzielone do najbliższego lub najwłaściwszego obszaru lub obszarów dorzeczy. 2. Państwa Członkowskie zapewniają odpowiednie uzgodnienia administracyjne, w tym określenie właściwej władzy, w celu stosowania zasad niniejszej dyrektywy w każdym obszarze dorzecza leżącym na ich terytorium. 3. Państwa Członkowskie zapewniają, że dorzecze obejmujące terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego przydzielone jest do międzynarodowego obszaru dorzecza. Na prośbę zaangażowanych Państw Członkowskich, Komisja działa dla ułatwienia przydzielenia do takich międzynarodowych obszarów dorzecza. Każde Państwo Członkowskie zapewnia odpowiednie uzgodnienia administracyjne, w tym określenie właściwej władzy, w celu zastosowania zasad niniejszej dyrektywy na tej części międzynarodowego obszaru dorzecza, która	**13,** **14 ust. 1,** **15**	Art. 13. 1. Ustanawia się następujące obszary dorzeczy: 1) obszar dorzecza Wisły obejmujący, oprócz dorzecza Wisły znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, również dorzecza Słupi, Łupawy, Łeby, Redy oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na wschód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Wiślanego; 2) obszar dorzecza Odry obejmujący, oprócz dorzecza Odry znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także dorzecza Regi, Parsęty, Wieprzy, Ücker oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na zachód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Szczecińskiego; 3) obszary dorzeczy: a) Dniestru, b) Dunaju, c) Banówki, d) Łaby, e) Niemna, f) Pregoły, g) Świeżej – obejmujące znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	znajduje się na jego terytorium. 4. Państwa Członkowskie zapewniają, że wymagania niniejszej dyrektywy ukierunkowane na osiągnięcie celów środowiskowych, ustalonych na mocy art. 4, w szczególności wszystkie programy działań, są koordynowane w całym obszarze dorzecza. W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza, zainteresowane Państwa Członkowskie wspólnie zapewniają taką koordynację i mogą, w tym celu, wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych. Na prośbę zainteresowanych Państw Członkowskich, Komisja działa dla ułatwienia ustalenia tych programów działań. 5. W przypadku gdy obszar dorzecza wykracza poza terytorium Wspólnoty, Państwo Członkowskie lub zainteresowane Państwa Członkowskie podejmują starania dla ustalenia właściwej koordynacji z odpowiednimi państwami trzecimi, dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy w obszarze dorzecza. Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie zasad niniejszej dyrektywy na swoim terytorium.		Polskiej części międzynarodowych dorzeczy. 2. Ustanawia się następujące regiony wodne: 1) na obszarze dorzecza Wisły: a) region wodny Małej Wisły, b) region wodny Górnej Wisły, c) region wodny Środkowej Wisły, d) region wodny Dolnej Wisły; 2) na obszarze dorzecza Odry: a) region wodny Górnej Odry, b) region wodny Środkowej Odry, c) region wodny Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego, d) region wodny Warty; 3) na obszarze dorzecza Dniestru – region wodny Dniestru; 4) na obszarze dorzecza Dunaju: a) region wodny Czarnej Orawy, b) region wodny Czadeczki, c) region wodny Morawy; 5) na obszarze dorzecza Banówki – region wodny Banówki; 6) na obszarze dorzecza Łaby: a) region wodny Izery, b) region wodny Łaby i Ostrożnicy (Upa), c) region wodny Metuje, d) region wodny Orlicy; 7) na obszarze dorzecza Niemna – region wodny Niemna; 8) na obszarze dorzecza Pregoły – region wodny Łyny i Węgorapy;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			9) na obszarze dorzecza Świeżej – region wodny Świeżej. 3. W ramach regionów wodnych, o których mowa w ust. 2, wyodrębnia się zlewnie. 4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zlewnie i przyporządkuje je do właściwych regionów wodnych, kierując się podziałem hydrograficznym kraju. 5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej "Wodami Polskimi", ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także ewidencjonuje ich przebieg w systemie informacyjnym gospodarki wodnej. 6. Sposób ustalania przebiegu granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także sposób ich ewidencjonowania powinien uwzględniać podział hydrograficzny kraju. 7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic obszarów dorzeczy; 2) przyporządkowanie jednolitych części wód podziemnych oraz wód przybrzeżnych do właściwych obszarów dorzeczy; 3) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic regionów wodnych; 4) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic zlewni. 8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, Rada Ministrów kieruje się podziałem hydrograficznym kraju oraz zróżnicowaniem warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych na obszarze dorzecza, a także lokalizacją jednolitych części wód podziemnych i sposobem ich wykorzystania. Art. 14. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są: 1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej; 2) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			3) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 5) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 6) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 7) dyrektor urzędu morskiego; 8) wojewoda; 9) starosta; 10) wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Art. 15. W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zarządzanie zasobami wodnymi wymaga: 1) koordynowania działań określonych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1; 2) podejmowania działań na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi władzami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części obszarów dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1.	
3.6	6. Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć istniejący krajowy lub międzynarodowy organ jako właściwą władzę do celów niniejszej dyrektywy.	**352 ust. 1**	Art. 352. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej jest naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach gospodarowania wodami.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.7-3.9	7. Państwa Członkowskie wyznaczają właściwą władzę w terminie określonym w art. 24. 8. Państwa Członkowskie dostarczają Komisji wykaz swoich właściwych władz oraz właściwych władz w zakresie wszystkich organów międzynarodowych, w których uczestniczą, najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy po dniu wymienionym w art. 24. Zostaną dostarczone informacje określone w załączniku I w odniesieniu do każdej właściwej władzy. 9. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach, jakie zaszły w stosunku do informacji dostarczonej zgodnie z ust. 8, w ciągu trzech miesięcy od daty każdej zmiany.			Nie wymaga transpozycji
4.1	Czyniąc operacyjnymi programy działań określone w planach gospodarowania wodami w dorzeczu	**58 ust. 1,** **60 ust. 1,** **61 ust. 2**	Art. 58. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56 i art. 57, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. Art. 61. 2. Cel środowiskowy, o którym mowa w ust. 1, realizuje się w szczególności przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.	
4.1a	a) dla wód powierzchniowych i) Państwa Członkowskie wdrażają konieczne środki, aby zapobiec pogorszeniu się stanu wszystkich części wód powierzchniowych, z zastrzeżeniem stosowania ust. 6 i 7 i bez naruszenia ust. 8; ii) Państwa Członkowskie chronią, poprawiają i przywracają wszystkie części wód powierzchniowych, z zastrzeżeniem stosowania iii) dla sztucznych i silnie zmienionych części wód, mając na celu osiągnięcie dobrego stanu wód powierzchniowych najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku V, z zastrzeżeniem stosowania przedłużeń czasowych ustalonych zgodnie z ust. 4 i stosowania ust. 5, 6 i 7 oraz bez uszczerbku dla ust. 8; iii) Państwa Członkowskie chronią i poprawiają wszystkie sztuczne i silnie zmienione części wód w celu	**56-58**	Art. 56. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód powierzchniowych niewyznaczonych jako sztuczne lub silnie zmienione jest ochrona oraz poprawa ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry stan ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich stanu ekologicznego i stanu chemicznego. Art. 57. Celem środowiskowym dla sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych jest ochrona tych wód oraz poprawa ich potencjału ekologicznego i stanu chemicznego, tak aby osiągnąć co najmniej dobry potencjał ekologiczny i dobry stan chemiczny wód powierzchniowych, a także zapobieganie pogorszeniu ich potencjału ekologicznego oraz stanu chemicznego. Art. 58. 1. Cele środowiskowe, o których mowa w art. 56 i art. 57,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	osiągnięcia dobrego potencjału ekologicznego i dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku V, z zastrzeżeniem stosowania przedłużeń czasowych ustalonych zgodnie z ust. 4 i stosowania ust. 5, 6 i 7 oraz bez uszczerbku dla ust. 8; iv) Państwa Członkowskie wdrażają konieczne środki zgodnie z art. 16 ust. 1 i 8 w celu stopniowego redukowania zanieczyszczenia substancjami priorytetowymi i zaprzestania lub stopniowego eliminowania emisji, zrzutów i strat niebezpiecznych substancji priorytetowych bez uszczerbku dla stosownych umów międzynarodowych określonych w art. 1 dla zainteresowanych stron;		realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. 2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na: 1) stopniowej redukcji zanieczyszczeń powodowanych przez substancje priorytetowe oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1; 2) zaniechaniu lub stopniowym eliminowaniu emisji do wód powierzchniowych substancji priorytetowych oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1.	
4.1b	b) dla wód podziemnych (i) Państwa Członkowskie wdrażają działania konieczne, aby zapobiec lub ograniczyć dopływ zanieczyszczeń do wód podziemnych i zapobiec pogarszaniu się stanu wszystkich części wód podziemnych, z zastrzeżeniem stosowania ust. 6 i 7 i bez uszczerbku dla ust. 8 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem stosowania art. 11 ust. 3 lit. j); (ii) Państwa Członkowskie chronią, poprawiają i przywracają wszystkie części wód podziemnych, zapewniają równowagę między poborami a zasilaniem wód podziemnych, w celu osiągnięcia dobrego stanu wód podziemnych najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku V, z zastrzeżeniem stosowania przedłużeń czasowych ustalonych zgodnie z ust. 4 i stosowania ust. 5, 6 i 7 bez uszczerbku dla ust. 8 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem stosowania art. 11 ust. 3 lit. j); (iii) Państwa Członkowskie wdrażają środki konieczne, aby odwrócić każdą znaczącą i ciągłą tendencję wzrostu stężenia każdego zanieczyszczenia wynikającego z wpływu działalności człowieka w celu stopniowej redukcji zanieczyszczenia wód podziemnych. Środki dla osiągnięcia odwrócenia tendencji są wdrażane	**59-60**	Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest: 1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń; 2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu; 3) ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan. Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. 2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zgodnie z ust. 2, 4 i 5 art. 17, uwzględniając stosowne normy wymienione w odpowiednim prawodawstwie wspólnotowym, z zastrzeżeniem stosowania ust. 6 i 7 i bez uszczerbku dla ust. 8;			
4.1.c	c) dla obszarów chronionych: Państwa Członkowskie osiągają zgodność ze wszystkimi normami i celami najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, chyba że ustalono inaczej w prawodawstwie wspólnotowym, w ramach którego zostały ustalone poszczególne obszary chronione.	**61 ust. 1**	Art. 61. 1. Celem środowiskowym dla obszarów chronionych jest osiągnięcie norm i celów wynikających z przepisów, na podstawie których te obszary chronione zostały utworzone, przepisów ustanawiających te obszary lub dotyczących tych obszarów, o ile nie zawierają one w tym zakresie odmiennych uregulowań.	
4.1.a-c	terminy wskazane w art. 4.1.a-c			Transpozycja wykonana w art. 9 ust. 1-2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.159)
4.2	Tam gdzie więcej niż jeden z celów na mocy ust. 1 odnosi się do danej części wód, stosuje się ten najbardziej restrykcyjny.	**62 ust. 1**	Art. 62. 1. Jeżeli dla określonej jednolitej części wód stosuje się większą liczbę celów środowiskowych, spośród wymienionych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, realizuje się cel środowiskowy formułujący bardziej rygorystyczne wymagania.	
4.3	Państwa Członkowskie mogą wyznaczyć część wód powierzchniowych jako sztucznie lub silnie zmienioną, gdy: a) zmiany charakterystyk hydromorfologicznych tej części wód, które byłyby konieczne dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego, mogłyby wywrzeć znaczący niekorzystny wpływ na: i) środowisko w szerszym znaczeniu; ii) żeglugę, włączając urządzenia portowe, lub rekreację; iii) działalność, do której celów woda jest magazynowana, takie jak zaopatrzenie w wodę do spożycia, wytwarzanie prądu lub nawadnianie; iv) regulację wód, zapobieganie powodzi, odwadnianie ziemi; lub v) inną jednakowo ważną działalność człowieka związaną ze zrównoważonym rozwojem;	**64**	Art. 64. 1. Jednolita część wód powierzchniowych może zostać wyznaczona jako sztuczna lub silnie zmieniona, jeżeli: 1) zmiana jej cech hydromorfologicznych, konieczna dla osiągnięcia dobrego stanu ekologicznego, miałaby znaczące negatywne oddziaływanie na: a) środowisko, b) żeglugę i infrastrukturę portową oraz infrastrukturę zapewniającą dostęp do portu lub przystani morskiej, lub korzystanie z wód w celach rekreacyjnych, c) prowadzenie działalności, dla której jest dokonywane piętrzenie wody, w szczególności na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wytwarzania energii elektrycznej lub nawadniania,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	b) korzystne cele, do których się dąży za pomocą charakterystyki sztucznej lub silnie zmienionej części wód, nie mogą ze względu na możliwości techniczne lub nieproporcjonalne koszty, być racjonalnie osiągnięte za pomocą innych środków, które stanowią opcję znacznie korzystniejszą środowiskowo. Takie przeznaczenie i związane z tym przyczyny są szczegółowo określane w planach gospodarowania wodami w dorzeczach wymaganych na mocy art. 13 i przeglądanych co sześć lat.		d) regulację stosunków wodnych, ochronę przed powodzią lub suszą oraz melioracje wodne odwadniające lub nawadniające, e) przedsięwzięcia inne niż wymienione w lit. b-d, stanowiące równorzędny interes publiczny istotny dla zrównoważonego rozwoju; 2) realizacja celów publicznych, którym służy sztuczna lub silnie zmieniona jednolita część wód powierzchniowych, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub z uwagi na nieproporcjonalnie wysokie, w stosunku do spodziewanych korzyści, koszty ich realizacji, nie jest możliwa w inny sposób, mniej obciążający środowisko. 2. Wyznaczenie jednolitej części wód powierzchniowych jako sztucznej lub silnie zmienionej wymaga szczegółowego uzasadnienia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i podlega weryfikacji co 6 lat.	
4.4	4. Terminy ustalone na mocy ust. 1 mogą być przedłużone dla stopniowego osiągnięcia celów dla części wód, pod warunkiem że nie zachodzi dalsze pogarszanie się stanu zmienionej części wód, gdy wszystkie z następujących warunków są spełnione: a) Państwa Członkowskie ustalają, że wszystkie niezbędne poprawy stanu części wód nie mogą być w sposób racjonalny osiągnięte w okresie czasu wymienionym w tym ustępie ze względu na przynajmniej jedną z następujących przyczyn: i) ze względu na możliwości techniczne skala wymaganych popraw może być osiągnięta tylko w etapach przekraczających określony czas; ii) zakończenie poprawy w tej skali czasowej byłoby nieproporcjonalnie kosztowne; iii) naturalne warunki nie pozwalają na zgodne z czasem poprawienie się stanu części wód. b) Przedłużenie terminu oraz jego przyczyny są szczegółowo określone i wyjaśnione w planie gospodarowania wodami w dorzeczu wymaganym na mocy art. 13. c) Przedłużenie powinno być ograniczone do maksimum dwóch dalszych uaktualnień planu gospodarowania			Transpozycja wykonana w art. 9 ust. 3-6 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.159)

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	wodami w dorzeczu, z wyjątkiem przypadków gdy warunki naturalne uniemożliwiają osiągnięcie celów w tym okresie. d) Podsumowanie środków wymaganych na mocy art. 11, które są przewidywane jako konieczne do spowodowania, żeby część wód przywracana była stopniowo do wymaganego stanu w przedłużonym terminie, przyczyny dla każdego znacznego opóźnienia w czynieniu tych działań operacyjnymi, oraz oczekiwany harmonogram ich wdrożenia jest wymieniony w planie gospodarowania wodami w dorzeczu. Przegląd wdrożenia tych środków i podsumowanie każdych dodatkowych jest włączane w uaktualnienia planu gospodarowania wodami w dorzeczu.			
4.5	5. Państwa Członkowskie mogą zmierzać do osiągnięcia mniej restrykcyjnych celów środowiskowych niż te wymagane na mocy ust. 1, dla określonych części wód, w przypadku gdy jest on tak zmieniony przez działalność człowieka, jak ustalono zgodnie z art. 5 ust. 1, lub jego warunki naturalne są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niemożliwe lub nieproporcjonalnie kosztowne, a wszystkie z następujących warunków są spełnione: a) potrzeby ekologiczne lub społeczno-ekonomiczne zaspakajane przez taką działalność człowieka nie mogą być osiągnięte za pomocą innych środków, które są znacznie korzystniejszą opcją środowiskową, niepowodującą nieproporcjonalnych kosztów; b) Państwa Członkowskie zapewniają, że: - dla wód powierzchniowych jest osiągnięty najlepszy możliwy stan ekologiczny i chemiczny przy wpływach, których nie można było racjonalnie uniknąć na skutek charakteru działalności człowieka czy zanieczyszczenia, - dla wód podziemnych, zachodzą możliwie najmniejsze zmiany dobrego stanu wód podziemnych, przy wpływach, których nie można było racjonalnie uniknąć na skutek charakteru działalności człowieka czy zanieczyszczenia; c) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu części wód; d) ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych i powody ich ustalenia są szczegółowo wymienione w planie gospodarowania wodami w dorzeczu wymaganym na mocy art. 13, a cele te poddawane są kontroli co sześć lat.	**63**	Art. 63. 1. Dopuszcza się ustalenie mniej rygorystycznych celów środowiskowych niż określone w art. 56, art. 57 oraz w art. 59 dla wybranych jednolitych części wód, które są w takim stopniu zmienione działalnością człowieka lub których naturalne warunki są takie, że osiągnięcie tych celów byłoby niewykonalne lub rodziłoby nieproporcjonalnie wysokie koszty w stosunku do spodziewanych korzyści i jednocześnie: 1) potrzeby w zakresie środowiska, społeczne lub gospodarcze, zaspokajane przez taką działalność człowieka, nie mogą być zaspokojone za pomocą innych działań, korzystniejszych z punktu widzenia środowiska i bez ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do spodziewanych korzyści; 2) dla wód powierzchniowych osiąga się najlepszy z możliwych stan wód powierzchniowych przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia; 3) dla wód podziemnych zachodzą możliwie jak najmniejsze zmiany dobrego stanu ilościowego i dobrego stanu chemicznego przy danych oddziaływaniach, których nie można byłoby w racjonalny sposób uniknąć z powodu charakteru działalności człowieka lub rodzaju zanieczyszczenia; 4) nie zachodzi dalsze pogorszenie stanu jednolitych części wód. 2. Mniej rygorystyczne cele środowiskowe ustala się	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			i szczegółowo uzasadnia w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza oraz weryfikuje co 6 lat.	
4.6	6. Czasowe pogorszenie się stanu części wód nie jest naruszeniem wymogów niniejszej dyrektywy, jeśli jest ono wynikiem okoliczności charakteru naturalnego czy sił wyższych, które są wyjątkowe lub nie mogły być w sposób racjonalny przewidziane, w szczególności ekstremalnych powodzi i przedłużających się susz, czy wynikiem okoliczności na skutek awarii, które nie mogły być w sposób racjonalny przewidziane, jeśli spełnione są wszystkie następujące warunki: a) podjęte zostały wszystkie praktyczne kroki, aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się stanu oraz, aby nie przeszkadzać osiągnięciu celów niniejszej dyrektywy w innych częściach wód, których takie okoliczności nie dotyczą; b) warunki, w których takie okoliczności wyjątkowe lub niedające się racjonalnie przewidzieć mogą być ogłoszone, włączając przyjęcie właściwych wskaźników, zawarte są w planie gospodarowania wodami w dorzeczu; c) działania, jakie powinny być podjęte w takich wyjątkowych okolicznościach, są włączone w program działań i nie zagrażają odzyskaniu jakości przez część wód po ustaniu tych okoliczności; d) skutki okoliczności wyjątkowych lub takich, które nie mogły być przewidziane, podlegają corocznej ocenie i, z zastrzeżeniem dla przyczyn wymienionych w ust. 4 lit. a), podejmowane są tak szybko jak to możliwe wszystkie praktyczne działania w celu przywrócenia części wód do jej stanu przed zaistnieniem skutków tych okoliczności; oraz	**65**	Art. 65. 1. Dopuszczalne jest czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ono wynikiem zjawisk o charakterze naturalnym lub skutkiem siły wyższej, nadzwyczajnych lub niemożliwych do przewidzenia, w szczególności ekstremalnych zjawisk powodziowych lub długotrwałej suszy, zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zakłócenia funkcjonowania infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1166, z późn. zm.) lub niedających się przewidzieć katastrof, oraz jeżeli zostaną spełnione następujące warunki: 1) zostały podjęte działania mające na celu zapobieżenie dalszemu pogorszeniu stanu wód, które nie zagrożą realizacji celów środowiskowych dla pozostałych wód; 2) w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zostały ustalone warunki i wskaźniki kwalifikowania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód; 3) oddziaływania okoliczności i zjawisk, powodujących czasowe pogorszenie stanu jednolitych części wód, są corocznie analizowane i zostały podjęte działania mające na celu przywrócenie poprzedniego stanu jednolitych części wód, tak szybko, jak jest to możliwe w warunkach racjonalnego działania; 4) działania, o których mowa w pkt 1 i 3, zostały zawarte w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i nie zagrożą przywróceniu poprzedniego stanu jednolitych części wód, gdy ustąpią przyczyny czasowego pogorszenia stanu tych wód;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	e) podsumowanie skutków tych okoliczności oraz działań podjętych lub które będą podjęte zgodnie z lit. a) oraz d), zawarte jest w następnym uaktualnieniu planu gospodarowania wodami w dorzeczu.		5) opis skutków okoliczności i zjawisk oraz podjętych i kontynuowanych działań, o których mowa w pkt 1 i 3, zostanie zawarty w najbliższej aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. 2. Nie stanowi czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód chwilowa zmiana stanu jednolitych części wód, jeżeli jest ona związana z utrzymywaniem wód powierzchniowych oraz morskich wód wewnętrznych i brzegu morskiego zgodnie z interesem publicznym, o ile stan tych wód ulega poprawie bez konieczności prowadzenia działań naprawczych.	
4.7	7. Państwa Członkowskie nie naruszają niniejszej dyrektywy, gdy: - nieosiągnięcie dobrego stanu wód podziemnych, dobrego stanu ekologicznego lub, gdzie stosowne, dobrego potencjału ekologicznego lub zapobieganie pogarszaniu się stanu części wód powierzchniowych czy podziemnych jest wynikiem nowych zmian w charakterystyce fizycznej części wód powierzchniowych lub zmian poziomu części wód podziemnych, lub - niezapobieganie pogorszeniu się ze stanu bardzo dobrego do dobrego danej części wód powierzchniowych jest wynikiem nowych zrównoważonych form działalności gospodarczej człowieka i spełnione są wszystkie następujące warunki: a) zostały podjęte wszystkie praktyczne kroki, aby ograniczyć niekorzystny wpływ na stan części wód; b) przyczyny tych modyfikacji lub zmian są szczegółowo określone i wyjaśnione w planie gospodarowania wodami w dorzeczu wymaganym na mocy art. 13, a cele podlegają ocenie co sześć lat; c) przyczyny tych modyfikacji lub zmian stanowią nadrzędny interes społeczny i/lub korzyści dla środowiska i dla społeczeństwa płynące z osiągnięcia celów wymienionych w ust. 1, są przeważone przez wpływ korzyści wynikających z nowych modyfikacji czy zmian na ludzkie zdrowie, utrzymanie ludzkiego bezpieczeństwa lub zrównoważony rozwój; oraz d) korzystne cele, którym służą te modyfikacje lub zmiany części wód, nie mogą, z przyczyn możliwości technicznych czy nieproporcjonalnych kosztów być	**66-68**	Art. 66. Dopuszczalne jest: 1) nieosiągnięcie dobrego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego lub potencjału ekologicznego, jeżeli jest skutkiem nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych; 2) niezapobieżenie pogorszeniu stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych ze stanu bardzo dobrego do dobrego lub niezapobieżenie pogorszeniu potencjału ekologicznego z maksymalnego do dobrego, jeżeli są one wynikiem nowych działań człowieka, zgodnych z zasadą zrównoważonego rozwoju i niezbędnych dla rozwoju społeczeństwa. Art. 67. Dopuszczalne jest nieosiągnięcie dobrego stanu oraz niezapobieżenie pogorszeniu stanu jednolitych części wód podziemnych, jeżeli jest skutkiem: 1) nowych zmian właściwości fizycznych jednolitych części wód powierzchniowych; 2) zmian poziomu zwierciadła wód podziemnych. Art. 68. Przepisy art. 66 i art. 67 stosuje się, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) podejmowane są wszelkie działania, aby łagodzić skutki negatywnych oddziaływań na stan jednolitych części wód; 2) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66 i art. 67,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	osiągnięte innymi środkami, stanowiącymi znacznie korzystniejszą opcję środowiskową.		są szczegółowo przedstawione w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza i są aktualizowane co 6 lat; 3) przyczyny zmian i działań, o których mowa w art. 66, są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a pozytywne efekty związane z ochroną zdrowia, utrzymaniem bezpieczeństwa oraz zrównoważonym rozwojem przeważają nad korzyściami dla społeczeństwa i środowiska związanymi z osiągnięciem celów środowiskowych, o których mowa w art. 55, utraconymi w następstwie tych zmian i działań; 4) zakładane korzyści wynikające ze zmian i działań, o których mowa w pkt 1-3, nie mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu innych działań, znacząco korzystniejszych z punktu widzenia interesów środowiska, ze względu na negatywne uwarunkowania wykonalności technicznej lub nieproporcjonalnie wysokie koszty.	
4.8-4.9	Przy stosowaniu ust. 3, 4, 5, 6 i 7, Państwo Członkowskie zapewnia, że stosowanie to nie wyklucza lub nie przeszkadza w osiągnięciu celów niniejszej dyrektywy w innych częściach wód w tym samym obszarze dorzecza i jest zgodne z wdrażaniem innego prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego ochrony środowiska. Należy podjąć kroki celem zapewnienia, że stosowanie nowych przepisów, włączając stosowanie ust. 3, 4, 5, 6 i 7 gwarantuje przynajmniej taki sam poziom bezpieczeństwa, jak istniejące prawodawstwo wspólnotowe.	**69**	Art. 69. Wyznaczanie jednolitych części wód powierzchniowych jako sztucznych lub silnie zmienionych, o którym mowa w art. 64 ust. 1, ustalanie mniej rygorystycznych celów środowiskowych, o którym mowa w art. 63 ust. 1, dopuszczanie czasowego pogorszenia stanu jednolitych części wód, o którym mowa w art. 65 ust. 1, oraz stosowanie przepisów art. 66, nie może trwale uniemożliwiać ani zagrażać realizacji: 1) celów środowiskowych ustalonych dla innych jednolitych części wód w granicach tego samego dorzecza; 2) wymogów dotyczących ochrony środowiska wynikających z odrębnych przepisów.	
5	Charakterystyki obszaru dorzecza, przegląd wpływu działalności człowieka na środowisko i analiza ekonomiczna korzystania z wód 1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że dla każdego obszaru dorzecza lub części międzynarodowego obszaru dorzecza leżącego na jego terytorium: - analiza jego charakterystyk, - przegląd wpływu działalności człowieka na stan wód powierzchniowych i podziemnych, oraz - analiza ekonomiczna korzystania z wód są podjęte, zgodnie ze specyfikacjami technicznymi wymienionymi w załącznikach II oraz III, oraz że są wykonane najpóźniej w ciągu 4 lat od dnia wejścia w życie	**316 ust. 1 pkt 2, 3 i 6,** **316 ust. 8**	Art. 316. 1. W celu opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, sporządza się następujące dokumentacje planistyczne: 1) wykazy jednolitych części wód; 2) charakterystyki jednolitych części wód ze wskazaniem sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód oraz jednolitych części wód zagrożonych nieosiągnięciem celów środowiskowych; 3) identyfikacje znaczących oddziaływań antropogenicznych oraz ocenę ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	niniejszej dyrektywy. 2. Analizy i przeglądy wymienione na mocy ust. 1 są poddane przeglądowi i, gdzie konieczne, uaktualnione najpóźniej w ciągu 13 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a następnie co sześć lat.		4) identyfikację oddziaływań zmian poziomów wód podziemnych; 5) rejestr wykazów obszarów chronionych; 6) analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód; 7) programy monitoringu wód; 8) wykazy wielkości emisji i stężeń: a) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, b) substancji innych niż wskazane w lit. a, powodujących zanieczyszczenie – dla których zostały określone środowiskowe normy jakości. Art. 316. 8. Dokumentacje planistyczne, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3, 6 i 8, aktualizuje się co 6 lat.	
6.1-6.2	1. Państwa Członkowskie zapewniają utworzenie rejestru lub rejestrów wszystkich obszarów leżących w obszarze dorzecza, które zostały określone jako wymagające szczególnej ochrony w ramach określonego prawodawstwa wspólnotowego w celu ochrony znajdujących się tam wód powierzchniowych i podziemnych oraz dla zachowania siedlisk i gatunków bezpośrednio uzależnionych od wody. Zapewniają one ukończenie takiego rejestru najpóźniej w ciągu czterech lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy. 2. Rejestr lub rejestry zawierają wszystkie części wód określone na mocy art. 7 ust. 1 i wszystkie obszary chronione objęte załącznikiem IV.	**316 ust. 4**	4. Rejestr, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, zawiera wykazy następujących obszarów chronionych: 1) jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, o których mowa w art. 71; 2) jednolitych części wód przeznaczonych do celów rekreacyjnych, w tym kąpieliskowych; 3) obszarów wrażliwych na eutrofizację wywołaną zanieczyszczeniami pochodzącymi ze źródeł komunalnych, rozumianą jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód; 4) obszarów przeznaczonych do ochrony siedlisk lub gatunków, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, dla których utrzymanie lub poprawa stanu wód jest ważnym czynnikiem w ich ochronie; 5) obszarów przeznaczonych do ochrony gatunków zwierząt wodnych o znaczeniu gospodarczym.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
6.3	3. Rejestr lub rejestry dla każdego obszaru dorzecza są na bieżąco poddawane kontroli i uaktualniane	**240 ust. 3 pkt 19**	Art. 240. 3. Regionalne zarządy gospodarki wodnej wykonują następujące zadania Wód Polskich: 19) sporządzają, prowadzą, weryfikują i na bieżąco aktualizują wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 316 ust. 4;	
7	1.Państwa Członkowskie wyznaczają w każdym obszarze dorzecza: – wszystkie części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostarczające średnio więcej niż 10 m3 na dobę lub służące więcej niż 50 osobom, oraz – części wód, które przewidywane są do takich celów w przyszłości. Państwa Członkowskie monitorują, zgodnie z załącznikiem V, te części wód, które zgodnie z załącznikiem V dostarczają średnio powyżej 100 m3 wody do spożycia na dobę. 2. Dla każdej części wód wyznaczonej na mocy ust. 1, poza osiągnięciem celów art. 4 zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy dla części wód powierzchniowych, w tym norm jakości ustalonych na poziomie wspólnotowym na mocy art. 16, Państwa Członkowskie zapewniają, że w ramach stosowanego systemu uzdatniania wody oraz zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym uzdatnione wody będą spełniały wymogi dyrektywy 80/778/EWG zmienionej dyrektywą 98/83/WE. 3. Państwa Członkowskie zapewniają konieczną ochronę części wód wyznaczonych w celu uniknięcia pogorszenia ich jakości, dla zredukowania poziomu uzdatniania wymaganego przy produkcji wody do spożycia. Państwa Członkowskie mogą ustalić strefy ochronne dla tych części wód.	**70-72**	Art. 70. Celem ochrony jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zaopatrzenia zakładów wymagających wody wysokiej jakości jest zapobieganie pogorszeniu jakości tych jednolitych części wód w taki sposób, aby w szczególności zminimalizować potrzebę ich uzdatniania. Art. 71. Dla jednolitych części wód przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi realizuje się cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz wymagania wynikające z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Art. 72. Jednolite części wód, przeznaczone do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi obejmują: 1) jednolite części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, dostarczające średnio więcej niż 10 m3 na dobę lub służące więcej niż 50 osobom; 2) jednolite części wód, które są przewidywane do takich celów w przyszłości; 3) jednolite części wód wykorzystywane jako część działalności handlowej lub w budynkach użyteczności publicznej.	
8.1	1. Państwa Członkowskie zapewniają utworzenie programów monitorowania stanu wód w celu ustalenia spójnego i całościowego przeglądu stanu wód w każdym obszarze dorzecza: - dla wód powierzchniowych, programy takie obejmują: i) objętość i poziom lub natężenie przepływu w zakresie	**348 ust. 1 pkt 1,** **348 ust. 2**	Art. 348. 1. Monitoring wód ma na celu pozyskanie informacji: 1) o stanie wód powierzchniowych i stanie wód podziemnych oraz o stanie wód obszarów chronionych na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	stosownym dla stanu ekologicznego i chemicznego oraz potencjału ekologicznego; oraz ii) stan ekologiczny i stan chemiczny oraz potencjał ekologiczny; - dla wód podziemnych programy takie obejmują monitorowanie stanu chemicznego i ilościowego, - dla obszarów chronionych powyższe programy są uzupełnione o specyfikacje zawarte w prawodawstwie wspólnotowym, na mocy którego wyznaczone zostały poszczególne obszary chronione.		w art. 61; 2) o stanie środowiska wód morskich na potrzeby planowania w gospodarowaniu wodami oraz oceny osiągania celów środowiskowych dla wód morskich, a także bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich. 2. Badania i oceny stanu wód powierzchniowych, stanu wód podziemnych, stanu środowiska wód morskich oraz stanu wód obszarów chronionych dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska.	
8.2-8.3	2. Programy te zostają uruchomione najpóźniej w ciągu sześciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, chyba że ustalono inaczej w odpowiednim prawodawstwie. Monitorowanie to jest zgodne z wymogami załącznika V. 3. Określa się specyfikacje techniczne i znormalizowane metody analizy i monitorowania stanu wód. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 21 ust. 3.			Nie wymaga transpozycji
9.1	1. Państwa Członkowskie uwzględniają zasadę zwrotu kosztów usług wodnych, włączając koszty ekologiczne i materiałowe, uwzględniając analizę ekonomiczną wykonaną zgodnie z załącznikiem III oraz w szczególności zgodnie z zasadą "zanieczyszczający płaci	**9 ust. 3**	3. Gospodarowanie wodami opiera się na zasadzie zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe oraz analizę ekonomiczną.	
9.2	Państwa Członkowskie składają w planach gospodarowania wodami w dorzeczach sprawozdanie o planowanych krokach podjętych dla wdrożenia ust. 1, które przyczyniać się będą do osiągnięcia celów środowiskowych niniejszej dyrektywy i o wkładzie uczynionym przez różnych użytkowników do zwrotu kosztów usług wodnych.	**321 ust. 1**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów.	
9.3-9.4	3. Przepisy niniejszego artykułu nie mogą uniemożliwiać finansowania poszczególnych środków ochronnych i zaradczych podejmowanych dla osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. 4. Państwa Członkowskie nie naruszają niniejszej dyrektywy, jeśli zdecydują się, zgodnie z ustalonymi praktykami, nie stosować przepisów ust. 1 zdanie drugie, i do tego celu stosownych przepisów ust. 2, dla danego korzystania z wody, gdzie to nie naraża zamiarów i osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie składają sprawozdanie z przyczyn niestosowania w pełni ust. 1 zdanie drugie w planach gospodarowania wodami w dorzeczach.			Nie wymaga transpozycji
10	1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie zrzuty do wód powierzchniowych, określone w ust. 2, są kontrolowane zgodnie z podejściem łączonym wymienionym w niniejszym artykule. 2. Państwa Członkowskie zapewniają ustalenie i/lub wykonanie: a) kontroli emisji opartych na najlepszych dostępnych technikach; lub b) odpowiednich dopuszczalnych wartości emisji; lub c) w przypadku wpływów rozproszonych kontrole obejmujące, gdzie stosowne, najlepsze praktyki środowiskowe wymienione w: – dyrektywie Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, – dyrektywie Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, – dyrektywie Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego,	**54**	Art. 54. 1. Ochrona wód powierzchniowych przed zanieczyszczeniem obejmuje łącznie: 1) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń punktowych przy zastosowaniu dopuszczalnych wartości emisji rozumianych jako masa, stężenie lub poziom emisji energii lub substancji określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, wynikających z najlepszych dostępnych technik, które nie powinny być przekraczane w określonym w nich czasie; 2) ograniczanie emisji do wód ze źródeł zanieczyszczeń obszarowych, przez określenie jej warunków, z uwzględnieniem najlepszych dostępnych praktyk w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w szczególności w przepisach niniejszej ustawy, a także w przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. 2. Jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wartości emisji niż te, o których mowa w ust. 1, należy stosować bardziej rygorystyczne	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	– dyrektywach przyjętych na podstawie art. 16 niniejszej dyrektywy, – dyrektywach wymienionych w załączniku IX, – innym odpowiednim prawodawstwie wspólnotowym najpóźniej w ciągu 12 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, chyba że ustalono inaczej w odpowiednim prawodawstwie. 3. W przypadku gdy cel lub norma jakości, określone na mocy niniejszej dyrektywy, na mocy dyrektyw wymienionych w załączniku IX lub w zastosowaniu innego prawodawstwa wspólnotowego, wymaga bardziej restrykcyjnych warunków od wynikających z wykonania ust. 2, są ustalone odpowiednio bardziej restrykcyjne kontrole emisji.		wymagania w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2.	
11.1-11.3d	1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia ustalenie programu środków, dla wszystkich obszarów dorzeczy lub częściach międzynarodowych obszarów dorzeczy leżących na jego terytorium, uwzględniając wyniki analiz wymaganych na mocy art. 5, dla osiągnięcia celów ustalonych na mocy art. 4. Takie programy mogą odnosić się do środków wynikających z prawodawstwa przyjętego na poziomie krajowym i obejmujących całe terytorium Państwa Członkowskiego. Gdzie stosowne, Państwo Członkowskie może podejmować odpowiednie środki dla wszystkich obszarów dorzeczy i/lub części międzynarodowych obszarów dorzeczy leżących na jego terytorium. 2. Każdy program środków zawiera "podstawowe" środki określone w ust. 3, oraz, gdzie stosowne, środki "dodatkowe". 3. "Środki podstawowe" są minimalnymi wymogami do spełnienia i składają się z: a) środków wymaganych dla wdrożenia prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego ochrony wód, w tym działań wymaganych w ramach prawodawstwa określonego w art. 10 i części A załącznika VI; b) środków uznanych za odpowiednie do celów art. 9; c) środków dla wspierania skutecznego i zrównoważonego wykorzystania wody w celu uniknięcia narażenia celów	**323 ust. 1,** **323 ust. 2 pkt 1-4**	Art. 323. 1. Zestaw działań, o którym mowa w art. 317 ust. 1 pkt 7, określa działania podstawowe i działania uzupełniające zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód na obszarach dorzeczy. 2. Działania podstawowe są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują: 1) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód, w szczególności działania służące: a) zaspokajaniu obecnych i przyszłych potrzeb wodnych w zakresie zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, b) ochronie siedlisk lub gatunków zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, c) kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem substancji niebezpiecznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, d) właściwemu wykorzystaniu osadów ściekowych, e) zapobieganiu zanieczyszczeniu wód związkami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	określonych w art. 4; d) środków dla spełnienia wymogów art. 7, włączając środki dla zabezpieczenia jakości wody w celu zredukowania poziomu uzdatniania wymaganego dla produkcji wody do spożycia;		f) zapewnienie, żeby nie wystąpił znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych wykazujących tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze; 2) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód związane z ocenami oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz na obszar Natura 2000; 3) działania służące wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, uwzględniającej wkład wniesiony przez użytkowników wód oraz koszty środowiskowe i koszty zasobowe; 4) działania służące propagowaniu skutecznego i zrównoważonego korzystania z wody w celu niedopuszczenia do zagrożenia realizacji celów środowiskowych;	
11.3e	e) kontroli poboru powierzchniowych i podziemnych wód słodkich i piętrzenia słodkich wód powierzchniowych, w tym prowadzenia rejestru lub rejestrów poboru wody i obowiązku uprzedniego uzyskania zezwolenia na pobór lub piętrzenie wód. Kontrole te są systematycznie poddawane przeglądowi i w miarę potrzeby uaktualniane. Państwa Członkowskie mogą zwolnić z tych kontroli dla poboru lub piętrzenia, które nie mają znaczącego wpływu na stan wód	**323 ust. 2 pkt 8**	8) ograniczanie poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych, z uwzględnieniem potrzeby rejestrowania poboru wód powierzchniowych i wód podziemnych oraz rejestrowania ograniczeń poboru;	
11.3f	f) kontroli, obejmujących wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na sztuczne zasilanie lub uzupełnienie części wód podziemnych. Woda może być pobrana z każdych wód powierzchniowych lub podziemnych, pod warunkiem że wykorzystanie tego źródła nie naraża osiągnięcia celów środowiskowych, ustalonych dla tego źródła lub zasilanej lub uzupełnianej części wód podziemnych. Kontrole te są okresowo przeglądane i w miarę potrzeby uaktualniane	**323 ust. 2 pkt 9**	9) ograniczanie sztucznego zasilania wód podziemnych, które jest dopuszczalne tylko przy założeniu, że dokonywany w tym celu pobór wody powierzchniowej lub wody podziemnej nie zagrozi osiągnięciu celów środowiskowych, ustalonych dla wód zasilanych lub zasilających;	
11.3h	h) środków zapobiegających lub kontrolujących wprowadzenie zanieczyszczeń, dla rozproszonych źródeł mogących spowodować zanieczyszczenie. Kontrole mogą przyjmować formę wymogu uzyskania uprzedniej regulacji, takiej jak zakaz wprowadzania zanieczyszczeń do wody, uprzedniego zezwolenia lub rejestracji opartej na ogólnie wiążących zasadach, gdzie taki wymóg nie jest inaczej przewidziany przez prawodawstwo wspólnotowe. Kontrole te są okresowo przeglądane	**323 ust. 2 pkt 10**	10) działania służące eliminowaniu lub ograniczaniu zanieczyszczeń ze źródeł obszarowych, w tym stanowienie przepisów prawa powszechnie obowiązującego;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	i w miarę potrzeby uaktualniane;			
11.3i	i) środków dla każdych innych szkodliwych wpływów na stan wód określonych na mocy art. 5 i załącznika II, w szczególności dla zapewnienia, że warunki hydromorfologiczne części wód są zgodne z osiągnięciem wymaganego stanu ekologicznego czy dobrego potencjału ekologicznego dla części wód określonych jako sztuczne lub silnie zmienione. Kontrole w tym celu mogą przyjąć formę wymogu uzyskania uprzedniego zezwolenia lub rejestracji opartej na ogólnie wiążących zasadach gdzie taki wymóg nie jest w inny sposób przewidziany przez prawodawstwo wspólnotowe. Kontrole takie są okresowo przeglądane i w miarę potrzeby uaktualniane;	**323 ust. 2 pkt 11**	11) działania służące temu, aby znaczące oddziaływania na stan wód, nieobjęte działaniami wymienionymi w pkt 1-10, zostały poprzedzone przedsięwzięciami zapewniającymi utrzymanie warunków hydromorfologicznych jednolitych części wód na takim poziomie, który umożliwi osiągnięcie wymaganego stanu ekologicznego lub dobrego potencjału ekologicznego, w przypadku sztucznych lub silnie zmienionych jednolitych części wód, z zachowaniem zasady zrównoważonego rozwoju;	
11.3j	j) zakazu bezpośrednich zrzutów zanieczyszczeń do wód podziemnych zgodnie z następującymi przepisami: Państwa Członkowskie mogą zezwalać na ponowne wprowadzenie wód zużytych do celów geotermalnych do tej samej części wód podziemnych. Mogą także, określając warunki, zezwolić na: - wprowadzanie wód zawierających substancje pochodzące z poszukiwania i wydobycia węglowodorów lub z górnictwa, oraz wprowadzanie wód do celów technicznych do formacji geologicznych, z których wydobywane są węglowodory lub inne substancje lub do formacji geologicznych, które z naturalnych przyczyn są trwale nieprzydatne do innych celów. Wprowadzanie takie nie zawiera substancji innych niż pochodzące z powyższych środków, - powtórne wprowadzanie wypompowanych wód podziemnych z kopalń i kamieniołomów lub związanych z konstrukcją lub utrzymaniem prac inżynierii lądowej i wodnej, - wprowadzanie gazu ziemnego lub gazu płynnego (LPG) w celu ich składowania do formacji geologicznych, które z naturalnych przyczyn są trwale nieprzydatne do innych celów, - wprowadzanie gazu ziemnego lub gazu płynnego (LPG) do innych formacji geologicznych w celu ich składowania, jeżeli jest podyktowane nadrzędną potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu, oraz kiedy wprowadzanie	**323 ust. 2 pkt 12**	12) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w odrębnych przepisach, o ile nie zagrożą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	odbywa się w sposób niezagrażający obecnie i w przyszłości pogorszeniu jakości wód podziemnych, - budowę i prace budowlane inżynierii lądowej i wodnej lub podobne działalności na lub pod powierzchnią ziemi, które mają kontakt z wodami podziemnymi. W tych przypadkach Państwa Członkowskie mogą ustalać, że działalność taka jest traktowana jako zatwierdzona, pod warunkiem że przeprowadzona jest zgodnie z ogólnie wiążącymi zasadami określonymi przez Państwo Członkowskie w odniesieniu do takich działań, - zrzuty niewielkich ilości substancji do celów naukowych w celu badania charakterystyki, ochrony i odnawiania części wód w ilości ograniczonej do niezbędnej dla danych celów, pod warunkiem że zrzuty nie przeszkadzają osiągnięciu celów środowiskowych, ustalonych dla danej części wód podziemnych;			
11.3k	k) zgodnie z działaniem podjętym na podstawie art. 16, środki dla wyeliminowania zanieczyszczenia wód powierzchniowych przez substancje określone w wykazie substancji priorytetowych, uzgodnionym na podstawie art. 16 ust. 2 oraz dla stopniowego ograniczania zanieczyszczenia przez inne substancje, które w innym przypadku mogłyby uniemożliwiać osiągnięcie przez Państwa Członkowskie celów dla części wód powierzchniowych, określonych w art. 4;	**323 ust. 2 pkt 13**	13) działania służące eliminowaniu substancji priorytetowych z wód powierzchniowych oraz stopniowemu ograniczaniu innych zanieczyszczeń, jeżeli mogłyby one zagrozić osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla tych wód;	
11.3l	l) wszelkich innych środków dla zapobiegania znacznym stratom zanieczyszczeń z instalacji technicznych oraz dla zapobiegania i/lub zredukowania wpływu przypadkowych zanieczyszczeń, na przykład na skutek powodzi, w tym bezpośrednich systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania o takich przypadkach, włączając wszystkie właściwe środki redukujące ryzyko dla ekosystemów wodnych w razie awarii, których nie można było przewidzieć.	**323 ust. 2 pkt 14**	14) działania zapobiegające uwalnianiu w znaczących ilościach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego z instalacji technicznych, a także służące zapobieganiu lub łagodzeniu skutków zanieczyszczeń niedających się przewidzieć, w tym przez stosowanie systemów wczesnego ostrzegania, a w przypadku zaistnienia niedających się przewidzieć okoliczności niezbędne środki dla zredukowania zagrożeń dla ekosystemów wodnych.	
11.4	4. "Dodatkowe" środki są opracowane i wdrażane w uzupełnieniu do środków podstawowych, w celu osiągnięcia celów ustalonych na podstawie art. 4. Część B załącznika VI zawiera otwarty wykaz takich środków. Państwa Członkowskie mogą także przyjąć dalsze	**323 ust. 4**	4. Działania uzupełniające działania podstawowe są ukierunkowane w szczególności na osiągnięcie celów środowiskowych i mogą wskazywać: 1) środki prawne, administracyjne i ekonomiczne niezbędne do	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	dodatkowe środki dla zapewnienia dodatkowej ochrony lub poprawy stanu wód objętych niniejszą dyrektywą, w tym realizację odpowiednich umów międzynarodowych określonych w art. 1.		zapewnienia optymalnego wdrożenia przyjętych działań; 2) wynegocjowane porozumienia dotyczące korzystania ze środowiska; 3) działania na rzecz ograniczenia emisji; 4) zasady dobrej praktyki; 5) przywracanie i tworzenie terenów podmokłych; 6) działania służące efektywnemu korzystaniu z wody i ponownemu jej wykorzystaniu, przede wszystkim promowanie technologii polegających na efektywnym wykorzystaniu wody w przemyśle i oszczędzających wodę technik nawadniania; 7) przedsięwzięcia techniczne, badawcze, rozwojowe, demonstracyjne i edukacyjne.	
11.5	5. Jeżeli monitorowanie lub inne dane wskazują, że cele ustalone na mocy art. 4 dla części wód prawdopodobnie nie będą osiągnięte, Państwa Członkowskie zapewniają, że: - przyczyny możliwego niepowodzenia zostaną zbadane, - odpowiednie pozwolenia i zezwolenia zostaną właściwie zbadane i poddane kontroli, - programy monitorowania zostaną poddane kontroli i właściwie dostosowane; oraz - dodatkowe środki, jakie mogą być konieczne do osiągnięcia celów, zostaną ustalone, włączając, gdzie stosowne, ustalenie bardziej restrykcyjnych środowiskowych norm jakości, zgodnie z procedurą ustanowioną w załączniku V. Jeżeli przyczyny są spowodowane okolicznościami pochodzenia naturalnego lub sił wyższych, które są wyjątkowymi i nie mogły być racjonalnie przewidziane, w szczególności ekstremalnymi powodziami i długimi suszami, Państwa Członkowskie mogą ustalić, że dodatkowe środki nie są praktyczne, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 6.	**324**	Art. 324. 1. Jeżeli wyniki monitoringu wód lub innych danych wskazują, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych: 1) dokonuje się analizy przyczyn tych zagrożeń i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające, o których mowa w art. 323 ust. 4, w tym, jeżeli jest to uzasadnione, ustala bardziej restrykcyjne środowiskowe normy jakości; 2) dokonuje się dodatkowego przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych; 3) poddaje się przeglądowi programy monitoringu wód i w razie potrzeby właściwie je dostosowuje w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych. 2. Z zastrzeżeniem art. 65, działań uzupełniających, o których mowa w art. 323 ust. 4, można nie wprowadzić do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, jeżeli zagrożenie osiągnięcia celów środowiskowych spowodowane jest okolicznościami pochodzenia naturalnego lub sił wyższych, które są wyjątkowymi i nie mogły być przewidziane, w szczególności ekstremalnymi zjawiskami powodziowymi lub długotrwałymi suszami. 3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje analizy przyczyny zagrożeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			i wprowadza do planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji działania uzupełniające. 4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych o konieczności dokonania dodatkowego przeglądu udzielonych pozwoleń wodnoprawnych, wskazując przyczyny zagrożeń osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1. 5. Organy właściwe w sprawach pozwoleń wodnoprawnych przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki przeglądu pozwoleń wodnoprawnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie 6 miesięcy od dnia przekazania informacji, o której mowa w ust. 4, wskazując pozwolenia wodnoprawne, które powinny zostać cofnięte lub ograniczone w celu zapobieżenia zagrożeniu osiągnięcia celów środowiskowych. 6. Właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, poddają przeglądowi programy monitoringu wód, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, i w razie potrzeby odpowiednio te programy dostosowują w celu zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych.	
11.6	6. W środkach wdrażania zgodnych z ust. 3 Państwa Członkowskie podejmują wszelkie właściwe kroki, aby zapobiec wzrostowi zanieczyszczenia wód morskich. Nie naruszając obowiązującego ustawodawstwa, stosowanie środków podjętych zgodnie z ust. 3 w żadnym przypadku nie może prowadzić, bezpośrednio lub pośrednio, do wzrostu zanieczyszczenia wód powierzchniowych. Wymóg ten nie ma zastosowania tam, gdzie prowadziłoby to do wzrostu zanieczyszczeń środowiska jako całości.	**323 ust. 3**	3. Realizacja działań podstawowych nie powinna: 1) powodować wzrostu zanieczyszczenia wód morskich; 2) przyczyniać się bezpośrednio ani pośrednio do wzrostu zanieczyszczenia śródlądowych wód powierzchniowych, chyba że byłoby to z korzyścią dla środowiska jako całości.	
11.7, 11.8	Programy środków są ustalone najpóźniej w ciągu dziewięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a wszystkie środki są wprowadzone w życie najpóźniej w ciągu 12 lat po tej dacie. Programy środków zostaną poddane przeglądowi i w miarę potrzeby uaktualnione najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy i następnie co	**323 ust. 7**	7. Działania ujęte w aktualizacjach planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza należy rozpocząć nie później niż w terminie 3 lat od dnia ogłoszenia tej aktualizacji.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	sześć lat. Każde nowe lub uaktualnione środki ustalone w ramach uaktualnionego programu są wprowadzane w życie w ciągu trzech lat od ich ustalenia.			
12	1. Kiedy Państwo Członkowskie określi zagadnienie, które wywiera wpływ na gospodarowanie jego wodami, ale które nie może być rozwiązane przez to Państwo Członkowskie, może ono przedłożyć Komisji i innym zainteresowanym Państwom Członkowskim tę sprawę i sformułować zalecenia dla jego rozwiązania. 2. Komisja ustosunkowuje się w terminie 6 miesięcy do sprawozdania lub zaleceń przedłożonych przez Państwa Członkowskie.			Nie wymaga transpozycji
13.1-13.5	1. Państwa Członkowskie zapewniają opracowanie planów gospodarowania wodami w dorzeczu dla każdego obszaru dorzecza leżącego całkowicie na ich terytorium. 2. W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza leżącego całkowicie na terenie Wspólnoty Państwa Członkowskie zapewniają koordynację w celu stworzenia jednego planu gospodarowania wodami w dorzeczu. Jeżeli taki plan nie jest opracowany, Państwa Członkowskie opracują plany gospodarowania wodami w dorzeczach obejmujące przynajmniej te części międzynarodowego obszaru dorzecza, które leżą na ich terytorium, aby osiągnąć cele niniejszej dyrektywy. 3. W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza wykraczającego poza granice Wspólnoty, Państwa Członkowskie podejmują starania dla opracowania jednego planu gospodarowania wodami w dorzeczu, a jeżeli nie jest to możliwe, opracowują plan obejmujący przynajmniej część międzynarodowego obszaru dorzecza, leżącą na terytorium danego Państwa Członkowskiego. 4. Plan gospodarowania wodami w dorzeczu zawiera informacje zawarte w załączniku VII. 5. Plany gospodarowania wodami w dorzeczach mogą być uzupełniane poprzez opracowywanie bardziej szczegółowych programów i planów gospodarowania dla zlewni, sektora, zagadnienia lub typu wód, celem zajęcia się poszczególnymi aspektami gospodarki wodnej. Wdrożenie tych działań nie zwalnia Państw Członkowskich z wypełniania jakichkolwiek zobowiązań określonych na mocy innych części niniejszej dyrektywy.	**317 ust. 1,** **319**	Art. 317. 1. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera: 1) ogólny opis cech charakterystycznych obszaru dorzecza, obejmujący w szczególności: a) wykaz jednolitych części wód powierzchniowych wraz z podaniem ich typów i ustalonych warunków referencyjnych, b) wykaz jednolitych części wód podziemnych; 2) podsumowanie identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i podziemnych, w tym: a) oszacowanie punktowych źródeł zanieczyszczeń, b) oszacowanie rozproszonych źródeł zanieczyszczeń wraz z informacją o przeznaczeniu gruntów, c) oszacowanie oddziaływań wywieranych na ilościowy stan wód wraz z informacją na temat poboru wód, d) analizę innych oddziaływań antropogenicznych na stan wód; 3) wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 316 ust. 4, wraz z graficznym przedstawieniem przebiegu ich granic oraz określeniem podstaw prawnych ich utworzenia; 4) mapę sieci monitoringu, wraz z prezentacją programów monitoringowych; 5) ustalenie celów środowiskowych dla jednolitych części wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			i obszarów chronionych; 6) podsumowanie wyników analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 7) zestaw działań z uwzględnieniem sposobów osiągania ustanawianych celów środowiskowych, wraz z jego podsumowaniem; 8) informacje o planowanych i podjętych działaniach, które służą wdrożeniu zasady zwrotu kosztów usług wodnych, przy uwzględnieniu wkładu wniesionego przez użytkowników wód oraz kosztów środowiskowych i zasobowych, zawierające w szczególności informacje o wynikach tych działań oraz ich wpływie na stan wód; 9) podsumowanie działań podjętych dla realizacji: a) celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, b) wymagań wynikających z przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków - dla jednolitych części wód, przeznaczonych do poboru wody na potrzeby zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi; 10) informacje dotyczące pozwoleń wodnoprawnych udzielonych na: a) pobór wód, b) magazynowanie wód, c) wprowadzanie ścieków do wód, d) regulację wód - wraz z informacją dotyczącą wyjątków od wymogu posiadania pozwolenia wodnoprawnego oraz odniesieniem się do rejestru pozwoleń wodnoprawnych zawartych w systemie informacyjnym gospodarowania wodami; 11) informacje o przypadkach, w których udzielono zezwolenia na wprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie; 12) podsumowanie działań podjętych w celu eliminowania stężeń substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, dla których środowiskowe normy jakości zostały określone w faunie i florze, oraz które wykazują tendencje do akumulowania się w osadach, zawierające w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód; 13) podsumowanie działań podjętych w celu zapobieżenia skutkom zanieczyszczeń niedających się przewidzieć lub łagodzenia tych skutków, zawierające w szczególności informacje o wynikach prowadzonych działań oraz ich wpływie na stan wód; 14) podsumowanie działań, o których mowa w art. 324, zawierające w szczególności informacje o wynikach przeglądu pozwoleń wodnoprawnych oraz programów monitoringu wód; 15) informacje o sposobie prowadzenia działań polegających na utrzymywaniu wód uwzględniających cele środowiskowe określone w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 16) informacje o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich; 17) informacje o pozostałych działaniach, innych niż wskazane w pkt 8-16, które podjęto ze względu na konieczność osiągnięcia ustalonych celów środowiskowych; 18) wykaz szczegółowych programów i planów gospodarowania dla obszaru dorzecza dotyczących zlewni, sektorów gospodarki, problemów lub typów wód, wraz z omówieniem zawartości tych programów i planów; 19) podsumowanie działań zastosowanych w celu informowania społeczeństwa i konsultacji publicznych, opis wyników i dokonanych na tej podstawie zmian w planie; 20) wykaz organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, w tym: a) nazwy i adresy organów właściwych w sprawach	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, b) zasięg geograficzny obszaru dorzecza, c) status prawny organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, d) zakres kompetencji organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla obszaru dorzecza, również w zakresie obejmującym uprawnienia organu koordynacyjnego w stosunku do innych organów, e) informacje dotyczące organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami dla tych obszarów dorzeczy, które są położone na terenie innych państw; 21) informację o sposobach i procedurach pozyskiwania informacji i dokumentacji źródłowej wykorzystanej do sporządzenia planu oraz informacji o spodziewanych wynikach realizacji planu, w tym: a) dotyczących udzielonych pozwoleń wodnoprawnych, b) dotyczące pozyskiwania danych w zakresie monitoringu wód, c) o których mowa w art. 318 ust. 4; 22) wykaz inwestycji oraz działań, które mogą spowodować nieosiągnięcie dobrego stanu wód lub pogorszenie dobrego stanu wód, spełniających warunki, o których mowa w art. 68, wraz z uzasadnieniem spełnienia tych warunków; 23) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metodyk referencyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, w odniesieniu do substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, oraz informacje dotyczące wyników tych metodyk, z uwzględnieniem minimalnych kryteriów w zakresie wyników danej metodyki; 24) uzasadnienie częstotliwości prowadzenia monitoringu substancji priorytetowych określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1. Art. 319. 1. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61. 2. W celu, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może wykorzystać istniejące struktury wynikające z umów międzynarodowych. 3. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania jednego międzynarodowego planu gospodarowania wodami lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu gospodarowania wodami obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w zakresie działań na tym obszarze dorzecza ukierunkowanych na osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61. 4. Jeżeli opracowanie planu, o którym mowa w ust. 3, lub zapewnienie koordynacji, o której mowa w ust. 3, nie jest możliwe, dla części międzynarodowego obszaru dorzecza, leżącej na terytorium Unii Europejskiej, stosuje się przepisy ust. 1 i 2. 5. W celu uzupełnienia planów gospodarowania wodami na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 1 i 3, o bardziej szczegółowe plany gospodarowania wodami skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
13.6-13.7	6. Plany gospodarowania wodami w dorzeczach są opublikowane najpóźniej w ciągu dziewięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy. 7. Plany gospodarowania wodami w dorzeczach są poddane przeglądowi i uaktualnione najpóźniej w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy i następnie co 6 lat.	**317 ust. 5,** **320**	Art. 317. 5. Przeglądu i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza dokonuje się co 6 lat. Art. 320. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przyjmuje i aktualizuje plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, oraz powszechnym charakterem tego planu.	
14	1. Państwa Członkowskie zachęcają wszystkie zainteresowane strony do aktywnego udziału we wdrażaniu niniejszej dyrektywy, w szczególności w opracowywaniu, przeglądzie i uaktualnianiu planów gospodarowania wodami w dorzeczach. Państwa Członkowskie zapewniają, że dla każdego obszaru dorzecza opublikują i udostępnią do zgłaszania uwag społeczeństwu, w tym użytkownikom: a) harmonogram i program prac dla tworzenia planu, w tym oświadczenie o konsultacjach do przeprowadzenia, co najmniej trzy lata przed rozpoczęciem okresu, do którego plan się odnosi; b) tymczasowy przegląd istotnych zagadnień gospodarki wodnej określonych dorzeczu, co najmniej dwa lata przed rozpoczęciem okresu, do którego plan się odnosi; c) kopie projektu planu gospodarowania wodami w dorzeczu, co najmniej rok przed rozpoczęciem okresu, którego plan dotyczy. Na wniosek udostępniane są dokumenty źródłowe i informacje wykorzystane do opracowania projektu planu gospodarowania wodami w dorzeczu. 2. Państwa Członkowskie przeznaczają co najmniej 6 miesięcy na składanie pisemnych uwag do tych dokumentów w celu zapewnienia aktywnego udziału i konsultacji. 3. Ustępy 1 i 2 są stosowane jednakowo do uaktualnionych planów gospodarowania wodami w dorzeczach.	**318 ust. 4-6**	4. Zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61, w szczególności w opracowywaniu, przeglądzie i aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłaszania uwag: 1) harmonogram i program prac związanych ze sporządzaniem planu, w tym zestawienie działań, które należy wprowadzić w drodze konsultacji, co najmniej na 3 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan; 2) przegląd istotnych problemów gospodarki wodnej określonych dla danego obszaru dorzecza, co najmniej na 2 lata przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan; 3) projekt planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczy plan. 5. W terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości dokumentów, o których mowa w ust 4, zainteresowani mogą składać do ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, pisemne uwagi do ustaleń zawartych w tych dokumentach. 6. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do opracowania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza odbywa się na zasadach i w trybie	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.	
15.	1. Państwa Członkowskie przekazują kopie planów gospodarowania wodami w dorzeczach i wszystkie kolejne uaktualnienia do Komisji i innych zainteresowanych Państw Członkowskich w ciągu 3 miesięcy od daty ich opublikowania: a) dla obszarów dorzeczy znajdujących się całkowicie na terytorium Państwa Członkowskiego, wszystkie plany gospodarowania wodami w dorzeczu obejmujące to terytorium krajowe i opublikowane na podstawie art. 13; b) dla międzynarodowych obszarów dorzeczy, część planów gospodarowania wodami w dorzeczach obejmującą przynajmniej terytorium danego Państwa Członkowskiego. 2. Państwa Członkowskie przedkładają podsumowujące sprawozdania z: - analiz wymaganych na mocy art. 5; oraz - programów monitorowania określonych na mocy art. 8 wykonanych do celów pierwszego planu gospodarowania wodami w dorzeczu w ciągu 3 miesięcy od ich wykonania. 3. Państwa Członkowskie w ciągu trzech lat od opublikowania każdego planu gospodarowania wodami w dorzeczu lub jego uaktualnienia na mocy art. 13 przedkładają sprawozdanie tymczasowe opisujące postęp we wdrażaniu planowanego programu środków.			Nie wymaga transpozycji
16-26	1. Parlament Europejski i Rada przyjmują szczególne środki zapobiegające zanieczyszczaniu wód przez poszczególne zanieczyszczenia lub grupy zanieczyszczeń stanowiące znaczne ryzyko dla lub przez środowisko wodne, włączając ryzyko dla wód wykorzystywanych do poboru wody do spożycia. Dla tych zanieczyszczeń, środki zmierzają do stopniowej redukcji, a dla priorytetowych substancji niebezpiecznych, określonych w art. 2 ust. 30, zaprzestania lub stopniowego wyeliminowania zrzutów, emisji i strat. Środki takie są przyjmowane na podstawie propozycji przedstawionych przez Komisję zgodnie z procedurami ustanowionymi w Traktacie. (Przytoczono tylko fragment przepisów)			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Zał. I	ZAŁĄCZNIK I INFORMACJE WYMAGANE DO WYKAZU WŁAŚCIWYCH WŁADZ Zgodnie z wymogami art. 3 ust. 8 Państwa Członkowskie przedkładają następujące informacje na temat wszystkich właściwych władz na terenie każdego obszaru dorzecza, jak również na części każdego międzynarodowego obszaru dorzecza leżącego na ich terytorium. i) Nazwa i adres właściwej władzy – oficjalna nazwa i adres władzy określonej na mocy art. 3 ust. 2. ii) Zasięg geograficzny obszaru dorzecza – nazwy głównych rzek w obszarze dorzecza wraz z dokładnym opisem granic obszaru dorzecza. Informacja ta powinna być w największym możliwym stopniu przystosowana do wprowadzenia do Geograficznego Systemu Informacyjnego (GIS) i/lub Geograficznego Systemu Informacyjnego Komisji (GISCO). iii) Status prawny właściwej władzy – opis statusu prawnego właściwej władzy oraz, gdzie stosowne, podsumowanie lub kopię jej statusu, aktu założycielskiego lub równorzędnych dokumentów prawnych. iv) Obowiązki – opis obowiązków prawnych i administracyjnych każdej właściwej władzy oraz jej roli w każdym obszarze dorzecza. v) Członkostwo – jeżeli właściwa władza działa jako organ koordynujący dla innej właściwej władzy, wymagany jest wykaz tych organów wraz z podsumowaniem relacji instytucjonalnych ustanowionych dla zapewnienia koordynacji. vi) Stosunki międzynarodowe – jeżeli obszar dorzecza obejmuje terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego lub obejmuje terytorium państwa trzeciego, wymagane jest podsumowanie stosunków instytucjonalnych ustalonych dla zapewnienia koordynacji.			Nie wymaga transpozycji
Zał. II	ZAŁĄCZNIK II 1. WODY POWIERZCHNIOWE 1.1 Charakterystyka typów części wód powierzchniowych Państwa Członkowskie określają położenie i granice	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	części wód powierzchniowych oraz wykonują wstępną charakterystykę wszystkich tych części wód zgodnie z poniższą metodologią. Państwa Członkowskie mogą pogrupować części wód powierzchniowych do celów tej wstępnej charakterystyki. (Przytoczono tylko fragment przepisów)		2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
Zał. III	ZAŁĄCZNIK III ANALIZA EKONOMICZNA Analiza ekonomiczna zawiera wystarczające informacje o odpowiedniej szczegółowości (uwzględniając koszty związane z zebraniem odpowiednich danych) w celu: a) wykonania odpowiednich obliczeń niezbędnych dla uwzględnienia określonej na mocy art. 9 zasady zwrotu kosztów za usługi wodne, uwzględniając prognozy długoterminowe dotyczące zaopatrzenia w i zapotrzebowania na wodę w obszarze dorzecza, oraz w miarę potrzeby: - oszacowania dotyczące wielkości, cen i kosztów związanych z usługami wodnymi, oraz - oszacowania odpowiednich inwestycji, obejmujące prognozowanie takich inwestycji; b) dokonania oceny najbardziej efektywnego ekonomicznie połączenia środków w odniesieniu do korzystania z wód, które będą zawarte w programie środków działania na mocy art. 11, opartego na oszacowaniach potencjalnych kosztów takich środków.	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Zał. IV	2. Podsumowanie rejestru wymaganego jako część planu gospodarowania wodami w dorzeczu zawiera mapy wskazujące położenie każdego obszaru chronionego oraz opis prawodawstwa wspólnotowego, krajowego lub lokalnego, na mocy którego zostały wyznaczone.	**317 ust. 1 pkt 3**	Art. 317. 1. Plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza zawiera: 3) wykazy obszarów chronionych, o których mowa w art. 316 ust. 4, wraz z graficznym przedstawieniem przebiegu ich granic oraz określeniem podstaw prawnych ich utworzenia;	
Zał. V	ZAŁĄCZNIK V1. STAN WÓD POWIERZCHNIOWYCH 1.1. Elementy jakości dla klasyfikacji stanu ekologicznego 1.1.1. Rzeki Elementy biologiczne Skład i liczebność flory wodnej Skład i liczebność bezkręgowców bentosowych Skład, liczebność i struktura wiekowa ichtiofauny Elementy hydromorfologiczne wspierające elementy biologiczne System hydrologiczny ilość i dynamika przepływu wód połączenie z częściami wód podziemnych Ciągłość rzeki (Przytoczono tylko fragment przepisów.)	**53 ust. 1 i 2,** **349 ust. 1**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) elementy jakości dla klasyfikacji: a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych; 2) definicje klasyfikacji:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			a) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych; 3) typy wód powierzchniowych, z podziałem na kategorie tych wód; 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu; 5) sposób interpretacji wyników badań wskaźników jakości, o których mowa w pkt 4 lit. a; 6) sposób oceny stanu jednolitych części wód powierzchniowych; 7) sposób prezentacji wyników klasyfikacji: a) stanu ekologicznego jednolitych części wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. b, b) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. c, c) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych, o którym mowa w pkt 4 lit. d; 8) częstotliwość dokonywania: a) klasyfikacji poszczególnych elementów, o których mowa w pkt 4 lit. a, b) klasyfikacji stanu ekologicznego, potencjału ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych. Art. 349. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych, e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu, f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań, g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej; 2) dla wód podziemnych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych, d) zakres i częstotliwość monitoringu, e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.	
Zał. VI Część A	ZAŁĄCZNIK VI WYKAZ ŚRODKÓW DO WŁĄCZENIA DO PROGRAMÓW ŚRODKÓW CZĘŚĆ A Środki wymagane na mocy następujących dyrektyw: i) dyrektywa dotycząca jakości wody w kąpieliskach 76/160/EWG; ii) dyrektywa w sprawie dzikiego ptactwa 79/409/EWG [1]; iii) dyrektywa odnosząca się do jakości wody do spożycia 80/778/EWG, zmieniona dyrektywą 98/83/WE; iv) dyrektywa w sprawie poważnych awarii (Seveso) 96/82/WE [2]; v) dyrektywa w sprawie oceny wpływu na środowisko 85/337/EWG [3]; vi) dyrektywa w sprawie osadów ściekowych 86/278/EWG [4]; vii) dyrektywa dotycząca oczyszczania ścieków	**323 ust. 2 pkt 1-2**	2. Działania podstawowe są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują: 1) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód, w szczególności działania służące: a) zaspokajaniu obecnych i przyszłych potrzeb wodnych w zakresie zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, b) ochronie siedlisk lub gatunków zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, c) kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem substancji niebezpiecznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, d) właściwemu wykorzystaniu osadów ściekowych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	komunalnych 91/271/EWG; viii) dyrektywa dotycząca środków ochrony roślin 91/414/EWG; x) dyrektywa dotycząca azotanów 91/676/EWG; x) dyrektywa w sprawie siedlisk przyrodniczych 92/43/EWG [5]; xi) dyrektywa dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli 96/61/WE.		e) zapobieganiu zanieczyszczeniu wód związkami azotu pochodzącymi ze źródeł rolniczych, f) zapewnienie, żeby nie wystąpił znaczny wzrost stężeń substancji priorytetowych wykazujących tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze; 2) działania umożliwiające wdrożenie przepisów dotyczących ochrony wód związane z ocenami oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz na obszar Natura 2000;	
Zał. VI Część B	CZĘŚĆ B Poniżej podano otwarty wykaz dodatkowych środków, które Państwa Członkowskie mogą przyjąć w każdym obszarze dorzecza jako część programu środków, wymaganego na mocy art. 11 ust. 4: i) instrumenty prawne ii) instrumenty administracyjne iii) instrumenty ekonomiczne i fiskalne iv) wynegocjowane porozumienia dotyczące środowiska v) kontrole emisji vi) kodeksy dobrej praktyki vii) ponowne tworzenie i odtwarzanie terenów podmokłych viii) kontrole poboru wody ix) środki zarządzania popytem, między innymi promowanie przyjętej produkcji rolnej, takiej jak uprawa roślin o zmniejszonym zapotrzebowaniu na wodę na terenach narażonych na susze x) środki na rzecz efektywnego i ponownego użycia, między innymi promowanie technologii oszczędzających wodę w przemyśle i wodooszczędnych technik nawodnień xi) projekty konstrukcji xii) zakłady odsalania xiii) projekty rehabilitacyjne xiv) sztuczne odnawianie warstwy wodonośnej xv) projekty edukacyjne xvi) projekty badawcze, rozwojowe i pokazowe xvii) inne właściwe środki	**323 ust. 4**	4. Działania uzupełniające działania podstawowe są ukierunkowane w szczególności na osiągnięcie celów środowiskowych i mogą wskazywać: 1) środki prawne, administracyjne i ekonomiczne niezbędne do zapewnienia optymalnego wdrożenia przyjętych działań; 2) wynegocjowane porozumienia dotyczące korzystania ze środowiska; 3) działania na rzecz ograniczenia emisji; 4) zasady dobrej praktyki; 5) przywracanie i tworzenie terenów podmokłych; 6) działania służące efektywnemu korzystaniu z wody i ponownemu jej wykorzystaniu, przede wszystkim promowanie technologii polegających na efektywnym wykorzystaniu wody w przemyśle i oszczędzających wodę technik nawadniania; 7) przedsięwzięcia techniczne, badawcze, rozwojowe, demonstracyjne i edukacyjne.	
Zał. VII	ZAŁĄCZNIK VII PLANY GOSPODAROWANIA WODAMI W DORZECZU. Plany gospodarowania wodami w dorzeczu obejmują	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	następujące elementy: 1. ogólny opis charakterystyki obszaru dorzecza wymaganej na mocy art. 5 i załącznika II. Obejmuje on: 1.1. dla wód powierzchniowych: - odwzorowanie położenia i granic części wód, - odwzorowanie ekoregionów i typów części wód powierzchniowych w dorzeczu, - określenie warunków referencyjnych dla typów części wód powierzchniowych; 1.2 dla wód podziemnych: - odwzorowanie położenia i granic części wód podziemnych; Przytoczono tylko fragment przepisów.		wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
Zał. VIII	WSKAŹNIKOWY WYKAZ NAJWAŻNIEJSZYCH ZANIECZYSZCZEŃ 1. Organiczne związki chlorowcowe oraz substancje, które mogą tworzyć takie związki w środowisku wodnym. 2. Organiczne związki fosforu. 3. Związki cynoorganiczne. 4. Substancje i preparaty lub produkty ich rozkładu, wobec których udowodniono, że posiadają właściwości rakotwórcze lub mutagenne lub właściwości mogące zakłócać funkcje steroidogenowe, funkcje hormonów dotarczycowych, reprodukcyjne lub inne funkcje endokrynologiczne w lub za pośrednictwem środowiska wodnego. 5. Trwałe węglowodory oraz trwałe i biokumulujące się toksyczne substancje organiczne. 6. Cyjanki. 7. Metale i ich związki. 8. Arszenik i jego związki. 9. Biocydy i środki ochrony roślin. 10. Substancje w zawiesinie. 11. Substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	(w szczególności azotany i fosforany). 12. Substancje, które wywierają niekorzystny wpływ na bilans tlenu (i można dokonać ich pomiaru przy użyciu takich wskaźników jak BZT, ChZT itp.).		bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
Zał. IX	DOPUSZCZALNE WARTOŚCI EMISJI I ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI "Dopuszczalne wartości" oraz "cele jakościowe" ustalone w ramach dyrektyw przyjętych na podstawie dyrektywy 76/464/EWG uważane są odpowiednio za dopuszczalne wartości emisji i środowiskowe normy jakości do celów niniejszej dyrektywy. Są one ustalone w następujących dyrektywach: i) dyrektywa w sprawie zrzutów rtęci (82/176/EWG) [1]; ii) dyrektywa w sprawie zrzutów kadmu (83/513/EWG) [2]; iii) dyrektywa w sprawie rtęci (84/156/EWG) [3]; iv) dyrektywa w sprawie zrzutów heksachlorocycloheksanu (84/491/EWG) [4]; v) dyrektywa w sprawie zrzutów substancji niebezpiecznych (86/280/EWG) [5].	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	
Zał. X	WYKAZ SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH W DZIEDZINIE POLITYKI WODNEJ			Nie wymaga transpozycji
Zał. XI	MAPA A System A: Ekoregiony dla rzek i jezior MAPA B System A: Ekoregiony wód przejściowych i wód			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przybrzeżnych			
Dyrektywa 2008/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady				
1	Mając na celu osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych oraz zgodnie z przepisami i celami art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, niniejsza dyrektywa określa środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających przewidzianych w art. 16 tej dyrektywy.			Nie wymaga transpozycji
2	Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE i w art. 2 dyrektywy Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiającej, na mocy dyrektywy 2000/60WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód (20). Zastosowanie mają ponadto następujące definicje: 1) „matryca” oznacza element środowiska wodnego, a mianowicie wodę, osady lub florę i faunę; 2) „takson flory i fauny” oznacza konkretny takson wodny w randze taksonomicznej podtypu, gromady lub ich równoważnika.	**16 ust. 1 pkt 27** **349 ust. 1 pkt 1 lit. d**	Art. 16 ust. 1” 27) matrycy – rozumie się przez to element środowiska wodnego będący wodą, osadami, florą lub fauną; Art. 349 ust. 1 pkt 1: d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych,	
3.1-3.4	1. Bez uszczerbku dla ust. 1a państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dla poszczególnych części wód powierzchniowych oraz stosują te środowiskowe normy jakości zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku I część B. 1a. Bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w wersji obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r., a w szczególności dla osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d,** **115 ust. 1,** **556,** **349 ust. 1**	Art. 53: 2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	odniesieniu do substancji i środowiskowych norm jakości w niej wymienionych, państwa członkowskie wdrażają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dotyczące: (i) substancji o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A, w odniesieniu do których ustanowiono zmienione środowiskowe normy jakości obowiązujące od dnia 22 grudnia 2015 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2021 r. w drodze programów środków określonych w ramach planów gospodarowania wodami w dorzeczu na 2015 r. sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE; oraz (ii) nowo zidentyfikowanych substancji o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I cześć A, obowiązujących od dnia 22 grudnia 2018 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2027 r. oraz w celu zapobieżenia pogorszeniu się stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji. W tym celu państwa członkowskie do dnia 22 grudnia 2018 r. ustanowią i przedłożą Komisji uzupełniający program monitorowania i wstępny program środków obejmujących te substancje. Ostateczny program środków zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE ma zostać ustanowiony do dnia 22 grudnia 2021 r. oraz wdrożony i w pełni wprowadzony w życie jak najszybciej po tym terminie, nie później jednak niż do dnia 22 grudnia 2024 r. Do substancji wymienionych w ppkt (i) oraz (ii) akapitu pierwszego ma zastosowanie odpowiednio art. 4 ust. 4–9 dyrektywy 2000/60/WE. 2. W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla flory i fauny określone w załączniku I część A.		dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu; Art. 115. 1. W odniesieniu do następujących substancji priorytetowych: 1) bromowane difenyloetery, 2) fluoranten, 3) heksachlorobenzen, 4) heksachlorobutadien, 5) rtęć i jej związki, 6) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA), 7) dikofol, 8) kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS), 9) dioksyny i związki dioksynopodobne, 10) heksabromocyklodekany (HBCDD), 11) heptachlor i epoksyd heptachloru - ujętych w wykazie substancji priorytetowych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 114 stosuje się środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d. Art. 556. 1. W terminie do dnia 22 grudnia 2018 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska opracuje i przekaże Komisji Europejskiej dodatkowy program monitoringu wód powierzchniowych, wykonywany w ramach państwowego monitoringu środowiska, o którym mowa w art. 23 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688), dla następujących substancji priorytetowych: 1) dikofol; 2) kwas perfluorookatnosulfonowy i jego pochodne	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	W odniesieniu do substancji innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wód określone w załączniku I część A. 3. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru – w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii wód powierzchniowych – stosowania środowiskowej normy jakości dla matrycy, innej niż wyszczególniona w ust. 2 lub, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla taksonu flory i fauny innego niż wyszczególnione w załączniku I część A. Państwa członkowskie, które skorzystają z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, stosują odpowiednie środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A lub, jeśli żadna z norm nie została zawarta w matrycy lub taksonie flory i fauny, ustanawiają środowiskową normę jakości, która zapewni co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki zapewniają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A. Państwa członkowskie mogą korzystać z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie w przypadku, gdy metoda analizy stosowana w odniesieniu do wybranej matrycy lub taksonu flory i fauny spełnia minimalne kryteria w zakresie wyników określone w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. W przypadku gdy żadna matryca nie spełnia tych kryteriów, państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie było prowadzane z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów oraz aby metoda analizy sprawdzała się co najmniej równie dobrze jak metody dostępne dla matryc wyszczególnionych w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do danej substancji. 3a. W przypadku gdy na podstawie zmierzonych lub oszacowanych stężeń lub emisji w środowisku przy zastosowaniu środowiskowej normy jakości dla flory i fauny lub osadu zidentyfikowano potencjalne ryzyko dla		(PFOS); 3) chinoksyfen; 4) dioksyny i związki dioksynopodobne; 5) aklonifen; 6) bifenoks; 7) cybutryna; 8) cypermetryna; 9) dichlorfos; 10) heksabromocyklododekany (HBCDD); 11) heptachlor i epoksyd heptachloru; 12) terbutryna. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże Komisji Europejskiej propozycje działań zmierzających do osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych dla substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1. 3. W terminie do dnia 22 grudnia 2021 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do następujących substancji priorytetowych: 1) antracen; 2) bromowane difenyloetery; 3) fluoranten; 4) ołów i jego związki; 5) naftalen; 6) nikiel i jego związki; 7) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzone było również monitorowanie w wodach powierzchniowych i stosują środowiskową normę jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS) ustanowioną w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, o ile taka środowiskowa norma jakości została ustalona. 3b. W przypadku gdy, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2009/90/WE, wyliczona przeciętna wartość pomiaru przeprowadzonego z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów została określona jako „poniżej granicy oznaczalności", a „granica oznaczalności" dla tej techniki jest położona powyżej środowiskowej normy jakości, wynik dla oznaczanej substancji nie jest uwzględniany do celów oceny ogólnego stanu chemicznego tej części wód. 4. W przypadku substancji, w odniesieniu do których stosuje się środowiskową normę jakości dla osadów lub flory i fauny, państwa członkowskie monitorują substancję w odpowiedniej matrycy co najmniej raz w roku, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.		4. W terminie do dnia 22 grudnia 2027 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1. Art. 349. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych, e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań, g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej; 2) dla wód podziemnych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych, d) zakres i częstotliwość monitoringu, e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.	
3.5	5. Państwa członkowskie włączają do uaktualnionych planów gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE następujące informacje: a) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metod analitycznych oraz informacje dotyczące wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE; b) w odniesieniu do substancji, w przypadku których skorzystano z możliwości wyboru określonej w ust. 3 niniejszego artykułu: (i) powody i podstawy skorzystania z tej możliwości; (ii) w stosownych przypadkach, ustalone alternatywne środowiskowe normy jakości, dowody, że te środowiskowe normy jakości zapewniają co najmniej taki sam poziom	**317 ust. 1 pkt 23 i 24**	23) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metodyk referencyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, w odniesieniu do substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, oraz informacje dotyczące wyników tych metodyk, z uwzględnieniem minimalnych kryteriów w zakresie wyników danej metodyki; 24) uzasadnienie częstotliwości prowadzenia monitoringu substancji priorytetowych określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	ochrony jak środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A – łącznie z danymi i metodologią zastosowaną w celu ustalenia tych środowiskowych norm jakości – oraz kategorie wód powierzchniowych, w odniesieniu do których miałyby one zastosowanie; (iii) do celów porównania z informacjami, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu – granice oznaczalności metod analitycznych w przypadku matryc określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, łącznie z informacjami dotyczącymi wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE; c) uzasadnienie częstotliwości monitorowania zastosowanej zgodnie z ust. 4, jeśli odstępy czasowe między poszczególnymi działaniami monitorującymi są dłuższe niż 1 rok.			
3.5a	5a. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, aby za pośrednictwem centralnego publicznie dostępnego portalu zostały udostępnione w postaci elektronicznej zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (21) uaktualnione plany gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzone zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE, zawierające wyniki i opis wpływu środków podjętych w celu zapobiegania chemicznemu zanieczyszczeniu wód powierzchniowych oraz sprawozdanie tymczasowe opisujące postęp we wdrażaniu planowanego programu środków zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.	**318 ust. 6-7**	6. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do opracowania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. 7. Do aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przepisy ust. 1-6 stosuje się odpowiednio.	
3.6	6. Państwa członkowskie przeprowadzają analizę długoterminowych trendów stężeń tych substancji priorytetowych wymienionych w załączniku I część A, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub florze i faunie, ze szczególnym uwzględnieniem substancji o numerach 2, 5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 28, 30, 34, 35, 36, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A, na podstawie wyników monitorowania stanu wód powierzchniowych	**349 ust. 1**	Art. 349. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	prowadzonego zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE. Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie podejmują działania w celu zapewnienia, aby nie nastąpił znaczny wzrost takich stężeń w osadach lub właściwej florze i faunie. Państwa członkowskie określają częstotliwość prowadzenia monitorowania w osadach lub florze i faunie, pozwalającą zapewnić wystarczające dane do przeprowadzenia wiarygodnej analizy tendencji długoterminowych. Zasadniczo monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.		a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych, e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu, f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań, g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej; 2) dla wód podziemnych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			monitorowania, c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych, d) zakres i częstotliwość monitoringu, e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.	
3.7-3.8b	7. Komisja dokonuje analizy postępu naukowo-technicznego, w tym wniosków z ocen ryzyka, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/60/WE, oraz informacji pochodzących z rejestru substancji udostępnionych publicznie zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, a w razie potrzeby proponuje dokonanie przeglądu środowiskowych norm jakości określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 294 TFUE, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE. 8. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10 w celu dostosowania, gdy jest to konieczne, pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy do postępu naukowego lub technicznego. 8a. W celu ułatwienia wdrażania niniejszego artykułu opracowuje się w ramach trwającego procesu wdrażania dyrektywy 2000/60/WE, w miarę możliwości do dnia 22 grudnia 2014 r., wytyczne techniczne dotyczące strategii monitorowania i metod analitycznych dla substancji, w tym pobierania próbek oraz monitorowania flory i fauny. W szczególności wytyczne obejmują: a) monitorowanie substancji w faunie i florze określone w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu; b) w przypadku nowo zidentyfikowanych substancji (o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A) oraz substancji, dla których ustalono bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości (o numerach			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A), metody analityczne zgodne z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników ustanowionymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. 8b. W przypadku substancji, w odniesieniu do których do dnia 22 grudnia 2014 r. nie zostaną przyjęte wytyczne techniczne, termin 22 grudnia 2015 r., o którym mowa w ust. 1a ppkt (i), przedłuża się do dnia 22 grudnia 2018 r., zaś termin 22 grudnia 2021 r., o którym mowa w tym podpunkcie, przedłuża się do dnia 22 grudnia 2027 r.			
4	1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć strefy mieszania przylegające do punktów zrzutu. W takich strefach mieszania stężenie jednej lub kilku substancji wymienionych w części A załącznika I może przekroczyć odpowiednie środowiskowe normy jakości, o ile nie ma to wpływu na przestrzeganie tych norm w pozostałej jednolitej części wód powierzchniowych. 2. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania włączają do planów gospodarowania wodami w dorzeczach, opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, opis: a) podejścia i metodologii stosowanych przy określaniu takich stref; oraz b) środków podjętych w celu ograniczenia w przyszłości zasięgu stref mieszania, takich jak środki podjęte na podstawie art. 11 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2000/60/WE lub przegląd pozwoleń wydanych na podstawie dyrektywy 2008/1/WE lub wcześniejszych przepisów, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE. 3. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania zapewniają, że zasięg takiej strefy jest: a) ograniczony do miejsc znajdujących się w pobliżu punktów zrzutu; b) proporcjonalny, z uwzględnieniem stężeń substancji	**53 ust. 2 pkt 4,** **321**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu; Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zanieczyszczających w punkcie zrzutu oraz zawartych we wcześniejszych regulacjach warunków dotyczących emisji substancji zanieczyszczających, takich jak zezwolenia lub pozwolenia, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE i wszelkich innych stosownych przepisach prawa wspólnotowego, w oparciu o najlepsze dostępne techniki i zgodnie z art. 10 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności po poddaniu tych uprzednich regulacji przeglądowi.		1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
5.1	Na podstawie informacji zebranych zgodnie z art.5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE, na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 oraz innych dostępnych danych przez państwa członkowskie opracowują wykaz, obejmujący mapy, jeżeli są dostępne, emisji, zrzutów i strat wszystkich substancji priorytetowych i substancji zanieczyszczających wymienionych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla każdego obszaru dorzecza lub części obszaru dorzecza znajdujących się na ich terytorium, w tym w stosownych przypadkach, ich stężenie w osadach oraz florze i faunie.	**316 ust. 1 pkt 8**	Art. 316. 1. W celu opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, sporządza się następujące dokumentacje planistyczne: 1) wykazy jednolitych części wód; 2) charakterystyki jednolitych części wód ze wskazaniem sztucznych i silnie zmienionych jednolitych części wód oraz jednolitych części wód zagrożonych nieosiągnięciem celów środowiskowych; 3) identyfikacje znaczących oddziaływań antropogenicznych oraz ocenę ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 4) identyfikację oddziaływań zmian poziomów wód podziemnych; 5) rejestr wykazów obszarów chronionych; 6) analizy ekonomiczne związane z korzystaniem z wód; 7) programy monitoringu wód; 8) wykazy wielkości emisji i stężeń:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			a) substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, b) substancji innych niż wskazane w lit. a, powodujących zanieczyszczenie – dla których zostały określone środowiskowe normy jakości.	
5.2-5.4	2. Okres referencyjny dla określenia wartości substancji zanieczyszczających, które zostaną umieszczone w wykazach, o których mowa w ust. 1, wynosi jeden rok między rokiem 2008 a 2010. Niemniej jednak dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG, pozycje do wpisu mogą być wyliczone jako średnia z lat 2008, 2009 i 2010. 3. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy opracowane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, określające w nich odnośne okresy referencyjne, zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości ustanowionymi w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. 4. Państwa członkowskie uaktualniają swoje wykazy w ramach przeglądów analiz określonych w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE. Okresem referencyjnym dla ustalenia wartości w uaktualnionych wykazach jest rok poprzedzający przewidzianą datę zakończenia analizy. Dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG wartości w wykazie mogą być wyliczone jako średnia z trzech lat poprzedzających datę zakończenia analizy. Państwa członkowskie publikują uaktualnione wykazy w swoich uaktualnionych planach gospodarowania wodami w dorzeczach zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE.	**316 ust. 3**	3. Okresem referencyjnym dla określenia wartości substancji zawartych w aktualizowanych wykazach, o których mowa w ust. 1 pkt 8, jest rok poprzedzający termin zakończenia opracowywania tych wykazów, a dla substancji czynnych dopuszczonych do wykorzystania w środkach ochrony roślin wartości tych substancji można przedstawić jako wartości uśrednione z 3 lat poprzedzających termin zakończenia opracowywania tych wykazów.	
5.5	5. Do roku 2018 Komisja sprawdza, czy wartości emisji, zrzutów i strat podane w wykazie zbliżają się do wartości			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zgodnych z celami dotyczącymi redukcji lub zaprzestania emisji, zrzutów i strat określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iv) dyrektywy 2000/60/WE, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 4 i 5 tej dyrektywy.			
6	1. Państwo członkowskie nie dopuszcza się zaniedbania swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy w wyniku przekroczenia środowiskowej normy jakości, o ile może wykazać, że: a) przekroczenie wiązało się ze źródłem zanieczyszczenia znajdującym się poza jurysdykcją tego państwa członkowskiego; b) w związku z takim zanieczyszczeniem transgranicznym państwo to nie mogło podjąć skutecznych środków w celu spełnienia stosownych środowiskowych norm jakości; i c) państwo to zastosowało mechanizmy koordynacji określone w art. 3 dyrektywy 2000/60/WE i w odpowiedni sposób skorzystało z przepisów art. 4 ust. 4, 5 i 6 tej dyrektywy w odniesieniu do jednolitych części wód, na które niekorzystny wpływ wywiera zanieczyszczenie transgraniczne. 2. Państwa członkowskie wykorzystują mechanizmy ustanowione w art. 12 dyrektywy 2000/60/WE w celu przekazania Komisji informacji niezbędnych w okolicznościach określonych w ust. 1 niniejszego artykułu oraz zamieszczenia w stosownych planach gospodarowania wodami w dorzeczach podsumowania środków przyjętych w związku z zanieczyszczeniem transgranicznym zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości na mocy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.			Nie wymaga transpozycji
7-15, z wyjątkiem art. 8b	1. W odniesieniu do substancji priorytetowych, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzeń (WE) nr 1907/2006, (WE) nr 1107/2009 (22), (UE) nr 528/2012 (23) lub dyrektywy 2010/75/UE (24), Komisja na			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
ust. 3 i 4	podstawie wyniku regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE na mocy art. 16 ust. 4 tej dyrektywy ocenia, czy środki ustanowione na szczeblu unijnym i na szczeblu państw członkowskich są wystarczające do osiągnięcia środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych lub do osiągnięcia celu zakładającego zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) oraz z art. 16 ust. 6 dyrektywy 2000/60/WE. 2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyniku oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z harmonogramem określonym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE i w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie wnioski, w tym dotyczące środków kontroli. 3. Jeżeli wyniki sprawozdania wskazują, że potrzebne mogą być dodatkowe środki na szczeblu unijnym lub na szczeblu państw członkowskich, aby ułatwić zapewnienie zgodności z dyrektywą 2000/60/WE w odniesieniu do określonej substancji zatwierdzonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 lub rozporządzeniem (UE) nr 528/2012, państwa członkowskie lub Komisja stosują, odpowiednio, art. 21 lub 44 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 lub art. 15 lub 48 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do danej substancji lub produktów zawierających tę substancję. W odniesieniu do substancji, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, Komisja wszczyna w stosownych przypadkach procedurę, o której mowa w art. 59, 61 lub 69 tego rozporządzenia. Przy stosowaniu przepisów rozporządzeń, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, państwa członkowskie i Komisja uwzględniają wszelkie oceny ryzyka, analizy społeczno-ekonomiczne lub analizy kosztów i korzyści wymagane na mocy tych rozporządzeń, w tym w zakresie dostępności rozwiązań alternatywnych.			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	Przytoczono tylko fragment przepisów.			
8b ust. 3 i 4	3. Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji znajdującej się na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej 12 miesięcy. Dla pierwszej listy obserwacyjnej okres monitorowania rozpoczyna się w dniu 14 września 2015 r. lub w terminie sześciu miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później. Państwa członkowskie rozpoczynają monitorowanie każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach w terminie sześciu miesięcy od jej umieszczenia na liście. Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację monitorowania oraz dodatkowo jedną stację, jeżeli ma ponad milion mieszkańców oraz dodatkowo liczbę stacji równą jego obszarowi geograficznemu wyrażonemu w km2 podzielonemu przez 60 000 (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej) oraz liczbę stacji równą liczbie jego ludności podzielonej przez pięć mln (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej). Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji monitorowania oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają sposoby użytkowania oraz możliwości pojawienia się tej substancji. Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku. Jeśli państwo członkowskie dostarcza wystarczające, porównywalne, reprezentatywne i aktualne dane z monitorowania dotyczące danej substancji w ramach istniejących programów monitorowania lub badań, może zdecydować, że w odniesieniu do danej substancji nie będzie prowadzić dodatkowego monitorowania w ramach mechanizmu listy obserwacyjnej, pod warunkiem że substancja ta była monitorowana z zastosowaniem metod spełniających wymogi wytycznych technicznych opracowanych przez Komisję zgodnie z art. 8b ust. 5.	**118-119 ust. 1 i 2**	Art. 118. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi monitoring substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, przez okres co najmniej 12 miesięcy, w co najmniej 15 reprezentatywnych punktach pomiarowo-kontrolnych. 2. Wybierając reprezentatywne punkty pomiarowo-kontrolne, o których mowa w ust. 1, oraz określając terminy badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uwzględnia sposoby użytkowania oraz możliwość pojawienia się danej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego w tym środowisku. 3. Monitoring każdej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego zawartej na liście obserwacyjnej rozpoczyna się nie później niż z dniem, w którym upływa 6 miesięcy od dnia umieszczenia tej substancji na tej liście. Art. 119. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie obejmujące wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji. 2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się w terminie 21 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	4. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 3. W odniesieniu do pierwszej listy obserwacyjnej wyniki monitorowania mają zostać przedstawione w terminie 15 miesięcy od dnia 14 września 2015 r. lub w terminie 21 miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. W odniesieniu do każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania w terminie 21 miesięcy od umieszczenia substancji na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące reprezentatywności stacji monitorowania i strategii monitorowania.			
Zał. I	ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI DLA SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH ORAZ DLA NIEKTÓRYCH INNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;.	
Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu				
1	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia szczególne środki, określone w art. 17 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE, w celu zapobiegania i ochrony przed zanieczyszczeniem wód podziemnych. Środki te obejmują w szczególności: a) kryteria oceny dobrego stanu chemicznego wód podziemnych; oraz b) kryteria służące identyfikacji i odwróceniu znaczących i utrzymujących się trendów wzrostowych oraz kryteria służące definiowaniu początkowych punktów odwrócenia takich trendów. 2. Niniejsza dyrektywa uzupełnia zawarte w dyrektywie 2000/60/WE przepisy zapobiegające wprowadzaniu zanieczyszczeń do wód podziemnych lub ograniczające je oraz ma na celu zapobieganie pogarszaniu się stanu wszystkich jednolitych części wód podziemnych.			Nie wymaga transpozycji
2	Do celów niniejszej dyrektywy, oprócz definicji określonych w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE stosuje się następujące definicje: 1) „norma jakości wód podziemnych” oznacza normę jakości środowiska określoną jako stężenie danego zanieczyszczenia, grupy zanieczyszczeń lub wskaźnika zanieczyszczenia w wodach podziemnych, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska; 2) „wartość progowa” oznacza normę jakości wód podziemnych ustaloną przez państwa członkowskie zgodnie z art. 3; 3) „znaczący i utrzymujący się trend wzrostowy” oznacza każdy statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia zanieczyszczenia, grupy	**53 ust. 1 pkt 6,** **53 ust. 3 pkt 4,** **53 ust. 4 pkt 1 i 2,** **59 pkt 1,** **60 ust. 2**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. 3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zanieczyszczeń lub wskaźnika zanieczyszczeń w wodach podziemnych, w związku z którym stwierdzono konieczność odwrócenia trendu zgodnie z art. 5; 4) „wprowadzanie zanieczyszczeń do wód podziemnych" oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie zanieczyszczeń do wód podziemnych spowodowane działalnością człowieka; 5) „wartość tła" oznacza stężenie substancji lub wartość wskaźnika w części wód podziemnych nieodpowiadające żadnym lub odpowiadające bardzo nieznacznym zmianom spowodowanym działalnością człowieka w porównaniu ze stanem pozbawionym szkodliwych wpływów; 6) „poziom początkowy" oznacza przeciętne stężenie, zmierzone przynajmniej w latach referencyjnych 2007 i 2008 na podstawie programów monitorowania wdrożonych zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE lub, w przypadku substancji wykrytych po upływie lat referencyjnych, w pierwszym okresie, dla którego dostępne są reprezentatywne dane z monitorowania.		oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę przy określaniu wartości progowych: 4) warunki hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące bilansu wodnego i poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego, z uwzględnieniem przypadków gdy podwyższone poziomy wartości tła elementów fizykochemicznych występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, przy czym przez wartość tła rozumie się stężenie substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik odpowiadające warunkom naturalnym w tej jednolitej części wód podziemnych albo w nieznacznym stopniu odbiegające od warunków naturalnych w wyniku działalności człowieka przy czym przy określaniu poziomów tła przyjmuje się że: a) poziomy tła powinny być określane na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych oraz na podstawie wyników monitoringu wód podziemnych, b) monitoring wód podziemnych i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i skład chemiczny wód podziemnych są zróżnicowane w pionie i w poziomie, c) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitoringu wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określane w oparciu o te ograniczone dane z monitoringu, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są dostępne, d) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitoringu wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitoringu są wystarczające;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę: 1) normy jakości wód podziemnych rozumiane jako normy jakości środowiska, określone w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, odpowiadające stężeniu danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonych jako wskaźnik, które nie powinny być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi, oraz dotychczasowe wartości progowe; 2) konieczność zmiany wartości progowych, jeżeli nowe informacje o substancjach zanieczyszczających, grupach substancji zanieczyszczających lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu; Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest: 1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń; Art. 60. 2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.1-3.2	1. Do celów oceny stanu chemicznego jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części, zgodnie z sekcją 2.3 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie stosują następujące kryteria: a) normy jakości wód podziemnych określone w załączniku I; b) wartości progowe stężenia zanieczyszczeń, grup zanieczyszczeń i wskaźników zanieczyszczeń, zidentyfikowanych na terytorium danego państwa członkowskiego jako przyczyniające się do uznania jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części za zagrożoną, określone przez państwa członkowskie zgodnie z procedurą opisaną w części A załącznika II, z uwzględnieniem co najmniej wykazu zawartego w części B załącznika II. Podstawą wartości progowych dla dobrego stanu chemicznego są ochrona wód podziemnych zgodnie z załącznikiem II, część A, pkt 1, 2 i 3, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu oraz wzajemnego oddziaływania na sąsiadujące wody powierzchniowe i ekosystemy naziemne oraz tereny podmokłe będące bezpośrednio zależne od nich oraz tego, że wartości te uwzględniają, między innymi, wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii oraz ekotoksykologii. 2. Wartości progowe mogą być ustalane na poziomie kraju, dorzecza lub części dorzecza międzynarodowego znajdującej się na terytorium danego państwa członkowskiego, lub na poziomie jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części.	**53 ust. 1, 53 ust. 3 pkt 1 i 6**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. 3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę przy określaniu wartości progowych: 1) wpływ oraz wzajemne oddziaływania wód podziemnych na ekosystemy wodne pozostające w związku hydraulicznym z tymi wodami oraz ekosystemy lądowe zależne od tych wód; 6) wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii i ekotoksykologii	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.3-3.4	3. W odniesieniu do jednolitych części wód podziemnych znajdujących się na terytorium dwóch lub większej liczby państw członkowskich oraz jednolitych części wód podziemnych, w obrębie których przepływ wód podziemnych przecina granicę państwa członkowskiego, państwa członkowskie zapewniają skoordynowane ustalanie wartości progowych przez zainteresowane państwa członkowskie, zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE. 4. W przypadku, gdy jednolita część wód podziemnych lub grupa takich części wykracza poza obszar Wspólnoty, zainteresowane państwo(-a) członkowskie podejmuje(-ą) starania zmierzające do skoordynowanego ustalania wartości progowych wspólnie z zainteresowanym(-i) państwem(-ami) nie będącymi państwem(-ami) członkowskim(-i), zgodnie z art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/60/WE.	**53 ust. 4 pkt 5-6**	4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę: 5) współpracę z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie skoordynowanego ustalenia wartości progowych w odniesieniu do jednolitych części wód podziemnych, których część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz jednolitych części wód podziemnych, w obrębie których przepływ wód podziemnych przecina granicę z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej; 6) możliwość skoordynowanego ustalenia wartości progowych z właściwymi organami państw nienależących do Unii Europejskiej, w przypadku gdy jednolita część wód podziemnych lub grupa takich części znajdują się na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej.	
3.5	5. Państwa członkowskie ustalają po raz pierwszy wartości progowe, zgodnie z ust. 1 lit. b), nie później niż do dnia 22 grudnia 2008 r. Wszelkie ustalone wartości progowe ogłasza się w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, opracowywanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, włączając w to podsumowanie informacji określonych w części C załącznika II do niniejszej dyrektywy.	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.6	6. Państwa członkowskie, z uwagi na ochronę zdrowia ludzkiego oraz środowiska, dokonują zmian wykazu wartości progowych, jeżeli nowe informacje o zanieczyszczeniach, grupach zanieczyszczeń lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu. Wartości progowe mogą być usuwane z wykazu, jeżeli dana jednolita część wód podziemnych nie jest już narażona na zagrożenie ze strony danych zanieczyszczeń, grup zanieczyszczeń lub wskaźników zanieczyszczeń. Wszelkie takie zmiany wykazu wartości progowych podlegają zgłoszeniu w ramach okresowych przeglądów planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	**53 ust. 4 pkt 2-3,** **321**	Art. 53. 4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę: 2) konieczność zmiany wartości progowych, jeżeli nowe informacje o substancjach zanieczyszczających, grupach substancji zanieczyszczających lub wskaźnikach zanieczyszczeń wskazują na potrzebę ustalenia wartości progowej dla nowej substancji, zmianę istniejącej wartości progowej lub ponownego uwzględnienia wartości progowej uprzednio usuniętej z wykazu; 3) możliwość usunięcia wartości progowych, jeżeli dana jednolita część wód podziemnych nie jest już narażona na zagrożenie ze strony danych substancji zanieczyszczających, grup substancji zanieczyszczających lub wskaźników zanieczyszczeń; Art. 321. 1. Rada Ministrów, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
3.7	7. Na podstawie informacji przedstawianych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 5, Komisja publikuje sprawozdanie nie później niż do dnia 22 grudnia 2009 r.			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
4.1-4.3	1. Państwa członkowskie stosują procedurę opisaną w ust. 2 w celu oceny stanu chemicznego jednolitej części wód podziemnych. Przy przeprowadzaniu tej procedury, państwa członkowskie mogą w stosownych przypadkach grupować jednolite części wód podziemnych zgodnie z załącznikiem V do dyrektywy 2000/60/WE. 2. Jednolitą część wód podziemnych lub grupę takich części uważa się za będącą w dobrym stanie chemicznym, jeżeli: a) odpowiednie monitorowanie wykazuje, że spełnione są warunki przedstawione w pkt 2.3.2 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE; lub b) wartości określające normy jakości wód podziemnych wymienione w załączniku I, i odpowiednie wartości progowe, ustalone zgodnie z art. 3 i załącznikiem II, nie są przekroczone w żadnym punkcie obserwacyjnym w danej jednolitej części wód podziemnych lub grupie takich części; lub c) dana wartość normy jakości wód podziemnych lub wartość progowa jest przekroczona w jednym lub większej liczbie punktów obserwacyjnych, ale odpowiednie badanie przeprowadzone zgodnie z załącznikiem III potwierdza, że: (i) na podstawie oceny, o której mowa w ust. 3 załącznika III, stężeń zanieczyszczeń przewyższających normy jakości wód podziemnych lub wartości progowe nie uważa się za stanowiące istotne ryzyko dla środowiska, z uwzględnieniem, w odpowiednich przypadkach, wielkości zmienionej jednolitej części wód podziemnych; (ii) spełnione są pozostałe warunki dobrego stanu chemicznego wód podziemnych, określone w tabeli 2.3.2 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE, zgodnie z ust. 4 załącznika III do niniejszej dyrektywy; (iii) dla części wód podziemnych określonych zgodnie	**53 ust. 1**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE spełnione są wymogi określone w art. 7 ust. 3 tej dyrektywy, zgodnie z ust. 4 załącznika III do niniejszej dyrektywy; (iv) zanieczyszczenia nie naruszają w istotny sposób możliwości wykorzystywania danej jednolitej części wód podziemnych ani żadnej z jednolitych części wód podziemnych tworzących grupę do celów związanych z działalnością człowieka. 3. Wybór stacji monitorowania wód podziemnych musi odpowiadać wymogom załącznika V sekcja 2.4 do dyrektywy 2000/60/WE co do takiego jej zaprojektowania, aby umożliwiała pozyskiwanie spójnego i całościowego obrazu stanu chemicznego wód podziemnych oraz reprezentatywnych danych z monitorowania.			
4.4	4. Państwa członkowskie publikują podsumowanie wyników oceny stanu chemicznego wód podziemnych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE. Podsumowanie to, dokonywane na poziomie dorzecza lub części międzynarodowego dorzecza znajdującej się na terytorium danego państwa członkowskiego, zawiera również wyjaśnienie, w jaki sposób w ostatecznej ocenie uwzględniono przekroczenia norm jakości wód podziemnych lub wartości progowych w poszczególnych punktach obserwacyjnych.	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
4.5	5. Jeżeli jednolita część wód podziemnych jest sklasyfikowana jako będąca w dobrym stanie chemicznym zgodnie z ust. 2 lit. c), państwa członkowskie podejmują wszelkie środki, zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE, jakie mogą być konieczne dla zapewnienia ochrony tych ekosystemów wodnych, ekosystemów lądowych oraz możliwości wykorzystania przez ludzi wód podziemnych zależnych od jednolitej części wód podziemnych, reprezentowanej przez punkt lub punkty monitoringu, w których nastąpiło przekroczenie norm jakości wód podziemnych lub wartości progowej.	**59** **60 ust. 1**	Art. 59. Celem środowiskowym dla jednolitych części wód podziemnych jest: 1) zapobieganie lub ograniczanie wprowadzania do nich zanieczyszczeń; 2) zapobieganie pogorszeniu oraz poprawa ich stanu; 3) ochrona i podejmowanie działań naprawczych, a także zapewnianie równowagi między poborem a zasilaniem tych wód, tak aby osiągnąć ich dobry stan. Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza.	
5.1-5.3	1. Państwa członkowskie identyfikują wszelkie znaczące i utrzymujące się trendy wzrostowe stężenia zanieczyszczeń, grup zanieczyszczeń lub wskaźników zanieczyszczeń występujących w obrębie jednolitych części wód podziemnych lub grup takich części, które zostały uznane za zagrożone, i definiują początkowy punkt odwrócenia takich trendów, zgodnie z załącznikiem IV. 2. Państwa członkowskie, zgodnie z załącznikiem IV część B, doprowadzają do odwrócenia trendów stwarzających znaczące zagrożenie dla jakości ekosystemów wodnych lub lądowych, dla zdrowia ludzkiego lub dla rzeczywistych lub potencjalnych możliwości uzasadnionego korzystania ze środowiska wodnego, poprzez program środków działania, o którym mowa w art. 11 dyrektywy 2000/60/WE, w celu postępującego zmniejszenia zanieczyszczenia wód podziemnych i zapobiegania pogarszaniu się ich stanu. 3. Państwa członkowskie definiują początkowy punkt odwrócenia takich trendów jako określony odsetek wartości wyznaczających normy jakości wód podziemnych określone w załączniku I i wartości progowych ustalonych zgodnie z art. 3, na podstawie wykrytego trendu i związanego z nim zagrożenia dla środowiska, zgodnie z częścią B pkt 1 załącznika IV.	**60,** **53**	Art. 60. 1. Cel środowiskowy, o którym mowa w art. 59, realizuje się przez podejmowanie działań zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. 2. Działania, o których mowa w ust. 1, polegają w szczególności na stopniowym redukowaniu zanieczyszczenia wód podziemnych przez odwracanie znaczących i utrzymujących się tendencji wzrostowych zanieczyszczenia powstałego w wyniku działalności człowieka, przy czym znacząca i utrzymująca się tendencja wzrostowa oznacza znaczący statystycznie i pod względem środowiskowym istotny wzrost stężenia substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik w jednolitej części wód podziemnych. Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
5.4	4. W planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, które mają być przedstawiane zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie dokonują podsumowania określającego: a) sposób, w jaki ocena trendów na podstawie danych z poszczególnych punktów monitoringu w obrębie jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części wpłynęła na stwierdzenie, zgodnie z sekcją 2.5 załącznika V wyżej wymienionej dyrektywy, że w tych częściach wód podziemnych występuje znaczący i utrzymujący się trend wzrostowy stężenia wszelkiego typu zanieczyszczeń lub ma miejsce odwrócenie tego trendu; oraz b) przyczyny przyjęcia początkowych punktów zdefiniowanych zgodnie z ust. 3.	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
5.5	5. Jeżeli jest to konieczne do oceny wpływu istniejących stref zanieczyszczonych w obrębie jednolitych części wód podziemnych, mogących stanowić zagrożenie dla osiągnięcia celów określonych w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności pochodzących ze źródeł punktowych i skażeń na powierzchni terenu, państwa członkowskie przeprowadzają dodatkową ocenę trendów odnoszących się do wykrytych zanieczyszczeń w celu potwierdzenia, że plamy zanieczyszczeń pochodzących ze skażonych miejsc nie rozszerzają się, nie powodują pogorszenia stanu chemicznego danej jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części oraz nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska. Podsumowanie wyników tych ocen zamieszcza się w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, które mają być przedstawiane zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE.	**53** **321**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	
6.1-6.2	1. Aby osiągnąć cel, jakim jest zapobieganie wprowadzaniu zanieczyszczeń do wód podziemnych lub ich ograniczenie, ustalony zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (i) dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie zapewniają, że program środków działania, określony zgodnie z art. 11 tej dyrektywy, obejmuje: a) wszystkie środki niezbędne dla zapobiegania wprowadzaniu wszelkich substancji niebezpiecznych do wód podziemnych, bez uszczerbku dla ust. 2 i 3. Identyfikując takie substancje, państwa członkowskie biorą w szczególności pod uwagę substancje niebezpieczne należące do rodzin lub grup zanieczyszczeń, o których mowa w pkt 1–6 załącznika VIII do dyrektywy 2000/60/WE, jak również substancje należące do rodzin lub grup zanieczyszczeń, o których mowa w pkt 7–9 tego załącznika, o ile są one uważane za niebezpieczne; b) w odniesieniu do zanieczyszczeń wymienionych w załączniku VIII do dyrektywy 2000/60/WE, które nie są uważane za niebezpieczne, i wszelkich pozostałych zanieczyszczeń innych niż niebezpieczne, niewymienionych w tym załączniku, uważanych przez państwa członkowskie za faktyczne lub potencjalne niebezpieczeństwo zanieczyszczenia – wszelkie niezbędne środki niezbędne dla ograniczenia ich wprowadzania do wód podziemnych, tak aby zapewnić, że	**323 ust. 1-2 pkt 10, 12-14**	Art. 323. 1. Zestaw działań, o którym mowa w art. 317 ust. 1 pkt 7, określa działania podstawowe i działania uzupełniające zmierzające do poprawy lub utrzymania dobrego stanu wód na obszarach dorzeczy. 2. Działania podstawowe są ukierunkowane na spełnienie minimalnych wymogów i obejmują: 10) działania służące eliminowaniu lub ograniczaniu zanieczyszczeń ze źródeł obszarowych, w tym stanowienie przepisów prawa powszechnie obowiązującego; 12) niewprowadzanie zanieczyszczeń bezpośrednio do wód podziemnych, rozumiane jako wprowadzanie w inny sposób niż przez przesiąkanie przez glebę i podglebie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w odrębnych przepisach, o ile nie zagrożą one osiągnięciu celów środowiskowych dla jednolitych części wód podziemnych; 13) działania służące eliminowaniu substancji priorytetowych z wód powierzchniowych oraz stopniowemu ograniczaniu innych zanieczyszczeń, jeżeli mogłyby one zagrozić osiągnięciu celów środowiskowych ustalonych dla tych wód; 14) działania zapobiegające uwalnianiu w znaczących ilościach substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego z instalacji technicznych, a także służące zapobieganiu lub łagodzeniu skutków zanieczyszczeń niedających się przewidzieć, w tym przez stosowanie systemów wczesnego ostrzegania, a w przypadku zaistnienia niedających się przewidzieć okoliczności niezbędne środki dla zredukowania zagrożeń dla ekosystemów wodnych.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	wprowadzanie ich nie spowoduje pogorszenia lub znaczących i utrzymujących się trendów wzrostowych stężenia zanieczyszczeń w wodach podziemnych. Środki takie uwzględniają co najmniej ustalone zasady najlepszej praktyki, w tym najlepsze praktyki środowiskowe i najlepsze dostępne techniki określone w odpowiednich przepisach wspólnotowych. W celu ustanowienia środków, o których mowa w lit. a) lub b), państwa członkowskie mogą w pierwszej kolejności określić okoliczności decydujące o tym, czy zanieczyszczenia wymienione w załączniku VIII do dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności podstawowe metale i ich związki, o których mowa w pkt 7 tego załącznika, należy uważać za niebezpieczne, czy też nie. 2. Wszędzie tam, gdzie jest to technicznie możliwe, bierze się pod uwagę zanieczyszczenia ze źródeł rozproszonych, mające wpływ na stan chemiczny wód podziemnych.			
6.3-6.4	3. Bez uszczerbku dla wszelkich bardziej rygorystycznych wymogów określonych w innych przepisach wspólnotowych, państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania środków wymaganych na podstawie ust. 1 wprowadzanie zanieczyszczeń, które: a) wynikają z bezpośrednich zrzutów dozwolonych zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. j) dyrektywy 2000/60/WE; b) ze względu na ich ilość i stężenie są uważane przez właściwe organy za tak niewielkie, że wykluczają jakiekolwiek obecne lub przyszłe zagrożenie pogorszeniem jakości wód podziemnych, do których są wprowadzane; c) są skutkiem wypadku lub wyjątkowych okoliczności zaistniałych z przyczyn naturalnych, których nie można było realnie przewidzieć, uniknąć lub złagodzić; d) wynikają ze sztucznego zasilania lub uzupełniania jednolitych części wód podziemnych, dozwolonego zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. f) dyrektywy 2000/60/WE;			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	e) w opinii właściwych organów nie można zapobiec lub ograniczyć ze względów technicznych bez stosowania: (i) środków powodujących zwiększone zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub jakości środowiska jako całości; lub (ii) nieproporcjonalnie kosztownych środków służących usuwaniu zanieczyszczeń ze skażonego gruntu lub podglebia lub innych sposobów ochrony przed ich przesączaniem się przez skażony grunt lub podglebie; lub (f) wynikają z ingerencji w wody powierzchniowe podejmowanych w celach, między innymi, łagodzenia skutków powodzi i susz oraz zarządzania wodami i drogami wodnymi, w tym na szczeblu międzynarodowym. Działania takie, w tym wykonywanie przekopów, pogłębianie, przenoszenie i zrzucanie osadów w wodach powierzchniowych, prowadzi się na ogólnie obowiązujących zasadach oraz, w odpowiednich przypadkach, na podstawie pozwoleń i zezwoleń wydawanych zgodnie z takimi zasadami, określonymi w tym celu przez państwa członkowskie, o ile tak wprowadzane zanieczyszczenia nie stanowią przeszkody dla osiągnięcia celów środowiskowych ustalonych dla danych jednolitych części wód zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2000/60/WE. Z wyłączeń przewidzianych w lit. a) do f) można skorzystać jedynie w przypadku, gdy właściwe organy państw członkowskich stwierdzą, że jest przeprowadzane skuteczne monitorowanie wód podziemnych, których to dotyczy zgodnie z pkt. 2.4.2 załącznika V dyrektywy 2000/60/WE, lub inne stosowne monitorowanie. 4. Właściwe organy państw członkowskich prowadzą rejestr wyłączeń, o których mowa w ust. 3, w celu powiadamiania o nich Komisji na jej żądanie.			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
7-14	7. W okresie od 16 stycznia 2009 do dnia 22 grudnia 2013 r. wszelkie nowe procedury udzielania zezwoleń zgodnie z art. 4 i 5 dyrektywy 80/68/EWG uwzględniają wymogi określone w art. 3, 4 i 5. 8. 1. Załącznik II część A i C oraz załączniki III i IV mogą być zmieniane wraz z postępem naukowo-technicznym zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2, z uwzględnieniem okresu przeglądów i uaktualniania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, o którym mowa w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE. 2. Część B załącznika II może być zmieniana zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2, w celu dodania nowych rodzajów zanieczyszczeń lub wskaźników. (Przytoczono tylko fragment przepisów.)			Nie wymaga transpozycji
Zał. I	NORMY JAKOŚCI WÓD PODZIEMNYCH 1.Do celów oceny stanu chemicznego wód podziemnych zgodnie z art. 4, następujące normy jakości wód podziemnych odpowiadają normom jakości wymienionym w tabeli 2.3.2 w załączniku V do dyrektywy 2000/60/WE i ustalonym zgodnie z art. 17 tej dyrektywy. 2. Wyniki stosowania norm jakości dotyczących pestycydów w sposób określony do celów niniejszej dyrektywy nie powodują uszczerbku dla wyników procedur oceny zagrożeń wymaganych na podstawie dyrektywy 91/414/EWG lub dyrektywy 98/8/WE. 3. Jeżeli uważa się, że powyższe normy jakości wód podziemnych zastosowane do danej jednolitej części wód podziemnych mogą skutkować nieosiągnięciem celów środowiskowych określonych w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE dla wód powierzchniowych pozostających w związku hydraulicznym z tą jednolitą częścią wód podziemnych lub prowadzić do znaczącego pogorszenia jakości ekologicznej lub chemicznej tych wód lub	**53 ust. 1, 53 ust. 4 pkt 4**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. 4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej weźmie również pod uwagę: 4) konieczność określenia bardziej rygorystycznych wartości progowych, w przypadku gdy normy jakości wód podziemnych zastosowane do danej jednolitej części wód podziemnych mogą	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	znaczącej szkody w ekosystemach lądowych, bezpośrednio zależnych od danej jednolitej części wód podziemnych, ustala się bardziej rygorystyczne wartości progowe zgodnie z art. 3 i załącznikiem II do niniejszej dyrektywy. Programy i środki wymagane w odniesieniu do takich wartości progowych mają również zastosowanie do czynności wchodzących w zakres dyrektywy 91/676/EWG.		skutkować nieosiągnięciem celów środowiskowych dla wód powierzchniowych pozostających w związku hydraulicznym z tą jednolitą częścią wód podziemnych lub prowadzić do znaczącego pogorszenia jakości ekologicznej lub chemicznej tych wód lub znaczącej szkody w ekosystemach lądowych, bezpośrednio zależnych od danej jednolitej części wód podziemnych;	
Zał. II część A	WARTOŚCI PROGOWE DLA ZANIECZYSZCZEŃ WÓD PODZIEMNYCH I WSKAŹNIKÓW ZANIECZYSZCZENIA Część A: Wytyczne Dotyczące Ustalania Wartości Progowych Przez Państwa Członkowskie Zgodnie Z Art. 3 Państwa członkowskie ustalają wartości progowe dla wszystkich zanieczyszczeń i wskaźników zanieczyszczenia, które zgodnie z charakterystyką opracowaną na podstawie art. 5 dyrektywy 2000/60/WE powodują uznanie określonych jednolitych części wód podziemnych lub grup takich części za zagrożone nieosiągnięciem dobrego stanu chemicznego wód podziemnych. Wartości progowe ustala się w taki sposób, że w przypadku, gdy wyniki monitoringu w miarodajnym punkcie obserwacyjnym przekraczają progi, oznacza to zagrożenie, iż nie jest spełniony jeden lub więcej warunków określających dobry stan chemiczny wód podziemnych, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. c) pkt (ii)–(iv). Ustalając wartości progowe, państwa członkowskie biorą pod uwagę następujące wytyczne:	**53 ust. 1 i 3**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi. 3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej będzie się kierował wymogami ochrony wód podziemnych, istniejącym stanem rozpoznania procesów zachodzących w środowisku wodnym oraz dostępnymi wynikami pomiarów i badań oraz weźmie pod uwagę przy określaniu wartości progowych: 1) wpływ oraz wzajemne oddziaływania wód podziemnych na ekosystemy wodne pozostające w związku hydraulicznym z tymi wodami oraz ekosystemy lądowe zależne od tych wód; 2) zaburzenia aktualnych lub przyszłych uzasadnionych sposobów wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcji; 3) zanieczyszczenia powodujące uznanie jednolitych części wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	1. Określenie wartości progowych powinno opierać się na czynnikach obejmujących: a) zakres interakcji pomiędzy wodami podziemnymi a ekosystemami wodnymi pozostającymi z nimi w związku hydraulicznym i zależnymi od nich ekosystemami lądowymi; b) zaburzenie aktualnych lub potencjalnych uzasadnionych sposobów wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcji; c) wszelkie zanieczyszczenia powodujące uznanie jednolitych części wód podziemnych za zagrożone, z uwzględnieniem minimalnego wykazu zamieszczonego w części B niniejszego załącznika; d) własności hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego i bilansu wodnego. 2. Przy określaniu wartości progowych należy również uwzględniać pochodzenie zanieczyszczeń, ich ewentualne występowanie w przyrodzie, własności toksyczne i zdolność do dyspersji, trwałość i zdolność do bioakumulacji. 3. W przypadkach gdy podwyższone poziomy tła substancji lub jonów lub ich wskaźników występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, te poziomy tła w danej jednolitej części wód podziemnych są uwzględniane przy ustalaniu wartości progowych. Następujące zasady powinny być wzięte pod uwagę przy określaniu poziomów tła: a) poziomy tła powinny być określane na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2000/60/WE oraz na podstawie wyników monitorowania wód podziemnych zgodnie z załącznikiem V do tej dyrektywy. Strategia monitorowania i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i		podziemnych za zagrożone; 4) warunki hydrogeologiczne, w tym informacje dotyczące bilansu wodnego i poziomów naturalnego tła hydrogeochemicznego, z uwzględnieniem przypadków gdy podwyższone poziomy wartości tła elementów fizykochemicznych występują z naturalnych przyczyn hydrogeologicznych, przy czym przez wartość tła rozumie się stężenie substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik odpowiadające warunkom naturalnym w tej jednolitej części wód podziemnych albo w nieznacznym stopniu odbiegające od warunków naturalnych w wyniku działalności człowieka, przy czym przy określaniu poziomów tła przyjmuje się że: a) poziomy tła powinny być określane na podstawie charakterystyki jednolitych części wód podziemnych oraz na podstawie wyników monitoringu wód podziemnych, b) monitoring wód podziemnych i interpretacja danych powinny uwzględnić fakt, że warunki przepływu i skład chemiczny wód podziemnych są zróżnicowane w pionie i w poziomie, c) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitoringu wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określane w oparciu o te ograniczone dane z monitoringu, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są dostępne, d) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitoringu wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitoringu są wystarczające; 5) pochodzenie substancji zanieczyszczających, ich ewentualne występowanie w przyrodzie, toksyczność, zdolność do dyspersji, trwałość i zdolność do bioakumulacji; 6) wiedzę z zakresu ludzkiej toksykologii i ekotoksykologii.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	skład chemiczny wód gruntowych są zróżnicowane w pionie i w poziomie; b) jeżeli dostępne są tylko ograniczone dane z monitorowania wód podziemnych, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być określane w oparciu o te ograniczone dane z monitorowania, w stosownych przypadkach za pomocą uproszczonego podejścia z wykorzystaniem podzbioru próbek, dla których wskaźniki wykazują brak wpływu działalności człowieka. Informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych również powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli są one dostępne; c) jeżeli nie są dostępne wystarczające dane z monitorowania wód podziemnych, a informacje dotyczące transferów i procesów geochemicznych są niskiej jakości, konieczne jest zebranie większej ilości danych, a do tego czasu poziomy tła powinny być szacowane, w stosownych przypadkach na podstawie statystycznych wyników referencyjnych dla tego samego rodzaju warstw wodonośnych na innych obszarach, na których dane z monitorowania są wystarczające. 4. Określanie wartości progowych powinno być wspomagane przez mechanizm kontroli gromadzonych danych, oparty na ocenie jakości danych, przesłankach analitycznych i danych o poziomie tła dla substancji, których występowanie może mieć zarówno charakter naturalny, jak i antropogeniczny.			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Zał. II część B	Minimalny Wykaz Zanieczyszczeń Oraz Wskaźników Zanieczyszczenia, W odniesieniu Do Których Państwa Członkowskie Są Zobowiązane Do Rozważenia Ustalenia Wartości Progowych Zgodnie Z art. 3 1. Substancje lub jony lub wskaźniki, które mogą występować zarówno w sposób naturalny lub w wyniku działalności ludzkiej arsen azotyny fosfor (całkowity)/fosforany kadm ołów rtęć jony amonowe jony chlorkowe jony siarczanowe 2. Substancje syntetyczne wytworzone przez człowieka trichloroetylen tetrachloroetylen 3. Parametry wskazujące na intruzje wód słonych lub innych (1) Przewodność elektrolityczna właściwa PEW	**53 ust. 1**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Zał. II część C	**Informacje, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie, dotyczące zanieczyszczeń i ich wskaźników, dla których ustalono wartości progowe** Państwa członkowskie zamieszczają w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, które mają być przedstawiane zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, informacje dotyczące sposobu przeprowadzenia procedury określonej w części A niniejszego załącznika. Państwa członkowskie przedstawiają w szczególności: a) informacje o każdej jednolitej części wód podziemnych lub grupie takich części uznanej za zagrożone, w tym o: (i) wielkości części wód podziemnych; (ii) każdym zanieczyszczeniu lub wskaźniku zanieczyszczenia, które powoduje, że części wód podziemnych uznaje się za zagrożone; (iii) celach dotyczących jakości środowiska, z którymi związane jest zagrożenie, w tym aktualnych lub potencjalnych uzasadnionych sposobach wykorzystania wód podziemnych lub ich funkcjach oraz związku między częściami wód podziemnych a wodami powierzchniowymi pozostającymi w związku hydraulicznym oraz ekosystemami lądowymi bezpośrednio od nich zależnymi; (iv) w przypadku naturalnie występujących substancji - naturalnych poziomach tła w częściach wód podziemnych; (v) zaistniałych przekroczeniach, w przypadku gdy wartości progowe zostały przekroczone; b) wartości progowe, niezależnie od tego czy mają zastosowanie na poziomie kraju, obszaru dorzecza czy części międzynarodowego dorzecza znajdującej się na terytorium danego państwa członkowskiego lub jednolitej części wód podziemnych lub grupy	**321**	Art. 321. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres opracowywania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, w tym: 1) szczegółowy zakres informacji koniecznych do sporządzania planów; 2) zakres identyfikacji znaczących oddziaływań antropogenicznych i oceny ich wpływu na stan wód powierzchniowych i wód podziemnych; 3) wymagania, jakie należy spełnić przy ustalaniu celów środowiskowych o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) zakres analiz ekonomicznych związanych z korzystaniem z wód; 5) częstotliwość weryfikacji pozyskiwanych informacji i sporządzanych dokumentów. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, Rada Ministrów kieruje się zasadami i potrzebami ochrony wód oraz koniecznością zapewnienia właściwego opracowania planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	takich części; c) dane o współzależności między wartościami progowym a każdym z poniższych elementów: (i) w przypadku naturalnie występujących substancji - poziomami tła; (ii) wodami powierzchniowymi pozostającymi w związku hydraulicznym i zależnymi ekosystemami lądowymi; (iii) celami dotyczącymi jakości środowiska i innymi normami służącymi ochronie wód, obowiązującymi na poziomie krajowym, unijnym lub międzynarodowym; (iv) wszelkimi istotnymi informacjami dotyczącymi zanieczyszczeń w zakresie ich własności toksycznych, ekotoksycznych, trwałości, potencjału bioakumulacji i zdolności do dyspersji; d) metodykę ustalania poziomów tła na podstawie zasad określonych w części A pkt 3; e) przyczyny, dla których nie ustalono wartości progowe dla jakiegokolwiek z zanieczyszczeń i wskaźników określonych w części B; f) najważniejsze elementy oceny stanu chemicznego wód podziemnych, w tym poziom, metody i okres agregowania wyników monitorowania, określenie dopuszczalnego stopnia przekroczenia oraz metodę obliczania tego stopnia, zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. c) ppkt (i) oraz pkt 3 załącznika III. W przypadku gdy którekolwiek z danych, o których mowa w lit. a)-f), nie są włączone do planów gospodarowania wodami w dorzeczu, państwa członkowskie przedstawiają powody takiej sytuacji w tych planach.			
Zał. III	OCENA STANU CHEMICZNEGO WÓD PODZIEMNYCH 1. Procedurę oceny mającej na celu określenie stanu chemicznego jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części przeprowadza się w stosunku do wszystkich części wód podziemnych lub grup takich części uznanych za zagrożone i w stosunku do każdego z zanieczyszczeń,	**53 ust. 1**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	które przyczyniają się do takiej klasyfikacji jednolitej części wód podziemnych lub grupy takich części. (Przytoczono tylko fragment przepisów.)		fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.	
Zał. IV	IDENTYFIKACJA I ODWRACANIE ZNACZĄCYCH I UTRZYMUJĄCYCH SIĘ TRENDÓW WZROSTOWYCH CZĘŚĆ A Identyfikacja znaczących i utrzymujących się trendów wzrostowych Państwa członkowskie identyfikują znaczące i utrzymujące się trendy wzrostowe stężenia zanieczyszczeń we wszystkich jednolitych częściach wód podziemnych i grupach takich części uznanych za zagrożone zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2000/60/WE, z uwzględnieniem następujących wymogów: (Przytoczono tylko fragment przepisów.)	**53 ust. 1**	Art. 53. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób oceny stanu jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) klasyfikację elementów fizykochemicznych; 2) definicje klasyfikacji stanu ilościowego wód podziemnych oraz ich stanu chemicznego; 3) sposób interpretacji wyników badań elementów fizykochemicznych i ilościowych; 4) sposób prezentacji ich stanu; 5) częstotliwość dokonywania oceny ich stanu; 6) wartości progowe będące normami jakości środowiska wyrażonymi jako stężenie danej substancji zanieczyszczającej, grupy tych substancji lub substancji wyrażonej jako wskaźnik, które nie powinno być przekroczone z uwagi na ochronę środowiska oraz zdrowie ludzi.	
Dyrektywa 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG				
1	1. Niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące: a) kontrolowania i klasyfikacji jakości wody w kąpieliskach; b) zarządzania jakością wody w kąpieliskach; oraz c) udostępniania społeczeństwu informacji na temat jakości wody w kąpieliskach. 2. Celem niniejszej dyrektywy jest zachowanie, ochrona i poprawa jakości środowiska oraz ochrona zdrowia ludzkiego w uzupełnieniu dyrektywy 2000/60/WE. 3. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	elementu wód powierzchniowych, w przypadku gdy właściwy organ przewiduje, że duża liczba osób będzie tam korzystać z kąpieli i nie wydał stałego zakazu kąpieli ani nie wydał stałego zalecenia niekąpania się tam (zwanego dalej wodą w kąpielisku). Dyrektywa nie ma zastosowania do: a) basenów pływackich oraz basenów uzdrowiskowych; b) zamkniętych zbiorników wodnych podlegających oczyszczaniu lub wykorzystywanych w celach terapeutycznych; c) sztucznych, zamkniętych zbiorników wodnych, oddzielonych od wód powierzchniowych i wód podziemnych.			
2	Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje: 1) terminy „wody powierzchniowe”, „wody podziemne”, „wody śródlądowe”, „wody przejściowe”, „wody przybrzeżne” oraz „dorzecze” mają takie samo znaczenie, jak w dyrektywie 2000/60/WE; 2) „właściwy organ” oznacza organ lub organy, które państwo członkowskie wyznaczyło do zapewnienia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy lub inny organ lub podmiot, któremu ta rola została przekazana; 3) „stały” oznacza – w odniesieniu do zakazu kąpieli lub zalecenia niekąpania się – trwający co najmniej przez jeden pełny sezon kąpielowy; 4) „duża liczba” oznacza, w odniesieniu do kąpiących się, liczbę, którą właściwy organ uznaje za dużą, uwzględniając w szczególności wcześniejsze tendencje lub udostępnianą infrastrukturę lub udogodnienia, albo inne środki podjęte w celu promowania kąpieli; 5) „zanieczyszczenie” oznacza obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów,	**Art. 16 pkt 76**	76) zanieczyszczeniu wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli – rozumie się przez to obecność skażenia mikrobiologicznego lub innych organizmów lub odpadów niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się;	Definicja „krótkotrwałego zanieczyszczenia” została wprowadzona do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 8 kwietnia 2011 r. w sprawie prowadzenia nadzoru nad jakości wody w kąpielisku i miejscy wykorzystywanym do kąpieli (§ 8 ust. 5 pkt 1) Pozostałe definicje nie wymagają transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się, o którym mowa w art. 8 i 9 oraz w załączniku I, kolumna A; 6) „sezon kąpielowy” oznacza okres, podczas którego można się spodziewać dużej liczby kąpiących się; 7) „środki zarządzania” oznacza następujące środki podjęte w odniesieniu do wód w kąpieliskach: a) określenie i regularna aktualizacja profilu wody w kąpielisku; b) określenie harmonogramu kontroli; c) kontrola wody w kąpielisku; d) ocena jakości wody w kąpielisku; e) klasyfikowanie wody w kąpielisku; f) określanie oraz ocena przyczyn zanieczyszczenia, które mogłoby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz niekorzystnie wpływać na zdrowie kąpiących się; g) informowanie społeczeństwa; h) podejmowanie działań w celu zapobiegania narażaniu kąpiących na kontakt z zanieczyszczeniami; i) podejmowanie działań w celu obniżenia ryzyka zanieczyszczenia; 8) „krótkotrwałe zanieczyszczenie” oznacza skażenie mikrobiologiczne, o którym mowa w załączniku I, kolumna A, którego przyczyny można jasno zidentyfikować i nie przewiduje się, że będzie ono miało niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku przez okres dłuższy niż około 72 godziny od pierwszego naruszenia jakości wody w kąpielisku, i dla którego właściwy organ ustalił procedury prognozowania takich przypadków i działań w			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przypadku ich wystąpienia, zgodnie z postanowieniami załącznika II; 9) „sytuacja wyjątkowa” oznacza wydarzenie lub splot wydarzeń mających wpływ na jakość wody w kąpielisku w danej lokalizacji, którego występowania nie przewiduje się przeciętnie częściej niż raz na cztery lata; 10) „zestaw danych o jakości wody w kąpielisku” oznacza dane uzyskane zgodnie z postanowieniami art. 3; 11) „ocena jakości wody w kąpielisku” oznacza proces oceniania jakości wody w kąpielisku, przy użyciu metod oceny określonych w załączniku II; 12) „rozmnożenie sinic” oznacza nagromadzenie sinic w postaci kożucha, smugu lub piany; 13) termin „opinia publiczna” ma takie samo znaczenie, jak w dyrektywie Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne			
3	1. Państwa członkowskie corocznie wyznaczają wszystkie kąpieliska oraz długość sezonu kąpielowego. Po raz pierwszy podejmują te działania przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego po dniu 24 marca 2008 r. 2. Państwa członkowskie zapewniają, że kontrola parametrów określonych w załączniku I, kolumna A, następuje zgodnie z postanowieniami załącznika IV. 3. Punktem kontroli jest miejsce w obrębie kąpieliska, gdzie: a) spodziewana jest większość kąpiących się; lub b) spodziewane jest największe ryzyko zanieczyszczenia, zgodnie z profilem wody w kąpielisku.	**45 ust. 1, 41, 48, 343-344**	Art. 45. 1. Organizator kąpieliska oraz organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli są obowiązani oznakować kąpielisko. Art. 41. 1. Jakość wody w kąpielisku oraz miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli powinna odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1. 2. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczących oceny jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, klasyfikacji wody w kąpielisku oraz zakazu kąpieli. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta zamieszcza te informacje odpowiednio w ewidencji kąpielisk lub w ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli. 3. Państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	4. Harmonogram kontroli każdego kąpieliska ustalany jest przed rozpoczęciem danego sezonu kąpielowego, a po raz pierwszy przed rozpoczęciem trzeciego pełnego sezonu kąpielowego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Kontrola ma miejsce nie później niż cztery dni po terminie określonym w harmonogramie kontroli. 5. Państwa członkowskie mogą wprowadzić kontrole parametrów określonych w załączniku I, kolumna A, podczas pierwszego pełnego sezonu kąpielowego następującego po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. W takim przypadku kontrole mają miejsce z częstotliwością określoną w załączniku IV. Wyniki kontroli mogą zostać wykorzystane do ustalenia zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, o którym mowa w art. 4. Niezwłocznie po wprowadzeniu przez państwa członkowskie kontroli na mocy niniejszej dyrektywy można zaprzestać kontroli parametrów określonych w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG. 6. Można nie brać pod uwagę próbek pobranych podczas występowania krótkotrwałego zanieczyszczenia. Zostają one zastąpione próbkami pobranymi zgodnie z postanowieniami załącznika IV. 7. W przypadku sytuacji wyjątkowych stosowanie harmonogramu kontroli, o którym mowa w ust. 4, może zostać zawieszone. Przywrócenie obowiązywania harmonogramu następuje bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej. Nowe próbki pobiera się bezzwłocznie po ustaniu sytuacji wyjątkowej w celu zastąpienia próbek brakujących w związku z wystąpieniem sytuacji wyjątkowej. 8. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z każdego zawieszenia stosowania harmonogramu kontroli, przedstawiając przyczyny zawieszenia. Sprawozdanie takie jest przedstawiane najpóźniej wraz z następnym sprawozdaniem rocznym, przewidzianym w art. 13.		sanitarny jest obowiązany do nieodpłatnego, niezwłocznego przekazywania organizatorowi pochodzących z kontroli urzędowej informacji dotyczących ocen jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli oraz klasyfikacji wody w kąpielisku. Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia: 1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych; 4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli; 5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku; 6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5; 8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie. Art. 343. 1. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w ramach kontroli urzędowej, dokonują: 1) oceny jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1: a) bieżącej, b) sezonowej; 2) klasyfikacji jakości wody w kąpielisku pod względem	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	9. Państwa członkowskie zapewniają, że analiza jakości wody w kąpielisku jest przeprowadzana zgodnie z metodami referencyjnymi określonymi w załączniku I oraz z regułami określonymi w załączniku V. Jednakże państwa członkowskie mogą zezwolić na wykorzystanie innych metod lub reguł, jeżeli wykażą, że uzyskiwane wyniki są równoważne z wynikami uzyskiwanymi przy wykorzystaniu metod określonych w załączniku I oraz reguł określonych w załączniku V. Państwa członkowskie, które zezwalają na stosowanie takich metod lub reguł równoważnych, przedstawiają Komisji wszelkie właściwe informacje dotyczące tych metod lub reguł oraz ich równoważności.		spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, określając ją jako: a) niedostateczną, b) dostateczną, c) dobrą, d) doskonałą; 3) bieżącej oceny jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli pod względem spełnienia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1. 2. Kontrola urzędowa obejmuje: 1) wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z kąpieliska do badań; 2) pobieranie, transport i badanie próbek wody z kąpieliska metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3, przed sezonem kąpielowym oraz w przypadku zaistnienia sytuacji mogącej powodować pogorszenie jakości wody w kąpielisku; 3) ocenę prowadzonej kontroli wewnętrznej; 4) ocenę i klasyfikację jakości wody w kąpielisku. 3. Kontrola, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest wykonywana gdy zaistniała sytuacja mogąca powodować pogorszenie jakości wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli. Kontrola ta obejmuje wyłącznie wyznaczenie punktów pobierania próbek wody z miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli do badań oraz pobieranie, transport i badanie próbek wody z tego miejsca metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3. 4. Organizator kąpieliska jest obowiązany do prowadzenia kontroli wewnętrznej. 5. W ramach prowadzonej kontroli wewnętrznej organizator kąpieliska: 1) ustala do dnia 1 czerwca w porozumieniu z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym harmonogram pobrania próbek wody z kąpieliska w sezonie kąpielowym, zwany dalej „harmonogramem pobrania próbek”; 2) systematycznie wizualnie nadzoruje wodę w kąpielisku i wodę zasilającą kąpielisko pod kątem występowania zanieczyszczeń niekorzystnie wpływających na jakość wody i stanowiących zagrożenie dla zdrowia kąpiących się osób;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			3) pobiera próbki wody w kąpielisku w punktach ustalonych z właściwym państwowym powiatowym lub państwowym granicznym inspektorem sanitarnym; 4) pobiera dodatkowe próbki wody w kąpielisku w terminie 7 dni po ustaniu krótkotrwałego zanieczyszczenia; 5) wykonuje badania wody z kąpieliska w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 2 i metodami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 3; 6) dokumentuje i przekazuje państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badania wody w przypadku: a) przekroczenia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w dniu pozyskania wyniku badania, b) spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania; 7) informuje właściwego państwowego powiatowego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego o wystąpieniu zmian, które mogą mieć wpływ na pogorszenie jakości wody w kąpielisku, oraz o każdym zawieszeniu harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej i jego przyczynach; 8) informuje kąpiące się osoby o jakości wody w kąpielisku i zaleceniach organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej. 6. Organizator kąpieliska nieodpłatnie przekazuje Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu profil wody w kąpielisku w formie papierowej lub elektronicznej za pośrednictwem internetowego serwisu kąpieliskowego, o którym mowa w art. 346 ust. 3, przed otwarciem sezonu kąpielowego. Art. 344. 1. Harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż trzech próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca. 2. W odniesieniu do kąpieliska, w którym sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, harmonogram pobrania próbek uwzględnia terminy pobierania i analizy jednej próbki pobranej nie wcześniej	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			niż 10 dni przed otwarciem sezonu kąpielowego oraz nie mniej niż dwóch próbek w sezonie kąpielowym, w okresie funkcjonowania kąpieliska, tak aby przerwa między badaniami nie przekraczała miesiąca. 3. Stosowanie harmonogramu pobrania próbek może zostać zawieszone w przypadku wystąpienia sytuacji wyjątkowej, będącej zdarzeniem mającym niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku, o prawdopodobieństwie występowania mniejszym niż raz na cztery lata. W terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia ustania sytuacji wyjątkowej, należy powrócić do stosowania obowiązującego harmonogramu pobrania próbek i uzupełnić brakujące próbki nowymi. 4. W przypadku zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny sporządza sprawozdanie, przedstawiając przyczyny zawieszenia, i przekazuje je Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu, celem przekazania wraz ze sprawozdaniem rocznym Komisji Europejskiej.	
4	1. Państwa członkowskie zapewniają, że zestawy danych o jakości wody w kąpielisku opracowywane są w wyniku kontroli parametrów określonych w załączniku I, kolumna A. 2. Oceny jakości wody w kąpielisku przeprowadzane są: a) w odniesieniu do każdego kąpieliska; b) po zakończeniu sezonu kąpielowego; c) na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, opracowanego w odniesieniu do danego sezonu kąpielowego oraz trzech poprzedzających sezonów kąpielowych; oraz d) zgodnie z procedurą określoną w załączniku II. Jednakże państwo członkowskie może postanowić o przeprowadzeniu ocen jakości wody w kąpielisku na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku w odniesieniu do tylko trzech poprzedzających sezonów kąpielowych. W takim przypadku uprzednio powiadamia	**48**	Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia: 1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych; 4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli; 5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku; 6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5; 8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	o tym Komisję. Należy także powiadomić Komisję w przypadku podjęcia później decyzji o przywróceniu przeprowadzania ocen na podstawie czterech sezonów kąpielowych. Państwa członkowskie nie mogą zmieniać stosowanego okresu przeprowadzania ocen częściej niż raz na pięć lat. 3. Zestawy danych o wodzie w kąpielisku wykorzystywane do przeprowadzania oceny jakości wody w kąpielisku zawsze obejmują co najmniej 16 próbek lub, w szczególnych okolicznościach, o których mowa w załączniku IV ust. 2, 12 próbek. 4. Jednakże, pod warunkiem że: — spełniony jest wymóg określony w ust. 3, lub — w przypadku kąpielisk, w których sezon kąpielowy nie przekracza 8 tygodni, zestaw danych o wodzie w kąpielisku wykorzystany do przeprowadzenia oceny obejmuje co najmniej 8 próbek, ocena jakości wody w kąpielisku może zostać przeprowadzona na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, dotyczącego mniej niż czterech sezonów kąpielowych, jeżeli: a) kąpielisko zostało niedawno wyznaczone; b) wystąpiły zmiany, które mogą mieć wpływ na klasyfikację wody w kąpielisku zgodnie z art. 5, w którym to przypadku ocena przeprowadzana jest na podstawie zestawu danych o jakości wody w kąpielisku, składających się wyłącznie z wyników próbek zgromadzonych od chwili wystąpienia zmian; lub c) kąpielisko zostało już ocenione zgodnie z dyrektywą 76/160/EWG, w którym to przypadku wykorzystywane są równoważne dane zgromadzone zgodnie z tą dyrektywą oraz, w tym celu, uznaje się parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG za równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I, kolumna A, do niniejszej dyrektywy.		publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	5. Państwa członkowskie mogą dokonać podziału lub zgrupować istniejące kąpieliska w świetle ocen jakości wody w kąpieliskach. Państwa członkowskie mogą zgrupować kąpieliska jedynie gdy: a) sąsiadują one ze sobą; b) uzyskały one zbliżone oceny za poprzednie cztery lata, zgodnie z postanowieniami ust. 2, 3 i 4 lit. c); oraz c) posiadają one profile wody w kąpielisku, z których wszystkie wskazują na wspólne czynniki ryzyka lub ich brak.			
5	1. W wyniku oceny jakości wody w kąpielisku, przeprowadzonej zgodnie z postanowieniami art. 4, państwa członkowskie, według kryteriów określonych w załączniku II, klasyfikują wodę w kąpielisku jako: a) „niedostateczną”; b) „dostateczną”; c) „dobrą”; lub d) „doskonałą”. 2. Pierwsza klasyfikacja zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy zostanie zakończona do końca sezonu kąpielowego w 2015 r. 3. Państwa członkowskie gwarantują, że najpóźniej do końca sezonu kąpielowego w 2015 r. wszystkie wody w kąpieliskach osiągną przynamniej status „dostateczny”. Państwa członkowskie podejmują praktyczne i proporcjonalne środki, które uznają za właściwe w celu zwiększenia liczby kąpielisk, w których woda klasyfikowana jest jako „doskonała” lub „dobra”. 4. Jednakże niezależnie od ogólnego wymogu zawartego w ust. 3 wody w kąpieliskach mogą zostać tymczasowo	**48, 343 ust. 1 pkt 2**	Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia: 1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych; 4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli; 5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku; 6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5; 8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zaklasyfikowane jako „niedostateczne” i być uznawane za zgodne z niniejszą dyrektywą. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących warunków: a) w odniesieniu do każdego kąpieliska, w którym wodę zaklasyfikowano jako „niedostateczną”, począwszy od sezonu kąpielowego, który następuje po jej klasyfikacji, zostaną podjęte następujące działania: i) odpowiednie środki zarządzania, w tym zakaz kąpieli lub zalecenie niekąpania się, w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem; ii) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia „dostatecznego” statusu jakości; iii) odpowiednie środki w celu zapobieżenia, zmniejszenia lub wyeliminowania przyczyn zanieczyszczenia; iv) zgodnie z art. 12 ostrzeganie ludności za pomocą jasnego i prostego znaku ostrzegawczego oraz informowanie jej o przyczynach zanieczyszczenia oraz o podjętych działaniach na podstawie profilu wody w kąpieliskach; b) jeżeli woda w kąpielisku została zaklasyfikowana jako „niedostateczna” przez pięć kolejnych lat, wprowadza się stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się. Jednakże państwo członkowskie może wprowadzić stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się przed końcem pięcioletniego okresu, jeżeli uzna, że osiągnięcie jakości „dostatecznej” jest nieosiągalne lub nieproporcjonalnie kosztowne.		Art. 343. 1. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w ramach kontroli urzędowej, dokonują: 2) klasyfikacji jakości wody w kąpielisku pod względem spełniania wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, określając ją jako: a) niedostateczną, b) dostateczną, c) dobrą, d) doskonałą;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
6	1. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie profilów wody w kąpieliskach zgodnie z postanowieniami załącznika III. Każdy profil wody w kąpielisku może obejmować pojedyncze kąpielisko lub większą ilość sąsiadujących kąpielisk. Profile wody w kąpieliskach ustalane są po raz pierwszy do dnia 24 marca 2011 r. 2. Profile wody w kąpieliskach podlegają weryfikacji oraz aktualizacji zgodnie z postanowieniami załącznika III. 3. Przy sporządzaniu, weryfikowaniu oraz aktualizacji profilów wody w kąpieliskach odpowiednio wykorzystuje się dane uzyskane w wyniku kontroli i ocen przeprowadzanych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE, które są istotne dla niniejszej dyrektywy.	**51 ust. 3 pkt 1,** **51 ust. 4**	Art. 51. 3. Dla realizacji celu określonego w ust. 2 pkt 3: 1) organizator kąpieliska sporządza profil wody w kąpielisku, aktualizuje go i przekazuje w terminie 7 dni, właściwemu wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta oraz Wodom Polskim, a w przypadku kąpielisk morskich także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego, oraz podejmuje działania mające na celu obniżenie ryzyka zanieczyszczenia wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, w szczególności działania określone w art. 343 ust. 5 pkt 2 i 7; 4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób sporządzania profilu wody w kąpielisku, 2) szczegółowy zakres informacji zawartych w profilu wody w kąpielisku i sposób ich przedstawiania, 3) sposób dokonywania aktualizacji profilu wody w kąpielisku – mając na względzie poprawę jakości wody w kąpieliskach i ochronę zdrowia publicznego.	
7	Państwa członkowskie zapewniają podjęcie szybkich i odpowiednich środków zarządzania, w przypadkach gdy uzyskają informację o niespodziewanej sytuacji, która wywarła lub zgodnie z uzasadnionymi przypuszczeniami może wywrzeć niekorzystny wpływ na jakość wody w kąpielisku oraz na zdrowie kąpiących się. Do takich środków należy również informowanie ludności oraz, jeśli to konieczne, tymczasowy zakaz kąpieli.	**47 ust. 1-2**	Art. 47. 1. Kąpielisko może funkcjonować, jeżeli jakość wody w nim została sklasyfikowana co najmniej jako dostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2. 2. Jeżeli jakość wody w kąpielisku została sklasyfikowana jako niedostateczna, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 2, kąpielisko może funkcjonować pod warunkiem podjęcia działań mających na celu: 1) ochronę zdrowia ludzkiego i poprawę jakości wody, w tym wprowadzenia zakazu kąpieli w danym sezonie kąpielowym albo tymczasowego zakazu kąpieli; 2) ustalenie przyczyn nieosiągnięcia dostatecznej klasyfikacji jakości wody w kąpielisku; 3) zapobieżenie, zmniejszenie lub wyeliminowanie przyczyn zanieczyszczenia wody w kąpielisku; 4) przekazanie społeczeństwu informacji dotyczącej jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
8	1. Jeżeli profil wody w kąpielisku wskazuje na możliwość rozmnożenia sinic, przeprowadza się odpowiednie kontrole, aby umożliwić szybkie wykrycie zagrożenia zdrowia. 2. W przypadku gdy występuje rozmnożenie sinic i stwierdzono zagrożenie dla zdrowia lub można przypuszczać jego wystąpienie, niezwłocznie podejmuje się odpowiednie środki zarządzania w celu zapobieżeniu temu niebezpieczeństwu, włączając informowanie ludności.	**345 ust. 1**	Art. 345. 1. W przypadku stwierdzenia w wyniku przeprowadzonej kontroli wewnętrznej lub urzędowej, że woda w kąpielisku nie spełnia wymagań określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 48 ust. 1 pkt 1, w szczególności wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia lub nadmiernego zakwitu sinic, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny zobowiązuje organizatora kąpieliska, w drodze decyzji, do ustalenia przyczyny zanieczyszczenia i podjęcia działań dla ochrony zdrowia ludzkiego i poprawy jakości wody.	
9	1. W przypadku gdy profil wody w kąpielisku wykazuje tendencję do rozmnażania się makroalg i/lub fitoplanktonu morskiego, podejmuje się badania w celu określenia możliwości ich zaakceptowania oraz zagrożenia dla zdrowia, a także podejmuje się właściwe środki zarządzania, włączając informowanie ludności. 2. Wody w kąpieliskach kontroluje się wzrokowo pod kątem występowania zanieczyszczeń, takich jak pozostałości smoliste, szkło, plastik, guma lub inne odpady. W razie wykrycia takiego zanieczyszczenia zostaną podjęte odpowiednie środki zarządzania, włączając w to, w razie konieczności, informowanie ludności.	**42 ust. 1 i 3, 45 ust. 1**	Art. 42. 1. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli wykonuje badanie jakości wody nie wcześniej niż 10 dni przed dniem rozpoczęcia funkcjonowania tego miejsca oraz przynajmniej raz w trakcie jego funkcjonowania, a także każdorazowo w przypadku wzrokowego stwierdzenia zanieczyszczenia wody w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli. 3. Organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli przekazuje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od dnia otrzymania wyniku badania, właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu wyniki badań, o których mowa w ust. 1, oraz informacje o wystąpieniu zmian, które mogą wpływać na pogorszenie jakości wody. Art. 45. 1. Organizator kąpieliska oraz organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli są obowiązani oznakować kąpielisko.	
10	W każdym przypadku gdy dorzecze powoduje transgraniczne wpływy na jakość wody w kąpielisku, zainteresowane państwa członkowskie współpracują we właściwy sposób przy implementacji niniejszej dyrektywy, włączając w to odpowiednią wymianę informacji oraz wspólne działania mające na celu kontrolę tych wpływów.	**345 ust. 6**	6. W przypadku kąpielisk zlokalizowanych w częściach wód przekraczających granicę państwa lub zlokalizowanych przy tej granicy, właściwy państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, niezwłocznie, nie później niż w terminie 1 dnia od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 i 5, informuje wojewodę o działaniach podjętych zgodnie z ust. 2 pkt 1 oraz art. 47 ust. 2.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
11	Państwa członkowskie zachęcają społeczeństwo do udziału w wykonaniu niniejszej dyrektywy oraz zapewniają opinii publicznej możliwość: — zasięgania informacji na temat możliwości udziału, oraz — zgłaszania propozycji, uwag lub skarg. Odnosi się to w szczególności do tworzenia, przeglądu i aktualizacji wykazów kąpielisk zgodnie z art. 3 ust. 1. Właściwe organy należycie uwzględniają każdą uzyskaną informację.	**39 ust. 7**	7. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, i dokumentami, o których mowa w ust. 4, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazuje do zaopiniowania Wodom Polskim, właścicielowi wód oraz właściwemu organowi Inspekcji Ochrony Środowiska i państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu, a w przypadku miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli położonego na: terenie parku narodowego - także dyrektorowi parku narodowego, śródlądowej drodze wodnej - także właściwemu dyrektorowi urzędu żeglugi śródlądowej, polskich obszarach morskich - także właściwemu terytorialnie dyrektorowi urzędu morskiego. Wody Polskie, właściciel wód, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, państwowy powiatowy lub państwowy graniczny inspektor sanitarny, dyrektor parku narodowego, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej i dyrektor urzędu morskiego, wyrażają opinie do przekazanego projektu uchwały, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 dni. Brak opinii w tym terminie uznaje się za wyrażenie opinii pozytywnej.	
12	1. Państwa członkowskie zapewniają aktywne rozpowszechnianie następujących informacji oraz niezwłoczne udostępnianie, podczas sezonu kąpielowego, w łatwo dostępnym miejscu, w bliskim sąsiedztwie każdego kąpieliska: a) bieżącej klasyfikacji wody w kąpielisku oraz zakazu kąpieli lub zalecenia niekąpania się, o których mowa w niniejszym artykule, za pomocą jasnego i prostego znaku lub symbolu; b) ogólnego opisu wody w kąpielisku w języku nietechnicznym, w oparciu o profil wody w kąpielisku ustalony zgodnie z postanowieniami załącznika III; c) w przypadku wód w kąpieliskach, w których mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia: — informacji, że w wodzie w kąpielisku mogą występować krótkotrwałe zanieczyszczenia, — wskazanie liczby dni, w których kąpiel była zabroniona	**45 ust. 1,** **49,** **345 ust. 8**	Art. 45. 1. Organizator kąpieliska oraz organizator miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli są obowiązani oznakować kąpielisko. Art. 49. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej oraz ministrem właściwym do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowy zakres informacji objętych ewidencją kąpielisk oraz miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, 2) wzór ewidencji kąpielisk oraz ewidencji miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, 3) sposób oznakowania kąpieliska oraz miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli – mając na względzie bezpieczeństwo oraz zagrożenia dla zdrowia kąpiących się, a także przekazywanie społeczeństwu aktualnych informacji o jakości wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli. Art. 345.8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1-7, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, organy Państwowej Inspekcji	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	lub niewskazana w czasie poprzedniego sezonu kąpielowego, z uwagi na takie zanieczyszczenie, oraz — ostrzeżenia o każdym takim występującym lub przewidywanym zanieczyszczeniu; d) informacji dotyczącej rodzaju oraz spodziewanego czasu trwania sytuacji wyjątkowych w trakcie takich wydarzeń; e) w każdym przypadku gdy zostaje wprowadzony zakaz kąpieli lub zalecenie niekąpania się – zawiadomienia instruującego ludność wraz ze wskazaniem powodów; f) w każdym przypadku gdy zostaje wprowadzony stały zakaz kąpieli lub stałe zalecenie niekąpania się – fakt, że dany obszar nie stanowi już kąpieliska, wraz z uzasadnieniem; oraz g) wskazanie źródła dokładniejszych informacji zgodnie z ust. 2. 2. Państwa członkowskie wykorzystują odpowiednie środki masowego przekazu oraz technologie, włączając w to Internet, w celu aktywnego i niezwłocznego rozpowszechnienia, w odpowiednich przypadkach w kilku językach, informacji dotyczących wód w kąpieliskach, określonych w ust. 1, a także następujących informacji: a) wykazu kąpielisk; b) klasyfikacji wody w każdym kąpielisku na przestrzeni ostatnich trzech lat oraz profilu wody w kąpielisku, włączając wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą od ostatniej klasyfikacji; c) w przypadku wód w kąpieliskach zaklasyfikowanych jako wody „niedostateczne”, informacji dotyczących przyczyn zanieczyszczenia, środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego		Sanitarnej oraz organizator kąpieliska przekazują społeczeństwu informacje dotyczące jakości wody w kąpielisku w sposób niebudzący wątpliwości co do stwierdzonych zagrożeń.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zanieczyszczenia, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 4; oraz d) w przypadku kąpielisk, w których mogą wystąpić krótkotrwałe zanieczyszczenia, ogólnych informacji o: — warunkach, które mogą prowadzić do wystąpienia krótkotrwałego zanieczyszczenia, — prawdopodobieństwie takiego zanieczyszczenia oraz przypuszczalnym okresie jego trwania, — przyczynach zanieczyszczenia oraz środków podjętych w celu zapobieżenia narażeniu kąpiących się na kontakt z zanieczyszczeniem oraz zwalczania przyczyn tego zanieczyszczenia. Wykaz, o którym mowa w lit. a), jest udostępniany każdego roku przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego. Wyniki kontroli, o których mowa w lit. b), udostępniane są na stronach internetowych po wykonaniu analiz. 3. Informacje określone w ust. 1 i 2 rozpowszechniane są niezwłocznie po ich uzyskaniu, poczynając od początku piątego sezonu kąpielowego następującego po dniu 24 marca 2008 r. 4. Państwa członkowskie oraz Komisja, gdy jest to możliwe, podają do publicznej wiadomości informacje, korzystając z techniki opartej na odniesieniach geograficznych, przedstawiając je w sposób jasny i zrozumiały, w szczególności przy użyciu znaków i symboli.			
13	1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wyniki kontroli oraz ocen jakości wody dla każdego kąpieliska, jak również opis podjętych istotnych środków zarządzania. Państwa członkowskie przekazują te informacje dotyczące poprzedniego sezonu kąpielowego corocznie, do dnia 31 grudnia. Rozpoczną one przekazywanie informacji po przeprowadzeniu pierwszej oceny jakości wody w kąpieliskach zgodnie z postanowieniami art. 4.	**44,** **346 ust. 1-2**	Art. 44. 1. Po podjęciu uchwały, o której mowa w art. 37 ust. 2, wójt, burmistrz lub prezydent miasta przedstawia właściwemu państwowemu powiatowemu lub państwowemu granicznemu inspektorowi sanitarnemu informację o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego. 2. Główny Inspektor Sanitarny przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego przedstawia Komisji Europejskiej informację	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	2. Państwa członkowskie każdego roku, przed rozpoczęciem sezonu kąpielowego, informują Komisję o wszystkich miejscach wyznaczonych jako kąpieliska wraz z uzasadnieniem wszelkich zmian w porównaniu do roku poprzedniego. Po raz pierwszy dokonują one tego przed rozpoczęciem pierwszego sezonu kąpielowego następującego po dniu 24 marca 2008 r. 3. Po rozpoczęciu kontroli wody w kąpieliskach, zgodnie z niniejszą dyrektywą, coroczne składanie Komisji sprawozdań, zgodnie z ust. 1, będzie następowało nadal na mocy dyrektywy 76/160/EWG do czasu, gdy będzie można dokonać pierwszej oceny na mocy niniejszej dyrektywy. W tym okresie parametr 1 określony w załączniku do dyrektywy 76/160/EWG nie jest uwzględniany w sprawozdaniu rocznym, a parametry 2 i 3 z załącznika do dyrektywy 76/160/EWG traktowane są jako równoważne parametrom 2 i 1 z załącznika I, kolumna A, do niniejszej dyrektywy. 4. Komisja publikuje roczne sprawozdanie podsumowujące, dotyczące jakości wody w kąpieliskach we Wspólnocie, zawierające informacje o klasyfikacji wody w kąpieliskach, zgodności z niniejszą dyrektywą oraz o podjętych istotnych środkach zarządzania. Komisja publikuje to sprawozdanie najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku, także w Internecie. Przy opracowywaniu sprawozdania Komisja, w przypadkach gdy jest to możliwe, korzysta z systemów zbierania danych, ocen i prezentacji przewidzianych w powiązanych przepisach wspólnotowych, w szczególności w dyrektywie 2000/60/WE.		o liczbie kąpielisk i podaje przyczynę zmian w liczbie kąpielisk w porównaniu do poprzedniego sezonu kąpielowego. 3. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, dołącza się wykaz kąpielisk. Art. 346. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna gromadzi, weryfikuje, analizuje i ocenia dane uzyskane w wyniku kontroli jakości wody w kąpielisku. 2. Główny Inspektor Sanitarny sporządza po sezonie kąpielowym sprawozdanie o jakości wody w kąpieliskach i przekazuje je corocznie do dnia 31 grudnia Komisji Europejskiej wraz z informacją o podjętych środkach zarządzania oraz przypadkach i przyczynach zawieszenia stosowania harmonogramu pobrania próbek w ramach kontroli wewnętrznej.	
14-20	1. Komisja do 2008 r. przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie. Sprawozdanie w szczególności dotyczy: a) wyników odpowiednich europejskich badań epidemiologicznych, prowadzonych przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi; b) innych prac naukowych, analitycznych i epidemiologicznych, w tym dotyczących wirusów,			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	istotnych dla parametrów jakości wody w kąpieliskach; oraz c) zaleceń Światowej Organizacji Zdrowia. Przytoczono tylko fragment przepisów			
Załączniki I-II **Załączniki IV-V**	ZAŁĄCZNIK I ZAŁĄCZNIK II ZAŁĄCZNIK IV ZAŁĄCZNIK V (Przytoczono tylko fragment przepisów.)	**48**	Art. 48. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia: 1) wymagania, jakim powinna odpowiadać woda w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 2) zakres badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 3) metody badania wody w kąpielisku i miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli, ze szczególnym uwzględnieniem metod referencyjnych; 4) sposób pobierania, przechowywania i transportu przed analizą próbek wody z kąpieliska i miejsca okazjonalnie wykorzystywanego do kąpieli; 5) sposób klasyfikacji jakości wody w kąpielisku; 6) sposób oceny jakości wody w kąpielisku i w miejscu okazjonalnie wykorzystywanym do kąpieli; 7) szczegółowy sposób dokumentowania kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5; 8) szczegółowy sposób oceny kontroli wewnętrznej, o której mowa w art. 343 ust. 5. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia uwzględni ochronę zdrowia publicznego, potrzebę sukcesywnej poprawy jakości wody w kąpieliskach oraz miejscach okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli, a także potrzebę dostarczania społeczeństwu informacji w tym zakresie.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik III	Profil wody w kąpielisku (Przytoczono tylko fragment przepisów.)	**51 ust. 4**	4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób sporządzania profilu wody w kąpielisku, 2) szczegółowy zakres informacji zawartych w profilu wody w kąpielisku i sposób ich przedstawiania, 3) sposób dokonywania aktualizacji profilu wody w kąpielisku – mając na względzie poprawę jakości wody w kąpieliskach i ochronę zdrowia publicznego.	
Dyrektywa Rady 91/271/EWG dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych				
1	Niniejsza dyrektywa dotyczy zbierania, oczyszczania i odprowadzania ścieków komunalnych oraz oczyszczania i odprowadzania ścieków z niektórych sektorów przemysłu.			Transpozycję przepisu określającego zakres dyrektywy można uznać za niewymaganą.
1	Celem niniejszej dyrektywy jest ochrona środowiska przed niekorzystnymi skutkami odprowadzania wspomnianych wyżej ścieków.			Transpozycję przepisu określającego cel dyrektywy można uznać za niewymaganą
2.1)	Do celów niniejszej dyrektywy: 1). „ścieki komunalne” oznaczają ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi i/lub wodami opadowymi;	**16 pkt 63**	Ilekroć w ustawie jest mowa o: ściekach komunalnych - rozumie się przez to ścieki bytowe lub mieszaninę ścieków bytowych ze ściekami przemysłowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, odprowadzane urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych;	
2.2)	„ścieki bytowe” oznaczają ścieki z osiedli mieszkaniowych i terenów usługowych, powstające najczęściej w wyniku ludzkiego metabolizmu oraz funkcjonowania gospodarstw domowych;	**16 pkt 62**	Ilekroć w ustawie jest mowa o: ściekach bytowych - rozumie się przez to ścieki z budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej, powstające w wyniku ludzkiego metabolizmu lub funkcjonowania gospodarstw domowych oraz ścieki o zbliżonym składzie pochodzące z tych budynków;	
2.3)	„ścieki przemysłowe” oznaczają wszelkie ścieki odprowadzane z obszarów, na których prowadzi się działalność handlową lub przemysłową, nie będące ściekami bytowymi lub wodami opadowymi;	**16 pkt 64**	Ilekroć w ustawie jest mowa o: ściekach przemysłowych rozumie się przez to ścieki, niebędące ściekami bytowymi albo wodami opadowymi lub roztopowymi, powstałe w związku z prowadzoną przez zakład działalnością	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową, a także będące ich mieszaniną ze ściekami innego podmiotu, odprowadzane urządzeniami kanalizacyjnymi tego zakładu;	
2.4)	„aglomeracja" oznacza obszar, gdzie zaludnienie i/lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków komunalnych lub do końcowego punktu zrzutu;	**86 ust. 3 pkt 1**	1) aglomeracji – należy przez to rozumieć teren, na którym zaludnienie lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków albo do końcowego punktu zrzutu tych ścieków;	
2.5)	„system zbierania" oznacza system przewodów i kanałów, przez który gromadzone i odprowadzane są ścieki komunalne	**Art. 2 pkt 7 i 14 ustawy o zbioro-wym zwwizoś**	Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają: (...) 7) sieć – przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego; (...) 14) urządzenia kanalizacyjne - sieci kanalizacyjne, wyloty urządzeń kanalizacyjnych służących do wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz urządzenia podczyszczające i oczyszczające ścieki oraz przepompownie ścieków;	ustawa w kompetencji MIiB
2.6)	„1 RLM (równoważna liczba mieszkańców)" oznacza ładunek organiczny ulegający biodegradacji, wyrażony pięciodobowym biochemicznym zapotrzebowaniem tlenu (BZT5), w ilości 60 g tlenu na dzień;	86 ust. 3 pkt 2	2) równoważnej liczbie mieszkańców – należy przez to rozumieć ładunek substancji organicznych biologicznie rozkładalnych wyrażonych jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania na tlen (BZT5) w ilości 60 g tlenu na dobę;	
2.7)	„oczyszczanie pierwotne" oznacza oczyszczanie ścieków komunalnych za pomocą procesu fizycznego i/lub chemicznego, obejmującego osadzanie zawiesiny lub inny proces powodujący, że BZT_5 dopływających ścieków jest przed odprowadzeniem zmniejszany o co najmniej 20 %, a zawiesina jest zmniejszana o co najmniej 50 %;			Brak samego pojęcia, ale warunki są tożsame jak dla indywidualnego oczyszczania ścieków, o którym mowa w par. 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia MŚ z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
				spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. poz. 1800)
2.8)	„oczyszczanie wtórne" oznacza oczyszczanie ścieków komunalnych głównie w procesie biologicznego oczyszczania z wtórnym osadzaniem lub w innym procesie, spełniającym wymagania podane w tabeli 1 załącznika I;			Brak samego pojęcia i jego definicji, choć odpowiadające mu wymagania parametryczne są zawarte w przepisach rozporządzenia MŚ z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. poz. 1800)
2.9)	„właściwe oczyszczanie" oznacza oczyszczanie ścieków komunalnych za pomocą jakiegokolwiek procesu i/lub systemu usuwania pozwalającego wodom, do których odprowadzane są ścieki, osiągać odpowiednie wskaźniki jakości oraz spełniać inne wymagania określone w przepisach niniejszej dyrektywy i w przepisach innych odpowiednich dyrektyw Wspólnoty;			Brak samego pojęcia i jego definicji, choć odpowiadające mu wymagania parametryczne są zawarte w przepisach rozporządzenia MŚ z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. poz. 1800)

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2.10)	„osad” oznacza pozostający osad komunalny, oczyszczony lub nie, pochodzący z oczyszczalni ścieków komunalnych;	**Art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy o odpadach**	4) komunalnych osadach ściekowych - rozumie się przez to pochodzący z oczyszczalni ścieków osad z komór fermentacyjnych oraz innych instalacji służących do oczyszczania ścieków komunalnych oraz innych ścieków o składzie zbliżonym do składu ścieków komunalnych;	
2.11)	„eutrofizacja” oznacza wzbogacenie wody składnikami odżywczymi, szczególnie związkami azotu i/lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego, co jest przyczyną niepożądanych zakłóceń równowagi wśród organizmów żyjących w wodzie, oraz jakości danych wód;	**16 pkt 58 lit. k**	k) substancje, które przyczyniają się do eutrofizacji rozumianej jako wzbogacanie wód biogenami, w szczególności związkami azotu lub fosforu, powodującymi przyspieszony wzrost glonów oraz wyższych form życia roślinnego, w wyniku którego następują niepożądane zakłócenia biologicznych stosunków w środowisku wodnym oraz pogorszenie jakości tych wód,	
2.12)	„estuarium” oznacza strefę przejściową między wodami słodkimi i przybrzeżnymi u ujścia rzeki. Do celów niniejszej dyrektywy jako części programu wykonania zgodnie z przepisami art. 17 ust. 1 i 2, Państwa Członkowskie ustanawiają zewnętrzne granice (morskie) estuariów;	**25**	Art. 25. Wodami przejściowymi są wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.	Istnieje definicja wód przejściowych, która spełnia omawianą definicją z dyrektywy. Mimo więc, że słowo „estuarium” nie występuje w polskim przepisie transponującym, transpozycję można uznać za prawidłową
2.13)	„wody przybrzeżne” oznaczają wody sięgające poza linię niskiego stanu wody lub morską granicę estuarium.	**26**	Art. 26. 1. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, liczonej od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2013 r. poz. 934 i 1014 oraz z 2015 r. poz. 1642), z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego. 2. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.	Zamiast pojęcia „linia niskiego stanu wody” użyto równoznacznego pojęcia „linia podstawowa morza terytorialnego” z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich RP i administracji morskiej

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.1)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wszystkie aglomeracje wyposażone były w system zbierania ścieków komunalnych, — najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) ponad 15 000, — najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do aglomeracji o RLM między 2 000 a 15 000. W przypadku odprowadzania ścieków komunalnych do wód, do których odprowadzane są ścieki, które na mocy art. 5 uznane zostały za „obszary wrażliwe", Państwa Członkowskie zapewniają, aby systemy zbierania zostały uruchomione, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r., dla aglomeracji o RLM większej niż 10 000. W przypadku gdy ustanowienie systemu zbierania nie jest uzasadnione, jako że nie przyniosłoby korzyści dla środowiska lub powodowałoby nadmierne koszty, należy zastosować pojedyncze systemy lub inne właściwe systemy zapewniające ten sam poziom ochrony środowiska.	**86 ust. 1, 83 ust. 4**	Art. 86. 1. Aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2 000 powinny być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych, zgodnie z ustaleniami krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych. 4. W miejscach, gdzie budowa systemów kanalizacji zbiorczej nie przyniosłaby korzyści dla środowiska lub powodowałaby nadmierne koszty, należy stosować systemy indywidualne lub inne rozwiązania zapewniające ten sam co systemy kanalizacji zbiorczej poziom ochrony środowiska.	
3.2)	Systemy zbierania, opisane w ust. 1, spełniają wymagania sekcji A załącznika I. Komisja może zmieniać te wymagania. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 18 ust. 3.	**83 ust. 3**	3. Budowę urządzeń służących do zaopatrzenia w wodę realizuje się jednocześnie z rozwiązaniem spraw gospodarki ściekowej, w szczególności przez budowę systemów kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków.	dotyczy transpozycji Załącznika I A
4.1)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczania lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu w następujących okresach: — najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM ponad 15 000, — najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r.	**78**	Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą: 1) zawierać: a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających, b) substancji priorytetowych, określonych w przepisach	Nakaz oczyszczania ścieków ma charakter generalny. Odesłanie do KPOŚK dotyczy tylko wyposażenia aglomeracji w sieci oraz oczyszczania ścieków. Parametry dla ścieków określono w rozporządzeniu MŚ

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM 10 000–15 000, — najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów do wód słodkich i estuariów, z aglomeracji o RLM 2 000–10 000.		wydanych na podstawie art. 114, c) chorobotwórczych drobnoustrojów pochodzących z obiektów, w których leczeni są chorzy na choroby zakaźne; 2) powodować w tych wodach: a) zmian w naturalnej, charakterystycznej dla nich biocenozie, b) zmian naturalnej mętności, barwy, zapachu, c) formowania się osadów lub piany.	z dnia 18 listopada 2014 r. Ministra Środowiska w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. poz. 1800)
4.2)	Zrzuty ścieków komunalnych do wód położonych w strefach wysokogórskich (powyżej 1 500 m n.p.m.), gdzie trudno jest zastosować skuteczne oczyszczanie biologiczne ze względu na niskie temperatury, ścieki mogą być poddane mniej rygorystycznemu oczyszczaniu niż określone w ust. 1, pod warunkiem że szczegółowe badania wskazują, że takie zrzuty nie wpływają niekorzystnie na środowisko.			nie dotyczy Polski
4.3)	Zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych opisane w ust. 1 i 2 spełniają odpowiednie wymagania sekcji B załącznika I. Komisja może zmieniać te wymagania. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 18 ust. 3.	**83 ust.1 i 2**	Art. 83. 1. Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków. 2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.	Zdanie drugie i trzecie nie podlega transpozycji. Komentarz przy załączniku I B
4.4)	Ładunek wyrażony równoważną liczbą mieszkańców jest określane na podstawie największego średniotygodniowego ładunku doprowadzanego do oczyszczalni w ciągu roku, z pominięciem sytuacji nadzwyczajnych, na przykład spowodowanych dużymi opadami.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
5.1)	Do celów ust. 2 Państwa Członkowskie do dnia 31 grudnia 1993 r. określają obszary wrażliwe, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku II			Polska w trakcie rozmów przedakcesyjnych wyznaczyła cały kraj jako obszar wrażliwy wobec czego brak transpozycji
5.2)	Państwa Członkowskie zapewniają, że ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania, przed odprowadzeniem do obszarów wrażliwych, poddawane są bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu niż określone w art. 4 najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r., w odniesieniu do wszystkich zrzutów z aglomeracji o RLM wynoszącej ponad 10 000.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II);	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
5.3)	Odprowadzenia z oczyszczalni ścieków komunalnych określone w ust. 2 spełniają odpowiednie wymagania sekcji B załącznika I. Komisja może zmieniać te wymagania. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 18 ust. 3.	**99 ust. 1**	j.w.	
5.4)	Alternatywnie wymagania wobec poszczególnych oczyszczalni określone w ust. 2 i 3 mogą nie mieć zastosowania do obszarów wrażliwych w przypadkach gdy można wykazać, że minimalne zmniejszenie całkowitego ładunku ścieków doprowadzanych do wszystkich oczyszczalni ścieków komunalnych na tym obszarze wynosi co			Zgodnie z Traktatem Akcesyjnym Polska uzyskała okres przejściowy dla art. 5 ust. 2 wobec czego ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	najmniej 75 % w odniesieniu do fosforu ogólnego i co najmniej 75 % w odniesieniu do azotu ogólnego.			usunięto obowiązek 75% redukcji biogenów.
5.5)	Zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych położonych w odpowiednich zlewniach obszarów wrażliwych, które przyczyniają się do zanieczyszczenia tych obszarów, podlegają przepisom ust. 2-4 W przypadkach gdy powyższe zlewnie położone są częściowo lub całkowicie w innym Państwie Członkowskim, stosuje się przepisy art. 9.			Nie wymaga transpozycji (przepis określa wewnętrzną relację przepisów i ma charakter porządkujący) Nie dotyczy (warunkowe obowiązywanie przepisu zależne od woli państwa)
5.6)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wskazanie obszarów wrażliwych poddawane było przeglądom w odstępach czasu wynoszących nie więcej niż cztery lata.			Nie dotyczy, ponieważ odstąpiono od wykazania obszarów wrażliwych
5.7)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby obszary uznane za wrażliwe, po dokonaniu przeglądu na mocy ust. 6, spełniały podane wyżej wymagania przed upływem siedmiu lat.			Nie dotyczy
5.8)	Państwo Członkowskie nie musi wskazywać obszarów wrażliwych do celów niniejszej dyrektywy, jeśli na całym swoim obszarze wprowadziło oczyszczanie na podstawie przepisów zawartych w ust. 2-4.			Nie wymaga transpozycji
6.1)	Do dnia 31 grudnia 1993 r., do celów ust. 2, Państwa Członkowskie mogą określić obszary mniej wrażliwe, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku II.			Nie dotyczy- Polska jako cały kraj jest obszarem wrażliwym

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
6.2)	Zrzuty ścieków komunalnych do wód przybrzeżnych, pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców 10 000–150 000 oraz zrzuty do estuariów położonych na obszarach opisanych w ust. 1, pochodzące z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców 2 000–10 000, mogą być poddawane mniej rygorystycznemu oczyszczaniu niż określone w art. 4, pod warunkiem że: — zrzuty takie poddawane są co najmniej oczyszczaniu pierwotnemu, określonemu przepisami art. 2 ust. 7 zgodnie z procedurą kontrolną ustanowioną w załączniku I. D, wyczerpujące badania wskazują, że odprowadzenia takie nie mają niekorzystnego wpływu na środowisko. Państwa Członkowskie dostarczają Komisji wszelkie istotne informacje dotyczące wspomnianych wyżej badań			Nie dotyczy
6.3)	Jeśli Komisja uznaje, że warunki wymienione w ust. 2 nie są spełnione, przedstawia Radzie właściwą propozycję			Nie dotyczy
6.4)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby wskazanie obszarów mniej wrażliwych podlegało przeglądowi w odstępach czasu nie dłuższych niż cztery lata			Nie dotyczy
6.5)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby obszary nie uznawane już za mniej wrażliwe, we właściwy sposób spełniały wymagania art. 4 i 5 przed upływem siedmiu lat.			Nie dotyczy
7	Państwa Członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 grudnia 2005 r. ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania przed odprowadzeniem poddawane były właściwemu oczyszczaniu, określonemu w art. 2 ust. 9, w odniesieniu do następujących przypadków: — zrzuty do wód słodkich i estuariów z aglomeracji o RLM poniżej 2 000,	**75**	Art. 75. Zakazuje się wprowadzania ścieków: 1) bezpośrednio do wód podziemnych; 2) do wód: a) powierzchniowych, jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	— zrzuty do wód przybrzeżnych z aglomeracji o RLM poniżej 10 000.		ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1, b) powierzchniowych w obrębie kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i plaż publicznych nad wodami oraz w odległości mniejszej niż 1 kilometr od ich granic, c) stojących, d) jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny, e) cieków naturalnych oraz kanałów będących dopływami jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny; 3) do ziemi: a) zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1, jeżeli byłoby to niezgodne z warunkami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 2, b) jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1, c) jeżeli stopień oczyszczania ścieków lub miąższość utworów skalnych nad zwierciadłem wód podziemnych nie stanowi zabezpieczenia tych wód przed zanieczyszczeniem, d) w pasie technicznym, e) w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami.	
8.1)	W wyjątkowych przypadkach, ze względu na trudności techniczne i w odniesieniu do określonych			Nie podlega transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	geograficznie grup mieszkańców, Państwa Członkowskie mogą zwracać się do Komisji ze specjalnymi wnioskami o przedłużenie czasu potrzebnego do zastosowania się do przepisów art. 4.			
8.2)	Wniosek taki musi być szczegółowo uzasadniony, określać napotkane trudności techniczne, a także zaproponować program działań z właściwym harmonogramem, jaki ma być przyjęty, aby osiągnąć cele niniejszej dyrektywy. Harmonogram ten włącza się do programu wykonania określonego w art. 17			Nie podlega transpozycji
8.3)	Zaakceptowane mogą być tylko przyczyny natury technicznej, a przedłużony okres określony w ust. 1 może być przekraczać dnia 31 grudnia 2005 r.			Nie podlega transpozycji
8.4)	Komisja rozpatruje ten wniosek i podejmuje właściwe środki zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 18 ust. 2.			Nie podlega transpozycji
8.5	W wyjątkowych okolicznościach, gdy można wykazać, że intensywniejsze oczyszczanie nie przyniesie żadnych korzyści dla środowiska, zrzuty ścieków komunalnych pochodzących z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 150 000 do obszarów mniej wrażliwych, mogą podlegać oczyszczaniu przewidzianemu w art. 6 dla odprowadzeń z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców 10 000–150 000. W takich okolicznościach państwa członkowskie przedstawiają wcześniej Komisji odpowiednią dokumentację. Komisja bada sprawę i podejmuje właściwe środki zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 18 ust. 2.			Nie dotyczy Polski

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
9	W przypadku gdy wody na obszarze podlegającym jurysdykcji Państwa Członkowskiego dotkną niekorzystne skutki zrzutów ścieków komunalnych pochodzących z innego Państwa Członkowskiego, wtedy Państwo Członkowskie, którego wody zostały w ten sposób zanieczyszczone, może notyfikować odpowiednie fakty drugiemu Państwu Członkowskie mu oraz Komisji. Aby zapewnić zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy, zainteresowane Państwa Członkowskie organizują, gdzie sytuacja tego wymaga wraz z Komisją, współdziałanie konieczne do zidentyfikowania zrzutów ścieków zagrażających środowisku i określają działania, jakie muszą zostać podjęte u źródła w celu ochrony wód, na które odprowadzane ścieki oddziaływają.			Nie podlega transpozycji
10	Państwa Członkowskie zapewniają, aby oczyszczalnie ścieków komunalnych budowane w celu spełnienia wymagań art. 4-7 były projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w każdych normalnych warunkach klimatycznych. Przy projektowaniu oczyszczalni należy wziąć pod uwagę sezonowe zmiany ładunku.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
11.1)	Państwa Członkowskie zapewniają, że do dnia 31 grudnia 1993 r. zrzuty ścieków przemysłowych do systemów zbierania i oczyszczalni ścieków komunalnych są zgodne z wcześniejszymi przepisami i/lub szczególnych zezwoleń właściwych władz albo właściwego organu.		Rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1757)	W całości określa sposoby realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych trafiających do komunalnych urządzeń kanalizacyjnych. KOMPETENCJA MIiB
11.2)	Regulacje i/lub szczególne zezwolenia spełniają wymagania sekcji C załącznika I. Komisja może zmieniać te wymagania. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 18 ust. 3.	**34 pkt 3, 402 ust. 2 pkt 1 i 9 oraz rozporządzenie MB z 14 lipca 2006 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1757)**	Art. 34. Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie z wód wykraczające poza powszechne korzystanie z wód oraz zwykłe korzystanie z wód, obejmujące: 3) wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 1; Art. 402 2. W dostosowaniu do rodzaju działalności, której dotyczy pozwolenie wodnoprawne, w pozwoleniu wodnoprawnym ustala się w szczególności: 1) ilość pobieranej wody, w tym dla wód powierzchniowych maksymalną ilość m3 na sekundę, średnią ilość m3 na dobę, maksymalną ilość m3 na godzinę oraz dopuszczalną ilość m3 na rok, a dla wód podziemnych maksymalną ilość m3 na sekundę, średnią ilość m3 na dobę, maksymalną ilość m3 na rok oraz dopuszczalną ilość m3 na rok; 9) prowadzenie okresowych pomiarów wydajności i poziomu zwierciadła wody w studni;	Częściowo kompetencja MIiR

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
11.3)	Regulacje i szczególne zezwolenia poddawane są przeglądowi i, jeśli zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w regularnych odstępach czasu.	**414 ust 1 i 2**	Art. 414. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych, a także realizacji tych pozwoleń, co najmniej raz na 4 lata. 2. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje dodatkowego przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, jeżeli na podstawie wyników monitoringu wód lub innych danych, w tym danych uzyskanych w ramach opracowywania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub jego aktualizacji, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdził, że jest zagrożone osiągnięcie celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61.	
12.1)	Oczyszczone ścieki wykorzystuje się powtórnie, w każdym przypadku, gdy jest to właściwe. Drogi usuwania muszą do minimum ograniczać skutki niekorzystne dla środowiska.	**83 ust. 1 i 2**	Art. 83. 1. Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków. 2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.	Słowa „gdy jest to właściwe” zastąpione w polskich przepisach słowami „gdy jest to celowe”. Nie wpływa to jednak na prawidłowość transpozycji.
12.2)	Właściwe władze lub właściwe organy zapewniają, by zrzuty ścieków z oczyszczalni ścieków komunalnych podlegały ustanowionym wcześniej regulacjom i/lub szczególnym zezwoleniom.	**35 ust. 3 pkt 5, 388 ust. 1 pkt 1 i 2,**	Art. 35. 3. Usługi wodne obejmują: 5) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, obejmujące także wprowadzanie ścieków do urządzeń wodnych; Art. 388. 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na: 1) usługi wodne; 2) szczególne korzystanie z wód;	
12.3)	Wcześniejsze regulacje i/lub szczególne zezwolenia dotyczące zrzutów z oczyszczalni ścieków komunalnych, wydane wcześniej na podstawie ust.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	2, na terenie aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wynoszącej 2 000 – 10 000 w przypadku zrzutów do wód słodkich i estuariów, oraz na terenie aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wynoszącej powyżej 10 000 w odniesieniu do wszelkich zrzutów, określają wymagane warunki w celu spełnienia odpowiednich wymagań sekcji B załącznika I. Komisja może zmieniać te wymagania. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 18 ust. 3.		1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
12.4)	Regulacje i/lub zezwolenia poddawane są przeglądowi i, jeśli zajdzie taka potrzeba, dostosowywane w regularnych odstępach czasu.	**414 ust. 1**	Art. 414. 1. Organ właściwy w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dokonuje przeglądu pozwoleń wodnoprawnych na pobór wód lub wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych, a także realizacji tych pozwoleń, co najmniej raz na 4 lata.	
13.1)	Państwa Członkowskie zapewniają, że do dnia 31 grudnia 2000 r. ulegające biodegradacji ścieki przemysłowe z zakładów należących do pewnych sektorów przemysłu wymienionych w załączniku III, które nie dochodzą do oczyszczalni ścieków	**388 pkt 1 i 2**	Art. 388. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na: 1) usługi wodne; 2) szczególne korzystanie z wód;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	komunalnych przed odprowadzeniem do odpowiednich wód, spełniają warunki określone we wcześniejszych regulacjach i/lub szczególnych zezwoleniach udzielonych wcześniej przez właściwe władze lub właściwe organy, w odniesieniu do wszystkich zrzutów z zakładów przewidzianych dla równoważnej liczby mieszkańców wynoszącej 4 000 lub więcej.			
13.2)	Do dnia 31 grudnia 1993 r. właściwe władze lub właściwe organy w każdym Państwie Członkowskim ustalają odpowiednie wymagania dla charakteru danego przemysłu w zakresie odprowadzania takich ścieków.	**99 ust.1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			warunkom.	
13.3)	Do dnia 31 grudnia 1994 r. Komisja dokonuje porównania wymagań w poszczególnych Państwach Członkowskich. Wyniki publikuje w postaci sprawozdania, a w razie potrzeby, Komisja przedstawia właściwą propozycję.			Nie podlega transpozycji
14.1)	Osad powstający w wyniku procesu oczyszczania ścieków jest ponownie wykorzystywany w każdym przypadku, gdy jest to właściwe. Drogi usuwania ograniczają do minimum skutki niekorzystnego wpływu na środowisko.	**Art. 18 ust. 1 i 7 ustawy o odpa-dach**	Art. 18. 1. Każdy, kto podejmuje działania powodujące lub mogące powodować powstanie odpadów, powinien takie działania planować, projektować i prowadzić przy użyciu takich sposobów produkcji lub form usług oraz surowców i materiałów, aby w pierwszej kolejności zapobiegać powstawaniu odpadów lub ograniczać ilość odpadów i ich negatywne oddziaływanie na życie i zdrowie ludzi oraz na środowisko, w tym przy wytwarzaniu produktów, podczas i po zakończeniu ich użycia. 7. Unieszkodliwianiu poddaje się te odpady, z których uprzednio wysegregowano odpady nadające się do odzysku.	Usuwanie powinno być utożsamiane z unieszkodliwianiem w rozumieniu ustawy o odpadach – co wynika z porównania z wersją angielską (disposal). Od 1991 r. termin disposal jest zdefiniowany w kolejnych dyrektywach ramowych o odpadach (75/442, 2006/12, 2008/98). Polski termin unieszkodliwianie jest z nim tożsamy. Komunalne osady ściekowe są w Polsce w praktyce zawsze odpadem.
14.2)	Właściwe władze lub właściwe organy zapewniają, że przed dniem 31 grudnia 1998 r. odprowadzanie osadu z oczyszczalni ścieków komunalnych podporządkowane jest ogólnym zasadom, rejestracji albo zezwoleniom.	**Art. 41 ust. 1 ustawy o odpa-dach**	Art. 41. 1. Prowadzenie zbierania odpadów i prowadzenie przetwarzania odpadów wymaga uzyskania zezwolenia.	Powstają tu wątpliwości terminologiczne: Odprowadzanie powinno być utożsamiane z unieszkodliwianiem w rozumieniu ustawy o odpadach – co wynika z porównania z wersją angielską (disposal). Od 1991 r. termin disposal jest zdefiniowany w kolejnych dyrektywach ramowych oodpadach (75/442,

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
				2006/12, 2008/98). Polski termin unieszkodliwianie jest z nim tożsamy. Komunalne osady ściekowe są w Polsce w praktyce zawsze odpadem.
14.3)	Państwa Członkowskie zapewniają, że do dnia 31 grudnia 1998 r. odprowadzanie osadu do wód powierzchniowych przez zrzuty ze statków, rurociągów albo innymi sposobami, jest stopniowo eliminowane.	**Art. 122 ust. 2 ustawy o odpadach** **78**	Ustawa o odpadach art. 122 ust. 2: Zakazuje się składowania odpadów w śródlądowych wodach powierzchniowych i podziemnych, w polskich obszarach morskich oraz w przypadkach określonych w przepisach odrębnych. Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą: 1) zawierać: a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających, b) substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, c) chorobotwórczych drobnoustrojów pochodzących z obiektów, w których leczeni są chorzy na choroby zakaźne; 2) powodować w tych wodach: a) zmian w naturalnej, charakterystycznej dla nich biocenozie, b) zmian naturalnej mętności, barwy, zapachu, c) formowania się osadów lub piany.	Powstają tu wątpliwości terminologiczne: Odprowadzanie … przez zrzuty może być utożsamiane z unieszkodliwianiem ale również z ze składowaniem w rozumieniu ustawy o odpadach – co wynika z porównania z wersją angielską (disposal … by dumping) – zob. też uwagę w pkt. powyżej.
14.4)	Do chwili zniesienia zrzutów osadów sposobami wymienionymi w ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają, aby całkowite ilości materiałów toksycznych, trwałych lub podlegających bioakumulacji zawartych w osadzie odprowadzanym do wód powierzchniowych podlegały obowiązkowi uzyskania zezwolenia i były stopniowo redukowane.	**78**		

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
15.1)	Właściwe władze lub właściwe organy monitorują: — zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami załącznika I. B, zgodnie z procedurami kontrolnymi ustanowionymi w załączniku I. D, — ilości i skład osadów odprowadzanych do wód powierzchniowych	**402 ust. 2 pkt 7** **78 pkt 1 lit. a**	Art. 402 ust. 2 7) termin rozpoczęcia, sposób i zakres prowadzenia pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód, do ziemi lub do urządzeń kanalizacyjnych albo wykorzystywanych rolniczo; Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą: 1) zawierać: a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających,	
15.2)	Właściwe władze lub właściwe organy monitorują wody, do których odprowadzane są ścieki z oczyszczalni ścieków komunalnych i dokonywane zrzuty bezpośrednie opisane w art. 13, w przypadkach oczekiwanego znaczącego wpływu na stan środowiska.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			opadowych lub roztopowych do wód lub do ziemi, w tym najwyższe dopuszczalne wartości zanieczyszczeń, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe wprowadzane do wód lub do ziemi odpowiadają wymaganym warunkom.	
15.3)	W przypadku zrzutów, z zastrzeżeniem przepisów art. 6, i odprowadzania osadu do wód powierzchniowych, Państwa Członkowskie monitorują i wykonują wszystkie odpowiednie badania weryfikujące czy zrzut lub odprowadzanie nie wpływa niekorzystnie na środowisko.	**78 pkt 1 lit. a**	Art. 78. Ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi w ramach zwykłego korzystania z wód albo usług wodnych powinny być oczyszczone w stopniu wymaganym przepisami ustawy i nie mogą: 1) zawierać: a) odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach oraz zanieczyszczeń pływających,,	
15.4)	Informacje zebrane przez właściwe władze lub właściwe organy, zgodnie z ust. 1, 2 i 3, Państwo Członkowskie zachowuje i udostępnia Komisji przed upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wniosku.			Nie podlega transpozycji
15.5)	Komisja może opracowywać wytyczne dotyczące monitorowania określonego w ust. 1, 2 i 3 zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 18 ust. 2.			Nie podlega transpozycji
16	Bez uszczerbku dla wprowadzenia w życie przepisów dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (1), Państwa Członkowskie zapewniają, aby co dwa lata właściwe władze lub właściwe organy publikowały sprawozdania dotyczące sytuacji w dziedzinie usuwania ścieków komunalnych i osadów na ich obszarach. Państwa Członkowskie przekazują Komisji te sprawozdania natychmiast po ich opublikowaniu.	**94**	Art. 94. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, przedkłada co 2 lata Radzie Ministrów sprawozdanie z wykonania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.	
17.1)	Do dnia 31 grudnia 1993 r. Państwa Członkowskie ustanawiają program wykonania niniejszej dyrektywy.	**86 ust. 1, 88, 97**	Art. 86. 1. Aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 2000 powinny być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej dla ścieków komunalnych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			zgodnie z ustaleniami krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych. Art. 88. 1. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji oraz wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych, sporządza i aktualizuje minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, a zatwierdza Rada Ministrów. 2. Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych określa dla przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, w szczególności: 1) zakres rzeczowo-finansowy; 2) termin zakończenia. Art. 97. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych oraz jego aktualizacje.	
17.2)	Do dnia 30 czerwca 1994 r. Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje o programie.			Nie podlega transpozycji
17.3)	W razie konieczności Państwa Członkowskie przekazują Komisji co dwa lata, do dnia 30 czerwca, aktualizację informacji określonych w ust. 2.			Nie podlega transpozycji
17.4)	Komisja ustala, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 18 ust. 2, metody i formy przyjmowane w sprawozdaniach dotyczących programów poszczególnych państw. Wszelkie zmiany wspomnianych metod i form przyjmuje się zgodnie z tą procedurą.			Nie podlega transpozycji
17.5)	Komisja co dwa lata dokonuje przeglądu i oceny informacji otrzymanych zgodnie z ust. 2 i 3, oraz publikuje sprawozdanie na ten temat.			Nie podlega transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
18	Komisję wspomaga Komitet. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8. Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.			Nie podlega transpozycji
19.1)	Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 czerwca 1992 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.			Nie podlega transpozycji
19.2)	Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.			Nie podlega transpozycji
19.3)	Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.			Nie podlega transpozycji
20	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.			Nie podlega transpozycji
Załącznik I A	Systemy zbierania uwzględniają wymagania związane z oczyszczaniem ścieków. Projektowanie, budowę i utrzymanie systemów zbierania przeprowadza się zgodnie z najlepszą wiedzą techniczną, bez powodowania nadmiernych kosztów, szczególnie dotyczące: — objętości i charakterystyki ścieków, — zapobiegania przeciekom, — ograniczenia zanieczyszczenia wód, do których odprowadzane są ścieki, powodowanego przez przelewy wód burzowych.	**83 ust. 3** **76 ust. 1 pkt 1**	Art. 83(...) 3. Budowę urządzeń służących do zaopatrzenia w wodę realizuje się jednocześnie z rozwiązaniem spraw gospodarki ściekowej, w szczególności przez budowę systemów kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków. Art. 76. 1. Dopuszcza się wprowadzanie: 1) wód opadowych lub roztopowych, wody z przelewów kanalizacji deszczowej oraz wody chłodniczej do wód powierzchniowych lub do ziemi, w odległości mniejszej niż 1 kilometr od granic kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli oraz plaż publicznych nad wodami,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik I B.1)	Oczyszczalnie ścieków komunalnych są tak zaprojektowane lub zmodernizowane, aby reprezentatywne próbki dopływających ścieków i ścieków oczyszczonych można było uzyskiwać przed zrzutem do wód, do których odprowadzane są ścieki.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
Załącznik I B.2)	Zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych poddane oczyszczaniu zgodnie z art. 4 i 5 spełniają wymagania podane w tabeli 1.			
Załącznik I B.3)	Zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych do obszarów wrażliwych, które podlegają eutrofizacji zgodnie z załącznikiem II. A lit. a), spełniają dodatkowe wymagania podane w tabeli 2 niniejszego załącznika.	**99 ust. 1**	j.w.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik I B.4)	Wymagania bardziej rygorystyczne niż podane w tabeli 1 i/lub tabeli 2 stosuje się, w przypadku gdy jest to wymagane dla spełnienia przez wody, do których odprowadzane są ścieki, wymagań innych dyrektyw.	**99 ust. 5**	5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, weźmie również pod uwagę konieczność określenia bardziej rygorystycznych wymagań w zakresie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, w tym najwyższych dopuszczalnych wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunków, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsc, sposobu i minimalnej częstotliwości pobierania próbek ścieków, metodyk referencyjnych analizy i sposobu oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom, jeżeli przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniem, wymagają zastosowania bardziej rygorystycznych wartości emisji od dopuszczalnych wartości emisji wynikających z najlepszych dostępnych technik.	
Załącznik I B.5)	Punkty odprowadzania ścieków komunalnych wybierane są w taki sposób, żeby w miarę możliwości do minimum ograniczały wpływ na wody, do których odprowadzane są ścieki.	**Art. 83 ust. 1 i 2**	Art. 83.1 Wprowadzający ścieki do wód lub do ziemi są obowiązani zapewnić ochronę wód przed zanieczyszczeniem, w szczególności przez budowę i eksploatację urządzeń służących tej ochronie, a tam, gdzie jest to celowe, powtórne wykorzystanie oczyszczonych ścieków. 2. Wybór miejsca i sposobu wykorzystania albo usuwania ścieków powinien minimalizować negatywne oddziaływania na środowisko.	
Załącznik I C	Ścieki przemysłowe wprowadzane do systemów zbierania i odprowadzane do oczyszczalni ścieków komunalnych poddaje się wstępnemu oczyszczaniu, jakie wymagane jest w celu: — ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych przy eksploatacji systemów zbierania i oczyszczalni, — zapewnienia, aby systemy zbierania, oczyszczalnie ścieków i urządzenia towarzyszące nie zostały uszkodzone,	**Art. 10 pkt 2 ustawy o zzwwizoś**	Art. 10. Dostawca ścieków przemysłowych wprowadzanych do urządzeń kanalizacyjnych jest obowiązany do: (…) 2) instalowania niezbędnych urządzeń podczyszczających ścieki przemysłowe i prawidłowej eksploatacji tych urządzeń	Nie wszystkie ze wskazanych celów zostały wyraźnie powiązane z potrzebą „wstępnego oczyszczania”, lecz potwierdzone ogólnie. KOMPETENCJA MIiB
	— zapewnienia, aby działanie oczyszczalni ścieków	**§ 2 i 8 rozp. MB z**	§ 2. Dostawca ścieków przemysłowych wprowadzając je	KOMPETENCJA MIiB

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	komunalnych i oczyszczanie osadu nie było utrudnione,	**14 lipca 2006 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1757)**	do urządzeń kanalizacyjnych, zapewnia: 1) ograniczenie lub eliminację substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, określonych w przepisach dotyczących warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego; 2) równomierne ich odprowadzanie, odpowiednio do przepustowości kanałów i dopuszczalnego obciążenia oczyszczalni ścieków; 3) ograniczenie tych zanieczyszczeń, które niekorzystnie wpływają na pracę oczyszczalni ścieków. § 8. Ścieki przemysłowe mogą być wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych, jeżeli: 1) nie stanowi to zagrożenia dla bezpieczeństwa i zdrowia osób obsługujących urządzenia kanalizacyjne, stanu konstrukcji budowlanych i prawidłowego działania tych urządzeń oraz oczyszczalni ścieków, a także dla spełnienia przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne warunków pozwolenia wodnoprawnego na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi i stosowania osadów ściekowych; 2) spełnione są przez dostawcę ścieków przemysłowych warunki posiadanego pozwolenia wodnoprawnego, gdy takie pozwolenie jest wymagane na podstawie przepisów Prawa wodnego; 3) temperatura tych ścieków nie przekracza 35 °C, a odczyn pH mieści się w przedziale od 6,5 do 9,5, z wyłączeniem ścieków zawierających cyjanki i siarczki, dla których pH mieści się w przedziale od 8 do 10; 4) są podatne na mechaniczno-biologiczne procesy oczyszczania.	
	— zapewnienia, aby zrzuty z oczyszczalni nie wpływały niekorzystnie na środowisko, a wodom, do których odprowadzane są ścieki, nie utrudniały spełnienia ich roli zgodnie z innymi dyrektywami wspólnotowymi,	**jw.**	jw.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	— zapewnienia, aby osad mógł być usuwany ze względu na bezpieczeństwo w sposób właściwy dla środowiska i jego ochrony.	**Jak wyżej oraz § 17 rozp. MB z 14 lipca 2006 r. (Dz. U. x 2016 r. poz. 1757)**	jw. oraz § 17. Osady z oczyszczalni ścieków obsługującej zbiorczy system kanalizacyjny nie powinny stanowić zagrożenia dla środowiska oraz powinny nadawać się do ich stosowania zgodnie z przepisami o odpadach.	KOMPETENCJA MIiB
Załącznik I D.1)	Państwa Członkowskie zapewniają, aby stosowana była metoda monitorowania, odpowiadająca co najmniej poziomowi wymagań opisanemu poniżej.			Nie podlega transpozycji
	Metody alternatywne wobec podanych w ust. 2-4 mogą być stosowane wówczas, gdy można wykazać, że dają równoważne wyniki.	**art. 12 Prawo ochrony środowis-ka**	Art. 12. 1. Podmioty korzystające ze środowiska oraz organy administracji są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych, jeżeli metodyki takie zostały określone na podstawie ustaw. 2. Jeżeli na podstawie ustawy wprowadzono obowiązek korzystania z metodyki referencyjnej, jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem: 1) że umożliwia ona uzyskanie dokładniejszych wyników, a uzasadnieniem jej zastosowania są zjawiska meteorologiczne, mechanizmy fizyczne i procesy chemiczne, jakim podlegają substancje lub energie – w przypadku metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji lub energii w środowisku; 2) udowodnienia pełnej równoważności uzyskiwanych wyników – w przypadku pozostałych metodyk.	
	Państwa Członkowskie dostarczają Komisji wszelkie istotne informacje dotyczące stosowanej metody. Jeśli Komisja uznaje, że warunki ustalone w ust. 2-4 nie zostały spełnione, przedstawia właściwą propozycję Radzie.			Nie podlega transpozycji
Załącznik I D.2)	Próbki proporcjonalne do przepływu lub próbki pobierane w określonych 24-godzinnych odstępach czasu pobierane są w tym samym, dokładnie określonym punkcie wylotu, a w miarę potrzeby u wlotu do oczyszczalni, w celu monitorowania zgodności z wymaganiami dla odprowadzanych ścieków ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
	Stosuje się międzynarodowe zasady dobrych praktyk laboratoryjnych mające na celu ograniczenie do minimum rozkładu zanieczyszczeń w próbkach w czasie między ich pobraniem i analizą.	**99 ust. 1**	j.w.	Zakładamy, że metodyki znormalizowane, do których metody referencyjne powinny być dobrane, uwzględniają międzynarodowe zasady dobrych praktyk laboratoryjnych.
Załącznik D.3)	Minimalna liczba próbek w ciągu roku ustalona jest odpowiednio do wielkości oczyszczalni, a próbki pobierane są w regularnych odstępach czasu, dla równoważnej liczby mieszkańców: — RLM od 2 000 do 9 999 12 próbek podczas pierwszego roku i po 4 próbki w następnych latach,	**99 ust. 1**	j.w.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	jeśli można wykazać, że wody w ciągu pierwszego roku spełniały przepisy dyrektywy; jeśli jedna próbka na cztery nie spełnia tego warunku, w następnym roku musi być pobrane 12 próbek, — RLM 10 000-49 999: 12 próbek, — RLM 50 000 i więcej: 24 próbki.			
Załącznik I D.4)	Ścieki oczyszczone mogą być uznane za zgodne z danymi wskaźnikami, jeśli dla każdego odpowiedniego wskaźnika rozpatrywanego indywidualnie, próbki wody wskazują, że są one zgodne z odpowiednią wartością wskaźnika w sposób następujący: a) dla wskaźników określonych w tabeli 1 i w art. 2 ust. 7 maksymalna liczba próbek, które mogą nie spełniać wymagań wyrażonych stężeniem i/lub stopniem redukcji, określona jest w tabeli 3;	**99 ust. 1**	j.w.	
	b) dla wyrażonych stężeniem wskaźników w tabeli 1, niespełniające wymagań próbki pobrane w normalnych warunkach działalności nie mogą mieć większego odchylenia od wartości wskaźnika niż 100 %. Dla wartości wskaźnika odnoszącego się do zawiesin ogólnych można przyjąć odchylenia do 150 %;	**99 ust. 1**	j.w.	
	c) dla wskaźników określonych w tabeli 2, średnia roczna z próbek dla każdego wskaźnika musi zgadzać się z odpowiednimi wielkościami.	**99 ust. 1**	j.w.	
Załącznik I D.5)	Wartości skrajne dotyczące jakości wody nie są brane pod uwagę, jeśli są wynikiem sytuacji nadzwyczajnych, np. spowodowanych przez ulewne deszcze.	**99 ust. 1**	j.w.	Błędne tłumaczenie tekstu dyrektywy, choć bez znaczenia dla poprawnej transpozycji. Nie chodzi o jakość wody, lecz o obciążenie ścieków, czyli ich ładunek. Polskie przepisy uwzględniają normę dyrektywy w rozbiciu na wyspecyfikowane

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
				sytuacje.
Tabela nr 1		**99 ust. 1**	j.w.	
Tabela nr 2		**99 ust. 1**	j.w.	
Tabela nr 3		**99 ust. 1**	j.w.	
Załącznik II A	Zbiornik wodny musi zostać określony jako obszar wrażliwy, jeśli należy do jednej z poniższych grup: a) naturalne jeziora słodkowodne i inne zbiorniki wód słodkich, estuaria i wody przybrzeżne, co do których stwierdzono, że są eutroficzne, lub które mogą stać się eutroficzne w bliskiej przyszłości, jeśli nie zostaną podjęte działania ochronne.			Nie podlega transpozycji
	Przy ustalaniu substancji odżywczych, których zawartość ma być ograniczona przez bardziej rygorystyczne oczyszczanie, można brać pod uwagę następujące elementy: i) jeziora i strumienie wpadające do jezior, zbiorników wodnych lub zamkniętych zatok, co do których stwierdzono, że wykazują niewielki stopień wymiany wód i może mieć miejsce akumulacja. Na takich obszarach należy wprowadzić usuwanie fosforu, chyba że można wykazać, że usunięcie fosforu nie będzie wywierać wpływu na poziom eutrofizacji. W przypadkach gdy dokonuje się zrzutów z dużych aglomeracji, można również rozważać usuwanie azotu;			Nie podlega transpozycji
	ii) estuaria, zatoki i inne wody przybrzeżne, co do których stwierdzono, że mają niewielki stopień wymiany wód lub odbierają duże ilości substancji odżywczych. Zrzuty ścieków z małych aglomeracji mają zazwyczaj mniejsze znaczenie na takich obszarach, ale należy wprowadzić usuwanie fosforu i/lub azotu dla dużych aglomeracji, chyba że można wykazać, że usuwanie tych substancji nie będzie			Nie podlega transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	miało wpływu na poziom eutrofizacji;			
	b) słodkie wody powierzchniowe, przeznaczone do pozyskiwania wody pitnej, która mogłaby zawierać więcej azotanów niż wynosi ich stężenie określone w odpowiednich przepisach dyrektywy Rady 75/440/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. dotyczącej wymaganej jakości wód powierzchniowych przeznaczonych do pozyskiwania wody pitnej w Państwach Członkowskich (1), jeżeli nie jest planowane podjęcie żadnych przedsięwzięć ochronnych;			Nie podlega transpozycji
	c) obszary, na których oczyszczanie dokładniejsze niż określone w art. 4 niniejszej dyrektywy jest konieczne do spełnienia wymagań innych dyrektyw Rady.			Nie podlega transpozycji
Załącznik II B	Morskie zbiorniki wodne lub obszar morski mogą zostać określone jako obszar mniej wrażliwy, jeśli odprowadzanie ścieków nie wpływa niekorzystnie na środowisko pod względem warunków morfologicznych, hydrologicznych lub szczególnych warunków hydraulicznych panujących na tym terenie.			Nie podlega transpozycji
	Przy wskazywaniu obszarów mniej wrażliwych Państwa Członkowskie biorą pod uwagę ryzyko przemieszczenia odprowadzonego ładunku ścieków do sąsiadujących obszarów, gdzie może on wywołać niekorzystne skutki w środowisku. Państwa Członkowskie uznają istnienie obszarów wrażliwych poza zasięgiem swojej jurysdykcji.			Nie podlega transpozycji
	Przy wskazywaniu obszarów mniej wrażliwych bierze się pod uwagę następujące elementy: otwarte zatoki, estuaria i inne wody przybrzeżne z dużym stopniem wymiany wód, nie podlegające eutrofizacji lub nie zagrożone niedotlenieniem, co do których uważa się, że jest mało prawdopodobne, żeby stały się eutroficzne lub wykazały się niedotlenieniem			Nie podlega transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	spowodowanym odprowadzaniem ścieków komunalnych.			
Załącznik III	1. Przemysł mleczarski 2. Przetwórstwo owoców i warzyw 3. Produkcja i butelkowanie napojów bezalkoholowych 4. Przetwórstwo ziemniaków 5. Przemysł mięsny 6. Browary 7. Produkcja alkoholu i napojów alkoholowych 8. Wytwarzanie pasz zwierzęcych z produktów roślinnych 9. Wytwarzanie żelatyny i klejów ze skór i kości zwierzęcych 10. Słodownie 11. Przemysł rybny	**99 ust. 1**	Art. 99. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 1) substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być eliminowane (wykaz I), oraz substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, powodujące zanieczyszczenie wód, które powinno być ograniczane (wykaz II); 2) warunki, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, w szczególności ścieków bytowych, ścieków komunalnych oraz ścieków przemysłowych, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, oraz warunki, jakie należy spełnić w celu rolniczego wykorzystania ścieków, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom; 3) najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających dla ścieków z oczyszczalni ścieków bytowych i ścieków komunalnych oraz dla ścieków z oczyszczalni ścieków w aglomeracji; 4) warunki, jakie należy spełnić przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód, w tym najwyższe dopuszczalne wartości substancji zanieczyszczających, a także miejsce, sposób i minimalną częstotliwość pobierania próbek tych wód, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy wody opadowe lub roztopowe odprowadzane do wód odpowiadają wymaganym warunkom.	
Dyrektywa Rady z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (91/676/EWG)				

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
1-2	Niniejsza dyrektywa ma na celu: – zmniejszenie zanieczyszczenia wody spowodowanego lub wywołanego przez azotany pochodzące ze źródeł rolniczych, oraz – zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu. Do celów niniejszej dyrektywy: a) "wody podziemne" oznaczają wszelkie wody znajdujące się pod powierzchnią ziemi w warstwie wodonośnej oraz w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem; b) "wody słodkie" oznaczają naturalnie występujące wody o niskim stężeniu soli, które są często akceptowane jako odpowiednie do poboru i uzdatniania w celu wyprodukowania wody pitnej; c) "związek azotu" oznacza każdą substancję zawierającą azot z wyjątkiem gazowego azotu cząsteczkowego; d) "inwentarz żywy" oznacza wszystkie zwierzęta hodowane w celu użytkowym lub na sprzedaż; e) "nawóz" oznacza każdą substancję zawierającą związek azotu lub związki azotu rolniczo wykorzystywaną w celu zwiększania wzrostu roślinności; może on także obejmować odchody zwierzęce, pozostałości z gospodarstw rybackich oraz osady ściekowe; f) "nawóz chemiczny" oznacza każdy nawóz, który jest produkowany w wyniku procesu przemysłowego; g) "odchody zwierzęce" oznaczają wszelkie odchody wydalane przez inwentarz żywy lub mieszaninę ściółki i odchodów wydalanych przez inwentarz żywy, nawet w formie przetworzonej; h) "rolnicze wykorzystanie" oznacza dodanie materiałów do gleby albo przez rozprowadzenie na powierzchni, albo przez wstrzykiwanie do gruntu, umieszczenie pod powierzchnią gruntu lub mieszanie z warstwami powierzchniowymi gruntu;			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	i) "eutrofizacja" oznacza wzbogacenie wody związkami azotu, powodujące przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego i w wyniku tego niepożądane zaburzenie równowagi organizmów obecnych w wodzie oraz niekorzystne zmiany jakości danej wody; j) "zanieczyszczenie" oznacza zrzucanie przez ludzi, bezpośrednio lub pośrednio, związków azotu pochodzące ze źródeł rolniczych do środowiska wodnego, którego skutkiem może być zagrożenie zdrowia ludzkiego, szkody w zasobach żywych i ekosystemach wodnych, pogorszenie walorów rekreacyjnych lub zakłócenia innych sposobów wykorzystania wody; k) "strefa zagrożenia" oznacza obszar terenu wyznaczony zgodnie z art. 3 ust. 2.			
3.1 -3.4	1. Wody dotknięte zanieczyszczeniami oraz wody, które mogą być dotknięte zanieczyszczeniami, jeśli nie zostaną podjęte działania w zastosowaniu art. 5, określane są przez Państwa Członkowskie zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku I. 2. Państwa Członkowskie, w ciągu dwuletniego okresu po notyfikacji niniejszej dyrektywy, wyznaczają jako strefy podatne wszystkie znane obszary gleby w ramach ich terytoriów, z których mają miejsce spływy do wód określonych zgodnie z ust. 1 i które przyczyniają się do zanieczyszczania. Powiadamiają one Komisję o tym wstępnym wyznaczeniu w ciągu sześciu miesięcy. 3. Jeśli jakiekolwiek wody wskazane przez Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 1 są zanieczyszczane przez wody innego Państwa Członkowskiego wpływające do nich bezpośrednio lub pośrednio, Państwa Członkowskie, których wody są dotknięte nimi, mogą powiadomić inne Państwa Członkowskie			Nie wymaga transpozycji w związku z transpozycją art. 3 ust. 5 dyrektywy

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	i Komisję o istotnych związanych z tym faktach. Zainteresowane Państwa Członkowskie organizują, gdzie sytuacja tego wymaga, wraz z Komisją, koncentracje działania niezbędną do określenia danych źródeł oraz środków, jakie należy podjąć w celu ochrony wód, które są zanieczyszczane, w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą. 4. Państwa Członkowskie dokonują przeglądu, w miarę konieczności zmieniają lub dodają do wyznaczania stref zagrożenia, gdzie stosowne, oraz przynajmniej co cztery lata w celu uwzględnienia zmian i czynników nieprzewidzianych w czasie poprzedniego wyznaczania. Powiadamiają one Komisję o wszelkich zmianach lub dodaniach do wyznaczonych stref w ciągu sześciu miesięcy.			
3.5	Państwa Członkowskie są zwolnione z obowiązku określania szczególnych stref zagrożenia, jeśli ustanawiają i stosują programy działania określone w art. 5 zgodnie z niniejszą dyrektywą, na całym terytorium kraju.	**104 ust. 1**	Art. 104. 1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobiegania dalszemu zanieczyszczeniu, opracowuje się i wdraża na obszarze całego państwa program działań.	
4.1	Państwa Członkowskie, w celu zapewnienia dla wszystkich wód ogólnego poziomu ochrony przed zanieczyszczeniem, w ciągu dwuletniego okresu od notyfikacji niniejszej dyrektywy: a) ustanawiają zbiór lub zbiory zasad dobrej praktyki rolniczej, które mają zostać dobrowolnie wprowadzane w życie przez rolników, które powinny zawierać postanowienia obejmujące co najmniej pozycje określone w załączniku II A; b) ustanawiają w miarę potrzeby program obejmujący zapewnienie szkolenia i dostarczanie informacje dla rolników, wspierający stosowanie zbioru (zbiorów) zasad dobrej praktyki rolniczej.	**103 ust. 1**	Art. 103. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw rybołówstwa, biorąc po uwagę wymagania, o których mowa w art. 102 ust. 1, opracuje zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej, do dobrowolnego stosowania.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
4.2	Państwa Członkowskie przedkładają Komisji szczegółowe informacje o ich zbiorach zasad dobrej praktyki rolniczej, a Komisja włącza informacje w sprawie tych kodeksów do sprawozdania określonego w art. 11. W świetle otrzymanych informacji Komisja może, jeśli uznaje to za niezbędne, przedstawić Radzie właściwe propozycje.	**112**	Art. 112. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej, sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, co 4 lata, w terminie do dnia 31 października.	
5.1-5.2	1.W ciągu dwuletniego okresu, po wstępnym wyznaczeniu określonym w art. 3 ust. 2, lub też w ciągu jednego roku od każdego dodatkowego wyznaczenia określonego w art. 3 ust. 4, Państwa Członkowskie do celów realizacji celów określonych w art. 1 ustanawiają programy działania w odniesieniu do wyznaczonych stref zagrożenia. 2. Program działania może odnosić się do wszystkich stref zagrożenia na terytorium danego Państwa Członkowskiego lub, w przypadku gdy Państwo Członkowskie uznaje to za właściwe, mogą zostać ustanowione różne programy dla różnych stref zagrożenia lub ich części.	**104 ust. 1**	Art. 104. 1. W celu zmniejszenia zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobiegania dalszemu zanieczyszczeniu, opracowuje się i wdraża na obszarze całego państwa program działań.	
5.3-5.5	3.Programy działań uwzględniają: a) dostępne dane naukowo-techniczne, głównie w odniesieniu do odpowiednich udziałów azotu pochodzące ze źródeł rolniczych oraz pochodzącego z innych źródeł; b) warunki środowiska w odpowiednich regionach zainteresowanych Państw Członkowskich. 4.Programy działania są wprowadzane w życie w ciągu czterech lat od ich ustanowienia i składają się z następujących obowiązkowych środków: a) środków określonych w załączniku III; b) tych środków, które Państwo Członkowskie określiło w zbiorze(-ach) zasad dobrej praktyki rolniczej ustalonym zgodnie z art. 4, z wyjątkiem	**104 ust. 2, 105, 106, 108 ust. 1-2**	Art. 104. 2. Program działań zawiera: 1) określone z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik środki oraz sposoby postępowania w zakresie praktyki rolniczej, w szczególności związanej z procesami nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, służące celom, o których mowa w ust. 1, obejmujące: a) ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, w tym sposoby i warunki nawożenia na glebach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem, w pobliżu wód powierzchniowych i na terenach o dużym nachyleniu, a także równowagi między możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot a zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia, b) określenie okresów, w których dozwolone jest rolnicze	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	tych, które zostały zastąpione środkami określonymi w załączniku III. 5. Ponadto Państwa Członkowskie podejmują w ramach programów działania takie dodatkowe środki lub wzmożone działania, jakie uznają za niezbędne, jeśli na wstępie lub w świetle doświadczenia uzyskanego podczas wykonywania programów działania staje się widoczne, że środki określone w ust. 4 nie będą wystarczające do osiągnięcia celów określonych w art. 1. Wybierając środki lub działania, Państwa Członkowskie uwzględniają ich skuteczność i koszt w stosunku do innych możliwych środków zapobiegawczych.		wykorzystanie nawozów oraz dawek nawozów i sposobów nawożenia, c) określenie warunków, w których wykorzystanie niektórych rodzajów nawozów jest zabronione, d) określenie warunków przechowywania odchodów zwierzęcych, w tym powierzchni i pojemności urządzeń do ich przechowywania, e) planowanie prawidłowego nawożenia azotem pod poszczególne rośliny, f) określenie listy upraw intensywnych, g) określenie współczynników przeliczeniowych sztuk rzeczywistych zwierząt gospodarskich na duże jednostki przeliczeniowe, h) określenie sposobu obliczania sztuk przelotowych zwierząt gospodarskich i ich stanu średniorocznego, i) określenie sposobu obliczania minimalnej wielkości miejsc do przechowywania odchodów zwierzęcych, j) określenie średnich rocznych wielkości produkcji odchodów zwierzęcych i koncentracji zawartego w nich azotu w zależności od gatunku zwierzęcia gospodarskiego, jego wieku i wydajności oraz systemu utrzymania, k) określenie sposobu obliczania dawki nawozów azotowych mineralnych, l) określenie maksymalnych dawek nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym, m) określenie sposobu ustalania wielkości rocznej dawki odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej nie więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych; 2) sposób dokumentowania realizacji programu działań; 3) określenie harmonogramu rzeczowego i czasowego realizacji środków, o których mowa w pkt 1 lit. a-e. Art. 105. 1. Zastosowana w okresie roku dawka odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo nie może zawierać więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			2. W programie działań może zostać określona roczna dawka odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierająca więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, jeżeli nie zagraża to realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1. 3. Roczną dawkę odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającą więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się z uwzględnieniem: 1) długich okresów wegetacji; 2) upraw o wysokim pobraniu azotu; 3) wysokiego opadu netto; 4) gleb o wysokiej zdolności denitryfikacji. 4. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej powiadamia Komisję Europejską o zamiarze ustanowienia rocznej dawki odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2. 5. Roczną dawkę odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych, o której mowa w ust. 2, ustala się w programie działań, po uzyskaniu pozytywnej opinii Komisji Europejskiej. Art. 106. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa opracowuje projekt programu działań. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, opracowując projekt programu działań, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353 z późn. zm.). 3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			programu działań z ministrem właściwym do spraw rolnictwa. 4. Rada Ministrów przyjmuje program działań, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością realizacji celów, o których mowa w art. 104 ust. 1. 5. Program działań podlega przeglądowi co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji. 6. Przepisy ust. 1-4 oraz art. 104 ust. 2 i art. 105 ust. 2, stosuje się odpowiednio do aktualizacji programu działań. Art. 108. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska dokonuje kontroli stosowania programu działań przez podmioty wykonujące prowadzące produkcję rolną oraz działalność, o której mowa w art. 102 ust. 1, obowiązane do jego stosowania. 2. Wyniki kontroli, o której mowa w ust. 1, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej oraz ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.	
5.6	Państwa Członkowskie sporządzają i wprowadzają w życie odpowiednie programy monitorowania, w celu dokonania oceny skuteczności programów działania ustanowionych na mocy niniejszego artykułu. Państwa Członkowskie, które stosują art. 5 na całym terytorium kraju, monitorują zawartość azotanów w wodach (wodach powierzchniowych i gruntowych) w wybranych stacjach pomiarowych, co umożliwia ustalenie stopnia zanieczyszczenia tych wód azotanami pochodzące ze źródeł rolniczych.	**110**	Art. 110. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej dokonuje oceny skuteczności programu działań. 2. W ramach państwowego monitoringu środowiska prowadzi się monitoring służący dokonaniu oceny skuteczności programu działań. 3. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni. 4. Krajowa stacja chemiczno-rolnicza przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wyniki monitoringu azotanów w wodach w profilu glebowym do 90 cm od powierzchni gruntu, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni. 5. Państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			przekazuje nieodpłatnie ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje dotyczące warunków hydrologiczno-meteorologicznych na potrzeby dokonania oceny skuteczności programu działań w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok poprzedni.	
5.7	Państwa Członkowskie co najmniej co cztery lata dokonują przeglądu i, w miarę potrzeby, zmieniają swoje programy działania, w tym także wszystkie środki dodatkowe podejmowane zgodnie z ust. 5. Powiadamiają one Komisję o wszelkich zmianach tych programów działania.	**106 ust. 5**	5. Program działań podlega przeglądowi co 4 lata oraz w razie potrzeby aktualizacji.	
6	1.Do celów wyznaczania i zmiany wyznaczenia stref zagrożenia Państwa Członkowskie: a) w ciągu dwóch lat od notyfikacji niniejszej dyrektywy monitorują stężenia azotanów w wodach słodkich w okresie jednego roku: i) w punktach poboru próbek wód powierzchniowych, ustanowionych w art. 5 ust. 4 dyrektywy 75/440/EWG, i/lub w innych punktach poboru próbek, które są reprezentatywne dla wód powierzchniowych Państw Członkowskich, co najmniej raz w miesiącu lub częściej w okresach powodzi; ii) w punktach poboru próbek, które są reprezentatywne dla gruntowych warstw wodonośnych w Państwach Członkowskich, w regularnych odstępach czasu i przy uwzględnieniu przepisów dyrektywy 80/778/EWG; b) powtarzają program monitorowania przedstawiony w lit. a) co najmniej co cztery lata, z wyjątkiem tych punktów poboru próbek, gdzie stężenie azotanów we wszystkich poprzednich próbkach wynosiło poniżej 25 mg/l i nie pojawił się nowy czynnik, który mógłby spowodować wzrost zawartości azotanów; w takim przypadku program			Nie wymaga transpozycji w związku z transpozycją art. 3 ust. 5 dyrektywy

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	monitorowania powinien być powtarzany tylko co osiem lat; c) dokonują przeglądu stanu eutrofizacji słodkich wód powierzchniowych oraz wód ujść rzek i wód przybrzeżnych co cztery lata. 2. Stosuje się referencyjną metodę pomiaru ustaloną w załączniku IV.			
7	Wytyczne dla monitorowania określonego w art. 5 i 6 mogą być sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 9.			Nie wymaga transpozycji
8	Załączniki do niniejszej dyrektywy mogą być dostosowywane do postępu naukowo-technicznego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.			Nie wymaga transpozycji
9	1.Komisję wspomaga Komitet. 2. W przypadku odniesienia się do niniejszego artykułu - art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(9) stosuje się z uwagi na przepisy zawarte w jej art. 8. Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące. 3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/ WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.			Nie wymaga transpozycji
10	1. Państwa Członkowskie w odniesieniu do czteroletniego okresu następującego po notyfikacji niniejszej dyrektywy oraz w odniesieniu do każdego kolejnego czteroletniego okresu przedkładają Komisji sprawozdanie zawierające informacje określone w załączniku V.	**112**	Art. 112. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w art. 111 ust. 1, co 4 lata, w terminie do dnia 31 października.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	2. Sprawozdanie na mocy niniejszego artykułu jest przedkładane Komisji w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia okresu, do którego się odnosi.			
11-13	Na podstawie informacji otrzymanych na mocy art. 10 Komisja publikuje sprawozdania zbiorcze w ciągu sześciu miesięcy od otrzymania sprawozdań od Państw Członkowskich i przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie. W świetle wykonania niniejszej dyrektywy, oraz w szczególności przepisów załącznika III, Komisja przedkłada Radzie do dnia 1 stycznia 1998 r. sprawozdanie, któremu, gdzie stosowne, towarzyszą propozycje dotyczące zmian niniejszej dyrektywy. (Przytoczono tylko fragment przepisów.)			Nie wymaga transpozycji
Załącznik nr I	KRYTERIA WYZNACZANIA WÓD OKREŚLONYCH W ART. 3 UST. 1 (Przytoczono tylko fragment przepisów.)			Nie wymaga transpozycji w związku z transpozycją art. 3 ust. 5 dyrektywy
Załącznik nr II	ZBIÓR (ZBIORY) ZASAD DOBREJ PRAKTYKI ROLNICZEJ A. Zbiór lub zbiory zasad dobrej praktyki rolniczej, mające na celu zmniejszenie zanieczyszczenia azotanami i uwzględniające warunki w różnych regionach Wspólnoty, powinny zawierać niektóre przepisy obejmujące następujące pozycje w zakresie, w jakim są one istotne: (…) B. Państwa Członkowskie mogą uwzględniać w zbiorze (zbiorach) zasad dobrej praktyki rolniczej następujące zagadnienia: (…) (Przytoczono tylko fragment przepisów.)	**103 ust. 1**	Art. 103. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej oraz po uzyskaniu opinii ministra właściwego do spraw rybołówstwa, biorąc po uwagę wymagania, o których mowa w art. 102 ust. 1, opracuje zbiór zaleceń dobrej praktyki rolniczej, do dobrowolnego stosowania.	
Załącznik nr III	ŚRODKI, KTÓRE NALEŻY WŁĄCZYĆ DO PROGRAMÓW DZIAŁANIA, JAK OKREŚLONO W ART. 5 UST. 4 LIT. A) 1. Środki obejmują zasady odnoszące się do:	**104 ust. 2**	2. Program działań zawiera: 1) określone z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik środki oraz sposoby postępowania w zakresie praktyki rolniczej, w szczególności związanej z procesami	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	1. okresów, kiedy rolnicze wykorzystanie niektórych rodzajów nawozu jest zakazane; 2. pojemności zbiorników do przechowywania odchodów zwierzęcych; pojemność ta musi przekraczać pojemność wymaganą do przechowywania w najdłuższym okresie, podczas którego rolnicze wykorzystanie w strefie zagrożenia jest zabronione, z wyjątkiem przypadków, gdy może zostać dowiedzione właściwym władzom, iż wszelkie ilości odchodów zwierzęcych nadmierne w stosunku do rzeczywistej pojemności przechowywania zostaną usunięte w sposób, który nie będzie szkodliwy dla środowiska; 3. ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, zgodne z dobrą praktyką rolniczą i uwzględniające cechy danej strefy zagrożenia, w szczególności; a) warunki glebowe, rodzaj gleby i nachylenie terenu; b) warunki klimatyczne, opady i nawadnianie; c) zagospodarowanie gruntów oraz praktyki rolnicze, w tym system płodozmianu; które mają być oparte na równowadze między: i) możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot; ii) zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia, z uwzględnieniem: – ilości azotu obecnego w glebie w czasie, kiedy uprawa zaczyna wykorzystywać go w znaczącym stopniu (ilości pozostające w końcu zimy), – dopływu azotem przez mineralizację netto rezerw azotu organicznego w glebie, – uzupełniania związków azotu z odchodów zwierzęcych, – uzupełniania związków azotu pochodzącego z chemicznych nawozów i innych. 2. Środki te zapewniają, że dla każdego gospodarstwa rolnego lub hodowlanego ilość		nawożenia, gospodarki nawozami w gospodarstwach rolnych, służące celom, o których mowa w ust. 1, obejmujące: a) ograniczenie rolniczego wykorzystania nawozów, w tym sposoby i warunki nawożenia na glebach zamarzniętych, zalanych wodą, nasyconych wodą lub przykrytych śniegiem, w pobliżu wód powierzchniowych i na terenach o dużym nachyleniu, a także równowagi między możliwym do przewidzenia zapotrzebowaniem upraw na azot a zasilaniem upraw azotem z gleby oraz z nawożenia, b) określenie okresów, w których dozwolone jest rolnicze wykorzystanie nawozów oraz dawek nawozów i sposobów nawożenia, c) określenie warunków, w których wykorzystanie niektórych rodzajów nawozów jest zabronione, d) określenie warunków przechowywania odchodów zwierzęcych, w tym powierzchni i pojemności urządzeń do ich przechowywania, e) planowanie prawidłowego nawożenia azotem pod poszczególne rośliny, f) określenie listy upraw intensywnych, g) określenie współczynników przeliczeniowych sztuk rzeczywistych zwierząt gospodarskich na duże jednostki przeliczeniowe, h) określenie sposobu obliczania sztuk przelotowych zwierząt gospodarskich i ich stanu średniorocznego, i) określenie sposobu obliczania minimalnej wielkości miejsc do przechowywania odchodów zwierzęcych, j) określenie średnich rocznych wielkości produkcji odchodów zwierzęcych i koncentracji zawartego w nich azotu w zależności od gatunku zwierzęcia gospodarskiego, jego wieku i wydajności oraz systemu utrzymania, k) określenie sposobu obliczania dawki nawozów azotowych mineralnych, l) określenie maksymalnych dawek nawozów azotowych dla upraw w plonie głównym,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	odchodów zwierzęcych, wykorzystywanych rolniczo każdego roku, w tym wprost od zwierząt, nie przekraczy określonej ilości na hektar. Ilość ta to ilość odchodów zwierzęcych zawierająca do 170 kg N. Jednakże: a) dla pierwszego czteroletniego programu działania Państwa Członkowskie mogą zezwolić na ilość odchodów zawierającą do 210 kg N; b) w trakcie i po pierwszym czteroletnim programie działania Państwa Członkowskie mogą ustalić ilości różne od ilości określonych powyżej. Ilości te muszą być ustalone tak, by nie stanowiły przeszkody w realizacji celów określonych w art. 1 i muszą być uzasadnione na podstawie obiektywnych kryteriów, na przykład: – długich okresów wegetacji, – upraw o wysokim poborze azotu, – wysokim opadzie netto w strefie zagrożenia, – gleb o wyjątkowo wysokiej zdolności denitryfikacji. Jeśli Państwo Członkowskie zezwala na podstawie lit. b) na inną ilość, powiadamia Komisję, która zbada uzasadnienie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9. 3. Państwa Członkowskie mogą obliczyć ilości określone w ust. 2 na podstawie liczby zwierząt. 4. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o sposobie, w jaki stosują przepisy ust. 2. Na podstawie otrzymanych informacji Komisja może, jeśli uzna to za konieczne, przedstawić Radzie właściwe propozycje zgodnie z art. 11.		m) określenie sposobu ustalania wielkości rocznej dawki odchodów zwierzęcych wykorzystywanych rolniczo zawierającej nie więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych; 2) sposób dokumentowania realizacji programu działań; 3) określenie harmonogramu rzeczowego i czasowego realizacji środków, o których mowa w pkt 1 lit. a-e.	
Załącznik nr IV	REFERENCYJNE METODY POMIARU Nawóz chemiczny Związki azotu są mierzone przy zastosowaniu metody określonej w dyrektywie Komisji 77/535/EWG z dnia 22 czerwca 1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do metod pobierania próbek i			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	analizowania nawozów(1), zmienionej dyrektywą 89/519/EWG(2). Wody słodkie, wody przybrzeżne oraz wody morskie Stężenie azotanów jest mierzone zgodnie z art. 4a ust. 3 decyzji Rady 77/795/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r., ustanawiającej wspólną procedurę wymiany informacji w sprawie jakości słodkich wód powierzchniowych we Wspólnocie(3), zmienionej decyzją 86/574/EWG(4)..			
Załącznik nr V	INFORMACJE, KTÓRE POWINNY BYĆ ZAWARTE W SPRAWOZDANIACH OKREŚLONYCH W ART. 10 1. Oświadczenie o działaniach zapobiegawczych podjętych na mocy art. 4. 2. Mapa przedstawiająca: a) wody określone zgodnie z art. 3 ust. 1 i załącznikiem I, wskazująca, które kryteria z załącznika I zostały zastosowane do celów określenia każdej z wód; b) lokalizację wyznaczonych stref zagrożenia, z rozróżnieniem między strefami istniejącymi a strefami wyznaczonymi w okresie od poprzedniego sprawozdania. 3. Podsumowanie wyników monitorowania uzyskanych na mocy art. 6, zawierające oświadczenie o rozważaniach, które doprowadziły do wyznaczenia każdej strefy zagrożenia oraz do każdej zmiany lub dodania do wyznaczonych stref zagrożenia. 4. Podsumowanie programów działania sporządzonych na mocy art. 5 oraz, w szczególności: a) środków wymaganych art. 5 ust. 4 lit. a) i b); b) informacji wymaganych załącznikiem III (4); c) wszelkich dodatkowych środków lub wzmożonych działań podjętych na mocy art. 5 ust. 5;	**111**	Art. 111. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej sporządza sprawozdanie obejmujące: 1) informację o ustanowieniu zbioru zaleceń dobrej praktyki rolniczej oraz o jego zawartości; 2) podsumowanie programu działań obejmujące środki oraz sposoby postępowania, o których mowa w art. 104 ust. 2; 3) ocenę eutrofizacji wód rozumianą jako wzbogacenie wody związkami azotu powodujące przyspieszony wzrost glonów i wyższych form życia roślinnego i skutkujące niepożądanymi zaburzeniami równowagi organizmów obecnych w wodzie oraz niekorzystnymi zmianami jej jakości; 4) wyniki monitoringu służącego dokonaniu oceny skuteczności programu działań, w tym wyniki badań stężeń azotanów. 2. Oceny eutrofizacji, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dokonuje właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska. 3. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	d) podsumowanie wyników programów monitoringu realizowanych na mocy art. 5 ust. 6; e) założeń poczynionych przez Państwa Członkowskie na temat prawdopodobnej długości okresu, w ramach którego oczekuje się, że wody określone zgodnie z art. 3 ust. 1 zareagują na dany środek programu działań, wraz ze wskazaniem poziomu niepewności związanego z tymi założeniami.			
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim				
1	Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie ram dla oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, w celu ograniczania negatywnych konsekwencji dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, związanych z powodziami na terytorium Wspólnoty.	**16 pkt 4**	4) celach zarządzania ryzykiem powodziowym – rozumie się przez to ograniczenie potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2	Do celów niniejszej dyrektywy, oprócz definicji „rzeki", „dorzecza", „zlewni" oraz „obszaru dorzecza" ustanowionych w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE, stosuje się następujące definicje: 1) „powódź" oznacza czasowe pokrycie wodą terenu, który normalnie nie jest pokryty wodą. Definicja ta obejmuje powodzie wywołane przez rzeki, potoki górskie, śródziemnomorskie okresowe cieki wodne oraz powodzie sztormowe na obszarach wybrzeża, natomiast może nie uwzględniać powodzi wywołanych przez systemy kanalizacyjne; 2) „ryzyko powodziowe" oznacza kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i związanych z powodzią potencjalnych negatywnych konsekwencji dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej.	**16 pkt 43,** **16 pkt 48**	43) powodzi – rozumie się przez to czasowe pokrycie przez wodę terenu, który w normalnych warunkach nie jest pokryty wodą, w szczególności wywołane przez wezbranie wody w ciekach naturalnych, zbiornikach wodnych, kanałach oraz od strony morza, z wyłączeniem pokrycia przez wodę terenu wywołanego przez wezbranie wody w systemach kanalizacyjnych; 48) ryzyku powodziowym - rozumie się przez to kombinację prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi i potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej;	
3.1	Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie kierują się ustaleniami dokonanymi w ramach art. 3 ust. 1, 2, 3, 5 i 6 dyrektywy 2000/60/WE.	**13, 14 ust. 1, 15**	Art. 13. 1. Ustanawia się następujące obszary dorzeczy: 1) obszar dorzecza Wisły obejmujący, oprócz dorzecza Wisły znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, również dorzecza Słupi, Łupawy, Łeby, Redy oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na wschód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Wiślanego; 2) obszar dorzecza Odry obejmujący, oprócz dorzecza Odry znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także dorzecza Regi, Parsęty, Wieprzy, Ücker oraz pozostałych rzek uchodzących bezpośrednio do Morza Bałtyckiego na zachód od ujścia Słupi, a także wpadających do Zalewu Szczecińskiego; 3) obszary dorzeczy: a) Dniestru, b) Dunaju, c) Banówki, d) Łaby,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			e) Niemna, f) Pregoły, g) Świeżej – obejmujące znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej części międzynarodowych dorzeczy. 2. Ustanawia się następujące regiony wodne: 1) na obszarze dorzecza Wisły: a) region wodny Małej Wisły, b) region wodny Górnej Wisły, c) region wodny Środkowej Wisły, d) region wodny Dolnej Wisły; 2) na obszarze dorzecza Odry: a) region wodny Górnej Odry, b) region wodny Środkowej Odry, c) region wodny Dolnej Odry i Przymorza Zachodniego, d) region wodny Warty; 3) na obszarze dorzecza Dniestru – region wodny Dniestru; 4) na obszarze dorzecza Dunaju: a) region wodny Czarnej Orawy, b) region wodny Czadeczki, c) region wodny Morawy; 5) na obszarze dorzecza Banówki – region wodny Banówki; 6) na obszarze dorzecza Łaby: a) region wodny Izery, b) region wodny Łaby i Ostrożnicy (Upa), c) region wodny Metuje, d) region wodny Orlicy; 7) na obszarze dorzecza Niemna – region wodny Niemna; 8) na obszarze dorzecza Pregoły – region wodny Łyny i Węgorapy; 9) na obszarze dorzecza Świeżej – region wodny Świeżej. 3. W ramach regionów wodnych, o których mowa w ust. 2, wyodrębnia się zlewnie. 4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			zlewnie i przyporządkuje je do właściwych regionów wodnych, kierując się podziałem hydrograficznym kraju. 5. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, zwane dalej "Wodami Polskimi", ustala przebieg granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także ewidencjonuje ich przebieg w systemie informacyjnym gospodarki wodnej. 6. Sposób ustalania przebiegu granic obszarów dorzeczy, granic regionów wodnych oraz granic zlewni, a także sposób ich ewidencjonowania powinien uwzględniać podział hydrograficzny kraju. 7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic obszarów dorzeczy; 2) przyporządkowanie jednolitych części wód podziemnych oraz wód przybrzeżnych do właściwych obszarów dorzeczy; 3) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic regionów wodnych; 4) sposób ustalania i ewidencjonowania przebiegu granic zlewni. 8. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 7, Rada Ministrów kieruje się podziałem hydrograficznym kraju oraz zróżnicowaniem warunków hydrologicznych i hydrogeologicznych na obszarze dorzecza, a także lokalizacją jednolitych części wód podziemnych i sposobem ich wykorzystania. Art. 14. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są: 1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej; 2) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej; 3) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 5) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			Wodnego Wody Polskie; 6) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 7) dyrektor urzędu morskiego; 8) wojewoda; 9) starosta; 10) wójt, burmistrz lub prezydent miasta. Art. 15. W celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy zarządzanie zasobami wodnymi wymaga: 1) koordynowania działań określonych w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1; 2) podejmowania działań na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi władzami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, na których terytoriach znajdują się pozostałe części dorzeczy, o których mowa w art. 13 ust. 1.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
3.2	Państwa członkowskie mogą jednak do celów wykonania niniejszej dyrektywy: a) wyznaczyć właściwe organy, inne niż organy określone na podstawie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE; b) określić pewne obszary wybrzeża lub pojedyncze dorzecza i przypisać je jednostce zarządzającej innej niż ta, której przypisano obszary zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. W tych przypadkach państwa członkowskie przekazują Komisji informacje, o których mowa w załączniku I do dyrektywy 2000/60/WE, do dnia 26 maja 2010 r. W tym celu każde odniesienie do właściwych organów i obszarów dorzecza jest traktowane jako odniesienie do właściwych organów i jednostki zarządzającej, o których mowa w niniejszym artykule. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach, które zaszły w stosunku do informacji dostarczonej zgodnie z niniejszym ustępem, w terminie trzech miesięcy od daty danej zmiany.	**14**	Art. 14. 1. Organami właściwymi w sprawach gospodarowania wodami są: 1) minister właściwy do spraw gospodarki wodnej; 2) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej; 3) Prezes Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 5) dyrektor zarządu zlewni Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 6) kierownik nadzoru wodnego Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; 7) dyrektor urzędu morskiego; 8) wojewoda; 9) starosta; 10) wójt, burmistrz lub prezydent miasta.	
4.1	Państwa członkowskie dokonują wstępnej oceny ryzyka powodziowego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), lub fragmentu międzynarodowego dorzecza, które są położone na ich terytorium.	**167 ust. 1**	Art. 167. 1. Dla obszarów dorzeczy przygotowuje się, na podstawie dostępnych lub łatwych do uzyskania informacji, obejmujących także wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi, wstępną ocenę ryzyka powodziowego.	
		168 ust. 1	Art. 168. 1. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego przygotowują Wody Polskie.	
		168 ust. 2	2. Projekt wstępnej oceny ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Projekt wstępnej oceny ryzyka	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowi integralny element projektu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w ust. 1.	
4.2	W oparciu o dostępne lub łatwe do uzyskania informacje, takie jak rejestry i długofalowe analizy rozwoju wydarzeń, dotyczące zwłaszcza wpływu zmian klimatycznych na występowanie powodzi, przeprowadza się wstępną ocenę ryzyka powodziowego. Ocena ta zawiera co najmniej:	**167 ust. 2**	2. Wstępna ocena ryzyka powodziowego zawiera w szczególności:	
	a) mapy obszaru dorzecza w odpowiedniej skali zawierające granice dorzeczy, zlewni i, jeżeli takowe istnieją, obszarów wybrzeża, ukazujące topografię i zagospodarowanie przestrzenne;	**167 ust. 2 pkt 1**	1) mapy obszarów dorzeczy, z zaznaczeniem granic dorzeczy, granic zlewni, granicy pasa nadbrzeżnego, ukazujące topografię terenu oraz jego zagospodarowanie;	
	b) opis powodzi, które wystąpiły w przeszłości i miały znaczące negatywne skutki dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, jeżeli prawdopodobieństwo wystąpienia podobnych zjawisk w przyszłości jest nadal duże, w tym zasięg powodzi oraz trasy przejścia fali powodziowej, jak i ocenę wywołanych przez nie negatywnych skutków;	**167 ust. 2 pkt 2 lit. a**	2) opis powodzi historycznych: a) które spowodowały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, zawierający ocenę tych skutków, zasięg powodzi oraz trasy przejścia wezbrania powodziowego,	
	c) opis istotnych powodzi, do których doszło w przeszłości, jeżeli można przewidzieć, że podobne zjawiska w przyszłości będą miały znaczące negatywne skutki; a w zależności od specyficznych potrzeb państw członkowskich:	**167 ust. 2 pkt 2 lit. b**	2) opis powodzi historycznych: b) jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że podobne zjawiska powodziowe będą miały znaczące negatywne skutki dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej,	
	d) ocenę potencjalnych negatywnych konsekwencji przyszłych powodzi dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z jak najszerszym uwzględnieniem kwestii, takich jak topografia, położenie cieków wodnych i ich ogólne cechy hydrologiczne oraz geomorfologiczne, w tym obszary zalewowe jako naturalne obszary retencyjne, skuteczność istniejącej, wybudowanej	**167 ust. 2 pkt 3**	3) ocenę potencjalnych negatywnych skutków powodzi mogących wystąpić w przyszłości dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej, z uwzględnieniem: a) topografii terenu, b) położenia cieków wodnych i ich ogólnych cech hydrologicznych oraz geomorfologicznych, w tym obszarów zalewowych jako naturalnych obszarów retencyjnych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przez człowieka infrastruktury przeciwpowodziowej, położenie obszarów zamieszkanych, obszarów działalności gospodarczej oraz prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w tym wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi.		c) skuteczności istniejących zbiorników wodnych i innych budowli przeciwpowodziowych i regulacyjnych, d) położenia obszarów zamieszkanych, e) położenia obszarów, na których jest wykonywana działalność gospodarcza;	
		167 ust. 2 pkt 4	4) w miarę możliwości - prognozę długofalowego rozwoju wydarzeń, w szczególności wpływu zmian klimatu na występowanie powodzi.	
		167 ust. 2 pkt 5	5) określenie obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi.	
4.3	W przypadku międzynarodowych obszarów dorzeczy lub jednostek zarządzających, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wspólnych z innymi państwami członkowskimi, państwa członkowskie zapewniają wymianę odpowiednich informacji między właściwymi zainteresowanymi organami.	**168 ust. 7**	7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi organami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonym w odrębnych przepisach.	
4.4	Państwa członkowskie dokonują wstępnej oceny ryzyka powodziowego do dnia 22 grudnia 2011 r.			Nie wymaga transpozycji. Termin do wykonania wstępnej oceny ryzyka powodziowego został określony w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.159)
5.1	Na podstawie wstępnej oceny ryzyka powodziowego, o której mowa w art. 4, państwa członkowskie dla każdego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), lub fragmentu międzynarodowego obszaru dorzecza, które są położone na ich terytorium, określają takie obszary, na których stwierdzają	**16 pkt 33**	33) obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi – rozumie się przez to obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub jest prawdopodobne wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	istnienie dużego ryzyka powodziowego lub jego wystąpienie jest prawdopodobne.			
5.2	Określenie na podstawie ust. 1 obszarów należących do międzynarodowego obszaru dorzecza lub do jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wspólnych z innym państwem członkowskim jest koordynowane przez zainteresowane państwa członkowskie.	**168 ust. 7**	7. Przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego dla obszarów dorzeczy, których części znajdują się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, poprzedza się wymianą informacji niezbędnych dla opracowania tej oceny z właściwymi organami tych państw. Wymiana informacji następuje w trybie i w zakresie określonych w odrębnych przepisach.	
6.1	Państwa członkowskie przygotowują - na poziomie obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b) - mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego w najbardziej odpowiedniej skali dla obszarów określonych na podstawie art. 5 ust. 1.	**169 ust. 1**	1. Dla obszarów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi wskazanych we wstępnej ocenie ryzyka powodziowego, sporządza się mapy zagrożenia powodziowego	
		171 ust. 1	1. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego sporządzają Wody Polskie w uzgodnieniu z właściwymi wojewodami.	
		171 ust. 2	2. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowują dyrektorzy urzędów morskich i przekazują Wodom Polskim, nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przygotowania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego. Projekty map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
		174 ust. 1	1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia: 1) wymagania dotyczące opracowywania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego; 2) skalę map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego, w tym skalę wizualizacji tych map.	
6.2	Przygotowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego dla obszarów wyznaczonych na podstawie art. 5, wspólnych z innymi państwami członkowskimi, wymaga uprzedniej wymiany informacji pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi.	**171 ust. 7**	7. Przygotowanie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, położonych na obszarach dorzeczy, których części znajdują się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, poprzedza się działaniami mającymi na celu nawiązanie w tym zakresie współpracy z właściwymi organami tych państw.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
6.3	Mapy zagrożenia powodziowego obejmują obszary geograficzne, na których może wystąpić powódź zgodnie z jednym z następujących scenariuszy: a) niskie prawdopodobieństwo powodzi lub scenariusze zdarzeń ekstremalnych; b) średnie prawdopodobieństwo powodzi (częstotliwość występowania 100 lat); c) wysokie prawdopodobieństwo powodzi, w odpowiednich przypadkach.	**169 ust. 2**	2. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się w szczególności: 1) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest niskie i wynosi 0,2% lub na których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia ekstremalnego; 2) obszary szczególnego zagrożenia powodzią; 3) obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku uszkodzenia lub zniszczenia: a) wału przeciwpowodziowego, b) wału przeciwsztormowego, c) budowli piętrzącej.	
		16 pkt 34	34) obszarach szczególnego zagrożenia powodzią – rozumie się przez to: a) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest średnie i wynosi 1%, b) obszary, na których prawdopodobieństwo wystąpienia powodzi jest wysokie i wynosi 10%, c) obszary, między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano wał przeciwpowodziowy, a także wyspy i przymuliska, o których mowa w art. 224, stanowiące działki ewidencyjne, d) pas techniczny;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
6.4	Dla każdego ze scenariuszy, o których mowa w ust. 3, przedstawia się następujące elementy: a) zasięg powodzi; b) głębokości wody lub, w odpowiednich przypadkach, poziomy zwierciadła wody; c) tam gdzie jest to właściwe, prędkość przepływu wody lub odnośny przepływ wody.	**169 ust. 3**	3. Na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się następujące elementy: 1) zasięg powodzi; 2) głębokość wody lub rządną zwierciadła wody; 3) w uzasadnionych przypadkach – prędkość przepływu wody lub natężenie przepływu wody.	
6.5	Mapy ryzyka powodziowego przedstawiają potencjalnie negatywne skutki związane z powodzią, która wystąpiła zgodnie z jednym ze scenariuszy, o których mowa w ust. 3 – wyrażone w następujący sposób: a) szacunkowa liczba mieszkańców potencjalnie dotkniętych powodzią; b) rodzaj działalności gospodarczej prowadzonej na obszarze potencjalnie dotkniętym powodzią; c) instalacje, o których mowa w załączniku I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (1), które mogłyby spowodować przypadkowe zanieczyszczenie w przypadku powodzi oraz potencjalnie dotknięte powodzią obszary chronione określone w załączniku IV pkt 1 ppkt (i), (iii) i (v) do dyrektywy 2000/60/WE; d) inne informacje uważane przez państwo członkowskie za przydatne, takie jak wskazanie obszarów, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska, oraz informacje o innych istotnych źródłach zanieczyszczenia.	**170 ust. 1**	1. Dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, sporządza się mapy ryzyka powodziowego.	
		170 ust. 2	2. Na mapach ryzyka powodziowego przedstawia się potencjalnie negatywne skutki związane z powodzią dla obszarów, o których mowa w art. 169 ust. 2, uwzględniające: 1) szacunkową liczbę mieszkańców, którzy mogą być dotknięci powodzią; 2) rodzaje działalności gospodarczej wykonywanych na obszarach, o których mowa w art. 169 ust. 2; 3) instalacje mogące, w razie wystąpienia powodzi, spowodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			4) występowanie: a) ujęć wody, stref ochronnych lub obszarów ochronnych, b) kąpielisk, c) obszarów Natura 2000, parków narodowych oraz rezerwatów przyrody; 5) w uzasadnionych przypadkach: a) obszary, na których mogą wystąpić powodzie, którym towarzyszy transport dużej ilości osadów i rumowiska, b) potencjalne ogniska zanieczyszczeń wód.	
6.6	Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, aby w przypadku obszarów wybrzeża, na których występuje odpowiednia ochrona, przygotowanie map zagrożenia powodziowego, ograniczyć do scenariusza, o którym mowa w ust. 3 lit. a).	**169 ust. 4**	4. Jeżeli od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, jest zapewniona odpowiednia ochrona przed powodzią, na mapach zagrożenia powodziowego od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, mogą być przedstawione wyłącznie obszary, o których mowa w ust. 2 pkt 1.	
6.7	7. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, aby dla obszarów, na których występują powodzie wywołane przez wody gruntowe, przygotowanie map zagrożenia powodziowego ograniczyć do scenariusza, o którym mowa w ust. 3 lit. a).			Nie wymaga transpozycji.
6.8	Państwa członkowskie zapewniają opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego do dnia 22 grudnia 2013 r.			Nie wymaga transpozycji. Termin do wykonania map zagrożenia i ryzyka powodziowego został określony w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
				(Dz. U. poz.159)
7.1	Na podstawie map, o których mowa w art. 6, państwa członkowskie opracowują plany zarządzania ryzykiem powodziowym, skoordynowane na poziomie obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), dla obszarów wyznaczonych na podstawie art. 5 ust. 1 oraz dla obszarów objętych art. 13 ust. 1 lit. b), zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.	**172 ust. 1**	1. Na podstawie map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego przygotowuje się, plany zarządzania ryzykiem powodziowym z uwzględnieniem podziału kraju na obszary dorzecza i regiony wodne.	
		173 ust. 1	1. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowują Wody Polskie w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu w zakresie infrastruktury transportowej, z właściwymi wojewodami oraz po zasięgnięciu opinii marszałków województw. Marszałkowie województw przedstawiają opinię w terminie 45 dni od dnia otrzymania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, przy czym brak opinii we wskazanym terminie uznaje się za pozytywne zaopiniowanie projektów.	
		173 ust. 2	2. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, przygotowuje minister właściwy do spraw gospodarki morskiej i przekazuje Wodom Polskim nie później niż na 15 miesięcy przed terminem przygotowania planów	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			zarządzania ryzykiem powodziowym.	
		173 ust. 3	3. Projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym od strony morza, w tym morskich wód wewnętrznych, stanowią integralny element projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 1.	
7.2	Państwa członkowskie ustalają odpowiednie cele zarządzania ryzykiem powodziowym dla obszarów określonych na podstawie art. 5 ust. 1 oraz dla obszarów objętych art. 13 ust. 1 lit. b), kładąc szczególny nacisk na ograniczenie potencjalnych negatywnych konsekwencji powodzi dla zdrowia ludzkiego, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej oraz, jeżeli zostanie to uznane za właściwe, na działania nietechniczne lub na zmniejszenie prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi.	**Art. 172 ust. 5 pkt 1-12**	5. Przy ustalaniu działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględnia się w szczególności: 1) koszty oraz korzyści działań podejmowanych dla osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym; 2) zasięg powodzi, trasy przejścia wezbrania powodziowego oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych; 3) cele środowiskowe, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61; 4) gospodarowanie wodami; 5) sposób uprawy i zagospodarowania gruntów; 6)stan zagospodarowania oraz treść dokumentów, aktów i decyzji w zakresie planowania przestrzennego; 7) ochronę przyrody, w tym ryzyko strat przyrodniczych i ekosystemowych; 8) uprawianie żeglugi morskiej i śródlądowej oraz porty morskie i porty lub przystanie zlokalizowane na wodach śródlądowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 193 ust. 3, wraz ze związaną z nimi infrastrukturą; 9) prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania przed zagrożeniami; 10) infrastrukturę krytyczną; 11) cechy obszaru dorzecza lub zlewni; 12) ochronę ludności i zwierząt.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
7.3	Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują środki służące osiągnięciu celów ustanowionych zgodnie z ust. 2 i elementy składowe określone w części A załącznika. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym uwzględniają odpowiednie aspekty, takie jak koszty i korzyści, zasięg powodzi i trasy przejścia fali powodziowej oraz obszary o potencjalnej retencji wód powodziowych, takie jak naturalne obszary retencyjne, cele środowiskowe określone w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, gospodarowanie gruntami i wodą, planowanie przestrzenne, zagospodarowanie terenu, ochronę przyrody, nawigację i infrastrukturę portową. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmują wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem powodziowym, kładąc szczególny nacisk na zapobieganie, ochronę i stan należytego przygotowania, w tym prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania, a także uwzględniając cechy danego dorzecza lub zlewni.	**173 ust. 15**	15. Działania służące osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym zawarte w planach zarządzania ryzykiem powodziowym nie mogą wpływać na znaczące zwiększenie ryzyka powodziowego na terytorium innych państw, z wyłączeniem przypadków, w których te działania zostały uzgodnione w ramach współpracy, o której mowa w ust. 10 i 11.	
	Plany zarządzania ryzykiem powodziowym mogą również obejmować działania na rzecz zrównoważonego zagospodarowania przestrzennego, skuteczniejszą retencję wód oraz kontrolowane zalewanie niektórych obszarów w przypadku wystąpienia powodzi.	**172 ust. 2** **165**	Art. 172. 2. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym przygotowuje się z uwzględnieniem elementów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w art. 163 ust. 6, i działań, o których mowa w art. 165. Art. 165. 1. Ochronę przed powodzią realizuje się w szczególności przez: 1) kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych lub terenów zalewowych, w szczególności obszarów szczególnego zagrożenia powodzią; 2) racjonalne retencjonowanie wód oraz użytkowanie budowli przeciwpowodziowych, a także sterowanie przepływami wód; 3) zapewnienie funkcjonowania systemu wczesnego ostrzegania przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze oraz	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			prognozowanie powodzi; 4) zachowanie, tworzenie i odtwarzanie systemów retencji wód; 5) budowę, przebudowę i utrzymywanie budowli przeciwpowodziowych; 6) prowadzenie akcji lodołamania; 7) prowadzenie polityki informacyjnej w zakresie ochrony przed powodzią oraz ograniczania jej skutków. 2. Wojewodowie wyposażają i utrzymują wojewódzkie magazyny przeciwpowodziowe.	
7.4	W myśl zasady solidarności plany zarządzania ryzykiem powodziowym, ustanowione przez jedno państwo członkowskie, nie mogą obejmować środków, które poprzez swój zasięg i wpływ w znaczący sposób zwiększają ryzyko powodziowe w górę lub w dół biegu rzeki na terenie innych krajów w tym samym dorzeczu lub zlewni, chyba że środki te skoordynowano i zainteresowane państwa członkowskie znalazły wspólne rozwiązanie w ramach art. 8.	**173 ust. 15**	15. Działania służące osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym zawarte w planach zarządzania ryzykiem powodziowym nie mogą wpływać na znaczące zwiększenie ryzyka powodziowego na terytorium innych państw, z wyłączeniem przypadków, w których te działania zostały uzgodnione w ramach współpracy, o której mowa w ust. 10 i 11.	
7.5	5. Państwa członkowskie zapewniają opracowanie i publikację planów zarządzania ryzykiem powodziowym do dnia 22 grudnia 2015 r.			Nie wymaga transpozycji. Termin do planów zarządzania ryzykiem powodziowym został określony w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.159)

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
8.1	Dla obszarów dorzeczy lub jednostek zarządzających, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), które położone są w całości na ich terytorium, państwa członkowskie zapewniają opracowanie jednego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie obszaru dorzecza.	**173 ust. 10**	10. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
8.2	W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), położonych w całości na terytorium Wspólnoty, państwa członkowskie zapewniają koordynację mającą na celu opracowanie jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza. Jeżeli plany te nie są opracowane, państwa członkowskie opracowują plany zarządzania ryzykiem powodziowym obejmujące co najmniej części międzynarodowego dorzecza, które leżą na ich terytorium, skoordynowane w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza.	**173 ust. 10**	10. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje współpracę z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
8.3	W przypadku międzynarodowego obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), rozciągających się poza terytorium Wspólnoty, państwa członkowskie dokładają starań zmierzających do opracowania jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym lub zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza; jeżeli nie jest to możliwe, ust. 2 ma zastosowanie do części międzynarodowego obszaru dorzecza znajdującego się na ich terytorium.	**173 ust. 11**	11. Dla obszaru dorzecza, którego część znajduje się na terytorium państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podejmuje działania na rzecz nawiązania współpracy z właściwymi organami tych państw w celu przygotowania dla międzynarodowego obszaru dorzecza jednego międzynarodowego planu zarządzania ryzykiem powodziowym albo zestawu planów zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowanych na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza lub zapewnienia koordynacji w jak największym stopniu na poziomie międzynarodowego obszaru dorzecza planu zarządzania ryzykiem powodziowym obejmującego obszar dorzecza znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	
8.4	Jeżeli państwa, dzielące tę samą zlewnię, uznają to za stosowne, plany zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w ust. 2 i 3, są uzupełniane przez bardziej szczegółowe plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowych.	**173 ust. 13**	13. W celu uzupełnienia planów zarządzania ryzykiem powodziowym na międzynarodowych obszarach dorzeczy, o których mowa w ust. 10 i 11, o bardziej szczegółowe plany zarządzania ryzykiem powodziowym skoordynowane na poziomie zlewni międzynarodowej, której część znajduje się na terytorium innych państw, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej może podjąć współpracę z właściwymi organami tych państw.	
8.5	5. Gdy państwo członkowskie stwierdzi problem, który wywiera wpływ na zarządzanie ryzykiem powodziowym jego wód i który nie może zostać rozwiązany przez to państwo członkowskie, może ono zgłosić ten problem Komisji i każdemu innemu zainteresowanemu państwu członkowskiemu oraz sformułować zalecenia dla jego rozwiązania. Komisja ustosunkowuje się w terminie sześciu miesięcy do każdego sprawozdania lub zaleceń			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przedłożonych przez państwa członkowskie.			
9	Państwa członkowskie podejmują stosowne działania zmierzające do skoordynowania stosowania niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2000/60/WE, kładąc szczególny nacisk na możliwości zwiększenia skuteczności, wymiany informacji oraz możliwości osiągnięcia synergii i wspólnych korzyści, uwzględniając cele środowiskowe określone w art. 4 dyrektywy 2000/60/WE. W szczególności:	**164,** **325 ust. 2-5**	Art. 164. 1. Ochronę przed powodzią prowadzi się w sposób zapewniający koordynację z działaniami służącymi osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód. 2. Koordynacja ma na celu: 1) zwiększenie skuteczności ochrony przed powodzią oraz działań służących osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochronie wód; 2) zapewnienie współpracy na rzecz osiągnięcia wspólnych korzyści oraz wymiany informacji w zakresie ochrony przed powodzią oraz osiągnięcia celów środowiskowych określonych w art. 56, art. 57, art. 59 oraz w art. 61 i ochrony wód. 3. Koordynacja obejmuje w szczególności czynności, o których mowa w art. 325 ust. 2-5. Art. 325. 2. Informacje przedstawione na mapach zagrożenia powodziowego oraz na mapach ryzyka powodziowego powinny być spójne z informacjami zawartymi w dokumentach planistycznych, o których mowa w art. 314 pkt 1 i 3. 3. Opracowanie map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz ich przeglądy przeprowadza	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	1) opracowanie pierwszych map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz ich kolejne przeglądy, o których mowa w art. 6 i 14 niniejszej dyrektywy, przeprowadza się w taki sposób, aby informacje zawarte w mapach były spójne z odpowiednimi informacjami przedstawionymi zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE. Muszą one być skoordynowane z przeglądami przewidzianymi w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE oraz mogą być do nich włączone; 2) opracowanie pierwszych planów zarządzania ryzykiem powodziowym i ich kolejne przeglądy, o których mowa w art. 7 i 14 niniejszej dyrektywy, przeprowadza się w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy przewidzianymi w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE oraz mogą być do nich włączone; 3) aktywny udział wszystkich zainteresowanych stron zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy jest koordynowany, w odpowiednich przypadkach, z aktywnym udziałem zainteresowanych stron zgodnie z art. 14 dyrektywy 2000/60/WE.		się w sposób skoordynowany z analizą dokumentacji planistycznych, o których mowa w art. 316 ust. 1 pkt 2, 3 i 6. 4. Opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym i planu przeciwdziałania skutkom suszy oraz ich przeglądy przeprowadza się w sposób skoordynowany z przeglądami planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza. 5. Działania zapewniające udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów środowiskowych, o którym mowa w art. 318 ust. 4, przeprowadza się w sposób skoordynowany z działaniami zapewniającymi aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiąganiu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, o którym mowa w art. 173 ust. 10.	
10.1	Zgodnie ze stosowanym prawodawstwem Wspólnoty państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości wstępne oceny ryzyka powodziowego, mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego oraz plany zarządzania ryzykiem powodziowym.	**168 ust. 9 pkt 2**	9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej zatwierdza wstępną ocenę ryzyka powodziowego i: 2) podaje do publicznej wiadomości przez umieszczenie jej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
		171 ust. 5	5. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej podaje do publicznej wiadomości mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę	
10.2	Państwa członkowskie zachęcają zainteresowane strony do aktywnego udziału w opracowaniu, przeglądzie i aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, o których mowa w rozdziale IV.	**173 ust. 6-7**	6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym, w szczególności w przygotowywaniu, przeglądzie oraz aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym, podaje do publicznej wiadomości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w celu zgłoszenia uwag, projekty planów zarządzania ryzykiem powodziowym, co najmniej na rok przed rozpoczęciem okresu, którego dotyczą te plany. 7. Udostępnienie przez Wody Polskie albo ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej materiałów źródłowych wykorzystanych do przygotowania projektów planów zarządzania ryzykiem powodziowym odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
11-14	Artykuł 11 1. Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 12 ust. 2, przyjąć formaty techniczne do celów przetwarzania i przekazywania danych Komisji, w tym danych statystycznych i kartograficznych. Formaty techniczne powinny zostać przyjęte najpóźniej dwa lata przed datami wskazanymi odpowiednio w art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 8 i art. 7 ust. 5 po uwzględnieniu istniejących norm, jak również formatów stworzonych na mocy odpowiednich aktów wspólnotowych. 2. Komisja, uwzględniając terminy okresowych przeglądów i aktualizacji, może dostosowywać załącznik do postępu naukowo-technicznego. Środki te, których celem jest zmiana innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 12 ust. 3. Przytoczono tylko fragment przepisów			Nie wymaga transpozycji
14.1	Wstępne oceny ryzyka powodziowego lub ocena i decyzje, o których mowa w art. 13 ust. 1, poddawane są przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane do dnia 22 grudnia 2018 r., a następnie co sześć lat.	**171 ust. 8**	8. Mapy zagrożenia powodziowego oraz mapy ryzyka powodziowego podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.	
		171 ust. 10	10. Przepisy ust. 1-7 stosuje się odpowiednio do aktualizacji map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
14.2	Mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego są poddawane przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane do dnia 22 grudnia 2019 r., a następnie co sześć lat.	**173 ust. 19**	19. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym podlegają przeglądowi co 6 lat oraz w razie potrzeby aktualizacji.	
		173 ust. 21	21. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 172 ust. 3, i obejmuje w szczególności: 1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego; 2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym; 3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym; 4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach; 5) możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.	
14.3	Plan(-y) zarządzania ryzykiem powodziowym są poddawane przeglądowi i, w razie potrzeby, aktualizowane, wraz z elementami zawartymi w części B załącznika, do dnia 22 grudnia 2021 r., a następnie co sześć lat.	**173 ust. 22**	22. Przepisy ust. 1-19 stosuje się odpowiednio do aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
14.4	W przeglądach, o których mowa w ust. 1 i 3, uwzględnia się możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.	**173 ust. 21**	21. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 172 ust. 3, i obejmuje w szczególności: 1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego; 2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym; 3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym; 4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach; 5) możliwy wpływ zmian klimatu na występowanie powodzi.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik część A I	A. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym I. Elementy wchodzące w skład pierwszego planu zarządzania ryzykiem powodziowym: 1) wnioski ze wstępnej oceny ryzyka powodziowego wymaganej na podstawie rozdziału II w formie ogólnej mapy obszaru dorzecza lub jednostki zarządzającej, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. b), wyznaczającej obszary określone na podstawie art. 5 ust. 1, których dotyczy ten plan zarządzania ryzykiem powodziowym; 2) mapy zagrożenia powodziowego i mapy ryzyka powodziowego opracowane na podstawie rozdziału III lub już istniejące, zgodnie z art. 13, wraz z wnioskami, które można wysnuć na ich podstawie; 3) opis odpowiednich celów zarządzania ryzykiem powodziowym, ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 2; 4) zestawienie środków służących osiągnięciu odpowiednich celów zarządzania ryzykiem powodziowym i wskazanie stopnia ich priorytetowości, łącznie ze środkami podjętymi zgodnie z art. 7 oraz środkami przeciwpowodziowymi podjętymi na podstawie innych wspólnotowych aktów prawnych, w tym			Nie wymaga transpozycji. Elementy wchodzące w skład pierwszego planu zarządzania ryzykiem powodziowym zostały określone w art. 15 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.850)

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	dyrektyw Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (1) i 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (2), dyrektywy 2001/42/WEParlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (3) i dyrektywy 2000/60/WE; 5) jeżeli jest to możliwe, w przypadku wspólnych dorzeczy lub zlewni, opis metodyki, określonej przez zainteresowane państwa członkowskie, analizy kosztów i zysków, służącej ocenie środków mających ponadnarodowe skutki.			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik część A II	II. Opis realizacji planu: 1) opis zasad określania stopnia priorytetowości i sposobu nadzorowania postępów w realizacji planu; 2) podsumowanie podejmowanych środków/działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych; 3) wykaz właściwych organów i, w odpowiednich przypadkach, opis procesu koordynacji w obrębie każdego międzynarodowego obszaru dorzecza i procesu koordynacji z przepisami dyrektywy 2000/60/WE.	**172 ust. 3 pkt 5-7**	3. Plany zarządzania ryzykiem powodziowym zawierają: 5) opis sposobu określania priorytetów działań służących osiągnięciu celów zarządzania ryzykiem powodziowym i nadzorowania postępów w realizacji planu; 6) podsumowanie działań służących informowaniu społeczeństwa i prowadzeniu konsultacji społecznych; 7) wykaz organów właściwych w sprawach zarządzania ryzykiem powodziowym;	
Załącznik część B	B. Elementy wchodzące w skład kolejnych aktualizacji planów zarządzania ryzykiem powodziowym:	**Wprowa-dzenie 173 ust. 21**	21. Aktualizacja planów zarządzania ryzykiem powodziowym dotyczy elementów, o których mowa w art. 172 ust. 3 , i obejmuje w szczególności:	
	1) wszelkie zmiany lub aktualizacje od czasu publikacji poprzedniej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym, w tym podsumowanie przeglądów przeprowadzonych zgodnie z art. 14;	**173 ust. 21 pkt 1**	1) wszelkie zmiany lub uaktualnienia dotyczące tych planów, wraz z podsumowaniem przeglądów wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego;	
	2) ocena postępów na drodze do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 7 ust. 2;	**173 ust. 21 pkt 2**	2) ocenę postępów w realizacji celów zarządzania ryzykiem powodziowym;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	3) opis i objaśnienie wszelkich środków przewidzianych we wcześniejszej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym, które zostały zaplanowane i nie zostały przedsięwzięte;	**173 ust. 21 pkt 3**	3) opis i wyjaśnienie przyczyn niezrealizowania zaplanowanych działań zmierzających do osiągnięcia celów zarządzania ryzykiem powodziowym;	
	4) opis wszelkich dodatkowych środków podjętych od czasu publikacji poprzedniej wersji planu zarządzania ryzykiem powodziowym.	**173 ust.21 pkt 4**	4) opis działań podjętych, a niezaplanowanych w tych planach	
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)				
1 ust. 1	Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy, w których państwa członkowskie podejmują niezbędne środki na rzecz osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu ekologicznego środowiska morskiego najpóźniej do 2020 r.			Nie wymaga transpozycji
1 ust. 2	W tym celu opracowuje się i wdraża strategie morskie aby: a) chronić i zachować środowisko morskie zapobiegać jego degradacji lub gdy jest to wykonalne odtwarzać ekosystemy morskie na obszarach, gdzie uległy one niekorzystnemu oddziaływaniu; b) zapobiegać i stopniowo eliminować zanieczyszczenie środowiska morskiego, o czym mowa w art. 3 ust. 8, aby wykluczyć znaczny wpływ na biologiczną różnorodność morską, ekosystemy morskie, zdrowie ludzkie i zgodne z prawem formy korzystania z morza, albo też znaczne dla nich zagrożenie.	**144 ust. 1**	Art. 144 ust. 1. W celu ochrony środowiska wód morskich opracowuje się i wdraża strategię morską, na zasadach określonych w przepisach ustawy.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
1 ust. 3	W strategiach morskich stosuje się podejście do zarządzania działalnością człowieka oparte na ekosystemie, gwarantujące, że zbiorowy nacisk wywierany przez tego typu działalność utrzymywany jest na poziomie umożliwiającym osiągnięcie dobrego stanu ekologicznego środowiska i że możliwości ekosystemów morskich reagowania na zmiany wywołane przez człowieka nie są zagrożone, umożliwiając jednocześnie trwałe użytkowanie zasobów i usług morskich przez obecne i przyszłe pokolenia.			Nie wymaga transpozycji
1 ust. 4	Niniejsza dyrektywa przyczynia się do spójności pomiędzy kierunkami polityk, umowami i środkami legislacyjnymi oddziałującymi na środowisko morskie oraz przyczynia się do zapewnienia włączania do nich kwestii dotyczących środowiska			Nie wymaga transpozycji
2 ust. 1	Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich wód morskich zdefiniowanych w art. 3 pkt 1, a także uwzględnia skutki o charakterze transgranicznym dla jakości środowiska morskiego państw trzecich tego samego regionu lub podregionu morskiego.	**143**	Art. 143. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich oraz przepisy ustawy dotyczące monitoringu wód morskich stosuje się do wód morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych, a także do dna morskiego i skały macierzystej, znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych.	
2 ust. 2	Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działań, których wyłącznym celem jest obrona lub bezpieczeństwo narodowe. Państwa członkowskie dążą jednak do zagwarantowania, że takie działania są przeprowadzane w sposób, który – w stopniu, w jakim jest to rozsądne i wykonalne – jest zgodny z celami niniejszej dyrektywy.			Nie wymaga transpozycji
3	Na użytek niniejszej dyrektywy wprowadza się następujące definicje: 1) „wody morskie oznaczają: a) wody, dno morskie i skałę macierzystą znajdujące	**143**	Art. 143. Przepisy ustawy dotyczące ochrony środowiska wód morskich oraz przepisy ustawy dotyczące monitoringu wód morskich stosuje się do wód morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych, a także do dna morskiego i skały	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	się od strony morza od linii podstawowej, od której mierzony jest zasięg morza terytorialnego aż do najdalej położonego obszaru wód terytorialnych i rozciągające się aż do najdalej położonego obszaru, na którym państwo członkowskie ma lub wykonuje prawa jurysdykcyjne, zgodnie z Konwencją ONZ o prawie morza (UNCLOS), z wyjątkiem wód przylegających do krajów i terytoriów, o których mowa w załączniku II do Traktatu, i francuskich departamentów zamorskich; oraz b) wody przybrzeżne określone w dyrektywie 2000/60/WE, ich dno morskie i podłoże, o ile szczególne aspekty stanu ekologicznego środowiska morskiego nie były już przedmiotem wspomnianej dyrektywy lub innych przepisów prawa wspólnotowego;		macierzystej, znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej oraz wód przybrzeżnych.	
	2) „region morski” oznacza obszar morski określony w art. 4 regiony morskie oraz ich podregiony wyznaczono w celu ułatwienia wdrożenia niniejszej dyrektywy; zostały one ustalone na podstawie kryteriów hydrologicznych, oceanograficznych i biogeograficznych;			Nie wymaga transpozycji
	3) „strategia morska” oznacza strategię, która ma być opracowana i wdrażana w odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego zgodnie z art. 5;	**144 ust. 2**	Art. 144 ust. 2. Strategię morską stanowi następujący zespół działań: 1) opracowanie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich; 2) opracowanie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich; 3) opracowanie zestawu celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, zwanego dalej „zestawem celów środowiskowych dla wód morskich”; 4) opracowanie i wdrożenie programu monitoringu wód morskich; 5) opracowanie i wdrożenie ochrony wód morskich.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	4) „stan środowiska” oznacza ogólny stan środowiska w wodach morskich, z uwzględnieniem struktury, funkcji oraz procesów zachodzących w składających ię na nie ekosystemach morskich wraz z naturalnymi czynnikami fizjograficznymi, geograficznymi, biologicznymi, geologicznymi oraz klimatycznymi, jak również uwarunkowaniami fizycznymi, akustycznymi i chemicznymi, w tym uwarunkowaniami wynikającymi z działalnosci człowieka na danym obszarze lub poza nim;	**16 pkt 55**	Ilekroć w ustawie jest mowa o: (…) 55) stanie środowiska wód morskich - rozumie się przez to ogólny stan środowiska wód morskich, z uwzględnieniem struktury, funkcji i procesów zachodzących w składających się na te wody ekosystemach morskich wraz z naturalnymi czynnikami fizjograficznymi, geograficznymi, biologicznymi, geologicznymi i klimatycznymi, jak również uwarunkowaniami fizycznymi, akustycznymi i chemicznymi, w tym uwarunkowaniami będącymi wynikiem działalności człowieka;	
	5) „dobry stan środowiska” oznacza taki stan środowiska wód morskich tworzących zróżnicowanie i dynamiczne pod względem ekologicznym oceany i morza, które są czyste, zdrowe i urodzajne w odniesieniu do panujących w nich warunków, za wykorzystanie środowiska morskiego zachodzi na poziomie, który jest zrównoważony i gwarantuje zachowanie możliwości użytkowania i prowadzenia działań przez obecne i przyszłe pokolenia, tj.: a) struktura, funkcje i procesy składające się na ekosystemy morskie, a także powiązane czynniki fizjograficzne, geograficzne, geologiczne i klimatyczne umożliwiają ekosystemom normalne funkcjonowanie i zachowanie odporności na zmiany środowiskowe wywołane przez człowieka. Chroni się gatunki i siedliska morskie, zapobiega spadkowi naturalnej różnorodności biologicznej będącemu skutkiem działalności człowieka, a równowaga funkcjonowania różnorodnych składników biologicznych jest zachowana; b) właściwości hydromorfologiczne, fizyczne i chemiczne ekosystemów, w tym właściwości będące skutkiem działalności człowieka na danym obszarze, umożliwiają normalne funkcjonowanie ekosystemów, jak opisano powyżej. Substancje	**16 pkt 13**	13) dobrym stanie środowiska wód morskich - rozumie się przez to stan środowiska wód morskich, w którym wody morskie są czyste, zdrowe i urodzajne w odniesieniu do panujących w nich warunków, natomiast wykorzystanie środowiska morskiego zachodzi na poziomie zrównoważonym i gwarantującym zachowanie możliwości użytkowania i prowadzenia działalności przez człowieka, dla którego osiągnięcia podejmuje się działania oparte na podejściu ekosystemowym i w którym: a) struktura, funkcje i procesy zachodzące w składających się na wody morskie ekosystemach morskich oraz powiązane z nimi czynniki fizjograficzne, geograficzne, geologiczne i klimatyczne umożliwiają ekosystemom morskim prawidłowe funkcjonowanie i zachowanie odporności na zmiany środowiskowe powstałe w wyniku działalności człowieka, a także chroni się gatunki i siedliska występujące w wodach morskich oraz zapobiega powstawaniu w wyniku działalności człowieka zanikania naturalnej różnorodności biologicznej, a równowaga funkcjonowania różnorodnych składników biologicznych jest zachowana, b) właściwości hydromorfologiczne, fizyczne i chemiczne ekosystemów morskich, w tym właściwości będące wynikiem działalności człowieka na wodach morskich, umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie tych	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	i energia, w tym hałas, wprowadzane do środowiska morskiego przez człowieka, nie powodują efektów zanieczyszczenia; Dobry stan środowiska jest określany na poziomie regionu lub podregionu morskiego, o których mowa w art. 4, na podstawie wskaźników jakości opisanych w załączniku I. Stosowane jest zarządzanie, które można dostosować, opracowane na podstawie podejścia opartego na ekosystemie w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska;		ekosystemów, c) substancje i energia, w tym podmorski hałas, wprowadzane do środowiska wód morskich w wyniku działalności człowieka, nie powodują zanieczyszczenia wód morskich;	
	6) „kryteria” oznaczają charakterystyczne cechy techniczne ściśle powiązane ze wskaźnikami jakości;			Nie wymaga transpozycji
	7) „cel środowiskowy” oznacza jakościowe lub ilościowe określenie pożądanego stanu różnych składników wód morskich oraz nacisków i oddziaływania na nie w odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego. Cele środowiskowe są ustalane zgodnie z art. 10;	**16 pkt 3**	3) celach środowiskowych dla wód morskich - rozumie się przez to: a) pożądany stan podstawowych cech i właściwości wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, b) presje i oddziaływania na wody morskie, w tym na dno i skałę macierzystą znajdujące się na obszarze morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych – określone jakościowo lub ilościowo;	
	8) „zanieczyszczenie” oznacza spowodowane przez działalność człowieka bezpośrednie lub pośrednie wprowadzane do środowiska morskiego substancji lub energii, w tym również podmorski hałas będący wynikiem działalności człowieka, które powoduje lub może powodować negatywne skutki, takie jak szkody w żywych zasobach i ekosystemach morskich, w tym utratę różnorodności biologicznej, zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, utrudnienia w działalności morskiej, w tym dla rybołówstwa, turystyki i rekreacji, oraz w innych zgodnych z	**16 pkt 75**	75) zanieczyszczeniu wód morskich - rozumie się przez to będące wynikiem działalności człowieka bezpośrednie lub pośrednie wprowadzanie do środowiska wód morskich, w tym dna i skały macierzystej znajdujących się na obszarze morza terytorialnego, morskich wód wewnętrznych, wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej i wód przybrzeżnych, substancji lub energii, w tym podmorskiego hałasu, które wywołuje lub może wywoływać negatywne skutki, takie jak: a) straty w żywych zasobach i ekosystemach morskich, w tym utratę różnorodności biologicznej,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	prawem sposobach korzystania z morza, jak również pogorszenie jakości użytkowanej wody morskiej i zmniejszenie walorów estetycznych lub też – ogólnie- pogorszenie możliwości zrównoważonego użytkowania zasobów i usług morskich;		b) zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, c) utrudnienia w działalności morskiej, w tym w zakresie rybołówstwa, żeglugi, turystyki i rekreacji, oraz w innych sposobach korzystania z wód morskich, d) pogorszenie jakości wód morskich i zmniejszenie ich walorów estetycznych lub ograniczenie możliwości zrównoważonego korzystania z zasobów i usług morskich;	
	9) „współpraca regionalna” oznacza współpracę i koordynację działalności państw członkowskich oraz, w miarę możliwości, państw trzecich graniczących z tym samym regionem lub podregionem morskim w celu rozwoju i wdrożenia strategii morskich;			Nie wymaga transpozycji
	10) „regionalna konwencja morska” oznacza wszelkie konwencje międzynarodowe wraz z ich organami decyzyjnymi ustanowione w celu ochrony środowiska morskiego regionów morskich, o których mowa w art. 4, takie jak Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, Konwencja o ochronie środowiska morskiego północno-wschodniego Atlantyku oraz Konwencja o środowisku morskim i regionie przybrzeżnym Morza Śródziemnego.			Nie wymaga transpozycji
4 ust. 1	Wypełniając zobowiązania nałożone przez niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie uwzględniają należycie fakt, że wody morskie podlegające ich suwerenności lub jurysdykcji stanowią integralną część następujących regionów morskich: a) Morze Bałtyckie; b) północno-wschodni Ocean Atlantycki; c) Morze Śródziemne; d) Morze Czarne.			Nie wymaga transpozycji
4 ust. 2	W celu uwzględnienia specyficznych uwarunkowań danego obszaru państwa członkowskie mogą			Przepis jest fakultatywny i Polska nie przewiduje

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	wdrożyć niniejszą dyrektywę, stosując na odpowiednim poziomie dalszy podział wód morskich, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że podział ten zostanie dokonany w sposób zgodny z podziałem na następujące podregiony morskie: a) na północno-wschodnim Oceanie Atlantyckim: (i) Morze Północne, łącznie z cieśniną Kattegat i kanałem La Manche; (ii) Morze Celtyckie; (iii) Zatoka Biskajska oraz wybrzeże Półwyspu Iberyjskiego; (iv) na Oceanie atlantyckim, makaronezyjski region biogeograficzny, obejmujący wody wokół Azorów, Medery oraz Wysp Kanaryjskich; b) na Morzu Śródziemnym: (i) zachodnie Morze Śródziemne; (ii) Morze Adriatyckie; (iii) Morze Jońskie i środkowa część Morza Śródziemnego; (iv) Morze Egejskie-Lewantyńskie. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich dokonanych podziałach w terminie określonym w art. 26 ust. 1 akapit pierwszy, przy czym mogą dokonywać zmian tych podziałów po zakończeniu oceny wstępnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 lit. a) ppkt (i).			podziału regionu Morza Bałtyckiego na podregiony morskie
5 ust. 1	Każde państwo członkowskie opracowuje w odniesieniu do każdego odpowiedniego regionu lub podregionu morskiego strategię morską dla jego wód morskich zgodnie z planem działania określonym w ust. 2 lit. a) i b).	**144**	Art. 144.1. W celu ochrony środowiska wód morskich opracowuje się i wdraża strategię morską, na zasadach określonych w przepisach ustawy. 2. Strategię morską stanowi następujący zespół działań: 1) opracowanie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich; 2) opracowanie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich; 3) opracowanie zestawu celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, zwanego dalej „zestawem celów środowiskowych dla wód morskich”;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			4) opracowanie i wdrożenie programu monitoringu wód morskich; 5) opracowanie i wdrożenie krajowego programu ochrony wód morskich.	
5 ust. 2	Państwa członkowskie wchodzące w skład tego samego regionu lub podregionu morskiego prowadzą współpracę służącą zagwarantowaniu spójności i koordynacji – w obrębie każdego regionu lub podregionu morskiego środków wymaganych do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, w szczególności poszczególnych elementów strategii morskich, o których mowa w lit. a) i b), na terenie danego regionu lub podregionu morskiego zgodnie z następującym planem działania, w ramach którego zainteresowane państwa członkowskie starają się realizować wspólne podejście: a) przygotowanie: (i) dokonanie, w terminie do dnia 15 lipca 2012 r., wstępnej oceny obecnego stanu środowiska danych wód oraz oddziaływania na nie wynikającego z działalności człowieka, zgodnie z art. 8; (ii) ustalenie, w terminie do dnia 15 lipca 2012 r., dobrego stanu środowiska dla danych wód, zgodnie z art. 9ust. 1; (iii) określenie, w terminie do dnia 15 lipca 2012 r., szeregu celów środowiskowych i związanych z nimi wskaźników, zgodnie z art. 10 ust. 1; (iv) opracowanie i wdrożenie, w terminie do dnia 15 lipca 2014 r., chyba że określono inaczej w odpowiednich przepisach wspólnotowych, programu monitorowania dla bieżącej oceny oraz regularnego uaktualniania celów, zgodnie z art. 11 ust. 1;			Nie wymaga transpozycji
5 ust. 3	Państwa członkowskie posiadające granice w tym samym regionie lub podregionie morskim objętym niniejszą dyrektywą, gdzie stan morza jest na tyle			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	krytyczny, że konieczne jest natychmiastowe działanie, powinny sporządzić plan działania zgodnie z ust. 1, zakładający wcześniejsze wejście w życie programów środków oraz ewentualnych bardziej rygorystycznych środków ochronnych, pod warunkiem że nie uniemożliwia to osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu ekologicznego w innym regionie lub podregionie morskim. W takich przypadkach: a) właściwe państwa członkowskie informują Komisję o swoim zmienionym harmonogramie i postępują zgodnie z nim; b) Komisję wzywa się do rozważenia zaoferowania działań wspierających państwa członkowskie w zwiększonych staraniach na rzecz polepszenia środowiska morskiego przez uczynienie danego regionu projektem pilotażowym.			
6 ust. 1 i 2	1. W celu osiągnięcia koordynacji, o której mowa w art. 5 ust. 2, w miarę możliwości i w razie potrzeby, państwa członkowskie wykorzystują istniejące regionalne struktury współpracy instytucjonalnej obejmujące dany region lub podregion morski, w tym struktury stworzone na mocy regionalnych konwencji morskich. 2. W celu ustanowienia i wykonania strategii morskich w obrębie każdego regionu lub podregionu morskiego państwa członkowskie dokładają wszelkich starań przy wykorzystaniu odpowiednich forów międzynarodowych, w tym mechanizmów i struktur przewidzianych w regionalnych konwencjach morskich, aby skoordynować swoje działania z działaniami państw trzecich, posiadających w tym samym regionie lub podregionie morskim wody podlegające ich suwerenności lub jurysdykcji. W tym kontekście państwa członkowskie opierają się w możliwie największym stopniu na odpowiednich istniejących programach i działaniach	**148**	Art. 148. Podjęcie działań, których celem jest zapewnienie osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich oraz dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym odpowiednio opracowanie, wdrożenie i przegląd wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, wymaga współpracy, w szczególności: 1) w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, sporządzonej w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 346), zwanej dalej „Konwencją Helsińską”; 2) z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego; 3) z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	w ramach struktur powstałych na mocy umów międzynarodowych, takich jak regionalne konwencje morskie. Koordynacja i współpraca są rozszerzane, w odpowiednich przypadkach, na wszystkie państwa członkowskie na obszarze zlewni każdego regionu lub podregionu morskiego, w tym na państwa śródlądowe, w celu umożliwienia państwom członkowskim w tym regionie lub podregionie morskim wypełnienia ich zobowiązań nałożonych na mocy niniejszej dyrektywy, przy wykorzystaniu istniejących struktur współpracy opisanych w niniejszej dyrektywie lub dyrektywie 2000/60/WE.			
7 ust. 1	W terminie do dnia 15 lipca 2010 r. państwa członkowskie wyznaczają dla każdego danego regionu lub podregionu morskiego organ lub organy właściwe w sprawach dotyczących wdrożenia niniejszej dyrektywy w odniesieniu do wód morskich podlegających danemu państwu. W terminie do dnia 15 stycznia 2011 r. państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz wyznaczonych właściwych organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku II. Jednocześnie państwa członkowskie wysyłają Komisji wykaz swoich właściwych organów przy tych organach międzynarodowych, w których pracach uczestniczą i które są właściwe dla wdrażania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie położone na obszarze zlewni każdego regionu lub podregionu morskiego wyznaczają również właściwy organ lub organy do celów współpracy i koordynacji, o których mowa w art. 6.			Nie wymaga transpozycji
7 ust. 2	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.			
8 ust. 1	W odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego państwa członkowskie sporządzają wstępną ocenę swoich wód morskich, która uwzględnia istniejące dane, jeśli są one dostępne, oraz zawiera następujące elementy: a) analizę podstawowych cech i właściwości oraz obecnego stanu środowiska tych wód na podstawie przykładowego wykazu elementów określonego w tabeli 1 w załączniku III, uwzględniającą właściwości fizyko-chemiczne, typy siedlisk, składniki biologiczne oraz hydromorfologię; b) analizę dominujących presji i oddziaływań, łącznie z działalnością człowieka, wywieranych na stan środowiska tych wód, która: (i) opiera się na przykładowym wykazie elementów umieszczonych w tabeli 2 w załączniku III oraz uwzględnia jakościowe i ilościowe aspekty różnych presji oraz dające się wyróżnić tendencje; (ii) obejmuje skutki kumulacyjne i synergiczne; oraz (iii) uwzględnia odpowiednie oceny przeprowadzone na mocy obowiązującego prawodawstwa wspólnotowego; c) ekonomiczną i społeczną analizę użytkowania tych wód oraz analizę kosztów degradacji środowiska morskiego.	**150 ust. 1**	Art. 150. 1. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich zawiera: 1) analizę podstawowych cech i właściwości wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich, obejmującą w szczególności charakterystykę: a) następujących właściwości fizycznych, chemicznych i hydromorfologicznych wód morskich: – topografia i batymetria dna morskiego, – roczny, sezonowy i przestrzenny rozkład temperatury oraz zasolenia wody, występowanie lodu morskiego, rozkłady i prędkości prądów morskich, wypływanie wód głębinowych, ekspozycję na fale, mieszanie wód, przezroczystość wody oraz wymianę wód, – przestrzenny i czasowy rozkład substancji biogennych (rozpuszczony azot nieorganiczny – DIN, azot ogólny – TN, rozpuszczony fosfor nieorganiczny – DIP, fosfor ogólny – TP, ogólny węgiel organiczny – TOC) i tlenu, – pionowe profile pH, pCO2 lub inne parametry wykorzystywane do określenia zakwaszenia wód morskich, b) typów siedlisk, zawierającą: – dominujące typy lub dominujący typ siedlisk na dnie morskim i w słupie wody z opisem charakterystycznych właściwości fizycznych, takich jak głębokość, rozkłady temperatury oraz zasolenia wody, prądy morskie, falowanie, struktura i substrat dna morskiego, oraz chemicznych wód morskich, – identyfikację i kartowanie typów siedlisk będących przedmiotem szczególnego zainteresowania pod względem naukowym lub w odniesieniu do różnorodności biologicznej, w tym określonych w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, – siedliska w obszarach, które ze względu na swoje cechy charakterystyczne, położenie lub znaczenie strategiczne	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			zasługują na szczególną uwagę; do tej kategorii zalicza się obszary podlegające intensywnym presjom lub presjom o specyficznym charakterze, a także obszary kwalifikujące się do objęcia formą ochrony przyrody o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, c) cech biologicznych wód morskich, zawierającą: – opis zbiorowisk biologicznych powiązanych z przeważającymi typami siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody, zawierający informacje o typowych zbiorowiskach fitoplanktonu i zooplanktonu, w tym o typowych gatunkach oraz ich zmienności sezonowej i geograficznej, – informacje o roślinach okrytonasiennych, makroglonach i bezkręgowej faunie dennej, w tym o ich składzie gatunkowym, biomasie i zmienności rocznej lub sezonowej, – informacje o strukturze populacji ryb, w tym o różnorodności biologicznej, rozmieszczeniu, strukturze wiekowej oraz wielkości populacji ryb, – opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków ssaków, gadów oraz ptaków morskich występujących w regionie Morza Bałtyckiego, – opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków innych niż wymienione w tiret czwartym występujących w regionie Morza Bałtyckiego określonych w przepisach dotyczących tych gatunków, w tym w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, – wykaz czasowego występowania różnorodności biologicznej oraz rozmieszczenia przestrzennego gatunków obcych lub, w razie konieczności, odrębnych genetycznie gatunków rodzimych występujących w regionie Morza Bałtyckiego, d) cech i właściwości wód morskich innych niż wymienione w lit. a-c, zawierającą:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			– opis przypadków występowania substancji chemicznych, w tym niebezpiecznych substancji chemicznych, zanieczyszczenia osadów, gorących punktów określonych w przepisach prawa międzynarodowego dotyczących ochrony środowiska morskiego regionu Morza Bałtyckiego, zagrożeń dla zdrowia ludzkiego oraz zanieczyszczenia fauny i flory, szczególnie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, – opis innych cech typowych lub szczególnych dla regionu Morza Bałtyckiego; 2) analizę dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, obejmującą skutki kumulacyjne i synergiczne; 3) analizę ekonomiczną i społeczną użytkowania wód morskich oraz kosztów degradacji środowiska wód morskich.	
8 ust. 2	Analizy, o których mowa w ust. 1, uwzględniają elementy dotyczące wód przybrzeżnych, przejściowych i terytorialnych objętych stosownymi przepisami obowiązującego prawodawstwa wspólnotowego, a zwłaszcza dyrektywy 2000/60/WE. W analizach tych uwzględnia się również lub stosuje jako podstawę inne stosowne oceny, takie jak przeprowadzone wspólnie w ramach regionalnych konwencji morskich, tak aby możliwe było dokonanie kompleksowej oceny stanu środowiska morskiego.	**150 ust. 2 pkt 1**	2. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich uwzględnia: 1) wskaźniki zastosowane w ocenie stanu i sposobie klasyfikacji wód przejściowych, przybrzeżnych i morza terytorialnego określone w przepisach dotyczących tych wskaźników;	
8 ust. 3	Dla każdego regionu morskiego państwa członkowskie, przygotowując ocenę, o której mowa w ust. 1, podejmują starania w drodze koordynacji ustanowionej na mocy art. 5 i 6 w celu zapewnienia: a) zgodności metodologii oceny w całym regionie lub podregionie morskim; b) uwzględniania oddziaływania i właściwości o charakterze transgranicznym.	**150 ust. 2 pkt 2**	2) wskaźniki inne niż wskazane w pkt 1 umożliwiające dokonanie kompleksowej oceny stanu środowiska wód morskich, w szczególności oceny tematyczne przeprowadzone zgodnie z postanowieniami Konwencji Helsińskiej.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
9 ust. 1	W oparciu o wstępną ocenę przeprowadzoną zgodnie z art. 8 ust. 1 państwa członkowskie w odniesieniu do każdego danego regionu lub podregionu morskiego określają dla wód morskich zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska, w oparciu o wskaźniki jakości wymienione w załączniku I. Państwa członkowskie uwzględniają przykładowy wykaz elementów zawarty w tabeli 1 w załączniku III, a w szczególności właściwości fizyko-chemiczne, typy siedlisk, właściwości biologiczne oraz hydromorfologię. Państwa członkowskie uwzględniają również naciski lub wpływ działań człowieka w każdym regionie lub podregionie morskim, mając na uwadze przykładowe wykazy elementów określone w tabeli 2 w załączniku III.	**153**	Art. 153. 1. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich zawiera: 1) wskaźniki i ich jakościowe lub ilościowe własności oraz kryteria dobrego stanu środowiska wód morskich dla następujących cech charakteryzujących: a) utrzymanie różnorodności biologicznej; jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i różnorodność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym regionu Morza Bałtyckiego, b) utrzymanie gatunków obcych wprowadzanych do ekosystemów morskich w wyniku działalności człowieka na poziomie niepowodującym negatywnych zmian w tych ekosystemach, c) utrzymanie populacji wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach komercyjnych w bezpiecznych granicach biologicznych oraz rozmieszczenie populacji tych ryb i skorupiaków ze względu na ich wiek i liczebność, świadczące o jej dobrym stanie, d) występowanie elementów morskiego łańcucha pokarmowego w ilościach i zróżnicowaniu na poziomie zapewniającym różnorodność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej, e) ograniczoną do minimum eutrofizację wywołaną przez działalność człowieka, w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak straty w różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód, f) utrzymanie integralności dna morskiego na poziomie zapewniającym ochronę struktury i funkcji ekosystemów bentosowych oraz brak negatywnego wpływu na te ekosystemy, g) stałą zmianę właściwości hydrograficznych niepowodującą negatywnego wpływu na ekosystemy morskie, h) utrzymanie stężenia substancji zanieczyszczających na poziomie niepowodującym zanieczyszczenia wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			morskich, i) utrzymanie poziomów substancji zanieczyszczających w rybach oraz skorupiakach i mięczakach przeznaczonych do spożycia przez ludzi nieprzekraczających poziomów określonych w normach lub przepisach dotyczących poziomów tych substancji, j) utrzymanie właściwości i ilości odpadów na poziomie niepowodującym szkód w środowisku wód morskich, przejściowych i wodach przybrzeżnych, k) utrzymanie energii wprowadzanej do wód morskich, w tym podmorskiego hałasu, na poziomie niepowodującym negatywnego wpływu na środowisko wód morskich; 2) sposób klasyfikacji wskaźników w powiązaniu z cechami, o których mowa w pkt 1; 3) sposób oceny stanu środowiska wód morskich. 2. Jeżeli którakolwiek z cech, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie ma zastosowania do wód regionu Morza Bałtyckiego, fakt ten wskazuje się i uzasadnia w zestawie właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich. 3. Przy opracowywaniu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich bierze się pod uwagę: 1) istniejący stan rozpoznania procesów zachodzących w środowisku morskim; 2) dostępne wyniki pomiarów i badań; 3) możliwość różnicowania własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, w zależności od cech przestrzennych i właściwości wód morskich; 4) właściwości fizyczne, chemiczne i hydromorfologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. a; 5) typy siedlisk, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. b; 6) cechy biologiczne wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1 lit. c. 4. Wyznaczając własności wskaźników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, bierze się pod uwagę:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			1) wskaźniki i kryteria określone w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 września 2010 r. w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich (Dz. Urz. UE L 232 z 02.09.2010, str. 14); 2) zestawienia dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, o których mowa w art. 150 ust. 3; 3) relację między wskaźnikami i kryteriami określonymi w decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w pkt 1, a presjami i oddziaływaniami na wody morskie zawartymi w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2.	
9 ust. 2	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ocenie dokonanej zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz o ustaleniach dokonanych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu w ciągu trzech miesięcy od dokonania tych ustaleń.	**154 ust. 6**	6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich wraz ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.	
9 ust. 3	Kryteria i standardy metodologiczne, które mają być zastosowane przez państwa członkowskie i które mają służyć zmianie innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są określane na podstawie załączników I i III, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3, w terminie do dnia 15 lipca 2010 r., w taki sposób, aby zapewnić spójność i umożliwić porównanie, w jakim stopniu udaje się osiągnąć dobry stan środowiska w regionach i podregionach morskich. Przed zaproponowaniem takich kryteriów i standardów Komisja konsultuje się z wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym z regionalnymi konwencjami morskimi.			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
10 ust. 1	Na podstawie oceny wstępnej przeprowadzonej zgodnie z art. 8 ust. 1 państwa członkowskie określają w odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego kompleksowy zestaw celów środowiskowych i związanych z nimi wskaźników odnoszący się do ich wód morskich w celu ukierunkowania działań na rzecz osiągnięcia dobrego stanu środowiska w środowisku morskim, biorąc pod uwagę przykładowe wykazy presji i oddziaływania określonych w tabeli 2 w załączniku III oraz właściwości określonych w załączniku IV. Przy opracowywaniu tych celów i wskaźników państwa członkowskie uwzględniają ciągłe stosowanie odpowiednich, istniejących celów środowiskowych określonych dla tych samych wód na poziomie krajowym, wspólnotowym lub międzynarodowym, zapewniając wzajemną zgodność tych celów oraz uwzględnianie odnośnych skutków i cech o charakterze trans granicznym w możliwie najszerszym zakresie.	**144 ust. 3**	3. Zestawy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz programy, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, są opracowywane na podstawie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.	
		156 ust. 3	3. Przy opracowywaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich bierze się pod uwagę: 1) cechy i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1; 2) wykaz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2; 3) właściwości i skutki oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym oraz potrzebę zapewnienia zgodności celów środowiskowych dla wód morskich z celami środowiskowymi realizowanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego i państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego; 4) potrzebę określenia: a) celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem własności tych wskaźników, tak aby umożliwiały prowadzenie monitoringu wód morskich i bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich, b) celów operacyjnych związanych z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich lub ułatwiającymi ich osiągnięcie; 5) charakterystykę docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska wód morskich i potrzebę określenia tego stanu z uwzględnieniem cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1; 6) spójność celów środowiskowych dla wód morskich; 7) charakterystykę działań niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 8) charakterystykę parametrów służących do monitorowania postępu i ukierunkowania działań	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			podejmowanych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 9) charakterystykę referencyjnych punktów odniesienia, jeżeli została sporządzona; 10) potrzebę uwzględniania zagadnień społecznych, gospodarczych i przestrzennych przy wyznaczaniu celów środowiskowych dla wód morskich; 11) analizę celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz referencyjnych punktów odniesienia, pozwalającą ocenić, czy realizacja tych celów może doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z nimi: a) stanu środowiska wód morskich, b) dobrego stanu środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej.	
10 ust. 2	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o celach środowiskowych w ciągu trzech miesięcy od ich określenia.	**157 ust. 6**	6. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.	
11 ust. 1	Na podstawie oceny wstępnej przeprowadzonej zgodnie z art. 8 ust. 1 państwa członkowskie określają i realizują skoordynowane programy monitorowania służące prowadzeniu bieżącej oceny stanu środowiska ich wód morskich na podstawie przykładowego wykazu zawartego w załączniku III i wykazu zawartego w załączniku V oraz w odniesieniu do celów środowiskowych określonych zgodnie z art. 10. Programy monitorowania są spójne w obrębie regionów lub podregionów morskich i opieraj się na stosownych przepisach prawa wspólnotowego dotyczących oceny i monitorowania, w tym dyrektywy siedliskowej i dyrektywy ptasiej, lub umów	**350 ust. 2 z wyjątkiem pkt 11 i 15**	2. Przy opracowywaniu programu monitoringu wód morskich bierze się pod uwagę potrzebę: 1) uwzględnienia ustaleń zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich; 2) prowadzenia monitoringu wód morskich w sposób skoordynowany i spójny w regionie Morza Bałtyckiego; 3) dostarczenia informacji pozwalających na bieżącą ocenę stanu środowiska wód morskich oraz na określenie działań pozostających do podjęcia i postępów działań już podjętych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich oraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich; 4) dostarczenia informacji umożliwiających identyfikację	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	międzynarodowych oraz są zgodne z tymi przepisami.		odpowiednich wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, dla celów środowiskowych dla wód morskich; 5) dostarczenia informacji umożliwiających ocenę skuteczności działań określonych w programie ochrony wód morskich; 6) zapewnienia identyfikacji przyczyny zmian stanu środowiska wód morskich oraz podjęcia możliwych działań korygujących, mających na celu przywrócenie dobrego stanu środowiska wód morskich, w przypadku stwierdzenia odstępstw od dobrego stanu środowiska wód morskich; 7) dostarczenia informacji o substancjach szczególnie szkodliwych występujących w gatunkach przeznaczonych do spożycia przez ludzi z obszarów połowów komercyjnych; 8) uwzględnienia badań zapewniających uzyskanie informacji, czy działania korygujące, o których mowa w pkt 6, przyniosą oczekiwane zmiany stanu środowiska wód morskich i nie będą miały niepożądanych skutków ubocznych; 9) zapewnienia porównywalności i możliwości wykonywania zbiorczych ocen stanu środowiska wód morskich w regionie Morza Bałtyckiego; 10) opracowywania specyfikacji technicznych i ujednoliconych metod monitorowania stanu środowiska wód morskich w sposób zapewniający porównywalność informacji o stanie środowiska wód morskich na poziomie Unii Europejskiej; 12) uwzględnienia oceny zmian cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1, a także, w razie konieczności, nowych i przyszłych zagrożeń ekosystemów morskich; 13) uwzględnienia właściwości fizycznych, chemicznych, hydromorfologicznych i biologicznych wód morskich, typów siedlisk oraz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w tym ich naturalnej zmienności, jak również potrzebę	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			przeprowadzenia oceny postępów w realizacji celów środowiskowych dla wód morskich z zastosowaniem wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz ich granicznych i docelowych punktów odniesienia – o ile zostały ustalone; 14) uwzględnienia oceny stanu środowiska i programów monitoringu realizowanych na podstawie przepisów odrębnych, w tym monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, o którym mowa w art. 112 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;	
11 ust. 2	Państwa członkowskie wchodzące w skład jednego regionu lub podregionu morskiego sporządzają programy monitorowania zgodnie z ust. 1 oraz, mając na uwadze spójność i koordynację, dążą do zapewnienia: a) zgodności metod monitorowania w całym regionie lub podregionie morskim w celu ułatwienia porównywania wyników monitorowania; b) uwzględniania istotnego oddziaływania i właściwości o charakterze transgranicznym.	**350 ust. 2 pkt 11 i 15**	11) zapewniania, w zakresie, w jakim jest to możliwe, zgodności programu monitoringu wód morskich z programami opracowywanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego oraz państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego, w tym przy wykorzystaniu najbardziej odpowiednich dla regionu Morza Bałtyckiego wytycznych dotyczących monitorowania stanu środowiska wód morskich; 15) uwzględniania właściwości i oddziaływania o charakterze transgranicznym na stan środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego.	
11 ust. 3	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o programach monitorowania w ciągu trzech miesięcy od ich określenia.	**350 ust. 7**	7. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej program monitoringu wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w uchwale. Program monitoringu wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia uzyskania zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.	
11 ust. 4	Specyfikacje i ujednolicone metody monitorowania i oceny, które uwzględniają istniejące zobowiązania i umożliwiają porównywanie wyników monitorowania i oceny oraz które służą zmianie innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej	**Nie dotyczy**		Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.			
12	Na podstawie wszystkich powiadomień otrzymanych zgodnie z art. 9 ust. 2, art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 3 w odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego Komisja dokonuje oceny, czy w przypadku każdego państwa członkowskiego elementy zawarte w powiadomieniu tworzą odpowiednie ramy spełniające wymogi niniejszej dyrektywy, a także może zwrócić się do danego państwa członkowskiego o dostarczenie wszelkich dodatkowych niezbędnych informacji, które są dostępne. Sporządzając oceny, Komisja uwzględnia spójność ram w obrębie różnych regionów i podregionów morskich oraz w całej Wspólnocie. Wciągu sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich tych powiadomień Komisja informuje zainteresowane państwa członkowskie, czy uważa, że elementy zawarte w powiadomieniu są zgodne z niniejszą dyrektywą, oraz udziela wskazówek dotyczących wszelkich modyfikacji, które uważa za niezbędne.			Nie wymaga transpozycji
13 ust. 1	W odniesieniu do każdego regionu lub podregionu morskiego państwa członkowskie określają środki, które należy zastosować, aby osiągnąć lub utrzymać dobry stan środowiska na ich wodach morskich, jak określono w art. 9 ust. 1. Środki te są opracowywane na podstawie oceny wstępnej przeprowadzonej zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz w odniesieniu do celów środowiskowych określonych zgodnie z art. 10 ust. 1, jak również przy uwzględnieniu rodzajów środków wymienionych w załączniku VI.	**144 ust.3**	3. Zestawy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, oraz programy, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, są opracowywane na podstawie wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich.	
		159 ust. 1	Art. 159. 1. Program ochrony wód morskich określa: 1) działania podstawowe niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne i kontrolne: a) wpływające na dozwoloną intensywność działalności człowieka, b) wpływające na dozwolony stopień zakłóceń	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			w ekosystemach morskich, c) wpływające na lokalizację oraz termin realizacji planowanych przedsięwzięć, d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich, e) które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający na osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wód morskich, f) służące przywróceniu poprzedniego stanu naruszonych elementów ekosystemów morskich, g) zapewniające wszystkim zainteresowanym udział w osiągnięciu dobrego stanu środowiska wód morskich oraz mające na celu wzrost świadomości społecznej w zakresie osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich; 2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują; 3) działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5; 4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także opis działań przyczyniających się do powstania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich obejmujących różnorodność ekosystemów tworzonych przez te sieci; 5) analizę wpływu poszczególnych działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na stan środowiska wód morskich, w tym analizę kosztów i korzyści związanych z ich podjęciem; 6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody; 7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 8) narzędzia zapewniające koordynację zarządzania, w szczególności terminy, wzory formularzy sprawozdawczych z realizacji działań, oraz inne wymogi dotyczące obowiązków sprawozdawczych.	
13 ust. 2	Państwa członkowskie włączają środki opracowane zgodnie z ust. 1 do programu środków, biorąc pod uwagę właściwe środki wymagane na mocy prawodawstwa wspólnotowego, w szczególności dyrektywy 2000/60/WE, dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych i dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach, a także przyjętych w przyszłości przepisów w sprawie norm jakości środowiska w dziedzinie polityki wodnej lub umów międzynarodowych	**159 ust. 3 pkt 1, 2 i 6**	3. Przy opracowywaniu programu ochrony wód morskich uwzględnia się: 1) ustalenia krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych oraz planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy; 2) działania w zakresie zarządzania jakością wody w kąpieliskach; 6) działania wymagane na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną.	
13 ust. 3	Przy opracowywaniu programu środków na mocy ust. 2 państwa członkowskie w należyty sposób uwzględniają zasadę zrównoważonego rozwoju, a w szczególności społeczny i gospodarczy wpływ planowanych środków. W celu wsparcia właściwego organu lub organów, o których mowa w art. 7, w realizacji ich celów w sposób zintegrowany państwa członkowskie mogą określić bądź ustanowić ramy administracyjne w celu korzystania z takiego współdziałania. Przed wprowadzeniem jakiegokolwiek nowego środka państwa członkowskie dopilnowują, by były one opłacalne i technicznie wykonalne, oraz przeprowadzają oceny	**159 ust. 3 pkt 3-5**	3. Przy opracowywaniu programu ochrony wód morskich uwzględnia się: (…) 3) zasadę zrównoważonego rozwoju; 4) opłacalność i techniczną wykonalność planowanych do określenia w nim działań oraz koszty i korzyści z nich wynikające; 5) konsekwencje wyznaczenia obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, dla innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	oddziaływania, w tym analizy kosztów i korzyści.			
13 ust. 4	Programy środków ustanowione na mocy niniejszego artykułu zawierają środki ochrony przestrzennej, przyczyniające się do powstawania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich, odpowiednio obejmujące różnorodność tworzonych przez nie ekosystemów, takich jak specjalne obszary ochrony zgodnie z dyrektywą siedliskową, obszary specjalnej ochrony zgodnie z dyrektywą ptasią oraz chronione obszary morskie zgodnie z ustaleniami Wspólnoty i zainteresowanych państw członkowskich w ramach umów międzynarodowych lub regionalnych, których są stronami.	**159 ust. 1 pkt 4**	1. Program ochrony wód morskich określa: (…) 4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, oraz wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także opis działań przyczyniających się do powstania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich obejmujących różnorodność ekosystemów tworzonych przez te sieci;	
13 ust. 5	Jeżeli państwa członkowskie uważają, że zarządzanie działalnością człowieka na poziomie wspólnotowym lub międzynarodowym może mieć znaczny wpływ na środowisko morskie, zwłaszcza na obszarach, o których mowa w ust. 4, indywidualnie lub wspólnie zwracają się do właściwego organu lub odpowiedniej organizacji międzynarodowej w celu rozpatrzenia i ewentualnego podjęcia środków, które mogą być niezbędne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, tak aby zapewnić integralność, strukturę i funkcjonowanie ekosystemów, które mają być utrzymane lub w razie potrzeby odtworzone.	**147**	Art. 147. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że działalność człowieka w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie leżącym poza granicami Unii Europejskiej może mieć znaczący wpływ na środowisko wód morskich, w szczególności na obszarach wód morskich objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym chronionych zgodnie z umowami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, występuje do właściwego organu Unii Europejskiej lub organizacji międzynarodowej o podjęcie działań niezbędnych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich oraz zapewnienia integralności, funkcjonowania i zachowania struktury ekosystemów morskich, które mają być utrzymane lub, w razie potrzeby, odtworzone.	
13 ust. 6	Najpóźniej do 2013 r. państwa członkowskie udostępniają opinii publicznej w odniesieniu do każdego regionu i podregionu morskiego istotne	**Nie dotyczy**		

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	informacje dotyczące obszarów, o których mowa w ust. 4 i 5.			
13 ust. 7	Państwa członkowskie wskazują w swoich programach sposób wdrażania środków oraz określają, w jaki sposób przyczynią się one do osiągnięcia celów środowiskowych ustanowionych zgodnie z art. 10 ust. 1.	**159 ust. 1 pkt 7**	1. Program ochrony wód morskich określa: (…) 7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich;	
13 ust. 8	Państwa członkowskie rozważają wpływ realizowanych przez siebie programów środków na wody pozostające poza obszarem ich wód morskich w celu zminimalizowania zagrożeń dla tych wód i w miarę możliwości uzyskania pozytywnego wpływu.	**159 ust. 1 pkt 6**	1. Program ochrony wód morskich określa: (…) 6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody;	
13 ust. 9	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i wszystkie inne zainteresowane państwa członkowskie o swoich programach środków w ciągu trzech miesięcy od ich ustanowienia.	**161 ust. 9**	9. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej oraz zainteresowanym państwom członkowskim Unii Europejskiej projekt programu ochrony wód morskich. Projekt programu ochrony wód morskich jest przedkładany w terminie 3 miesięcy od dnia jego uzgodnienia z członkami Rady Ministrów.	
13 ust. 10	Z zastrzeżeniem art. 16 państwa członkowskie zapewniają wdrożenie programów w ciągu jednego roku od ich ustanowienia.			Nie wymaga transpozycji. Transpozycja została wykonana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 4 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 165)
14 ust. 1	Państwo członkowskie może określić przykłady obszarów na terenie swoich wód morskich, gdzie z jakiegokolwiek powodu wymienionego w lit. a)–d) cele środowiskowe lub dobry stan ekologiczny środowiska nie mogą zostać osiągnięte we wszystkich aspektach przy zastosowaniu środków	**158**	Art. 158. 1. Cele środowiskowe dla wód morskich należy osiągnąć w terminach określonych w zestawie celów środowiskowych dla wód morskich. 2. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przyjętych przez to państwo członkowskie lub z powodów, o których mowa w lit. e), nie mogą zostać osiągnięte w określonym przedziale czasowym: a) działanie lub brak działania, za które dane państwo członkowskie nie jest odpowiedzialne; b) przyczyny naturalne; c) siła wyższa d) modyfikacje lub zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte z ważnych względów interesu publicznego, które zostały uznane za istotniejsze niż negatywne oddziaływanie na środowisko, w tym oddziaływanie transgraniczne; e) warunki naturalne, które nie pozwalają na szybką poprawę stanu danych wód morskich. Dane państwo członkowskie wyraźnie wskazuje takie przypadki w swoim programie środków i przekazuje Komisji uzasadnienie swojej opinii. Przy określaniu przykładów takich obszarów państwa członkowskie uwzględniają konsekwencje dla państw członkowskich w danym regionie lub podregionie morskim. Dane państwo członkowskie podejmuje jednak właściwe środki ad hoc służące dalszemu dążeniu do osiągnięcia celów środowiskowych, aby zapobiec postępującemu pogarszaniu się stanu wód morskich z powodów określonych w lit. b), c) lub d), oraz służące złagodzeniu niekorzystnego oddziaływania na poziomie danego regionu lub podregionu morskiego lub w wodach morskich innych państw członkowskich.		wód morskich, jeżeli osiągnięcie celów środowiskowych dla wód morskich uniemożliwia co najmniej jeden z następujących powodów: 1) działanie lub brak działania wpływających na stan środowiska wód morskich, za które Rzeczpospolita Polska nie jest odpowiedzialna; 2) przyczyny naturalne; 3) siła wyższa; 4) zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte w ważnym interesie publicznym, który został uznany za istotniejszy od negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym oddziaływania transgranicznego, pod warunkiem że nie wykluczają one w sposób trwały osiągnięcia dobrego stanu środowiska morskiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej i nie zagrażają osiągnięciu takiego stanu. 3. Dopuszcza się także odstąpienie od osiągnięcia w terminach, o których mowa w ust. 1, celów środowiskowych dla wód morskich, jeżeli występują warunki naturalne niepozwalające na szybką poprawę stanu środowiska wód morskich. 4. W programie ochrony wód morskich określa się obszary wód morskich, w tym ich granice, dla których, przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, nie zostaną osiągnięte cele środowiskowe dla wód morskich z powodów i przyczyn wskazanych odpowiednio w ust. 2 albo 3, jeżeli obszary takie występują. 5. W stosunku do obszarów, o których mowa w ust. 4, podejmuje się działania doraźne służące dalszemu dążeniu do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich, aby zapobiec dalszemu pogarszaniu się stanu środowiska wód morskich z powodów wskazanych w ust. 2 pkt 2-4, a także złagodzeniu negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			6. Działania doraźne, o których mowa w ust. 5, określa się w programie ochrony wód morskich.	
14 ust. 2	W sytuacji przewidzianej w ust. 1 lit. d) państwa członkowskie dbają o to, by modyfikacje i zmiany w sposób trwały nie wykluczały osiągnięcia dobrego stanu środowiska na poziomie danego regionu lub podregionu morskiego lub w wodach morskich innych państw członkowskich ani nie zagrażały osiągnięciu takiego stanu.	**158 ust. 2 i 3**	2. Dopuszcza się możliwość odstąpienia od osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich przy zastosowaniu działań określonych w programie ochrony wód morskich, jeżeli osiągnięcie celów środowiskowych dla wód morskich uniemożliwia co najmniej jeden z następujących powodów: 1) działanie lub brak działania wpływających na stan środowiska wód morskich, za które Rzeczpospolita Polska nie jest odpowiedzialna; 2) przyczyny naturalne; 3) siła wyższa; 4) zmiany fizycznych właściwości wód morskich spowodowane przez działania podjęte w ważnym interesie publicznym, który został uznany za istotniejszy od negatywnego oddziaływania na środowisko, w tym oddziaływania transgranicznego, pod warunkiem że nie wykluczają one w sposób trwały osiągnięcia dobrego stanu środowiska morskiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej i nie zagrażają osiągnięciu takiego stanu. 3. Dopuszcza się także odstąpienie od osiągnięcia w terminach, o których mowa w ust. 1, celów środowiskowych dla wód morskich, jeżeli występują warunki naturalne niepozwalające na szybką poprawę stanu środowiska wód morskich.	
14 ust. 3	Środki ad hoc, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci, są w stopniu, w jakim jest to wykonalne, włączane do programu środków.	**159 ust. 1 pkt 2 i 3**	1. Program ochrony wód morskich określa: (...) 2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują; 3)działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5;	
Art. 14 ust. 4	Państwa członkowskie opracowują i wdrażają wszystkie elementy strategii morskich, o których mowa w art. 5 ust. 2, lecz nie muszą przy tym podejmować szczególnych kroków, poza	**159 ust. 2,** **162**	Art. 159. 2. W przypadku gdy nie występuje znaczące zagrożenie dla stanu środowiska wód morskich lub koszty podjęcia działań zapobiegających wystąpieniu tego zagrożenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie, program	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przypadkiem wstępnej oceny opisanej w art. 8, jeśli nie występuje znaczne zagrożenie dla środowiska morskiego, lub gdyby koszty były nieproporcjonalnie wysokie, biorąc pod uwagę zagrożenia dla środowiska morskiego i pod warunkiem że sytuacja nie ulega pogorszeniu. W przypadku gdy państwo członkowskie nie podejmuje żadnych kroków z któregokolwiek z wymienionych powodów, państwo to przekazuje Komisji konieczne uzasadnienie swojej decyzji, unikając sytuacji, w której osiągnięcie dobrego stanu środowiska jest stale zagrożone.	**ust. 4**	ochrony wód morskich określa działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5, od podjęcia których można odstąpić. Odstąpienie od podjęcia działań doraźnych nie może spowodować dalszego pogorszenia się stanu środowiska wód morskich oraz wystąpienia zagrożenia dla złagodzenia negatywnego oddziaływania na wody regionu Morza Bałtyckiego lub wody morskie innych państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli oddziaływanie takie występuje. Art. 162. 4. W przypadku wydania aktu prawa miejscowego, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską o odstąpieniu od podjęcia działań doraźnych w stosunku do obszarów, o których mowa w art. 158 ust. 4, wraz z uzasadnieniem.	
15 ust. 1	W przypadku stwierdzenia przez państwo członkowskie występowania problemu, który oddziałuje na stan środowiska jego wód morskich i który nie może zostać rozwiązany za Pomocą środków przyjętych na poziomie krajowym lub który jest powiązany z inną polityką Wspólnoty lub umową międzynarodową, państwo to informuje o tym Komisję i przekazuje uzasadnienie będące podstawą jego opinii. Komisja reaguje w terminie nieprzekraczającym sześciu miesięcy.	**161 ust. 19**	19. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi wystąpienie problemu, który negatywnie oddziałuje na środowisko wód morskich i nie może zostać rozwiązany za pomocą działań określonych w programie ochrony wód morskich lub który jest powiązany z inną niż ochrona środowiska wód morskich polityką Unii Europejskiej lub umową międzynarodową, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, informuje Komisję Europejską o takim problemie i przekazuje uzasadnienie swojego stanowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.	
15 ust. 2	Jeśli wymagane jest działanie instytucji Wspólnoty, państwa członkowskie zwracają się do Komisji i Rady z odpowiednimi zaleceniami co do środków dotyczących problemów, o których mowa w ust. 1. O ile stosowne przepisy wspólnotowe nie stanowią inaczej, Komisja reaguje na każde z takich zaleceń w terminie nieprzekraczającym sześciu miesięcy i, w stosownych przypadkach, w odpowiedni sposób je uwzględnia przy przedstawianiu związanych z	**161 ust. 20**	20. Jeżeli minister właściwy do spraw gospodarki wodnej stwierdzi, że wystąpienie problemu, o którym mowa w ust. 1, wymaga podjęcia działań przez właściwe organy Unii Europejskiej występuje do Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej o podjęcie w tym zakresie odpowiednich działań po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	nimi wniosków Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.			
16	Na podstawie powiadomień o programach środków dokonywanych zgodnie z art. 13 ust. 9 Komisja dokonuje oceny, czy w przypadku każdego państwa członkowskiego programy zawarte w powiadomieniu stanowią właściwe ramy spełniające wymogi niniejszej dyrektywy, a także może zwrócić się do danego państwa członkowskiego o dostarczenie wszelkich niezbędnych dodatkowych informacji, które są dostępne. Sporządzając oceny, Komisja uwzględnia spójność programów, środków w obrębie różnych regionów i podregionów morskich oraz w całej Wspólnocie. W ciągu sześciu miesięcy od otrzymania wszystkich tych powiadomień Komisja informuje zainteresowane państwa członkowskie, czy uważa, że programy środków zawarte w powiadomieniu są zgodne z niniejszą dyrektywą, oraz udziela wskazówek dotyczących wszelkich modyfikacji, które uważa za niezbędne.	**Nie dotyczy**	Nie wymaga transpozycji	Nie wymaga transpozycji
17 ust. 1 i 2	1. Państwa członkowskie zapewniają aktualizowanie strategii morskich dotyczących każdego danego regionu lub podregionu morskiego. 2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie dokonują w sposób skoordynowany, o czym mowa w art. 5, przeglądu następujących elementów swoich strategii morskich co sześć lat od momentu ich pierwotnego określenia: a) pierwotnej oceny i ustalenia dobrego stanu środowiska, prze-widzianych odpowiednio w art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1; b) celów środowiskowych określonych zgodnie z art. 10 ust. 1; c) programów monitorowania określonych zgodnie z art. 11 ust. 1;	**151 ust. 13**	Art. 151 ust. 13. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.	
		154 ust. 11	Art. 154 ust. 11. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.	
		157 ust. 11	Art. 157 ust. 11. Zestaw celów środowiskowych dla wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.	
		161 ust. 15	Art. 161 ust. 15. Program ochrony wód morskich podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.	
		350	Art. 350 ust. 13. Program monitoringu wód morskich	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	d) programów środków określonych zgodnie z art. 13 ust. 2.	**ust. 13**	podlega przeglądowi co 6 lat i w razie potrzeby aktualizacji.	
17 ust. 3	Szczegóły dotyczące aktualizacji przeprowadzonych w następstwie przeglądów przewidzianych w ust. 2 są przesyłane Komisji, regionalnym konwencjom morskim i pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim w ciągu trzech miesięcy po ich opublikowaniu zgodnie z art. 19 ust. 2	**151 ust. 16,** **154 ust. 12,** **157 ust. 12,** **161 ust. 18** **350 ust. 2 pkt 14**	151 ust. 16 Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. 154 ust. 12 Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego oraz zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich. 157 ust. 12 Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o aktualizacjach zestawu celów środowiskowych dla wód morskich po uzyskaniu zgody Rady Ministrów wyrażonej w drodze uchwały. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania aktualizacji zestawu celów środowiskowych dla wód morskich. 161 ust. 18 18. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			informuje Komisję Europejską, Komisję Ochrony Środowiska Morza Bałtyckiego i zainteresowane państwa członkowskie Unii Europejskiej o przyjęciu programu ochrony wód morskich oraz jego aktualizacji. Informacja jest przekazywana w terminie 3 miesięcy od dnia przyjęcia programu ochrony wód morskich lub dokonania aktualizacji tego programu. 350 ust. 2 pkt 14 14) uwzględnienia oceny stanu środowiska i programów monitoringu realizowanych na podstawie przepisów odrębnych, w tym monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, o którym mowa w art. 112 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;	
17 ust. 4	Artykuły 12 i 16 stosuje się odpowiednio do przepisów niniejszego artykułu.			Nie wymaga transpozycji
18	Wciągu trzech lat po opublikowaniu każdego programu środków lub jego aktualizacji zgodnie z art. 19 ust. 2 państwa członkowskie przedstawiają Komisji krótkie sprawozdanie okresowe opisujące postępy we wdrażaniu tego programu.	**161 ust. 14**	Art. 161 ust. 14. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przedkłada Komisji Europejskiej sprawozdanie o postępach we wdrażaniu programu ochrony wód morskich. Sprawozdanie jest przedkładane w terminie 3 lat od dnia przyjęcia krajowego programu ochrony wód morskich, a następnie po każdej jego aktualizacji.	
19 ust. 1	Zgodnie z odpowiednim obowiązującym prawodawstwem Wspólnoty państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie zainteresowane strony odpowiednio wcześnie miały zapewnioną rzeczywistą możliwość uczestniczenia we wdrażaniu niniejszej dyrektywy, w tym w miarę możliwości istniejące organy lub struktury zarządzające, łącznie z regionalnymi konwencjami morskimi, naukowymi organami doradczymi oraz regionalnymi komitetami doradczymi.	**148** **151 ust. 8-10,** **154 ust. 2-4,** **157 ust. 2-4,**	Art. 148. Podjęcie działań, których celem jest zapewnienie osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich oraz dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym odpowiednio opracowanie, wdrożenie i przegląd wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, programu monitoringu wód morskich oraz programu ochrony wód morskich, wymaga współpracy, w szczególności: 1) w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, sporządzonej w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 346), zwanej	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			dalej „Konwencją Helsińską”; 2) z właściwymi organami innych państw członkowskich Unii Europejskiej położonych w regionie Morza Bałtyckiego; 3) z właściwymi organami państw leżących poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego. Art. 151 8. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich. 9. W terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę zainteresowani mogą składać, do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu. 10. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu wstępnej oceny stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa i ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej. Art. 154 ust. 2-4 2. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu właściwości typowych dla	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			dobrego stanu środowiska wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich. 3. Zainteresowani mogą składać, do właściwego organu Inspekcji Ochrony Środowiska, uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich, w terminie 21 dni od dnia zamieszczenia projektu tego dokumentu na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę. . 4. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uzgadnia zakres i sposób uwzględnienia uwag do projektu zestawu właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki, ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej, ministrem właściwym do spraw gospodarki wodnej, ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw zdrowia. Art. 157 ust. 2-4 2. Wody Polskie przekazują projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej. 3. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, zapewniając aktywny udział wszystkich zainteresowanych w opracowaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich, zamieszcza na stronie podmiotowej Biuletynie Informacji Publicznej urzędu zapewniającego jego obsługę, w celu zgłoszenia uwag, projekt zestawu celów środowiskowych dla wód morskich.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			4. W terminie 60 dni od dnia zamieszczenia projektu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu zapewniającego obsługę ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, zainteresowani mogą składać uwagi, w formie pisemnej lub elektronicznej, do ustaleń zawartych w projekcie tego dokumentu.	
19 ust. 2	Państwa członkowskie publikują i publicznie udostępniają podsumowania następujących elementów strategii morskich lub dotyczących ich uaktualnień, umożliwiając zgłaszanie do nich uwag: a) wstępna ocena i określenie dobrego stanu środowiska, przewidziane, odpowiednio, w art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1; b) cele środowiskowe określone zgodnie z art. 10 ust. 1; c) programy monitorowania określone zgodnie z art. 11 ust. 1; d) programy środków określone zgodnie z art. 13 ust. 2.			Zapis w art. 21 ust. 2 pkt 28 ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko
19 ust. 3	Odnośnie do dostępu do informacji na tematy związane ze środowiskiem zastosowanie ma dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (1). Zgodnie z dyrektywą 2007/2/WE państwa członkowskie zapewniają Komisji, do celów wykonywania przez nią zadań związanych z niniejszą dyrektywą, zwłaszcza przeglądu stanu środowiska morskiego we Wspólnocie zgodnie z art. 20 ust. 3 lit. b), dostęp do tych danych i informacji oraz prawo korzystania z danych i informacji uzyskanych w wyniku wstępnych ocen przeprowadzonych zgodnie z art. 8 oraz programów			Zapis w odnośniku nr 1 pkt 4 w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	monitorowania stworzonych zgodnie z art. 11. Nie później niż sześć miesięcy po udostępnieniu danych i informacji uzyskanych w wyniku wstępnych ocen przeprowadzonych zgodnie z art. 8 oraz programów monitorowania stworzonych zgodnie z art. 11 informacje te i dane udostępniane są również Europejskiej Agencji Środowiska do celów wykonywania przez nią swoich zadań.			
20 ust. 1	Komisja publikuje pierwsze sprawozdanie z oceną procesu wdrażania niniejszej dyrektywy w ciągu dwóch lat po otrzymaniu wszystkich programów środków, a najpóźniej do roku 2019. Komisja publikuje kolejne sprawozdania co sześć lat. Komisja przekazuje sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.			Nie wymaga transpozycji
20 ust. 2	Najpóźniej do dnia 15 lipca 2012 r. Komisja publikuje sprawozdanie, w którym określi wkład niniejszej dyrektywy w wykonywanie istniejących obowiązków, zobowiązań i inicjatyw państw członkowskich lub Wspólnoty na szczeblu wspólnotowym lub międzynarodowym w dziedzinie ochrony środowiska wód morskich. Sprawozdanie to jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.			Nie wymaga transpozycji
20 ust. 3	Sprawozdania przewidziane w ust. 1 obejmują: a) przegląd postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy; b) przegląd stanu środowiska morskiego we Wspólnocie, w koordynacji z Europejską Agencją Środowiska i odpowiednimi regionalnymi organizacjami morskimi i organizacjami rybołówstwa oraz konwencjami; c) analizę strategii morskich oraz propozycje ich udoskonalenia;			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	d) streszczenie informacji otrzymanych od państw członkowskich zgodnie z art. 12 i 16 oraz przeprowadzonych przez Komisję zgodnie z art. 16 ocen informacji otrzymanych od państw członkowskich zgodnie z art. 15; e) streszczenie uwag do każdego ze sprawozdań przedstawionych Komisji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 18; f) streszczenie uwag do komentarzy przedstawionych przez Parlament Europejski i Radę w sprawie poprzednich strategii morskich; g) streszczenie sposobu, w jaki inne stosowne polityki Wspólnoty przyczyniają się do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy.			
21	Na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie do 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie do 2014 r. w sprawie postępów w ustanawianiu chronionych obszarów morskich, uwzględniając istniejące obowiązki wynikające z prawa wspólnotowego oraz międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty i państw członkowskich. Sprawozdanie to jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.	Nie dotyczy		Nie wymaga transpozycji
22 ust. 1	Ze względu na z natury priorytetowy charakter ustanowienia strategii morskich, wykonanie niniejszej dyrektywy jest wspomagane przez istniejące instrumenty finansowe Wspólnoty zgodnie z obowiązującymi zasadami i warunkami.			Nie wymaga transpozycji
22 ust. 2	Programy opracowywane przez państwa członkowskie są współfinansowane przez UE zgodnie z istniejącymi instrumentami finansowymi.			Nie wymaga transpozycji
23	Komisja dokona przeglądu niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 15 lipca 2023 r. i w razie			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	konieczności zaproponuje wszelkie niezbędne zmiany.			
24 ust. 1	Zmiany załączników III, IV i V w związku z postępem naukowym i technicznym mogą zostać wprowadzone zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3, z uwzględnieniem okresów przeglądu i aktualizacji strategii morskich określonych w art. 17 ust. 2.			Nie wymaga transpozycji
24 ust. 2	Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 25 ust. 2: a) można przyjąć standardy metodologiczne dotyczące stosowania załączników I, III, IV oraz V; b) można przyjąć formaty techniczne do celów przekazywania i przetwarzania danych, w tym danych statystycznych i kartograficznych.			Nie wymaga transpozycji
25 ust. 1	Komisję wspomaga komitet.			Nie wymaga transpozycji
25 ust. 2	W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8. Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.			Nie wymaga transpozycji
25 ust. 3	W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.			Nie wymaga transpozycji
26 ust. 1	Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej w terminie do dnia 15 lipca 2010 r. Teksty tych przepisów przekazują niezwłocznie Komisji.	**Odnoś-nik do ustawy**	Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża: 7) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19).	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	Wspomniane przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie towarzyszy ich oficjalnej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.			
26 ust. 2	Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.			Nie wymaga transpozycji
26 ust. 3	Państwa członkowskie nieposiadające wód morskich Wprowadzają w życie wyłącznie te przepisy, które są konieczne do spełnienia wymogów określonych w art. 6 dotyczących współpracy regionalnej i art. 7 dotyczących właściwych organów. Jeżeli takie przepisy obowiązują już na mocy prawa krajowego, dane państwa członkowskie przekazują Komisji tekst tych przepisów.			Nie wymaga transpozycji
27	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej			Nie wymaga transpozycji
28	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.			Nie wymaga transpozycji
Załącznik I	Wskaźniki jakości dotyczące określania dobrego stanu środowiska (o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3 i art. 24) 1. Utrzymana jest różnorodność biologiczna. Jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i bogactwo gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym. 2. Gatunki obce wprowadzone do ekosystemu w wyniku działalności człowieka utrzymują się na poziomie, który nie powoduje szkodliwych zmian w ekosystemach.	**153 ust.1**	Art. 153. 1. Zestaw właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich zawiera: 1) wskaźniki i ich jakościowe lub ilościowe własności oraz kryteria dobrego stanu środowiska wód morskich dla następujących cech charakteryzujących: a) utrzymanie różnorodności biologicznej; jakość i występowanie siedlisk oraz rozmieszczenie i różnorodność gatunków odpowiadają dominującym warunkom fizjograficznym, geograficznym i klimatycznym regionu Morza Bałtyckiego, b) utrzymanie gatunków obcych wprowadzanych do ekosystemów morskich w wyniku działalności człowieka	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	3. Populacje wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach handlowych utrzymują się w bezpiecznych granicach biologicznych, wskazując rozmieszczenie ze względu na wiek i rozmiar populacji, świadczące o dobrym zdrowiu zasobów. 4. Wszystkie elementy morskiego łańcucha pokarmowego, w stopniu w jakim są znane, występują w normalnych ilościach i zróżnicowaniu, na poziomie, który w dalszej perspektywie może zapewnić bogactwo gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej. 5. Do minimum ogranicza się eutrofizację wywołaną przez działalność człowieka, a w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak ubytki różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód. 6. Integralność dna morskiego utrzymuje się na poziomie gwarantującym ochronę struktury i funkcji ekosystemów oraz brak niekorzystnego wpływu zwłaszcza na ekosystemy głębinowe. 7. Stała zmiana właściwości hydrograficznych nie ma niekorzystnego wpływu na ekosystemy morskie. 8. Stężenie substancji zanieczyszczających utrzymuje się na poziomie, który nie wywołuje skutków charakterystycznych dla zanieczyszczenia. 9. Poziom substancji zanieczyszczających w rybach i owocach morza przeznaczonych do spożycia przez ludzi nie przekracza poziomów ustanowionych w prawodawstwie Wspólnoty ani innych odpowiednich norm. 10. Właściwości ani ilość znajdujących się w wodzie morskiej odpadów nie powodują szkód w środowisku przybrzeżnym i morskim. 11. Wprowadzenie energii, w tym hałasu		na poziomie niepowodującym negatywnych zmian w tych ekosystemach, c) utrzymanie populacji wszystkich ryb i skorupiaków eksploatowanych w celach komercyjnych w bezpiecznych granicach biologicznych oraz rozmieszczenie populacji tych ryb i skorupiaków ze względu na ich wiek i liczebność, świadczące o jej dobrym stanie, d) występowanie elementów morskiego łańcucha pokarmowego w ilościach i zróżnicowaniu na poziomie zapewniającym różnorodność gatunków i utrzymanie ich pełnej zdolności reprodukcyjnej, e) ograniczoną do minimum eutrofizację wywołaną przez działalność człowieka, w szczególności jej niekorzystne skutki, takie jak straty w różnorodności biologicznej, degradacja ekosystemu, szkodliwe zakwity glonów oraz niedobór tlenu w dolnych partiach wód, f) utrzymanie integralności dna morskiego na poziomie zapewniającym ochronę struktury i funkcji ekosystemów bentosowych oraz brak negatywnego wpływu na te ekosystemy, g) stałą zmianę właściwości hydrograficznych niepowodującą negatywnego wpływu na ekosystemy morskie, h) utrzymanie stężenia substancji zanieczyszczających na poziomie niepowodującym zanieczyszczenia wód morskich, i) utrzymanie poziomów substancji zanieczyszczających w rybach oraz skorupiakach i mięczakach przeznaczonych do spożycia przez ludzi nieprzekraczających poziomów określonych w normach lub przepisach dotyczących poziomów tych substancji, j) utrzymanie właściwości i ilości odpadów na poziomie niepowodującym szkód w środowisku wód morskich, przejściowych i wodach przybrzeżnych, k) utrzymanie energii wprowadzanej do wód morskich, w tym podmorskiego hałasu, na poziomie niepowodującym negatywnego wpływu na środowisko wód morskich;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	podwodnego, utrzymuje się na takim poziomie, że nie powoduje ono negatywnego wpływu na środowisko morskie.		2) sposób klasyfikacji wskaźników w powiązaniu z cechami, o których mowa w pkt 1; 3) sposób oceny stanu środowiska wód morskich.	
Załącznik II	Właściwe organy (o których mowa w art. 7 ust. 1) 1. Nazwa i adres właściwego organu lub organów – oficjalna nazwa i adres zgłoszonego właściwego organu lub właściwych organów. 2. Status prawny właściwego organu lub właściwych organów – krótki opis statusu prawnego właściwego organu lub właściwych organów. 3. Zakres odpowiedzialności – krótki opis obowiązków prawnych i administracyjnych właściwego organu lub organów i ich rola w odniesieniu do przedmiotowych wód morskich. 4. Członkostwo – w przypadku gdy właściwy organ lub organy działają jako organy koordynujące w stosunku do innych właściwych organów, wymagany jest wykaz tych organów wraz ze streszczeniem relacji instytucjonalnych ustanowionych w celu zapewnienia koordynacji. 5. Koordynacja regionalna lub na szczeblu podregionu– wymagany jest opis mechanizmów ustanowionych w celu zapewnienia koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, których wody morskie należą do tego samego regionu lub podregionu morskiego.			Nie wymaga transpozycji
Załącznik III (tabela 1)	Przykładowe wykazy właściwości, presji i oddziaływania (o których mowa w art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1 oraz art. 24) Tabela 1 Właściwości Właściwości fizyczne i chemiczne — topografia i batymetria dna morskiego, — roczny i sezonowy rozkład temperatur oraz pokrywa lodowa, obecna prędkość, wypływanie wód głębinowych, ekspozycja wobec fal morskich,	**150 ust. 1**	1. Wstępna ocena stanu środowiska wód morskich zawiera: 1) analizę podstawowych cech i właściwości wód morskich i obecnego stanu środowiska wód morskich, obejmującą w szczególności charakterystykę: a) następujących właściwości fizycznych, chemicznych i hydromorfologicznych wód morskich: – topografia i batymetria dna morskiego, – roczny, sezonowy i przestrzenny rozkład temperatury oraz zasolenia wody, występowanie lodu morskiego,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	mieszanie wód, mętność wody, wymiana wód, — przestrzenne i czasowe rozłożenie zasolenia, — przestrzenne i czasowe rozłożenie składników biogennych (rozpuszczony azot nieorganiczny DIN, azot całkowity TN, rozpuszczony fosfor nieorganiczny DIP, fosfor całkowity DIP, całkowity węgiel organiczny TOC) i tlenu, — profile pH, pCO_2 lub analogiczne informacje wykorzystywane w celu pomiaru zakwaszenia środowiska morskiego. Typy siedlisk — przeważające typy lub typ siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody z opisem cech fizycznych i chemicznych, takich jak głębokość, rozkład temperatur wody, prądy wodne i inne przepływy, zasolenie, struktura i warstwy dna morskiego, — identyfikacja i mapowanie szczególnych typów siedlisk, zwłaszcza uznanych lub określonych na mocy przepisów wspólnotowych (dyrektywa siedliskowa i dyrektywa ptasia) lub konwencji międzynarodowych jako przedmiot szczególnego zainteresowania pod względem naukowym lub różnorodności biologicznej, — siedliska znajdujące się w obszarach, które zasługują na szczególną uwagę ze względu na ich cechy, lokalizację lub znaczenie strategiczne. Do tej kategorii można zaliczyć obszary podlegające intensywnym lub szczególnym presjom lub obszary, które zasługują na objęcie systemem szczególnej ochrony. Cechy biologiczne —opis zbiorowisk biologicznych powiązanych z przeważającymi typami siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody. Opis powinien zawierać informacje o typowych zbiorowiskach fitoplanktonu i zooplanktonu, w tym o typowych gatunkach oraz zmienności sezonowej i geograficznej,		rozkłady i prędkości prądów morskich, wypływanie wód głębinowych, ekspozycję na fale, mieszanie wód, przezroczystość wody oraz wymianę wód, – przestrzenny i czasowy rozkład substancji biogennych (rozpuszczony azot nieorganiczny – DIN, azot ogólny – TN, rozpuszczony fosfor nieorganiczny – DIP, fosfor ogólny – TP, ogólny węgiel organiczny – TOC) i tlenu, – pionowe profile pH, pCO2 lub inne parametry wykorzystywane do określenia zakwaszenia wód morskich, b) typów siedlisk, zawierającą: – dominujące typy lub dominujący typ siedlisk na dnie morskim i w słupie wody z opisem charakterystycznych właściwości fizycznych, takich jak głębokość, rozkłady temperatury oraz zasolenia wody, prądy morskie, falowanie, struktura i substrat dna morskiego, oraz chemicznych wód morskich, – identyfikację i kartowanie typów siedlisk będących przedmiotem szczególnego zainteresowania pod względem naukowym lub w odniesieniu do różnorodności biologicznej, w tym określonych w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, – siedliska w obszarach, które ze względu na swoje cechy charakterystyczne, położenie lub znaczenie strategiczne zasługują na szczególną uwagę; do tej kategorii zalicza się obszary podlegające intensywnym presjom lub presjom o specyficznym charakterze, a także obszary kwalifikujące się do objęcia formą ochrony przyrody o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, c) cech biologicznych wód morskich, zawierającą: – opis zbiorowisk biologicznych powiązanych z przeważającymi typami siedlisk na dnie morskim lub w słupie wody, zawierający informacje o typowych zbiorowiskach fitoplanktonu i zooplanktonu, w tym o typowych gatunkach oraz ich zmienności sezonowej	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	— informacje o roślinach okrytonasiennych, makroglonach i bezkręgowej faunie dennej, w tym o składzie gatunkowym, biomasie i zmienności rocznej/sezonowej, — informacje o strukturze populacji ryb, w tym bogactwie, rozmieszczeniu i strukturze wiekowej/wielkości populacji, — opis dynamiki populacji, naturalnego i rzeczywistego obszaru występowania oraz stanu gatunków ssaków i gadów morskich występujących w danym regionie/podregionie morskim, — opis dynamiki populacji, naturalnego i rzeczywistego obszaru występowania oraz stanu gatunków ptaków morskich występujących w danym regionie/podregionie morskim, — opis dynamiki populacji, naturalnego i rzeczywistego obszaru występowania oraz stanu innych gatunków występujących w danym regionie lub podregionie morskim, które objęte są przepisami wspólnotowymi lub umowami międzynarodowymi, — wykaz czasowego występowania, bogactwo oraz rozmieszczenie przestrzenne egzotycznych gatunków obcych lub, w razie konieczności, odrębnych genetycznie gatunków rodzimych, które są obecne w danym regionie lub podregionie morskim. Inne cechy — opis sytuacji w zakresie substancji chemicznych, w tym substancji chemicznych stwarzających powody do obaw, zanieczyszczenia osadami, gorących punktów, zagadnień dotyczących zdrowia oraz skażenie fauny i flory (zwłaszcza fauny i flory przeznaczonej do spożycia przez ludzi), — opis innych cech typowych lub szczególnych dla danego regionu lub podregionu morskiego.		i geograficznej, – informacje o roślinach okrytonasiennych, makroglonach i bezkręgowej faunie dennej, w tym o ich składzie gatunkowym, biomasie i zmienności rocznej lub sezonowej, – informacje o strukturze populacji ryb, w tym o różnorodności biologicznej, rozmieszczeniu, strukturze wiekowej oraz wielkości populacji ryb, – opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków ssaków, gadów oraz ptaków morskich występujących w regionie Morza Bałtyckiego, – opis dynamiki populacji, naturalny i rzeczywisty obszar występowania oraz stan populacji gatunków innych niż wymienione w tiret czwartym występujących w regionie Morza Bałtyckiego określonych w przepisach dotyczących tych gatunków, w tym w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, – wykaz czasowego występowania różnorodności biologicznej oraz rozmieszczenia przestrzennego gatunków obcych lub, w razie konieczności, odrębnych genetycznie gatunków rodzimych występujących w regionie Morza Bałtyckiego, d) cech i właściwości wód morskich innych niż wymienione w lit. a-c, zawierającą: – opis przypadków występowania substancji chemicznych, w tym niebezpiecznych substancji chemicznych, zanieczyszczenia osadów, gorących punktów określonych w przepisach prawa międzynarodowego dotyczących ochrony środowiska morskiego regionu Morza Bałtyckiego, zagrożeń dla zdrowia ludzkiego oraz zanieczyszczenia fauny i flory, w szczególności przeznaczonej do spożycia przez ludzi, – opis innych cech typowych lub szczególnych dla regionu Morza Bałtyckiego; 2) analizę dominujących presji i oddziaływań na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			obejmującą skutki kumulacyjne i synergiczne; 3) analizę ekonomiczną i społeczną użytkowania wód morskich oraz kosztów degradacji środowiska wód morskich.	
Zał. III tabela 2	Presje i oddziaływania Straty fizyczne — przygłuszanie (np. przez struktury stworzone przez człowieka, wyładunek urobku z pogłębiania), — kolmatacja (np. przez stałe struktury). Szkody fizyczne —zmiany zamulenia (np. przez odprowadzanie ścieków, zwiększenie wycieków, pogłębianie/wyładunek urobku z pogłębiania), — abrazja (np. przez wpływ na dno morskie wywołany połowami handlowymi, wodniactwem, zakotwiczaniem), — eksploatacja selektywna (np. przez badania i eksploatację żywych i nieożywionych zasobów dna morskiego i podłoża). Inne szkody fizyczne — hałas podwodny (np. przez żeglugę morską, podwodny sprzęt akustyczny), — odpady wyrzucane do morza. Zakłócanie procesów hydrologicznych — znaczące zmiany systemu termicznego (np. odprowadzanie ścieków z elektrowni), — znaczące zmiany poziomu zasolenia (np. przez konstrukcje ograniczające przepływy wody, pobór wody). Skażenie substancjami niebezpiecznymi — wprowadzanie związków syntetycznych (np. określonych w dyrektywie 2000/60/WE substancji priorytetowych istotnych dla środowiska morskiego, takich jak pestycydy, środki chroniące przed osadzaniem się brudu, środki farmaceutyczne np. na skutek strat ze źródeł rozproszonych, zanieczyszczenia przez statki, opadów atmosferycznych oraz substancji czynnych biologicznie),	**150 ust. 3**	3. Na potrzeby opracowania analizy, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się: 1) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia lądowego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań: a) znaczące zmiany struktury termicznej wód morskich, w tym powodowane przez odprowadzanie wód chłodniczych z elektrowni, b) znaczące zmiany poziomu zasolenia, w tym powodowane przez konstrukcje ograniczające przepływ, zrzut lub pobór wody, c) wprowadzanie związków syntetycznych, w szczególności określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących polityki wodnej, i substancji priorytetowych istotnych dla środowiska morskiego, takich jak substancje czynne biologicznie, pestycydy, środki farmaceutyczne, pochodzących ze źródeł rozproszonych, z opadów atmosferycznej lub ładunków doprowadzanych rzekami, d) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, w tym metali ciężkich i węglowodorów, pochodzących ze źródeł punktowych, z depozycji atmosferycznych lub ładunków doprowadzanych rzekami, e) wprowadzanie radionuklidów, f) wprowadzanie nawozów i innych substancji bogatych w azot i fosfor, głównie pochodzących ze źródeł punktowych i rozproszonych, w tym z rolnictwa, akwakultury i z depozycji atmosferycznej, g) wprowadzanie materii organicznej przez urządzenia kanalizacyjne, obiekty chowu i hodowli organizmów wodnych w wodach morskich lub rzekami,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	— wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych (np. metali ciężkich, węglowodorów np. na skutek zanieczyszczenia przez statki oraz ropy, gazu, na skutek poszukiwania i eksploatowania minerałów, opadów atmosferycznych, poprzez ścieki wypływające z rzek), — wprowadzanie radionuklidów. Regularne i/lub celowe zrzuty substancji — wprowadzanie innych substancji, zarówno stałych, ciekłych, jak i gazowych, do wód morskich w wyniku regularnych lub celowych zrzutów do środowiska morskiego, na które zezwalają inne przepisy prawa wspólnotowego lub konwencje międzynarodowe. Wzbogacenie tkanki odżywczej i organicznej — wprowadzanie nawozów oraz innych substancji bogatych w azot i fosfor (np. ze źródeł punktowych i rozproszonych, w tym z rolnictwa, akwakultury i opadów atmosferycznych), — wprowadzanie materii organicznej (np. kanały, fermy na morzu, ścieki wypływające z rzek). Zakłócenia biologiczne —wprowadzanie patogenów drobnoustrojowych, — wprowadzanie gatunków obcych i przemieszczanie, — eksploatacja selektywna gatunków, obejmująca przypadkowe połowy gatunków niebędących gatunkami docelowymi (np. połowy handlowe i rekreacyjne)		h) wprowadzanie drobnoustrojów patogennych, i) wprowadzanie i przemieszczanie gatunków obcych; 2) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań: a) przygłuszanie, w tym powodowane przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi lub usuwanie urobku z pogłębiania dna, b) kolmatacja, w tym powodowana przez sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, podmorskie kable i rurociągi, c) zmniejszenie przezroczystości wód morskich, w tym powodowane przez wprowadzanie ścieków i wody opadowe lub roztopowe, pogłębianie lub usuwanie urobku z pogłębiania dna, d) abrazja, w tym powodowana przez wpływ na dno morskie wywołany połowami komercyjnymi, żeglugą rekreacyjną i kotwiczeniem, e) wydobywanie nieożywionych zasobów naturalnych w wyniku badań lub eksploatacji dna morskiego, f) podmorski hałas, głównie powodowany przez żeglugę morską, sztuczne wyspy, konstrukcje i urządzenia, w tym podwodne urządzenia akustyczne, oraz podmorskie kable i rurociągi, g) odpady wyrzucane do morza, h) wprowadzanie związków syntetycznych, w tym stosowanych na statkach środków przeciwporostowych, i) wprowadzanie substancji i związków niesyntetycznych, głównie metali ciężkich i węglowodorów, przez statki, a także na skutek poszukiwania i eksploatacji minerałów, ropy i gazu, j) wprowadzanie substancji innych niż wymienione w lit. g-i, zarówno stałych, ciekłych, jak i gazowych, w wyniku regularnego lub celowego wprowadzania, zgodnie z przepisami dotyczącymi wprowadzania tych substancji do wód morskich lub powietrza;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			3) zestawienie dominujących presji i oddziaływań pochodzenia morskiego na wody morskie wynikających z działalności rybackiej, w tym presji i oddziaływań antropogenicznych, zawierające w szczególności wykaz następujących presji i oddziaływań: a) eksploatacja selektywna organizmów morskich, w tym powodowana przez badania i eksploatację żywych zasobów dna morskiego i podłoża, b) eksploatacja selektywna gatunków zwierząt, obejmująca przypadkowe połowy gatunków niebędących gatunkami docelowymi, w tym powodowana przez połowy komercyjne i rekreacyjne.	
Zał. IV	Przykładowy wykaz właściwości, które należy uwzględnić przy ustalaniu celów środowiskowych (o których mowa w art. 10 ust. 1 i art. 24) 1. Odpowiednie uwzględnienie elementów charakteryzujących wody morskie podlegające suwerenności lub jurysdykcji państw członkowskich w danym regionie lub podregionie morskim. 2. Potrzeba wyznaczenia: a) celów określających pożądane warunki na podstawie definicji dobrego stanu środowiska; b) wymiernych celów i związanych z nimi wskaźników umożliwiających monitorowanie i ocenę; oraz c) celów operacyjnych związanych z konkretnymi środkami wdrażającymi ułatwiającymi ich realizację. 3. Specyfikacja docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska i określenie tego stanu z uwzględnieniem wymiernych właściwości elementów charakteryzujących wody morskie państw członkowskich w danym regionie lub podregionie morskim. 4. Spójność grupy celów; brak niezgodności pomiędzy nimi.	**156 ust. 3**	3. Przy opracowywaniu zestawu celów środowiskowych dla wód morskich bierze się pod uwagę: 1) cechy i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1; 2) wykaz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2; 3) właściwości i skutki oddziaływania na środowisko wód regionu Morza Bałtyckiego o charakterze transgranicznym oraz potrzebę zapewnienia zgodności celów środowiskowych dla wód morskich z celami środowiskowymi realizowanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego i państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego; 4) potrzebę określenia: a) celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem własności tych wskaźników, tak aby umożliwiały prowadzenie monitoringu wód morskich i bieżącej oceny stanu środowiska wód morskich, b) celów operacyjnych związanych z działaniami podejmowanymi dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich lub ułatwiającymi ich osiągnięcie;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	5. Specyfikacja zasobów potrzebnych do osiągnięcia celów. 6. Określanie celów, w tym ewentualnych celów pośrednich, wraz z terminami ich realizacji. 7. Specyfikacja wskaźników służących do monitorowania postępu i ukierunkowania decyzji w zakresie zarządzania na osiąganie celów. 8. W stosownych przypadkach, specyfikacja punktów odniesienia (docelowych i granicznych punktów odniesienia). 9. Należyte uwzględnianie zagadnień społecznych i gospodarczych przy wyznaczaniu celów. 10. Analiza grupy celów środowiskowych, towarzyszących im wskaźników oraz docelowych i granicznych punktów odniesienia opracowywanych w ramach celów środowiskowych przyjętych w art. 1 dla określenia, czy realizacja celów mogłaby doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z tymi celami stanu wód morskich podlegających suwerenności lub jurysdykcji państw członkowskich w danym regionie morskim. 11. Zgodność celów środowiskowych z celami, które Wspólnota i jej państwa członkowskie zobowiązały się osiągnąć na mocy właściwych umów międzynarodowych i regionalnych, z wykorzystaniem umów, które mają największe znaczenie dla danego regionu lub podregionu morskiego z myślą o osiągnięciu celów środowiskowych określonych w art. 1. 12. Po zebraniu grupy celów i wskaźników należy je łącznie przeanalizować w świetle celów środowiskowych określonych w art. 1; pozwoli to ocenić, czy realizacja celów środowiskowych mogłaby doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z tymi celami stanu środowiska morskiego.		5) charakterystykę docelowego lub utrzymywanego stanu środowiska wód morskich i potrzebę określenia tego stanu z uwzględnieniem cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 1; 6) spójność celów środowiskowych dla wód morskich; 7) charakterystykę działań niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 8) charakterystykę parametrów służących do monitorowania postępu i ukierunkowania działań podejmowanych dla osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 9) charakterystykę referencyjnych punktów odniesienia, jeżeli została sporządzona; 10) potrzebę uwzględniania zagadnień społecznych, gospodarczych i przestrzennych przy wyznaczaniu celów środowiskowych dla wód morskich; 11) analizę celów środowiskowych dla wód morskich i związanych z nimi wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz referencyjnych punktów odniesienia, pozwalającą ocenić, czy realizacja tych celów może doprowadzić do osiągnięcia zgodnego z nimi: a) stanu środowiska wód morskich, b) dobrego stanu środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego innych państw członkowskich Unii Europejskiej.	
Zał. V	Programy monitorowania (o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 24)	**350 ust. 2**	2. Przy opracowywaniu programu monitoringu wód morskich bierze się pod uwagę potrzebę:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	1. Dostarczanie informacji pozwalających na ocenę stanu środowiska oraz określenie działań pozostających do zrealizowania i postępów już dokonanych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska zgodnie z załącznikiem III oraz kryteriami i standardami metodologicznymi, które należy określić zgodnie z art. 9 ust. 3. 2. Zapewnianie generowania informacji umożliwiających identyfikację odpowiednich wskaźników celów środowiskowych przewidzianych w art. 10. 3. Zapewnianie generowania informacji umożliwiających ocenę oddziaływania środków, o których mowa w art. 13. 4. Włączanie działań pozwalających na określenie przyczyny zmian oraz wprowadzenie w rezultacie możliwych środków korygujących, które należy podjąć dla przywrócenia dobrego stanu środowiska w przypadku stwierdzenia odstępstw od oczekiwanego stanu. 5. Przekazywanie informacji o zanieczyszczających substancjach chemicznych występujących u gatunków przeznaczonych do spożycia przez ludzi z obszarów połowów handlowych. 6. Włączanie działań gwarantujących, że środki korygujące przyniosą oczekiwane zmiany i nie mają niepożądanych efektów ubocznych. 7. Grupowanie informacji według regionów i podregionów morskich zgodnie z art. 4. 8. Zapewnianie porównywalności podejść do oceny i metod oceny w ramach regionów i podregionów morskich lub pomiędzy nimi. 9. Opracowywanie specyfikacji technicznych i ujednoliconych metod monitorowania na poziomie Wspólnoty, aby umożliwić porównywanie informacji. 10. Zapewnianie w zakresie, w jakim jest to możliwe,		1) uwzględnienia ustaleń zawartych we wstępnej ocenie stanu środowiska wód morskich; 2) prowadzenia monitoringu wód morskich w sposób skoordynowany i spójny w regionie Morza Bałtyckiego; 3) dostarczenia informacji pozwalających na bieżącą ocenę stanu środowiska wód morskich oraz na określenie działań pozostających do podjęcia i postępów działań już podjętych dla osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich, zgodnie ze wstępną oceną stanu środowiska wód morskich oraz z zestawem właściwości typowych dla dobrego stanu środowiska wód morskich; 4) dostarczenia informacji umożliwiających identyfikację odpowiednich wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, dla celów środowiskowych dla wód morskich; 5) dostarczenia informacji umożliwiających ocenę skuteczności działań określonych w krajowym programie ochrony wód morskich; 6) zapewnienia identyfikacji przyczyny zmian stanu środowiska wód morskich oraz podjęcia możliwych działań korygujących mających na celu przywrócenie dobrego stanu środowiska wód morskich, w przypadku stwierdzenia odstępstw od dobrego stanu środowiska wód morskich; 7) dostarczenia informacji o substancjach szczególnie szkodliwych występujących w gatunkach przeznaczonych do spożycia przez ludzi z obszarów połowów komercyjnych; 8) uwzględniania badań zapewniających uzyskanie informacji, czy działania korygujące, o których mowa w pkt 6, przyniosą oczekiwane zmiany stanu środowiska wód morskich i nie będą miały niepożądanych skutków ubocznych; 9) zapewnienia porównywalności i możliwości wykonywania zbiorczych ocen stanu środowiska wód morskich w regionie Morza Bałtyckiego; 10) opracowywania specyfikacji technicznych i ujednoliconych metod monitorowania stanu środowiska	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zgodności z istniejącymi programami opracowywanymi na poziomie regionalnym i międzynarodowym w celu zwiększenia spójności między tymi programami oraz uniknięcia powielania działań, z wykorzystaniem tych wytycznych dotyczących monitorowania, które są najbardziej odpowiednie dla danego regionu lub podregionu morskiego. 11. Uwzględnianie w ocenie wstępnej, przewidzianej w art. 8, oceny głównych zmian związanych z warunkami środowiska, a także, w razie konieczności, nowych i przyszłych zagadnień. 12. Uwzględnianie w ocenie wstępnej przewidzianej w art. 8 odpowiednich elementów wymienionych w załączniku III, w tym ich naturalnej zmienności, jak również potrzeba przeprowadzenia oceny postępów w realizacji celów środowiskowych określonych w art. 10 ust. 1, z zastosowaniem, w odpowiednich przypadkach, ustalonych wskaźników oraz ich granicznych i docelowych punktów odniesienia		wód morskich w sposób zapewniający porównywalność informacji o stanie środowiska wód morskich na poziomie Unii Europejskiej; 11) zapewnienia, w zakresie, w jakim jest to możliwe, zgodności programu monitoringu wód morskich z programami opracowywanymi przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej położone w regionie Morza Bałtyckiego oraz państwa leżące poza granicami Unii Europejskiej, które graniczą z regionem Morza Bałtyckiego, w tym przy wykorzystaniu najbardziej odpowiednich dla regionu Morza Bałtyckiego wytycznych dotyczących monitorowania stanu środowiska wód morskich; 12) uwzględnienia oceny zmian cech i właściwości wód morskich, o których mowa w art. 150 ust. 1, a także, w razie konieczności, nowych i przyszłych zagrożeń ekosystemów morskich; 13) uwzględnienia właściwości fizycznych, chemicznych, hydromorfologicznych i biologicznych wód morskich, typów siedlisk oraz presji i oddziaływań na wody morskie zawartych w analizie, o której mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2, w tym ich naturalnej zmienności, jak również potrzebę przeprowadzenia oceny postępów w realizacji celów środowiskowych dla wód morskich z zastosowaniem wskaźników, o których mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, oraz ich granicznych i docelowych punktów odniesienia – o ile zostały ustalone; 14) uwzględniania oceny stanu środowiska i programów monitoringu realizowanych na podstawie przepisów odrębnych, w tym monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, o którym mowa w art. 112 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody; 15) uwzględnienia właściwości i oddziaływania o charakterze transgranicznym na stan środowiska wód regionu Morza Bałtyckiego.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Zał. VI	Programy środków (o których mowa w art. 13 ust. 1 i art. 24) 1. Kontrole wstępne: środki zarządzania, które wpływają na dozwoloną intensywność działalności człowieka. 2. Kontrole końcowe: środki zarządzania, które wpływają na dozwolony stopień zakłóceń danego składnika ekosystemu. 3. Kontrole rozłożenia czasowego i przestrzennego: środki zarządzania, które wpływają na miejsce i moment dozwolonego działania. 4. Środki koordynacji zarządzania: narzędzia zapewniające koordynację zarządzania. 5. Środki mające na celu identyfikowanie, tam gdzie to możliwe, zanieczyszczeń morskich. 6. Bodźce ekonomiczne: środki zarządzania, które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający osiągnąć cel dobrego stanu środowiska. 7. Narzędzia łagodzące i narzędzia przywracania stanu: instrumenty zarządzania, które kierują działaniami człowieka w celu przywrócenia naruszonych składników ekosystemów morskich do poprzedniego stanu. 8. Komunikacja, udział zainteresowanych stron i wzrost świadomości społecznej.	**159 ust. 1**	Art. 159. 1. Program ochrony wód morskich określa: 1) działania podstawowe niezbędne do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, w tym działania prawne, administracyjne, ekonomiczne, edukacyjne i kontrolne: a) wpływające na dozwoloną intensywność działalności człowieka, b) wpływające na dozwolony stopień zakłóceń w ekosystemach morskich, c) wpływające na lokalizację oraz termin realizacji planowanych przedsięwzięć, d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich, e) które ze względu na interes gospodarczy zachęcają użytkowników ekosystemów morskich do działania w sposób pozwalający na osiągnięcie lub utrzymanie dobrego stanu środowiska wód morskich, f) służące przywróceniu poprzedniego stanu naruszonych elementów ekosystemów morskich, g) zapewniające wszystkim zainteresowanym udział w osiągnięciu dobrego stanu środowiska wód morskich oraz mające na celu wzrost świadomości społecznej w zakresie osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich; 2) obszary, o których mowa w art. 158 ust. 4, i uzasadnienie ich wyznaczenia, jeżeli obszary takie występują; 3) działania doraźne, o których mowa w art. 158 ust. 5; 4) sieć obszarów wód morskich objętych formą ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz wynikających z decyzji podjętych na mocy umów międzynarodowych których Rzeczpospolita Polska jest stroną a także opis działań przyczyniających się do powstania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich obejmujących różnorodność ekosystemów tworzonych przez te sieci;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			5) analizę wpływu poszczególnych działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na stan środowiska wód morskich, w tym analizę kosztów i korzyści związanych z ich podjęciem; 6) analizę wpływu działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, na wody pozostające poza obszarem wód morskich, w celu zminimalizowania zagrożeń i, jeżeli jest to możliwe, uzyskania pozytywnego wpływu na te wody; 7) sposób podejmowania działań podstawowych, o których mowa w pkt 1, i działań doraźnych, o których mowa w art. 158 ust. 5, oraz stopień, w jakim przyczyniają się one do osiągnięcia celów środowiskowych dla wód morskich; 8) narzędzia zapewniające koordynację zarządzania, w szczególności terminy, wzory formularzy sprawozdawczych z realizacji działań oraz inne wymogi dotyczące obowiązków sprawozdawczych.	
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/39/UE zmieniająca dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w zakresie substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej				
2 (zmiana art. 8b 2008/105 /WE)	„Komisja sporządza listę obserwacyjną substancji, w odniesieniu do których gromadzone mają być dane z monitorowania obejmujące całą Unie (…)”	**16 pkt 26**	26) liście obserwacyjnej – rozumie się przez to, sporządzaną przez Komisję Europejską, listę zawierającą wykaz substancji lub grup substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, zawierającą matryce do monitorowania tych substancji i odpowiednie metody analizy tych substancji	.
2 (zmiana art. 2 2008/105 /WE)	„Matryca oznacza element środowiska wodnego, a mianowicie wodę, osady lub florę i faunę”	**16 pkt 27**	27) matrycy – rozumie się przez to element środowiska wodnego będący wodą, osadami, florą lub fauną	.

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2 (zmiana art. 2 2008/105 /WE)	„Takson flory i fauny oznacza konkretny takson wodny w randze taksonomicznej podtypu, gromady lub ich równoważnika”	**349 ust. 1 pkt 1 lit d**	d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych,	
2 (zmiana art. 3 ust. 1 2008/105 /WE)	1. Bez uszczerbku dla ust. 1a państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dla poszczególnych części wód powierzchniowych oraz stosują te środowiskowe normy jakości zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku I część B.	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2 (zmiana art. 3 ust. 1a 2008/105 /WE)	1a. Bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w wersji obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r., a w szczególności dla osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji i środowiskowych norm jakości w niej wymienionych, państwa członkowskie wdrażają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dotyczące: (i) substancji o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A, w odniesieniu do których ustanowiono zmienione środowiskowe normy jakości obowiązujące od dnia 22 grudnia 2015 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2021 r. w drodze programów środków określonych w ramach planów gospodarowania wodami w dorzeczu na 2015 r. sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE; oraz ii) nowo zidentyfikowanych substancji o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I cześć A, obowiązujących od dnia 22 grudnia 2018 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2027 r. oraz w celu zapobieżenia pogorszeniu się stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji. W tym celu państwa członkowskie do dnia 22 grudnia 2018 r. ustanowią i przedłożą Komisji uzupełniający program monitorowania i wstępny program środków obejmujących te substancje. Ostateczny program środków zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE ma zostać ustanowiony do dnia 22 grudnia 2021 r. oraz wdrożony i w pełni wprowadzony w życie jak najszybciej po tym terminie, nie później jednak niż do dnia 22 grudnia 2024 r.	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d,** **556 ust. 1-4**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu; Art. 556. 1. W terminie do dnia 22 grudnia 2018 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska opracuje i przekaże Komisji Europejskiej dodatkowy program monitoringu wód powierzchniowych, wykonywany w ramach państwowego monitoringu środowiska, o którym mowa w art. 23 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 1688), dla następujących substancji priorytetowych:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			1) dikofol; 2) kwas perfluorookatnosulfonowy i jego pochodne (PFOS); 3) chinoksyfen; 4) dioksyny i związki dioksynopodobne; 5) aklonifen; 6) bifenoks; 7) cybutryna; 8) cypermetryna; 9) dichlorfos; 10) heksabromocyklododekany (HBCDD); 11) heptachlor i epoksyd heptachloru; 12) terbutryna. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej opracuje i przekaże Komisji Europejskiej propozycje działań zmierzających do osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych dla substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1. 3. W terminie do dnia 22 grudnia 2021 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do następujących substancji priorytetowych: 1) antracen; 2) bromowane difenyloetery; 3) fluoranten; 4) ołów i jego związki; 5) naftalen; 6) nikiel i jego związki; 7) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne. 4. W terminie do dnia 22 grudnia 2027 r. zostanie osiągnięty dobry stan chemiczny wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji priorytetowych, o których mowa w ust. 1.	
2 (zmiana art. 3 ust. 2	2. W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A państwa członkowskie	**115 ust. 1**	Art. 115. 1. W odniesieniu do następujących substancji priorytetowych: 1) bromowane difenyloetery, 2) fluoranten,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2008/105 /WE)	stosują środowiskowe normy jakości dla flory i fauny określone w załączniku I część A.		3) heksachlorobenzen, 4) heksachlorobutadien, 5) rtęć i jej związki, 6) wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA), 7) dikofol, 8) kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS), 9) dioksyny i związki dioksynopodobne, 10) heksabromocyklodekany (HBCDD), 11) heptachlor i epoksyd heptachloru – ujętych w wykazie substancji priorytetowych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 114 stosuje się środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d.	
2 (zmiana art. 3 ust. 2 zdanie ostatnie 2008/105 /WE)	W odniesieniu do substancji innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wód określone w załączniku I część A.	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	
2 (zmiana art. 3 ust. 3 zdanie ostatnie 2008/105 /WE)	3. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru – w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii wód powierzchniowych – stosowania środowiskowej normy jakości dla matrycy, innej niż wyszczególniona w ust. 2 lub, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla taksonu flory i fauny innego niż wyszczególnione w załączniku I część A. Państwa członkowskie, które skorzystają z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, stosują odpowiednie środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A lub, jeśli żadna z norm nie została zawarta w matrycy lub taksonie flory i fauny, ustanawiają środowiskową normę jakości, która zapewni co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki zapewniają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A. Państwa członkowskie mogą korzystać z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie w przypadku, gdy metoda analizy stosowana w odniesieniu do wybranej matrycy lub taksonu flory i fauny spełnia minimalne kryteria w zakresie wyników określone w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. W przypadku gdy żadna matryca nie spełnia tych kryteriów, państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie było prowadzane z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów oraz aby metoda analizy sprawdzała się co najmniej równie dobrze jak metody dostępne dla matryc wyszczególnionych w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do danej substancji.			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2 (zmiana art. 3 ust. 3a zdanie ostatnie 2008/105 /WE)	3a. W przypadku gdy na podstawie zmierzonych lub oszacowanych stężeń lub emisji w środowisku przy zastosowaniu środowiskowej normy jakości dla flory i fauny lub osadu zidentyfikowano potencjalne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzone było również monitorowanie w wodach powierzchniowych i stosują środowiskową normę jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS) ustanowioną w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, o ile taka środowiskowa norma jakości została ustalona.	**349 ust.1**	1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych, e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego – także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu, f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań, g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych w liście obserwacyjnej;	
2 (zmiana	3b. W przypadku gdy, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2009/90/WE, wyliczona przeciętna wartość pomiaru przeprowadzonego z zastosowaniem najlepszych	**53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
art. 3 ust. 3b zdanie ostatnie 2008/105 /WE)	dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów została określona jako »poniżej granicy oznaczalności«, a »granica oznaczalności« dla tej techniki jest położona powyżej środowiskowej normy jakości, wynik dla oznaczanej substancji nie jest uwzględniany do celów oceny ogólnego stanu chemicznego tej części wód.		4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	
2 (zmiana art. 3 ust. 4 2008/105 /WE)	4. W przypadku substancji, w odniesieniu do których stosuje się środowiskową normę jakości dla osadów lub flory i fauny, państwa członkowskie monitorują substancję w odpowiedniej matrycy co najmniej raz w roku, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.	**349 ust. 1 pkt 1 lit. d**	1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych,	
2 (zmiana art. 3 ust. 5 lit. a i c 2008/105 /WE)	5. Państwa członkowskie włączają do uaktualnionych planów gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE następujące informacje: a) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metod analitycznych oraz informacje dotyczące wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE; c) uzasadnienie częstotliwości monitorowania zastosowanej zgodnie z ust. 4, jeśli odstępy czasowe między poszczególnymi działaniami monitorującymi są dłuższe niż 1 rok.	**317 ust. 1 pkt 23 i 24**	23) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metodyk referencyjnych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1, w odniesieniu do substancji priorytetowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114, oraz informacje dotyczące wyników tych metodyk, z uwzględnieniem minimalnych kryteriów w zakresie wyników danej metodyki; 24) uzasadnienie częstotliwości prowadzenia monitoringu substancji priorytetowych określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 349 ust. 1.	
2 (zmiana art. 3 ust. 5a 2008/105	Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, aby za pośrednictwem centralnego publicznie dostępnego portalu zostały **udostępnione** w postaci elektronicznej zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia	**318 ust. 6-7**	6. Udostępnienie przez Wody Polskie materiałów źródłowych wykorzystanych do opracowania projektu planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza odbywa się na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie,	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
/WE)	28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (*) **uaktualnione plany gospodarowania** wodami w dorzeczu sporządzone zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE, zawierające wyniki i opis wpływu środków podjętych w celu zapobiegania chemicznemu zanieczyszczeniu wód powierzchniowych oraz **sprawozdanie** tymczasowe opisujące postęp we wdrażaniu planowanego programu środków zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.		udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. 7. Do aktualizacji planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przepisy ust. 1-6 stosuje się odpowiednio.	
2 (zmiana art. 3 ust. 6 2008/105 /WE)	6. Państwa członkowskie przeprowadzają analizę długoterminowych trendów stężeń tych substancji priorytetowych wymienionych w załączniku I część A, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub florze i faunie, ze szczególnym uwzględnieniem substancji o numerach 2, 5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 28, 30, 34, 35, 36, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A, na podstawie wyników monitorowania stanu wód powierzchniowych prowadzonego zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE. Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie podejmują działania w celu zapewnienia, aby nie nastąpił znaczny wzrost takich stężeń w osadach lub właściwej florze i faunie. Państwa członkowskie określają częstotliwość prowadzenia monitorowania w osadach lub florze i faunie, pozwalającą zapewnić wystarczające dane do przeprowadzenia wiarygodnej analizy tendencji długoterminowych. Zasadniczo monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.	**349 ust. 1**	1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej określi, w drodze rozporządzenia, formy i sposób prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i jednolitych części wód podziemnych, w tym: 1) dla wód powierzchniowych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) rodzaje punktów pomiarowo-kontrolnych i kryteria ich wyznaczania, d) zakres i częstotliwość prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji stanu ekologicznego i stanu chemicznego jednolitych części wód w ciekach naturalnych, jeziorach i innych naturalnych zbiornikach wodnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych typów wód, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy lub taksonu rozumianego jako jednostka systematyki organizmów, w tym fauny i flory ekosystemów wodnych, e) zakres prowadzonych badań dla poszczególnych elementów klasyfikacji potencjału ekologicznego i stanu chemicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, a w przypadku stanu chemicznego - także z uwzględnieniem rodzajów matrycy	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			lub taksonu, f) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości pomiarów i badań, g) liczbę, kryteria wyboru punktów pomiarowo-kontrolnych oraz zakres i częstotliwość badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej; 2) dla wód podziemnych: a) rodzaje monitoringu i cele ich ustanowienia, b) kryteria wyboru jednolitych części wód do monitorowania, c) kryteria wyznaczania punktów pomiarowo-kontrolnych, d) zakres i częstotliwość monitoringu, e) metodyki referencyjne oraz warunki zapewnienia jakości monitoringu.	
2 (zmiana art. 3 ust. 7-8b 2008/105 /WE)	7. Komisja dokonuje analizy postępu naukowo-technicznego, w tym wniosków z ocen ryzyka, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/60/WE, oraz informacji pochodzących z rejestru substancji udostępnionych publicznie zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, a w razie potrzeby proponuje dokonanie przeglądu środowiskowych norm jakości określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 294 TFUE, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE. 8. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10 w celu dostosowania, gdy jest to konieczne, pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy do postępu naukowego lub technicznego.			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	8a. W celu ułatwienia wdrażania niniejszego artykułu opracowuje się w ramach trwającego procesu wdrażania dyrektywy 2000/60/WE, w miarę możliwości do dnia 22 grudnia 2014 r., wytyczne techniczne dotyczące strategii monitorowania i metod analitycznych dla substancji, w tym pobierania próbek oraz monitorowania flory i fauny. W szczególności wytyczne obejmują: a) monitorowanie substancji w faunie i florze określone w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu; b) w przypadku nowo zidentyfikowanych substancji (o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A) oraz substancji, dla których ustalono bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości (o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A), metody analityczne zgodne z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników ustanowionymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. 8b. W przypadku substancji, w odniesieniu do których do dnia 22 grudnia 2014 r. nie zostaną przyjęte wytyczne techniczne, termin 22 grudnia 2015 r., o którym mowa w ust. 1a ppkt (i), przedłuża się do dnia 22 grudnia 2018 r., zaś termin 22 grudnia 2021 r., o którym mowa w tym podpunkcie, przedłuża się do dnia 22 grudnia 2027 r.			
2 (dodanie art. 7a 2008/105 /WE)	1. W odniesieniu do substancji priorytetowych, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzeń (WE) nr 1907/2006, (WE) nr 1107/2009 (19), (UE) nr 528/2012 (20) lub dyrektywy 2010/75/UE (21), Komisja na podstawie wyniku regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE na mocy art. 16 ust. 4 tej dyrektywy ocenia, czy środki ustanowione na szczeblu unijnym i na szczeblu państw członkowskich są wystarczające do			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	osiągnięcia środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych lub do osiągnięcia celu zakładającego zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) oraz z art. 16 ust. 6 dyrektywy 2000/60/WE. 2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyniku oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z harmonogramem określonym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE i w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie wnioski, w tym dotyczące środków kontroli. 3. Jeżeli wyniki sprawozdania wskazują, że potrzebne mogą być dodatkowe środki na szczeblu unijnym lub na szczeblu państw członkowskich, aby ułatwić zapewnienie zgodności z dyrektywą 2000/60/WE w odniesieniu do określonej substancji zatwierdzonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 lub rozporządzeniem (UE) nr 528/2012, państwa członkowskie lub Komisja stosują, odpowiednio, art. 21 lub 44 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 lub art. 15 lub 48 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do danej substancji lub produktów zawierających tę substancję. W odniesieniu do substancji, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, Komisja wszczyna w stosownych przypadkach procedurę, o której mowa w art. 59, 61 lub 69 tego rozporządzenia. Przy stosowaniu przepisów rozporządzeń, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, państwa członkowskie i Komisja uwzględniają wszelkie oceny			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	ryzyka, analizy społeczno-ekonomiczne lub analizy kosztów i korzyści wymagane na mocy tych rozporządzeń, w tym w zakresie dostępności rozwiązań alternatywnych.			
2 (zmiana art. 8 2008/105 /WE)	Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wynik regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy. Do sprawozdania dołącza w stosownych przypadkach wnioski ustawodawcze dotyczące zmiany załącznika X, w tym w szczególności wnioski dotyczące wskazania nowych substancji priorytetowych lub niebezpiecznych substancji priorytetowych lub też wskazania niektórych substancji priorytetowych jako niebezpiecznych substancji priorytetowych i wyznaczenia odpowiednich środowiskowych norm jakości odpowiednio dla wód powierzchniowych, osadów lub flory i fauny.			Nie wymaga transpozycji
2 (zmiana art. 8a 2008/105 /WE)	1. W planach gospodarowania wodami w dorzeczu opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, bez uszczerbku dla wymogów sekcji 1.4.3 załącznika V do tej dyrektywy w zakresie przedstawiania ogólnego stanu chemicznego oraz celów i obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 lit. a), art. 11 ust. 3 lit. k) i art. 16 ust. 6 tej dyrektywy, państwa członkowskie mogą opracować dodatkowe mapy przedstawiające informacje o stanie chemicznym dla jednej lub większej liczby substancji wymienionych poniżej oddzielnie od informacji dotyczących pozostałych substancji określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy: a) substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 (substancje zachowujące się jak wszechobecne PBT); b) substancje o numerach 34–45 (nowo			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	zidentyfikowane substancje); c) substancje o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 (substancje, dla których ustanowiono zmienione i bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości). Państwa członkowskie mogą również przedstawić w planach gospodarowania wodami w dorzeczu zakres odstępstwa od wartości środowiskowej normy jakości dla substancji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c). Państwa członkowskie przedstawiające takie dodatkowe mapy dokładają starań, aby zapewnić ich porównywalność na poziomie dorzecza i na szczeblu unijnym. 2. Państwa członkowskie mogą monitorować substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 wymienione w załączniku I część A z mniejszą intensywnością, niż jest to wymagane w odniesieniu do substancji priorytetowych zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszej dyrektywy i załącznikiem V do dyrektywy 2000/60/WE, pod warunkiem że monitoring jest reprezentatywny i dostępne są wiarygodne dane statystyczne dokumentujące występowanie tych substancji w środowisku wodnym. Jako wytyczna, zgodnie z art. 3 ust. 6 akapit drugi niniejszej dyrektywy, monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.			
2 (zmiana art. 8b ust. 1-2 2008/105	1. Komisja sporządza listę obserwacyjną substancji, w odniesieniu do których gromadzone mają być dane z monitorowania obejmujące całą Unię, jako uzupełnienie danych, między innymi, z analiz i przeglądów prowadzonych zgodnie z art. 5 i programów monitorowania na podstawie art. 8			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
/WE)	dyrektywy 2000/60/WE, w celu wspierania przyszłych działań w zakresie szeregowania zgodnie z art. 16 ust. 2 tej dyrektywy. Pierwsza lista obserwacyjna zawiera maksymalnie 10 substancji lub grup substancji oraz wskazuje w odniesieniu do każdej substancji matryce do monitorowania oraz możliwe metody analizy niepowodujące nadmiernych kosztów. Z zastrzeżeniem dostępności metod analizy niepowodujących nadmiernych kosztów, do maksymalnej liczby substancji lub grup substancji, jakie Komisja może umieszczać na liście, dodaje się jedną substancję lub grupę substancji przy każdej aktualizacji listy zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, do maksymalnej liczby 14. Substancje, które mają zostać umieszczone na liście obserwacyjnej, są wybierane spośród tych, w przypadku których dostępne informacje wskazują, że mogą one przedstawiać na poziomie Unii znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, i w przypadku których dane z monitorowania są niewystarczające. Pierwsza lista obserwacyjna zawiera diklofenak (CAS 15307-79-6), 17 beta-estradiol (E2) (CAS 50-28-2) i 17 alfa-etynyloestradiol (EE2) (CAS 57-63-6), aby zebrać dane z monitorowania w celu ułatwienia określenia odpowiednich środków służących rozwiązaniu problemu zagrożenia, jakie stanowią te substancje. Przy kwalifikowaniu substancji do listy obserwacyjnej Komisja bierze pod uwagę wszystkie dostępne informacje, w tym: a) wyniki najbardziej aktualnego regularnego			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy; b) projekty badawcze; c) zalecenia podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 5 dyrektywy 2000/60/WE; d) charakterystyki obszaru dorzecza i wyniki programów monitorowania państw członkowskich na mocy, odpowiednio, art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE; e) wielkość produkcji, sposoby użytkowania, swoiste właściwości (w tym w stosownych przypadkach wielkości cząsteczek), stężenia w środowisku i skutki, w tym informacje zgromadzone zgodnie z dyrektywami 98/8/WE, 2001/82/WE (22) i 2001/83/WE (23) oraz rozporządzeniami (WE) nr 1907/2006 i (WE) nr 1107/2009. 2. Komisja sporządza pierwszą listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1, w terminie do dnia 14 września 2014 r., a następnie aktualizuje ją co 24 miesiące. Podczas aktualizowania listy obserwacyjnej Komisja usuwa z niej każdą substancję, w odniesieniu do której można sporządzić ocenę ryzyka, o której mowa w art. 16 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE, bez dodatkowych danych z monitorowania. Okres ciągłego monitorowania w odniesieniu do każdej poszczególnej substancji na liście obserwacyjnej nie może przekraczać czterech lat.			
2 (zmiana art. 8b	3. Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji znajdującej się na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej	**118**	Art. 118. 1. Właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska prowadzi monitoring substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, przez okres co najmniej 12 miesięcy, w co	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
ust. 3 2008/105 /WE	12 miesięcy. Dla pierwszej listy obserwacyjnej okres monitorowania rozpoczyna się w dniu 14 września 2015 r. lub w terminie sześciu miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później. Państwa członkowskie rozpoczynają monitorowanie każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach w terminie sześciu miesięcy od jej umieszczenia na liście. Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację monitorowania oraz dodatkowo jedną stację, jeżeli ma ponad milion mieszkańców oraz dodatkowo liczbę stacji równą jego obszarowi geograficznemu wyrażonemu w km2 podzielonemu przez 60 000 (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej) oraz liczbę stacji równą liczbie jego ludności podzielonej przez pięć mln (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej). Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji monitorowania oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają sposoby użytkowania oraz możliwości pojawienia się tej substancji. Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku. Jeśli państwo członkowskie dostarcza wystarczające, porównywalne, reprezentatywne i aktualne dane z monitorowania dotyczące danej substancji w ramach istniejących programów monitorowania lub badań, może zdecydować, że w odniesieniu do danej substancji nie będzie prowadzić dodatkowego monitorowania w ramach mechanizmu listy obserwacyjnej, pod warunkiem że substancja ta była monitorowana z zastosowaniem		najmniej 15 reprezentatywnych punktach pomiarowo-kontrolnych. 2. Wybierając reprezentatywne punkty pomiarowo-kontrolne, o których mowa w ust. 1, oraz określając terminy badania substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej, właściwy organ Inspekcji Ochrony Środowiska uwzględnia sposoby użytkowania oraz możliwość pojawienia się danej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego w tym środowisku. 3. Monitoring każdej substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego zawartej na liście obserwacyjnej rozpoczyna się nie później niż z dniem, w którym upływa 6 miesięcy od dnia umieszczenia tej substancji na tej liście.	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	metod spełniających wymogi wytycznych technicznych opracowanych przez Komisję zgodnie z art. 8b ust. 5.			
2 (zmiana art. 8b ust. 4 2008/105 /WE)	4. Państwa członkowskie **składają Komisji sprawozdanie** z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 3. W odniesieniu do pierwszej listy obserwacyjnej wyniki monitorowania mają zostać przedstawione w terminie 15 miesięcy od dnia 14 września 2015 r. lub w terminie 21 miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. W odniesieniu do każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania w terminie 21 miesięcy od umieszczenia substancji na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące **reprezentatywności stacji monitorowania i strategii monitorowania.**	**119 ust. 1-2**	Art. 119. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie obejmujące wyniki monitoringu substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego zawartych na liście obserwacyjnej w wybranych punktach pomiarowo-kontrolnych oraz informacje dotyczące reprezentatywności punktów pomiarowo-kontrolnych i strategii monitorowania tych substancji. 2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się w terminie 21 miesięcy od dnia umieszczenia substancji szczególnie szkodliwej dla środowiska wodnego na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeżeli ta substancja jest nadal umieszczona na liście obserwacyjnej.	.
2 (zmiana art. 8b ust. 5 2008/105 /WE)	5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i aktualizujące listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1 i 2. Komisja może również przyjąć formularze techniczne sprawozdań dotyczących wyników monitorowania i powiązanych informacji przekazywanych Komisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2. Komisja opracowuje wytyczne, w tym specyfikacje techniczne, w celu ułatwienia monitorowania substancji znajdujących się na liście obserwacyjnej; Komisja jest proszona o wspieranie koordynacji takiego monitorowania.			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
2 (zmiana art. 8c 2008/105 /WE)	Na mocy art. 16 ust. 9 dyrektywy 2000/60/WE oraz – w stosownych przypadkach – na podstawie wyników przeprowadzonych przez Komisję w roku 2013 badań zagrożeń stwarzanych przez produkty lecznicze występujące w środowisku oraz innych badań i sprawozdań, Komisja – w miarę możliwości w ciągu dwóch lat od dnia 13 września 2013 r. – opracuje strategiczne podejście do zanieczyszczenia wody substancjami farmaceutycznymi. To strategiczne podejście w odpowiednich przypadkach obejmuje wnioski umożliwiające – w koniecznym zakresie – skuteczniejsze uwzględnienie oddziaływania leków na środowisko w procedurze wprowadzania produktów leczniczych do obrotu. W ramach tego strategicznego podejścia Komisja – w stosownych przypadkach do dnia 14 września 2017 r. – proponuje odpowiednie działania, które należy podjąć na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich, w celu rozwiązania problemu ewentualnego wpływu substancji farmaceutycznych na środowisko, w szczególności substancji, o których mowa w art. 8b ust. 1, z myślą o zmniejszeniu zrzutów, emisji, i strat takich substancji do środowiska wodnego, z uwzględnieniem potrzeb zdrowia publicznego oraz opłacalności proponowanych działań.			Nie wymaga transpozycji
2 (zmiana art. 9-9a 2008/105 /WE)	Artykuł 9 1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (24).			Nie wymaga transpozycji

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Artykuł 9a 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule. 2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 8, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 13 września 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 6 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu. 3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.			

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. 5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wyrażą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.			
2 (zmiana zał. I część B 2008/105 /WE)	w załączniku I wprowadza się następujące zmiany: a) część A zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszej dyrektywy; b) część B pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie: „2.Kolumny 6 i 7 tabeli: dla każdej części wód powierzchniowych stosowanie MAC-EQS oznacza, że stężenie mierzone w którymkolwiek reprezentatywnym punkcie monitorowania w tej części wód nie przekracza tej normy. Zgodnie jednak z pkt 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak obliczenia percentylowe, aby zapewnić możliwy do zaakceptowania poziom wiarygodności i precyzji przy określaniu zgodności z MAC-EQS. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z tej możliwości, takie metody statystyczne są zgodne z zasadami szczegółowymi ustanowionymi zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9	**art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
	ust. 2 niniejszej dyrektywy. 3. Środowiskowe normy jakości dla wód określone w niniejszym załączniku są wyrażone jako całkowite stężenia w całej próbce wody. W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku kadmu, ołowiu, rtęci i niklu (zwanych dalej »metalami«), środowiskowe normy jakości dla wód odnoszą się do stężenia w stanie rozpuszczonym, tj. rozpuszczonej fazy próbki wody otrzymanej w drodze filtracji przez filtr 0,45 µm lub jakiegokolwiek innego równoważnego rodzaju przygotowania, lub – jeżeli zostanie to szczegółowo wskazane – do stężenia biodostępnego. Przy przeprowadzaniu oceny wyników monitorowania pod kątem odpowiednich środowiskowych norm jakości państwa członkowskie mogą uwzględnić: a) naturalne stężenie tła hydrogeochemicznego dla metali i ich związków, jeżeli uniemożliwia ono osiągniecie zgodności z odpowiednimi środowiskowymi normami jakości; b) twardość, pH, rozpuszczony węgiel organiczny lub inne parametry jakości wody, które mają wpływ na biodostępność metali, przy czym stężenia biodostępne zostają określone przy pomocy odpowiednich modeli biodostępności.”;		substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
Załącznik I (zmiana zał. X do dyrekty-wy 2000/60/ WE	Wykaz substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej (przytoczono tylko fragment przepisów)	**114**	Art. 114. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wykaz substancji priorytetowych, kierując się przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej.	
Załącznik II (zmiana załącz-nika I do dyrekty-wy 2008/105 /WE	ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI DLA SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH I NIEKTÓRYCH INNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH (przytoczono tylko fragment przepisów)	**art. 53 ust. 2 pkt 4 lit. d**	2. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia: 4) sposób klasyfikacji: a) elementów fizykochemicznych, biologicznych i hydromorfologicznych, w oparciu o wchodzące w ich skład wskaźniki jakości, dla poszczególnych kategorii jednolitych części wód, uwzględniający różne typy wód powierzchniowych, b) stanu ekologicznego jednolitych części wód powierzchniowych w ciekach naturalnych, jeziorach lub innych zbiornikach naturalnych, wodach przejściowych oraz wodach przybrzeżnych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, c) potencjału ekologicznego sztucznych jednolitych części	

Art. dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Art. projektu	Treść przepisu projektu	Uwagi
			wód powierzchniowych i silnie zmienionych jednolitych części wód powierzchniowych, uwzględniający klasyfikację elementów, o których mowa w lit. a, d) stanu chemicznego jednolitych części wód powierzchniowych i środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 oraz dla innych zanieczyszczeń, w tym środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych oznaczanych we florze i faunie oraz w wodzie, służące klasyfikacji tego stanu;	
Art. 3 ust. 1	Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 14 września 2015 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów.			

KANCELARIA OGÓLNA
Wpł. 18 2017
DWP-33495-2017
Kancelaria ... rów 5

KPRM
AAA223210

70

Warszawa, 14 kwietnia 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.921.11.2016 / 53 / MM

dot.: RM-10-115-16 z 11.04.2017 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy – Prawo wodne,* wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra
Spraw Zagranicznych
Renata Szczęch
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:
Pan Jan Szyszko
Minister Środowiska